

Giới thiệu Thiên

Truyện Thiên của tác giả Lão Thiên là truyện thuộc thể loại tiên hiệp, một thể loại truyện mới lạ xoay quanh giới tu nguyên.

Đại lục này gọi là Nguyên Thiên. Nơi nào đó trong đại lục Nguyên Thiên này tồn tại một dãy núi rộng lớn trải dài hàng vạn dặm từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy một màu xanh của thiên nhiên nơi đây, dãy núi này còn được gọi là Phong Vũ Sơn Mạch.

Phong Vũ đó chính là tên của hai môn phái tu nguyên ghép lại, cũng là nơi mà hai trung đẳng môn phái tu nguyên này định trú tu luyện đó là Thanh Phong Phái và Vũ Phiến Môn.

Thế giới này gọi là tu nguyên giới. Đại lục này gọi là Nguyên Thiên.

Nơi nào đó trong đại lục Nguyên Thiên này tồn tại một dãy núi rộng lớn trải dài hàng vạn dặm từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy một màu xanh của thiên nhiên nơi đây, dãy núi này còn được gọi là Phong Vũ Sơn Mạch, Phong Vũ đó chính là tên của hai môn phái tu nguyên ghép lại, cũng là nơi mà hai trung đẳng môn phái tu nguyên này định trú tu luyện đó là Thanh Phong Phái và Vũ Phiến Môn.

Thanh Phong Phái tọa lạc ở hướng đông trên một ngọn núi hơi nhô lên tạo ra sự khác biệt trên dãy núi này, nơi này ngấp những lối kiến trúc cổ kính xung quanh còn được bao phủ bởi một màu xanh của cây tạo cho nơi này một khung cảnh tuyệt đẹp, Thanh Phong Phái có tất cả sáu viện phân biệt là Dược Viên, Phương Viên, Kim Viên, Chân Viên, Long Viên, Hoàng Viên, mỗi viện của Thanh Phong Phái đều hướng về trung tâm của Thanh Phong Điện

Truyện còn nhiều tình tiết rất đáng để bạn đọc lưu tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Dược Viên

Thế giới này gọi là tu nguyên giới. Đại lục này gọi là Nguyên Thiên.

Nơi nào đó trong đại lục Nguyên Thiên này tồn tại một dãy núi rộng lớn trải dài hàng vạn dặm từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy một màu xanh của thiên nhiên nơi đây, dãy núi này còn được gọi là Phong Vũ Sơn Mạch, Phong Vũ đó chính là tên của hai môn phái tu nguyên ghép lại, cũng là nơi mà hai trung đẳng môn phái tu nguyên này định trú tu luyện đó là Thanh Phong Phái và Vũ Phiến Môn.

Thanh Phong Phái tọa lạc ở hướng đông trên một ngọn núi hơi nhô lên tạo ra sự khác biệt trên dãy núi này, nơi này ngấp những lối kiến trúc cổ kính xung quanh còn được bao phủ bởi một màu xanh của cây tạo cho nơi này một khung cảnh tuyệt đẹp, Thanh Phong Phái có tất cả sáu viện phân biệt là Dược Viên, Phương Viên, Kim Viên, Chân Viên, Long Viên, Hoàng Viên, mỗi viện của Thanh Phong Phái đều hướng về trung tâm của Thanh Phong Điện. Thanh Phong Điện cũng là nơi mà các đời chủ môn của Thanh Phong Phái định trú. Đệ tử của Thanh Phong Phái nhiều cũng không nhiều ít cũng không ít chỉ khoảng mấy ngàn đệ tử đây cũng không phải là một con số ít của trung đẳng môn phái. Nhưng đệ tử được các vị trưởng lão trong môn phái chỉ dạy rất ít chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nghe nói để được các vị trưởng lão thu làm đệ tử chân truyền không phải là điều dễ dàng phải có tư chất tu nguyên hoặc hiếm hơn là nguyên căn nhưng cũng có vài trường hợp đặc biệt và Vũ Thiên là một trong số đó.

Dược Viên cũng là một viện của Thanh Phong Phái, nơi đây là nơi trồng thảo dược của môn phái do Phục Diệt lão tiên quản lý, lão cũng là một trong các vị trưởng lão của Thanh Phong Phái cho nên các đệ tử trong môn phái hay gọi là Diệt trưởng lão. Diệt trưởng lão cũng có quyền thu nhận đệ tử chân truyền nhưng có điều khác với những trưởng lão khác là những đệ tử của Diệt trưởng lão chỉ là những đệ tử không có tư chất tu nguyên nói đúng hơn chỉ là những dân giả bình thường. Dân giả ý chỉ những người bình thường, tu nguyên giả ý chỉ những người tu nguyên.

Diệt trưởng lão nhìn thiếu niên khoảng mười tám, mười chín vận một bộ áo bào màu xanh giản dị đã có chút cũ kỹ, gương mặt có một chút gọi là tuấn tú đã bị che khuất bởi mái tóc có chút rối bởi đang trở nên nhàn nhạt, những giọt mồ hôi từ cơ thể thiếu niên không ngừng tuôn chảy đang ngổn xếp bằng ở những đám thảo dược xanh tốt mon môn, những cơn gió nhẹ thổi qua những giọt mồ hôi làm thấm đẫm thân thể thiếu niên liền bị cuốn theo mà tuôn rơi thiếu niên không ngừng thở ra hít vào hần làm động tác này không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

“Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ” trôi qua, đôi mắt đã nhắm lại rất lâu của thiếu niên cũng đã mở ra sự thất vọng đã hiện rõ trên đôi mắt của thiếu niên “ta không thể nào bước vào con đường tu nguyên sao” thiếu niên thều thào thành tiếng rồi đứng dậy đi ra khỏi mảnh thảo dược nhưng bước chân của thiếu niên liền khựng lại khi thấy Diệt trưởng lão nhưng rồi hắn chỉ gạt đầu rồi lặng lẽ đi thẳng vào cánh rừng nhỏ phía sau Dược Viên.

- Vũ Thiên ngơoi lại thất bại nữa sao !

Diệp trưởng lão trầm giọng mà hỏi khiến cho thiếu niên tên là Vũ Thiên liền đứng lại nhưng rồi hắn chỉ gật đầu rồi tiếp tục bước đi chỉ là tiếng nói của Diệp trưởng lão vẫn vang lên bên tai hắn.

- Cũng đã ba năm rồi, thất bại nói tiếp thất bại, ngươi vẫn chưa chịu từ bỏ sao !. Giọng nói từ từ, chậm rãi dường như muốn khuyên nhủ thiếu niên nên từ bỏ nhưng Diệp trưởng lão vẫn chỉ nhận được những cái lắc đầu từ thiếu niên khiến lão không khỏi thờ dãi.

Tu nguyên chính là tu đạo trường sinh, truy cầu sức mạnh của thiên địa tạo hóa nhưng có mấy ai đạt tới đỉnh cao của tu nguyên nắm giữ sức mạnh tối thượng của thiên địa, bao nhiêu tu nguyên giả đã bỏ mạng, sự tranh đoạt tu nguyên tài nguyên không ngừng xảy ra trong tu nguyên giới này, bước chân vào tu nguyên chính là bước chân vào những trận chiến sinh tử tranh đoạt.

Nguyên, Huyết, Tượng là ba cảnh giới đầu tiên của tu nguyên. Nguyên chia làm tam tầng phân biệt là Thổ Nạp, Cải Tạo, Cảm Ứng. Mỗi một tầng một cảnh giới đều có yêu cầu riêng để tăng tiến nhưng đều quy về một cái chung đó là cần rất nhiều nguyên lực để hấp thu mà tiến cảnh đây cũng là yêu cầu cốt lõi để tiến cảnh.

Diệp trưởng lão nhìn Vũ Thiên dần khuất bóng ở cánh rừng nhỏ mà lòng nặng trĩu. Trong ba năm qua lão luôn dõi theo Vũ Thiên, tu luyện, điên cuồng tu luyện, hắn luôn chìm đắm trong tu luyện chỉ vì muốn bước chân vào tu nguyên giới để trở thành một tu nguyên giả, lão cũng đã khuyên can hắn rất nhiều lần nhưng cũng đều chỉ nhận được cái lắc đầu nhưng lão biết cho dù Vũ Thiên có điên cuồng tu luyện như thế nào hắn cũng sẽ không bao giờ bước chân vào tu nguyên giới để trở thành một tu nguyên giả được chỉ vì hắn không có tư chất tu nguyên vì muốn bước chân vào tu nguyên giới để trở thành một tu nguyên giả thì cần phải có tư chất tu nguyên hoặc có được thể đặc biệt là nguyên căn nhưng cái này rất hiếm, phải gọi là của hiếm mới có được. Nhưng Vũ Thiên lại không có tư chất tu nguyên thì đừng nói gì đến thể nguyên căn. Tuy lão có năng lực luyện đan để giúp cho những tu nguyên giả gia tăng nguyên lực để đột phá cảnh giới nhưng đối với những người không có tư chất tu nguyên như Vũ Thiên thì không thể nào dùng được đan dược, nếu như cưỡng ép dùng chỉ sợ sẽ bạo thể mà chết nên lão cũng đành bất lực mà chỉ quan sát sự cố gắng kiên trì của hắn.

Những cơn gió nhẹ thổi qua, bóng hình của Diệp trưởng lão đã trở nên mờ nhạt trả lại cho nơi này sự tĩnh lặng vốn có.

Đối chọi với khu được thảo của Vũ Thiên cũng là một khu được thảo khác nơi này hiện tại có một nam tử thanh niên khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm đang chăm chú quan sát đám thảo dược do tự tay mình chăm sóc.

- Diệp trưởng lão Long Tinh Thảo đã dùng được !

Nam tử thanh niên đột nhiên cất tiếng nói trong khi xung quanh hắn vẫn không có bóng dáng người nào chỉ là tiếng nói hắn vừa dứt lời thì Diệp trưởng lão cũng đã xuất hiện kế bên hắn. Diệp trưởng lão nhìn đám thảo dược Long Tinh Thảo đã ngả sang màu vàng óng ánh, mùi hương từ Long Tinh Thảo tiết ra cũng rất là êm dịu lão gật gật đầu rồi nói với nam tử thanh niên :

- Ngươi đi xem Long Tinh Thảo bên Ngũ Hái đã ngả vàng chưa rồi hãy gọi ta !

Nam tử thanh niên liền gật đầu rồi chạy thẳng về phía khu thảo dược nằm đối diện với khu thảo dược của hắn, ba khu thảo dược tạo thành một hình tam giác. Khu thảo dược này chỉ còn lại một mình Diệp trưởng lão, nhưng Diệp trưởng lão cũng đang chỉ tập trung vào việc thu hái Long Tinh Thảo.

Thật ra nam tử thanh niên này tên là Thủy Phong, hắn và Ngũ Hái là hai đệ tử còn lại của Phục Diệp lão tiên và cũng là sư huynh của Vũ Thiên, hai người cũng giống như Vũ Thiên đều không có tư chất tu nguyên cho nên mới nói Diệp trưởng lão hơi có vấn đề trong việc thu nhận đệ tử chân truyền hai người cũng chưa bao giờ thắc mắc tại sao Diệp trưởng lão lại thu nhận hai người mà vẫn chỉ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Diệp trưởng lão đã giao đó là chăm sóc tốt đám thảo dược trong Dược Viên, hai người cũng không giống như Vũ Thiên, điên cuồng tu luyện mà hai người chỉ lấy việc chăm sóc trồng trọt thảo dược làm niềm vui hằng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* tại miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiến Tu Nguyên

Vũ Thiên nhìn cánh rừng nhỏ tuy nói là cánh rừng nhỏ nhưng lại không nhỏ chút nào, khu rừng này thông tới đâu Vũ Thiên cũng không biết được vì hắn cũng chưa bao giờ đi sâu vào trong khu rừng này. Sự yên tĩnh, nguyên khí cũng nhiều hơn ở Dược Viên rất nhiều khiến hắn không khỏi yên tâm khi tu luyện ở đây. Với lại đệ tử trong môn phái rất ít khi tới đây chắc phải nói là không có ai, chỉ có đệ tử trong Dược Viên mới vào khu rừng nhỏ này nhưng cũng chỉ có hắn là hay vào nhất.

Vũ Thiên liền cất bước đi thẳng vào trong khu rừng, hắn vòng qua lối mòn nhỏ này tới lối mòn nhỏ khác cuối cùng cũng đã đến được nơi cần đến. Xung quanh nơi Vũ Thiên đang đứng có một con suối nhỏ, nước suối trong xanh, dòng nước chảy qua từng khe đá đang nhô ra dưới dòng suối, những tiếng róc rách không ngừng vang lên, xung quanh dòng suối là những hàng cây xanh tốt, những cơn gió thổi qua những cành lá cây không ngừng lung lay.

Vũ Thiên cất bước đi về phía hòn đá nhỏ cạnh dòng suối mà xếp bằng tĩnh tu. Vũ Thiên nhìn xung quanh, nơi này hắn đã tới rất nhiều lần chỉ để tu luyện

nhưng đều thất bại cả.

- Lần này ta sẽ thành công hay lại tiếp tục thất bại !

Vũ Thiên lăm bằm vài chữ trước khi bắt đầu nhắm mắt tập trung tu luyện. Thổ nạp, Vũ Thiên thổ nạp liên tục chỉ là chưa tới một canh giờ thì hần đã thờ dốc không thôi.

Roẹt ! Roẹt ! Roẹt !

Những tiếng động nhỏ giống như là tiếng rung động của lá cây vang lên khiến cho Vũ Thiên phải cảnh giác mà nhìn ngó dò xét xung quanh nhưng không thấy gì khiến cho hần không khỏi lấy tay gõ đầu mà than :

- Chỉ là những con gió, ta đã quá lo lắng rồi !

Những con gió cũng vừa lúc thổi qua làm cho sự cảnh giác Vũ Thiên cũng tan biến, hần lại tiếp tục nhắm mắt thổ nạp nhưng Vũ Thiên lại không hay biết sự cảnh giác của hần không hề sai vì cách hần không xa nơi một lùm cây nhỏ có một đôi mắt đang chăm chú nhìn hần.

Thiên địa nguyên khí không ngừng được thu nạp vào trong cơ thể của Vũ Thiên khiến cho hần vui mừng không thôi nhưng cũng không dám lơ là mà ngừng thổ nạp, thiên địa nguyên khí không ngừng tăng lên theo những lần thổ nạp của hần. Nguyên Khí khi ở ngoài là dạng khí khi tiến vào trong cơ thể của một tu nguyên giả sẽ ở dạng lỏng được gọi là Nguyên Lực khi được tu nguyên giả thì triển ra ngoài sẽ chuyển thành dạng rắn hoặc lỏng tùy theo pháp quyết sử dụng cũng như năng lực hệ.

- Hi vọng, ta đã có hi vọng !. Vũ Thiên không dám mở miệng hét to mà chỉ gào thét trong lòng vì vui mừng.

- Chỉ còn một ít nữa ... được rồi !

Trong lòng hần lại tiếp tục gào thét, nguyên khí mà hần thổ nạp được đã tích lũy đầy đủ sao không khiến hần mừng rỡ cho được chỉ vì những lần trước lượng nguyên khí hần thổ nạp được rất ít, nên không thể nào đủ để khai thông kinh mạch trong cơ thể hần chính vì vậy mà hần không thể nào bước chân vào tu nguyên giới để trở thành một tu nguyên giả nhưng lần này thì hần đã có hi vọng.

Vũ Thiên không dám chậm trễ mà liền dùng lượng nguyên khí mới thổ nạp được điều khiển nó lưu chuyển khắp thân thể, lượng nguyên khí này đi tới đâu thì nơi đó kinh mạch liền được lưu thông. Mỗi khi kinh mạch được lưu thông Vũ Thiên chỉ cảm thấy thân thể như có những con kiến đang bò lung tung qua vậy tuy không đau đớn nhưng cảm giác khó chịu thì không thể nào không tồn tại, nửa canh giờ trôi qua thì kinh mạch của Vũ Thiên cũng đã được khai thông hoàn toàn.

Vũ Thiên đã bước chân vào tu nguyên giới trở thành một tu nguyên giả thật sự.

Gió lại thổi, những cành cây lại tiếp tục lung lay, tiếng đập cánh của những chú chim đang tung cánh bay lên bầu trời không ngừng vang lên, đôi mắt của Vũ Thiên đang nhìn lên bầu trời, kí ức của mười lăm năm không ngừng hiện lên một cách nhanh chóng và biến mất đi một cách nhanh chóng, chỉ là còn đọng trên đôi mắt hần là chất chứa những niềm vui nỗi buồn, những giọt nước mắt đã chảy ra nhưng cũng kịp ngừng lại, thời gian như ngừng trôi những chữ “hi vọng” không ngừng hiện lên trong suy nghĩ của Vũ Thiên.

- Ba năm cố gắng, ba năm điên cuồng tu luyện, cuối cùng ta ... ta cũng đã bước chân vào tu nguyên giới trở thành một tu nguyên giả thật sự !!!

Vũ Thiên điên cuồng mà hét to một tiếng, tiếng hét của hần vang vọng cả một khoảng không gian rộng lớn, những chú chim vẫn còn đang nhắm mắt trên cành cây vẫn chưa chịu bay đi tìm mồi cũng bị tiếng hét của hần làm cho giật mình mà thức giấc đập cánh bay đi, tiếng hét của Vũ Thiên cũng làm cho đôi mắt đang nhìn trộm hần cũng run lên vì sợ chỉ là nó vẫn đứng im tại lùm cây mà không chịu bỏ đi đôi mắt tròn xoe vẫn cứ chăm chú nhìn Vũ Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Vũ Thiên đã bình tâm trở lại vì hần biết bây giờ cũng không phải là lúc vui mừng. Vũ Thiên bắt đầu dò xét cơ thể liền cảm nhận được một lượng nguyên khí tuy không nhiều đang chảy khắp thân thể. Hần định thần lại rồi tiếp tục tu luyện tầng thứ hai của Nguyên, hiếm khi có sự may mắn như hôm nay nên hần cũng không muốn bỏ lỡ.

- Tầng thứ hai của Nguyên chính là Cải Tạo !!! Vũ Thiên lăm bằm vài chữ nhỏ rồi nhắm mắt tu luyện tiếp, cải tạo là loại bỏ tạp chất trong cơ thể, nhị tầng cũng là tầng tạo cơ sở cho tam tầng.

Vũ Thiên vận chuyển nguyên lực trong thân thể đưa nguyên lực tới mọi ngóc ngách trong thân thể, chỉ nửa thời thần thân thể hần đã phủ một tầng chất bùn nhờn nhót đặc sệt dính đầy thân thể bây giờ trông Vũ Thiên không khác gì một tượng đất đắp bùn bóng lưỡng mùi xú ứ hôi thối bắt đầu lan tỏa ra xung quanh, đôi mắt ở lùm cây đang quan sát Vũ Thiên không khỏi đảo tròn liên tục không biết là nó đang bị gì ? Nhị tầng cảnh giới như là o-to đánh tan

mọi vết bẩn.

- Mùi gì mà thơm thế này !!!.. Trong suy nghĩ của Vũ Thiên không biết nên dùng cái mùi gì để diễn tả cái mùi này, hắn chỉ còn cách nín nhưng cũng không được bao lâu nên đành tìm cái biện pháp khác vậy

- Nhị tạng cảnh giới đã luyện thành nhưng cái mùi này nó thật kinh khủng !!!

Tuy mừng rỡ nhưng Vũ Thiên cũng ngao ngán không thôi với cái mùi này. Hắn nhìn dòng nước trong veo mà không sờ vấy bẩn nó nhưng nếu không tẩy hết đám tạp chất này chỉ sợ hắn không qua nổi một canh giờ bởi hương thơm của đám tạp chất này tỏa ra mất.

- Không nghĩ nhiều nữa !!!.. Vũ Thiên nghĩ thầm rồi.

“Tùm”

Nước bắn tung tóe lên xung quanh.

- Thật là thoải mái a !!!

Vũ Thiên cảm thấy sảng khoái không thôi trong lòng. Đợi tẩy xong hết đám chất bẩn hắn liền nhanh chóng lên bờ đứng trên hòn đá nhỏ nhìn xuống dòng suối đã bị hắn làm cho trở nên dơ bẩn thì chỉ biết lắc đầu với đám chất bẩn trong thân thể hắn. Vũ Thiên nhìn bộ đồ đã ướt sũng của mình mà suy nghĩ không biết nên làm thế nào để cho hết ướt đây, hắn đánh mắt nhìn xung quanh không thấy ai rồi lại nhìn lên cành cây đã trụ lá gần đó mà không khỏi bật cười làm liều.

- Ta cởi sạch, vứt sạch, đem phơi sạch !.. Vũ Thiên vừa nói to, vừa cởi sạch quần áo trên cơ thể mà đem treo, phơi trên cành cây gần đó để hong khô.

- Tuy thân thể mình không được cường tráng cho lắm nhưng cũng quyến rũ chứ bộ !!!

Vũ Thiên lại bật cười mà nói thầm khi nhìn thân thể mình không còn mảnh vải che đang phô bày thân thể trước thiên địa mà tự ki ki thầm khen mình, may là nơi đây hoang vắng nếu không chỉ sợ hắn phải đào lỗ mà chui xuống nấp. Lùm cây nhỏ cách Vũ Thiên không xa đang không ngừng lung lay vì Vũ Thiên, khiến cho Vũ Thiên đang mãi nhìn thân thể mình mà đánh giá cũng phải chú ý lùm cây nhưng gió lại thổi làm cho hắn hơi run vì lạnh khiến hắn không còn chú ý tới lùm cây nữa, cũng vì lạnh mà đôi mắt hắn cũng trở nên lạc lõng, nguyên lực trong thân thể đang vận chuyển lan tỏa ra xung quanh dường như hắn đang tiến vào tam tạng của Nguyên xung quanh hắn nhiệt độ không ngừng giảm qua một thời gian ngắn tầng sương mỏng từ đâu xuất hiện, nhưng

Ngoàm ! Ngoàm ! Ngoàm ! ...

Tiếng rít của sự cắn xé đang vang lên, sự đau đớn từ dưới chân truyền lên khiến cho Vũ Thiên phải bưng tỉnh. Hắn nhìn xuống cẳng chân trái của mình nơi phát ra sự đau đớn, thứ mà hắn thấy khiến cho hắn có chút ngạc nhiên, tiểu thú, vì ba năm qua hắn tu luyện ở cánh rừng nhỏ này tới giờ hắn vẫn chưa thấy một tiểu thú nào xuất hiện ở đây cả không hiểu sao hôm nay lại xuất hiện một tiểu thú đã vậy mới gặp còn đang gặm chân hắn nữa khiến hắn hơi bất ngờ.

- Ngươi mà còn gặm nữa thì ta phải tu dưỡng vài tháng vì miếng thịt bị ngươi gặm mất đó !

Vũ Thiên nhìn tiểu thú mà nói nhỏ với nó chỉ là nó không thèm để ý tới câu nói của Vũ Thiên mà tiếp tục gặm, dòng máu đỏ không ngừng tuôn ra được tiểu thú nuốt vào còn miệng thì vẫn cứ ngoạm chặt mà lấy chân hấn mà gặm. Vũ Thiên thấy tiểu thú không thèm để ý tới lời nói của hắn thì đành phải động tay nếu không chỉ sợ hắn tu dưỡng không phải vài tháng mà là vài năm hấn túm lấy tiểu thú mà đưa lên trước mặt mà quan sát còn tiểu thú thì phản kháng không thôi nhưng vì nó bị Vũ Thiên túm giữa bụng nên chỉ có thể khua bốn chân, nhe răng vẫn còn dính máu của Vũ Thiên, múa vuốt mà đe dọa hấn khiến cho Vũ Thiên phải nhin cười khi thấy bộ dạng của tiểu thú nhưng vẫn phải làm ra bộ mặt hung ác nhưng vì hấn không hợp với bộ mặt hung ác cho nên thành ra một sự sắc lạnh lùng nhưng vẫn khiến cho tiểu thú có chút sợ mà lấy hai chân trước che trước chiếc mũi nhỏ xinh. Vũ Thiên lại càng thấy thích thú với tiểu thú, hấn để tiểu thú lên lòng bàn tay mình mà quan sát tiểu thú, thân thể tiểu thú nhỏ nhắn giống như là một chú cún con vậy nhưng lại to hơn một chút bằng với một chú heo con mới sinh, bốn chân đều có móng vuốt nhưng ngắn, đầu hỏ trên đầu hỏ còn có một đốm trắng nhỏ không biết tượng trưng cho điều gì, bộ lông toàn thân màu vàng óng ánh trong mềm mại làm cho Vũ Thiên phải vuốt một cái, tiểu thú cũng đã thôi run sợ nhưng nó vẫn không bỏ hai chân trước ra khỏi mũi miệng hỏ chỉ là đôi mắt tròn xoe như cặp bóng đèn của nó đang không ngừng nhìn chăm chăm Vũ Thiên khiến cho gương mặt có chút tuần tú của hấn phải giật giật liên hồi vì xấu hổ đã ăn hiếp một tiểu thú như tiểu thú.

Vũ Thiên lại nghĩ tới cảm giác lúc nãy mà hấn vừa mới đạt được mà trong lòng luyện tiếu không thôi, nếu như không phải vì tiểu thú này thì hấn đã tiến vào tam tạng Nguyên.

Nguyên tam tạng là cảm ứng, cảm ứng lực lượng thiên địa để nắm giữ lực lượng thiên địa đó, đây cũng là lực lượng giúp cho tu nguyên giả gia tăng sức mạnh sự bảo vệ để tranh đấu chống trả trước các thế lực khác ngoài nhân tộc cũng như các tu nguyên giả khác. Trong tu nguyên giới có rất nhiều loại lực lượng thiên địa nhưng Kim hệ, Mộc hệ, Thủy hệ, Hỏa hệ, Thổ hệ là năm lực lượng thiên địa cơ bản nhất nhưng để nắm giữ được một trong các hệ thiên địa thì là cả một vấn đề. Để nắm giữ được hai hệ thậm chí là ba hệ thì còn tùy thuộc vào cơ duyên cũng như sự linh ngộ của từng tu nguyên giả. Ngoài ra cũng có những trường hợp ngoại lệ như những tu nguyên giả có thể nguyên căn ngoài tốc độ tu luyện nhanh chóng thì hệ thiên địa mà những tu nguyên giả này nắm giữ được cũng khiến cho những tu nguyên giả khác phải kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 4: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

- Chân ta có phải dùi gà đâu mà tiểu quỷ nguoi lại găm a !!!

Vũ Thiên lại nhìn xuống nơi bị tiểu thú găm thì thấy vẫn còn in luôn nguyên hàm răng của tiểu thú, vẫn còn động lại một chút máu bầm nhưng hắn cũng không để ý tới vì theo hắn nghĩ chỉ qua vài ngày nữa sẽ lành lại nhanh chóng.

- Ta !!!.. Chữ “Ta” vừa thốt ra khỏi miệng đã khiến cho Vũ Thiên phải khựng lại vì lạnh do những cơn gió lại tiếp tục thổi.

- Phải mặc đồ vào đã !!!.. Hắn thốt lên vài chữ nữa rồi để tiểu xuống cạnh chân mình.

- Cầm tiểu quỷ nguoi không được bỏ chạy đó !

Hắn mặc quần áo lại rồi nhìn về phía tiểu thú vẫn còn đang dùng hai chân che mặt mà không bỏ đi khiến hắn có chút vui. Hắn thở dài rồi đi về phía tiểu thú ngồi gần cạnh tiểu thú, hắn trầm ngâm nhìn tiểu thú mà không nói gì cũng không làm hại gì mà chỉ quan sát tiểu thú.

Một canh giờ ! Hai canh giờ !

Tiểu thú đã không còn run nhưng hai chân che đầu của nó thì vẫn không bỏ ra. Một người, một thú, thú che đầu người quan sát sự yên lặng vẫn cứ thế trôi qua mặc cho sự rung động của những cành cây vì gió đang nổi lên.

- Nguoi sợ ta sao !.. Vũ Thiên đã phá tan sự tĩnh lặng chỉ là tiểu thú vẫn im lặng vẫn che đầu

- Cha mẹ của nguoi đâu !

Lần này thì tiểu thú đã nhìn hắn, đôi mắt tròn xoe của tiểu thú đang nhìn Vũ Thiên miệng nhỏ nhắn há to thành hình chữ O khiến cho Vũ Thiên phải cười to vì biểu cảm trên gương mặt tiểu thú khiến hắn không thể nào nhịn cười.

Tiểu thú lắc đầu khiến cho Vũ Thiên ngạc nhiên không thôi nhưng liền chuyển sang mừng rỡ vì như vậy cho thấy tiểu thú hiểu những gì hắn nói. Thời gian cứ thế trôi qua, một người một thú, người nói thú cười lúc thì lắc đầu lúc thì gật đầu, khoảng cách xa lạ giữa một người một thú đã tan biến từ lúc nào không hay.

- Trời đã gần tối, ta phải về Dược Viên rồi ... nguoi có đi theo ta về không !

Vũ Thiên nhìn bầu trời đã chuyển sắc mà nói lời từ biệt với tiểu thú nhưng cũng không quên hỏi tiểu thú. Tiểu thú vẫn đang cười đùa vui vẻ khi nghe Vũ Thiên nói phải quay về nơi nào đó thì chỉ gục đầu mà nằm im. Vũ Thiên thấy tiểu thú như vậy thì cũng đành lặng lẽ mà đứng lên bước đi nhanh chóng về Dược Viên.

- Nguoi không muốn đi theo ta thật sao !

Vũ Thiên ngừng lại hỏi thêm một lần nữa nhưng vẫn chỉ nhận được sự im lặng từ tiểu thú, Vũ Thiên quay đầu lại nhìn tiểu thú vẫn chỉ thấy tiểu thú nhắm nghiền mắt mà không để ý gì tới hắn khiến cho Vũ Thiên càng thêm thất vọng.

- Ta nghĩ mình sẽ có thêm một thú làm bạn trên bước đường tu nguyên, không nghĩ là chỉ mình ta đang tự suy diễn phải không !!

Vũ Thiên lắc đầu tự chế diễu mình rồi nhanh chân bước đi, hắn cũng không muốn cưỡng ép tiểu thú.

R ! ò ! n ! R ! ò ! n !

Tiếng bụng đói réo lên khiến Vũ thiên hơi ngạc nhiên vì bụng hắn không kêu nên nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy ai nên lắc đầu nghĩ mình nghe nhầm nhưng đi được một đoạn thì tiếng kêu lại vang lên làm cho Vũ thiên phải khựng lại mà quan sát xung quanh thật kỹ, nhìn trái nhìn phải rồi lại nhìn trên nhìn dưới, chỉ là khi nhìn xuống dưới chân thì trên gương mặt hắn liền hiện lên sự bất ngờ nhưng rất nhanh đã chuyển sang mừng rỡ, hắn thấy tiểu thú, tiểu thú cũng đang nhìn hắn miệng còn há to như đang cười với hắn vậy và đúng vậy tiểu thú đang cười với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phòng Tập Vụ

Vũ Thiên để tiểu thú trong áo mình mà quay về Dược Viên chỉ là tiếng bụng kêu của tiểu thú không ngừng vang lên khiến cho Vũ Thiên đành phải đi tới phòng tập vụ. Phòng Tập Vụ là nơi các đệ tử bình thường không có tư chất tu nguyên như Vũ Thiên. Họ làm những công việc như trồng rau, chăn nuôi những tiểu thú bình thường để lấy thịt ... để phục vụ cho công việc nấu nướng chế biến món ăn để phân phát cho các đệ tử trong môn phái. Có thể nói tất cả các môn, bang đều tự cung tự cấp.

Thời gian ở nơi đây không khác biệt lắm với TRÁI ĐẤT.

Thật ra hai sư huynh của Vũ Thiên là Ngự hải và Thủy Phong cũng sẽ bị đưa tới Phòng Tập Vụ nhưng vì may mắn được Diệc trưởng lão thu nhận làm đệ tử chân truyền tuy công việc ở Dược Viên không khác mấy với Phòng Tập Vụ nhưng vẫn thoải mái hơn rất nhiều.

Vũ Thiên vừa đi tới Phòng Tập Vụ vừa nghĩ nên đặt tên gì cho tiểu thú tên là gì đây vì hắn cũng muốn tiểu thú có một cái tên để tiện gọi chỉ là nghĩ mãi vẫn chưa ra cái tên gì hay.

- Tiểu Quỷ hay là Tiểu Yêu, không được, đều không được nghe kinh khủng quá !. Vũ Thiên vò đầu bứt tai mà suy nghĩ.

- Tiểu Bạch, đúng gọi là Tiểu Bạch, ta sẽ đặt tên cho ngươi là Tiểu Bạch như thế có được không !

Vũ Thiên nhìn tiểu thú mà suy nghĩ nhưng khi nhìn thấy cái đốm trắng trên đầu tiểu thú hắn không khỏi nghĩ ra cái tên Tiểu Bạch nhưng không biết tiểu thú có đồng ý hay không nhưng chỉ thấy tiểu thú gật đầu lia lịa, khiến Vũ Thiên mừng rỡ mà gọi tên Tiểu Bạch liên tục khiến cho người khác nhìn vào cứ nghĩ là hắn đang lên cơn điên, nhưng may là nơi này không có ai ngoài hắn và tiểu thú.

Vũ Thiên nhìn Phòng Tập Vụ trước mắt rộng cũng không rộng cũng đủ cho các đệ tử nấu nướng mùi thức ăn bốc lên thơm ngon khiến cho bụng của Vũ Thiên cũng réo lên còn Tiểu Bạch thì như tiếng trống đánh liên hồi nhưng nó vẫn cố gắng kiềm nén lại. Vũ Thiên vừa đặt chân vào Phòng Tập Vụ đã nghe thấy tiếng nói oan oan vọng vào tai của một đại hán trung niên thân hình vạm vỡ đang chỉnh đốn hộp cơm đã được cột dây đàn tràng:

- Lĩnh mới, mang số hộp cơm này tới Phương Viên trong môn phái giúp ta !

Vũ Thiên định lên tiếng giải thích nhưng chưa thốt lên được tiếng nào thì được chất cho một sấp hộp cơm khiến cho hắn không khỏi choáng váng, Tiểu Bạch trong áo hắn cũng hét oán lên một tiếng khiến cho hắn phải cuộn quýt một phen nhưng cũng kịp ổn định lại.

- Lĩnh mới ngươi có ý kiến gì sao ?. Tiếng hét của Tiểu Bạch làm cho đại hán trung niên hiểu nhầm Vũ Thiên là có ý kiến gì nên liền hỏi.

- Không ! Không có gì !. Vũ Thiên lại phải cuống quýt mà trả lời hắn chỉ sợ họ phát hiện ra Tiểu Bạch lại cho nó vào nồi làm thành nồi thịt hổ thì hắn lại phải trở nên điên cuồng như thế nào nữa đây.

- Nếu không có gì thì ngươi có thể đi rồi !. Đại hán trung niên thấy Vũ Thiên không hỏi gì thêm thì chỉ gật đầu rồi im lặng tiếp tục công việc.

- Nhưng !!! Vũ Thiên định tiếp tục giải thích cho đại hán trung niên nhưng khi hắn vừa thốt ra được chữ “nhưng” thì đại hán trung niên dường như nhớ ra điều gì đó nên nhìn Vũ Thiên mà nói tiếp :

- À ! Nhìn như ta chưa chỉ cho ngươi biết Phương Viên nằm ở đâu thì phải ?. Nói tới đây đại hán trung niên liền ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ra khỏi nơi đây ! Tiểu tử ngươi đi thẳng sẽ thấy Phương Viên nằm bên trái đối diện với Dược Viên ở bên phải.

Đại hán trung niên ra dấu chỉ tay ý biểu Vũ Thiên đi còn lão thì lại tiếp tục công việc của mình. Vũ Thiên ngơ ngác mà mắt không khỏi tròn xoe hết nhìn đại hán trung niên rồi nhìn những người xung quanh chỉ thấy bọn họ cũng giống như đại hán trung niên cầm cúi làm công việc của riêng họ khiến cho Vũ Thiên cũng đành lắc đầu không biết nên làm thế nào cho hay nữa, giải thích thì không được đành phải ôm lấy sấp hộp cơm trên tay mà ra khỏi Phòng Tập Vụ trong sự khó hiểu của chính bản thân hắn.

Lúc Vũ Thiên vào thì Phòng Tập Vụ cũng có khoảng năm nam tử khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu thân hình cũng cao, to lực lượng đang làm những công việc khác nhau với thêm đại hán trung niên nữa là sáu nam tử, khi Vũ Thiên vừa đi khỏi không được bao lâu cũng là lúc tiếng cười rộn rã vang lên trong Phòng Tập Vụ, một trong năm nam tử cất tiếng nói lớn :

- Âu đại ca ! đệ nghĩ tiểu tử này không giống lính mới cho lắm trong hắn thư sinh như vậy chỉ sợ là đệ tử chân truyền hay đệ tử bình thường của các viện khác đó.

Lời nói của nam tử này khiến cho đại hán trung niên không khỏi có chút suy nghĩ nhưng rồi cũng không thèm để ý nữa mà tiếp tục cười to, những người khác liền thêm vào mặc kệ Vũ Thiên có phải là lính mới hay không:

- Nếu không phải là lính mới thì hắn tới đây làm gì, ngươi nghĩ những đệ tử trong các viện lại thèm đếm xỉa mà đến những nơi này sao ?.

Đại hán trung niên với những người khác nghe vậy cũng thấy có lý vì từ trước tới giờ những đệ tử trong môn dù chỉ là đệ tử bình thường cũng không bao giờ để mắt tới đám đệ tử không có tư chất tu nguyên như họ, nhưng họ cũng chưa bao giờ để ý tới điều đó vì có để ý thì cũng không thể thay đổi được gì. Chỉ là khi có lính mới tới là họ hay dùng cách này để cho đám lính mới phải khốn khổ một phen vì khi đi giao hộp cơm cho các viện luôn là một nỗi nhọc nhằn với họ. Chỉ là lần này họ lại hại thành giúp Vũ Thiên một tên họ cho là lính mới.

Chương 6: Nữ Tử Phương Nguyệt

Tu nguyên nhưng cũng không thể nào thoát khỏi cuộc sống phàm nhân. Khi đạt tới đỉnh cao thì có thể thoát sao ? ? ?

Dọc theo con đường nhỏ nơi dẫn lối vào Phòng Tập Vụ, Vũ Thiên đang lững thững bước đi với những suy nghĩ mông lung, trên vai hắn còn có một tiểu thú đang ngồi chổng vồng miệng thì há to há nhỏ rồi lại chép miệng, hai tay Vũ Thiên thì trống rỗng những hộp com không biết đã bị hắn để đâu. Bụng của Tiểu Bạch lại tiếp tục kêu khiến hắn phải tiếp tục khát hện với Tiểu Bạch :

- Đợi ta một chút giao xong việc này nhất định sẽ kiếm chút gì cho ngươi lót bụng !

Tiểu Bạch nhoeo đầu mặt úp xuống vai Vũ Thiên rồi lại chui tọt vào trong áo hắn mà ngủ, Vũ Thiên thì cảm thấy áy náy không thôi vì hắn biết Tiểu Bạch đang rất đói nếu không thì nó đã không gặm chân hắn rồi.

Vũ Thiên đã ở Thanh Phong Phái được ba năm nhưng trong ba năm này hắn vẫn không biết gì ngoài ba chữ Thanh Phong Phái và nơi hắn đã sinh sống tu luyện trong ba năm đó là Dược Viên. Đây cũng là lần đầu tiên hắn ra khỏi Dược Viên đi tới Phòng Tập Vụ nhưng không nghĩ tới là chỉ mới lần đầu gặp mặt hắn lại bị đám lão làng ở Phòng Tập Vụ giao cho một nhiệm vụ cao quý đó là đi giao com nữa là.

Vũ Thiên lắc đầu nhìn hai chữ nhỏ được khắc trên tấm bảng “Phượng Viên” rồi lại nhìn vào trong khiến hắn tròn mắt ngạc nhiên mà lẩm bẩm “sao chỉ toàn là nữ tử không vậy ta” cách hắn không xa có rất đông nữ tử đang cười đùa nói chuyện vui vẻ cũng có một số đang tập luyện cái gì đó khiến hắn có chút tròng trọc mà định quay lại nhưng lại có một giọng nói nhỏ nhẹ từ phía trong rất gần hắn vọng ra :

- Nơi đây là nơi tu luyện của các nữ đệ tử không cho phép đệ tử của các viện khác vào, sao ngươi lại tới đây !

Vũ Thiên bị hỏi bất ngờ nhất thời không biết trả lời như thế nào hắn liền nghĩ tới những hộp com nên liền lấy từ trong túi trữ vật ra đi vào trong mà giao cho vị nữ tử đang chất vấn mình rồi lên tiếng giải thích nhưng không biết nên nói gì làm cho tay chân hắn múa máy loạn xạ miệng chỉ ú ớ vài câu rồi im bặt.

Vị nữ tử xinh đẹp nhìn những hộp com mà Vũ Thiên đưa liền nghĩ ngay tới người của Phòng Tập Vụ, trong thấy đáng về cử chỉ của Vũ Thiên thì cũng hiểu được là Vũ Thiên bị cảm không nói được nhưng may sao hắn vẫn còn nghe được nên cũng không định hỏi gì thêm vì có hỏi Vũ Thiên cũng không thể trả lời được. Vũ Thiên trong thấy vị nữ tử đã quay đầu vào trong thì cũng lắc đầu mà quay lại Phòng Tập Vụ để kiếm chút gì cho Tiểu Bạch chỉ là hắn chưa đi được ba bước thì tiếng nói của vị nữ tử đã vang lên tiếp :

- Nhờ huynh đem ba hộp com này vào trong biệt viện giúp tiểu nữ !

Giọng nói nhỏ nhẹ kèm theo là ba hộp com được đặt trên tay Vũ Thiên từ lúc nào khiến hắn ngơ ngác một chút định lên tiếng từ chối nhưng đã kịp ngừng lại mà lắc đầu nhìn theo sự chỉ tay của vị nữ tử mà đi vào chỉ để lại vị nữ tử đó không ngừng cười, không biết là cười vì điều gì ?.

- Thiên ca ngốc thật !. Giọng nói của Tiểu Bạch truyền vào trong đầu của Vũ Thiên từ lúc nào.

- Ta đúng là ngốc thật !. Vũ Thiên lấy tay trái gõ gõ đầu mình mà mắng một tiếng nhỏ rồi cầm ba hộp thức ăn đi nhanh vào trong biệt viện.

Vũ Thiên vừa đi vừa ngắm nhìn phong cảnh hữu tình ở lối vào biệt viện của Phượng Viên “nơi đây lại khác với Dược Viên nhiều a” Vũ Thiên nghĩ thầm trong bụng mà so sánh, cấu trúc ở đây khác nhiều so với Dược Viên nơi mà hắn sinh sống tu luyện cũng được một khoảng thời gian. Vũ Thiên nhìn vườn hoa trước mắt mà nhanh chân đi tới hắn liền gọi Tiểu Bạch để nó ra ngoài, Tiểu Bạch chạy nhảy xung quanh hắn rồi lao vào vườn hoa mà nghịch ngợm không để ý gì tới hắn nữa.

- Nơi này thật yên tĩnh a! Yên tĩnh giống như Dược Viên vậy!

Vũ Thiên tĩnh lặng nhìn xung quanh cảm thụ nguyên khí có chút nhiều ở nơi này hắn nhìn Tiểu Bạch được một lúc thì đôi mắt hắn đã nhắm lại lúc nào không hay, xung quanh Vũ Thiên đang bắt đầu thay đổi, những giọt sương từ đâu lại xuất hiện, những giọt sương lại ngưng đọng thành bông tuyết chúng rơi xuống xung quanh bao phủ cả trượng nơi hắn đứng.

Tiểu Bạch bây giờ đã bị phủ đầy tuyết, vườn hoa nơi Tiểu Bạch đùa giỡn cũng đã phủ đầy tuyết. Vũ Thiên cũng vậy cũng bị phủ đầy tuyết chỉ là hắn lại không biết, những bông tuyết lại tiếp tục chuyển đổi, chuyển thành băng. Vũ Thiên, Tiểu Bạch, vườn hoa không gian một trượng đã biến thành băng, một sân băng.

Chương 7: Nữ Tử Phương Nguyệt

Cách chỗ Vũ Thiên không ra, nơi này có ba gian nhà tranh giống như những căn nhà sàn vậy, tuy đơn giản nhưng lại đủ tiện nghi rất phù hợp với khung cảnh nơi đây, xung quanh là những vườn hoa được ngăn cách bởi những lối mòn nhỏ, đủ loại hoa sắc sỡ tỏa ra mùi hương thơm nồng một khoảng trời, phía ngoài những vườn hoa là những ngọn cây gốc to cao không thấy ngọn, phía ngoài nữa là những vườn hoa nữa cũng là nơi mà Vũ Thiên đang đứng cảm ứng nơi này chỉ có thể gọi là một phần mười của tiên cảnh.

Trước vườn hoa ngay ba gian nhà có có hai nữ tử sắc nước hương trời xinh đẹp tuyệt trần, mỗi người đều mang theo một nét đẹp riêng, vẻ đẹp lạnh lùng cao quý thêm làn da trắng nõn như ngọc của nữ tử áo trắng khiến cho bao người phải ngẩn ngơ, tuy không mang theo vẻ lạnh lùng nhưng nữ tử áo hồng lại có sự quyến rũ đến khó tả khiến cho bao gã đàn ông phải si mê mà say tình.

Hai nữ tử này một tên là Nghệ Tuyết một tên là Phương Nguyệt. Phương Nguyệt chính là nữ tử áo trắng, Nghệ Tuyết chính là nữ tử áo hồng, hai nàng vẫn đang chăm sóc và rào bước ở vườn hoa chỉ là bây giờ trên gương mặt xinh đẹp thoát tục của nữ tử áo trắng đã hiện lên sự nghi hoặc nàng chỉ nhìn chăm chú về hướng mà Vũ Thiên đang đứng vì nàng cảm nhận được nơi đó bằng hệ không ngừng xung động.

- Tuyết tỷ muội cảm nhận được nhìn như có đệ tử đang cảm ứng Băng hệ ! người đó cũng đã nắm được rồi.

Nghi hoặc đã mất, kinh ngạc lẫn bất ngờ đã hiện lên trên gương mặt nàng giọng nói của nàng đã vang lên bên tai Nghệ Tuyết khiến cho Nghệ Tuyết cũng giật mình mà hiện lên sự hiếu kỳ :

- Nguyệt muội ! chúng ta đi xem thử ai trong viện chúng ta lại may mắn như vậy.

Nghệ Tuyết chưa dứt lời thì đã không còn thấy bóng dáng Phương Nguyệt đâu, Phương Nguyệt đã cất bước đi về phía Vũ Thiên từ lúc nào không biết chỉ là khi gần tới gần nàng đã có chút giật mình lẫn khó hiểu bàn tay thon gọn xinh đẹp của nàng liền phát lên phát xuống những dòng nguyên lực liên lan tỏa ra xung quanh tầng băng bao phủ xung quanh cũng nhanh chóng tan biến chỉ tồn một chút thời gian không gian nơi đây đã trở lại bình thường. Vũ Thiên và Tiểu Bạch cũng đã hiện ra trước mặt hai nữ tử.

- Từ khi nào trong sơn môn lại có thêm một tên băng nguyên căn vậy Nguyệt muội nhưng sao hắn lại là nam nhân ... trong viện chúng ta !

Nghệ Tuyết từ phía sau đi tới mà ngạc nhiên có chút khó hiểu nhìn Vũ Thiên rồi hỏi Phương Nguyệt chỉ là Phương Nguyệt cũng lắc đầu biểu thị cũng không hiểu tại sao Nghệ Tuyết đành quan sát Vũ Thiên đợi hắn hỏi tình lại rồi hỏi vậy. Tuy nàng cũng giống như Hiểu tỷ rất ít khi ra khỏi biệt viện trong những năm tháng tu luyện dài đằng đẵng còn Nguyệt muội thì chưa bao giờ đặt chân ra khỏi biệt viện cho nên hỏi nàng cũng chỉ như hỏi đầu gối "tên đệ tử trước mắt này không giống đệ tử mới lắm mấy năm gần đây sơn môn cũng không thu nhận đệ tử nào chắc là đệ tử của viện nào đó nhưng sao hắn lại có thể nguyên căn chứ không phải chỉ có ba người sở hữu thể nguyên căn trong sơn môn sao ngoài tiểu sư muội thì còn hai tên đáng ghét Tiêu Ngọc, Tổng Tân của Chân Viện, Hoàng Viện sao" Nghệ Tuyết lắc đầu khi nói đến hai tên đáng ghét của hai viện kia khi thấy Vũ Thiên đã hỏi tình nàng liền định lên tiếng chất vấn chỉ là giọng nói của Vũ Thiên đã vang lên trước khiến nàng phải ngừng lại.

- Đa tạ hai vị nữ tử đã cứu giúp !

Vũ Thiên tỉnh lại trông thấy đôi mắt của hai vị nữ tử làm say mê lòng người mặt mông của hắn cũng trở nên thành dầy. Vũ Thiên lại nhớ lại lúc nãy thân thể hắn bị đóng băng mà trong lòng run lên không thôi nếu không có hai nàng thì đã không còn mạng mà đứng đây.

Ặc xi ! Ặc xi ! Ặc xi !

Tiểu Bạch không ngừng hắc xi vì bị cảm lạnh do băng của Vũ Thiên hình thành nó trốn mất nhìn hai vị nữ tử đang nhìn nó mỉm cười mà chạy nhanh về phía chân Vũ Thiên rồi núp phía sau chân hắn che đi thân hình chỉ thò cái đầu hổ nhỏ thó ra mà tròn xoe mắt nhìn hai kẻ lạ đang nhìn.

Phương Nguyệt với Nghệ Tuyết đã chuyển ánh nhìn tới Tiểu Bạch nên mới khiến cho nó hoảng sợ mà run rẩy một chút nên mới chạy phắt về phía Vũ Thiên mà trốn. Hai nàng cười khúc khích khi trông thấy biểu cảm hoảng sợ trên khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Bạch.

- Nó đang sợ muội mà tiến tới ầm nó thì chắc chắn nó sẽ cắn vào tay muội đến lúc đó khó mà ầm nó được đó. Nghệ Tuyết liền nắm lấy tay Phương Nguyệt lắc đầu ngăn nàng tiến tới phía Tiểu Bạch.

- Nếu để thêm một canh giờ nữa ta cũng không thể nào cứu được huynh. Phương Nguyệt chỉ cất giọng nhẹ nhàng êm dịu mà nhìn Vũ Thiên trả lời khiến cho hắn phải ngẩn ngơ một chút nhưng rất nhanh hắn phải trấn tĩnh lại mà gật gật đầu.

Vũ Thiên cũng biết nếu để thêm một khoảng thời gian nhất định nữa chỉ sợ hắn và Tiểu Bạch phải đi châu diêm vương rồi.

- Nơi đây là biệt viện của Phương Viện không đệ tử nào được phép vào nhất là đệ tử của các viện khác ... làm sao ngươi lại vào đây được.

Nghệ Tuyết thu lại vẻ tươi cười trên mặt mà bắt đầu chất vấn Vũ Thiên khiến cho hắn có chút luống cuống mà trả lời :

- Ta mang hộp cơm từ Phòng Táp Vụ tới đây cho hai vị !!. Vũ Thiên liền lấy hộp cơm từ trong Túi Trữ Vật ra mà đưa cho Nghệ Tuyết.

Chương 8: Nữ Tử Phương Nguyệt

Nghệ Tuyệt cầm lấy ba hộp com từ tay Vũ Thiên nhưng sự nghi ngờ vẫn không mất mà còn nhiều hơn khi nàng thấy Túi Trữ Vật của Vũ Thiên :

- Trong Phòng Tập Vụ chỉ là những đệ tử không có tư chất tu nguyên còn vị sư huynh đây, tiểu muội thấy huynh cũng đã đạt tới tam tầng Nguyên Khí Kỳ mà còn nắm giữ Băng hệ nguyên lực một trong những hệ hiếm của thiên địa, không biết sư huynh có thể giải thích cho tiểu muội biết không.

Vũ Thiên bị lời nói của Nghệ Tuyệt làm cho cứng họng không biết nên phải trả lời nàng làm sao, lại nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ sắc xảo của nàng khiến cho hắn phải gãi đầu mà nói ra góc gác của mình

- Ta là đệ tử của Dược Viên.

- Chỉ vì muốn tìm chút gì đó cho Tiểu Bạch lót bụng nên mới tới Phòng Tập Vụ, chỉ là không ngờ lại bị họ hiểu lầm là đệ tử mới gia nhập môn nên mới bắt ta ... mang hộp com tới cho các vị ! Vũ Thiên lại chỉ vào Tiểu Bạch mà tiếp lời.

Vũ Thiên vừa dứt lời thì Nghệ Tuyệt đã không nhịn được cười mà cười to không thôi vì nàng thấy vị sư huynh trước mặt nàng nhìn như là có chút ngốc ngốc. Nhưng rồi nàng cũng thu lại ý cười mà vì cảm thấy có chút không đúng với những gì nàng biết về Dược Viên theo như những gì nàng biết thì Dược Viên cũng có ba đệ tử chân truyền giống như các viện khác nhưng mà đều không có tư chất tu nguyên còn vị sư huynh này thì ...

- Huynh đang nói giỡn với tiểu muội sao, trong Dược Viên, Diệt trưởng lão chỉ thu nhận có ba đệ tử không có tư chất tu nguyên còn vị sư huynh đây thì.

- Cái này ... cái này ... thì đúng là như vậy nhưng ta cũng chỉ mới trở thành một tu nguyên giả Diệt trưởng lão và hai vị sư huynh còn chưa biết !

“Chỉ mới vào sao” Nghệ Tuyệt lăm bắm nàng đã không còn nghi ngờ gì nữa vì trông thấy bộ mặt ngốc nghếch của Vũ Thiên cũng đủ biết là hắn không có nói dối sắc mặt của nàng đang thay đổi không ngừng “Điều này là không thể, làm sao có thể chứ” Nghệ Tuyệt lại tiếp tục lăm bắm nàng thật không dám tin những lời nói của Vũ Thiên là sự thật vì nếu là sự thật thì Thanh Phong Phái chắc chắn sẽ có một sự chấn động lớn.

Nguyệt muội ta phải đi gặp Lam Nguyệt trưởng lão để thông báo vài việc muội hãy tiếp vị sư huynh này giúp ta !. Nghệ Tuyệt thất thần một chút rồi nhìn Phương Nguyệt chỉ đang chăm chú quan sát Tiểu Bạch mà không để ý tới hai người đang nói chuyện khiến cho đôi mắt tròn xoe của Tiểu Bạch phải trợn lên liên tục để răn đe nàng, mà cất tiếng nói.

- Tuyệt tỷ đưa cho muội một hộp!

- Để ta mang vào phòng giúp cho muội !

- Không cần tuyệt tỷ muội đang cần dùng tới nó !

Nghệ Tuyệt trông thấy hành động kì quặc của Phương Nguyệt thì lấy làm lạ không thôi nhưng cũng đưa cho nàng một hộp rồi đi nhanh vào trong để lại nơi này một sự yên tĩnh cho hai người.

- Tiểu Bạch, ta nghe huynh ấy gọi người là Tiểu Bạch nên ta cũng gọi người là Tiểu Bạch, ta để lại cho Tiểu Bạch một phần này hãy dùng cho bụng khỏi kêu nữa !

Phương Nguyệt nhìn Tiểu Bạch mà cất tiếng nhỏ nhẹ, Vũ Thiên nhìn cử chỉ giọng nói của nàng mà trái tim không khỏi tan chảy chỉ là Tiểu Bạch lại không thèm để ý tới lời nói của Phương Nguyệt nhưng khi nhìn thấy hộp com trên tay nàng thì mắt nó sáng lên mắt tròn xoe mà chạy nhanh về phía Phương Nguyệt lười hổ đã ra khỏi miệng ngậm lại Vũ Thiên cũng không ngăn cản mà chỉ mắng một tiếng “tiểu quý hấu ăn may mà chưa hấu sắc nếu không thì chết quá”

“Cuối cùng cũng dụ dỗ được tiểu quý hấu ăn này” Phương Nguyệt nói thầm mà nhìn Tiểu Bạch đang nhìn nàng phải nói đúng hơn là nhìn hộp com trên tay nàng mà miệng đã há to, lưỡi thì đã thò ra. Phương Nguyệt liền để hộp com xuống cho Tiểu Bạch còn nàng thì đang vuốt ve lấy bộ lông mượt mà của nó mà thích thú cười mím không thôi. Vũ Thiên trông thấy bộ dáng ăn ngấu nghiến của Tiểu Bạch thì lại thấy tội cho nó hắn lại nhớ tới cảnh lúc mà hắn gặp Tiểu Bạch thì liền biết nó đã không ăn mấy ngày rồi nên mới như vậy rồi hắn lại nhìn đến Phương Nguyệt mà không khỏi trở nên thất thần gương mặt có chút ngu ngốc liền trở nên ngẩn ngơ.

- Huynh chỉ mới bước vào cảnh giới Nguyên thôi sao ! Phương Nguyệt nhìn Vũ Thiên đang có chút thần thờ mà nói khiến cho hắn bừng tỉnh mà gật gật đầu.

- Nàng có biết cách sử dụng Băng hệ không, có thể chỉ dạy cho ta không !

Vũ Thiên cũng không biết nên nói gì với nàng mà chỉ đứng mà ngắm nhìn nàng khiến cho hai gò má xinh đẹp trắng mịn của nàng phải ửng đỏ lên lúc đó mới làm cho Vũ Thiên bừng tỉnh mà cảm thấy mình có chút vô lễ nên liền hỏi đại một câu cũng không hi vọng nàng sẽ biết chỉ là Phương Nguyệt đã rất nhanh trả lời hắn.

- Băng hệ thiên địa mà huynh nắm giữ được không nằm trong năm hệ cơ bản của thiên địa nên số tu nguyên giả nắm giữ được rất là ít.

Phương Nguyệt vừa nói xong thì từ thân thể nàng đã tỏa ra một luồng nguyên lực hùng mạnh khiến cho Vũ Thiên đứng gần cũng cảm thấy hơi lạnh mang theo áp lực không thôi như là một ngọn núi khổng lồ đang đè nặng lên người hắn vậy nhưng rất nhanh áp lực đó liền biến mất

- Băng hệ, nàng cũng là ... ! Vũ Thiên kinh ngạc nhìn Phương Nguyệt mà lên tiếng chỉ thấy nàng gật đầu thì cũng liền hiểu nàng cũng nắm giữ Băng hệ.

- Huynh cần phải tập luyện Băng hệ một cách nhuần nhuyễn nếu không chính Băng hệ sẽ làm hại trở lại huynh.

Phương Nguyệt cẩn thận nhắc nhở Vũ Thiên vì nàng cũng biết Vũ Thiên cũng chỉ mới bước vào tu nguyên nhưng rồi nàng lại suy nghĩ một chút cảm thấy chắc nên đưa ngọc giản tu luyện cho Vũ Thiên nên liền từ trong Không Gian Giới Chỉ lấy ra hai cái Ngọc giản đưa cho Vũ Thiên trên mỗi ngọc giản đều có khắc vài chữ, phân biệt là Huyệt Và Băng hệ :

- Đây là hai ngọc giản dùng để tu luyện, một ngọc giản tu luyện cảnh giới tiếp theo của Nguyên, một ngọc giản tu luyện pháp quyết Băng hệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nữ Tử Phương Nguyệt

Vũ Thiên chỉ nhìn sơ qua hai ngọc giản rồi cất vào Túi Trữ Vật của hắn.

- Đa tạ nàng !

Vũ Thiên cũng không biết nói gì ngoài hai chữ đa tạ hắn cũng không nghĩ là chỉ vô tình vào biệt viện lại gặp được người con gái mà khiến hắn phải mong nhớ do vì nàng quá xinh đẹp hay là còn vì lý do nào.

- Sao nàng lại tốt với ta như vậy chúng ta ...

Vũ Thiên không hiểu sao mà mình lại nói câu nói này khiến hắn chỉ biết im lặng nhìn nàng khi chưa nói hết câu. Câu nói của Vũ Thiên khiến cho Phương Nguyệt rung lên vì một cái gì đó khiến nàng khó nói đôi mắt xinh đẹp của nàng lay động liên hồi, nàng có chút bất ngờ nhưng lại khó hiểu với bản thân mình hơn, nàng không khỏi tự hỏi bản thân mình, nàng và hắn cũng chỉ mới gặp nhau lần đầu ngay cả cái tên còn chưa biết, lại nói với hắn nhiều như vậy và còn giúp đỡ hắn trong việc tu luyện nữa, nàng lắc đầu không suy nghĩ lung tung nữa mà nhìn Vũ Thiên một cái thật sâu khiến cho hắn phải ngẩn ngơ một chút nàng lại quay đầu cất bước đi vào trong biệt viện để mặc Vũ Thiên đang suy nghĩ bâng quơ nhưng nàng vẫn nhìn Tiểu Bạch mà mỉm cười khi thấy nó miệng thì há to mắt thì tròn tròn với mình rồi xoay người mà đi nhanh vào trong.

- Ta tên là Vũ Thiên còn nàng !. Vũ Thiên bừng tỉnh khi thấy nàng đi nhanh vào trong biệt viện mà liền gấp gấp cuống quýt hỏi tên nàng mà cũng không để ý tới câu hỏi mới hỏi lúc này nàng vẫn chưa trả lời.

Không Gian Giới Chỉ cũng giống như Túi Trữ Vật nhưng không gian chứa đồ của Không Gian Giới Chỉ lại rộng gấp mười lần của Túi Trữ Vật, để có được Không Gian Giới Chỉ những tu nguyên giả sở hữu nó cũng phải bỏ ra một lượng tài nguyên khổng lồ mới có được Không Gian Giới Chỉ trong tay. Không Gian Giới Chỉ hay Túi Trữ Vật đều do tu nguyên giả nắm giữ Không Gian hệ chế tạo. Không Gian Giới Chỉ mà Phương Nguyệt đang nắm giữ là do Lam Nguyệt trưởng lão đưa cho, còn Lam Nguyệt trưởng lão lấy ở đâu thì chỉ có nàng mới biết được.

Ngọc Giản là một loại ngọc hình vuông, màu xanh của biển, rộng khoảng nửa tấc dài khoảng một tấc. Ngọc Giản khác với Nguyên Thạch tuy chúng có kích thước bằng nhau nhưng màu sắc của Nguyên Thạch lại là màu trắng với lại Ngọc Giản chỉ để ghi chép pháp quyết, công pháp tu luyện ngoài ra còn dùng để ghi chép kí ức của tu nguyên giả nào đó còn Nguyên Thạch lại ẩn chứa rất nhiều nguyên khí bên trong được tu nguyên giả dùng làm tiền tệ để giao dịch trao đổi cũng như là mua bán và còn được chính tu nguyên giả sử dụng. Ngọc Giản và Nguyên Thạch được dùng rất rộng rãi ở tu nguyên giới.

- Phương Nguyệt, sư tỷ muội tên là Nghệ Tuyệt.

Phương Nguyệt chậm rãi lên tiếng nhưng bước chân vẫn không hề ngừng lại vẫn không hề quay đầu nhìn Vũ Thiên nhưng giọng nói của nàng vẫn vang lên ngay sau lời nói đó :

- Ba tháng nữa, trong sơn môn sẽ tổ chức đợt thi luyện môn phái, huynh sẽ tham gia chứ!

“Phương Nguyệt ! Phương Nguyệt ! Tên rất đẹp a ... Phương Nguyệt ... Tên rất đẹp a” Vũ Thiên vẫn còn đang lăm lăm với cái tên của nàng mà khen

đẹp khi lời nói cuối của Phương Nguyệt vang vào tai hắn nhưng hắn vẫn không để ý chỉ vẫn tiếp tục lăm bằm tên nàng đến khi Tiểu Bạch đụng vào chân hắn mới khiến hắn bừng tỉnh mà giật mình nhìn về phía bóng dáng đang khuất dần của nàng mà nói lớn :

- Ta nhất định sẽ tham gia !

Tiểu Bạch trông thấy vẻ cuồng cuồng lẫn gấp gáp của Vũ Thiên thì đôi mắt tròn xoe của nó không khỏi ánh lên chút nghi hoặc. Vũ Thiên nhìn Phương Nguyệt đã khuất bóng vào trong những tán cây lớn thì thở dài mang theo chút hi vọng mà ôm lấy Tiểu Bạch không để ý tới dị sắc gì trên mặt nó mà để nó vào trong ngực áo mình rồi đi nhanh ra khỏi biệt viện trả lại nơi này một sự yên tĩnh vốn có.

Nơi ba gian nhà tranh trong biệt viện Phương Nguyệt ở gian nhà thứ ba từ trái qua. Trong căn phòng của nàng được bài trí rất đơn giản, ngoài những vật dụng cần thiết ra thì không còn thứ gì khác gọi là sang trọng có lẽ thời gian của nàng cũng chỉ là dành cho tu luyện và tu luyện, Phương Nguyệt hiện tại đang đứng gần cánh cửa sổ mà nhìn về một nơi nào đó xa xăm, đôi mắt dường như đang chìm trong suy tư, rồi lại trở nên trống trải mà cảm thấy lạc lõng, tiếng tim đập vẫn vang lên đều đặn nhưng lại kèm theo tiếng lăm bằm của chính nàng :

- Là duyên hay là phận ... hay chỉ là sự vô tình gặp nhau ... rồi lại ... đánh mất nhau !. Tiếng lăm bằm càng lúc càng nhỏ rồi chìm vào trong yên lặng cánh cửa sổ vẫn đang mở đã tự đóng lại từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nữ Tử Phương Nguyệt

Vũ Thiên chỉ một mạch thẳng tiến mà ra khỏi Phương Viện hắn không ngừng lại quan sát một chút nào vì bầu trời cũng đã tối ngoài biệt viện cũng đã trở nên yên lặng dường như tất cả nữ đệ tử đều đã chìm vào trong giấc ngủ hay là vẫn còn nữ đệ tử vẫn đang tu luyện. Trong đầu Vũ Thiên bay giờ dường như là một sự trống rỗng hắn bước đi như một kẻ không hồn gương mặt si ngốc của hắn đã hiện rõ trên gương mặt là một sự bần thần

- Ta và nàng cũng chỉ mới gặp nhau lần đầu mà thôi, làm sao mà chỉ mới gặp đã yêu được với lại ta cũng chẳng có chút gì đặc biệt gọi là ấn tượng cả thôi thì là ta đang tự suy diễn một mình vậy.

Vũ Thiên lăm bằm một mình mà tự chế giễu mình vì đã có những ý nghĩ điên rồ tự nghĩ là nàng đã yêu hắn ngay cái lần gặp đầu tiên, nhưng chính hắn lại không nghĩ ra rằng chính hắn mới là kẻ đã yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên.

P ... hù ... !!!

Vũ Thiên thở dài lắc lắc đầu mà vứt bỏ đi cái suy nghĩ điên khùng do chính hắn tự suy diễn ra rồi đi thật nhanh ra lối cổng vào Phương Viện. Hắn cũng không quay lại Phòng Táp Vụ nữa mà trực tiếp đi thẳng vào Dược Viên vì hắn nghĩ Tiểu Bạch cũng đã lết bụng nên cũng không cần thiết phải tới đó nữa.

- Trong bộ dạng của tiểu tử này chắc đã bị Tuyết muội tấn cho một trận rồi a!

- Nhưng quái lạ sao tên tiểu tử đó lại đi vào Dược Viên chứ!

Vũ Thiên vừa mới bước vào trong Dược Viên bóng dáng dần khuất thì một giọng nói từ trong Phương Viên vang lên từ nơi đám cây cao um tùm lá đã hiện ra một nữ tử, nếu như Vũ Thiên ở đây chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là nữ tử đã lừa hắn tiến vào biệt viện. Nàng vẫn ở đây chú ý Vũ Thiên tên đưa com bị cầm từ lúc hắn đi vào biệt viện cho đến lúc hắn đi ra với gương mặt thất thần rồi lại tự lăm bằm một mình giống như là một người điên khiến nàng không khỏi bật cười mà đặc ý chỉ chắc chắn Vũ Thiên đã một phen bị Nghệ Tuyết xử trí nhưng nàng lại khó hiểu khi thấy Vũ Thiên bước vào trong Dược Viên khi mà bất kì một đệ tử nào cũng không được phép vào ngoại trừ Phòng Táp Vụ.

- Túi Trữ Vật, hắn là đệ tử của Phòng Táp Vụ thì làm gì sử dụng được Túi Trữ Vật với lại trong Phòng Táp Vụ làm gì có ai có Túi Trữ Vật mà dùng nhỉ nhưng trong Dược Viên lại không có đệ tử nào có tư chất tu nguyên cả, thật khó hiểu !!

Đội thêm một lúc vẫn không thấy Vũ Thiên ra rồi lại nhớ lại lúc Vũ Thiên đưa hộp com cho mình đã dùng Túi Trữ Vật khiến nàng phải gờ gờ cái đầu xinh đẹp đang nhăn nhó vì khó hiểu của mình mà vắt óc suy nghĩ về Vũ Thiên từ đâu chui ra. Nàng lắc đầu mà nhăn nhó bó tay rồi đi nhanh vào biệt viện để lại sự yên tĩnh cho nơi này mà nàng vẫn còn một câu hỏi chưa có lời giải.

Màn đêm đã buông xuống, mảnh đất của Dược Viên cũng chìm trong sự tĩnh lặng của ban đêm, tuy Dược Viên rất rộng nhưng cũng chỉ có bốn con người tồn tại ở nơi đây, mùi thảo dược tỏa ra cho người khác cảm giác dễ chịu hay là khó chịu cùng hòa quyện với nguyên khí ở nơi này tạo nên một hương thơm đặc trưng cho Dược Viên mà không thể lẫn đi đâu với các viện khác được. Ba khu thảo dược được phân theo ba hướng đông, tây, bắc phân biệt cho ba đệ tử của Dược Viên là Ngự Hải, Thủy Phong, Vũ Thiên ba khu thảo dược này tạo thành một hình tam giác, mỗi khu thảo dược đều rất rộng bằng khoảng một căn nhà khoảng tám mươi mét vuông. Hướng nam lại là nơi mà Diệc trưởng lão dựng năm căn phòng đơn giản hoàn toàn đều được làm từ tre trúc và còn được gia công thêm Mộc hệ để tăng sự kiên cố trong như là những căn phòng cây trông rất đẹp mắt, năm căn phòng được dựng theo hình chữ thập (trong đây có nghĩa là chữ T) “ □ ” ba gian phòng được được phân theo thứ tự cho Ngự Hải, Vũ Thiên, Thủy Phong. “ T ” Từ dưới lên trên phân biệt là phòng khách của Dược Viên, Diệc trưởng lão, từ phòng của Diệc trưởng lão nối thẳng tới phòng của Vũ Thiên là một khoảng trống nhưng được che phủ bởi những hai gốc cây hai bên.

Vũ Thiên nhìn sự yên tĩnh của Dược Viên mà chỉ đi nhanh về phòng mình hắn cũng không muốn làm phiền Diệc lão và hai sư huynh. Trong căn phòng của Vũ Thiên được bài trí rất đơn giản ngoài cái giường tre dùng làm nơi để ngủ và để hắn tu luyện ra thì chỉ còn có cái bàn và một vài chiếc ghế cũng được làm từ tre thì chỉ có thêm một sợi dây được móc ngang qua để hắn treo vài bộ đồ của mình thì không còn gì thêm. Vũ Thiên bước vào phòng vừa đóng cửa lại thì cũng là lúc một tiếng thở dài từ đâu đó đã vang lên xung quanh Dược Viên nếu như Vũ Thiên nghe thấy chắc chắn sẽ nhận ra đó là Diệc lão. Diệc lão chỉ lặng lẽ nhìn Vũ Thiên vào phòng rồi liền biến mất lão cũng không hề biết Vũ Thiên đã trở thành một tu nguyên giả vì lão cũng không chú ý tới sự thay đổi của Vũ Thiên lão cũng chỉ xem hắn đã về phòng chưa hay là lạc đi đâu mất rồi tuy có chút kỳ lạ khi mà Vũ Thiên không từ cánh rừng nhỏ tiến vào mà lại từ cổng chính của Dược Viên tiến vào nhưng lão cũng không hỏi hắn vì có hỏi hắn cũng chỉ nhận được cái lắc đầu.

Vũ Thiên nhìn hộp cơm được đặt ngay ngắn trên cái bàn mà trong lòng cảm thấy bình tâm lại, mỗi ngày hắn đều nhận được hai suất cơm như vậy vào khoảng canh mười sang và canh tám tối, vì hắn không phải là tu nguyên giả nên cũng cần phải ăn để mà tồn tại giống như hai sư huynh của hắn vậy. Nhưng hiện tại trong lòng hắn lại không hề có tâm trạng mà dùng, tuy hắn không có tâm trạng nhưng lại có một kẻ đang rất có tâm trạng Tiểu Bạch đã ló cái đầu ra khỏi áo hắn mà nhìn hộp cơm miệng đã há to hai mắt thì tròn xoe. Vũ Thiên nhìn về hấu ăn của nó mà không khỏi cười cười :

- Ngươi đã ăn một hộp rồi vẫn còn chưa hết đói sao, không nghĩ là tiểu tử ngươi lại có cái mũi rất thính đó, ta tưởng ngươi đã ngủ rồi chứ!

Tiểu Bạch chỉ ngược đầu nhìn hắn mà miệng ú ớ khi nghe hắn nói một lèo, Vũ Thiên tuy không biết Tiểu Bạch muốn nói gì nhưng cũng hiểu là nó muốn ăn cái phần cơm của mình, hắn cũng không suy nghĩ nhiều chỉ để Tiểu Bạch lên bàn rồi liền đi tới chiếc giường mà xếp bằng tĩnh tu chỉ là hình ảnh về Phương Nguyệt lại hiện lên trong đầu hắn khiến đôi mắt hắn đã trở nên mơ hồ miệng thì lẩm bẩm vài chữ chỉ mình hắn nghe thấy “là duyên hay là phận hay là duyên phận đã gắn kết ta và nàng hay chỉ là tự mình ta đang tự diễn suy”. Khi tiếng “hắc xì” của Tiểu Bạch âm vang trong căn phòng thì lúc đó Vũ Thiên mới bừng tỉnh mở mắt mà nhìn nó đã chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Dị Biến Trong Thân Thể

Vũ Thiên lấy hai ngọc giản mà Phương Nguyệt đã đưa cho hắn ra xem. Hắn lấy Ngọc Giản khắc chữ Huyệt mà đặt lên giữa trán theo lời Phương Nguyệt chỉ liền từng chữ trong ngọc giản liền tuôn vào trong đầu hắn một cách nhanh chóng. Vũ Thiên liền cất Ngọc Giản đã trở nên trống rỗng vào trong Túi Trữ Vật rồi chìm vào suy nghĩ, theo như những chữ trong Ngọc Giản thì Huyệt chính là cảnh giới tiếp theo của Nguyên có nghĩa là cảnh giới thứ hai của Tu Nguyên, cảnh giới này chú trọng ở đã thông huyệt đạo cho nên cảnh giới này được tu nguyên giả đặt cho cái tên đúng theo hàm ý của nó. Huyệt cảnh giới có tất cả tám tầng, số lượng huyệt đạo cần phải đã thông ở mỗi tầng không giống nhau. Theo như những gì trong ngọc giản mà Phương Nguyệt đưa cho hắn thì Huyệt cảnh giới còn là một trong những cảnh giới đặc biệt của tu nguyên giới đối với tu nguyên giả vì nó vừa liên quan đến những cảnh giới khác vừa không liên quan đến những cảnh giới khác ví dụ như là cần cảnh giới này (Huyệt) để tiến lên cảnh giới khác nhưng khi đã tiến lên cảnh giới khác thì vẫn có thể tiếp tục tu luyện cảnh giới này (Huyệt) mà không ảnh hưởng gì tới cảnh giới trên nó cũng như vừa có thể tu luyện cảnh giới Huyệt Đạo vừa có thể tu luyện cảnh giới trên nó. Huyệt nhất tầng cần phải đã thông ba huyệt đạo bất kì trong cơ thể, để đã thông được một huyệt đạo bất kì trong cơ thể thì cần phải tích lũy nguyên lực một lượng lớn nguyên lực và số lượng nguyên lực cần phải tích lũy sẽ tăng dần theo số huyệt đạo mà mỗi tu nguyên giả đã thông được, ngoài ra còn phải tập trung cao độ để có thể chính xác một kích tất thông nếu không sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, nếu như một huyệt đạo được đã thông thì tu nguyên giả đã thông được huyệt đạo đó sẽ cảm giác như chỗ thân thể đã thông huyệt đó như là có một cây kim sắc nhọn đâm vào toàn thân tê buốt đau nhức đến khó tả nhưng may là cảm giác này rất nhanh qua nhưng cũng đủ khiến cho tu nguyên giả mồ hôi đầy thân.

Vũ Thiên liền thử đột phá lên Huyệt nhất tầng nhưng chẳng được bao lâu thì hắn đã mở mắt ra mà lắc đầu bỏ qua miệng thì lẩm bẩm tự trách :

- Đói MẠCH, Ngũ XU, Duy ĐẠO ba huyệt cơ bản được nhắc đến trong Huyệt nhất tầng ta cũng không thể đã thông được huống chi nhưng mà không phải chắc tại nguyên lực không đủ, sự tập trung thì càng lại không có, trong đầu ta cứ vờn quanh hình ảnh của nàng thì sao mà tu với luyện gì được nữa chứ???

Vũ Thiên nhăn mặt mắt khổ sầu mi mà bỏ qua cảnh giới Huyệt, hắn lấy ngọc giản thứ hai từ trong Túi Trữ Vật ra nhìn hai chữ Băng Hệ khắc trên ngọc giản mà có chút hiếu kì không suy nghĩ nhiều mà liền đặt ngọc giản lên giữa trán nhưng chẳng được bao lâu hắn đã đành cất ngọc giản lại vào trong Túi Trữ Vật gương mặt có chút gọi là tuần tú của hắn đã lại nhăn lên mà hiện rõ sự thất vọng nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Đúng như Phương Nguyệt từng nói trong ngọc giản này có chứa rất nhiều pháp quyết Băng Hệ nhưng số lượng pháp quyết hắn xem được lại rất ít nên mới khiến hắn thất vọng như vậy nhưng khi nghĩ tới cảnh giới của mình mới chỉ là Nguyên tam tầng nên có thể xem được nhiều đó pháp quyết cũng là đúng thôi. Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang ngủ say sưa trên chiếc bàn, lúc thì lảng qua bên này lúc thì lảng qua bên kia mà có khi mông nó chổng lên trời khiến chiếc đuôi nhỏ của nó thì lắc qua lắc lại khiến hắn vô tình nhìn thấy phải cười không ngớt. Vũ Thiên lắc đầu thôi không nhìn tiểu Bạch mà cười nữa mà tĩnh tâm tu luyện pháp quyết Băng Hệ hắn có thể học được.

Dị Biến cũng từ đây mà ra !!!

Màn đêm cũng đã trôi qua ánh sáng lại tiếp tục buông xuống, từ trong căn phòng của Ngừ Hải cũng đã vang lên một tiếng nói dường như vẫn còn đang ngái ngủ :

- Trời lạnh như này, được ngủ nướng nữa thì sướng biết mấy chỉ là đám thảo dược của ta sẽ chết mất đến lúc đó cái thân này của ta sẽ phải chịu khổ mất???

Ngữ Hải lăm bắm khi mắt còn đang nhắm toàn thân hần thì đã bị phủ một tầng sương mỏng trên cái chân mà hần đang chụm kín từ chân lên tới cổ.

- Sao hôm nay có vẻ lạnh hơn mọi hôm thì phải??? Hần thắc mắc mà tiếp tục lăm bắm.

- Sao t...ự d...ưng ... !!! Ngữ Hải tròn xoe mắt mà miệng lắp bắp hình ảnh cảnh tượng trước mặt mình mà kinh sợ

Ngữ Hải liền mở cửa phòng mình mà chạy sang kế bên phòng Vũ Thiên chỉ là chỉ là cánh cửa quá cứng hần không thể nào mở được với lại hơi lạnh từ phòng Vũ Thiên tỏa ra cũng cho hần biết Vũ Thiên đang gặp nguy hiểm chỉ là hần lại nhìn sang phòng Thủy Phong chỉ thấy một sự yên ắng cánh cửa vẫn đóng đủ biết Thủy Phong cũng gặp chuyện vì mọi hôm thì giờ này hần đã phải dậy rồi, cho nên Ngữ Hải liền đẩy cửa phòng của Thủy Phong mà bước vào trong khi thấy cảnh tượng bên trong miệng hần không khỏi lắp bắp thêm lần nữa mà gọi tên Diệc trưởng lão :

- Diệc lão, người x...em Th...ủy Ph...ong h...ấn !!!

Ngữ Hải miệng thì gọi tên Diệc lão còn bước chân thì quay ra khỏi phòng mà định đi về phía phòng của Diệc trưởng lão mà gọi vì hần sợ lão chưa nghe thấy chỉ là :

- Ta đã biết rồi!. Tiếng nói của Diệc trưởng lão đã khiến Ngữ Hải ngừng lại mà nhìn Diệc lão đã đứng trước cửa phòng của Thủy Phong.

- Diệc lão, Thủy Phong hần đã thành một tảng băng người mau cứu hần!. Ngữ Hải mang theo vẻ lo lắng hấp tấp mà nói.

Diệc trưởng lão chỉ bình tĩnh ánh mắt có chút nghi hoặc lẫn nghi ngờ nhìn về Thủy Phong đã hóa băng vẫn trong tư thế nằm ngủ thì lăm bắm nói :

- Băng Hệ ! Vũ Thiên nó đã nhưng làm sao có thể được chứ?. Diệc trưởng lão có chút không tin với suy đoán của mình chỉ là việc trước mắt lão phải làm đó là cứu Thủy Phong nếu không hần sẽ bỏ mạng vì Băng Hệ này.

Diệc trưởng lão chỉ đi tới cạnh chiếc giường của Thủy Phong đang nằm mà bàn tay già nua của lão đưa về phía tảng băng đang bao phủ hần, không có chút gì tác động hay đánh mạnh vào tảng băng nhưng tảng băng bao phủ Thủy Phong thì không ngừng biến mất. Ngữ Hải chỉ đứng yên nhìn Diệc trưởng lão hành động hần cũng không hiểu Diệc trưởng lão đang làm gì mà tảng băng phủ lấy Thủy Phong lại không ngừng biến mất bốc hơi đến nỗi không còn một giọt nước chảy xuống nhưng hần lại cảm giác được một hơi nóng đang lan tỏa rất nhẹ về phía hần vì khoảng cách hần đứng không gần với Diệc trưởng lão nên chỉ cảm nhận được một chút nóng bức từ lão toát ra. Chỉ mất vài phút thì tảng băng bao lấy Thủy Phong cũng đã biến mất tảng băng mỏng bao phủ chiếc giường của hần cũng như bức tường tre ngăn cách phòng hần với phòng Vũ Thiên cũng đã tan biến. Chỉ là Thủy Phong vẫn còn chìm trong giấc ngủ mà không hề biết rằng mình đã xem đi châu diêm vương chỉ đến khi Ngữ Hải lay gọi hần thì mới bắt giấc mở mắt ra mà nhìn hai người với vẻ ngạc nhiên mà hỏi :

- Diệc lão, Ngữ Hải sư đệ sao mới sáng sớm mà hai người đã tới thăm ta rồi chẳng lẽ có chuyện gì sao?

- Ai là sư đệ, phải gọi ta là sư huynh, người đã bị biến thành một tảng băng mà bản thân lại không biết sao, nếu không có ta và Diệc lão thì chỉ sợ cái mạng của người đã không còn cho nên người thiếu ta một cái mạng đó! Ngữ Hải nhìn về mặt ngọc ngà của Thủy Phong, dường như không biết chuyện gì xảy ra với mình mà phản bác lại nhưng cũng nói cho hần hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn không quên nhắc nhở hần.

- Đi thôi, chúng ta sang phòng Vũ Thiên xem nó có bị gì không đã?. Diệc trưởng lão nhìn Thủy Phong đã không có chuyện gì thì liền nhắc nhở hai người rồi trực tiếp đi sang phòng Vũ Thiên, Ngữ Hải nghe Diệc trưởng lão nói thì liền nghĩ tới chuyện này chắc do Vũ Thiên tạo ra nên liền đi sang phòng Vũ Thiên theo, Thủy Phong vẫn còn chút khó hiểu chỉ là hần cũng không lên tiếng hỏi mà trực tiếp đi phía sau hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phong Ấn Lại

Diệc trưởng lão nhìn cánh cửa phòng của Vũ Thiên đã bị băng hệ phong tỏa không thể mở ra được thì khiến lão càng kinh ngạc hơn nữa nhưng sự khó hiểu thì cũng càng nhiều hơn nữa vì nếu như Vũ Thiên chỉ mới bước vào tu nguyên đạt Nguyên Tam Tầng cho dù nắm được Băng hệ thì cũng không thể nào đủ nguyên lực mà phát tán băng nguyên lực ra mà đóng băng cả căn phòng như vậy được. Diệc trưởng lão lắc đầu mà nhìn xuyên vào trong căn phòng của Vũ Thiên rồi tự nói :

- Nếu không làm tan Băng hệ chỉ sợ hần sẽ bỏ mạng!

Diệc trưởng lão liền trở nên nghiêm túc, Ngữ Hải cũng chỉ lặng lẽ đứng yên mà quan sát Diệc trưởng lão, Thủy Phong thì lại có chút khó hiểu không biết tiểu sư đệ điên khùng của Dược Viên lại giờ trở gì mà khiến cho Diệc lão lại lo lắng như vậy, tuy hần rất muốn hỏi nhưng biết lúc này không phải là lúc để hỏi nên liền thôi. Chỉ thấy trên tay Diệc trưởng lão đã xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, nhỏ chỉ bằng hai ngón tay hơi nóng liền từ đó xuất hiện khiến cho Ngữ Hải, Thủy Phong phải lùi lại mà lắc đầu. Diệc trưởng lão lại búng nhẹ ngọn lửa nhỏ đó vào trong căn phòng của Vũ Thiên không hề bị ngăn cản mà trực

tiếp xuyên qua cánh cửa tiến vào giữa căn phòng. Ngừ Hải, Thùy Phong ánh mắt liền chăm chú nhìn vào trong căn phòng của Vũ Thiên hai người chỉ thấy dường như căn phòng của Vũ Thiên đã sáng rực lên ánh lửa rồi liền trở lại bình thường ngọn lửa biến mất mà Băng lạnh giá bao phủ căn phòng cũng không còn khiến cho hai người mặt ngu mà nhìn nhau khó hiểu.

Diệp trường lão cũng không để ý đến biểu cảm trên gương mặt hai người mà chỉ đẩy cánh cửa bước vào Ngừ Hải, Thùy Phong cũng liền tiến vào sau đó.

- Hà, một con tiểu thú rất ư là dễ thương không biết là ở đâu lại xuất hiện ở đây? Ngừ Hải vừa bước vào trông thấy Tiểu Bạch vẫn còn đang nằm trên chiếc bàn hai chân sau thì dặng ra hai chân trước thì úp sát vào nhau mặt hồ của nó thì trông có vẻ như còn đang cười không biết là mơ thấy điều gì chỉ là mắt đang nhắm nghiền Ngừ Hải không khỏi thích thú mà tiến tới định ôm lấy Tiểu Bạch chỉ là

- A ... Đ...âu ... q...úa !!!!!

- Sao mi lại cần ta, thả ta ra nhanh con tiểu thú chết tiệt này.

Tiếng hét thất thanh cộng với một lời nói giận dữ lẫn tức giận của Ngừ Hải đã phải vang lên kèm theo đó là những cái lắc tay rất mạnh của hắn dường như chỉ muốn ném nhanh cái thứ đang cần tay mình ra khỏi bàn tay phải của mình. Tiếp theo chính là một tiếng nói nữa vang lên trong căn phòng mang theo một chút lo lắng :

- Ngừ Hải sư huynh huynh nên ngừng nhanh lại nếu không Tiểu Bạch của đệ sẽ thành một đồng thịt vụn đến lúc đó huynh không thể nào trả đệ đệ cho đệ được đâu !. Vũ Thiên đã bùng tình tiếng hét của hắn cũng liền vang lên ngay sau đó mà lao đến chỗ Ngừ Hải.

Ngừ Hải không khỏi giật mình mà đứng khựng lại, ánh mắt nhìn về phía tiểu thú mà hắn nói là dễ thương đang cần tay mình chỉ thấy đôi mắt tròn xoe của Tiểu Bạch đang tròn trĩnh nhìn mình mà miệng nhỏ vẫn ngoạm chặt lấy ba ngón tay (giữa, danh, út) của hắn khiến cho ba ngón tay hắn dường như muốn đi ra hết nếu như không có tiếng hét của Vũ Thiên, ánh mắt Ngừ Hải lại nhìn Thùy Phong chỉ thấy hắn đang tùm tùm mà cười mình mặt trắng của hắn cũng phải đỏ lên, Diệp trường lão thì không nói gì ánh mắt thì đang có chút kinh ngạc với Tiểu Bạch mà nhìn nó mà trong mắt liền hiện lên chút suy nghĩ. Vũ Thiên liền ôm lấy Tiểu Bạch rồi nhìn nó mà nói :

- Tiểu Bạch đệ mau nhả tay của Ngừ Hải sư huynh ta ra đi, huynh ấy cũng không có ý làm hại đệ đâu.

Ngừ Hải khần trương nhìn nó mà không nói nên lời chỉ thấy ánh mắt Tiểu Bạch tròn trĩnh dường như muốn thị uy với hắn, miệng hồ cũng nhả những ngón tay nó đang gặm ra. Vũ Thiên ôm lấy nó nhìn miệng nó có chút đỏ lên do dính tí máu của Ngừ Hải mà nhớ lại lúc trước lúc hắn gặp nó cũng đã bị nó ngoạm chân thì không khỏi cười ngậy có chút ngộ. Ngừ Hải trông thấy vẻ cười của Vũ Thiên thì trong lòng không khỏi tức giận một chút nhìn hắn mà tức giận nói :

- Vũ Thiên sư đệ, ta chỉ muốn ôm nó một xiu không nghĩ nó lại cần ta đến sưng cả tay chảy máu may là chưa đứt lia nếu không ta sẽ

Ngừ Hải nói tới đây liền nhìn trông thấy Diệp trường lão nhìn mình rồi lại liếc nhìn Tiểu Bạch chỉ thấy nó vẫn tròn trĩnh nhìn mình thì không khỏi im. Vũ Thiên nhìn Ngừ Hải mà phân bua biện minh cho Tiểu Bạch :

- Ngừ Hải sư huynh, đệ chỉ mới gặp nó rồi đưa nó về đây đệ còn đặt cho nó một cái tên đó là Tiểu Bạch, nó chỉ đang phòng vệ khi mà huynh có ý định bắt nó chứ nó cũng không định xoi bàn tay của huynh.

- Tiểu sư đệ nguoi lại bình ...

- Được rồi Ngừ Hải.

Ngừ Hải định tiếp tục định phản bác lại thì Diệp trường lão đã cắt ngang lời hắn nói mà tiếp một câu hỏi Vũ Thiên khiến cho hai người Ngừ Hải, Thùy Phong phải ngẩn ngơ đầu óc như một trận quay cuồng :

- Vũ Thiên, nguoi đã bước chân vào tu nguyên rồi sao? Ánh mắt Diệp trường lão hi vọng mà nhìn Vũ Thiên nói chỉ là câu nói của lão lại khiến cho Ngừ Hải với Thùy Phong phải chấn động thân thể mà nhìn Vũ Thiên với ánh mắt không tin cho lắm đợi câu trả lời từ hắn.

- Vừa tiến lên Nguyên Tam Tầng cũng chỉ mới nắm giữ được Băng hệ gì gì đó !. Vũ Thiên chỉ gật đầu mà thừa nhận cũng không giấu diếm chỉ là cái gật đầu và câu nói của hắn chỉ khiến cho ánh mắt của Ngừ Hải, Thùy Phong phải thành hình chữ O miệng thì há to mà không nói nên lời hai người đưa mắt nhìn nhau như không muốn tin chỉ là nó lại là sự thật.

Ánh mắt Diệp trường lão liền hiện lên vui mừng tuy lão đã đoán được nhưng vẫn muốn nghe chính miệng hắn thừa nhận chỉ là lão vẫn có chút thắc mắc nên liền muốn hỏi Vũ Thiên nhưng lại nhìn đến hai tên đệ tử còn lại mà nhắc nhở :

- Ngừ Hải nếu nguoi còn không đi ra khu thảo dược tìm Bách Diệp để mà đắp lên mấy ngón tay ta sợ sẽ phải cắt bỏ chúng đi đó.

Ngừ Hải không khỏi bùng tính mà gật đầu nhìn Diệp trường lão rồi lại nhìn Vũ Thiên mà nói tuy mừng cho Vũ Thiên nhưng lại buồn cho chính bản thân mình :

- Vũ Thiên sư đệ ta phải mừng cho đệ vì đã bước vào tu nguyên đệ đã không còn giống như chúng ta nữa rồi .

Ngừ Hải nói xong chỉ lặng lẽ bước ra khỏi phòng mà đi về phía khu thảo dược của mình, Thùy Phong cũng trở nên ngơ ngác mà nhìn Ngừ Hải bước ra ngoài hắn không khỏi thờ dài vì những gì Ngừ Hải muốn nói cũng chính là những gì mà hắn muốn nói, Diệp trường lão lại nhìn Thùy Phong mà lên tiếng :

- Thùy Phong người cũng nên đi hái Ô Dầu với Tử Trọng mà sắc cho Ngữ Hải dùng nếu cần thì người cũng có thể dùng.

Thùy Phong cũng không nói gì chỉ gạt đầu mà bước ra khỏi phòng hẳn biết chắc Diệc lão có chuyện gì muốn hỏi Vũ Thiên nên cũng không định ở lại làm phiền.

- Vũ Thiên làm sao mà người lại dễ Bã hệ đóng băng cả bản thân chính mình vậy. Diệc trưởng lão nhìn Thùy Phong ra rồi thì nhìn Vũ Thiên mà hỏi.

Vũ Thiên vẫn còn chút bản thân khi trông thấy hai vị sư huynh đang có vẻ rất buồn khi biết hẳn đã bước vào tu nguyên chỉ là tiếng nói của Diệc lão đã khiến hẳn giật mình mà nhìn lão trả lời :

- Cái này đệ tử cũng không biết, chỉ là đây là lần thứ hai đệ tử bị như thế này, lần đầu nếu không có Phương Nguyệt giúp thì chỉ sợ đệ tử cũng sẽ không bị lần thứ hai.

- Phương Nguyệt !. Diệc trưởng lão nói nhỏ hai chữ Phương Nguyệt khi đã nhớ ra điều gì đó thì không khỏi có chút kinh ngạc mà nhìn Vũ Thiên mà lầm bầm trong lòng “không nghĩ là nó lại gặp được người duy nhất nắm giữ Bã hệ trong môn phái này chắc cũng đã có được vài chỗ tốt rồi a” Diệc trưởng lão lắc đầu mà nhìn Vũ Thiên nói tiếp lão cũng không truy hỏi cặn kẽ làm sao Vũ Thiên lại gặp được tiểu nữ Phương Nguyệt :

- Người thử thi triển một ít Bã hệ cho ta xem !

Vũ Thiên có chút nghi hoặc mà nhìn Diệc lão nhưng cũng không nói gì chỉ làm theo lời lão nói. “Quả nhiên điều ta đoán là không sai” Ánh mắt Diệc trưởng lão lầm bầm mà gạt đầu khi trông thấy thanh tiểu Bã hệ kiếm được hình thành trên ngón trỏ tay phải hẳn Diệc trưởng lão lại liên tạo ra một đốm nhỏ màu xanh biển, nhỏ như một hạt cát nhưng to hơn hạt cát một chút nhưng lại mang theo hơi mát khiến cho người khác cảm thấy dễ chịu. Vũ Thiên trông thấy thì có chút khó hiểu chỉ là hẳn định lên tiếng hỏi nhưng khi trông thấy Diệc trưởng lão đánh đốm nhỏ đó nhập vào cơ thể mình thì hẳn có chút ngạc nhiên nhưng cũng không hề ngăn cản nhưng nếu hẳn muốn ngăn cản thì cũng không được. Vũ Thiên nhìn Diệc trưởng lão đang nhắm nghiền đôi mắt lại khi mà đánh đốm nhỏ màu xanh biển nhưng chỉ chừng vài phút thì thân thể Diệc trưởng lão có chút run lên gương mặt tái mét thì lại càng thấy kì quái hơn nữa hẳn nhìn Diệc trưởng lão đã mở mắt mà hỏi :

- Diệc lão người không sao chứ !!!

Diệc trưởng lão chỉ lắc đầu trong lòng lão bây giờ đang chấn động lẫn một chút kinh sợ không thôi nhưng gương mặt lão vẫn bình tĩnh mà nhìn Vũ Thiên :

- Không, không có gì, ta tới Thanh Phong Các một chuyến nếu người muốn hỏi gì thì đợi ta về rồi hỏi?

Diệc trưởng lão chỉ nói một câu với Vũ Thiên rồi định đi đường như lão không hề muốn nói cho Vũ Thiên biết điều mà lão thấy được trong thân thể hẳn nhưng tiếng nói gấp gáp của Vũ Thiên đã vang lên khiến lão phải khựng lại.

- Ba tháng nữa, trong môn phái sẽ mở thí luyện động, người hãy báo danh giúp đệ tử !

- Tiểu nữ Phương Nguyệt đó đã cho người biết sao ?

Diệc trưởng lão nhìn cái gạt đầu mạnh của Vũ Thiên thì cũng biết lão lại lên tiếng bằng giọng nghiêm túc :

- Huyền Lang Động nó rất nguy hiểm, người thật sự muốn tham gia sao?

- Được rồi ta sẽ báo danh giúp người!

Diệc lão nhìn vẻ mặt đầy cương quyết của Vũ Thiên thì cũng biết không thể nào khuyên được khiến sắc mặt lão không khỏi hiện lên ý lạ muốn ngăn cản nhưng rồi lại lắc đầu mà đồng ý. Diệc trưởng lão lại nhìn Tiểu Bạch trên tay Vũ Thiên trong thấy nó đã ngái ngủ khò khò thì không khỏi hiện lên chút suy nghĩ mà biến mất khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ba Tháng

Nơi Thanh Phong Điện nhưng không phải là đại điện, đối diện với Thanh Phong Điện về bên trái nơi này có một tòa tháp nhưng tòa tháp này chỉ có ba tầng, trước lối vào tầng một đã hiện ra bóng dáng của Diệc trưởng lão, Diệc trưởng lão nhìn phía trên tầng một tòa tháp có đề ba chữ “Thanh Phong Các” rồi đẩy cửa bước vào, cánh cửa liền tự đóng lại nơi này lại trở nên yên tĩnh.

Vũ Thiên nhìn quanh căn phòng đã không còn thấy bóng dáng Diệc trưởng lão đâu lại nhìn Tiểu Bạch trên tay đã thấy nó ngủ từ lúc nào hơi thờ vẩn đều đặn thì hẳn đã yên tâm nhưng lại hẳn không khỏi thờ dài lầm bầm “trời đã sáng mà nó vẫn còn ngủ được đúng thiệt là ... ham ngủ mà hay là do Bã hệ của ta đã làm ảnh hưởng đến nó” dường như Vũ Thiên đã đoán đúng như hẳn lại bỏ qua hóa hệ của Diệc trưởng lão nhưng có lẽ cũng đã không còn

quan trọng vì Tiểu Bạch cũng đã không có chuyện gì. Vũ Thiên liền đi tới bên chiếc giường của mình mà sắp bâng rôi cũng liền đặt Tiểu Bạch kế bên cạnh mình hẳn cũng không đánh thức Tiểu Bạch.

- Ta thử đột phá lên cảnh giới Huyết lần nữa xem sao .

Vũ Thiên tự nói một mình rồi nhắm mắt thử tiến cảnh Huyết cảnh giới. Một canh giờ đã trôi qua thân thể hắn đã thấm đẫm mồ hôi, nguyên khí quanh hắn cũng đã trở nên xáo trộn, hai canh giờ trôi qua cặp mắt nhắm nghiền của hắn cũng đã mở hiện lên là một sự thất vọng thấy rõ.

- Vẫn không thể được, ta đã rất tập trung rồi mà chẳng lẽ do nguyên lực của ta lại không đủ !!!

Vũ Thiên thì thảo vãi chữ hẳn cũng chỉ biết lắc đầu mà ngao ngán vì không thể đột phá lên Huyết cảnh giới, ánh mắt nhìn Tiểu Bạch bên cạnh chỉ thấy nó đã mở mắt tròn xoe đang nhìn hắn thì liền mỉm cười mà nói với nó:

- Tiểu Bạch chúng ta đi tới khu thảo dược, mấy ngày rồi ta còn chưa tới khu thảo dược của mình không biết đã có thêm cây thảo dược nào chết nữa không.

Vũ Thiên nói xong liền nhắc bước đi ra khỏi căn phòng của mình, Tiểu Bạch chỉ gật gù cái đầu rồi nhảy khỏi giường của hắn mà lèo đèo theo phía sau.

Vũ Thiên nhìn về phía hai vị sư huynh đang nhìn hắn mà cười khiến cho Vũ Thiên ần ứot cảm thấy có gì đó không ổn ở hai người, cũng không đợi hai người hỏi Vũ Thiên nhìn hai người mà lên tiếng trước :

- Ngừ Hải sư huynh, Thủy Phong sư huynh hai người lúc nãy chỉ vì đệ bất cẩn khiến cho hai người gặp nguy hiểm nên.

Vũ Thiên sư đệ, đệ không cần phải tạ lỗi chuyện đó cũng không phải là do đệ nhưng cũng có một phần lỗi của đệ. Ánh mắt Ngừ Hải có chút nghiêm túc nhìn hắn mà nói nhưng rồi lại nhanh chóng liếc nhanh về phía Thủy Phong dường như là đang ra hiệu cho hắn. Thủy Phong cũng hiểu mà tiếp lời của Ngừ Hải :

- Vũ Thiên, mấy ngày nay khu thảo dược của đệ đều do ta và Ngừ Hải thay phiên nhau chăm sóc giúp đệ, bây giờ thì đệ đã bước chân vào tu nguyên giới không còn giống như chúng ta chỉ là những kẻ bình thường. Ta và Ngừ Hải chỉ muốn xem đệ thi triển năng lực của những kẻ tu nguyên giống như đệ bây giờ cho chúng ta xem một lần để mở rộng tầm mắt đó mà.

Vũ Thiên nghe vậy thì có chút hơi bất ngờ vì không nghĩ hai vị sư huynh lại chỉ muốn biết những kẻ tu nguyên nắm giữ năng lực thì như thế nào khiến hắn có chút lo lắng mà nhìn hai người chỉ thấy hai người nhìn hắn với sự hi vọng, hắn biết là không thể từ chối chỉ đành phải gật đầu rồi lại nhìn quanh dưới chân mình rồi lại liếc nhìn chung quanh khi trong thấy Tiểu Bạch đã đứng phía sau hắn cách một khoảng hai trượng thì đã có chút yên tâm. Nhưng cũng khiến cho hắn có chút thắc mắc không hiểu tại sao Tiểu Bạch lại không tới gần hắn mà lại đứng cách xa như vậy nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tròn lên mà thị uy làm bộ mặt hung tợn khi nhìn Ngừ Hải kế bên mình thì Vũ Thiên cũng đã hiểu, còn Ngừ Hải trong thấy vẻ hung tợn của Tiểu Bạch thì có chút run lên mà nhìn xuống mấy ngón tay bị Tiểu Bạch cắn mà trong lòng có chút sợ. Vũ Thiên lại nhìn hai người mà lên tiếng :

- Đệ cũng chỉ mới học được vài pháp quyết với lại cũng chưa thành thục cách khống chế cho lắm nên sợ là sẽ gây nguy hiểm cho hai sư huynh đó.

- Không sao đệ cứ thi triển có gì lão thiên sẽ chịu trách nhiệm !. Ngừ Hải, Thủy Phong không thêm để ý tới lời cảnh báo của Vũ Thiên mà hai người giờ chỉ đang mong chờ sẽ được trong thấy năng lực của những kẻ tu nguyên giống như Vũ Thiên.

- Nếu vậy thì đệ sẽ thi triển thử vậy.

Vũ Thiên bất đắc dĩ mà nhìn hai người gật đầu, hai tay hắn chụm vào nhau, mỗi bàn là ba cụp hai xèo tạo thành hình trái tim mắt thì nhìn hai người. Ngừ Hải, Thủy Phong nhìn Vũ Thiên kết bàn tay lại thành hình trái tim thì ánh mắt hai người không khỏi hiện lên chút nghi ngờ không hiểu là Vũ Thiên đang làm trò gì vì hai người cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì đang thay đổi xung quanh hắn cũng như hai người.

- Đệ đang làm cái chi vậy .

Thủy Phong có chút nghi hoặc khi Vũ Thiên vẫn giữ im lặng như vậy trong vài phút mà lên tiếng hỏi.

“Băng Tạo”

Vũ Thiên không lên tiếng trả lời mà chỉ hét lớn một tiếng khiến cho hai người phải giật mình nhưng không đợi hai người bình tĩnh thì một tiếng động lớn đã vang lên kèm theo đó là một tầng bụi bay xung quanh ba người. Ánh mắt của Ngừ Hải, Thủy Phong không khỏi tròn tròn mà kinh sợ nhìn cái hố xuất hiện trước mắt hai người khi tiếng hét của Vũ Thiên vừa dứt bụi mù cũng vừa tan đi. Vũ Thiên thì kinh ngạc nhìn cái hố hình chữ nhật xuất hiện trước mắt mà khó hiểu lần nghi hoặc không thôi chỉ là rất nhanh hắn cảm giác dường như có gì đó không ổn mà nhìn lên phía trên mắt không khỏi tròn lên mà hét to với hai người :

- Tránh nhanh !!!

Vũ Thiên thì liền lui lại phía sau còn hai người Thủy Phong, Ngừ Hải sau một hồi ngần ngại thì cũng liền lui lại một tiếng ầm nữa vang lên mặt đất nơi ba người đứng đã rung động mạnh ánh mắt ba người liền ngơ ngác, Vũ Thiên lại nhìn lên bầu trời mà mắt không thể nhắm lại dường như muốn lòi ra bất cứ lúc nào trên trán hắn đã thấm đẫm mồ hôi, Ngừ Hải, Thủy Phong trong thấy vậy thì liền ngược lên nhìn gương mặt hai người liền trở nên cứng đờ mắt giật giật liên hồi. Thủy Phong miệng khô mất như muốn lòi giống như Vũ Thiên mà nhìn hắn nói từng chữ có chút khổ sở :

- Đệ định chôn sống hai sư huynh bình thường của đệ sao?

- Cái này ... !!!

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Những tiếng rung động mạnh liệt từ mặt đất truyền tới phía trên bầu trời những tảng băng hình chữ nhật to như những chiếc máy giặt từ trên không rơi xuống tạo thành những tiếng vang ầm ầm vọng khắp cả Dược Viên nhưng dường như những tảng băng này chỉ xuất hiện ở bán kính một trượng nơi Vũ Thiên thi triển pháp quyết cũng là khoảng trống của ba khu thảo dược.

Tiểu Bạch nhìn ba người Vũ Thiên, Ngử Hải, Thùy Phong đang chạy đồng chạy tây ở trong khoảng trống còn phía trên là những tảng băng không ngừng rơi xuống lâu lâu lại vang lên tiếng trách móc kèm theo cả hơi thở có chút gấp gáp của Ngử Hải, Thùy Phong

“Đệ muốn hại chết hai vị sư huynh này sao!”

“Mau ngừng lại đi !”

“Ta sắp không thể nào né tránh được nữa rồi !”

“Diệt lão chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta nếu đệ không chịu ngừng biến nơi này thành những hố bom !”

“Đây là cái đệ nói chưa thành thực cách không chế, sao mà nó lại kinh khủng đến mức này!”

... ..

- Tiểu Bạch đệ nhớ chỉ được đi xung quanh đây thôi và không được ăn và tuyệt đối không được dẫm đạp lên đám thảo dược nếu không nó sẽ chết đó. Đệ biết chưa???

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang đi lòng vòng quanh đám thảo dược khi trong thấy chân nó đã sắp đạp lên những gốc cây thảo dược có khi nó còn há miệng gặm không thảo dược khiến hắn phải nhăn mặt mà đành lên tiếng nhắc nhở nó, chỉ thấy Tiểu Bạch ngoảnh đầu nhìn hắn mà nhe răng rồi lại gật gật đầu tỏ ý đã hiểu. Vũ Thiên tìm một chỗ trong khu thảo dược mà khoan chân tĩnh tu, Vũ Thiên trầm ngâm nhớ lại pháp quyết lúc nãy mà hắn thi triển cho hai vị sư huynh xem, ánh mắt lại hiện lên chút khó hiểu, hắn nhớ là hắn đã định thi triển “Băng Tay pháp quyết” nhưng không hiểu sao lại thành ra những tảng băng hình chữ nhật, và càng khó hiểu hơn là chúng lại xuất hiện liên hoàn ánh mắt Vũ Thiên không khỏi hiện lên chút sợ hãi khi mà nhớ tới cảnh lúc nãy nếu nhưng cũng may cho hắn là nó cũng chỉ duy chỉ được một canh giờ thì cũng tan biến nhưng cũng đủ khiến cho hai vị sư huynh của hắn một phen sống dở chết dở mà nằm bệt nơi hố bom mà thờ đốc cũng vì thế mà hắn mới cùng với Tiểu Bạch đi nhanh tới khu thảo dược của mình.

Thời gian ba tháng cứ thế trôi qua.

Trong ba tháng này Vũ Thiên cũng chỉ quanh quẩn ở khu thảo dược của mình lâu lâu hắn lại chạy vào về phòng mình mà lấy thức ăn cho hắn và Tiểu Bạch cũng có khi hai vị sư huynh của hắn mang tới, Tiểu Bạch thì chỉ ăn rồi ngủ có khi nó lại chạy quanh sang hai khu thảo dược của Ngử Hải, Thùy Phong mà đùa nghịch, dường như nó cũng đã không còn tức giận Ngử Hải và nó cũng đã quen dần với nơi đây. Diệt trưởng lão thì chưa xuất hiện một lần nào kể từ khi Vũ Thiên bước chân vào tu nguyên không biết là vì gì nhưng chính Vũ Thiên cũng không muốn làm phiền Diệt lão. Trong ba tháng này hắn cũng đã thử đột phá lên Huyệt cảnh giới chỉ là đều thất bại nhưng hắn cũng không hề nản lòng mà chỉ lặc đầu đợi lần cơ hội khác.

- Vũ Thiên sư đệ, sư đệ lại để cho một gốc thảo dược nữa chết này.

Tiếng nói của Ngử Hải đã vang lên quanh khu thảo dược của Vũ Thiên, ánh mắt hắn nhìn về phía Vũ Thiên đang nhắm mắt tĩnh tu mà lên tiếng chỉ là ánh mắt hắn liền chuyển sang nhìn về phía chiếc đầu nhỏ đang nhô ra từ một đám thảo dược mà không khỏi mỉm cười rồi cất tiếng nói:

- Tiểu Bạch ta mang cho đệ đồ ăn tới này!

Ngử Hải nói xong liền đưa tay lên mà để cho Tiểu Bạch trông thấy hộp cơm hắn đang cầm chỉ thấy ánh mắt Tiểu Bạch đã mở to về mặt hớn hở dường như rất là vui mừng mà chạy nhanh về phía Ngử Hải. Vũ Thiên cũng đã tỉnh lại sau câu nói của Ngử Hải về mặt có chút ngu ngốc mà hỏi Ngử Hải:

- Ngử Hải sư huynh, huynh lại mang đồ ăn tới cho đệ và Tiểu Bạch sao.

- Không phải cho người mà là cho Tiểu Bạch, người đã trở thành tu nguyên giả thì cần gì đến việc ăn uống phải không.

Ngử Hải chỉ lặc đầu phủ nhận chỉ nhìn vào Tiểu Bạch mà trả lời Vũ Thiên chỉ là trong lòng hắn vẫn có chút cảm khái một chút gì đó là lạ, ba tháng qua, có lẽ phải nói là ba năm qua hắn và Thùy Phong vẫn thường hay sang khu thảo dược của Vũ Thiên mà nhắc nhở cũng như là mang cơm tới cho hắn dùng chỉ là bây giờ đã có chút thay đổi chẳng những đã có thêm Tiểu Bạch mà Vũ Thiên cũng đã trở thành một tu nguyên giả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kế Ước Tình Bạn

- Tiểu Thiên, thí luyện môn phái sắp bắt đầu nếu ngươi muốn tham gia thì hãy tới Thanh Phong Điện đại diện còn nếu không ...

Tiếng nói của Diệc trưởng lão đã vang lên quanh khu thảo dược của Vũ Thiên cũng cắt đứt suy nghĩ của Ngữ Hải ánh mắt của hắn có chút nghi ngờ nhìn Vũ Thiên vì câu nói của Diệc trưởng lão chỉ là hành động gấp gáp của Vũ Thiên lại càng khiến hắn thêm khó hiểu. Vũ Thiên bị câu nói của Diệc trưởng lão làm cho giật mình mà nhớ ra khiến hắn có chút cuống quýt mà đứng dậy ôm lấy Tiểu Bạch vẫn còn đang ăn dở mà nhắm hướng ngoài lối vào Dược Viên mà đi nhanh chỉ để lại một câu nói cho Ngữ Hải :

- Sư huynh nhờ huynh chăm sóc đám thảo dược này giúp đệ một hai ngày.

- Không biết có chuyện gì mà khiến hắn lại gấp gáp đến như vậy.

Ngữ Hải ngu ngơ nhìn về cuống quýt của Vũ thiên mà tiến ra khỏi Dược Viên thì chỉ biết lắc đầu tự nói một mình bước về khu thảo dược của mình, nhưng hắn lại chợt nhớ đến câu nói lúc này của Diệc trưởng lão thì cũng lơ mờ hiểu ra chút ít.

- - -

- Thanh Phong Điện nằm ở đâu nhi! Ta biết đi đường nào đây. Rẽ hay là thẳng .

Vũ Thiên nhìn về hai con đường trước mặt mình mà không biết nên đi đường nào.vì trước mặt hắn là một đường đi thẳng và một đường rẽ trái, ánh mắt hắn liền hiện lên sự phân vân không biết nên chọn đường nào để đi thì sẽ tới được Thanh Phong Điện. Trong lúc hắn còn đang do dự thì Tiểu Bạch ở trong áo hắn đã đánh mạnh vào ngực Vũ Thiên khiến cho hắn phải chú ý tới nó, chỉ là hành động tiếp theo của Tiểu Bạch khiến hắn càng khó hiểu chỉ thấy Tiểu Bạch dùng cái đầu hồ nhỏ nhắn của mình mà chỉ xuống mặt đất miệng thì ư ư nhưng lại không ra một chữ nào cho nghe được để Vũ Thiên hiểu được.Vũ Thiên ánh lên chút nghi hoặc dường như hiểu được một chút hành động của nó mà hỏi :

- Tiểu Bạch đệ muốn ta để đệ xuống dưới sao!!

Tiểu Bạch chỉ nhìn hắn mà gật gật đầu tỏ ý. Vũ Thiên vừa thả nó xuống mặt đất thì chỉ thấy nó đi cách hắn một khoảng bốn thước rồi ngừng lại mà nhìn Vũ Thiên khiến cho hắn hơi ngạc nhiên không hiểu Tiểu Bạch đang định làm gì. Tiểu Bạch đứng ở đó hai cặp mắt hồ tròn xoe chăm chú mà nhìn Vũ Thiên chăm chú. Chỉ là rất nhanh hành động tiếp theo của Tiểu Bạch đã khiến cho Vũ Thiên phải kì quái mà tự lẩm bầm “Không biết Tiểu Bạch có bị vấn đề gì về đầu óc không ta” Vũ Thiên lại nhìn hành động của nó chỉ thấy Tiểu Bạch dùng móng vuốt ngắn cụt của mình mà dùng chân trước vẽ thành hình bát quái, khi hình bát quái hình thành thì liền hiện ra ánh sáng trắng bao lấy quanh, tiếp Vũ Thiên lại kinh ngạc hơn khi thấy Tiểu Bạch đang tự tạo ra một giọt máu cho mình chỉ thấy nó dùng móng vuốt ngắn cụt mà không có chút gì là nhón đâm vào chân mình mới tạo ra được một lỗ nhỏ trên chân của nó, một giọt máu nhỏ liền chảy ra, nó liền nhỏ giọt máu về nửa hình bát quái bên phía Vũ Thiên, rồi đi về chỗ cũ ngược nhìn Vũ Thiên dường như là muốn ra ý cho hắn làm theo.

Vũ Thiên tuy không hiểu lắm hành động kì lạ của Tiểu Bạch nhưng hắn cũng làm theo, hắn tự tạo ra một cây kim băng tự đâm vào ngón tay mình rồi nhỏ giọt máu vào nửa bên kia của Tiểu Bạch hắn cũng liền quay lại chỗ cũ mà xem hành động kì quái của Tiểu Bạch tiếp theo sẽ như thế nào.

Khi giọt máu của Vũ Thiên nhỏ vào xong thì hình bát quái bắt đầu xoay tròn lúc đầu chỉ có ánh sáng trắng nhưng về sau ánh sáng đỏ một đậm một nhạt đã hiện ra mà càng lúc càng chói lóa. Vũ Thiên lại nhìn Tiểu Bạch thấy nó đang lẩm bầm thành tiếng những dòng chữ gì đó nhưng mà hắn lại không hiểu được. Khi tiểu Bạch ngừng đọc cũng là lúc hình bát quái tách ra thu nhỏ lại làm hai phân biệt hai hướng mà nhập vào trán hắn với Tiểu Bạch.

Vũ Thiên không khỏi đưa tay sờ sờ trán mình nhưng lại không thấy gì hắn cũng cảm thấy trong cơ thể mình cũng không có gì thay đổi nên hơi ngạc nhiên kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch chỉ là hắn còn chưa hỏi thì một tiếng nói đã vang lên trong đầu hắn một giọng nói trong trẻo giống như là một đứa trẻ.

- Thiên ca !!! đệ sẽ gọi huynh là Thiên ca !!!

- Ủ à mà giọng nói này ?

Hắn chỉ trả lời theo quán tính, nhưng rồi nghĩ lại nơi này chả có ai ngoài hắn và Tiểu Bạch thì tiếng nói của nam hài nhi này từ đâu ra khiến hắn phải nhìn ngó xung quanh nhưng cũng không thấy ai.

- Đệ đang đứng trước mặt huynh này, là Tiểu Bạch mà huynh hay ôm nà !. Giọng nói của nam hài lại tiếp tục vang lên trong đầu Vũ Thiên nói đúng hơn đó là tiếng nói của Tiểu Bạch.

Vũ Thiên há mồm không thốt lên lời đứng nhìn Tiểu Bạch đang nhăn mặt hồ vởi hắn nhưng hắn lại nhớ tới hành động kì lạ lúc mới nãy của Tiểu Bạch như chợt hiểu ra chút ít rồi lại nhìn Tiểu Bạch ánh mắt liền trở nên cổ quái mà bỗng dưng nói một câu với Tiểu Bạch :

- Ái chà ! may đệ là nam hài chứ đệ mà là nữ hài chắc ta phải giao cho Nguyệt nhi chăm sóc rồi.

Tiểu Bạch nghe Vũ Thiên nói thì mặt hồ của nó liền nhăn lại biểu thị chút tức giận mà lao nhanh về phía hắn mà cắn phập vào chân hắn khiến hắn không khỏi nhăn nhó.

- Tiểu Bạch không giận nữa chúng ta nhanh tới Thanh Phong Điện nếu không thì sẽ không thể nào tham gia được lần thí luyện này thì lại càng không thể gặp được nàng.

Vũ Thiên nói tới đây liền im bất mà ôm lấy Tiểu Bạch nhét nó vào trong áo trước ngực mình mà rề trái chứ không phải đi thẳng .

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thanh Phong Điện

Thanh Phong Điện là chính điện của Thanh Phong Phái là nơi mà các đời chương môn của Thanh Phong Phái cư ngụ cũng là nơi mà các trưởng lão và chương môn bản chính sự của phái.

Đối diện Thanh Phong Điện là hai tòa tháp dựng hai bên tạo thành hình tam giác, hai tòa tháp này đều mang theo vẻ cổ kính lâu năm. Phía trong Thanh Phong Điện như đại điện hoàng cung chỉ là cách bố trí trong đây lại rất đơn giản ngoài những cái bàn gỗ xếp đối diện với nhau. Chính giữa điện phải trên bàn trên Nâu bào lão giả ánh mắt nhìn quanh bảy người ngồi đây một lượt nhưng chưa hề lên tiếng. Diệc trưởng lão cũng đã ngồi đây từ lúc nào. Nâu bào lão giả ngồi phía trên trong giọng nói mang theo vẻ khó hiểu nhìn Diệc trưởng lão mà hỏi :

- Diệc lão lần thí luyện này đệ tử của người cũng tham gia sao !

- Chương môn, ý người nói vậy là sao, đệ tử của Diệc lão chỉ toàn là những tên dân giả nếu để chúng tiến vào đó không phải là đi tìm chết sao!. Cam sam bào trung niên phía đối diện Diệc lão ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc mà nhìn Nâu bào lão giả hỏi .

Nâu bào lão giả này chính là Chương môn nhân của Thanh Phong Phái Lý Dương, những người ngồi đây cũng đều là trưởng lão của Thanh Phong Phái, Cam sam bào trung niên cất tiếng hỏi Lý Dương chương môn chính là người quản lý Chân Viên Viên Lăng trưởng lão. Diệc trưởng lão ánh mắt già nua chỉ nhìn Lý Dương chương môn gật đầu mà cất lời cũng không để ý tới sự kinh ngạc của những trưởng lão khác :

- Chỉ có một đệ tử tham gia mà thôi hẳn cũng đã đạt tới Nguyên tam tầng cũng đủ điều kiện để tham gia lần thí luyện này.

- Diệc lão tên đệ tử tham gia của người lần này tên là Vũ Thiên phải không, là tên đệ tử thứ ba mà người thu nhận.

Không đợi Lý Dương chương môn lên tiếng thì giọng nói ngọt ngào đầm ấm như một thiếu nữ đã hỏi Diệc lão, giọng nói này chính là của Lam Nguyệt trưởng lão quản lý Phụng Viên. Tuy đã bước sang tam tuần nhưng nhan sắc thì lại như thiếu nữ hai mươi năm, hai mươi sáu. Diệc trưởng lão nhìn Lam Nguyệt trưởng lão mà xác nhận rồi cũng im lặng mà không hề lên tiếng. Những trưởng lão ở đây thì không khỏi chấn động trong lòng ngay cả Lý Dương chương môn cũng thờ dài mà khó hiểu không biết làm sao mà một tên dân giả không cần bất kì sự trợ giúp nào lại trở thành một tu nguyên giả. Tuy muốn hỏi nhưng nhìn thấy Diệc lão thì mọi người đều lặng im.

- Lần này tất cả đệ tử chân truyền đều tham gia thêm một đệ tử của Dược Viên nữa là mười sáu người. Chương môn phần thưởng cho lần tham gia này không biết người và Đại trưởng lão đã quyết định chưa!. Trung niên nhân kế bên Diệc trưởng lão liền cất tiếng nhìn Lý Dương chương môn mà hỏi, trung niên nhân này chính là Kim Viên Vạn Bách trưởng lão.

- Phần thưởng cho lần tham gia này ta và Đại trưởng lão đã quyết định ngoài Bình Khí Phở và một vạn nguyên thạch thì Đại trưởng lão lần này còn gia tăng thêm một phần thưởng nữa cho ai hái được Lữ Tinh Thụ.

- Lữ Tinh Thụ sao!. Hoàng Viên Tây Môn Từ trưởng lão trầm ngâm mà lên tiếng.

Ánh mắt năm vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau mà hơi kinh ngạc với việc Đại trưởng lão lại gia tăng thêm phần thưởng. Vì trong hơn một ngàn năm qua có ai trong môn phái hái được Lữ Tinh Thụ đâu đa số những đệ tử tham gia chỉ đều thu hái được Chu Cam Quả rồi nhanh chóng tiến ra mà không thể nào tiến vào trong lãnh địa của Lang Tộc mà thu hái lấy Lữ Tinh Thụ.

- Huyền Tinh Đan!! Lý Dương chương môn chậm rãi lên tiếng .

- Huyền Tinh Đan sao !! Long Viên Hoàng Khương trưởng lão có chút bất ngờ mà mở miệng nói.

Ánh mắt những trưởng lão khác cũng hiện lên chút bất ngờ với phần thưởng này của Đại trưởng lão tuy Huyền Tinh Đan đối với họ đã không còn chút tác dụng gì nhưng đối với đám đệ tử chân truyền của họ thì cực kì hữu ích.

- Được rồi chúng ta ra ngoài xem đám đệ tử đã tới đầy đủ chưa còn khai mở kết giới, nếu không sẽ ảnh hưởng tới thời gian chúng có thể ở trong Huyền Lang Động.

Lý Dương chương môn dứt lời thì thân hình cũng đã tan biến mà xuất hiện trước lối vào đại điện, những vị trưởng lão khác cũng lần lượt nói nhau mà tiến ra phía ngoài đại điện để lại cho đại điện sự yên tĩnh.

Chương 16: Thanh Phong Điện

- Thiên ca ! huynh lại đi sai đường nữa rồi !

Giọng nói trẻ con có chút ngộ ngộ của Tiểu Bạch đã vang lên trong đầu Vũ Thiên. Vũ Thiên thì chỉ biết lấy tay đánh nhẹ lên đầu mình mà nhìn tấm bảng khắc hai chữ “Hoàng Viên” rồi lại gãi đầu mà tự than đường như cũng là để giải thích cho Tiểu Bạch biết :

- Ba năm qua ta chỉ ở trong Dược Viên tu luyện khiến cho ta bây giờ cũng không biết Thanh Phong Điện nằm ở chỗ nào trong môn phái!!

- Giờ biết đi đường nào đây!. Vũ Thiên nhìn hai con đường hai bên mà không biết nên làm sao đi đường nào khiến hắn không khỏi có chút chần chừ khó quyết.

- Không biết sư huynh tới Hoàng Viên chúng ta có chuyện chi!.

Từ trong đã vang lên một tiếng nói của một nam đệ tử khiến Vũ Thiên không khỏi mừng rỡ mà nhìn về phía nam đệ tử đang đi tới này đó là một thiếu niên chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, Vũ Thiên liền lên tiếng hỏi đường :

- Không biết vị sư huynh này có thể chỉ giúp ta đường tới Thanh Phong Điện.

Thiếu niên đệ tử này vẻ mặt liền hiện lên chút bất ngờ lẫn nghi hoặc mà nhìn Vũ Thiên chằm chằm vì nếu là đệ tử trong môn phái ắt phải biết Thanh Phong Điện ở đâu chỉ là hắn nhìn vẻ mặt Vũ Thiên trông thấy cũng không giống như là một kẻ nói dối nên liền chỉ tay về bên trái mình mà nói

- Sư huynh cứ đi thẳng đường này thì sẽ tới Thanh Phong Điện.

- Đa tạ.

Vũ Thiên gật đầu đa tạ rồi đi thẳng hướng nam từ chỉ lối nhỏ bên phải hắn chỉ là thiếu niên đệ tử này dường như đã nhớ ra chuyện gì đó nên liền nói vọng về phía Vũ Thiên :

- Sư huynh, hôm nay Thanh Phong Điện nghiêm cấm các đệ tử tiến vào Thanh Phong Điện nếu vi phạm sẽ bị phạt rất nặng, xin sư huynh dừng bước, chỉ có đệ tử chân truyền mới được phép tiến vào.

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở nhưng ta cũng là đệ tử chân truyền.

Vũ Thiên vẫn không ngừng bước mà tiến nhanh vào nhưng giọng nói của hắn vẫn đáp lời thiếu niên đệ tử này nhưng câu trả lời của hắn lại khiến cho vị thiếu niên đệ tử này phải kinh ngạc lẫn thắc mắc trong lòng nhìn về phía Vũ Thiên đang gấp gáp mà đi như bay lăm lăm “Đệ tử chân truyền sao, sao ta lại không biết trong sơn môn vẫn còn một vị đệ tử chân truyền nhỉ, vị sư huynh này dường như ta chưa từng gặp không biết là đệ tử của viện nào nhỉ?” thiếu niên đệ tử chỉ biết thắc mắc mà không có ai trả lời cho hắn, hắn cũng đành ôm lấy thắc mắc mà tiến về hướng ngược lại.

- Thiên ca, tên đệ tử lúc này thật tốt nhỉ, hắn còn khuyên huynh nữa này.

Tiểu Bạch ngây ngô mà phát âm trong đầu Vũ Thiên. Nó đã ở trên vai Vũ Thiên từ lúc nào

- Ủ !!! Vũ Thiên chỉ về nhỏ một cái rồi nhìn bóng cây phủ mát một màu xanh lối hắn đang đi mà trong lòng có chút vui. Hắn vẫn cứ thế mà tiến vào trong cũng không biết phải đi bao lâu nữa thì mới tới Thanh Phong Điện.

- - -

- Tham kiến chương môn và các vị trưởng lão !

Lý Dương chương môn chỉ gật đầu rồi nhìn một lượt tất thấy những đệ tử tham gia lần này ánh mắt lão cũng duy nhất ngừng lại trên ba thân ảnh đó là hai nam một nữ mà lão trông chờ nhất vào lần thí luyện này sẽ lấy được Lữ Tinh Thụ. Chỉ là ánh mắt lão lại nhìn tới Diệc trưởng lão mà hỏi :

- Diệc lão đệ tử của người vẫn chưa tới sao.

Những trưởng lão khác cũng nhìn Diệc lão đợi câu trả lời vì bọn họ cũng chỉ nhìn thấy đệ tử chân truyền của mình chứ cũng không hề thấy bóng dáng đệ tử của Diệc trưởng lão đâu. Diệc trưởng lão không để ý tới ánh mắt bọn họ nhìn mình mà chỉ trầm mặc nhìn đám đệ tử chân truyền mười sáu người tuy nhiên chỉ có ba nữ tử là duy nhất. Tuy trầm mặc nhưng trong lòng lại thấy mừng vì lão chỉ nghĩ nếu Vũ Thiên thật sự không tới để tham gia lần thí luyện này thì càng tốt với cảnh giới của hắn thì tham gia chỉ có nước bỏ mạng.

- Vũ Thiên, chắc nó đã ...

Giọng nói của Diệc trưởng lão đã phải ngừng lại mà ánh mắt nhìn về hướng tây nam nơi này cũng có một lối vào của Thanh Phong Điện mà ánh mắt già nua gương mặt đã trầm lại nhiều hơn lão thở dài trong lòng mà tự nói “hắn thật cứng đầu vẫn tham gia sao”. Ánh mắt Diệc trưởng lão liền nhìn về bóng dáng của một thiếu niên chỉ khoảng mười tám mười chín đang lững thững bước tới trên vai còn có một con tiểu thú xinh xắn đang bầu chặt vào vai hắn mà nhìn về hướng mọi người có khi là nhìn về thiếu niên mà nó đang cho nó ở trên vai.

- Hắn chính là cái tên tiểu tử mà ba năm về trước Diệc lão dẫn hắn tới đại điện sao. Làm sao, sao hắn có thể từ một dân giả mà trở thành tu nguyên giả chứ .

- Hắn tên là Vũ Thiên sao.

Viên Lăng trưởng lão và Lam Nguyệt trưởng lão khi liếc nhìn về phía Vũ Thiên thì đồng loạt lên tiếng nói nhỏ kể trước người sau. Những trưởng lão còn lại thì đều hiện lên trên gương mặt sự bất ngờ lẫn kinh ngạc vì quả thực Diệc trưởng lão đã không lừa bọn họ vì Vũ Thiên đã cũng đã đạt tới Nguyên tam tầng. Những đệ tử chân truyền khác cũng liền nhìn về hướng mà Vũ Thiên đang đi tới bọn họ cũng vì hiểu kì không hiểu tại sao các vị trưởng lão và cả chương môn lại nhìn về hướng này nên cũng nhìn theo.

- Nguyên tam tầng cũng tham gia sao!

- Hắn định đi tìm chết hả ta!

- Là hắn sao, hắn cũng là một đệ tử chân truyền sao! Việc này ...

Trong đám đệ tử chân truyền liền vang lên những tiếng nói khác nhau mang theo vẻ bất ngờ ngỡ lẫn ngạc nhiên giống như đám trưởng lão là nhiều nhưng cũng nhiều ánh mắt nhìn Vũ Thiên như là một kẻ không biết sống chết là gì. Giọng nói cuối cùng dường như là của một nữ tử và quả đúng là như vậy :

- Hiểu tỷ, tỷ biết hắn trước rồi sao.

Giọng nói của Nghệ Tuyệt liền vang lên khi giọng nói của nữ tử kia dứt lời.

- Không, không ta làm sao biết hắn là ai chứ mà ta thấy ánh mắt của Nguyệt muội chúng ta dường như đang say tình tên thiếu niên đó thì phải!. Nữ tử xinh đẹp không kém gì Nghệ Tuyệt liền lắc đầu liên hồi khi nghe Nghệ Tuyệt nói ánh mắt nàng còn chuyển đến Phương Nguyệt mà nói trong sự ngạc nhiên cũng như là muốn chuyển hướng Nghệ Tuyệt sang Phương Nguyệt.

Nữ tử này chính là đại sư tỷ của Phương Viên Phù Hiểu nàng cũng chính là nữ tử đã lừa Vũ Thiên vào trong biệt viện Phương Viên.

- Hiểu tỷ, tỷ lại chọc muội nữa rồi!

Phương Nguyệt không khỏi đỏ mặt vì câu nói của Phù Hiểu nàng chỉ đành nói một câu đỡ lời ánh mắt liếc nhìn Vũ Thiên một lần nữa rồi thôi. Vì những nam đệ tử chân truyền còn lại đều đang chuyển hướng về phía ba người khi nghe thấy tiếng cười nói từ nơi tam nữ vang lên mà không còn để ý gì đến Vũ Thiên đang đi tới.

- Ba năm qua hắn đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, có lẽ ta đã quá lo lắng, đã quá lo lắng.

Diệc trưởng lão vẫn nhìn Vũ Thiên với áo bào xám đã bạc màu, thân hình tuy có chút gầy nhưng bước đi lại rất vững, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng kia đang dần tiến tới gần chỗ mười năm đệ tử đang đứng mà chỉ lăm lăm, trong ánh mắt già nua của lão những kí ức về ba năm trước về cái ngày mà lão gặp hắn cứu hắn rồi nhận hắn làm đệ tử chân truyền lại cứ ùa về một cách nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ba Năm Trước

Được Viên. Ba Năm Trước.

Nơi cánh rừng nhỏ sau Được Viên sau này được gọi là Tam Thảo Viên. Từ lúc nào đã hiện ra ba thân ảnh, một lão giả vận lam bào và hai thanh niên khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai. Lão giả vận lam bào đó cũng chính là Diệc trưởng lão lúc này và ba năm sau Diệc trưởng lão cũng không thay đổi bao nhiêu, sau lưng Diệc trưởng lão hai thanh niên này cũng chính là Thùy Phong và Ngữ Hải đang đứng hai bên phía sau, sau lưng hai người còn đeo theo một cái giỏ nhỏ vì hai người không có nguyên lực nên không thể nào dùng được Túi Trữ Vật nên đành phải dùng tới chiếc giỏ để mà đựng thảo dược thu hái được.

- Hai người đi tìm thảo dược ở gần Dược Viên cách khoảng mười dặm trở vào nếu ra khỏi mười dặm tính mạng khó mà bảo toàn được nếu như ta không ở gần.

Diệp trưởng lão nhìn hai người đệ tử của mình mà đắn đo rồi biến mất trước mặt hai người cũng không hề để hai người hỏi thêm câu gì. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi tự lẩm bẩm một mình :

- Vẫn là câu nói này và biến mất ngay sau câu nói này.

- Được rồi ! Phong sư đệ hôm nay ta đi hướng đông, sư đệ đi hướng tây thế nào!. Ngừ Hải liền lên tiếng ngay sau câu nói đó mà không để cho Thủy Phong có cơ hội lên tiếng trước.

- Ai là sư đệ, ta mới là sư huynh của ngươi, Ngừ Hải sư đệ phải gọi ta là sư huynh mới đúng!. Thủy Phong không muốn bị thua thiệt nên liền lên tiếng phản bác.

- Được rồi nếu thế thì không gọi ngươi là sư huynh. Hôm nay ta đi hướng đông ngươi đi hướng tây, thế nào ?

Ngừ Hải mặt gian trá mà nói. Thủy Phong cũng cảm thấy hắn nói không có gì sai nên gật đầu mà trả lời :

- Ủ, vậy cũng được ! mà lần này ngươi định cướp cái gì đây !

- Nếu ai hái được ít thảo dược hơn thì sẽ phải cuộc đất trồng chăm bón thảo dược cho người còn lại trong vòng một tháng, thế nào

- Không được một tháng thì ít quá, phải là ba tháng thế nào!. Ngừ Hải cười gian mà tăng thêm số tháng ánh mắt nhìn Thủy Phong mà khiêu khích khiến hắn tức giận mà đồng ý ngay

- Được rồi ta cũng muốn xem coi lần này ngươi lại định giờ trò gì?

Hai người liền chia hai hướng mà đi như đã định còn Diệp trưởng lão thì đã chọn hướng bắc mà thẳng tiến.

Hai canh giờ trôi qua

Diệp trưởng lão đang tìm kiếm thảo dược ở hướng bắc cách khá xa Dược Viên nơi này cũng là một khoảng rừng rộng lớn xung quanh chỉ là cây cối um tùm một màu xanh. Diệp trưởng lão đã ngừng lại bên một gốc cây to ánh mắt chỉ nhắm lại một lúc rồi liền mở mắt ra mà lẩm bẩm :

- Lần này cũng không hái được nhiều lắm

Diệp trưởng lão chỉ đang kiểm kê lại số thảo dược mà mình thu hái được. Ánh mắt lại nhìn quanh nơi này rồi liền ngừng lại nơi một đám thảo dược trông như những ngọn cỏ mà nói nhỏ trong vẻ mừng :

- Hoàng Hoa Thảo !

Đám thảo dược này thân tuy mỏng như những ngọn cỏ, cao qua đầu gối, nguyên khí rất nồng từ đám thảo dược này tỏa ra. Diệp trưởng lão cũng không nghĩ nhiều mà liền tiến tới định thu hái. Nhưng khi tới gần thì sắc mặt không khỏi biến chuyển, phía trong đám thảo dược này đập vào mắt lão là một thiếu niên thân hình gầy gò, bộ quần áo hắn mặc đã không còn nhìn thấy rõ, toàn thân thiếu niên lại được phủ một màu đỏ, hắn nằm co ro ở trong đám thảo dược, không cử động và cũng chẳng nhúc nhích. Đám thảo dược bị thiếu niên đè lên đã trở nên héo úa từ lúc nào còn đám thảo dược mà Diệp trưởng lão trong thấy cũng chỉ sợ sẽ mau chóng trở nên héo úa.

- Vẫn còn sống .

Diệp trưởng lão đã kết quyết dùng Thủy hệ mà đánh bay đi thứ màu đỏ đã khô lại đang bao lấy thiếu niên cũng như những thứ cận bã bản thiếu đánh trên người thiếu niên đều bị Thủy hệ của Diệp trưởng lão cuốn bay đi tất cả. Bộ quần áo cũ kỹ rách ten ben để lộ ra những vết chày xước trên thân thể gầy gò đã trở nên trắng bạch của thiếu niên. Diệp trưởng lão liền ôm lấy thiếu niên mà biến mất khỏi nơi này một cách nhanh chóng còn đám thảo dược mà Diệp trưởng lão định hái kia cũng đã để lại. Chỉ vài hơi thở Diệp trưởng lão đã xuất hiện ở nơi mà lão đã biến mất khi đi hái thảo dược. Nhưng cũng biến mất một cách nhanh chóng mà chỉ để lại bốn chữ ngắn gọn vang khắp Tam Thảo Viên trong mười dặm.

Ngừ Hải, Thủy Phong hai người vẫn còn đang lẩn quẩn tìm mà hái thảo dược thì giọng nói của Diệp trưởng lão lại vang lên bên tai hai người cách mỗi nơi :

- Về Dược Viên nhanh!!!

Trong lòng hai người tuy khó hiểu nhưng cũng không dám bỏ ngoài tai lời Diệp trưởng lão nói, mà liền co giò nhanh chóng chạy nhanh về Dược Viên cũng không để ý tới việc cuộc lúc này cũng không quan tâm mình đã hái được nhiều thảo dược chưa.

Diệp trưởng lão đã xuất hiện ở căn phòng trống còn lại của Dược Viên mà trực tiếp đặt thiếu niên hơi thở đã còn rất yếu lên chiếc giường tre. Diệp trưởng lão cũng không ở lại nơi này mà chỉ nhìn thiếu niên một lần rồi liền biến mất khỏi căn phòng mà xuất hiện ở phòng khách của Dược Viên vì lão cảm nhận được hơi thở của hắn dường như đang yếu đi rất nhiều khi lão đưa hắn về đây, lão liền nghĩ đến Hoàng Hoa Thảo đã duy trì sinh mạng cho hắn đến giờ phút này và còn thứ quan trọng hơn đó chính là ý chí sống của hắn nếu không chỉ sợ hắn đã.

Chưa đầy nửa canh giờ thì Ngừ Hải, Thùy Phong cũng đã quay lại Dược Viên hai người trực tiếp tiến vào trong phòng khách mà định hỏi Diệc trưởng lão nhưng giọng nói của Diệc trưởng lão đã vang lên bên tai hai người mà không đợi hai người hỏi :

- Hai người tìm y phục nào đó vào trong căn phòng trống giúp ta thay cho thiếu niên đang ở trong rồi lấy một cái khăn ẩm mà tẩy đi những vết chày rướ trên người hắn, các người cũng nên đốt một ngọn lửa nhỏ để giữ nhiệt cho hắn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau mà trong mắt ai cũng đã hiện lên chút ngạc nhiên vì không biết Diệc trưởng lão đang nói thiếu niên nào muốn hỏi gì đó nhưng giọng nói của Diệc trưởng lão đã tiếp tục vang lên rồi im lặng dường Diệc trưởng lão cũng đã không còn ở trong phòng khách Dược Viên.

- Nhớ cẩn thận, thân thể hắn bây giờ không thể chịu được tác động mạnh của các người đâu!

Hai người đành nhìn nhau lần nữa rồi đi thẳng vào trong căn phòng trống mà cũng liền tách ra mà làm theo lời dặn của Diệc trưởng lão vì hai người cảm nhận được sự nghiêm trọng trong giọng nói của Diệc trưởng lão vì Diệc trưởng lão chưa bao giờ nói giỡn với hai người. Còn Diệc trưởng lão thì đang tìm kiếm gì đó ở ba khu thảo dược của Dược Viên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ba Năm Trước

Trong căn phòng trống nơi thiếu niên đang nằm. Ngừ Hải và Thùy Phong cũng đều đang đứng nơi đây, kẻ đứng người ngồi chỉ nhìn chăm chăm vào thiếu niên đang nằm trên chiếc giường trúc kia mà nhìn. Thiếu niên đã được thay một bộ y phục mới che chắn đi những vết thương dài và sau như những móc câu rạch dài những đường tuy nhiên nó đã thâm lại. Ánh lửa nhỏ trên cái bàn chỉ như đề tượng trưng vì ánh sáng đã từ ngoài chiếu vào soi lên gương mặt trắng bệch của thiếu niên hơi thở như đang gần tắt.

- Không biết tiểu tử này đã trải qua chuyện gì mà thân thể hắn lại suy nhược khủng khiếp như vậy!

- Lúc này ta thay y phục cho hắn ta thấy thân thể hắn nhẹ như gốc cây khô vậy!

- Không biết Diệc lão đã nhặt hắn ở đâu nhỉ!

- Trong hắn giống như một cái thi thể vậy không còn một chút máu lúc mới vào nhìn thấy hắn ta tưởng hắn đã chết rồi.

- Hơi thở hắn đang yếu dần!

- Chắc Diệc lão đang luyện đan!

Giọng nói của hai người cứ thế mà nối tiếp nhau nhưng rồi cũng im lặng mà đợi chờ Diệc trưởng lão tới. Thời gian không lâu trôi qua Diệc trưởng lão cũng đã xuất hiện ở căn phòng này, Ngừ Hải, Thùy Phong trong thấy Diệc trưởng lão xuất hiện thì mừng rỡ lại nhìn viên đan dược hình tròn nhỏ như đốt ngón tay đang được Diệc trưởng lão nắm chặt lấy thì biết thiếu niên này đã được cứu. Viên đan dược không hề ẩn chứa nguyên lực mà chỉ chứa được lực rất nồng đến nỗi hắc mùi khiến hai người Ngừ Hải, Thùy Phong cũng cảm thấy khó chịu vì mùi phải.

Một tháng trôi qua !

- Diệc trưởng lão, Lam Tĩnh Thảo đã có thể thu hoạch.

- Ừ ! Tiểu Thiên người theo ta tới Thanh Phong Điện.

Diệc trưởng lão đã xuất hiện ngay sau tiếng nói của thiếu niên ở khu thảo dược thứ ba, ánh mắt Diệc trưởng lão nhìn

hình thiếu niên chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi mà gật đầu rồi lên tiếng.

- Hà ???

Dường như câu nói của Diệc trưởng lão khiến cho thiếu niên có chút bất ngờ. Tuy nhiên hắn còn chưa kịp hỏi thì đã chỉ cảm nhận được một bàn tay già nua nắm lấy hắn khi mà thiếu niên kịp định thần lại thì đã thấy mình xuất hiện ở một đại điện trang nghiêm cổ kính. Ánh mắt thiếu niên kinh ngạc nhìn về phía những lão giả mà hắn thấy trong đại điện, chỉ có khoảng bốn người, trong đó một lão giả cũng xấp xỉ Diệc trưởng lão còn lại là hai trung niên nhân xấp xỉ tuổi nhau và một thiếu phụ cũng đã ba mươi mốt, ba mươi hai.

Bốn người này, lão giả cũng chính là Lý Dương trưởng môn, hai trung niên nhân chính là Kim Viên Vạn Bách trưởng lão, Chân Viên Viên Lăng trưởng lão, và thiếu phụ cũng chính là Lam Nguyệt trưởng lão. Bốn họ cũng đang kinh ngạc tròn mắt về mặt đều hiện lên chút bất ngờ mà nhìn Diệc trưởng lão tự dung xuất hiện một cách bất ngờ rồi lại nhìn thiếu niên chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuy gương mặt sáng nhưng lại chỉ là một tên dân giả. Không đợi bốn họ lên tiếng thì Diệc trưởng lão đã nói trước :

- Đây là đệ tử chân truyền thứ ba của Dược Viên.

Ánh mắt bốn người nhìn nhau mà càng thêm ngờ ngạc như không tin những lời Diệc trưởng lão nói.

- Diệc lão tiểu tử này cũng giống như hai tên đệ tử trước của người đều chỉ là những tên dân giả chẳng lẽ người cũng định thu nhận hắn làm đệ tử chân truyền sao!. Kim Viên Vạn Bách trưởng lão nhìn thiếu niên mà dò xét rồi nói dường như coi khinh những tên dân giả không có tư chất tu nguyên như thiếu niên này.

- Tiểu tử này tên là Vũ Thiên, chứ không phải tiểu tử!. Diệc trưởng lão ánh mắt già nua chỉ băng lạnh mà nói khiến cho bốn người không khỏi thần kinh căng thẳng.

- Được rồi, Vũ Thiên ngươi tới điểm chỉ vào đây! Lý Dương chương môn đánh căng dây đàn mà lên tiếng gọi Vũ Thiên.

Từ trên tay Lý Dương chương môn không biết từ đâu đã xuất hiện một quyển trục mỏng nhưng cũng tràn ngập Mộc hệ mà mở ra trước mặt Vũ Thiên chỉ tay vào một nơi trên quyển trục mà nhìn Vũ Thiên nói. Tuy Vũ Thiên không hiểu gì nhưng hắn cũng liếc nhìn sơ về phía nơi mà Lý Dương chương môn chỉ đã thấy được nơi này đã có hai cái tên hắn cũng không nghĩ nhiều mà liền điểm vào.

- Tiểu Thiên, chúng ta đi! Vừa dứt lời thì Diệc trưởng lão và Vũ Thiên cũng đã không còn ở nơi đại điện. Ánh mắt bốn người Lý Dương chương môn chỉ còn biết nhìn nhau mà nhẩn mây, Kim Viên Vạn Bách trưởng lão hơi có chút khó chịu nhưng cũng không hề lên tiếng tỏ ra mặt. Vì ngay cả chương môn cũng không nói gì huống chi là lão.

Ài !!!

Tiếng thở dài của Lý Dương chương môn đã vang lên, lão đành lắc đầu cũng không tức giận Diệc trưởng lão mà càng cảm thấy Diệc trưởng lão dường như đang chất chứa một điều gì đó đã khiến cho người.

- Diệc lão vẫn vậy, vẫn thần bí, vẫn ít nói, ngoài sự phụ ta ra chỉ sợ không còn ai biết được Diệc lão là ai.

Lý Dương chương môn lại thảm thán, trong ánh mắt lão vẫn hiện lên sự kính trọng Diệc trưởng lão. Câu nói của Lý Dương chương môn cũng khiến cho ba trưởng lão còn lại đều kinh ngạc.

- Được rồi chúng ta tiếp tục công việc!!! Lý Dương chương môn lại tiếp lên tiếng mà cắt ngang những ý nghĩ của bọn họ mà không đề cập tới Diệc trưởng lão nữa.

- - -

- Diệc lão, lúc này người đưa ta tới nơi đâu vậy.

Ánh mắt Vũ Thiên hơi kinh ngạc vì nơi lúc này hắn đã đến nhưng chỉ mới vừa kịp điểm chỉ vào trong quyển trục thì đã quay trở lại khu thảo dược mà hắn vẫn coi quản trong một hơn nửa tháng nay.

- Nơi đó là Thanh Phong Điện, bây giờ người đã là đệ tử chân truyền của Dược Viên là đệ tử của Thanh Phong Phái. Khu thảo dược này từ đây do người quản lý.

Diệc trưởng lão đã đưa Vũ Thiên quay trở lại khu thảo dược mà lúc lão đã đưa hắn đi ánh mắt nhìn hắn mà trả lời.

- Diệc lão người truyền cho ta công pháp tu nguyên có được không!. Vũ Thiên ánh mắt hi vọng mà nhìn Diệc trưởng lão hỏi.

Diệc trưởng lão đã định bỏ đi nhưng đã giật mình mà ngưng lại vì câu hỏi của Vũ Thiên, ánh mắt lão liền trở nên nghiêm túc mà nói :

- Tu nguyên, người có hiểu hai chữ này nó như thế nào không.

Vũ Thiên chỉ lắc đầu nhưng ánh mắt vẫn kiên định nhìn Diệc trưởng lão khiến cho lão có chút mềm lòng nhưng vẫn ngăn cản:

- Tư chất và nguyên căn là hai thứ cần để tu nguyên.

- Diệc lão ta không có tư chất và nguyên căn sao.

Diệc trưởng lão nghe Vũ Thiên hỏi thì chỉ lắc lắc đầu mà không nói, nhưng cũng đã đủ khiến Vũ Thiên hiểu nhưng ánh mắt của hắn lại không hề có ý định từ bỏ.

- Diệc lão chẳng lẽ không có tư chất và nguyên căn thì không thể nào tu nguyên sao !

Diệc trưởng lão chỉ gật đầu nhưng gương mặt già nua đã hiện lên sự chua chát trong lòng nhưng ngoài mặt Diệc trưởng lão vẫn bình tĩnh khiến cho Vũ Thiên không khỏi chùn bước nhưng điều gì đó đã khiến ánh mắt Vũ Thiên trở nên kiên định hơn mà nhìn Diệc lão nói đầy quyết tâm :

- Diệc lão hãy truyền cho đệ tử công pháp tu nguyên, TA NHẤT ĐỊNH SẼ TIẾN VÀO TU NGUYÊN, NHẤT ĐỊNH.

Ánh mắt Diệc lão không khỏi bị lay động bởi quyết tâm của Vũ Thiên, thân thể già nua của lão đã trở nên chấn động trong lòng lão trầm mặc một chút rồi cuối cùng cũng quyết định. Trong lòng bàn tay Diệc lão đã nắm một ngọc giản trên có khắc chữ “Nguyên” mà đưa cho Vũ Thiên, ánh mắt hắn không khỏi mừng rỡ mà gật đầu nhìn Diệc trưởng lão nhưng cũng không lên tiếng mà Diệc trưởng lão đã nói tiếp.

- Đây là công pháp tu nguyên đầu tiên cảnh giới Nguyên. Ngươi đặt nó lên trán thì khẩu quyết sẽ tự động truyền vào trong đầu ngươi.

Vũ Thiên liền cầm lấy ngọc giản mà Diệc trưởng lão đưa, Nhưng không đợi hắn nói thì Diệc trưởng lão lại đưa thêm cho hắn một cái túi chỉ nhỏ khoảng túi áo.

- Đây là Túi Trữ Vật chỉ khi nào ngươi tiến vào tu nguyên thì mới có thể dùng được.

- Diệc lão, đa tạ người, ta ...

- Tiểu Thiên, ngươi không tin lão giả ta sao, mà lại chỉ cho ta biết hai chữ Vũ Thiên.

Diệc trưởng lão đã cắt ngang lời Vũ Thiên nói, mà hỏi ngược lại, chỉ là Vũ Thiên tuy hiểu Diệc lão muốn hỏi gì nhưng hắn lại chỉ lắc đầu mà làm lui tiến vào trong khu thảo dược để lại Diệc trưởng lão.

- Vì sao ta lại hi vọng nó bước vào tu nguyên chứ sao không để nó giống như hai tiểu tử kia, nhưng ta cũng không thể giúp được gì ngoài việc đứng mà nhìn. Tiểu Thiên nó có từ bỏ không.

Diệc trưởng lão đã biến mất khỏi nơi này mà chỉ để lại một câu nói. Còn Vũ Thiên thì cầm lấy ngọc giản và Túi Trữ Vật bắt đầu tu luyện trong sự hi vọng ít ỏi.

Ba năm cứ thế mà trôi qua trong tu nguyên giới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Huyền Lang Động

- Thiên ca! đệ thấy Nguyệt tỷ rồi, nhưng mà hình như tỷ ấy không hề thêm đề ý đến huynh

Giọng nói của Tiểu Bạch đã âm vang lên trong đầu của Vũ Thiên khiến hắn không khỏi có chút giật mình mà cốc đầu nó nhưng ánh mắt cũng nhìn về phía nơi mà những đệ tử chân truyền đang tập hợp mà ngừng lại nơi bóng dáng một nữ tử đã in sâu vào trong lòng hắn, chỉ là đúng như những gì Tiểu Bạch nói nàng vẫn không hề nhìn hắn. Khiến hắn hơi trầm mặc một chút nhưng cũng vẫn bình tĩnh mà tiến tới nhưng không phải đứng cạnh nơi Phương Nguyệt.

- Diệc lão, hắn chỉ mới tiến vào Nguyên Tam Tầng chẳng lẽ người muốn hắn tiến vào chỗ chết sao!. Hoàng Khương có lòng tốt nhìn Diệc trưởng lão mà nhắc nhở thêm lần nữa đề Diệc lão từ bỏ đề Vũ Thiên tiến vào trong Huyền Lang Động. Lý Dương chường môn chỉ gật đầu đồng ý với câu nói của Hoàng Khương trưởng lão còn những trưởng lão khác cũng chỉ im lặng mà nhìn Diệc lão không tỏ ý gì.

- Đây là quyết định của hắn, ta cũng không thể ngăn cản!. Diệc trưởng lão chỉ trầm ngâm nói, rồi nhìn về phía Vũ Thiên mà gật đầu khi thấy ánh mắt Vũ Thiên đang nhìn lão cũng thấy hắn đã tiến tới đứng gần với đệ tử của chân truyền của Hoàng Viên.

- Sư đệ thật lạ mặt, những đệ tử chân truyền trong môn phái ta đều biết nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy đệ.

Giọng nói của nam tử mà Vũ Thiên đứng gần đã hào sảng vang lên giọng nói còn âm vang xung quanh đám đệ tử chân truyền còn lại. Câu hỏi của nam tử khiến Vũ Thiên không biết phải nên trả lời thế nào đành phải cười trừ mà viện :

- Tiểu đệ chỉ mới gia nhập môn phái nên không ai biết.

- Ta tên là Hoàng Phong, nhìn sư đệ chắc nhỏ hơn ta nên sư đệ cứ gọi ta là Phong sư huynh!. Nam tử tên Hoàng

Phong cũng không để ý tới câu trả lời của Vũ Thiên mà trực tiếp giới thiệu tên mình.

Vũ Thiên chỉ gật đầu mà nhìn nam tử tên Hoàng Phong chỉ thấy nam tử này chắc cũng khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm, cao hơn hắn cả một cái đầu, thân thể rắn chắc vẻ mặt rất hào sảng mà cũng giới thiệu tên mình :

- Tiểu đệ tên là Vũ Thiên, đây là đệ đệ của đệ nó tên là Tiểu Bạch!. Vũ Thiên lại chỉ vào Tiểu Bạch mà nói.

- Tiểu Bạch, tên rất hợp với cái chòm trắng trên đầu nó nhưng mà không được hay cho lắm!. Hoàng Phong nhìn Tiểu Bạch đang được Vũ Thiên ôm trước ngực mà lên tiếng, chỉ là khi vừa dứt lời thì Hoàng Phong cũng đã thấy được trong đôi mắt hồ của Tiểu Bạch có gì đó khác lạ. Chỉ là giọng nói của

Lý Dương chương môn đã âm vang bên tai mọi đệ tử chân truyền khiến cho bọn họ không khỏi đều yên lặng mà lắng nghe.

- Lần này tiến vào Huyền Lang Động.

- Thiên ca, cái tên to xác này dám nói cái tên của huynh đặt cho đệ xấu kìa.

Tiểu Bạch đã âm vang trong đầu Vũ Thiên mà có chút tức giận biểu lộ trong giọng nói. Vũ Thiên chỉ biết nhăn mặt mà vuốt đầu nó khi nghe thấy rồi ánh mắt chỉ nhìn về phía Lý Dương chương môn và các vị trưởng lão.

- Chỉ cần mỗi một đệ tử các ngươi hái được một Chu Cam Quả và một gốc Lữ Tinh Thụ thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ của lần thí luyện này!

- Chu Cam Quả nằm ở trung tâm của Huyền Lang Động nơi này còn được gọi là Nhị Cổ Thụ. Xung quanh Nhị Cổ Thụ này có rất nhiều thảo dược cho nên dễ có thể phân biệt được đâu là Chu Cam Quả đó là điều không tương đối với các ngươi khi mà lần đầu tham gia.

Lý Dương chương môn dứt lời chỉ nhìn đám đệ tử chân truyền ở dưới đại điện mà không lên tiếng tiếp.

- Nếu vậy thì làm sao biết được đâu là Chu Cam Quả cần hái.

Từ trong đám đệ tử chân truyền đã vang lên một giọng nói mà hỏi, ánh mắt những đệ tử chân truyền liền nhìn về nam tử mà gật đầu đồng ý với câu hỏi của hắn. Lý Dương chương môn nhìn về phía nam tử này mà gật đầu rồi nói tiếp:

- Chu Cam Quả được bao bọc bởi lưới tơ do chính nó tạo ra và đây cũng chính là thứ để phân biệt nó với những loại thảo dược khác. Nhưng lưới tơ này không phải là dễ mà cắt đứt được.

Ánh mắt đám đệ tử chân truyền chỉ nhìn nhau dường như đã hiểu chỉ là một giọng nói khác đã vang lên mà hỏi tiếp Lý Dương chương môn :

- Chương môn, còn Lữ Tinh Thụ mà người kêu đám đệ tử lấy ở đâu.

- Đó là Tiêu Ngọc sư huynh, là một trong tam thể đệ tử chân truyền lần này.

Ánh mắt những đệ tử khác liền nói nhỏ tên của nam tử vừa lên tiếng. Lý Dương chương môn nhìn nam tử tuổi chỉ khoảng hai mốt, hai mươi hai gương mặt tuấn tú của nam tử cộng thêm y phục hắc sắc của hắn gương mặt lại hơi mang theo một vẻ kiêu ngạo rất là nổi bật trong đám đệ tử chân truyền nơi đây. Nam tử này cũng chính là một trong những đệ tử mà Lý Dương chương môn hi vọng có thể lấy được Lữ Tinh Thụ nên chỉ gật đầu với nam tử rồi nói :

- Nếu muốn lấy được Lữ Tinh Thụ thì các ngươi phải tiến vào lãnh địa của Lang Tộc chỉ là các ngươi phải tự tìm kiếm xem nó nằm ở nơi nào trong Lang Tộc.

Lý Dương chương môn nói xong liền trầm ngâm nhìn đám đệ tử, vì lão biết để tiến vào Lang Tộc lãnh địa là điều không tương đối với đám đệ tử chân truyền nhưng lần này lão lại hi vọng vào tam thể trong đám đệ tử chân truyền lần này nên mới nói rõ nơi mà Lữ Tinh Thụ xuất hiện, mà nam tử vừa mới lên tiếng hỏi kia chính là một trong tam thể Tiêu Ngọc đệ tử chân truyền của Chân Viên.

- Vũ Thiên, chắc sư đệ ngươi cũng không biết tên kiêu ngạo đó là ai nhỉ. Hắn chính là Tiêu Ngọc nắm giữ Phong Hệ, Phong Thể.

Vũ Thiên vẫn đang lặng yên nghe Lý Dương chương môn nói thì đã nghe thấy tiếng của Hoàng Phong vang lên bên tai hắn khi mà Lý Dương chương môn vừa dứt lời nói nơi tìm Lữ Tinh Thụ. Vũ Thiên cũng chỉ gật đầu mà hơi kinh ngạc hắn chỉ hiểu hai chữ Phong Hệ còn Phong Thể là gì thì hắn cũng đành chịu. Chỉ là giọng nói của Hoàng Phong vẫn còn chưa dừng mà tiếp tục giới thiệu hai người khác nữa cho Vũ Thiên biết.

- Chỉ là hắn cũng chỉ là một trong tam thể mà thôi hai người còn lại chính là Tổng Tân sư huynh đang đứng cạnh ta đây người còn lại chính là nữ tử băng lạnh tựa tiên nữ xinh kia dường như nàng tên là Phương Nguyệt thì phải đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng thật là mê đắm lòng người chỉ là trong lòng ta lại chỉ có mỗi Tuyết muội mà thôi .

Nam tử đứng bên cạnh Hoàng Phong tên là Tổng Tân mang bạch y chỉ gật đầu nhìn Vũ Thiên mà mỉm cười khi mà thấy Vũ Thiên nhìn tới mình rồi lại tiếp tục nhìn Lý Dương chương môn mà không để ý Hoàng Phong đang tiếp tục khoe sự hiểu biết của mình. Vũ Thiên đã chuyển ánh mắt tới tam nữ, trong mắt hắn cũng chỉ hiện lên sự kinh ngạc khi biết Phương Nguyệt là một trong tam thể và kinh ngạc hơn nữa khi biết Hoàng Phong lại tự khai mình thâm thương trọng nhớ Nghệ Tuyết và hắn lại càng kinh ngạc hơn nữa khi trong thấy nữ tử đứng gần hai người Nghệ Tuyết, Phương Nguyệt.

- Kì lạ dường như ta đã từng gặp nữ tử này ở đâu thì phải!. Trong lòng Vũ Thiên lại tự hỏi mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Huyền Lang Động

Vũ Thiên cũng đã lơ mơ mà nhớ ra nhưng hần cũng không có gan tiến lên hỏi chi im lặng mà nhìn Lý Dương chường môn, Hoàng Phong cũng đã lặng im mà nghe Lý Dương chường môn nói :

- Đây là ngọc giản ẩn chứa bản đồ của Huyền Lang Động các ngươi tự xem đi!. Lý Dương chường môn dứt lời liền từng một cái ngọc giản đã xuất hiện trước mặt mười sáu người.

Đội mười sáu người đã xem xong Lý Dương chường môn liền thu lại mà không hề đưa cho bọn họ giữ lấy ánh mắt lão liền nghiêm lại mà căn dặn:

- Huyền Lang Tộc cũng là lãnh địa của tam tộc Thú Tộc Nhện Tộc, Bò Cạp Tộc, Lang Tộc, nếu như mà các ngươi xuất hiện ngay lãnh địa của tam tộc thì ta cũng đành chịu nhưng mà xác suất này cũng không cao vì đa số kết giới sẽ đưa các ngươi mỗi người xuất hiện ở một nơi khác nhau nhưng nếu có lỡ mà chọn sai hướng tiến vào lãnh địa của tam tộc thì cũng phải mau quay lại mà chọn hướng khác tiến tới Nhị Cổ Thụ.

- Được rồi, phần thưởng cho lần hoàn thành thí luyện này chính là một suất chọn lựa Bình Khí Phổ và một vạn nguyên thạch, ngoài ra nếu như ai trong lần thí luyện này lấy được Lữ Tinh Thụ sẽ được một viên Huyền Tinh Đan.

- Huyền Tinh Đan.

- Huyền Tinh Đan.

.....

Lý Dương chường môn nhìn đám đệ tử chân truyền đang mừng rỡ mà nhìn nhau xì xầm to nhỏ vì nghe nói tới Huyền Tinh Đan thì chi gật đầu vì lúc này lão cũng đã nhìn thấy vẻ lo lắng của bọn họ khi nghe nói tới nguy hiểm trong Huyền Lang Động mà bọn họ sắp tiến vào, chỉ là khi nghe thấy phần thưởng lần này có thêm một viên đan dược thì ánh mắt đám đệ tử chân truyền đã sáng lên mà quên hết những nguy hiểm đang đợi phía trước.

- Chỉ là một viên Huyền Tinh Đan, ài, nhưng có vẻ cũng đủ rồi nếu thế thì ta sẽ có thêm xác suất tiến lên Lục Tầng Huyệt.

Nhưng không phải ai cũng mừng rỡ mà tam thể dường như cũng không hề động dung cho lắm, Vũ Thiên nghe Hoàng Phong lẩm bẩm kể bên tai thì liền hiểu tác dụng của viên Huyền Tinh Đan này chỉ là hần lại không biết viên đan dược Huyền Tinh Đan này có thể giúp hần tiến vào cảnh giới Huyệt không.

- Phong sư huynh, không biết Huyền Tinh Đan này có thể giúp tiểu đệ tiến vào Huyệt cảnh giới không.

- Cái này, ta cũng không biết nữa!. Hoàng Phong nghe Vũ Thiên hỏi thì không khỏi gãi đầu hần cũng chỉ đoán bừa chỉ là hần cũng lại không biết là mình đoán đúng nên cũng không thể nào trả lời Vũ Thiên được đành phải ấp a ấp úng mà không nói được nhưng lại có một tiếng nói trầm bổng mà hòa nhã đã trả lời thay hần.

- Có thể, nhưng sư đệ cũng phải cẩn thận khi dùng nó vì cảnh giới của sư đệ vẫn chưa thể nào chịu đựng được nguyên lực mạnh mẽ ẩn chứa trong Huyền Tinh Đan.

Vũ Thiên nghe vậy thì không khỏi vui mừng mà nhìn nam tử mang bạch y gương mặt tuấn tú mà gật đầu tỏ ý đa tạ. Tiểu Bạch được Vũ Thiên đặt lên trên vai mình từ lúc nào mà cũng chỉ đang gục gặt cái đầu cũng không để ý mọi người nói chuyện hay bàn tán.

- Được rồi các ngươi tiến lần lượt tiến ra phía sau đại điện đi!. Lý Dương chường môn lại chậm rãi lên tiếng vì cảm thấy cũng đã không còn gì để dặn dò, thời gian mở kết giới cũng đã tới lại nhìn các vị trưởng lão mà gật đầu rồi nói vọng về đám đệ tử rồi lại thân thể lại tan biến đi đâu mất chỉ để lại đám đệ tử chân truyền như chần kinh sợ mà tròn mắt nhìn một màn các vị trưởng lão cũng lần lượt biến mất.

- Không biết các vị trưởng lão đã đạt tới cảnh giới nào rồi nhỉ, cách rời đi của họ cũng thật kì lạ!. Vũ Thiên tự nói mà trong lòng hơi khó hiểu khi trong thấy các vị trưởng lão lần lượt biến mất như vậy.

Chỉ là cũng không ai giải thích giùm hần mà mọi người cũng đã lần lượt tiến ra phía sau đại điện chỉ có giọng nói của Hoàng Phong là vang lên bên tai hần.

- Vũ Thiên, nhanh tiến ra phía sau đại điện.

Vũ Thiên liền đi nhanh theo phía sau khi nghe Hoàng Phong nói mà không để ý gì đến Tiểu Bạch đang ở trên vai hần chỉ đến khi một giọng nói nữ tử có chút lo lắng mà hần quen thuộc vang lên thì hần mới giật mình mà chú ý đến Tiểu Bạch :

- Vũ Thiên, Tiểu Bạch nó sắp ... rớt???

“Phù, may là còn kịp không thôi thì nó đã u đầu chặc hết toáng lên mắt” Vũ Thiên đã lại tự nói một mình mà ôm Tiểu Bạch nó đã ngủ say mắt nhắm nghiền chính vì vậy mà khi hần bước đi nhanh nó đã không giữ được thăng bằng mà sắp rớt nhưng vì tiếng nói của Phương Nguyệt đã vang lên bên tai hần mới khiến Tiểu Bạch thoát khỏi cảnh u đầu. Vũ Thiên lại nhìn về phía trước chỉ là không thấy Phương Nguyệt đâu dường như hần lại là kẻ đi cuối cùng trước hần chính là Hoàng Phong.

Phía sau đại điện nơi này là một khoảng trống rộng, Lý Dương chường môn và các vị trưởng lão đều đã ở nơi đây, phía sau họ là một đồi đá cao hơn năm trượng, nhưng lại không hề có những viên đá chia ra ngoài mà đều bằng phẳng như một ngọn núi nhỏ chắn phía sau đại điện Thanh Phong, cách đồi đá một khoảng một tấc đó là một tảng đá cao khoảng trượng song song với đồi đá mà đứng sừng.

Chương 21: Huyền Lang Động

- Các người chỉ có mười hai canh giờ ở trong Huyền Lang Động sau mười hai canh giờ tự khắc Huyền Lang Động sẽ truyền tống các người ra ngoài.

Lý Dương chương môn vừa dứt lời khi mà thấy đám đệ tử chân truyền đã tập hợp đầy đủ phía sau nơi này, bàn tay lão liền đánh mạnh vào tảng đá phía sau song song với đôi đá kia, Một hệ của Lý Dương chương môn như muốn đánh tan tảng đá có thể bất cứ lúc nào chỉ là tảng đá lại không hề bị đánh như tường tường của những đệ tử chân truyền đang trợn mắt mà quan sát mà một lỗ hổng nhỏ đã xuất hiện lỗ hổng này chỉ rộng khoảng bằng đầu ngón chân sau lại rộng thêm bằng một bàn tay, Một hệ của Lý Dương chương môn vẫn duy trì ở lỗ hổng mới xuất hiện nhưng ánh mắt lão đã nhìn về phía năm vị trưởng lão, dường như năm vị trưởng lão cũng hiểu ý mà gật đầu, Kim Hệ, Mộc Hệ, Thổ Hệ, Hỏa Hệ năm hệ nguyên lực khác nhau được năm vị trưởng lão thi triển mà tiến nhập vào trong lỗ hổng do Lý Dương chương môn mới khai mở, lỗ hổng liền được mở rộng một cách nhanh chóng. Nguyên lực của bảy người cuối cùng cũng đã ngừng lại mà không thể nào khiến cho lỗ hổng kết giới mở rộng thêm để đủ một người tiến vào. Lý Dương chương môn liền nhìn Diệc trưởng lão mà nói :

- Diệc lão mong người hãy giúp nếu không chỉ sợ sẽ phải mười năm nữa mới có thể khai mở kết giới này.

Diệc trưởng lão chỉ gật đầu mà nhìn kết giới đang mở ra nhưng đã ngừng lại mà chỉ do sáu người đang duy trì nếu như lão không giúp chỉ sợ kết giới sẽ tự đóng lại, một dòng hóa nguyên lực mạnh mẽ đã từ tay Diệc trưởng lão mà đánh mạnh tới kết giới, kết giới đã ngừng lại không tiếp tục mở rộng kia liền tiếp tục mở rộng ra cho tới khi đủ một đệ tử tiến vào.

Lý Dương chương môn thờ phào nhẹ nhõm nhìn kết giới đã được mở ra đủ cho một đệ tử tiến vào, những lần trước đều chỉ do sáu người bọn họ cùng khai mở và Diệc trưởng lão cũng không hề tham gia nhưng lần này Lý Dương chương môn biết vì có Vũ Thiên nên lão mới tới nơi này, nhưng cũng chính vì vậy mà lần này lại phải nhờ đến Diệc lão giúp được, nhưng rồi Lý Dương chương môn lại lo lắng mười năm sau sẽ rất khó mà khai mở kết giới như lần này, nhưng rồi lại lắc đầu “chuyện của mười năm sau hãy để mười năm sau tính”, lão cùng với sáu vị trưởng lão còn lại trong đó cả Diệc lão cũng đều đã ngừng truyền nguyên lực vào nhưng Lý Dương chương môn lại có chút gấp gáp mà hướng về đám đệ tử đang mở to mắt mà nhìn mấy người bọn họ đang mở kết giới, vì khoảng cách đứng không xa với bảy vị trưởng lão Thanh Phong Phái nên tất cả đệ tử chân truyền đều cảm nhận được nguyên lực mạnh mẽ đang lan tỏa về phía mình. Lý Dương chương môn lại kết quyết về hướng đám đệ tử chỉ thấy trên đỉnh đầu bọn họ đã hiện ra một quang sáng xanh hình vuông bao phủ che chắn đủ hết mười sáu người vào trong từ trên quang sáng liền rót xuống những chấm tròn xanh nhỏ tiến nhập vào thân thể từng người mà lặng mất.

- Mộc Chi Bản Mệnh pháp quyết của chương môn có vẻ đã tăng tiến!. Hoàng Khương trưởng lão nhìn về quang sáng hình vuông phía trên đỉnh đầu đám đệ tử chân truyền mà lâm bầm có chút kinh ngạc vì theo lão biết đây là một pháp quyết ngoài Mộc hệ chỉ cần nắm giữ Mộc hệ sẽ tu luyện được pháp quyết này chỉ là pháp quyết này lại rất khó tu luyện nhưng nó lại không có tác dụng trong chiến đấu mà chỉ có thể dùng để quan sát tình hình nơi khác.

- Kết giới chỉ tồn tại được khoảng nửa nén nhang sẽ tự đóng lại từ từ, các người từng người một mau chóng tiến vào đi!. Lý Dương chương môn có chút gấp gáp hướng về đám đệ tử chân truyền mà nói.

Những đệ tử chân truyền liền từng người một mà tiến vào kết giới, mười sáu đệ tử chân truyền đã tiến vào hơn quá nửa chẳng mấy chốc thì chỉ còn lại vài đệ tử chân truyền trong đó có tam thể và hai sư tỷ của Phương Nguyệt là Phù Hiểu với Nghệ Tuyệt là vẫn chưa tiến vào còn có Hoàng Phong và Vũ Thiên vẫn còn đang đứng nhìn. Hắc sắc nam tử Tiêu Ngọc chỉ nhìn những đệ tử chân truyền còn lại nhưng lại hơi ngừng lại khi hướng về tam nữ mà nhìn trong ánh mắt còn ánh lên chút say mê, Tiêu Ngọc lại liền tiến về phía kết giới mà định tiến vào nhưng giọng nói của một vị trưởng lão đã vang lên :

- Tiêu Ngọc nhớ cẩn thận.

Ánh mắt Tiêu Ngọc liền nhìn về hướng giọng nói phát ra đó chính là Viên Lăng trưởng lão mà gật đầu rồi lặng lẽ tiến vào mà biến mất, hẳn cũng chính là đệ tử chân truyền của Viên Lăng trưởng lão.

- Tuyệt muội, Nguyệt muội chúng ta tiến vào thôi, lần này chỉ có tam nữ chúng ta ở trong động mà thôi nên phải biết bảo vệ nhau, không biết điều gì sẽ đợi chúng ta ở trong cái động quái quỷ này đây!. Phù Hiểu đại sư tỷ của Phương Viên đã lên tiếng mà nói rồi kéo tay hai người mà hướng về phía kết giới đi nhanh dường như nàng rất muốn tiến vào trong động.

Phương Nguyệt định lên tiếng gì đó nhưng lại thôi mà hướng nhìn về phía Vũ Thiên mà tiến về phía kết giới cùng hai người, khi ba người đã đứng trước kết giới chỉ việc tiến vào thì giọng nói của Lam Nguyệt trưởng lão đã vang lên bên tai ba người nhưng có vẻ hướng về Phù Hiểu nhiều hơn :

- Nhớ cẩn thận, Phù Hiểu Huyền Lang Động không phải là trốn để dạo chơi nó tràn ngập nguy hiểm nếu không cẩn thận chỉ có thể là bỏ mạng.

- Dạ thưa Nguyệt trưởng lão!!! Tuy nàng có chút run với câu nói của Lam Nguyệt trưởng lão nhưng lại vẫn cứng rắn mà trả lời.

Nói rồi liền tiến vào trong kết giới, tiếp đó là Nghệ Tuyệt cũng tiến vào, Phương Nguyệt thì hơi khựng lại tí xíu nhưng rồi cũng liền tiến vào mà không nhìn lại. Tổng Tân và Hoàng Phong cũng đã tiến tới mà tiến vào tiếng nói của Tây Môn Tử cũng đã vang lên mà dặn dò hai người cũng chỉ gật đầu. Chỉ còn lại

mình Vũ Thiên hấn cũng tiến theo phía sau Hoàng Phong tiến vào nhưng bước chân của hấn hơi chậm dường như là đang nghĩ miên mang gì đó nhưng giọng nói của Lý Dương chương môn đã vang bên tai hấn mà nhắc nhở :

- Vũ Thiên ngươi định mang tiểu thú này theo tiến vào Huyền Lang Động sao. Như thế sẽ rất nguy hiểm cho nó và ngươi hay là nên để nó ở lại đây cho Diệt lão canh chừng ta thấy sẽ tốt hơn.

Vũ Thiên nghe Lý Dương chương môn nói thì hơi có chút do dự không quyết ánh mắt nhìn Tiểu Bạch đã nhắm nghiền mà không biết nên phải làm thế nào. Chỉ là hấn đành phải lắc đầu mặt hơi nhăn lên mà cười khổ trong lòng vì tiếng nói của Tiểu Bạch đã vang lên trong đầu hấn “Thiên ca đệ cũng sẽ tiến vào đó huynh tiến vào đó vui đùa mà không cho đệ theo sao” nhưng mắt vẫn không mở dường như nó đã nghe thấy những gì mà Lý Dương chương môn nói.

- Nó không chịu !!!.. Vũ Thiên chỉ tay vào Tiểu Bạch mà nhìn Lý Dương chương môn nói khiến lão không khỏi kinh ngạc mà nhìn Tiểu Bạch đang nhắm mắt trên tay hấn.

Ngay cả những trưởng lão khác cũng đều đang kinh ngạc mà nhìn Tiểu Bạch được Vũ Thiên ôm lấy mà trong đầu không khỏi ngờ ngợ vì câu nói ám chỉ của Vũ Thiên.

- Vũ Thiên, nhớ cẩn thận, nếu ngươi không thể nào tham chiến được thì hãy tìm một góc nào đó trong Huyền Lang Động mà trốn, không cần phải tham gia tranh đấu.

- Đúng đó Vũ Thiên, nếu ngươi không thể nào chiến cùng đám thú tộc đó thì cứ tìm đâu một góc nào đó mà trốn đợi hết thời gian tự động Huyền Lang Động sẽ tự truyền tống ngươi ra, ừm, mà cũng không cần phải lo lắng bọn ta trách phạt vì những tên tham gia thí luyện lần trước cũng đều như vậy cả. ài.

Diệt trưởng lão tuy cũng muốn Vũ Thiên để Tiểu Bạch ở ngoài nhưng vì thấy hấn nói vậy khi trả lời Lý Dương chương môn thì cũng liền chuyển sang mà căn dặn hấn, tuy lão không tham gia vào những lần khai mở kết giới lúc trước nhưng cũng có nghe thấy một vài điều từ những đệ tử tham gia truyền ra. Diệt trưởng lão vừa dứt lời thì giọng nói có chút châm chọc của cười mỉa mai của Vạn Bách trưởng lão đã vang lên chỉ là không ai biết được lời nói của lão là thật lòng hay là châm chọc Vũ Thiên hay là tức giận những đệ tử tham gia lúc trước. Còn hấn thì khi nghe Diệt trưởng lão nói vậy thì không biết nên trả lời thế nào vì còn chưa kịp hiểu hết thì giọng nói của Vạn Bách trưởng lão lại âm vang bên tai hấn càng khiến hấn ngạc nhiên thêm nữa. Chỉ là hấn cũng không thêm phản bác vì không có gì để phản bác mà gật đầu với Diệt trưởng lão rồi cùng Tiểu Bạch tiến nhanh vào trong kết giới.

- Vạn Bách câu nói của lão hơi khó nghe thì phải!. Đợi Vũ Thiên đi rồi giọng nói có phần hơi tức giận đã vang lên bên tai mọi người, giọng nói này không phải của Diệt lão hay là của Lý Dương chương môn mà chính là của Viên Lăng trưởng lão ánh mắt lão còn hiện lên chút tức giận vì lời nói khó nghe của Vạn Bách. Chỉ là Vạn Bách trưởng lão lại không thêm để ý mà phản bác lại :

- Ta không có nói sai, lần tham gia này không biết có lại giống như những lần trước nữa không, ta đang nghĩ chắc bọn chúng cũng lại dậm chân tại chỗ như lúc trước.

Viên Lăng trưởng lão nghe xong câu này thì lại càng thêm tức giận mà hiện ra mặt chỉ là lão lại không thể nào phản bác lại. Hoàng Khương trưởng lão đã lên tiếng mà cắt ngang lời nói của hai người mà hỏi Lý Dương chương môn mà dường như lão lại không muốn hai người lại nổ ra một trận đấu khẩu :

- Chương môn, người không nói cho chúng biết là Nhện Tộc cũng tranh giành Chu Cam Quả sao!!!

- Có lẽ không nên!.

Lý Dương chương môn chỉ nói nhỏ rồi thôi tay áo của lão liền phát về phía quảng sáng xanh hình vuông trên đỉnh đầu nơi mà những đệ tử chân truyền đã đứng lúc này, chỉ thấy quảng sáng liền thu nhỏ lại đến khi còn khoảng bằng một bàn cờ thì liền ngừng mà đứng theo phương thẳng trên không trung trước mặt bảy người, thay vì bàn cờ có những con cờ hình đen trắng, nhưng bàn cờ này hay là mặt phẳng hình vuông thẳng đứng này lại tỏa ra thứ ánh sáng xanh của Mộc hệ phía trong lại hiện lên những chấm đỏ xuất hiện ở những nơi khác nhau, những chấm đỏ này lại được bao phủ ở trong một bản đồ hình tam giác.

Lý Dương chương môn nhìn Mộc Chi Bản Mệnh mà mình vừa thu nhỏ lại mà ngồi xếp bằng trước nó chỉ chăm chú quan sát, những trưởng lão khác cũng chỉ làm theo cũng xếp bằng giống như Lý Dương chương môn mà chăm chú nhìn Mộc Chi Bản Mệnh của lão.

- Được rồi chúng ta cùng đợi kết quả!.

- Mười hai canh giờ, tội nghiệp mặt đất nơi ta, ài!.

Lý Dương chương môn chỉ chậm rãi lên tiếng nhưng lọt vào tai đám trưởng lão khiến họ không khỏi giật giật cơ mặt mình. Diệt lão vẫn không nói gì, những trưởng lão khác cũng không lên tiếng, nhưng tiếng lầm bầm của Tây Môn Tử trưởng lão có chút than vãn vẫn vang lên nhưng rồi cũng im bật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thiếu Chủ Nhện Tộc

- Thật rộng lớn a! mà hơi tối thì phải, nguyên khí ở nơi đây cũng thật dày đặc!.

Vũ Thiên nhìn nơi mà hắn vừa xuất hiện mà nhìn ngó một lượt xung quanh rồi tự nói một mình. Tiểu Bạch vẫn được hắn để trong áo khiến cho bụng hắn như phình to ra nhưng kết giới khi tiến vào không hề tách hắn và Tiểu Bạch ra.

Nơi hắn xuất hiện là mặt đất nơi này xung quanh là một rừng cây, có thể nói hắn đang đứng ở một khu rừng nguyên sinh tám phương tứ hướng đều là cây cối che chắn bao phủ. Ánh sáng phía trên chiếu xuống rất là ít ỏi chỉ có thể len lỏi qua được những tán cây rậm rạp phía trên mà xuống mặt đất. Ánh mắt Vũ Thiên nhìn quanh rồi lại gãi đầu không biết nên đi đường nào vì từ phía hắn đều bị phủ bởi một màu xanh.

- Tiểu Bạch đệ nói xem, ta nên đi đường nào đây!.. Vũ Thiên đánh nhẹ vào trước bụng mình mà đánh thức Tiểu Bạch dậy mà hỏi nó

- Nơi này trông âm u mà lại vừa xanh vừa đen không thấy gì cả, Thiên ca tự chọn đường đi đi, đệ bận ngủ rồi!. Tiểu Bạch lộ cái đầu nhỏ thó của nó ra khỏi áo trước bụng Vũ Thiên mà nhìn về phía trước chỉ thấy một rừng cây khiến nó không khỏi hoảng sợ vì độ âm u đến lạnh căp mắt nhỏ của nó không khỏi hoảng sợ mà giọng nói âm vang trong đầu Vũ Thiên rồi rụt vào trong áo hắn không còn động tĩnh gì.

- Không nghĩ đệ còn chết nhất hơn cả ta, ài, đành nhắm đại một hướng vậy, bản đồ chủng môn cho xem đường như đã trở nên vô dụng !!! Vũ Thiên nghe thấy giọng nói run của nó thì biết Tiểu Bạch đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Hắn cũng chọn một hướng mà tiến tới.

Những đệ tử chân truyền khác cũng đều giống như Vũ Thiên đều chọn một hướng không xác định mà tiến.

- - -

Nơi trung tâm của Huyền Lang Động, nơi này còn được gọi là Nhị Cổ Thụ. Nhị Cổ Thụ ý chỉ hai gốc cây cao to thân cao đến nỗi dường như không thấy đầu là đỉnh khi từ dưới mặt đất nơi gốc cây mà nhìn lên trên, xung quanh Nhị Cổ Thụ khoảng một trượng phủ đầy các loại thảo dược mọc xung quanh. Chính giữa Nhị Cổ Thụ là một khoảng trống nhỏ nơi này cũng đã phủ một hai loại thảo dược mọc, trong đó có một cây thảo dược chi cao khoảng ba mươi centimet những cành cây còn mọc ra những quả hình tròn xanh nhỏ như những quả nho đang dần chuyển sang cam nhưng gốc cây này cũng chỉ có khoảng năm mươi quả như vậy, được bao phủ bởi những sợi tơ bao bọc xung quanh cây trong rất đẹp mắt những sợi tơ này cũng không hề khít nhau mà vẫn còn cách nhau một khoảng không phết một centimet cho nên vẫn có thể nhìn thấy được cây thảo dược phía trong.

- Cạp Lon! mong là người sẽ giúp ta lần này lấy được Chu Cam Quả từ đám người Nhân Tộc không mời mà tới kia.

Cách Nhị Cổ Thụ khoảng năm trượng nơi này đang đứng hai nam tử sắp xi tuổi nhau khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu hai nam tử đều đang nhìn về hướng Chu Cam Quả mà quan sát, phía trước hai người là một đám thanh niên nam tử có khoảng vạn tên đều mình trần da ngăm đen nhưng lại rất săn chắc mặc một quần ngắn xám nhỏ phủ ngang đùi trong hơi quai dẹt đều chỉ ở khoảng hai mươi, đang xếp ngay hàng thẳng lối trước mặt hai người, ánh mắt họ chỉ hướng nhìn về phía hai nam tử mà không hề lên tiếng, phía trước một vạn nam tử này lại là khoảng ba mươi tên trung niên nhân ảnh mắt bọn cũng đều nhìn hai nam tử trước mặt. Giọng nói này phát ra từ nam tử mang quần xanh lục cũng phủ ngang đùi hắn da ngăm đen ánh mắt mang theo vẻ âm hiểm nhưng đến độ nào thì khó ai biết, hắn vẫn nhìn về phía Chu Cam Quả ở chính giữa Nhị Cổ Thụ nhưng giọng nói vẫn vang mà hỏi nam tử bên cạnh cũng không khác biệt như hắn lắm chỉ có điều quần nam tử tên Cạp Lon này lại là nâu.

- Nhện Lục! ta đã tới đây thì nhất định sẽ giúp người một tay, chỉ là khi xong việc người nhớ phải lấy giúp ta một ít Chi Huyết Thảo từ tộc địa của người như vậy là đủ hậu tạ ta rồi!

- Người yên tâm, ta đã hứa thì nhất định sẽ giữ lời!. Nhện Lục chỉ gật đầu mà cười nhưng ánh mắt lại xuất hiện một chút gì đó khác lạ.

- Tham kiến hai vị thiếu chủ!

Phía sau lưng hai người Nhện Lục và Cạp Lon đã xuất hiện một thiếu niên chỉ khoảng mười bảy, mười tám mà cúi người trước hai người mà lên tiếng. Nhện Lục chỉ xoay người lại mà nhìn thiếu niên giọng âm trầm hỏi :

- Có tin tức gì của đám Nhân Tộc sao?

- Vâng, thưa thiếu chủ, đám người nhân tộc đã tiến vào đây!

- Vẫn là mười lăm tên!

Thiếu niên đưa tin chỉ lắc đầu mà nói :

- Mười sáu tên lận!

- Mười sáu tên!

Ánh mắt Nhện Lục liền hiện lên chút ngạc nhiên, Cạp Lon bên cạnh nghe vậy tuy cũng có chút ngạc nhiên nhưng lại chuyển thành cười to mà giọng nói có chút châm chọc Nhện Lục chỉ là Nhện Lục lại không để ý mà chỉ nhìn thiếu niên hỏi thêm lần nữa mà xác định:

- Nhện Lục, ta không nghĩ là lần này đến lượt ngươi đi lấy Chu Cam Quả lại được đám Nhân Tộc đó chiếu cố thêm cho một tên.

- Ngươi có chắc chắn là mười sáu tên không!

Thiếu niên đưa tin chỉ gạt đầu chắc chắn. Ánh mắt Nhện Lục không khỏi trở nên âm trầm chỉ là hần cuối cùng cũng quyết định mà nhìn thiếu niên đưa tin ra lệnh :

- Được rồi, ngươi đi truyền lệnh của ta cho Nhện Hoàn hành động đi. Coi như một tên trong số chúng được thành thoi vậy.

Thiếu niên chỉ gạt đầu rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này. Ánh mắt Nhện Lục đã hiện lên chút lo lắng không yên khi nghe lần này có tới mười sáu tên:

- Không biết đám nhân tộc lần này có giống như những tên lần trước không.

- Ngươi đã quá lo lắng, ta nghĩ chúng cũng giống như những tên lần trước tìm một chỗ nào mà trốn, huống chi lần này còn có thêm ta.

Giọng nói châm chọc của Cạp Lon đã tiếp tục vang lên khi trong thấy vẻ lo lắng của Nhện Lục, chỉ là Nhện Lục tuy có chút khó chịu nhưng cũng không lên tiếng phản bác với lại hần thấy lời nói của Cạp Lon cũng đúng. Vì những lần trước huynh đệ tỷ muội hần cũng chỉ tranh đấu với đám Nhân Tộc có một mình và thêm tộc nhân trong tộc nhưng vẫn giành được Chu Cam Quả tuy không phải là tất cả. Còn lần này không chỉ tộc nhân trong tộc mà hần còn mời thêm cả vị thiếu chủ của Bò Cạp Tộc giúp sức cốt để giành lấy hết Chu Cam Quả về mình nhưng bây giờ lại chỉ xuất hiện thêm một tên chẳng lẽ lại không thể nào thắng được đám Nhân Tộc hay sao.

Ánh mắt Nhện Lục sau khi suy xét thấu đáo đã không còn lo lắng mà hiện lên tươi cười chỉ nhìn về hướng phía ngoài Nhị Cổ Thụ nơi những rừng cây phủ kín xung quanh kia mà đợi những bóng nhìn xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trận Chiến Đầu Tiên

- Nơi này là hướng nào ta, sao đi mãi mà chẳng gặp vị sư huynh nào cả! Vũ Thiên trong lòng than thở mà nhìn quanh hần nhắm hướng đông mà đi cho nên cũng chỉ đi mãi trong đám rừng như nguyên sinh này.

- Không biết hướng nào dẫn đến Nhị Cổ Thụ đây, Đông, Tây, Nam, Bắc, hướng nào nhỉ!. Vũ Thiên dùng tay mình mà chỉ quanh khu rừng nguyên sinh này mà không biết nên tiến theo đường nào tiếp.

- May mắn là ta đã từ bỏ nữ tử băng lạnh kia, nếu không chỉ sợ khó lòng mà bắt gặp tên Nhân Tộc yếu đuối này! Tiểu tử ngươi muốn tới Nhị Cổ Thụ phải không, vậy thì để ta đưa ngươi tới đó.

- Vậy thì phải tạ lão huynh rồi!

Vũ Thiên vẫn còn đang mãi chỉ hướng không biết nên đi hướng nào thì khi nghe giọng nói này cất lên thì không khỏi mừng rỡ mà đa tạ, hần cũng nghe ra được giọng nói này cũng không còn trẻ nên liền xưng là lão huynh chỉ là việc diễn ra tiếp theo đó không khỏi khiến hần kinh ngạc.

Một luồng áp lực từ đâu đã ập tới không mang theo hòa nguyên lực hay bất kì một nguyên lực nào mà dường như nó là một luồng nguyên lực vô màu như một ngọn núi áp thẳng vào trước mặt Vũ Thiên khiến hần phải kết quyết mà tạo ra một tường băng chắn trước người nhưng cũng chỉ ngăn cản được phần nào mà không thể ngăn cản được tất cả khiến hần bị chấn cho cách xa cả ba bốn trượng mới có thể ngừng lại ánh mắt hần liền hiện lên kinh sợ lẫn kinh ngạc.

- Quả là một tên yếu đuối với cảnh giới Nguyên của ngươi mà cũng dám tiến vào đây sao, đúng là không biết sống chết là gì!

Trước mặt Vũ Thiên đã hiện ra một trung niên nhân da ngâm chỉ mang độc một quần ngắn xám phủ ngang đầu gối, ánh mắt đang cười mỉa mai mà nhìn Vũ Thiên như nhìn một tên sắp chết.

- Ta là tộc nhân của Nhện Tộc, ta tên là Nhện Thụy phụng mệnh thiếu chủ tới đây để lấy mạng đám Nhân Tộc không mời mà tới các ngươi, ừm, lấy mạng ngươi thôi còn những kẻ khác thì đã có tộc nhân khác lo rồi!.

Nhện Thụy nhìn Vũ Thiên mà giới thiệu khiến ánh mắt Vũ Thiên không khỏi hiện lên chút kinh ngạc mà hỏi một câu khiến Nhện Thụy phải nhìn Vũ Thiên bằng một ánh mắt khác có hơi khinh bỉ vì câu hỏi vớ vẩn của hần:

- Thụy lão huynh không phải ngươi nói sẽ chỉ ta hướng tới Nhị Cổ Thụ sao!

- Tiểu tử, ta không nghĩ là lại gặp được một kẻ ngu ngốc như ngươi, như thế lại càng dễ dàng cho ta hoàn thành nhiệm vụ của thiếu chủ giao!.

Vũ Thiên nhìn ánh mắt của trung niên nhân ăn mặc quái dị này tự khai tên mình là Nhện Thụy này, rồi lại nghĩ tới bốn chữ “Nhện Tộc, thiếu chủ” mà Nhện Thụy vừa nói xong mà trong lòng không khỏi lo lắng, hắn nhìn Nhện Thụy trước mắt đã bắt đầu đề phòng chỉ là hắn biết hắn không phải là đối thủ của Nhện Thụy vì hắn không thể nào nhìn ra được cảnh giới của lão nhưng không có nghĩa Vũ Thiên sẽ đứng im mà đợi lão tới giết “chỉ có bỏ chạy là cách tốt nhất” Vũ Thiên tự nghĩ trong lòng rồi không nghĩ ngợi nhiều mà nhắm hướng bên trái hắn mà định bỏ chạy chỉ là chưa đi được mấy bước hắn đã không khỏi kinh sợ mà nắm bàn tay đã phủ băng hệ của mình mà đánh mạnh về phía trước trực tiếp dùng lực đẩy mà lui lại phía sau đứng vững lại mà ánh mắt nhìn bàn tay đã rỉ máu, không khỏi hoảng sợ nhìn về phía trước tự nói thứ đã chặn lối trốn chạy của hắn, giọng nói của Nhện Thụy cũng liên vang lên ngay sau đó:

- Tơ sao, chỉ một sợi!!

Ánh mắt Vũ Thiên nhìn về phía trước tự nói thứ đã chặn lối trốn chạy của hắn mà hoảng sợ vì sợi tơ trắng như băng hệ của hắn rất nhỏ như một sợi chỉ nhưng lại cực kì bền, nếu như hắn không lui lại chỉ sợ hắn đã thành hai nửa, giọng nói của Nhện Thụy cũng liên vang lên ngay sau đó:

- Tiểu tử định trốn sao!

Vũ Thiên nhìn Nhện Thụy mà không trả lời hắn, trong ánh mắt liền hiện ra sự bất đắc dĩ, hắn liền kết quyết mà hướng Nhện Thụy hét :

“Băng Ấn”

Theo tiếng hét của Vũ Thiên trên đỉnh đầu của Nhện Thụy đã hình thành một bàn tay đủ để nhấn nát thân thể lão, bàn tay này được hình thành từ băng hệ mang theo nguyên lực Nguyên của hắn mà đánh từ trên xuống.

- Băng hệ sao, cảnh giới của các ngươi tu luyện thật kì lạ lại không hề giống như Thú Tộc chúng ta, tiếc là cảnh giới của ngươi quá yếu.

Nhện Thụy lắc đầu mà lăm bảm dường như lão cũng không để tâm lắm “Băng Ấn” của Vũ Thiên đang thi triển, Nhện Thụy không hề ngăn cản “Băng Ấn” của Vũ Thiên đánh xuống mà chỉ đứng im nhìn hắn mà cười mỉa mai, “Băng Ấn” vỡ nát khi chạm vào đỉnh đầu của Nhện Thụy.

- Tiểu tử với một xú nguyên lực này mà ngươi nghĩ có thể làm gì được ta sao!.

“Băng Kiếm”

- Nửa sao !

Vũ Thiên không hề lên tiếng mà chỉ nhìn Nhện Thụy với vẻ nghiêm túc, đây là trận chiến đầu tiên của hắn từ khi trở thành một tu nguyên giả, hắn cũng biết “Băng Ấn” sẽ không làm gì được Nhện Thụy nhưng càng không nghĩ là nó lại không hề tạo ra chút vết thương gì. Với lại hắn biết nếu không giết Nhện Thụy hắn sẽ không thể nào tiến tới Nhị Cổ Thụ được. Bàn tay lại kết quyết hướng về phía Nhện Thụy mà thi triển, hai chữ Vũ Thiên vừa phát ra thì Nhện Thụy cũng đã lên tiếng, chỉ thấy trước người Vũ Thiên đã hình thành một thanh băng kiếm tỏa ra khí lạnh đến thấu xương mà nhắm thẳng thân thể Nhện Thụy lao tới.

Gương mặt Nhện Thụy chỉ thu lại vẻ tươi cười, ánh mắt nhìn thanh băng kiếm đang tới gần vẫn đứng im tại chỗ khi thanh băng kiếm gần như sắp đâm thẳng vào thân thể lão thì đứng khựng lại rồi vỡ nát thành từng mảnh. Ánh mắt Vũ Thiên không khỏi tròn lên mấy cái phát quyết đơn giản của hắn lại không thể làm gì được lão. Băng Kiếm khi sắp đâm vào thân thể lão thì hắn chỉ thấy lão dùng bàn tay phủ đầy tơ của mình mà chặn thanh kiếm của hắn những sợi tơ trên tay lão lại tuôn vào mà chặn vỡ vụn hết thanh băng kiếm của Vũ Thiên tạo ra.

- Băng hệ của ngươi tuy mạnh nhưng nguyên lực của ngươi lại không đủ kỹ năng chiến đấu của ngươi lại càng không có. Ngay từ đầu ngươi không nên tiến vào đây, nếu đã tiến vào đây thì ngươi cũng phải hiểu điều gì đang chờ ngươi.

- Thú Tộc chúng ta cũng có một hệ thống tu luyện riêng, các ngươi là những tu nguyên giả, còn chúng ta lại là những Thú Tu, ta cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Vương của Thú Tu.

Nhện Thụy chỉ âm trầm mà nhắc nhở Vũ Thiên rồi liền tiến từng bước về phía hắn áp lực của Vương cảnh giới của hắn liền áp chế Vũ Thiên khiến hắn không thể nào cử động được giọng nói của Nhện Thụy thì vẫn vang bên tai Vũ Thiên một cách đều đặn tuy có chút mới lạ nhưng bây giờ không phải là điều Vũ Thiên muốn nghe mà trong lòng hắn lại đang lo lắng vì áp lực của lão đang càng lúc càng trấn trụ hắn nếu để lão càng tới gần chỉ sợ hắn sẽ không thể nào cử động được khoảng cách của Vũ Thiên và Nhện Thụy chỉ nhau khoảng chỉ hai trượng.

- Tiểu Bạch đệ nên rời khỏi ta mà đi tìm Nguyệt tỷ đi nói với nàng tới cứu ta, đi đi! Vũ Thiên ánh mắt nhìn Nhện Thụy đang tới gần mà nói vọng vào trong nơi Tiểu Bạch vẫn im lặng trong áo hắn, chỉ thấy tiểu bạch đã lộ đầu ra khỏi áo mà nhìn hắn, nó không phải là một tiểu thú không hiểu chuyện, nó nhìn Nhện Thụy đang tới gần thì biết Vũ Thiên đang gặp nguy hiểm lại nghe thấy lời nói của Vũ Thiên thì cũng liền hiểu.

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đã nhảy xuống mặt đất mà đứng nhìn hắn thì không khỏi mừng rỡ chỉ là tiểu bạch vẫn không hề bỏ đi mà chỉ đứng im nhìn hắn nó cũng không lên tiếng Vũ Thiên nhìn đôi mắt đỏ hoe của Tiểu Bạch mà nói trong lo lắng:

- Đi đi nếu đệ không đi ta làm sao có thể yên tâm mà giải quyết lão yêu chặn đường này.

- Là một tiểu thú sao, nhưng không phải là Thú Tu chỉ là một tiểu thú bình thường, dường như nó cũng không ở nơi này!

Ánh mắt Nhện Thụy nhìn Tiểu Bạch ở dưới chân Vũ Thiên mà đang đứng nhìn tiểu tử nọ thì ngạc nhiên lại nghĩ tới cái bụng phình to của Vũ Thiên lúc này

thì ra là đang chứa một tiểu thú, chỉ là lão vẫn không hề ngừng lại mà tiếp tục tạo ra áp lực mà tiến tới dường như làm không muốn giải quyết Vũ Thiên một cách nhanh gọn mà là phải từ từ. Cho nên lão mới để cho hắn có thời gian như vậy.

- Thiên ca, đệ đi, huynh phải cầm cự để đợi đệ dẫn Nguyệt tỷ tới cứu huynh! Tiểu bạch nhìn Vũ Thiên mà giọng nói âm vang trong đầu hắn rồi nhắm hướng tây mà co chân bốn cẳng bỏ chạy cũng không nhìn Vũ Thiên khi nói xong câu đó.

Ánh mắt Nhện Thụy nhìn Tiểu Bạch đã biến mất ở lùm cây những tán cây che phủ mà nhìn Vũ Thiên cười châm chọc nói :

- Ngươi nghĩ ngươi để nó đi thì nó sẽ sống sót được ở nơi này sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cảnh Giới Huyệt

“Băng Tam Kiếm”

Vũ Thiên nhìn những giọt nước đã đọng lại nơi những chiếc lá mà Tiểu Bạch đã bỏ chạy trong lòng liền thấy khó chịu, ánh mắt băng lạnh nhìn Nhện Thụy đang tiến tới gần mình mà hét to ba chữ áp lực của Nhện Thụy tạo ra cho hắn đã giảm đáng kể, hắn lại kết quyết thanh băng kiếm lại được hình thành nhưng lần này không phải là một mà là ba mang theo khí lạnh vây lấy Nhện Thụy ở giữa “ta để Tiểu Bạch đi là đúng hay sai chứ, nếu lúc trước ta nghe lời Diệc lão để nó ở ngoài thì nó đã không gặp nguy hiểm” Vũ Thiên nhìn tam kiếm băng của hắn hình thành đang vây lấy Nhện Thụy rồi lăm bằm

“Đâm”

Ba thanh băng kiếm liền lao thẳng vào Nhện Thụy mà muốn như đâm toát thân thể lão chỉ là ánh mắt Nhện Thụy vẫn bình tĩnh mà hiện lên vẻ cười cợt, cánh tay gầy khô của lão đã đưa lên ba sợi tơ mỏng trắng tuyết như băng của Vũ Thiên đã xuất hiện từ ba ngón tay giữa của Nhện Thụy mà lao về hướng ba thanh băng kiếm của Vũ Thiên.

Những tiếng vỡ vụn của băng vỡ đã vang lên rõ rệt, ba thanh băng kiếm của Vũ Thiên đã bị ba sợi tơ của Nhện Thụy chấn nát vụn thành từng mảnh.

- Tiểu tử lại định bỏ chạy tiếp sao, ngươi nghĩ mình có cơ hội sao.

Nhện Thụy cười âm trầm mà nói khi thấy Vũ Thiên đã bỏ chạy theo hướng của Tiểu Bạch đã bỏ chạy khi nãy khi mà lão đang tập trung ba thanh băng kiếm của hắn. Lão liền động thân mà đi, lao nhanh về hướng Vũ Thiên đang bỏ chạy mặc kệ những tàng cây đang ngăn đường hai người.

- Cách biệt cảnh giới để ta cho ngươi biết nó là như thế nào! Nhện Thụy chỉ chậm rãi lên tiếng nói như là nhắc nhở Vũ Thiên.

Ánh mắt Nhện Thụy nhìn hướng Vũ Thiên bỏ chạy phía trước mà cười hắc hắc nói, dứt lời thì Nhện Thụy đã tiếp tục động tay những sợi tơ lại tiếp tục xuất hiện chỉ là lần này không chỉ là một sợi mà hơn chục sợi bắn thẳng về hướng Vũ Thiên ở khoảng cách đã được rút ngắn của khi Nhện Thụy đuổi theo chỉ còn một trượng.

“Băng Khiên”

Vũ Thiên nhìn những sợi tơ đã dày đặc hơn lúc nãy đang lao về mình mà kinh sợ, hắn khi thì triển xong “Băng Tam Kiếm” định thừa lúc Nhện Thụy không chú ý áp lực đã giảm bớt thì liền lao theo hướng Tiểu Bạch đã bỏ đi mà tìm, chỉ là Nhện Thụy tốc độ còn nhanh hơn hắn rất nhiều. Vũ Thiên liền thi triển một tấm khiên được hình thành từ băng mà ngăn chặn đám tơ của Nhện Thụy, nhưng tấm khiên này quá mỏng không thể nào ngăn chặn được sự mạnh mẽ của Nhện Thụy.

Những sợi tơ đã xuyên qua tấm khiên băng của Vũ Thiên đã tạo ra, những tiếng “bụp” “bụp” đã không ngừng vang lên mà những sợi tơ liền trực tiếp đâm sâu vào trước thân thể Vũ Thiên vì hắn đã xoay người lại để tạo khiên băng chống đỡ chính vì vậy cũng khiến hắn phải dừng lại mà không thể tiếp tục bỏ chạy. Vũ Thiên nhìn những sợi tơ đã cắm phập mà đâm sâu vào thân thể mình những giọt máu từ trong thân thể hắn đã rỉ từng giọt nơi những sợi tơ, nhưng bây giờ hắn lại không cảm nhận được sự đau đớn mà chỉ cảm nhận được sự nguy hiểm đang tới gần, hắn không thể bỏ chạy mà chỉ có thể đứng im khi những sợi tơ này đang cắm vào thân thể, ánh mắt hắn lại nhìn Nhện Thụy đã tới rất gần gương mặt của lão vẫn còn cười hắc hắc mà nhìn hắn, một bàn tay đang điều khiển đám tơ một bàn tay đã nắm lại phủ đầy tơ phía trên, nguyên lực từ lão tản ra như muốn đè bẹp Vũ Thiên.

- Tiểu tử, sinh mạng của ngươi đến đây là kết thúc!

Khoảng cách của lão và Vũ Thiên đã rất gần khi vừa dứt lời bàn tay đã nắm lại bao bọc bởi những sợi tơ mang theo nguyên lực cảnh giới Vương của lão mà trực tiếp đâm mạnh vào thân thể Vũ Thiên. Tấm khiên băng đã bị vỡ nát từ trước đó khi nguyên lực của lão tới gần. Những tiếng “rắc” “rắc” trong thân thể Vũ Thiên đã vang lên, những sợi tơ đang đâm vào thân thể Vũ Thiên cũng đã theo một kích này mà tự rút ra, thân thể hắn như điều đứt dây mà ban thẳng những gốc cây đang ngăn đường hắn bay đi.

Nhện Thụ sau một kích đó cũng không tấn công tiếp mà đã đứng lại nơi Vũ Thiên đứng, ánh mắt lão nhìn Vũ Thiên đã bị một kích của lão chấn cho vắng xa cả hai trượng mà ngừng trên một đám cỏ nơi gốc cây đã chặn hẳn lại vì hết lực.

- Không biết hẳn đã chết chưa, nếu đã chết rồi thì coi như ta đã hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu chủ giao!

Nhện Thụ nhìn Vũ Thiên đã nằm sấp trên đám cỏ vì mặt úp vào đám cỏ nên hẳn không biết Vũ Thiên còn sống hay đã ra đi đám cỏ đang xanh tươi đã trở nên đỏ sẫm. Lão cũng không gấp gáp mà liền tiến từng bước về phía Vũ Thiên mà kiểm tra.

- Ta chết sao, ta phải chết nữa sao, lần này ai sẽ cứu ta, chẳng có ai cả, chẳng có ai cả!. Thân thể đau nhức, xương cốt dường như đã bị chấn gãy bởi một kích của Nhện Thụ máu từ thân thể tuôn ra theo những lỗ nhỏ do những sợi tơ tạo ra nên khiến cho đám cỏ xanh đã phủ đỏ. Thân thể hẳn không thể cử động, nguyên lực đã hao hết vì những lần thi triển pháp quyết trước đó, cảnh giới Nguyên không thể nào dùng được nhiều nguyên lực như hẳn tưởng.

- Dường như ta đã từng nằm trên một đám cỏ nhưng dường như nó cao hơn đám cỏ này!. Ánh mắt Vũ Thiên như vô thần mà nhìn đám cỏ hẳn đang nằm mà buồn một câu.

- Ta vẫn còn một mục tiêu chưa hoàn thành, vẫn còn một việc chưa làm, vẫn còn một điều chưa nói, ta phải đi như thế này sao!. Hẳn lại tiếp tục nói trong vô thần.

- Ta không cam lòng, không cam lòng! Giọng nói như muốn thét lên giữa nơi thanh vắng này bàn tay nắm lại như muốn đứng lên của Vũ Thiên nhưng lại không thể hẳn đã gượng dậy để đứng lên nhưng lại không thể vì thân thể hẳn đã không cho phép hẳn đứng lên mà tiếp tục chiến.

Tiếng hét của Vũ Thiên cũng khiến cho Nhện Thụ đang bước tới phải kinh ngạc nhìn chỉ là lão cũng không thèm để ý mà chỉ tiếp tục bước tới như muốn tra tấn Vũ Thiên từng bước chân.

Vũ Thiên nghe thấy từng bước chân của Nhện Thụ đang tiến tới và cũng cảm nhận được sự khác lạ đang xuất hiện trong thân thể hẳn khi mà tiếng hét hẳn vừa dứt, ánh mắt vẫn còn vô thần của hẳn đã hiện lên sự kinh ngạc khi sự khác lạ trong thân thể hẳn đang ngày một xuất hiện, nguyên lực trong cơ thể hẳn đang luân chuyển, những tổn thương bên trong đang được phục hồi, xương cốt đã gãy dường như đã lành. Nguyên khí xung quanh hẳn đang nằm cũng một trận rung động mà tiến nhập vào thân thể hẳn.

- Cảnh giới Huyệt! Nhưng dường như không phải tam huyệt Đới Mạch, Ngũ Xu, Duy Đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhện Thụ Đóng Băng

- Chẳng lẽ là nguồn nguyên lực kì lạ lúc nãy mà ta cảm nhận được trong thân thể sao, nhưng vì sao ta lại không hề cảm thấy gì khác lạ khi huyệt đạo được đã thông!

Ánh mắt Vũ Thiên có chút ngạc nhiên mà tự nói, nhưng hẳn lại không thể giải thích được ngay cả những huyệt đạo đã được đã thông là nào hẳn còn không nhận ra, bây giờ hẳn chỉ cảm thấy nguyên khí đang không ngừng tiến nhập vào thân thể hẳn mà chuyển hóa thành nguyên lực chẳng mấy chốc nguyên lực đã hao hết của hẳn đã được khôi phục lại mà còn gia tăng thêm nguyên lực. Huyệt Nhất Tàng cứ thế mà Vũ Thiên tiến vào.

Thân thể đã được khôi phục lại bình thường nhưng hẳn lại không thể nào vui vẻ được lúc này vì một luồng nguyên lực mạnh mẽ đang ập tới nơi hẳn nằm một cách nhanh chóng khiến hẳn không khỏi kinh sợ mà hét to đón đỡ:

“Băng Khiên”

Nhện Thụ đã xuất hiện ngay nơi hẳn nằm bàn tay nắm chặt của lão đã được bao phủ bởi những sợi tơ mang theo nguyên lực mạnh mẽ mà đánh mạnh vào nơi Vũ Thiên đang nằm chỉ là nó đã va chạm vào tấm khiên đã dày khoảng hai cen (cen : centimet, mét : mét (đơn vị rút ngắn của tác giả)) mà Vũ Thiên đã nhanh chóng tạo ra khi cảm nhận được nguy hiểm, tấm khiên băng của Vũ Thiên tuy vỡ nát nhưng cũng khiến cho Nhện Thụ phải lui lại vài bước. Ánh mắt Nhện Thụ đã hiện lên sự tức giận mà hậm hực nhìn Vũ Thiên đã lãnh lặn đứng lên sau một kích của lão bị hẳn chặn lại, thì liền nói :

- Tiểu tử không nghĩ là ngươi lại đột phá vào lúc này nhưng ngươi cũng sẽ mau chóng nằm lại nơi này!

Gốc cây phía sau Vũ Thiên đã bị gãy từ lúc nào, tuy thân thể hẳn đã lãnh lặn nhưng ý phục của hẳn thì đã thủng rất nhiều lỗ phía trước còn được nhuộm đỏ thêm. Ánh mắt hẳn băng lạnh nhìn Nhện Thụ mà không hề lên tiếng nhưng hành động tiếp theo của Vũ Thiên khiến cho Nhện Thụ phải cứng họng mà nhìn một lúc không biết nói gì. Vũ Thiên vừa nhìn lão mà đề phòng vừa lấy ngọc giản khắc chữ “Băng Hệ” từ trong Túi Trữ Vật của hẳn mà đặt lên trán để học phát quyết.

- Tiểu tử nguoi khiến ta tức giận rồi đấy!

“Kiếm Tơ”

“Băng Nhị Kiếm”

Nhện Thụy vừa dứt lời từ nơi những ngón tay lão đã xuất hiện những sợi tơ chúng không ngừng kết lại với nhau mà hình thành một thanh kiếm. Lão liền nắm lấy thanh kiếm tơ mà lao về Vũ Thiên mang theo sát khí như nhất quyết phải giết chết hắn, nguyên lực phân tán ra xung quanh mang theo uy thế nhiếp người mà bổ thẳng hướng Vũ Thiên. Vũ Thiên vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích hay bỏ chạy, ngọc giản đã được hắn cất vào trong Túi Trữ Vật, hai tay đã hình thành hai thanh băng kiếm theo hình chữ X mà đón đỡ kiếm tơ của Nhện Thụy. Tiếng va chạm đã vang lên hai thanh băng kiếm của Vũ Thiên cũng chỉ còn lại cái chui băng kiếm, kiếm tơ của Nhện Thụy cũng đã đứt thành từng sợi mà đã không ra hình hài của một thanh kiếm. Lão còn bị chấn lui lại một hai mét chỉ vì chưa dùng hết toàn lực khiến lão phải thua thiệt, nhưng ánh mắt lão không khỏi hiện lên vẻ âm trầm mà nhìn Vũ Thiên, lão không nghĩ là khi Vũ Thiên tiến cấp lại mạnh lên như vậy. Nhện Thụy cũng nhìn ra cảnh giới của lão và Vũ Thiên bây giờ cũng đã không còn chênh lệch nhau bao nhiêu.

“Nếu không giải quyết lão yêu này, ta khó lòng mà rời đi yên ổn”

Vũ Thiên tự nói trong lòng, trong đầu hắn lại lướt qua vài loại phát quyết vừa mới ghi nhớ được “tuy nguyên lực mới khôi phục được sẽ hao hết nhưng dành liều vậy, khoảng cách này cũng đủ để ta thi triển” ý đã quyết cũng không để Nhện Thụy tiếp tục tấn công Vũ Thiên liền làm theo những gì đã định.

“Băng Hộp”

Hai tay Vũ Thiên đã kết quyết mắt nhìn Nhện Thụy thân hình không nhúc nhích, mặt đất dưới chân hắn, băng đang hình thành và lan tỏa về phía Nhện Thụy.

- Tiểu tử, nguoi đang làm trò gì thế hả, định tự hốt mình sao.

Ánh mắt Nhện Thụy nhìn bốn bức tường băng hai mặt trên dưới cũng đã bị che chắn, lão và Vũ Thiên bây giờ như bị hốt trong một cái nhà tù kín mít không thấy cửa để ra, đây cũng là lần đầu tiên lão chiến đấu với tu nguyên giả cho nên cũng không hiểu rõ lắm kỹ năng của những tu nguyên giả mà phải hỏi.

- Cái hộp băng này chính là nơi để chôn lão!

- Được, được lắm tiểu tử để ta xem là ta chôn nguoi hay nguoi chôn ta hay ta và nguoi cùng chôn nhau!

Nhện Thụy dứt lời cũng không hề tấn công Vũ Thiên liền mà thân thể lão đang bắt đầu thay đổi. Còn Vũ Thiên ánh mắt hắn đang không khỏi tròn lên mà kinh hãi nhìn Nhện Thụy đã biến thành một con quái vật tám chân phủ đầy lông nhô thưa, hai cái ngàm bên miệng con quái vật nhện dài mà to năm mươi cen, cứng rắn, thân hình xám cao gấp hai, ba Vũ Thiên nói cùng đứng thẳng, quanh thân hình quái vật còn hiện lên một quang sáng cam nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện hai cặp mắt ti hí của nó hình Vũ Thiên mà phun chữ:

- Tiểu tử ta đã trở lại bản thể của mình để xem nguoi làm sao mà thắng được ta.

- Nhện Thụy nhìn bản thể của nguoi thật là xấu xí đó!

- Tiểu tử nguoi xem lại cái bản mặt mình xem có đẹp hơn Nhện Tộc ta không!

- O! Ta có nói Nhện Tộc các nguoi xấu xí lúc nào, ta chỉ nói bản thể là cái thân thể của nguoi đó! Mà ta tên là Vũ Thiên chứ không phải là tiểu tử .

Vũ Thiên nhìn Nhện Thụy mà buồn lời châm chọc nhưng lại âm thầm gia cố hộp băng mà mở rộng gia tăng thêm độ dày. Chỉ là lời nói của hắn chỉ khiến Nhện Thụy thêm tức giận mà muốn giết chết hắn ngay tức khắc. Bản thể của Nhện Thụy đã chiếm gần nửa diện tích cái hộp băng Vũ Thiên tạo ra, Nhện Thụy liền di chuyển thân thể mà tiến về phía Vũ Thiên hai chiếc ngàm của lão đã kẹp mạnh về phía hắn khiến Vũ Thiên phải ngừng gia cố hộp băng mà thi triển “Khiên Băng” ngăn chặn hai chiếc ngàm của lão kẹp tới còn hắn thì đã lui ra phía sau mà tránh né nhưng lại đụng vào tường băng. Cũng vì lẽ đó mà Nhện Thụy đã lên tiếng châm chọc khi đã khiến khiên băng của Vũ Thiên gãy nát:

- Tiểu tử đây là tự nguoi tạo mộ chôn mình.

Vũ Thiên không để ý về đặc ý của Nhện Thụy mà ánh mắt nhìn về phía cái bụng nhện phình to của lão mà quyết định nhắm nó mà tấn công, tay Vũ Thiên lại kết quyết trước mặt hắn đã lại tiếp tục xuất hiện ba thanh băng kiếm nhắm thẳng hướng trước mặt Nhện Thụy mà lao tới chỉ là Nhện Thụy lại khinh bỉ ra mặt chỉ một chiếc ngàm của lão cũng đã chấn nát ba thanh băng kiếm của Vũ Thiên rồi nhìn Vũ Thiên đã không còn đứng ở chỗ cũ mà đã tiến tới phía sau bụng của lão.

Vũ Thiên nhìn khoảng cách từ nơi hắn đứng tới cái bụng phình to của Nhện Thụy còn hơn hai mét mà bình tĩnh kết quyết trên đỉnh đầu hắn hướng lên phía trên bụng của Nhện Thụy đã hiện ra hơn hai mươi thanh tiểu băng kiếm loại nhỏ chỉ khoảng mười cen.

“Đi”

Theo tiếng hét của Vũ Thiên là hơn hai mươi thanh tiểu băng kiếm lao nhanh về phía bụng Nhện Thụy, chỉ là Nhện Thụy cũng đã nhận ra cho nên từ dưới

phần bụng của lão đã tuôn ra một đám tơ mà đón đỡ những thanh tiểu băng kiếm, số lượng tiểu băng kiếm của Vũ Thiên đã giảm hơn nửa nhưng đám tơ của Nhện Thụy cũng đã đứt rất nhiều số lượng cũng giảm bớt, dường như tơ của lão cũng không phải là nhiều vô cùng vô tận, nếu không thì cũng đã chẳng giảm bớt như vậy.

Ánh mắt Vũ Thiên lại lóe lên hấn lại bắt đầu kết quyết lần này lại vẫn là một thanh băng kiếm. Nhưng Nhện Thụy trong thấy thì không hoảng sợ vì lão đã cảm giác được sự nguy hiểm từ thanh băng kiếm này. Thanh băng kiếm tỏa ra sự lạnh lẽo đến cực điểm, nguyên lực ẩn chứa trong nó dường như cũng đã rút cạn nguyên lực còn trong cơ thể Vũ Thiên.

“Đi”

“Hàn khí hy vọng”

Vũ Thiên hét to, mà thi triển thanh băng kiếm mang theo lực phá không lao như tên lửa hướng thẳng cái bụng phình to của Nhện Thụy mà đâm tới nhưng Nhện Thụy dường như đã cảm nhận được nguy hiểm nên lão đã rống to mà tản mát ra nguyên lực xung quanh khiến Vũ Thiên bị chặn bay mà đụng vào bức tường hộp băng hấn tạo ra, nhưng hấn vẫn mừng rỡ khi trong thấy thanh kiếm tơ của Nhện Thụy hình thành dưới bụng lão để ngăn chặn thanh băng kiếm của hấn nhưng đã bị thanh băng kiếm của hấn chặn cho đóng băng mà đứt vụn. Nhện Thụy trong thấy vậy thì càng gấp gáp mà lo lắng lão định dùng chiếc ngàm của mình để mà ngăn chặn thanh băng kiếm của Vũ Thiên nhưng lại không thể được vì lão không thể đưa hai cái ngàm của mình xuống dưới bụng của lão để ngăn chặn được vì nếu như thế lão lại đang tự cắt chân mình chính vì vậy lão chỉ có thể bắt lực mất như nổi lửa mà nhìn thanh băng kiếm đâm phập vào bụng mình. Tiếng hét thảm của lão đã vang lên vì thanh băng kiếm đã cắm ngập vào trong bụng lão chỉ còn lại chui băng kiếm máu đã chảy ra nhưng cũng đã bị đóng băng lại. Ánh mắt lão nổi lửa cảm tức kiềm nén đau đớn mà nhìn Vũ Thiên rống to:

- Tiểu tử ngươi nghĩ với một vết thương này thì ta chết được sao, còn ngươi bây giờ thì như thế nào chỉ đợi ta đến lấy mạng mà thôi!

Nhện Thụy dứt lời liền định xoay cái bản thể to lớn của mình về hướng Vũ Thiên đang ngồi sấp bên phải lão dường như lão định dùng hai cái ngàm to cứng của mình để mà kẹp chết Vũ Thiên khi mà hấn đã không còn sức chống trả khi thi triển một kích cuối cùng. Chỉ là khi nhìn thấy vẻ tươi cười mừng rỡ của Vũ Thiên với lại dường như tám chiếc chân của lão đã không nghe lời lão mà di chuyển khiến cho cặp mắt ti hí của lão không khỏi hiện lên chút kinh ngạc nhưng khi nhìn về phía chân và phần bụng vẫn còn truyền tới sự đau nhức của mình thì khiến lão không khỏi hoảng sợ thân thể lão đang bị đóng băng từ từ, từ nơi thanh băng kiếm đâm vào kia đã lan tới ngực rồi tới tám cái chân của lão và đang tiến tới cái đầu nhện của lão, nơi nào đóng băng nơi đó lão như mất cảm giác điều khiển. Ánh mắt Nhện Thụy có chút hối hận, nhìn về phía Vũ Thiên đang nhìn lão mà nó nhưng cũng không quên cảnh báo hấn:

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nhện Thụy Đóng Băng 2

- Tiểu tử, ta đã khinh thường ngươi nhưng nếu ngươi tiến vào Nhị Cổ Thụ thì cũng sẽ bỏ mạng ở nơi đó vì thiếu chủ của chúng ta đã đợi sẵn các ngươi ở đó, thiếu chủ sẽ thay ta giết chết các ngươi. Ta đợi ngươi.

Trong lòng lão tuy vẫn còn thắc mắc không hiểu vì sao thân thể lại bị đóng băng như thế nhưng lão cũng đã không có cơ hội hỏi mà giọng nói của Nhện Thụy cũng đã im bật sau câu nói ta đợi ngươi.

Vũ Thiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm vì cũng đã giải quyết xong Nhện Thụy, ánh mắt hấn nhìn Nhện Thụy đã bị đóng băng hoàn toàn, trong rất sinh động. Vũ Thiên tạo ra một vết thương ngay bụng lão cũng chỉ để hàn khí từ ngoài tiến nhập vào kết hợp hàn khí ở trong thanh băng kiếm mà lan tỏa khắp thân thể Nhện Thụy mà đóng băng. Đây cũng là ý định của hấn khi nhắm tới bụng Nhện Thụy. Vũ Thiên lại nhớ tới câu cuối của Nhện Thụy mà trong lòng hơi rung lên “Ta đợi ngươi” nhưng rồi lắc đầu mà bỏ qua không nghĩ tới nữa, Vũ Thiên nhìn bản thể đã bị đóng băng của Nhện Thụy một lần nữa rồi đánh một lỗ thủng nhỏ ở hộp băng hấn tạo ra mà tiến ra ngoài hấn nhìn hướng Tiểu Bạch đã bỏ đi bước chân liền tiến tới nhưng rồi lại lắc đầu mà nhắm thẳng hướng khác mà tiến tới hướng hấn chọn dường như là hướng bắc chỉ buông lại một câu trong hi vọng:

- Tiểu Bạch hi vọng đệ sẽ gặp được Nguyệt tỷ, nếu không ta

Giọng nói của Vũ Thiên cũng đã tan biến nơi này đã trở lại yên tĩnh chỉ còn lại hộp băng do Vũ Thiên tạo ra.

Nửa canh giờ trôi qua, nơi này từ hướng mà Tiểu Bạch đã bỏ chạy đã xuất hiện một thân ảnh nữ tử chỉ là trong lòng thân ảnh nữ tử này còn ôm lấy một tiểu thú, cặp mắt tiểu thú thì đỏ hoe, còn ánh mắt thiếu nữ thì băng lạnh nhưng lại ẩn chứa sự lo lắng, bước chân của thân ảnh này đang tiến về phía hộp băng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Trăm Tam Yêu Gạc Tàng Bự

Thân ảnh nữ tử này chính là Phương Nguyệt, tiểu thú trong lòng nàng chính là Tiểu Bạch

- Tiểu Bạch đừng lo, Thiên ca của đệ sẽ không sao đâu

Phương Nguyệt chỉ nói vọng vào tai Tiểu Bạch, nhưng chính giọng nói nàng dường như cũng đang run. Nàng cũng đã đứng trước hộp băng mà Vũ Thiên tạo ra, bàn tay thon gọn của nàng chỉ chạm nhẹ lên hộp băng nó liền tan biến một cách không dấu vết dường như chưa từng xuất hiện ở nơi này, ánh mắt Phương nguyệt với Tiểu Bạch lại nhìn về bản thể của Nhện Thụy đã bị đóng băng. Tiểu Bạch trong lòng nó đang thắc mắc không biết Vũ Thiên và trung niên nhân kia đã đi đâu mà nơi này lại xuất hiện con quái vật to như vậy, Phương Nguyệt thì đang kinh ngạc mà tự nói:

- Pháp quyết lúc nãy với cảnh giới Nguyên của huynh ấy khó mà thi triển được, hàn khí đã giết chết yêu thú này.

- Tiểu Bạch tỷ đi hướng này có đúng không

Nàng lại lắc đầu mà xoay người tiến về hướng Vũ Thiên đã đi mà đợi Tiểu Bạch xác nhận nhìn nơi này nàng cũng hiểu Vũ Thiên đã không còn gặp nguy hiểm. Nhưng nàng vẫn muốn đi tìm hãn, nhưng có lẽ không chỉ có nàng mà chính Tiểu Bạch cũng vậy tuy nó không hiểu sao lại không thấy Vũ Thiên ở nơi này nhưng nó vẫn cảm nhận được sinh mạng Vũ Thiên vẫn có thể xác định được Vũ Thiên ở đâu vì nó đã lập kế ước với Vũ Thiên.

- - -

Thanh Phong Phái. Trước lối vào Huyền Lang Động

Lý Dương chương môn và các vị trưởng lão vẫn chăm chú nhìn vào Mộc Chi Bản Mệnh trên không đối diện nơi bọn họ đang khoanh chân

- Chương môn, bốn đệ tử chẳng lẽ đã?

Lý Dương chương môn chỉ gật đầu mà nhìn Hoàng Khương trưởng lão vừa lên tiếng hỏi mà không hề trả lời, trong lòng đã thở dài mà nhìn về những chấm đỏ trên Mộc Chi Bản Mệnh của mình đã có bốn chấm đỏ biến mất trong bản đồ hình tam giác chứng tỏ bốn đệ tử chân truyền đã bỏ mạng tuy lão biết là ai nhưng lại không hề muốn nói ra mà chỉ tiếp tục quan sát.

- Dường như lần này bọn chúng lại không hề dậm chân tại chỗ như những lần trước.

Ánh mắt Vạn Bách trưởng lão nhìn những chấm đỏ đang không ngừng di chuyển về hướng Nhị Cổ Thụ mà chậm rãi nói. Tuy câu nói của Vạn Bách trưởng lão hơi khó nghe trong khi bốn đệ tử đã bỏ mạng, nhưng những trưởng lão khác cũng không lên tiếng mà chỉ tiếp tục quan sát Mộc Chi Bản Mệnh vì chính bọn họ cũng không thể nào thay đổi được. Diệc trưởng lão cũng chỉ biết thở dài trong lòng, đôi lông mày đã nhăn lên nhăn xuống mà tiếp tục nhìn mười hai chấm đỏ còn lại

- - -

Trong Huyền Lang Động, Vũ Thiên đang khoanh chân nơi một gốc cây tán ra bóng râm mát dù nơi này ánh sáng rất là ít, xung quanh nơi hãn ngồi khoanh chân còn được bao phủ bởi những đám cỏ rậm rạp nhìn từ phía trước, phía sau gốc cây Vũ Thiên là một rãnh nước nhỏ, tiếng nước chảy xuyên qua những hòn đá nhỏ nhô lên tạo ra những tiếng kêu róc rách vẫn không ngừng vang bên tai hãn. Nhưng Vũ Thiên bây giờ chỉ đang nhắm mắt mà tập trung khôi phục nguyên lực đã tiêu hao khi mà đánh với Nhện Thụy, chỉ là ánh mắt Vũ Thiên đã phải mờ ra mà nhìn chăm chăm về những đám cỏ cao quá đầu hãn đang lung lay khiến hãn không khỏi lo lắng bàn tay đã kết quyết từ lúc nào mắt nhìn như muốn căng ra mà nhìn thẳng hướng nơi những đám cỏ đang lung lay mạnh nhất cùng những tiếng nhấc chân va chạm vào đám cỏ tạo ra những tiếng rột rột tuy rất nhỏ nhưng hãn lại nghe rất rõ.

- Phương Nguyệt, là nàng sao còn có Tiểu Bạch, nó đã không sao!

Về mừng rỡ đã hiện rõ trên gương mặt Vũ Thiên, sự khẩn trương trước đó đã biến mất hoàn toàn khi trông thấy thân ảnh đã xuất hiện, nữ tử mà hãn muốn gặp, vẫn là đôi mắt băng lạnh vẫn là bộ y phục trắng như tuyết, trong lòng nàng còn ôm một tiểu thú, hãn vẫn khoanh chân tĩnh tu nhưng đôi mắt đã dán chặt vào nữ tử cùng tiểu thú miệng chỉ thốt lên hai chữ rồi lại vài chữ lí nhí rất nhỏ.

- Vũ Thiên

- Huynh không làm sao chứ, Tiểu Bạch nó dường như rất lo lắng cho huynh, sao huynh lại để nó lui thủ một mình ở nơi này như vậy sẽ rất nguy hiểm với nó.

- Thiên ca, lão yêu đó đâu rồi, đệ dẫn Nguyệt tỷ tới rồi đây chúng ta liền thủ giải quyết lão!

Phương Nguyệt đã tiến tới gần chỗ Vũ Thiên đang khoanh chân, nàng chỉ lặng lặng nhìn hãn nhưng lại không biết nên nói gì ngoài việc chất vấn hãn đã để Tiểu Bạch chạy lung tung trong Huyền Lang Động, nàng cũng đã nhìn ra nguyên lực đã gần cạn của Vũ Thiên lại nghĩ tới quái vật đã đóng băng lúc nãy liền hiểu đó chính là do Vũ Thiên làm

Vũ Thiên còn chưa biết nên trả lời Phương Nguyệt thế nào thì giọng nói của Tiểu Bạch đã vang lên trong đầu hắn tiếp khiến hắn chỉ biết câm nín mà nhìn Phương Nguyệt rồi lại nhìn Tiểu Bạch đã tiến lại gần hắn đang khoanh chân. Phương Nguyệt thì đã tiến ra phía sau lưng hắn mà đứng nhìn rãnh nước nhỏ đang chảy, khi mà nàng đã để tiểu bạch xuống mặt đất nó đã chảy về phía Vũ Thiên mà nằm luôn trong lòng hắn mặt hồ úp vào bụng hắn nơi bộ y phục đã thủng lỗ chỗ dường như nước mắt nó đang chảy ra.

- Tiểu Bạch lão yêu đó đã bị ta giải quyết rồi nếu không bây giờ ta cũng sẽ không còn ngồi đây mà đợi đệ tới
- Thiên ca đang trách đệ sao, đệ lần quần mải trong đám rừng rậm cây cỏ này mới tìm thấy Nguyệt tỷ dẫn tới đây cho huynh.
- Tiểu Bạch đệ không trách ta đã đuổi đệ đi sao
- Không trách
- Không giận ta sao
- Không luôn

Vũ Thiên nhìn nó nằm trong lòng mình mà tự hỏi nó chỉ là hắn không hỏi được bao nhiêu câu thì đã không thấy Tiểu Bạch trả lời, lại nghĩ tới lúc nó rời khỏi hắn mà đi tìm Phương Nguyệt không biết nó có gặp chuyện gì nguy hiểm hay không, nhưng khi nhìn nó thì chỉ thấy nó đã ngủ từ lúc nào khiến hắn đành lắc đầu cũng không đánh thức Tiểu Bạch.

- Phương Nguyệt, đa tạ muội đã mang Tiểu Bạch đến đây giúp huynh! Hắn lại quay đầu mà nhìn Phương Nguyệt đang lẳng lặng đứng nhìn dòng nước nhỏ đang chảy mà cất lời đa tạ vì nếu như Tiểu Bạch không gặp Phương Nguyệt chỉ sợ nó sẽ gặp nguy hiểm
- Y phục của huynh là do lão yêu đó tạo ra sao, huynh đã tiến vào Huyệt Nhất Tầng.

Phương Nguyệt vẫn nhìn dòng nước nhưng giọng nói vẫn vang bên tai hắn từ lúc này tới giờ nàng vẫn im lặng nghe Vũ Thiên tự nói một mình khi hỏi Tiểu Bạch vì nàng cũng không biết là Tiểu Bạch lại có thể trả lời hắn.

- Cũng nhờ tiến vào Huyệt Nhất Tầng với lại có thể sử dụng hàn khí ta mới có thể giải quyết được lão nhưng cũng khiến ta tiêu hao gần hết nguyên lực khi tiến cảnh.
- Sao huynh lại tham gia lần thí luyện này nếu huynh không tham gia có lẽ huynh cũng đã không gặp nguy hiểm!
- Không phải muội đã hẹn huynh sẽ gặp lại nhau ở thí luyện môn phái sao!
- Huynh tham gia vì câu nói đó thôi sao!
- Ủ! Chắc là vậy!

Vũ Thiên gạt đầu ánh mắt nhìn những đám cỏ những cành cây phía xa mà nói, nhưng cái gạt đầu của hắn thì Phương Nguyệt lại không hề nhìn thấy nhưng câu nói của hắn thì Phương Nguyệt lại nghe được, trong lòng nàng đang dâng lên một cảm giác gì đó khó diễn tả thành lời nàng chỉ im lặng nhìn rãnh nước mà không cất tiếng hỏi tiếp Vũ Thiên, có lẽ Vũ Thiên cũng không nhìn thấy được gương mặt trắng tuyết của Phương Nguyệt cũng đã đỏ lên vì câu nói của hắn.

- Nàng đợi ta một chút, đợi ta khôi phục nguyên lực đã hao sẽ cùng nàng tiến vào Nhị Cổ Thụ, nơi này nguyên khí cũng nhiều chắc sẽ không mất bao lâu.

Vũ Thiên vừa thốt xong câu này, trong lòng hắn liền cảm giác như là có gì đó không đúng cho lắm nhưng lại không thể cảm nhận được là không đúng chỗ nào đành nhắm mắt mà hấp thụ nguyên khí xung quanh, y phục của Phương Nguyệt dường như có chút lay động với câu nói cuối cùng của Vũ Thiên dường như nàng nhận ra điều gì đó đang thay đổi trong câu nói cuối của hắn khiến ánh mắt nàng hiện lên chút gì đó mong lung.

Hai người vẫn quay lưng lại với nhau mà im lặng đợi thời gian trôi!

Nửa canh giờ trôi qua!

Từ hướng nơi mà Phương Nguyệt cùng Tiểu Bạch đã tiến tới đã vang lên một vài giọng nói, từ trong những nhánh cây tiến vào nơi đám cỏ những tiếng bước chân lại vang lên cùng một vài giọng nói:

- Nhện Gạc, Nhện Tầng lúc này ta vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ thiếu chủ giao, ta chọn nhầm một tên nắm giữ lời hệ đánh không lại nên ta đã bỏ chạy, không nghĩ là lần này lại có hai tên nhân tộc ở đây, nếu thế thì ba huynh đệ chúng ta cùng liên thủ giải quyết chúng rồi tiến tới Nhị Cổ Thụ sau!

Giọng nói này có vẻ như mừng rỡ khi mà trong thấy hai người Vũ Thiên với Phương Nguyệt ở nơi này, giọng nói cũng là của nam tử đứng giữa trong ba người, ba nam tử này cũng chỉ khoảng ba mươi hai, ba mươi ba đều cũng vận một chiếc quần xám ngang đùi.

- Nhện Bự lão đại, ta thấy không đúng lắm, dường như ba huynh đệ chúng ta đang quay rầy hai tên nhân tộc này tâm sự thì phải! Nam tử bên trái tên Nhện Gạc nhìn nam tử ở giữa mà gọi là Nhện Bự lão đại rồi nhìn hai người Vũ Thiên với Phương Nguyệt, nam thì đang khoanh chân, nữ thì đang đứng nhìn rạch nước nhỏ.

- Nhện Gạc, người sai rồi ta thấy chúng đang tu luyện thì đừng hơn người nhìn xem tên nam nhân ngồi tĩnh tu kia hán ta lại bắt thú tộc của chúng ta mà tu luyện, người xem tiểu thú đó dường như đã bị hán luyện hóa đến bất tỉnh, hán thật tàn ác phải không Nhện Bự lão đại! Nhện Tàng lại không cho lời của Nhện Gạc là đúng mà lên tiếng phản lại ngay vì những gì hán nhìn thấy

- Hai tên gốc các người mau tiến lên xử tên nam nhân đó đi không cần biết hán đang làm gì, không hiểu làm sao mà hai người có thể giải quyết được hai tên Nhân Tộc!

Nhện Bự vẫn chăm chú quan sát hai người Vũ Thiên với Phương Nguyệt, hán cũng đã nhìn ra Vũ Thiên đang khôi phục nguyên lực nhưng khi đến nhìn nữ tử đang nhìn dòng nước kia thì lại không hề cảm nhận được chút nguyên lực gì dao động từ nàng, tuy nhiên hán cũng không qua lo lắng vì nhân số của hán áp đảo chỉ là Nhện Bự lại không yên tâm nên hán muốn giải quyết tên nam nhân đang như đèn sắp tắt kia trước rồi sẽ tới nữ nhân nên liên trầm giọng mà khó hiểu nói với Nhện Gạc, Nhện Tàng.

- Huynh nên tập trung khôi phục nguyên lực, để muội giải quyết họ!

Giọng nói Phương Nguyệt đã vang vào tai Vũ Thiên còn nàng thì đã xuất hiện trước hán ánh mắt vẫn vậy mà nhìn về phía Nhện Gạc, Nhện Tàng đang tiến tới còn Nhện Bự vẫn chỉ đứng im tại chỗ mà quan sát, ánh mắt hán cũng đã hiện lên chút gì đó bất thường khi trong thấy Phương Nguyệt, có lẽ hán cảm nhận được nguy hiểm từ Phương Nguyệt còn tên Gạc và Tàng lại không nhận ra. Vũ Thiên cũng chỉ gật đầu mà không lên tiếng hán chỉ nhìn Phương Nguyệt chắn trước mình mà trong lòng có chút khác lạ đến khó tả nhưng đành chịu vì bây giờ hán thật sự quá yếu, tuy những lời nói của ba tên thú tộc đều lọt vào tai của hai người nhưng hai người cũng không hề lên tiếng mà trả lời.

- Nhện Tàng ta thấy nữ tử Nhân Tộc dường như xinh đẹp hơn nữ tử Nhân Tộc chúng ta thì phải!

- Trái, phải!

Nhện Gạc không trả lời mà chỉ nhắc nhở Nhện Tàng, dường như chính Nhện Tàng cũng hiểu ý, chỉ thấy tốc độ của hai người gia tăng nhưng không hướng thẳng Phương Nguyệt mà lại vòng sang hai bên trái phải nàng mà nhắm tới Vũ Thiên đang ở phía sau nàng

- Xem ta đây

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Trảm Tam Yêu Gạc Tàng Bự 2

Tiếng hét phấn khích của Nhện Gạc đã vang lên chỉ là hán còn chưa buông hết lời thì đã cảm thấy thân thể đang lao về hướng Vũ Thiên như đâm phải bức tường lạnh lẽo mà bị chặn cho lui lại, ánh mắt không khỏi hiện lên kinh sợ mà câu vừa thốt ra đã phải ngậm lại, Nhện Tàng cũng giống như Nhện Gạc cũng bị một bức tường băng ngăn cản mà không thể tiến, ánh mắt hai người nhìn nhau rồi nhìn Phương Nguyệt nhưng không đợi hai người kịp suy nghĩ gì mà một áp lực khác đã xuất hiện, hai người chỉ cảm thấy phía trên đỉnh đầu mình như có một ngọn núi đang được đặt xuống nơi hai người đứng ánh mắt Nhện Gạc, Nhện Tàng liên nhìn lên mà hoảng sợ bởi thứ hai người nhìn thấy tuy không phải là một ngọn núi nhưng nó cũng đủ ấn cho hai người phải lún vào mặt đất đó là một bàn tay băng, không đợi hai người kịp phản ứng gì bàn tay băng được hình thành trên đỉnh đầu Nhện Gạc, Nhện Tàng đã trực tiếp ấn mạnh xuống tiếng ầm lớn đã vang lên rồi lại trở nên yên lặng nơi hai Nhện Gạc, Nhện Tàng bóng dáng của hai người cũng không thấy đâu.

- Hai tên Trung Vương cứ thế mà đi sao, yêu nữ này quá mạnh, dường như còn khủng khiếp hơn tên nắm giữ lời họ

Nhện Bự nhìn về hai nơi Nhện Gạc, Nhện Tàng mới đứng lúc này đã trở nên im lặng mắt hán như muốn lòi ra vì hai cái hố đã hiện ra nơi đó mà im lặng, hán không còn cảm nhận được sinh mạng hay thấy động tĩnh của Nhện Gạc, Nhện Tàng chứng tỏ hai người đã chết sau một kích của nữ tử này, Nhện Bự chỉ còn biết tự nói một mình rồi nhìn Phương Nguyệt vẫn tĩnh lặng đứng yên nơi đó hai bàn tay nàng đã hiện lên chút băng hệ đang phủ lấy mà đang kết quyết lại với nhau trong lòng lại nghĩ tới bốn chữ “chạy là thượng sách”

- Ta đợi hai người ở Nhị Cô Thụ!

Nhện Bự dứt lời cũng không đứng lại mà nhắm hướng phải Phương Nguyệt mà dùng tốc độ nhanh nhất mà lao đi, hán cũng không có ý định trả thù cho Nhện Gạc, Nhện Tàng chỉ là giọng nói của Phương Nguyệt đã băng lạnh vang lên

“Băng Cung Nhất Tiến”

Bàn tay Phương Nguyệt đã nắm lấy một cây cung băng mang theo một mũi tên băng đã xuất hiện mà nàng nhắm hướng Nhện Bự chỉ một tiếng phá vang lên mũi tên băng mang theo hàn khí lạnh lẽo mà phá không lao tới Nhện Bự đã bỏ chạy được một đoạn ngắn phía sau Phương Nguyệt và Vũ Thiên khi mũi tên băng lướt tới đầu cây cỏ nơi đó dường như bị đông cứng lại. Nhện Bự đã cảm giác được nguy hiểm phía sau hán đang kinh sợ không thôi vì nhận thấy uy lực của một tên đang lao tới dường như có thể khiến hán đi theo Nhện Gạc, Nhện Tàng bất cứ lúc nào, tuy hán biết hán không thể đón đỡ

nhưng nếu không đón đỡ thì hắn cũng sẽ phải bỏ mạng vì mũi tên băng đã đến rất gần hắn.

- Nhện Tộc, hắn mạnh hơn lão Nhện Thụy.

Vũ Thiên cũng quan sát mà nhìn Nhện Bự đang ở hướng bên phải mình định bỏ chạy nhưng lại bị Phuong Nguyệt ép cho quay lại bản thể mà kinh ngạc vì như thế cho thấy Nhện Bự cùng tộc nhân Nhện Tộc với Nhện Thụy, nhưng Vũ Thiên lại cảm nhận thấy dường như nhện Bự mạnh hơn Nhện Thụy rất nhiều hắn nhìn quảng sáng cam đậm đang lúc ẩn lúc hiện quanh thân thể Nhện Bự mà đoán. Còn Nhện Bự hắn đang bị bắt buộc mà đành bắt đất dĩ mà quay lại bản thể của mình để chống đỡ mũi tên băng của Phuong Nguyệt, hai cái ngàm to lớn của Nhện Bự đã hướng về phía mũi tên băng của Phuong Nguyệt nó không kẹp lại mà lại mở rộng ra một khoảng ba mươi cen, khoảng rộng lại bắt đầu đan tơ hình thành một màng tơ dày khoảng hai cen, phía trước màng tơ còn được phủ một lớp huyết sắc đỏ nhạt lưu chuyển quanh màng tơ.

- Gạc Tàng Bự ta sẽ không chết!

- Bự ta đã chết, yêu nữ này quá mạnh thiếu chủ lần này khó lòng mà mạng Chu Cam Quả về tộc được.

Nhện Bự nhìn mũi tên băng đã đâm vào màng tơ huyết sắc của hắn mà hét lớn dường như hắn không muốn tin mũi tên băng này có thể uy hiếp tính mạng của hắn được. Chỉ là hắn lại không lường trước được một việc khiến hắn khó tin chỉ thấy mũi tên băng như xuyên qua như chôn không màng khiến hắn chỉ kịp thì thào một câu cuối chỉ mình hắn nghe mũi tên đã xuyên thẳng vào thân thể hắn mà nằm yên trong bụng hắn, hàn khí từ mũi tên đã lan tỏa ra xung quanh thân thể hắn một cách nhanh chóng biến hắn thành một con nhện băng.

Vũ Thiên như chết lặng nhìn hai cái hồ hai bên cạnh mình cách không xa rồi lại nhìn hướng Nhện Bự đã bị mũi tên băng giết chết kia rồi lại nhìn Phuong Nguyệt đang đứng trước mình mà trong lòng hắn dường như có chút bất ngờ rồi lại ngạc nhiên rồi lại kinh sợ đôi mắt như chất chứa nỗi buồn của hắn đã nhắm lại rồi lại mở ra mà thờ dài hắn chỉ lặng lẽ đứng lên mà một tay kẹp lấy Tiểu Bạch trước ngực rồi tiến về phía Phuong Nguyệt đang lặng yên nhìn Nhện Bự mà bàn tay còn lại đã nắm lấy tay trái vẫn còn lạnh buốt của nàng mà kéo đi trong lặng thinh hắn cứ thế mà tiến hướng về phía Nhện Bự đã bỏ chạy mà không hề lên tiếng, còn Phuong Nguyệt nàng không khỏi hiện lên chút kì lạ lần bất ngờ với hành động của Vũ Thiên nhưng nàng định lên tiếng hỏi Vũ Thiên đã khôi phục được nguyên lực chưa nhưng rồi lại thôi mà im lặng nhìn phía sau lưng hắn mà mặc cho hắn nắm lấy bàn tay mình mà dẫn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp Nghệ Tuyệt

- Sao ngươi cứ đuổi theo ta vậy, đồ tên thú tộc dê xồm!

Giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi lẫn khó chịu của một nữ tử đã vang lên từ hướng nào đó vọng vào tai hai người!

Vũ Thiên, Phuong Nguyệt giọng nói có khi rất gần nhưng lại tựa như rất xa đâu đó từ hướng nào. Vũ Thiên đã đứng khựng lại ánh mắt nhìn quanh vì hắn cũng đã nhận ra được giọng nói này có chút quen tai, Phuong Nguyệt đã đứng sát phía sau hắn từ lúc nào nhưng nàng cũng không hề để ý vì bây giờ gương mặt nàng đã hiện lên sự mừng rỡ vì giọng nói này, ánh mắt lại nhìn quanh rồi lại cất giọng gọi chỉ là giọng nói của nàng lại tới sau giọng nói của một nam nhân khác:

- Tiểu mỹ nữ xinh đẹp của ta, nàng không muốn làm tiểu thiếp của ta sao, ở trong tộc địa vị của ta cũng khá cao, đảm bảo nàng sẽ sống trong sung sướng chẳng lẽ nàng lại không muốn sao!

- Tuyệt tỷ!

- Đồ tên bò cạp biến thái là biến thái ngay cả một nữ tử Nhân Tộc xinh đẹp như ta mà ngươi cũng không buông tha sao! Giọng nói lúc lúc này

- Tuyệt tỷ!

Giọng nói của nữ tử đã tiếp tục vang lên sau khi nghe tiếng nói của tên nam nhân cất giọng tà dâm mà mắng chửi chỉ là khi nghe giọng nói gọi tên mình lần thứ hai vang lên thì không khỏi mừng rỡ mà hướng về phía tiếng nói phát ra mà đáp lời trong mừng rỡ:

- Nguyệt muội, là muội sao, mau giúp ta.

Ánh mắt Vũ Thiên nhìn về hướng nam nhân đó đã xuất hiện một bóng hình nữ tử đang mừng rỡ mà hướng tới hai người tốc độ rất nhanh phía sau nàng chính là một nam tử khác đang đuổi sát. Nữ tử phía trước không ai khác chính là Nghệ Tuyệt, từ lúc xuất hiện ở Huyền Lang Động nàng cũng đã gặp phải một tên tộc nhân Bò Cạp Tộc và cũng đã giải quyết được một cách nhanh chóng vì tên Bò Cạp Tộc mà nàng gặp cũng không quá mạnh nhưng khi đang tìm hướng tiến vào Nhị Cổ Thụ thì đã gặp một tên Bò Cạp Tộc khác chỉ là tên này không những mạnh hơn nàng mà còn háo sắc chính vì vậy mà nàng phải bỏ chạy liên tục cho tới khi gặp được Phuong Nguyệt lúc này. Phuong Nguyệt và Vũ Thiên cũng đã rời khỏi nơi mà hắn khôi phục nguyên lực cũng như chiến với tam thú cũng đã một đoạn khá xa cho tới khi nghe được giọng nói của Nghệ Tuyệt

- Nguyệt muội, nhanh giúp ta đuổi hắn đi, ta sắp sửa không thể nào bỏ chạy nổi nữa nếu như mà không gặp được muội, Vũ Thiên ngươi cũng ở đây sao,

y phục của người sao lại te tua như vậy.

Nghệ Tuyệt đã đứng trước mặt hai người mà nói tới tấp, khi thấy Vũ Thiên ở nơi này cùng với Phương Nguyệt thì nàng tuy có chút bất ngờ nhưng cũng không để ý mà hỏi hai người.

- Tiểu mỹ nữ của ta nàng thật ngoan a, không những tự dâng mình mà còn tặng thêm cho ta một tiểu mỹ nhân nữa a, đợi ta diệt tên tiểu tử này rồi ba chúng ta sẽ cùng tâm sự vậy

“Độc Tiêm”

Nam tử mang quần tím mình trần da ngăm giống như những tộc nhân khác trong nhị tộc Bò Cạp Tộc và Nhện Tộc hắn vừa dứt lời đã trực tiếp dùng tốc độ của mình mà tiến tới gần Vũ Thiên kẻ mà hắn cho là kì đà khi mà trong thấy Phương Nguyệt, khoảng cách hắn dừng lại trước ba người không xa cho nên rất nhanh hắn đã tới chỉ thấy cánh tay trái hắn đã nắm lấy một thanh kim loại nhưng lại không phải là kim loại hình dáng nó giống như là một mũi khoan, Vũ Thiên vẫn đề phòng nam tử này khi hắn tới gần nhưng lại không nghĩ là hắn lại hành động nhanh như vậy chỉ vừa dứt lời đã tấn công về phía hắn mà Vũ Thiên cũng không nghĩ ngợi nhiều mà tạo ra một tấm khiên ngăn chặn thứ vũ khí giống như mũi khoan của nam tử thú tộc này, nguyên lực tàn mất Vũ Thiên và tên nam tử đã cùng bị chấn lui lại.

- Huyệt Nhất Tăng, Vũ Thiên người đã tiến vào.

Nghệ Tuyệt nhìn Vũ Thiên bị chấn ra phía sau hai người khoảng vài bước thì ngạc nhiên mà nói khi cảm nhận được nguyên lực tàn mất từ thân thể Vũ Thiên đã mạnh hơn lúc trước mà quên đi việc tên mà nàng gọi là biến thái thú tộc đang bắt ngờ tấn công hắn. Chỉ là giọng nói của Phương Nguyệt đã vang lên nhưng chỉ có hai chữ đã tỏa ra nguyên lực mạnh mẽ hướng về phía nam tử đang kinh ngạc vì một kích không thành của mình khi không giết được Vũ Thiên.

“Băng Kiếm”

Ánh mắt tên nam tử quần tím đã trở nên âm trầm mà nghiêm túc hơn khi trong thấy một thanh băng kiếm đang từ trên không trung rơi xuống mà đâm xuống theo thể không gì cản nổi ánh mắt hắn lóe lên chút kinh sợ nhưng cũng không có ý định bỏ chạy, thân thể hắn lại thay đổi mà bắt đầu chuyển thành một con quái thú khác lạ khi mà thanh băng kiếm đã đâm thẳng xuống chạm vào lớp giáp của hắn mà đứng khựng lại không thể đâm sâu vào trong được tiếp chiếc đuôi đầy đốt của quái thú liền quét ngang về phía thanh băng kiếm mà khiến nó vỡ vụn thành từng mảnh. Ánh mắt quái thú nhìn Phương Nguyệt mà nói dường như trong ba người chỉ có Phương Nguyệt mới khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp

- Nữ tử nhân tộc, người rất mạnh nhưng ta không tin bản thể của ta tộc Bò Cạp không thể nào thua người được. Ta cũng đã gần tiến vào Hạ Hoàng cảnh giới, ta cũng muốn biết người có thể thắng được ta hay không.

Phương Nguyệt nhìn bản thể của nam tử vừa mới chuyển đổi mà ngạc nhiên dường như không giống với tên Nhện Bự lúc này mà nàng đã khai tử, tuy kích cỡ thân thể không khác là bao như kết cấu thì lại khác, chiếc đuôi phân từng đốt dài cả hai mét, đốt cuối nhọn như một cây kim, thân thể còn được bao phủ bởi một lớp giáp màu tro bụi, hai cái kim cũng không nhỏ hơn hai cái ngàm của Nhện Bự mà nàng thấy xung quanh thân thể tỏa ra một luồng sáng quang cam đậm sẫm màu lúc ẩn lúc hiện đậm hơn của Nhện Bự.

- Bản thể của người thật kinh tởm! Nghệ Tuyệt chăm chọc nam tử tím khiến cho bản thể to lớn của hắn phải run lên vì tức giận nhưng mà phun chữ đáp trả

- Đợi ta bắt hai nàng về tộc địa làm tiểu thiếp cho ta thì lúc đó xem ai kinh tởm ai

- Để xem người có cơ hội bắt chúng ta không đã

Nghệ Tuyệt nhìn hắn mà chăm chọc vì cảm thấy tên thú tộc này lại tự tin thái quá, với lại nàng cũng rất tin tưởng vào Phương Nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tiến Nhị Cổ Thụ

“Hộp Băng”

Phương Nguyệt không hề lên tiếng mà chỉ di chuyển thân pháp một cách nhanh chóng tiến về hướng nam tử tím quần bước chân đặt nhẹ xuống mặt đất cách bản thể hắn không xa khiến cho nam tử quần tím đã trở lại bản thể to lớn của mình mà một phen kinh ngạc mà nhìn nữ tử áo trắng xuất hiện đang đứng trước mặt mình rất gần kia nhưng hắn còn chưa kịp hiểu gì thì đã thấy mình bị vây trong một hộp băng lạnh lẽo không có lối ra, hộp băng này giống như thứ mà Vũ Thiên từng thi triển để đối phó với Nhện Thụy chỉ là lần này Phương Nguyệt lại không hề ở trong mà chỉ có mình bản thể của nam tử quần tím lúc này, từ trong đó đã vang lên những tiếng hét tức giận lẫn kinh ngạc vì hắn lại không nghĩ là sẽ như thế này xảy ra của nam tử quần tím lúc này

cùng những tiếng va chạm mạnh như muốn phá vỡ hộp băng để mà thoát ra

- Sao cứng vậy, ta bị nhốt rồi sao làm sao có thể chứ

Giọng nói có chút hốt hoảng của nam tử quần tím bò cạp tộc đã vang lên nhưng lại rất nhỏ khi lọt vào tai hai người Vũ Thiên với Nghệ Tuyết, Vũ Thiên là kinh ngạc nhất vì hẳn cảm nhận được hộp băng mà Phuong Nguyệt tạo ra mạnh mẽ hơn hẳn gấp trăm lần, Nghệ Tuyết ánh mắt cũng hiện lên bất ngờ vì đây cũng là lần đầu tiên nàng trong thấy Nguyệt muội của mình chiến đấu chỉ là hai người vẫn không hề lên tiếng mà nhìn Phuong Nguyệt đã đứng gần hộp băng do mình tạo ra mà nhìn hành động tiếp theo của nàng khiến hai người không khỏi hiện lên vẻ khó hiểu trên mặt.

Chỉ thấy Phuong Nguyệt đã đặt tay phải của mình lên hộp băng nhưng lại không hề hành động gì mà chỉ yên lặng nhắm mắt lại, băng nguyên lực từ thân thể nàng liên từ từ lan tỏa ra xung quanh. Hai người Vũ Thiên, Nghệ Tuyết tuy đã đứng cách xa Phuong Nguyệt khoảng bốn mét nhưng vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ nàng lan tới hướng chỉ là tên nam tử quần tím bò cạp tộc đang bị nhốt phía trong hai người cũng đã nghe thấy giọng nói kinh sợ của hẳn đã vang ra tuy rất nhỏ nhưng hai người cũng nhận thấy sự kinh sợ trong giọng nói của hẳn cùng với từng trận oanh động mãnh liệt hơn nữa từ trong đó truyền ra như là không muốn tin bản thân mình lại rơi vào tình cảnh này.

- Hẳn khí, yêu nữ nguoi lại truyền hẳn khí vào đây sao, không, ta không thể nào chết như vậy được!

Tiếng hét trong tuyệt vọng cùng những trận oanh động liên tục vào hộp băng của nam tử quần tím đã hiện bản thể không ngừng vang lên mỗi lúc một nhỏ rồi tắt dần.

- Nguyệt muội tên yêu thú đó chết rồi sao

Nghệ Tuyết có chút ngờ ngạc khi mà nhận thấy sự yên lặng khi mà không nghe thấy bất kì tiếng động nào từ trong hộp băng truyền ra nên nhìn Phuong Nguyệt mà hỏi, nhưng Phuong Nguyệt lại không trả lời mà lại dùng hành động tiếp theo của nàng để trả lời câu hỏi của Nghệ Tuyết chỉ thấy hộp băng do nàng tạo ra đang dần dần tan biến như lúc nó chưa được Phuong Nguyệt thi triển, khi mà hộp băng tan biến hết thì nam tử quần tím bò cạp cũng đã hiện ra trước mặt ba người. Phuong Nguyệt vẫn vậy không có gì thay đổi vì nàng đã biết trước, còn Vũ Thiên chỉ biết trợn mắt mà nhìn, Nghệ Tuyết gần hẳn sau một hồi ngạc nhiên mà mừng rỡ rồi cũng chỉ lắc đầu mà nhìn hai người rồi thúc giục nói khi đã thấy bản thể đã đóng băng trong lạnh giá của nam tử quần tím bò cạp tộc:

- Cuối cùng cũng giải quyết xong tên biến thái thú tộc truy đuổi ta riết không tha

- Nguyệt muội, Vũ Thiên chúng ta cũng nên tiến tới Nhị Cổ Thụ, ta nghĩ chắc mọi người cũng đều đã ở nơi đó

Phuong Nguyệt chỉ gật đầu rồi lặng bước mà dụng thân pháp đã xuất hiện kể bên Nghệ Tuyết ánh mắt nàng nhìn Vũ Thiên vẫn còn đang đứng nhìn bò cạp băng bản thể của nam tử quần tím chăm chú không biết là đang nghĩ gì rồi cùng Nghệ Tuyết nhắm hướng Nhị Cổ Thụ mà tiến tới.

Ánh mắt Vũ Thiên hiện lên chút sắc lạ mà nhìn bản thể của nam tử quần tím lúc này đã trở thành một con bò cạp băng kia, sinh mạng đã không còn chứng tỏ bản thể của nam tử quần tím đã chết, Vũ Thiên lắc đầu không để ý tới bò cạp băng nữa mà nhìn hai người Phuong Nguyệt, Nghệ Tuyết đang tiến bước phía trước rồi lại nhìn Tiểu Bạch đang được hẳn ôm lấy mà nhìn nó mỉm cười, tay phải của hẳn đã cốc nhẹ đầu Tiểu Bạch rồi bước đi theo phía sau hai nữ tử đang nói chuyện hẳn cũng không hề xen vào vẫn chỉ im lặng tiến bước phía sau. Còn Tiểu Bạch đôi mắt đã nhắm nghiền của nó vẫn không hề mở dường như đã ngủ rất say cho nên không hề biết Thiên ca của nó đang hành hạ cái đầu nhỏ nhắn của mình.

Trung tâm Huyền Lang Động, còn được gọi là Nhị Cổ Thụ

- Chín tên nhân tộc, nhưng chỉ có hai tên là đáng để ta chú ý

Nhện Lục hướng về phía chín người đang đứng đối diện với thú tộc bọn họ mà giọng nói vang lên, Cạp Lon chỉ gật đầu ánh mắt nhìn hai nam tử một hắc sắc nam tử mang theo vẻ kiêu ngạo, một nam tử vận bạch y trong trầm lắng vì trong chín người đứng đối diện đó hẳn chỉ cảm nhận được sự nguy hiểm từ hai nam tử này còn những người khác dường như không đáng để hai thiếu chủ bọn họ để tâm

- Tham kiến hai vị thiếu chủ

Năm giọng nói đã hướng về Nhện Lục và Cạp Lon mà cúi rạp người, chỉ là ánh mắt của Nhện Lục và Cạp Lon không khỏi hiện lên sự kinh ngạc mà nhìn năm tên tộc nhân vừa mới xuất hiện. Nhện Lục trở nên trầm giọng:

- Sao chỉ có năm tộc nhân các nguoi, mười tộc nhân khác đâu.

- Thiếu chủ việc này đám tộc nhân không biết vì lần tham chiến này, thành công hay thất bại trong lần chặn đánh thì cũng sẽ đều tiến tới đây nên những tộc nhân khác chúng thuộc hạ đều không hề biết.

Một tên trong năm tên chỉ cất lời giải thích nhưng trong lòng bọn họ vẫn có chút run

- Được rồi các nguoi lui ra phía sau đi!

Nhện Lục trở nên âm trầm hơn không còn vẻ bình tĩnh như trước nữa, ánh mắt hẳn lại hiện lên chút nghi hoặc mà hỏi Cạp Lon khi thấy duy chỉ năm tên tộc nhân của tộc mình trong khi đó năm tộc nhân Bò Cạp Tộc của hẳn cũng có tham gia nhưng lại không thấy và lại trong năm tên này lại có một kẻ rất mạnh không thua kém gì hẳn

- Cặp Lon tên Cặp Xuyên trong tộc người cũng tham gia lần chặn đánh này hẳn lại không tới đây sao

- Việc này ta cũng không biết, chắc hẳn sẽ không tới đây vì hẳn tham gia vào chặn đánh này giúp người chỉ cốt để bắt nữ tử nhân tộc nếu như bắt được rồi hẳn cũng quay về tộc địa mà sẽ không tiến tới đây

- Người nghĩ có khi nào hẳn cũng đã bỏ mạng trong lần chặn đánh này.

Nhện Lục chỉ hơi nói lạc mà lên tiếng tuy không mấy tin, nhưng câu nói của hẳn chỉ khiến cho Cặp Lon thêm kinh ngạc mà nhìn hẳn nói với vẻ không tin cho lắm là hẳn nói đúng

- Cặp Xuyên hẳn không yếu hơn ta và người có khi còn mạnh hơn, người nghĩ trong đám nhân tộc tiến vào đây có thể giết được hẳn sao, trừ khi kẻ đó phải đạt tới Tượng cảnh giới, nhưng người quên là những kẻ trên Tượng cảnh giới không thể nào tiến vào đây sao.

- Được rồi Nhện Lục ta nghĩ người nên tìm đối sách để giải quyết đám Nhân Tộc lần này, lần này có vẻ chúng cũng không tìm nơi trú ẩn như ta và người nghĩ

Cặp Lon nhìn hướng chín Nhân Tộc đang ở phía trước đối diện hai người mà đang quan sát đám thú tộc bọn họ mà nhắc nhở Nhện Lục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: 12 Độ Tử Chân Truyền

- Phù Hiệu, nàng không gặp nguy hiểm chứ!

Tổng Tân đôi mắt trầm lắng nhìn Phù Hiệu mà hỏi trong lo lắng

- Phù Hiệu, nàng không đi cùng Nghê Tuyết sao, chẳng lẽ nàng ấy đã gặp nguy hiểm gì! Đến lượt Hoàng Phong lo lắng mà hỏi Phù Hiệu, hẳn cũng giống như Tổng Tân nhưng người mà hẳn đề ý lại là Nghê Tuyết chứ không phải Phù Hiệu

- Được rồi, hai tên các người không cần phải lo lắng cho ba tỷ muội ta, hai muội tử ấy sẽ không có chuyện gì đâu!

Phù Hiệu tức giận mà mắng Tổng Tân với Hoàng Phong khiến cho hai người bọn họ phải ơ ơ ơ ơ đầu “ta chỉ lo lắng thôi mà”

- Chúng ta đợi thêm một chút xíu nữa đi chắc bọn họ cũng sẽ mau tới mà thôi! Hoa Lữ cắt ngang lời đùa cợt của ba người mà lên tiếng nói lại nhìn quanh tám người nơi đây mà lên tiếng

- Phương Nguyệt, Nghê Tuyết ta nghĩ chắc hai nàng ấy sẽ không có chuyện gì, Cao Liêu với Doãn Nam đã đạt tới Huyết Tứ Tầng chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, Đàm Xuân với Ninh Thuộc chỉ mới nhị tầng không thể biết trước bọn họ có gặp nguy hiểm gì không! Hoa Lữ nói tới đây thì ngừng

- Hoa Lữ người quên mất còn tên đệ tử chân truyền của Dược Viên sao! Nhưng Hàn Trung lại tiếp lời Hoa Lữ

Ánh mắt mọi người ở nơi đây không khỏi hiện lên ý lạ, Hoa Lữ không lên tiếng vì hẳn nghĩ chắc Vũ Thiên khó lòng mà thoát khỏi móng vuốt của đám thú tộc chặn đánh lần này

- Ta nghĩ Vũ Thiên chắc sẽ không có chuyện gì! Hoàng Phong tin tưởng mà lên tiếng nói khi mà mọi người đều im lặng khiến cho mọi người phải nhìn hẳn mà kì lạ chỉ là tiếng nói của Phù Hiệu đã tiếp ngay sau đó mà vang lên

- Ta cũng thấy vậy tiểu tử đó cũng không dễ chết như vậy đâu

Tổng Tân dùng ánh mắt nghi hoặc mà nhìn Phù Hiệu không khỏi kinh ngạc vì sao nàng lại cũng nghĩ như vậy chỉ là hẳn cũng không lên tiếng hỏi

- Nữ tử này thật nguy hiểm người có thấy vậy không Cặp Lon!

Nhện Lục nhìn ba thân ảnh đang tiến tới nơi chín tên Nhân Tộc kia mà nói chỉ là hẳn lại lướt nhanh qua hai người Vũ Thiên với Nghê Tuyết mà nhìn chăm chú Phương Nguyệt rồi cất giọng càng trở nên nghiêm trọng hơn mà nói với Cặp Lon kẻ bên, Cặp Lon chỉ gật đầu mà đồng ý vì hẳn cũng giống như Nhện Lục cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ nữ tử áo trắng đang tiến tới kia.

- Phương Nguyệt, Nghê Tuyết! Phù Hiệu đã gọi tên hai người mà nói nhỏ nhưng cũng đủ cho những người khác giật mình mà nhìn về hướng ánh mắt Phù Hiệu

- Hai muội không sao chứ, còn có tên tiểu tử Vũ Thiên nữa!

Phù Hiểu lại nói vọng về hướng hai nàng mà quan tâm nhưng khi trong thấy Vũ Thiên phía sau thì không khỏi ngạc nhiên mà lên tiếng, ánh mắt tám người còn lại cũng đều hiện lên sự kinh ngạc vì không nghĩ là hắn lại có thể thoát khỏi vuốt sắc của những tên Thú Tộc đánh chặn.

Ba người cũng đã tiến tới gần nơi chín người, Vũ Thiên lại lăm bắm với Tiểu Bạch mà mong chờ nói một câu khi trong thấy mắt nó đã mở “Tiểu Bạch ta nghĩ đệ sau này nên mọc thêm đôi cánh để mà tự bay không cần phải ta ôm như thế này nữa có khi còn phải nhờ đệ chở ta bay vòng vòng khắp tu nguyên giới”

- Hiểu tỷ! Phương Nguyệt với Nghệ Tuyết đã đồng loạt nhìn Phù Hiểu mà hỏi rồi đi tới gần nàng

Vũ Thiên ánh mắt mọi người rồi tiến về phía Hoàng Phong vì mười hai đệ tử ở đây hắn chỉ biết mỗi Hoàng Phong và nhị nữ, vẫn còn Phù Hiểu gì đó là đại tỷ của nhị nữ. Hoàng Phong nhìn Vũ Thiên đứng cạnh mình mà lên tiếng hỏi:

- Vũ Thiên, y phục của ngươi sao lại tả tơi đến như vậy, mà ta cảm nhận được dường như ngươi đã tiến vào Huyệt Nhất Tầng

Vũ Thiên chỉ gật đầu mà không nói gì ánh mắt hắn lại nhìn về hướng đám Thú Tộc mà quan sát chỉ là rất nhanh đôi mắt hắn đã không khỏi co lại mà kinh sợ với số lượng đông đúc của Thú Tộc, hắn không khỏi hỏi vọng lại:

- Hoàng Phong huynh đám Thú Tộc đông như vậy làm sao chúng ta có thể hai được Chu Cam Quả

- Việc này ta cũng không biết đành phải đợi ý kiến của mọi người vậy! Hoàng Phong lắc đầu mà trả lời Vũ Thiên khi hắn tới được đây thì cũng đã trong thấy Tổng Tân và Tiêu Ngọc đứng ở đây từ lúc nào hắn cũng chỉ tiến tới gần mà nhìn về hướng đối diện nơi đám Thú Tộc mà hai người đang nhìn mà nhìn nhưng lại khiến hắn không khỏi trầm mặc vì đội quân quá đông của Thú Tộc giống như Vũ Thiên bây giờ

- Bốn sư đệ còn lại chắc đã gặp nguy hiểm nhưng việc bây giờ của chúng ta là lấy Chu Cam Quả! Hàn Trung chậm rãi lên tiếng nhìn mọi người mà nói

- Hoa Lữ huynh, Tiêu Ngọc huynh, Tổng Tân huynh hai người xem chúng ta nên làm thế nào để đối phó với đám thú tộc đông gấp trăm lần chúng ta.

Hàn Trung nhìn Hoa Lữ, Tổng Tân với Tiêu Ngọc mà lên tiếng, vì bốn người bọn họ đều là đại đệ tử tinh anh của tứ viện cho nên hắn chỉ hỏi ý kiến của ba người. Tổng Tân trầm giọng nhìn hướng Thú Tộc vẫn chưa có hành động gì tiếp:

- Hai tên đứng đầu có lẽ là hai thiếu chủ của đám Thú Tộc phía sau, chắc là thủ lĩnh cầm đầu chúng, dường như hai tên thiếu chủ này đã đạt tới Thượng Vương cảnh giới, đám trung niên, nam tử phía sau hai tên thiếu chủ đó cũng đều nằm ở Trung Vương hay Hạ Vương không yếu hơn một Huyệt Tứ Tầng của chúng ta đâu nhưng may là đám tộc nhân phía sau bọn chúng đều chỉ là Linh cảnh giới.

Thú Tộc có một hệ thống tu luyện hoàn toàn khác Nhân Tộc vì Thú Tộc và Nhân Tộc không giống nhau về thân thể nên những Thú Tộc cổ xưa đã tự sáng tạo ra một hệ thống tu luyện khác để mà tranh đấu cùng Nhân Tộc cũng là cảnh giới chung cho tất cả các tộc trong Thú Tộc, ba cảnh giới đầu tiên của Thú Tộc được phân thành Linh, Vương, Hoàng mỗi cảnh giới đều chia thành tam tầng khác nhau đó là Hạ, Trung, Thượng.

Mọi người nghe Tổng Tân nói không khỏi cảm thấy nặng nề, chỉ là Tổng Tân lại tiếp mà nói khi thấy mọi người trầm mặc mà không ai lên tiếng chỉ là Vũ Thiên lại đang nhìn Tiểu Bạch mà nói nhỏ với nó

- Tiểu Bạch đệ đang ở cảnh giới nào

- Thiên ca, cảnh giới gì, đệ không hiểu! Ánh mắt tròn xoe của Tiểu Bạch hơi khó hiểu nhìn Vũ Thiên mà nói trong đầu hắn

Vũ Thiên đành lắc đầu không hỏi Tiểu Bạch nữa khi trong thấy ánh mắt có vẻ không hiểu của nó, trong lòng Vũ Thiên lại hơi thất vọng khi không hiểu sao Tiểu Bạch lại không biết gì về cảnh giới tu luyện của Thú Tộc, thật ra ngay cả chính hắn cũng không hiểu gì về cảnh giới tu luyện của Thú Tộc.

- Hàn Trung, hay là ngươi thử đi thương thuyết với hai tên thiếu chủ thủ lĩnh của đám Thú Tộc này xem có thể chia cho chúng ta một ít Chu Cam Quả không, chúng ta ở đây cũng chỉ có mười hai người chỉ cần mười hai quả như thế là có thể khỏi phải chiến với chúng mà tiến vào Lang Tộc xem có thể lấy được Lữ Tinh Thụ không như thế là đã hoàn thành nhiệm vụ mà các vị trưởng lão với Chương môn giao.

Ánh mắt mọi người gật đầu mà đồng ý với lời nói này của Tổng Tân vì bọn họ cũng nhìn thấy không nắm chắc phần thắng khi mà số lượng của Thú Tộc quá đông chỉ là Hàn Trung đang còn phân vân thì giọng nói rõ to của Tiêu Ngọc đã vang lên khiến cho cả đám Thú Tộc đều nghe thấy:

- Nhìn mặt hai tên thiếu chủ thủ lĩnh có vẻ ngu ngu ngốc ngốc khó mà Hàn Trung huynh có thể thương lượng được với chúng! Ta nghĩ cứ trực tiếp dùng sức mạnh mà tranh với chúng

Tiêu Ngọc vừa dứt lời thì giọng nói gấp gáp của Phương Nguyệt đã vang lên nhắc nhở mọi người trong bất ngờ

- Tránh nhanh!

Ầm! Roẹt! Phập! Phập!

Chương 32: Hồn Chiến

Tiêu Ngọc vừa dứt lời thì giọng nói gấp gáp của Phương Nguyệt đã vang lên nhắc nhở mọi người

- Tránh nhanh!

Ầm! Roẹt! Phập! Phập!

Mặt đất nơi mười hai người đứng lúc này đã nứt ra cùng những tiếng đâm của vật sắc nhọn gì đó đã vang lên nhưng mười hai người đã di chuyển mà đứng ở một nơi khác nhau ánh mắt mười hai người nhìn nhau mà hiện lên sự kinh nghi, khi nhìn lại nơi đã đứng thì đã thấy một thân ảnh quần nâu một trong hai tên thiếu chủ xung quanh hẳn còn có những sợi tơ đang cắm sâu vào mặt đất do đã nứt ra một khoảng mà đất đá tứ tung

- Nhện Lục chúng ta đã chậm rồi không giải quyết được tên nào cả bọn chúng tránh quá nhanh! Cạp Lon nhìn như

ng sợi tơ đang vẩy xung quanh lấy hẳn mà nhìn Nhện Lục phía sau mình mà cười âm trầm nói

- Các người lên hết cho ta, để xem số lượng của ta tồn hay chất lượng của các người vong, hiện bản thể! Nhện Lục hướng một vạn tộc nhân cảnh giới Linh mà hét lên khiến bọn họ kinh sợ mà vẫn một tiếng rồi liền phân ra hai bên bọn họ mà tiến hướng về mười hai đệ tử chân truyền, Cạp Lon đã xuất hiện bên cạnh Nhện Lục trở lại từ lúc nào tốc độ của hắn có vẻ không chậm, những sợi tơ xung quanh Cạp Lon cũng đều được Nhện Lục thu lại.

- Trời, thật là khủng khiếp, đông vậy! Nghệ Tuyệt không khỏi co đồng tử mà nhìn một vạn tộc nhân Nhện Tộc đã quay trở lại bản thể của mình lần lượt từng con một nối đuôi nhau mà tiến về phía mọi người mà giọng nói có chút run chỉ là trong giọng nói của nàng chỉ mang theo vẻ hốt hoảng vì số lượng quá đông của Nhện Tộc khi chúng đã quay trở lại bản thể của mình nhưng nàng lại không hề lo lắng vì bọn chúng vẫn không thể nào tạo thành uy hiếp với mười hai người bọn họ khi cảnh giới Linh của chúng

Nhện Lục cười đầy tức giận mà nhìn đám tộc nhân cấp thấp trong tộc đang vây lấy từng người trong mười hai người mà trong lòng thấy đã hạ bót lửa giận trong lòng hắn còn chưa kịp tìm kẻ sách gì để đối phó với chín người thì đã xuất hiện thêm ba người trong đó có lại có kẻ khiến hắn phải kinh sợ mà không biết nên dùng đối sách gì thì đã bị bốn chữ “ngu ngu ngốc ngốc” của Tiêu Ngọc đã thốt lên làm cho tức giận.

Mười hai người nghiêm nghị mà phải triển khai thể phòng thủ khi mà đám nhện cấp thấp đang vây lấy từng người, từng hệ từng pháp quyết khác nhau liền được thi triển

Hoàng Phong đứng yên tại chỗ hóa hệ từ thân hắn hóa hệ đã lan tỏa phủ quanh bán kính một mét của hắn khiến cho đám nhện cảnh giới Linh khi tiến vào liền trở thành tro bụi vì bị thiêu đốt, khiến cho đám tộc nhân nhện tộc đang tiến tới phía sau không khỏi kinh sợ mà tiến bước có vẻ chậm chạp

Tiếp đó là từng tiếng kêu thảm đã vang lên từ những nơi mà đám nhện tộc cấp thấp đang vây lấy mười hai người nhưng mà Nhện Lục, Cạp Lon vẫn không để ý ánh mắt hai người đang chú ý Phương Nguyệt vì muốn biết nàng mạnh cỡ nào

Phương Nguyệt chỉ lặng thinh mà nhìn đám nhện cấp thấp đang tới gần, ánh mắt nàng đã nhắm lại hai tay đã đặt trước ngực phía trên đỉnh đầu nàng không ngừng hiện lên những thanh tiêu băng kiếm ẩn chứa hàn khí cả một trăm thanh tiêu băng kiếm, mắt đã mở mang theo vẻ lạnh lùng những thanh tiêu băng kiếm cũng đã hướng về phía từng tên nhện tộc mà lao tới nhưng mưa tên một thanh tiêu băng kiếm là một tên nhện tộc chết đi khi mà thân thể bị đóng băng

- Nhện Lục ta nghĩ người đang hi sinh bọn chúng một cách vô ích, nên cho đám tộc nhân cấp thấp này quay về tộc địa mà tu luyện thêm đi! Cạp Lon chỉ chậm rãi lên tiếng mà nhắc nhở Nhện Lục khi trong thấy chỉ một kích của từng tên Nhân Tộc đã khiến đám tộc nhân Nhện tộc của hắn đã chết nhiều như vậy, với lại Cạp Lon hơi khó hiểu với hành động của tộc trưởng Nhện Tộc khi mà để cho đám tộc nhân cấp thấp này tới đây khi mà bọn chúng lại chẳng thể nào tạo thành uy hiếp gì đối với đám Nhân Tộc xâm nhập

- Lùi lại lùi lại hết cho ta đám tộc nhân vô dụng này, Nhện Phiền người hãy thay ta tạo Lưới Tơ Huyết Độc, Nhện Lao, Nhện Tương, Nhện Hào ba người cùng cùng Nhện Phiền tạo thành tứ hướng trấn giữ để phòng có biến gì xảy ra thì kịp ứng phó! Nhện Lục cũng đã nhận ra đám tộc nhân cấp thấp cảnh giới Linh chẳng thể nào tạo thành một chút uy hiếp gì với mười hai tên nhân tộc này cho nên hắn liền ra lệnh cho mọi người lùi lại rồi lại nhìn trung niên quần lam phía sau mà mà lên tiếng rồi lại gọi thêm ba người nữa mà ra khiến cho ba trung niên nghe thấy tên mình không khỏi run lên, Cạp Lon đứng gần hắn không khỏi trở nên thất sắc nhưng cũng không lên tiếng gì

Lời nói của Nhện Lục vừa dứt thì đám trung niên hay nam tử phía sau hắn không khỏi một phen kinh sợ mà hiện cả ra mặt chỉ là không ai dám lên tiếng phản bác lại, trung niên được Nhện Lục gọi đã tiến lên vài bước mà giọng nói chút không muốn thực hiện kế sách này của Nhện Lục mà khuyên như:

- Thiếu chủ người thực sự muốn dùng tới Lưới Tơ Huyết Độc sao, nếu thế thì một vạn tộc nhân trong tộc chúng ta chỉ sợ!

- Để lấy được Chu Cam Quả thì hi sinh đám tộc nhân cấp thấp này thì có chi là luyện tiếc, huống chi chúng ta còn chôn vùi được đám Nhân Tộc đáng chết! Nhện Lục lạnh lùng mà nói không để ý tới vẻ mặt thay đổi của những trung niên hay nam tử phía sau hắn mà chỉ nhìn chăm chú nhìn đám Vũ Thiên mười hai người.

- Được rồi các ngươi nên đi đi ta sẽ ở đây giữ chân chúng để chúng khỏi nghỉ ngơi nhớ phải cách xa chúng rồi hãy triển khai! Nhện Lục phân phó thêm rồi phẩy tay ra dấu, Nhện Phiền đành bắt đầu đi mà cùng ba vị trung niên Nhện Tộc khác dẫn một vạn tộc nhân cảnh giới Linh đã quay về chỗ cũ mà tiến bước lần lượt rời khỏi nơi này

- Tiêu Ngọc huynh, có lẽ vì câu nói của huynh mà đám tộc nhân Nhện Tộc đang rũ rượi bỏ đi! Hàn Trung đã thu lại hỏa hệ đang bao phủ xung quanh hẳn giống như của Hoàng Phong mà nhìn hướng Tiêu Ngọc cất giọng châm chọc nói

Ánh mắt mọi người đều đang hiện lên vẻ ngạc nhiên vì không hiểu tại sao đám Thủ Tộc lại rút hết mà không tiếp vây đánh bọn họ nhưng còn chưa kịp hiểu gì tiếp thì đã thấy lần lượt tầng tộc nhân cấp thấp đang ở hình dạng giống như bọn họ mà lần lượt bỏ đi về một hướng thì không khỏi ngạc nhiên

- Đường như bọn chúng đang có âm mưu gì đó! Hàn Trung lại lên tiếng nói

- Ta không biết là có âm mưu gì nhưng mà chúng ta phải đánh với đám vương bát đàng phía sau hai tên thủ lĩnh rồi! Tiêu Ngọc lạnh giọng lên tiếng hẳn cũng không muốn phân bua với Hàn Trung

Tất cả mười hai người không khỏi trở nên tập trung mà đề cao phòng thủ

- Các ngươi cũng nên tiến lên đi lấy hai đánh một, ta không tin đám tộc nhân đó có thể chống đỡ nổi! Nhện Lục ra lệnh mà tiến

Vũ Thiên cũng đã được hai Nhện Tộc tộc nhân cảnh giới Hạ Vương vây lấy, hắn đã cho Tiểu Bạch vào trong áo mình chỉ là y phục mặt trước của hắn đã thủng lỗ chỗ nên cũng trong thấy cả cái móng Tiểu Bạch lộ ra, Vũ Thiên biết nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ không ổn vì hắn nhìn những người khác chỉ là mỗi người bọn họ cũng không khá hơn gì hắn đều đã bị một đám thủ tộc cảnh giới Hạ Vương, Trung Vương vây đánh nên cũng không ai có thể mà giúp đỡ được ai, Vũ Thiên lại nhìn Chu Cam Quả ở phía sau hai tên thiếu chủ nơi Nhị Cổ Thụ hai gốc cây to, không hề có ai ở nơi đó khiến Vũ Thiên không khỏi hiện lên một ý định là cho Tiểu Bạch đến nơi đó, nghĩ là nói “Tiểu Bạch đệ đến chỗ Chu Cam Quả xem có hái được chúng không”. Tiểu Bạch lộ cái đầu ra trước ngực Vũ Thiên đảo mắt mà nhảy xuống chạy nhanh về hướng Chu Cam Quả, hai Nhện Tộc tộc nhân một trước một sau đang vây lấy Vũ Thiên tuy có chút bất ngờ với Tiểu Bạch nhưng cũng không thêm để ý tới nó vì nhận ra chỉ là một tiểu thủ việc trước mắt là giải quyết tên tộc nhân xâm nhập này, hai tên vây đánh Vũ Thiên tuy chỉ là Hạ Vương nhưng cảnh giới của Vũ Thiên cũng chỉ là Huyết Nhất Tầng cho nên đối phó với hai tên này cũng đã là điều khó khăn với hắn

- Thiếu chủ có một tiểu thủ đang chạy tới Chu Cam Quả có nên chặn giết nó không! Phía sau Nhện Lục và Cạp Lon vẫn còn năm tên tộc nhân khác vẫn chưa gia nhập trận chiến một trong năm tên được lệnh chú ý Chu Cam Quả nên khi trong thấy Tiểu Bạch tiến tới mà liền bẩm báo với Nhện Lục đội hắn quyết định

- Không cần chỉ là một tiểu thủ bình thường không thể nào ảnh hưởng tới Chu Cam Quả được với lại ta cũng đã bố trí một tộc nhân ở đó sẽ chẳng tên tộc nhân nào có thể tới gần được nơi đó mà lãnh lạng không bị phát giác! Nhện Lục liếc nhìn Tiểu Bạch rồi lắc đầu không thêm để ý mà cùng Cạp Lon nhìn Phương Nguyệt vì muốn xem năng lực của nó khi bị năm tên Trung Vương Bò Cạp Tộc vây lấy

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hạ Linh

Tiểu Bạch một đường tiến tới mà không bị bất kỳ tộc nhân Nhện Tộc hay Bò Cạp Tộc nào ngăn cản, nó đã đi tới chỗ hai gốc cây to, nơi mà đám quả Chu Cam Quả sắp ngã vàng

- Thiên ca, xung quanh nó bị bao phủ bởi những sợi tơ rồi làm sao đệ hái được! Tiểu Bạch nhìn những sợi tơ vây quanh cây thảo được mọc quả Chu Cam mà nói trong đầu Vũ Thiên

- Sao đệ không dùng móng vuốt của mình thử xem! Vũ Thiên nghe giọng nói của Tiểu Bạch thì không khỏi khó xử hắn không biết nên nói với Tiểu Bạch bằng cách nào vì trước giờ hắn vẫn hay nói trực tiếp với Tiểu Bạch mà chưa bao giờ dùng truyền âm cho nên hắn hơi khó nói mà vọng lại vào đầu Tiểu Bạch vài chữ chỉ là Tiểu Bạch lại chỉ nghe được hai chữ “móng vuốt”

Tiểu Bạch nhìn móng vuốt của mình khi đã hiểu ý Vũ Thiên mà lắc đầu thử vì nó thấy móng vuốt cụt ngắn mà không sắc bén gì nó không biết có nã đứt được nó đành thử chỉ là rất nhanh đầu hồ nhỏ thỏ của Tiểu Bạch đã ừ ừ nhưng rất nhanh nó đã nhìn đám tơ mà tự nói trong lòng “đây là lần đầu tiên Thiên ca nhờ ta, ta nhất định phải hái được chúng cho huynh ấy, nếu móng vuốt của ta không làm gì được vậy để hàm răng của ta nã đứt người” nghĩ là làm Tiểu Bạch liền ngậm vào những sợi tơ mà nhai ngấu nghiến liên hồi một hồ nó không ngừng nhai nhỏ mà đầy tức giận ngấu nghiến tiếp tục

Bụp! Tách!

Những tiếng đứt gãy vang lên một sợi đứt rồi hai sợi liên tiếp mà vang lên khiến cho nó phải mừng rỡ mà há miệng như ăn mừng, một hương thơm từ

những trái Chu Cam Quả đang phản phát như thách thức mặt hồ của Tiểu Bạch khiến nó như muốn nuốt trôi hết đám quả này vào miệng mình nước từ miệng Tiểu Bạch đã chảy xuống, cặp đồng tử trong mắt nó như lạc đi, cái miệng hồ của Tiểu Bạch đã há nhỏ lại càng há to hơn nữa nó không tự chủ được mà dùng móng vuốt cùn của mình mà nạy vài quả cho vào miệng, Tiểu Bạch chỉ cảm thấy khi Chu Cam Quả tiến vào trong bụng thì nó liền cảm giác như có một luồng lực gì đó không ngừng luân chuyển trong thân thể khiến cho nó phải gào lên một tiếng mà mặt hồ nhỏ đã sáng rực mà trực tiếp vừa nẩy quả vừa nuốt chẳng mấy chốc gần một nửa số quả đã đi chỉ là dường như Tiểu Bạch vẫn không có ý dừng dù là một tiếng hét to đã vang lên trong tức giận nhưng Tiểu Bạch cũng không hề để ý.

- Giết chết tiểu thú đó cho ta, nhanh lên Nhện Vĩ! Nhện Lục bừng tỉnh trong tức giận mà hét lớn về phía Tiểu Bạch đang mãi mê xoi quả không để ý gì đến chuyện xung quanh

Chỉ thấy tiếng hét của Nhện Lục vừa dứt thì từ trên một trong hai gốc cây đã xuất hiện trên những tán cây đã phủ xanh có hai con nhện thân nhỏ chỉ bằng nắm tay bò xuống một cách nhanh chóng khi xuống phía dưới mặt đất đã hiện thành một nam tử quần xanh nâu ánh mắt hần còn mang theo vẻ bất ngờ nhưng đã hiện lên run sợ khi tiếng giận dữ của Nhện Lục vang lên, nam tử liền túm lấy Tiểu Bạch trong khi về mặt ánh mắt vẫn còn đang sáng lên vì nhìn Chu Cam Quả đang chảy nước từ miệng ra mà không chú ý gì tới mình đang bị bắt, hành động tiếp theo của nam tử nhện tộc này nhưng muốn khoe mất Vũ Thiên phải nức nở mà trốn tròn không muốn tin chỉ là vang bên tai hần lại là những tiếng động ầm vang đứt gãy của mặt đất gốc cây chỉ thấy nam tử nhện tộc đã dụng nguyên lực mà ném Tiểu Bạch như ném một khúc cây mạnh mẽ về hướng tây nơi mà trận rừng cây đang phủ bóng khiến cho rừng cây phải một phen đứt gãy vì nguyên lực của hần tàn nát ra còn Tiểu Bạch như đã lạc vào trong đồng cây đổ nát đó.

Thật ra khi mà Tiểu Bạch nã đứt những sợi tơ thì tên nhện tộc tộc nhân vẫn đang quan sát đã ánh lên kinh ngạc mà báo cho Nhện Lục chỉ là Nhện Lục vẫn không quan tâm cho lắm đến khi trong thấy Tiểu Bạch đang trắng trợn mà nuốt từng quả một Chu Cam Quả khiến cho hần với những tộc nhân đang quan sát như muốn há hốc mồm mà nhìn vì không muốn tin khiến hần phải thốt lên:

- Làm sao có thể chứ, làm sao những sợi tơ đó có thể đứt được chứ, sao nó lại còn dám nuốt trực tiếp Chu Cam Quả!

- Điều này là không thể!

Chính điều này đã khiến hần ngẩn ngơ một chút tạo cơ hội cho Tiểu Bạch và chính tộc nhân nằm vùng của hần cũng bị một phen ngơ ngẩn rồi mới hành động theo tiếng hét của Nhện Lục.

Khi mọi thứ nơi Tiểu Bạch bị ném đi trở nên im lặng, nguyên lực đã hết thì những tàn cây đã đổ vỡ xung quanh kia đã trở nên hoang tàn mà chồng chất lên nhau còn Tiểu Bạch cũng đã bị chôn vùi trong đồng cây đổ

- Tiểu Bạch! Đôi mắt như không còn sinh khí của Vũ Thiên nhìn về nơi Tiểu Bạch bị ném đi mà nói vọng từ nhỏ đến to nhưng lại không hề thấy Tiểu Bạch đâu ngoài im lặng nhìn những gốc cây đã gãy đổ chồng lên nhau.

Vũ Thiên liền điên cuồng mà lao nhanh về hướng Tiểu Bạch hần không tin không muốn tin Tiểu Bạch đã chết chỉ là Vũ Thiên muốn đi nhưng mà hai tên nhện tộc vây lấy hần lại không hề muốn để hần đi

- Tiểu Bạch nó! Tiếng nói nhỏ của Phương Nguyệt đã vang lên, nàng không biết chuyện gì đang xảy đến với Tiểu Bạch có lẽ không riêng gì nàng mà mười người khác cũng đều như vậy vì mọi người không hề biết Tiểu Bạch đã tiến tới chỗ Chu Cam Quả bọn họ vẫn đang tập trung ngăn chặn thế công của mấy tên nhện tộc đang vây lấy mình chỉ đến khi tiếng hét của Vũ Thiên vang lên bọn họ mới nhìn sang Vũ Thiên mà nhìn về nơi Tiểu Bạch chỉ thấy một đồng cây đổ nát, bất ngờ và không hiểu gì là điều mà bọn họ nghĩ bây giờ, đám Nhện Tộc hay Bò Cạp Tộc đang vây lấy mỗi người cũng đều ngừng lại mà không tiến công.

Mọi người đều đang nhìn Vũ Thiên nhìn về điên cuồng của hần nhìn cặp mắt đã trở nên lạnh lẽo của hần mà run sợ không biết vì sao.

- Tránh ra!

- Mạng của ngươi vẫn chưa bỏ lại đây thì làm sao có thể để ngươi đi với lại con tiểu thú yếu ớt đó cũng đã chết rồi ngươi có chạy sang cũng chẳng thể nào làm nó sống lại!

Nhìn giọng nói lạnh lùng của Vũ Thiên cùng ánh mắt băng lạnh khiến cho hai tên nhện tộc đang chặn vây công hần cũng phải rét run chỉ là bọn chúng cũng không có ý định ngừng ngăn

- Tránh ra!

Giọng nói mang theo vẻ tức giận của Vũ Thiên đã vang lên lần thứ hai dường như lần này còn mang theo sự lạnh giá hần khí đến cực điểm chỉ thấy thân thể của hai tên nhện tộc đang ngăn chặn bị chấn cho đóng băng mà chết không rõ nguyên do trên mặt chúng vẫn còn lưu lại chút kinh ngạc nhưng lại rất khó nhìn ra

- Băng hệ!

- Thân thể hần!

- Tiểu tử này lại đạt tới trạng thái hoàn mỹ của Băng hệ, băng thể!

- Băng thể, không thể nào!

Tiêu Ngọc mang theo vẻ kinh ngạc khi thấy Vũ Thiên dùng băng hệ chấn cho hai tên nhện tộc đóng băng (nhưng không phải băng hệ mà là hàn khí từ thân thể băng thể hấn tạo ra), giọng nói của Hàn Trung, Phù Hiểu, Hoàng Phong đều mang theo vẻ bất ngờ có chút không tin. Dường như trạng thái băng thể của Vũ Thiên đã khiến cho mọi người nơi đây bị đứng hình, đám thú tộc tuy không hiểu gì nhưng cũng đứng nhìn Vũ Thiên đang đổi dạng

Vũ Thiên bây giờ đã thành băng một khối băng một con người băng toàn thân hấn tràn ngập băng từ trong ra ngoài không phải băng hệ chỉ phù một chút ngoài thân thể hấn mà là tất cả mọi thứ trong thân thể hấn đều đã thành băng đây chính là trạng thái của băng thể, hấn cứ thế mà di chuyển tiến nhanh về hướng Tiêu Bạch mà không hề để ý gì tới thân thể mình đang thay đổi, hấn đang hi vọng, hi vọng Tiêu Bạch không có chuyện gì nhưng hấn lại sợ vì hấn biết Tiêu Bạch chỉ là một tiểu thú bình thường giống như hấn cũng từng là một dân giả không có tư chất tu nguyên, Tiêu Bạch cũng vậy chưa bước vào thú tu trở thành thú giả với thân thể một tiểu thú bình thường như nó thì làm sao có thể nào sống sót nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hạ Linh 2

- Ba tên nguoi chặn hấn lại mà giết chết hấn đi cho ta! Nhện lục nhìn ba tên nhện tộc trong năm tên phía sau mình mà lên tiếng ba tên vẫn chỉ gật đầu rồi tiến nhanh mà ngăn chặn Vũ Thiên mà không cần để ý tới trạng thái băng thể của Vũ Thiên bây giờ

- Hàn khí thật mạnh, bản thể! Ba tên Nhện Tộc khi cách Vũ Thiên khoảng một mét thì cảm nhận được hàn khí từ thân thể hấn lan tỏa ra quá mạnh mẽ khiến bọn chúng đồng loạt nhìn nhau mà hiện ra bản thể

Vũ Thiên với thân thể vẫn còn ở trạng thái băng thể của mình mà tiến hướng Tiêu bạch mà không hề để ý gì tới ba con nhện yêu đang chặn mình, tuy hấn không để ý nhưng ba tên nhện tộc lại để ý

“Tơ kiếm”

Ba tên nhện tộc đồng loạt hét to mà điều khiển thanh băng kiếm hướng Vũ Thiên mà nhắm tới

“Tường băng”

Vũ Thiên tuy chỉ muốn tiến về nơi Tiêu Bạch chỉ là hấn không thể nào không để ý tới tới thế công của tam nhện mà phải thi triển pháp quyết chống đỡ nhưng bức tường băng dày cộm của hấn đã không thể nào ngăn cản được đòn công kích kết hợp cùng lúc của ba Trung Vương cảnh giới được bức tường băng đã vỡ vụn Vũ Thiên thì bị lực chấn cho lui lại phía sau ba mét mới đứng vững lại được thân thể hấn cũng liền trở lại bình thường vòng sáng cam đậm ẩn hiện quanh thân thể tam nhện chứng tỏ ba nhện đã đạt tới Trung Vương tuy Vũ Thiên ở trạng thái băng thể sức mạnh băng nguyên lực đã được gia tăng rất nhiều nhưng cũng không thể nào mà hấn có thể một lúc tiêu diệt được tam nhện cho nên bị chấn lui cũng là điều bình thường. Lại nhìn về hướng Tiêu Bạch ánh mắt Vũ Thiên lại trở nên bất chấp mà vẫn tiến tới dường như hấn đã chuẩn bị sẵn sàng để mà chiến cùng tam nhện mặc dù biết phần thắng dường như là bằng không

“Băng Cung Tứ Tiến”

Giọng nói băng lạnh của Phương Nguyệt đã vang lên khắp toàn Nhị Cổ Thụ khiến cho Vũ Thiên không khỏi bừng tỉnh mà ngừng liều mạng đứng khựng lại ánh mắt nhìn về hướng Phương Nguyệt hấn nhìn thấy bốn mũi tên băng đang lao về hướng hấn cùng tam nhện mang theo uy lực giống như mũi tên mà nòng từng thi triển mà giết chết Nhện Bự, cây cung băng trên tay nàng cũng đã tan biến mà chỉ còn bốn mũi tên băng mang theo hàn khí cực lạnh phá không mà hướng đến, năm tên Bò Cạp Tộc vẫn đang vây lấy nàng nhưng không hề dám tiến đến mà ngăn cản vì cảm nhận được uy lực của một tiền đủ giết chết một tên trong số họ nên chỉ dám đứng nhìn mà né sang một bên mà lòng run không thôi, bốn mũi tên hướng về nơi Vũ Thiên nhưng một mũi đã rẽ về hướng nơi tên nhện tộc đang ở nơi Chu Cam Quả còn ba mũi tên vẫn hướng về phía Vũ Thiên nhưng chính xác hơn là tam nhện.

Phập! Phập! Phập! Phập!

Bốn mũi tên băng đã găm vào thân thể chúng với tốc độ rất nhanh ánh mắt mọi người đều ngơ ngác nhìn hướng tam nhện đã hiện bản thể đang chặn Vũ Thiên và nhìn tên nam tử nhện tộc chưa hiện bản thể mà tất cả Nhện Tộc, Bò Cạp Tộc hay hay mười một người bọn họ không khỏi chết lặng, thân xác ba nhện đều đã bị băng chết, còn tên nam tử chưa hiện bản thể cũng đã bị băng chết trên mặt còn mang theo vẻ ngơ ngác vì hấn chỉ cảm nhận được một cái gì đó xoẹt tới và rồi không còn biết gì nữa.

- Phương Nguyệt đã tới Tượng cảnh giới!

- Tượng cảnh giới!

Tổng Tân có chút bất ngờ mà nói nhỏ cho mình hấn nghe, còn Cạp Lon âm trầm lên tiếng bên cạnh Nhện Lục trong lòng hấn lại còn mang theo vẻ khó hiểu vì sao Tượng cảnh giới lại có thể xuất hiện ở nơi này, Nhện Lục cười đầy tà ác mà thâm thấy may mắn “may là ta đã triển khai Lưới Tơ Huyết Độc cũng không sợ các nguoi có thể chống lại”

Vũ Thiên nhìn ba tên nhện thân thể to xác đã băng chết nhưng cũng không muốn tốn thời gian mà liền tiến nhanh về hướng Tiểu Bạch đang bị chôn vùi trong đồng cây gãy nát mà lo lắng Vũ Thiên hét tung những gốc cây to đang nằm ngổn ngang nơi Tiểu Bạch bị chôn vùi mà vừa gọi tên nó:

- Tiểu Bạch, đệ ở đâu, đệ có sao không!

Hắn gọi to nhưng lại không hề có ai lên tiếng trả lời hắn nhưng hắn vẫn tiếp tục gọi vẫn gọi:

- Tiểu Bạch đệ ở đâu, sao lại không trả lời ta!

Vũ Thiên lại tiếp tục gọi, nhưng vẫn không có câu trả lời khiến trong đầu hắn lại nghĩ tới những ý nghĩ mà chính bản thân hắn cũng không muốn tin nhưng mà nó lại cứ hiện hiện một cách rõ ràng trong đầu hắn mà không thể nào tan biến “Tiểu Bạch đã chết rồi sao, ta không tin, không tin, nó chưa chết chưa chết, làm sao nó lại chết chứ, đáng lẽ ta không nên tham gia, lẽ ra ta không nên để nó đi hái Chu Cam Quả, lẽ ra ta phải nhận ra nơi đó nguy hiểm, vì sao ta lại nghĩ nơi đó an toàn, ta đứng là ngốc mà, ngốc mà”

- Tên điên, tiểu thú đó chết rồi người tìm làm gì chứ, một tiểu thú bình thường như nó làm sao có thể chịu được lực ném của một Trung Vương chứ huống chi những gốc cây đó đè lên chắc nó cũng đã tan xác mất rồi! Nhện Lục nhìn hướng Vũ Thiên mà cười to, giọng nói của hắn như xoáy thêm vào sự hi vọng không còn của Vũ Thiên

- Đau sao, sao ta lại đau! Phương Nguyệt lăm lăm trong lòng nhìn Vũ Thiên đang đứng lặng thinh như kẻ vô hồn nàng chỉ có thể đứng ở nơi đó mà nhìn Vũ Thiên ở nơi đây đau buồn

Nơi Nhị Cổ Thụ này chìm trong im lặng mười một đệ tử chân truyền còn lại chỉ đứng nhìn Vũ Thiên trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau nhưng mọi người đều không nghĩ rằng mọi lần tranh giành Chu Cam Quả này lại như thế này, ánh mắt Nhện Lục chỉ dứt lời châm chọc Vũ Thiên xong thì im lặng mà nhìn xung quanh để cảm nhận sự thay đổi ở nơi đây, Nhện Lục cũng đang đợi.

- Tiểu Bạch

Vũ Thiên đứng yên giữa đồng cây đổ nát mà gọi tên nó trong mắt thần mà vô hồn, thân thể hắn lại chuyển sang trạng thái băng thể từ lúc nào, băng nguyên lực từ hắn mà lan tỏa ra xung quanh nhưng muốn đóng băng đồng cây đổ nát nơi đây, nhưng thân thể như khối băng lạnh của hắn đã phải run lên khi nghe thấy giọng nói đang âm vang quanh Nhị Cổ Thụ:

- Đệ ở đây, Thiên ca, đệ ... ở ... đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Nhện Lục Bỏ Chạy

- Đệ ở đây, Thiên ca, đệ ở đây!

Giọng của một đứa trẻ đã vang lên xung quanh Nhị Cổ Thụ khiến cho mọi người quanh đây đều phải bất ngờ một phen mà chú ý nhìn về hướng Vũ Thiên, Vũ Thiên như được tiếp thêm sinh khí mà nhìn quanh trong lòng đã vui mừng tột độ vì giọng nói này vẫn hay âm vang trong đầu hắn nhưng lần này lại phát thành tiếng mà lọt vào lỗ tai hắn

- Tiểu Bạch đệ ở đâu trong đồng cây này!

- Đệ ở đây!

Vũ Thiên lên tiếng gọi tên Tiểu Bạch thêm lần nữa để xác định hướng Tiểu Bạch đang ở đâu, khi Tiểu Bạch trả lời hắn liền tiến nhanh về hướng đó mà không chần trừ thêm chút nào nữa hắn lại nâng từng gốc cây vức sang một hai bên, tuy những gốc cây này có những cây còn to hơn hắn rất nhiều nhưng vì dụng nguyên lực mọi chuyện đều trở nên đơn giản

- Thiên ca, sao mắt huynh lại đỏ lên vậy nhanh nâng hai gốc cây này ra giúp đệ, đệ không thể nhúc nhích được này! Tiểu Bạch đã trong thấy Vũ Thiên mà mở miệng nói nhưng có vẻ miệng méo của nó đang nắm sát xuống mặt đất vì bị hai gốc cây đè trên bất chéo nhau

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch chỉ còn mỗi cái đầu hở là được chừa lại còn thân thể nó đã bị những gốc cây chồng chéo mà chất lên nhau, lần này hắn cũng không hề nâng từng gốc mà chỉ dùng nguyên lực mà hét văng tất cả những gốc cây đang đè lên Tiểu Bạch, khiến chúng văng tứ tung xung quanh

- Đệ không sao chứ!

- Nhìn đệ như vậy là biết có sao rồi, sao còn hỏi!

- Ánh sáng đỏ nhạt này, lại còn biết nói nữa, Tiểu Bạch đệ có vấn đề gì rồi phải không!

- Thật sao, đệ có vấn đề gì sao!

Tiểu Bạch nhắm mắt hồ ngược nhìn Vũ Thiên mà hỏi ngược lại, Vũ Thiên nhìn nó mà chỉ lắc đầu định ôm lấy nó thì Tiểu Bạch đã hét oản lên mà đầu hồ lắc từ nhưng lại đọng mặt đất:

- Không được, thân thể đệ bây giờ không ai được đụng vào nếu không sẽ thành đồng thịt nhão!

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch thấy vẻ mặt nó cũng không phải đang nói xạo tuy hấn nhìn không ra thân thể nó không có bị vết thương ở ngoài nhưng có lẽ đã bị tổn thương ở phía trong

- Tiểu Bạch vậy Thiên ca sẽ đóng băng đệ chi đệ cái đầu đệ là không đóng băng như vậy ta mới ôm đệ được.

- Ừ nhưng huynh phải cẩn thận không thôi đệ lại giống như những tên quái thú bị đóng băng ở hướng đó đó! Tiểu Bạch nhắm mắt mà đồng ý

Vũ Thiên liền tạo một ít băng mà bao phủ toàn thân nó chỉ để cái đầu hồ của Tiểu Bạch là không đóng băng rồi ôm nó. Ánh mắt Vũ Thiên lại liếc nhìn xung quanh hướng mọi người mà nhìn chỉ thấy ánh mắt mọi người kể cả Thủ Tộc cũng đều đang nhìn hấn, không biết là vì điều gì vì nơi hấn và Tiểu Bạch đang đứng không hề có một ai đang chiến khoảng cách cũng rất ra với trận chiến mọi người

- Gần tới rồi sao! Rất tốt! Rất tốt! Nhện Lục nhìn quanh rồi tự nói, rồi nhìn quanh toàn trường ánh mắt ngừng lại nơi Phương Nguyệt, nhưng rồi bỏ qua mà nhìn Tiểu Ngọc, Tổng Tân đều đang bị nhị thú vây quanh mà không yên tâm lắm khi mà chỉ có hai tên vây lấy lại nhìn hai tên tộc nhân còn lại phía sau mình

- Hai người tiến lên chia ra mà vây lấy tên hắc sắc với bạch y!

- Lon huynh! Chỗ này giao lại cho huynh cầm chân chúng rồi hãy rời đi, còn các người phải chiến với đám Nhân Tộc đó tới chết mới ngừng!

Nhện Lục nói nhỏ với Cạp Lon rồi hét lớn về nơi những tộc nhân của hấn đang vây lấy từng người trong nhóm mười hai người Vũ Thiên mà ra lệnh khiến cho bọn chúng phải bình tĩnh mà y lệnh làm còn Nhện Lục đã dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện ở nơi Chu Cam Quả, những sợi tơ từ bàn tay hấn đã tuôn ra mà bao phủ hết những quả Chu Cam vào trong mà bọc lại bằng những sợi tơ rồi hướng về phía Vũ Thiên đang cùng Tiểu Bạch

- Tiểu tử thử một kích của ta!

Nhện Lục dứt lời đã xuất hiện trước mặt Vũ Thiên khiến hấn không khỏi kinh sợ mà hiện lên mặt vì không nghĩ là Nhện Lục lại từ đâu mà xuất hiện nhanh như vậy chỉ thấy Nhện Lục đã hình thành một thanh kiếm tơ dài cả hai mét nắm lấy mà tỏa ra nguyên lực Thủ Tộc mà chém mạnh về hấn và Tiểu Bạch khiến cho Vũ Thiên phải đón đỡ theo quán tính bất ngờ cùng lúc đó thân thể hấn lại chuyển sang trạng thái băng thể từ lúc nào bàn tay phải thành thoi không ôm Tiểu Bạch đã được hấn hình thành một thanh băng kiếm dài cả hai mét tỏa ra băng nguyên lực không thua kém kiếm tơ của Nhện Lục bao nhiêu mà nắm lấy đón đỡ

Roẹt! Âm! Âm! Rắc!

Lực chấn do hai thanh kiếm chạm vào nhau tạo ra xung động nguyên lực mãnh liệt khiến cho cây cối xung quanh trong bán kính ba mét vẫn còn đang vươn cao đã đứt gãy mà rơi ầm ầm xuống mặt đất cùng với những gốc cây trước đó đã bị gãy, Vũ Thiên cũng đã bị chấn cho lui lại năm mét mới đứng vững, thanh băng kiếm của hấn cũng đã vỡ vụn. Nhện Lục không khỏi càng âm trầm khi trong thấy Vũ Thiên đỡ được một kích của Thượng Vương cảnh giới như hấn nhưng hấn cũng không đánh tiếp mà thu lại kiếm tơ nhanh chóng hướng thẳng phải Vũ Thiên mà lao nhanh đi chỉ để lại một câu nói cho hấn:

- Không nghĩ là ngươi lại đỡ được một kích của ta nhưng mà các người cũng sẽ phải bỏ mạng hết ở nơi đây!

- Thiên ca, sao thân thể huynh lại lạnh như vậy cánh tay sao lại thành băng rồi, băng nguyên chất lun! Tiểu Bạch tròn xoe mắt mà nhìn cánh tay đã trở nên băng lạnh của hấn mà hỏi cũng không để ý tới tên Nhện Lục đã đánh lên một kích rồi bỏ đi

- Huynh cũng không biết! Vũ Thiên lắc đầu hấn nhìn thân thể đã trở lại trạng thái bình thường sau khi đón đỡ một kích của Nhện Lục mà khó hiểu, với lại khi ở trạng thái băng thể hấn cảm nhận được băng nguyên lực gia tăng một cách nhanh chóng dường như có thể mạnh bằng một Huyệt Tử Tàng

- Vây! Năm tên Bò Cạp Tộc đồng loạt hét lên khi thấy Phương Nguyệt đang hướng về phía Nhện Lục bỏ chạy mà đuổi theo thì liền tiến lên mà vây lấy nàng ngăn chặn lại chỉ là một lực chấn do nguyên lực Tượng cảnh giới của Phương Nguyệt đã lan tỏa xa xung quanh mà không hề áp chế đã khiến cho năm người bọn họ phải văng ra xa mà không thể nào tiếp cận nàng, còn Phương Nguyệt cũng không hề để ý năm tên bọn họ mà trực tiếp đuổi theo hướng Nhện Lục mà dùng tốc độ rất nhanh theo sau

- Nguyệt tỷ nhớ lấy cho đệ vài quả Chu Cam nhá để bồi bổ cơ thể!

- Nguyệt muội bọn ta giao Chu Cam Quả cho muội lấy còn nơi đây cứ để bọn ta giải quyết!

Giọng nói trẻ con của Tiểu Bạch đã vang lên khi thấy Phương Nguyệt đang hướng đuổi theo Nhện Lục mà nói to thì Tổng Tân cũng đã lên tiếng nói vọng theo sau một hồi mơ hồ về hành động kì lạ và quá nhanh của Nhện Lục khi bọn họ vẫn còn đang mải quan sát Vũ Thiên.

- Thiếu chủ chúng ta phải làm gì tiếp đây! Năm tên tộc nhân Bò Cạp Tộc đã tới gần Cạp Lon mà hỏi mà cũng không gia nhập vào trận chiến cùng đám Nhện Tộc khi mà Phương Nguyệt chần chừ bay bổng họ để đuổi theo Nhện Lục thu Chu Cam Quả mà bỏ chạy

- Chúng ta cứ ở đây quan sát đám tộc nhân Nhện Tộc chém giết đám người Nhân Tộc rồi sẽ tính tiếp! Cạp Lon gật đầu mà nói rồi nhìn đám Nhện Tộc tộc nhân đang vây lấy mười người mà nói

- Tổng huynh chúng ta cần phải nhanh giải quyết đám Nhện Tộc này nếu không để Nguyệt muội giết chết tên thiếu chủ Nhện Tộc mà quay lại đây thấy chúng ta ... thì sẽ rất mất mặt đó! Tiêu Ngọc trầm ngâm mà nhìn ba tên Nhện Tộc đang vây lấy mình trong đó có một tên mới gia nhập mà nói với Tổng Tân nhưng trong lòng hắn lại có chút ganh tỵ với khi biết cảnh giới hiện tại của Phương Nguyệt

- Đúng vậy cần phải giải quyết nhanh đám Nhện Tộc này còn tiến vào Lang Tộc để lấy Lữ Tinh Thụ nữa nếu không sẽ phí một chuyến khi tiến vào đây! Hoàng Phong liền nói to mà tiếp lời Tiêu Ngọc rồi triển khai công kích hai tên Nhện Tộc đang vây mình

Tổng Tân gật đầu những người khác cũng bắt đầu một trận chiến kết thúc với Nhện Tộc. Vũ Thiên thì hiện tại lại rất rảnh rỗi, hắn cùng Tiểu Bạch nhìn mọi người đang chiến đấu mà cũng không có ý định gia nhập với lại cũng không còn ai tiến tới vây đánh hắn nếu có cũng chỉ là sáu tên Bò Cạp Tộc, nhưng có vẻ như bọn chúng lại không có ý định tiến đánh hắn, khiến hắn phải nhìn tới sáu tên Bò Cạp Tộc đang quan sát mà thấy khó hiểu khi chỉ thấy bọn chúng đứng nhìn mà không chiến gì nhưng cũng chỉ im lặng mà không lên tiếng làm phiền đám lão yêu chúng

- Thiếu chủ nếu để đám Nhện tộc chết hết thì kẻ bị giết tiếp sẽ là chúng ta! Một trong năm tên lo lắng mà nhắc nhở Cạp Lon

Cạp Lon cũng đã nhận ra chỉ là điều hắn đang phân vân là có nên gia nhập vào trận vây đánh hay không nhưng rồi hắn nhận ra cho dù hắn và năm tên tộc nhân còn lại có gia nhập vào thì cũng không thể nào thắng nổi mười một tên Nhện Tộc ở nơi này

- Chúng ta đứng đây cầm chân chúng thêm một chút vậy để chúng khỏi nghi ngờ mà rời đi!

- Thiếu chủ đó là?

Cạp Lon vừa dứt lời thì tên tộc nhân khác đã kinh sợ mà mở to mắt nói trong hoảng sợ khi nhìn về tứ hướng khiến cho Cạp Lon phải thốt lên trong ngạc nhiên:

- Lưới Tơ Huyết Độc nó tới rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lưới Tơ Huyết Độc

Cách nơi Nhị Cổ Thụ ba mươi mét như ẩn như hiện mà vây tứ hướng, nhưng hướng trên đỉnh đầu mọi người có lẽ là rõ nhất nhưng mười một người Vũ Thiên lại chưa để ý mà chỉ có Cạp Lon và năm tên tộc nhân của hắn nhận ra, là một tấm lưới dày phủ lên một lớp huyết độc mới đầu vẫn nhạt nhưng sau càng đậm và luân chuyển một cách nhanh chóng, áp lực cũng từ tấm lưới huyết độc này tản ra một cách mạnh dần lên, đang không ngừng thu lại mà vây mười một người

- Chúng ta đi thôi nếu ở lại đây lâu chỉ sợ sẽ không thể nào mà thoát ra được với cái lồng Lưới Tơ Huyết Độc này có khi còn bỏ mạng dưới tay đám nhân tộc đã rảnh, hướng tây vẫn còn chưa hình thành mấy! Cạp Lon quyết đoán lên tiếng khi mà Nhện Lục rời đi hắn cũng đã không còn có ý định tham chiến vì biết Nhện Lục đã cho triển khai Lưới Tơ Huyết Độc thứ mà ngay cả tộc trưởng Bò Cạp Tộc là phụ thân hắn cũng phải kinh sợ, tuy tộc nhân Nhện Tộc cảnh giới Linh không tạo thành uy hiếp hay nguy hiểm gì với phụ thân hắn nhưng với hắn thì đó là cả cái mạng nhỏ của hắn nên không hề muốn liều một cách vô ích với lại khi nhìn thấy đám tộc nhân Nhện Tộc đang vây sắp bị diệt tuyệt thì lại càng không muốn nhìn thêm chút nào mà nhắm hướng ngược lại Vũ Thiên nhanh chóng bỏ đi, năm tên tộc nhân cũng liền đi phía sau hắn

Chỉ là Cạp Lon nhanh chóng muốn rời đi thì giọng nói của Tổng Tân đã vang lên liền, sau đó là Cạp Lon và năm tên tộc nhân chỉ thấy mình đã bị vây trong lồng quang

- Lúc rảnh không chạy bây giờ chạy thì hơi muộn một chút nhưng cũng chưa phải là chậm! Tổng Tân cũng đã diệt tam tên Nhện Tộc vây lấy mình khi nhìn thấy Cạp Lon với năm tên Bò Cạp Tộc tộc nhân bỏ đi chưa được năm bước thì liền kết quyết trong giọng nói

“Lôi Vũ”

Trên đỉnh đầu năm Bò Cạp Tộc và Cạp Lon đã hình thành một đám lôi quang từ đó những tia sét không ngừng luân chuyển rồi những tia sét từ trên đánh xuống mưa bão khiến cho bụi bay mù mịt đất đá tán loạn cây cối gãy ngã, khi lôi quang tan biến cũng đã hiện ra đám Cạp Lon nhưng chỉ còn lại bốn tên Bò Cạp Tộc tộc nhân đã hiện ra bản thể đã chầy chụa mà yếu ớt lê bước gần cạnh Cạp Lon tuy vẫn bình lặng nhưng cũng đã tổn thương không ít

- Thật là không công bằng cho thú tộc chúng ta, lão thiên già chết tiệt, thú tộc ta sao lúc nào cũng chịu thiệt! Cạp Lon đã nhìn thấy một tên trong bốn thuộc hạ hắn đã chết bản thể vẫn còn nằm đó thì làm bầm rồi cũng không ở lại mà tiếp tục bỏ chạy bốn tộc nhân sau hắn cũng lê bước phía sau

- Người vẫn còn lành lặn cũng nên để lại chút da rồi hãy bỏ đi! Tiêu Ngọc từ đâu lại chặn trước mặt Cạp Lon khiến cho hắn phải kinh sợ mà mắng “không biết lại thêm tên kiêu ngạo này từ đâu xuất hiện”

“Xoáy Phong”

“Phong Thê Chuyên” Tiêu Ngọc dứt lời thân thể hắn đã chuyển sang trạng thái phong thê từ hai bàn tay đã hình thành hai ngọn phong cỡ nhỏ xoáy thành vòng tròn như những ốc xoáy hướng về Cạp Lon và bốn tên Bò Cạp Tộc tộc nhân đã hiện bản thể, trong ốc xoáy còn ẩn chứa những phong nhận sắc và bén rất mỏng và khó nhìn thấy, phong nguyên lực tỏa ra xung quanh khiến cho mọi thứ đều bị cuốn trôi, tốc độ rất nhanh hai ốc xoáy đã xuất hiện hai bên Cạp Lon và bốn tộc nhân

“Hợp”

- Các người ức hiếp thú ta! Cạp Lon tức giận rống to thân thể hắn đã trở lại bản thể của mình mà đón đỡ đòn công kích của Tiêu Ngọc

Sau chữ “Hợp” của Tiêu Ngọc là hai ốc xoáy đã kết hợp lại mà cuốn Cạp Lon và bốn tộc nhân vào trong những thanh phong nhận phía trong không ngừng oanh tạc năm thú, khi xoáy phong tan biến thì bản thể Cạp Lon cũng đã hiện ra thân thể ngập máu đỏ nhuộm lớp giáp của hắn không còn màu sắc ánh sáng cam cực đậm lúc ẩn lúc hiện quanh thân cũng trở nên mờ nhạt có khi tắt liệm, bốn tên tộc nhân còn lại thì chẳng tên nào còn nguyên vẹn bản thể khiến cho Cạp Lon như trào máu

- Các người sắp chết tới nơi mà còn chưa biết ta cũng không muốn ở lại đây cùng chết chung với các người, Lưới Tơ Huyết Độc sẽ khiến các người không còn một mẫu xương! Cạp Lon không để ý thân thể đầy máu của mình mà rống to với Tiêu Ngọc đang chắn phía trước rồi lại quay bản thể to lớn nhìn Tổng Tân đã chặn phía sau, rồi không để ý mà chỉ rống to hai chữ “Độc Độn” chiếc đuôi dài sắc nhọn của Cạp Lon đã cắm sâu vào mặt đất cả bản thể to lớn liền biến mất không tung tích nơi này

Hai người Tổng Tân, Tiêu Ngọc nhìn nhau mà hơi ngạc nhiên với câu nói của Cạp Lon nhưng cũng không nghĩ ra là có biến gì chỉ quay lại hướng mọi người vẫn còn đang chiến đấu mà nhìn giống như Vũ Thiên cũng không có ý định truy cùng giết tận Cạp Lon

- Phù Hiệu, nàng có cần huynh giúp không! Tổng Tân nhìn Phù Hiệu mà gọi hỏi vì Phù Hiệu vẫn còn đang chiến với hai tên Nhện Tộc tuy hai tên nhện tộc này đã gần bị nàng tiêu diệt

- Tuyệt muội nàng có cần ta giúp không! Hoàng Phong đã nhìn Nghê Tuyệt mà lên tiếng hỏi vì hắn cũng đã giải quyết xong hai tên Nhện Tộc

- Không cần ta tự giải quyết được! Phù Hiệu, Nghê Tuyệt đã đồng thanh đáp, mà đồng loạt tăng nguyên lực vào pháp quyết nhanh chóng giải quyết bốn tên Nhện Tộc.

Mọi người nhìn nhau mà thở phào khi những tên Nhện Tộc khác cũng đều đã bị diệt tuyệt nơi này lại chỉ còn mười một người

- Không biết Phụng Nguyệt nàng có lấy được Chu Cam Quả! Tiêu Ngọc nhìn mọi người đã khoanh chân mà tĩnh dưỡng dường như cũng đang đợi Phụng Nguyệt tới thì lên tiếng nói

- Người lại không tin Nguyệt muội của chúng ta sao! Nghê Tuyệt hơi nghi hoặc với lời nói của Tiêu Ngọc mà lên tiếng khi nghĩ đến cảnh giới Tượng của Phụng Nguyệt đã là mạnh nhất trong mười hai đệ tử.

- Thiên ca, phía trước có gì đó đang tới, mang áp lực cực mạnh! Tiểu Bạch chăm chú nhìn tứ hướng rồi đảo mắt mà nói, Vũ Thiên mới đầu chăm chú nhìn không thấy gì nhưng càng quan sát hắn liền cảm nhận được chút khác lạ lại càng lúc càng rõ hơn, mà không để ý tới những lời nói đang phát ra từ đám người Hoàng Phong cũng không tiến về hương mọi người đang tĩnh tu khi giải quyết xong đám Nhện Tộc tộc nhân

- Lưới to! Vũ Thiên làm bầm khi đã nhìn rõ rồi nhưng rất nhanh hắn đã nhìn ra dường như không phải mà giống với một bức tường huyết đỏ sậm hơn giống như một tấm áo choàng đỏ sậm, hắn lại nhìn tứ phía đều là như vậy thì không khỏi ánh lên chút kinh ngạc dường như mười một người bọn họ đều đã bị bao vây

Vũ Thiên cũng đã nhận thấy áp lực từ nó tỏa ra tuy chưa mạnh nhưng hắn biết nó đang không ngừng mạnh lên, khoảng cách cũng đang thu lại về phía bọn họ một cách nhanh chóng nhưng vẫn còn một khoảng thời gian nữa nên nhang chưa tới nếu như mà nó tới gần thì mười một người bọn họ sẽ như thế nào thì hắn cũng không biết khi trong thấy tất cả những gốc cây bị tấm lưới chạm vào đều tan biến vào trong cũng đủ thấy sự nó kinh khủng như thế nào

- Tiểu Bạch đệ nằm dưới đây một chút ta thử xem sự mạnh mẽ của cái lưới này! Vũ Thiên đặt Tiểu Bạch dưới mặt đất rồi nhìn hướng phía trên không trung

“Băng Kiếm”

Vũ Thiên tạo một thanh băng kiếm trên đỉnh đầu mà nghiêm túc nhìn phía trên vì hắn thấy tấm lưới phía trên đang thu xuống rất chậm nhưng huyết độc phía trên lại càng lúc càng đậm dần, Vũ Thiên hai tay nắm chặt thanh băng kiếm ánh mắt nhìn Tiểu Bạch chỉ há miệng mà không lên tiếng ánh mắt mở to nhìn, Vũ Thiên lại đập mạnh chân xuống mặt đất băng hệ tỏa thân thể hắn lao như tên lửa về hướng phía trên không trung nơi mà tấm lưới huyết độc đang bao phủ

- Tên tiểu tử Vũ Thiên này đang làm trò gì thế không biết! Phù Hiểu vô tình nhìn hướng Vũ Thiên trong thấy hành động kì quặc của hắn thì lên tiếng nói với mọi người

- Chắc bệnh điên của hắn tái phát đấy Hiểu tỷ! Liễu Xuân đã nhanh nhẩu lên tiếng trả lời khi nhìn sang hướng Vũ Thiên mà Phù Hiểu vừa dứt lời, mọi người lại bắt đầu nhìn hành động Vũ Thiên rồi lại ngược nhìn phía trên trong lòng mọi người không khỏi một trận ngạc nhiên mang chút bất ngờ

- Cái này! Hoàng Phong giật mình mà nói nhỏ còn mọi người đã hiện rõ trên gương mặt vẻ không tin

Băng kiếm đã trở nên mạnh mẽ của Vũ Thiên có thể một kích tất sát Nhện Thụy khi đâm vào màn huyết đỏ phía trên liền tan biến dường như còn muốn hút kẻ cầm băng kiếm là Vũ Thiên vào trong khiến Vũ Thiên phải kinh sợ mà thả ra khiến hắn phải lộn người mà rơi tự do xuống mặt đất nơi Tiểu Bạch

- Thiên ca! huynh đệ bệch bấy giờ! Tiểu Bạch nhìn hắn khi trong thấy hắn rơi xuống thì miệng há mà hét to

Vũ Thiên chỉ biết nhắm mắt vì hắn biết mình đang rơi xuống ngay chỗ Tiểu Bạch vẫn đang nằm im mà không thể nhúc nhích, khi còn cách Tiểu Bạch một khoảng hai cánh tay hắn đã tóa ra băng hệ mà cắm sâu vào mặt đất chống đỡ khi cái đầu hắn sắp chạm vào cái đầu đang trợn trừng mà cặp mắt hoảng sợ của Tiểu Bạch thì mới ngừng lại, khiến hắn đứng thẳng kiểu chổng chuối đầu chúi xuống đất hai chân chia thẳng lên trời, gương mặt hắn đã gần chạm vào mặt Tiểu Bạch, ánh mắt Tiểu Bạch như trợn trừng mà nhìn Vũ Thiên nói bằng giọng quái dị:

- Thiên ca, sao cái mặt huynh nó sát cái mặt đệ vậy, cái mũi huynh sắp chạm mũi đệ rồi trong rất là gọn!

Vũ Thiên thì thờ phào không trả lời Tiểu Bạch mà hai chân đặt xuống từ từ mới rút tay ra khỏi mặt đất đã phủ băng hắn tạo ra rồi ôm lấy Tiểu Bạch mà tiến nhanh về hướng mười người, còn đám mười người Tổng Tân, Hoàng Phong như trợn lên mà quên đi cái lớp huyết dày đang vây phía trên mà nhìn Vũ Thiên với Tiểu Bạch đang ở cái hành động kì lạ kia mà không thể thốt lên lời đến khi hắn tiến về hướng mọi người thì Hoàng Phong mới bắt chợt lên tiếng mà quên đi tấm lưới đang vây trên đỉnh đầu mọi người:

- Vũ Thiên ngươi không sao chứ!

- Không! Không sao! Hoàng Phong sư huynh ta không bị gì chỉ là tất cả chúng ta đều đã bị bao vây tứ hướng muốn thoát ra e rằng rất khó! Vũ Thiên lắc lắc đầu mà vẻ mặt hơi cổ quái khiến cho mười người phải dùng cặp mắt khác nhìn Vũ Thiên với một chút không được bình thường cho lắm

- Không nghĩ là tên thiếu chủ Bò Cạp Tộc lúc trước khi rời đi đã ám chỉ chúng ta sắp chết là như thế này! Tiêu Ngọc lạnh giọng mà nhớ lại lời Cạp Lon trước khi rời đi nói

Mọi người cũng đã nhận ra Lưới Tơ Huyết Độc đang xuất hiện dần rõ trước mặt bọn họ đang thu dần khoảng cách áp lực dày đặc đang hướng mọi người mà tới khiến cho mọi người liên trở nên lo lắng chỉ có Vũ Thiên vẫn lạng lạng mà khoanh chân nhắm mắt tĩnh tu mà không để ý tới về lo lắng của mọi người khi mọi người đã đứng nhìn quanh.

- Lưới Tơ Huyết Độc, để ta thử xem nó có vây được ta hay không! Tổng Tân chậm rãi lên tiếng mà nhớ bốn chữ Cạp Lon đã nói

Tổng Tân tự nói với mọi người ánh mắt sệt những lời quang thân thể lại tóa ra lời nguyên lực bàn tay nắm lại một quả cầu lôi đã được hình thành mà lớn dần một khoảng ba mươi cen thì ngừng rồi hướng phía trên mà thi triển, quả cầu lôi cứ thế mà hướng Lưới Tơ Huyết Độc phía trên mà lao tới chỉ là rất nhanh mọi người đã trở nên âm thầm mà thất vọng vì quả cầu lôi của Tổng Tân như chìm vào trong Lưới Tơ Huyết Độc không tạo thành một chút kết quả gì có chăng chỉ là khiến cho lớp huyết độc hơi nhạt đi rồi liền nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

- Huyết Bát Tầng mà không tạo thành một lỗ thủng! Tiêu Ngọc nhìn Lưới Tơ Huyết Độc mà lo lắng nói trong vẻ không tin nhìn Lưới Tơ Huyết Độc đang thu nhỏ lại một cách nhanh chóng mà vây ráp mọi người ở trong một khoảng nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nhện Lục Chết

- Tiểu yêu nữ sao ngươi cứ đuổi sau ta, bây giờ ngươi quay lại còn kịp cứu đám sư huynh tỷ muội của ngươi! Nhện Lục chạy phía trước mà hét lên với Phương Nguyệt ở phía sau đang rút dần khoảng cách với hắn

- Đám tộc nhân của ngươi sẽ không làm được gì họ đâu! Phương Nguyệt không để ý mà nói vì nàng đuổi theo Nhện Lục chỉ để lấy Chu Cam Quả nếu như không vì nó thì nàng cũng sẽ không truy đuổi Nhện Lục

- Đám Hạ Vương, Trung Vương không làm gì được chúng nhưng mà một vạn tộc nhân cảnh giới Linh cộng thêm bốn tên Trung Vương tạo thành Lưới Tơ Huyết Độc cũng đủ khiến chúng không còn một mảnh xương! Nhện Lục điên cuồng mà hét khi trong thấy vẻ bình tĩnh tự tin của Phương Nguyệt thì càng khiến hắn thêm tức giận, hắn đã hi sinh một vạn tộc nhân chỉ để cầm chân mà tiêu diệt đám người Nhân Tộc nhưng lại không nghĩ là nữ tử xinh đẹp

nguy hiểm băng lạnh này lại rời khỏi nơi đó mà theo sát sau hấn còn không ngừng rút ngắn khoảng cách khi hấn đã bỏ chạy được một khoảng khá xa khiến cho Nhện Lục phải tan vỡ kế hoạch diệt tuyệt lần này

- To, máu, độc ba thứ này được tạo thành Lưới Tơ Huyết Độc, nguyên lực truyền vào ngươi nghĩ bọn chúng sẽ còn mạng khi mà Lưới Tơ Huyết Độc được triển khai công kích, ngươi nên quay lại đi đừng đuổi theo ta nữa, yêu nữ! Nhện Lục như điên như dại mà khoe sự mạnh mẽ của Lưới Tơ Huyết Độc hấn đang muốn nàng lo lắng để nàng quay lại mà ứng cứu mười một người mà từ bỏ đuổi theo hấn chỉ là câu nói của hấn lại khiến Phương Nguyệt thêm lo lắng mà muốn diệt tuyệt hấn ngay chỉ là nàng vẫn nhìn hấn mà bình tĩnh hỏi:

- Ta chỉ muốn lấy Chu Cam Quả, ta chỉ cần một nửa trong số ngươi đang nắm giữ!

- Tiểu yêu nữ ngươi đang nói gì vậy ta không hiểu, ngươi đang nói mơ sao, đồ trong tay ta mà ngươi muốn ta nhả ra cho ngươi một nửa sao, ngươi nên quay về cứu đám sư huynh muội của ngươi đi ta sẽ không đưa cho ngươi dù chỉ một quả! Nhện Lục tức giận mà hét hấn đã phải hi sinh một vạn tộc nhân chỉ để lấy được Chu Cam Quả này thì làm sao có thể chia cho Phương Nguyệt một nửa

“Băng Thể Chuyển”

Phương Nguyệt lắc đầu rồi trở nên băng lạnh mà tự nói ba chữ thân thể nàng đã sang trạng thái băng thể giống như Vũ Thiên từng ở trạng thái băng thể

Nhện Lục trong thấy ánh mắt sắc lạnh của nàng cùng thân thể đã thay đổi thì liền biết nguy hiểm đang tới, cảm giác bất an đã dâng lên khoảng cách từ đây tới tộc địa hấn còn rất xa khiến hấn càng thêm khẩn trương mà phóng nhưng hấn đã cảm thấy như có thứ gì đó mang theo sự uy lực cực mạnh có thể giết chết hấn bất cứ lúc nào mà nếu hấn không đón đỡ khiến Nhện Lục mặt đã tức giận khẩn trương càng thêm đỏ rần rần mà hét lớn đón đỡ

“Bản thể”

Nhện Lục đã quay trở lại bản thể mà hướng thanh tiễn băng, mũi tên băng lần này Phương Nguyệt thi triển mạnh gấp đôi mũi tên băng mà Nhện Bự đã từng đón đỡ, Nhện Lục liền đưa hai kim ra một khoảng giống như Nhện Bự đã từng làm một mạng tơ liền được hình thành phủ thêm một tầng huyết độc đồ sộ lưu chuyển xung quanh mạng tơ khi mũi tên băng va chạm vào mạng huyết độc liền ngừng lại một khoảng lún sâu vào nhưng lại không thủng mà mũi băng lại dần dần tan biến vào trong mà biến mất nhưng bản thể khổng lồ của Nhện Lục cũng đã chấn động liên hồi mà thối lui liên tục khi đón đỡ mũi tên đội khi trấn trụ được bản thể Nhện Lục vang lên những tiếng cười sắc súa mà chế nhạo Phương Nguyệt mặt dù hấn đã tổn hao rất nhiều nguyên lực từ một đòn công kích của nàng:

- Thì ra tiểu yêu nữ ngươi cũng chỉ là thùng rỗng kêu to!

Phương Nguyệt nhìn chăm chú quảng sáng cam cực đậm đang lưu chuyển quanh thân Nhện Lục thì cũng biết hấn đã đạt tới Thượng Vương hai chiếc kim không lồ như hai thanh kiếm sắc nhọn của hấn đang hướng về nàng cùng giọng nói như nhện gào của Nhện Lục hướng nàng, chỉ là Phương Nguyệt chỉ nhìn hấn bình tĩnh mà không để ý tới lời châm chọc của Nhện Lục mà chỉ nhìn về phía mặt đất dưới chân nàng nơi những đám cỏ đang che phủ nếu như ai đó nhìn kỹ sẽ thấy những sợi tơ đang không ngừng di chuyển như những chú rắn đang di chuyển về phía sau lưng nàng, nhưng Phương Nguyệt vẫn nhìn Nhện Lục mà mắt hiện lên chút dị sắc không lên tiếng khiến cho Nhện Lục bản thể đã hao nguyên lực rất nhiều khi đón đỡ một kích của Phương Nguyệt đã phải hiện lên khẩn trương, sau lưng Phương Nguyệt một thanh kiếm tơ đã hình thành mà xuất hiện từ lúc nào trực tiếp như muốn đâm xuyên thân thể nàng, Nhện Lục trong khi kết thúc câu nói thì hấn đã âm thầm mà tạo ra một thanh kiếm tơ nhưng lại không hướng chính diện mà âm thầm vòng sang sau lưng nàng để ám toán chỉ là cặp mắt hấn đã kinh sợ mà hiện lên một cách nhanh chóng không còn thốt được từ nào bản thể to lớn đã run lên khi cảm nhận được hàn khí đang truyền tới một cách nhanh chóng từ những sợi tơ dẫn truyền khi thanh kiếm tơ vừa chạm vào thân thể băng của nàng thì đã đóng băng hoàn toàn bởi hàn khí mà tan nát vụn vỡ không những vậy hàn khí còn truyền trực tiếp sang những sợi tơ dẫn truyền của hấn mà xâm nhập trở lại một cách nhanh chóng khiến hấn kinh hồn bạt vía mà nhanh chóng cắt đứt những sợi tơ dẫn truyền

“Hộp băng”

Phương Nguyệt lãnh lẽo lên tiếng thân thể băng thể của nàng hai bàn tay đã kết lại mắt nhìn Nhện Lục ở khoảng cách hai mét trước nàng mà thốt hai chữ, Nhện Lục hốt hoảng mà nhìn một hộp băng đang được hình thành một cách nhanh chóng khi hấn định thần thì đã bị nhốt trong từ lúc nào khiến hấn tức giận mà thét lên điên cuồng giọng nói từ trong lại vọng ra liên tục như không muốn tin:

- Tiểu yêu nữ ngươi lại nhốt ta như ta đang nhốt đám huynh tỷ của ngươi à

- Ngươi nghĩ cái nhà tù này có thể nhốt được ta sao!

Phương Nguyệt lại không trả lời hấn mà im lặng xuất hiện trước hộp băng đang nhốt Nhện Lục bàn tay nàng lại đặt lên hộp băng mắt chỉ nhắm lại hàn khí lạnh lẽo từ nàng lại lan tỏa ra xung quanh khiến cây cối trong bán kính gần mười mét như trắng xóa mà bao phủ từ trong hộp băng những tiếng ầm ầm đã ngừng cùng đó đã vang lên tiếng nói hoảng sợ của Nhện Lục mang theo vẻ uy hiếp:

- Ngươi không được giết ta, nếu không phụ thân ta sẽ không tha cho các ngươi, lão chắc chắn sẽ phá vỡ kế ước đã hứa

- Yêu nữ, ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tộc Địa Nhện Tộc

Từ trong hộp băng đã không còn vọng ra tiếng gào thét cùng giọng nói tức giận của Nhện Lục chi còn lại mình Phương Nguyệt cùng cảnh tượng tuyết trắng phủ xung quanh, bàn tay đã rút lại mắt đã mở mà nhìn hộp băng đang dần biến mất hiện ra trước mắt nàng chính là một con nhện băng khổng lồ

Nhện Lục đã chết!

Tuy nàng có nghe thấy lời uy hiếp của Nhện Lục nhưng lại không muốn để ý tới mà vẫn truyền hàn khí vào trong một cách nhanh chóng mà giết chết hẳn, Phương Nguyệt lại tiến tới gần bản thể đã chết của Nhện Lục mà tìm thứ nàng cần Chu Cam Quả, Chu Cam Quả cũng đã bị đóng băng chung với những sợi tơ mà Nhện Lục đã tạo ra, Phương Nguyệt chỉ nâng lên mà cầm lấy quả cầu tròn bàn tay không làm gì nhưng băng hệ vây quanh đã tan biến mà hiện ra Chu Cam Quả ở phía trong không hề bị tổn thương gì, ánh mắt nàng để ý những sợi tơ bao quanh rồi cũng không xóa bỏ mà chỉ cắt trong Không Gian Giới Chỉ của mình rồi nhanh chóng quay lại nơi mọi người đang bị bao vây, nơi này chỉ còn lại bản thể của Nhện Lục mọi thứ lại quay về yên lặng

- - -

Ở một góc nào đó trong không gian hình tam giác nơi mà được Thanh Phong Phái gọi là Huyền Lang Động có một tòa thành trì cổ xưa không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm, rêu phong bám quanh tường thành, bao quanh phía ngoài này là một rừng cây um tùm phủ kín càng khiến cho nơi này trở nên âm u đáng sợ, phía trong tòa thành này lại rất nhộn nhịp từng tiếng nói từ trong âm vang, thành trì này rất rộng có lẽ chứa được hơn mười vạn dân số, phía sau của tòa thành này lại là những ngọn núi nhỏ hình thành không xa cũng không gần chính giữa lại tồn tại một đại điện về cổ kính và lâu đời hơn cả đại điện của Thanh Phong Phái, phía trên đại điện tám bảng có đề hai chữ “Nhện Điện”, đây chính là tộc địa của Nhện Tộc.

- Tộc trưởng Huyết Bản Mệnh của thiếu chủ đã tắt!

Từ trong đại điện đã vang lên một giọng nói của một lão giả chỉ là giọng nói của lão giả đó có chút run run, giọng nói vang lên tiếp theo chính là một tiếng gầm giận dữ tiếp đó là một áp lực đã lan tỏa ra xung quanh từ trong những ngọn núi kia đã vang lên những tiếng nói nhỏ, ngay cả trong tòa thành trì kia cũng đã có một vài giọng nói âm vang ngạc nhiên:

- Tộc trưởng đang nổi giận!

- Không biết là có chuyện gì!

- Hay là thiếu chủ đã có chuyện!

- Chắc là tên đệ đệ vô dụng của ta đã thật sự gặp nguy!

Bên trong tòa cung điện, nơi một căn phòng nhỏ có hai bóng dáng một trung niên đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất ở nơi đây, một lão giả đang khom mình mà vãi chào trung niên nhân

Đàn ông trung niên đôi mắt cú mèo mái tóc đen ngắn dựng đứng nhìn lão giả đang run cầm trên tay một miếng thạch đã đen mà âm trầm đến rét run hỏi:

- Kê nào, kê nào đã giết nó!

- Đó là một nữ tử nhân tộc, Huyết Tơ ký sinh đã ghi lại được hình ảnh của nữ tử đó!

Lão giả giọng có chút run mà lên tiếng cánh tay gầy khô phất lên không trung nơi hai người đứng một màng mỏng tầng sương hiện ra hình ảnh một nữ tử áo trắng băng lạnh, nếu Phương Nguyệt ở đây chắc cảm thấy rất vinh dự khi được hai lão giả đang nhìn mình trong màn hình này

- Cảnh giới Tượng, sao ả ta lại vào được đây, nhưng mà ta cũng sẽ bắt người chôn theo con trai ta!

- Tộc trưởng nếu làm thế giao ước giữa chúng ta cùng Lang Tộc sẽ như thế nào!

Lão giả lo lắng mà lên tiếng nói chỉ là đàn ông trung niên đã mất tâm ở nơi này khi mà dứt lời mà không để ý tới lời lão giả nói

- - -

Bên ngoài Lưới Tơ Huyết Độc, bao quanh gần Lưới Tơ Huyết Độc là một hàng các con nhện thân thể chúng được bao quanh bởi một luồng ánh sáng đỏ lúc ẩn lúc hiện quanh, bản thể chỉ cao khoảng một mét nhưng cũng đủ khiến người khiếp sợ, chúng sắp thành từng hàng một mà nối đuôi nhau không ngừng tiến lên hiến dâng mạng sống của mình cho Lưới Tơ Huyết Độc, chỉ thấy một hàng tộc nhân Nhện Tộc đã trở lại bản thể đứng xếp hàng quanh tứ hướng của Lưới Tơ Huyết Độc hai cái ngăm của chúng cùng những sợi tơ từ cái bụng phình đều đang chạm vào Lưới Tơ Huyết Độc chỉ mất khoảng vài phút thì cả thân thể chúng đã trở nên khô đét mà mỏng dính xẹp xuống một cách nhanh chóng, một con nhện phía sau lại đập lên thân thể đã chết khô mà không còn gì của con nhện trước mà tiếp tục thay thế, phía sau chúng cũng là một hàng những con nhện khác đang chờ đợi đến lượt mình tiến lên hiến dâng sinh mạng

Số lượng một vạn tộc nhân Nhện Tộc đã giảm đi rất nhiều, một phần phân ra các hướng còn lại một phần đã hiến sinh mạng của mình cho Lưỡi Tơ Huyết Độc đã hình thành như lúc này

- Nhện Lao, Nhện Tương, Nhện Hào ba lão đi ba hướng còn lại mà triển khai công kích, ta sẽ công kích trước ở hướng nam này! Nhện Phiền nhìn bat rung niên cùng đứng quan sát với mình mà nói

- Được rồi chúng ta chia ra đi

- Giết được đám Nhân Tộc này xong chỉ sợ chúng ta cũng phải tinh tu vài trăm năm!

- Ta hướng đông hai lão chọn hướng khác đi

Ba Nhện liền gật đầu cũng không phản lệnh mà nhắm một hướng nhanh tới, nơi này chỉ còn lại Nhện Phiền, ánh mắt Nhện Phiền nhìn Lưỡi Tơ Huyết Độc cao khoảng dưới mười mét mà mắt hiện lên chút phiền não nhưng rồi lại lắc đầu mà hét một chữ:

“Hiện”

Thân thể lão đã bắt đầu thay đổi mà quay lại bản thể của mình lại là một con nhện to lớn gấp hai ba lần những con nhện cảnh giới linh, cảnh giới càng cao bản thể của Thú Tộc chúng sẽ càng to lớn chính vì điều này mà chúng luôn phải dùng hình dáng con người để mà tiện sinh sống chỉ khi nào chiến đấu chúng mới quay lại bản thể của mình. Quanh bản thể Nhện Phiền những tia sáng cam quang luân chuyển quanh thân đã gần cực đậm chứng tỏ Nhện Phiền đã gần tiến tới Thượng Vương, từ bản thể lão lại tuôn ra ồ ạt rất nhiều sợi tơ chúng như những con rắn uốn lượn đâm vào trong Lưỡi Tơ Huyết Độc, trên những sợi tơ của Nhện Phiền còn được phủ một lớp huyết độc đỏ sậm cực đậm,

“Khiến”

Nhện Phiền lại hét lớn một chữ chỉ thấy những sợi tơ của lão đã phủ đầy mà cắm phập vào trong Lưỡi Tơ Huyết Độc cách nhau một khoảng, Lưỡi Tơ Huyết Độc liền một trận xung động mãnh liệt sau tiếng hét của Nhện Phiền, từ thân thể Nhện Phiền lại lan tỏa ra một luồng nguyên lực mạnh mẽ khiến cho đám tộc nhân Nhện Tộc cảnh giới Linh đứng trước đều run lẩy bẩy mà kinh sợ, nguyên lực còn được truyền vào trong Lưỡi Tơ Huyết Độc

- Thi triển cái nào đây, kiểm tơ vậy! Nhện Phiền lăm lăm một mình rồi tự quyết định

Bên trong Lưỡi Tơ Huyết Độc

- Chúng ta không đánh trả sao chẳng lẽ ngồi đây chờ chết! Tiết Bình có chút nóng vội lo lắng vì áp lực đang ngày một mạnh mẽ lên khiến bọn họ không khỏi như bị áp chế mà lên tiếng nhìn mọi người nói

- Áp lực càng lúc càng mạnh chúng ta phải làm gì đó rồi nếu không chỉ có đợi chết! Hoa Lữ trầm ngâm nói nhìn Lưỡi Tơ Huyết Độc đang ngày càng áp sát khoảng cách càng lúc càng rút ngắn chỉ còn trên dưới khoảng mười mét

- Dường như nó đã ngừng lại mà không thu hẹp lại, như thế thì chúng ta sẽ liên thủ đánh thủng một lỗ để thoát ra ngoài! Phù Hiểu nhìn quanh vẫn im lặng quan sát Lưỡi Tơ Huyết Độc có chút bất ngờ khi thấy nó đứng im nằng nề lên tiếng mà nói

- Nó đã ngừng lại và nó đang tiến hành công kích chúng ta! Hoàng Phong lên tiếng trả lời Phù Hiểu nhưng giọng nói thì lại có chút khô khốc, hấn lại hét lớn khiến mọi người kinh ngạc mà nhìn sang không khỏi kinh sợ chỉ thấy như có hàng vạn thanh tiêu kiếm tơ được phủ huyết độc mà trở nên đỏ sẫm ở hướng nam của Lưỡi Tơ Huyết Độc mà hướng tới mọi người như mưa kiếm

“Tường lửa”

Hỏa nguyên lực liền từ thân thể Hoàng Phong mà lan tỏa ra xung quanh ánh mắt hấn nghiêm nghị khi dứt lời lại hướng nhìn Lưỡi Tơ Huyết Độc trước mặt mình mà hét lớn kết quyết, một bức tường lửa dày đã chắn trước mọi người ở hướng nam, hỏa nguyên lực của Hoàng Phong không ngừng tuôn vào bức tường lửa này, tiếng va chạm đã vang lên Hoàng Phong gương mặt không khỏi thất sắc mà hét

- Hàn Trung mau giúp ta, huyết độc trên chúng đang ăn mòn hỏa nguyên lực của ta!

Bức tường lửa của Hoàng Phong đang không ngừng yếu đi mà có thể tan biến bất cứ lúc nào nhưng vì được Hoàng Phong duy trì nên vẫn còn có thể chịu đựng nhưng hấn sẽ nhanh chóng hao hết nguyên lực nếu Hàn Trung không tới, Hàn Trung gật đầu mà không nói gì vì chỉ cần nhìn cũng đủ thấy Hoàng Phong đang gặp nguy với cái đám mưa kiếm, chỉ cần vài bước đã tới gần Hoàng Phong mà đứng ngang với hấn hỏa hệ từ thân thể Hàn Trung cũng đã được thi triển mà gia nhập vào trong bức tường lửa cao bốn mét của Hoàng Phong chắn cao trước mọi người

- Thiên ca, hướng chúng ta cũng có gì đó đang tới rất nhiều rất mạnh

- Quá nhiều đều phủ huyết độc, bọn chúng công kích!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tạo Lối Thoát

Tiểu Bạch đã lên tiếng nói nhỏ với Vũ Thiên, khi hắn đang mãi dõi mắt nhìn hướng Hoàng Phong đang khổ cực chống đỡ, khi hắn chú ý hướng đông nơi hắn đang đứng thì cũng là lúc mọi người đều chú ý nhìn hai hướng còn lại mà tất cả không khỏi thất sắc, Tổng Tân liền tự nói sau câu nói của Tiểu Bạch rồi liền hướng mọi người mà đề nghị:

- Tả Mạn, Hoa Lữ hai người cùng hệ trấn giữ hướng tây, Tiểu Ngọc người lo hướng bắc, ta sẽ phòng thủ hướng đông này!

Không đợi mọi người đồng ý hay không Tổng Tân liền tiến lên phía trước một khoảng cách Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đang đứng nhìn hàng vạn mũi tên độc nhỏ nhưng mà lại mang theo áp lực khủng khiếp đang hướng về bọn họ mà phóng tới như mưa tên, lối hệ từ thân thể hắn liền lan tỏa mà tạo thành một bức tường lõi chắn trước người cách một khoảng hẹp nhỏ với bức tường lửa của Hoàng Phong và Hàn Trung đang tạo ra, Hoa Lữ nhìn Tả Mạn mà gật đầu rồi đứng vững ở hướng tây ánh mắt hai người nhìn về những mũi tên độc hình thành từ những sợi tơ giống như ở hướng Tổng Tân đang phòng thủ, kim nguyên lực liền từ thân thể hai người mà lan tỏa rồi hình thành một tường kim tỏa ra một thứ ánh sáng xám kì lạ của kim hệ, khi mà những mũi tên độc đã tới gần sự va chạm liền vang lên nhưng cũng đã được chặn lại, Tiểu Ngọc cũng đã đứng ở hướng bắc mà nhìn mưa kiếm phủ huyết độc đang hướng tới mọi người mà ánh mắt lóe lên, phong hệ lại được hắn thi triển mà cũng tạo thành một bức tường phong ngăn cản thể tới của mưa kiếm

Từ hướng đều đã được phòng thủ, nhưng số lượng của những làn mưa tên, mưa kiếm phủ huyết độc vẫn như là bất tận mà hướng tới bọn họ không ngừng mà liên tục

Sáu người đang tạo thành thế phòng thủ mà vây quanh năm người Vũ Thiên ở trong, hắn lắc đầu mà cũng không tiến lên giúp Tổng Tân đang chắn trước mặt mình mà tiến tới gần nơi bốn người còn lại đang đứng ở trong mà định lên tiếng nhưng Nghệ Tuyệt đã cắt lời trước:

- Vũ Thiên người đưa Tiểu Bạch cho ta giữ người cùng Hàng Ngư với Tiết Bình hai vị sư huynh cùng phòng thủ hướng Hoàng Phong với Hàn Trung, hai huynh ấy dường như đã sắp cạn kiệt nguyên lực, ta và Hiểu tỷ sẽ chú ý phía trên

Ánh mắt Vũ Thiên lại nhìn hướng lên trên đỉnh đầu mình nhìn Lưới Tơ Huyết Độc bao phủ ở phía trên mà hơi ngạc nhiên vì không thấy nó công kích tuy có chút kì lạ nhưng cũng không hi vọng nó sẽ công kích mọi người nếu không chỉ sợ tất cả đều phải bỏ mạng tại đây chỉ là giọng nói của Hoàng Phong đã vang lên mà hắn hướng nhìn Tổng Tân mà nói cũng như nhắc nhở mọi người:

- Tổng Tân sư huynh ta sắp chống đỡ hết nổi rồi đám huyết độc trên những sợi tơ hình kiếm này đang ăn mòn hóa nguyên lực của đệ từng chút một với thể công bất tận như vậy đệ cũng sẽ bị chúng găm đầy người

Tổng Tân nhìn Hoàng Phong trong thấy sắc mặt đã thay đổi của hắn thì cũng đủ biết hắn đã sắp chống đỡ không nổi, hắn cũng nhìn ra nếu cứ phòng thủ như thế này mãi thì chắc chắn bọn họ sẽ hao hết nguyên lực đến lúc đó chỉ còn đợi mưa tên mưa kiếm xuyên thân thể

- Mọi người chúng ta sẽ tấn công tạo một lối thoát để tiến ra ngoài mà diệt hết đám Nhện Tộc phía ngoài!

- Chúng ta ở đây có mười một người vậy năm người tấn công sáu người phòng thủ! Phù Hiểu nhìn Tổng Tân mà gật đầu nói tuy nàng không tiến lên phòng thủ cùng mọi người nhưng cũng đã nhận ra được bọn họ đang ở thế yếu nếu cứ tiếp tục phòng thủ thì cái chết sẽ tới rất nhanh những người khác nghe xong thì liền gật đầu nhưng nàng lại tiếp lời:

- Theo muội nghĩ thì Tổng Tân sư huynh, Tiểu Ngọc sư huynh, Hoàng Phong sư huynh, và Vũ Thiên sư đệ sẽ cùng hợp sức tạo một lối thoát ở hướng đông chúng ta sẽ tiến gần tới nơi đó rồi tấn công!

Vũ Thiên hơi bất ngờ khi Nghệ Tuyệt nói mình sẽ tham gia tấn công thì hơi ngạc nhiên vì hắn biết hắn là kẻ yếu nhất trong đám đệ tử tham gia lần này

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu, bây giờ chỉ còn cách này là duy nhất mới có thể thoát được ra khỏi cái Lưới Tơ Huyết Độc này cho nên cũng không ai phản đối mà càng hi vọng

- Được rồi chúng ta sẽ di chuyển về hướng đông rồi sẽ hành động! Tổng Tân nói vọng rồi tiến thẳng về hướng đông nơi hắn vẫn đang phòng thủ nhưng giọng nói lại tiếp tục vang lên mà hướng Vũ Thiên nói:

- Vũ Thiên sư đệ ta nghĩ đệ nên thi triển pháp quyết cuối cùng

Mọi người đều giữ nguyên vị trí đã tạo thế phòng thủ trước đó mà tiến nhanh về hướng đông, Vũ Thiên chỉ gật đầu đồng ý khi Tổng Tân dặn vậy tuy có chút ngạc nhiên nhưng cũng không từ chối lại nhìn Tiểu Bạch đóng băng do hắn tạo ra bao phủ thân thể Tiểu Bạch hắn liền đi tới cạnh Nghệ Tuyệt nhìn nàng mà nhờ:

- Tuyệt tỷ bảo vệ Tiểu Bạch giúp đệ một chút!

Nghệ Tuyệt liền gật đầu mà ôm lấy Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng đã nhìn thấy mọi người đều đang gặp nguy hiểm nên cũng không phản đối Nghệ Tuyệt ôm mình, chỉ là nó lại không nhận ra nếu nó không muốn thì cũng không phản kháng được, đôi mắt nó lại trợn mắt nhìn Nghệ Tuyệt rồi lại nhoen miệng hồ mà cười khiến Nghệ Tuyệt tim không khỏi đập nhanh hơi có chút hoảng sợ mà nằng:

- Tiểu quý không nghĩ là người lại hung dữ như vậy và lại còn nặng nữa chứ không hiểu sao tên Vũ Thiên lại ôm được người mà không thấy nặng tay!

- Không được gọi đệ là tiểu quý, Tuyết tỷ phải gọi là Tiểu Bạch mới đúng chứ với lại đệ chỉ nhỏ tý và nhẹ ký như này thì sao mà nặng được!
- Vậy à, vậy cho Tuyết tỷ xin lỗi đệ, nhưng mà sao đệ lại nói được vậy lại còn êm tai như vậy! Nghệ Tuyết vuốt vuốt đầu Tiểu Bạch mà nói rồi lại ngạc nhiên mà hỏi nó nhưng bước chân vẫn tiến theo phía mọi người
- Đệ không biết, chỉ là khi dùng mấy quả Chu Cam đệ tự dung mở miệng mà thốt thành tiếng được! Tiểu Bạch nhớ nhớ lại rồi nói nó cũng không hiểu là tại sao
- Tiểu Bạch đệ có biết ta không! Phù Hiệu vẫn đi gần Nghệ Tuyết mà nhìn Tiểu Bạch hỏi nhỏ nó

Tiểu Bạch ngoảnh đầu mắt lóe lên chút ranh mãnh mà nói:

- Nhớ chứ, tỷ là kẻ lừa gạt!
- Được rồi, khoảng cách này đã đủ để chúng ta tấn công! Tổng Tân đã ngừng lại mà hướng nhìn Lưỡi Tơ Huyết Độc chỉ cách hán ba mét mà nhìn mọi người phía sau nói, câu nói của hán cũng cắt đứt về tức giận đang hiện lên trên mặt Phù Hiệu mà đành trừng mắt nhìn Tiểu Bạch rồi thôi còn Tiểu Bạch chỉ là lưỡi mà im lặng

Tổng Tân nhìn hướng Hoa Lữ, Tả Mạn hai người vẫn còn chống đỡ được nên hướng đó chắc sẽ không có vấn đề gì hán lại hướng Tiêu Ngọc rồi chuyển qua hướng Hoàng Phong, Hàn Trung rồi nhìn năm người Vũ Thiên rảnh rỗi ở giữa nói

- Hàng Ngự, Tiết Bình hai đệ tạm thời thay thế Hoàng Phong, Hàn Trung phòng thủ hướng nam

Hai nam tử còn lại trong năm người mà Vũ Thiên không quen biết chỉ gạt đầu với Tổng Tân rồi tiến nhanh về phía Hoàng Phong, Hàn Trung mà thay thế hai người, hai người Hoàng Phong, Hàn Trung đã dần dần thu lại hỏa hệ của mình nhưng vẫn để lại một tầng mỏng lửa rồi tiến vào trong, Hàng Ngự, Tiết Bình chỉ gạt đầu rồi từ thân thể hai người thổ hệ liền hình thành mà tạo thành một bức tường thổ tỏa ra quang nâu mà chắn sau màn lửa mỏng còn lại của Hoàng Phong, Hàn Trung đã bị đánh tan từ lúc nào

- Hàn Trung, Hiệu muội hai người thay thế Tiêu Ngọc mà phòng thủ hướng hán! Không đợi Hàn Trung được nghỉ ngơi Tổng Tân liền lên tiếng nói khiến hán không khỏi giật giật cơ mặt nhưng cũng không từ chối được đành gạt đầu cùng Phù Hiệu mà tiến về hướng Tiêu Ngọc

Tiêu Ngọc trong lòng lại có chút khó chịu mà hiện ra mặt nhưng cũng không phản bác lại lời Tổng Tân nên cũng để lại một tầng mỏng phong hệ rồi tiến vào trong mà không đợi hai người Phù Hiệu, Hàn Trung tiến tới thay thế khiến hai người nhìn nhau mà hiện lên chút khó chịu với Tiêu Ngọc, hai người đứng cách màn phong hệ một khoảng ngắn rồi bắt đầu tạo tường hệ phòng thủ, mộc hệ từ thân thể Phù Hiệu đã lan tỏa ra một khoảng mà tạo thành một bức tường mộc tỏa ra quang mộc, Hàn Trung lại cách Phù Hiệu ra một khoảng vì hai người khác hệ nên không thể nào kết hợp được như lúc hán và Hoàng Phong

Tổng Tân nhìn quanh khi trong thấy mọi thứ đã ổn thì lại thu hồi hệ lại mà chỉ tạo một tấm chắn mỏng lôi hệ rồi lui vào trong rồi nhìn Tiêu Ngọc, Hoàng Phong, Vũ Thiên mà nói:

- Được rồi chúng ta bắt đầu nếu không tấm chắn lôi mỏng của ta sẽ nhanh chóng tan biến

“Lôi thể chuyển”

“Lôi rỗng”

Tổng Tân ánh mắt dứt lời liền trở nên nghiêm túc mà nhìn hướng Lưỡi Tơ Huyết Độc bị màn lôi của mình ngăn cách mà nói nhỏ, thân thể hán bắt đầu thay đổi sang trạng thái lôi thể, lôi nguyên lực liền từ thân thể lôi thể mà nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, tập trung trước người Tổng Tân mà dần dần nhìn thành một con rồng dài nửa trượng không ngừng uốn lượn trước mặt mọi người toàn thân con rồng đều là một màu trắng không tinh khiết thân thể con rồng lôi này không ngừng luân chuyển những tia sét phía trong thân thể, lôi lực lan tỏa ra xung quanh khiến mọi người đều cảm nhận được sức mạnh mạnh mẽ ẩn chứa trong lôi rỗng

- Bất biến Lôi Rỗng! Hoàng Phong nhìn con rồng lôi đang uốn lượn thân mình lôi nguyên lực lan tỏa ra xung quanh thì liền lâm bảm tự nói trong lòng mà như không tin cho lắm

“Phong thể chuyển”

“Phong rỗng”

Tiêu Ngọc nhìn rồng lôi của Tổng Tân mà hơi kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, thân thể hán cũng dừng thay đổi mà chuyển sang trạng thái phong thể, hai tay hán lại cách nhau một khoảng mà hướng phía trước rồng lôi của Tổng Tân, phong nguyên lực từ thân thể Tiêu Ngọc đã lan tỏa ra xung quanh tụ tập mà hình thành trước mặt Tiêu Ngọc mà hiện ra trước mặt mọi người tuy sáu người khác vẫn đang phòng thủ nhưng cũng đều nhìn hướng bốn người đang chuẩn bị tấn công Lưỡi Tơ Huyết Độc, đó là một con rồng phong không giống như con rồng lôi của Tổng Tân con rồng của Tiêu Ngọc hoàn toàn hình thành từ gió phong nguyên lực mạnh mẽ ẩn chứa trong nó không hề kém cạnh rồng lôi

Hai con rồng hai hệ khác nhau đứng gần nhau và tỏa ra uy lực mạnh mẽ oai phong nhưng cặp mắt rồng lại không hề tồn tại sinh mệnh

- Bát biến Phong rồng! Hoàng Phong nhìn rồng phong của Tiêu Ngọc mà tiếp tục lăm bằm gương mặt hấn không khỏi giật giật mà bất ngờ nhưng rồi lại lắc đầu mà thi triển pháp quyết

“Đạo hòa”

Hoàng Phong lại thi triển ra một thanh đao hỏa, thanh đao hỏa của Hoàng Phong liền xếp ngang hàng với hai con rồng, chỉ là khi mà pháp quyết của hấn thi triển đứng gần với pháp quyết của hai người Tổng Tân, Tiêu Ngọc khiến cho ánh mắt hấn liền hơi giật giật mà cảm thấy gương mặt nóng lên vì mắt mặt nó giống như là một con muỗi đứng gần hai con ruồi.

“Đây là pháp quyết khác hệ sao” ánh mắt Vũ Thiên trầm trở mà lăm bằm nhìn hấn lại tự gỡ đầu mình mà tự nói một mình “ta cần phải bỏ sung một chút ít sự hiểu biết về tu nguyên giới này”

“Đi”

Từ đi vừa được Tổng Tân phát ra đã thấy rồng lôi của Tổng Tân đã tiên phong mà hướng thẳng Lưới Tơ Huyết Độc đang vây phía trước mà vẩy đuôi mang theo lôi nguyên lực lao nhanh tới tiếp đó chính là phong rồng của Tiêu Ngọc liền nối phía sau mà theo, sau nữa chính là hỏa đao của Hoàng Phong, mặt đất nơi ba loại pháp quyết đi qua tạo thành sự rung động mãnh liệt nhưng trận trận oanh động khiến cho đám nhện tộc cấp thấp phía ngoài cũng cảm nhận được mà đều ngạc nhiên nhưng lại không thể biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì

- Vũ Thiên, đệ cũng thi triển pháp quyết đi! Tổng Tân hướng Vũ Thiên mà nhắc khi thấy hấn đang ngốc trệ mà nhìn

“Băng thể chuyển”

“Băng Bóng”

Vũ Thiên vẫn còn đang ngờ ngạc khi Tổng Tân nhắc nhở thì mới gạt đầu rồi lại lăm bằm ba chữ “băng thể chuyển” khi mà nghe thấy Tổng Tân hay Tiêu Ngọc từng nói ba chữ này chỉ là hấn sửa thành băng mà không phải lôi hay phong của hai người, thân thể hấn lại bắt đầu thay đổi thành băng thể rồi bắt đầu thi triển kết quyết, trên tay hấn lại dần hình thành một quả cầu băng mới đầu nhỏ sau to dần khi bằng một cái khinh khí cầu một mét thì liền ngừng lại, hấn liền đánh nhẹ vào nó mà bay theo sau ba pháp quyết của ba người vừa mới thi triển

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bỏ Mạng

- Thật khó hiểu một tên không có tư chất tu nguyên sao lại có thể bước vào tu nguyên còn nắm giữ băng hệ, băng thể! Phù Hiểu lăm bằm mà thắc mắc trong lòng tự nói mình nâng hiểu khi nhìn Vũ Thiên khi thi triển xong quả cầu băng thì thân thể đã khôi phục lại bình thường trong sắc mặt không được tốt cho lắm thì cũng biết hấn đã tốn rất nhiều băng nguyên lực cho quả cầu băng

Không riêng gì Vũ Thiên mà Tổng Tân, Tiêu Ngọc khi thi triển xong pháp quyết thì thân thể hai người cũng đã trở lại trạng thái bình thường chỉ một pháp quyết nhưng đã rút cạn nguyên lực của hai người khiến hai người cũng không thể duy trì lôi thể hay phong thể trong một khoảng thời gian

Mười một ánh mắt chỉ còn biết căng mắt mà nhìn pháp quyết của bốn người Tổng Tân vừa mới thi triển mang uy lực mạnh mẽ cùng hi vọng đánh thủng Lưới Tơ Huyết Độc hướng đồng này

Những mũi tên độc đang hướng về phía nơi năm người Tổng Tân khi mà tẩm chấn lôi mông đã tan đều bị rồng lôi đánh tan trên đường hướng tới Lưới Tơ Huyết Độc, tuy vẫn còn một số hướng tới năm người nhưng lại bị Nghệ Tuyệt dùng tiểu thủy kiếm thi triển ngăn chặn lại khi mà bốn người Tổng Tân, Tiêu Ngọc, Hoàng Phong và Vũ Thiên đã tiêu hao gần hết nguyên lực vào đòn công kích này, một tiếng “ầm” mạnh đầu tiên vang lên do rồng lôi của Tổng Tân tạo ra khi uy dũng đâm mạnh vào Lưới Tơ Huyết Độc một trận rung động đã mạnh mẽ liên lan tỏa, huyết độc trên lưới tơ cũng đã nhật đi khi mà rồng lôi bị hòa tan vào trong Lưới Tơ Huyết Độc thì rồng phong của Tiêu Ngọc cũng không nhanh không chậm cũng đã tới ngay sau đó khiến cho một khoảng trên Lưới Tơ Huyết Độc mà huyết độc trên đó đã tan biến lưới tơ dày phía trong cũng rách tươm mà thủng một khoảng nhỏ nhìn thấy cả được phía ngoài nhưng lại không rõ cho lắm, thanh đao hỏa của Hoàng Phong liền mang theo hỏa nguyên lực mà chém mạnh vào khoảng rách của lưới tơ khiến cho Lưới Tơ Huyết Độc đã thủng liền rách ra một khoảng lớn bằng một cánh cửa đủ một người tiến vào, quả cầu băng của Vũ Thiên tạo ra đã tới ngay sau đó nhưng lại tiến thẳng ra theo khoảng rộng cánh cửa mà ra ngoài đánh mạnh vào đám Nhện Tộc tộc nhân đang gia cố Lưới Tơ Huyết Độc ở ngoài mà quả cầu băng liền vỡ nát khi một bản thể to lớn ngăn chặn hấn khí từ trong lan tỏa ra xung quanh mà bao phủ toàn bộ Lưới Tơ Huyết Độc hướng đồng này khiến nó liền bị đóng băng, những mũi tên độc vẫn được hình thành từ đây cũng đều đã ngừng lại, mười một người nhìn cánh cửa băng đã được hình thành thì liền mừng rỡ từ trong nhìn ra phía ngoài còn trong thấy một số Nhện Tộc tộc nhân gần Lưới Tơ Huyết Độc đã bị đóng băng bởi hàn khí trong quả cầu băng của Vũ Thiên

- Thoát rồi nhanh ra! Tiết Bình mừng rỡ mà nói rồi liền từ bỏ phòng phủ mà lao nhanh về cánh cửa băng cách bọn họ không bao xa mà tiến vào trong lối duy nhất để tiến ra ngoài

- Tiết Bình người! Hàng Ngự tức giận khi trong thấy Tiết Bình từ bỏ phòng thủ tiến nhanh vào đứng chắn ngay cánh cửa băng để tiến ra ngoài khiến hấn

phải nằng ba chữ nhưng rồi chỉ có thể nín lặng mà gia tăng nguyên lực gia cố bức tường thổ vì hướng này mưa kiếm độc vẫn không hề ngừng hay giảm bớt

- Chúng ta nhanh tiến gần tới nơi đó rồi tiến ra!

- Các ngươi muốn thoát ra sao chỉ là ta sẽ không để cho các ngươi có cơ hội đó!

- Tiết Bình sư đệ mau lui lại!

Tổng Tân tuy nhìn thấy Tiết Bình đã tiến tới mà đứng chắn giữa lối ra nhưng cũng không lên tiếng mà chỉ nhìn mọi người rồi đi thẳng hướng thẳng tới cánh cửa bằng mà đi tới nhưng một câu nói đã truyền vào tai mười một người khiến bọn họ không khỏi chấn động thân thể mà nhìn lên lối qua Tiết Bình đang đứng chắn ngang cánh cửa bằng mà nhìn lơ mờ thấy một con nhện khổng lồ bao quanh bởi ánh sáng cam đậm đã xuất hiện mà chắn bên ngoài cánh cửa bằng mà bọn họ tạo ra từ lúc nào, giọng nói vang lên bên tai mọi người cũng là lúc Lưới Tơ Huyết Độc đang bị đóng băng kia đã khôi phục lại như cũ một cách nhanh chóng tiếp đó chính là một tiếng hét thảm trong tiếng hét còn ẩn ước mang theo cực hình đau đớn đã vang vọng khắp ngoài vào trong Lưới Tơ Huyết Độc cùng tiếng gọi to của Tổng Tân vang lên cùng lúc nhưng dường như không kịp, ánh mắt mọi người không khỏi hoảng sợ mà không thể làm gì khác ngoài việc đứng nhìn Tiết Bình nhanh chóng bị Lưới Tơ Huyết Độc phủ lấy mà bao phủ vào trong, trong ánh mắt mọi người chỉ còn nhìn thấy một người phủ đầy huyết độc lưới tơ xuyên đầy thân thể đang dần bị ăn mòn mà hòa tan vào trong Lưới Tơ Huyết Độc, thân thể không nhúc nhích không cử động không hề phản kháng được chút nào chưa tới mấy phút mọi người đã không còn thấy đâu Tiết Bình dường như đã bị hòa tan vào trong Lưới Tơ Huyết Độc mà biến mất, mười cặp mắt còn lại tĩnh lặng nhìn cánh cửa bằng duy nhất đã khôi phục lại bình thường mà ngơ ngác đứng nhìn trong đầu đã trở nên trống rỗng.

Bên ngoài hướng đông Lưới Tơ Huyết Độc

- Được rồi các ngươi tiếp tục gia cố đi!

- Vâng thưa Nhện Hào đại nhân!

Đám nhện tộc cấp thấp vâng dạ rồi rít mà không để ý tới những tộc nhân đã chết trước đó mà tiếp tục nhiệm vụ của mình, Nhện Hào vẫn duy trì đứng đó mà nhìn bản thể to lớn của hắc đường như đã trở nên héo úa đi một chút thân thể đã gây hao nguyên lực lan tỏa ra xung quanh đã giảm bớt rất nhiều ngay cả quang cam lúc ẩn lúc hiện quanh thân cũng đã biến mất đủ cho thấy lão đã tổn hao rất nhiều vật lực của mình để hàn gắn lại vết thủng của Lưới Tơ Huyết Độc.

Nhện Hào lại nhìn một tên tộc nhân đứng gần mà ra lệnh:

- Ngươi truyền lệnh của ta tới ba vị đại nhân khác, đám nhân tộc phía trong đã tấn công cho nên sẽ thu để nhanh chóng diệt chúng

Đội tên tộc nhân đi rồi cặp mắt của Nhện Hào nhìn những tộc nhân không còn lại không còn bao nhiêu tên ở hướng này thì bắt đầu lo lắng cho lần diệt sát không thành, ánh mắt nhìn Lưới Tơ Huyết Độc mà hết những sợi tơ điều khiển bắt đầu rung động:

“Thu”

Lưới Tơ Huyết Độc vẫn đứng im đã bắt đầu thu lại những tên tộc nhân còn lại liền bước chậm chạp mà gia cố theo phía sau

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nhà Băng Hình Thành

Trước khi vào Huyền Lang Động này, tất cả đều biết sẽ gặp nguy hiểm có khi là bỏ mạng cho nên cái chết của Tiết Bình hay một ai đang đứng ở nơi đây cũng đều như vậy

Bên trong Lưới Tơ Huyết Độc, mười người vẫn giữ nguyên tư thế như cũ mà nhìn Tiết Bình đã biến mất trong Lưới Tơ Huyết Độc không để lại một chút gì sự tồn tại của Tiết Bình, Lưới Tơ Huyết Độc đã khôi phục lại bình thường mà đang thu lại một cách nhanh chóng hướng tới mọi người ở trong, chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì những hướng còn lại cũng đang bắt đầu rung động mà thu lại duy chỉ có phía trên đỉnh đầu mọi người là Lưới Tơ Huyết Độc vẫn đứng im không lên và cũng không xuống, chỉ có điều mưa tên độc nơi hướng đông đã không còn nhưng ba hướng khác vẫn duy trì đều đặn mà không có dấu hiệu ngừng nhưng đối với Vũ Thiên và những người khác đã không còn hi vọng thoát ra khỏi cái đám Lưới Tơ Huyết Độc đang bao vây này, tuy sáu người Phù Hiệu vẫn đang phòng thủ ở ba hướng còn lại nhưng cũng đã không còn bao nhiêu nguyên lực để mà duy trì phòng thủ, Tổng Tân lắc đầu mà nhìn hướng Tiết Bình đã bị Lưới Tơ Huyết Độc hòa tan đang thu lại mà không tạo ra mưa tên tuy ngạc nhiên nhưng lại không để ý nữa, Tổng Tân khoanh chân ngồi xuống, một pháp quyết tạo ra "lối rỗng" đã rút cạn nguyên lực của hắn bấy giờ hắn và Tiêu Ngọc có lẽ là hai kẻ mạnh nhất trong

mười người còn lại giống như ngọn lửa đã tắt, Tiêu Ngọc cũng giống như Tổng Tân chỉ thể trầm mặc vẻ kiêu ngạo trên mặt đã thay bằng vẻ nghiêm trọng nhưng lại không thể làm gì khác ngoài nhìn mọi người rồi lại khoanh chân tại chỗ, Hoàng Phong im lặng, Vũ Thiên cũng im lặng tất cả mọi người đều trở nên im lặng nhưng trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ khẩn trương nhưng lại không thể nào nghĩ ra được biện pháp gì để thay đổi tình hình hiện tại

- Chúng ta hết hi vọng thoát ra khỏi cái đám lưới này rồi, chúng ta sẽ bỏ mạng hết ở nơi này sao! Hàng Ngự nhìn mưa kiếm lao tới mà tự than, Hàng Ngự cũng đã nhìn ra mọi người đều đang ở thế bí không còn nguyên lực để mà ngăn chặn Lưới Tơ Huyết Độc, chính Hàng Ngự cũng đang chống đỡ hướng nam nhưng đã không thể nào chống đỡ được lâu hơn chỉ có cầm chừng với chút nguyên lực còn lại

- Vẫn còn Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ vẫn còn ở ngoài! Tiêu Bạch đã cất giọng khiến mọi người giật mình mà nhớ tới Phương Nguyệt mà ánh mắt đã bớt lo lắng mà hiện lên hi vọng vẫn khi nghĩ Phương Nguyệt vẫn còn đang ở ngoài nhưng chắc chắn sẽ tới giúp bọn họ, nhưng Tổng Tân, Tiêu Ngọc trong lòng lại không hi vọng nhiều, vì hai người cũng không tin Phương Nguyệt có thể phá hủy được Lưới Tơ Huyết Độc này

Nghệ Tuyết nhìn Tiêu Bạch trên tay mình trong thấy nó vẫn không hề lo lắng gì mà vẫn đảo cặp mắt nhìn quanh tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi khi Tiêu Bạch lên tiếng nói, có lẽ trong mười người còn lại nơi đây chỉ còn mình nàng là chưa tổn hao nguyên lực bao nhiêu nhưng một mình nàng cũng không thể nào thay đổi được kết cục bên trong Lưới Tơ Huyết Độc này

- Mưa kiếm bên này đã ngừng, thật kỳ lạ! Hàng Ngự đã thu lại thổ nguyên lực giọng nói mang vẻ bất ngờ mà mừng rỡ nhìn mưa kiếm đã ngừng hẳn nhưng mà Lưới Tơ Huyết Độc vẫn đang di chuyển khoảng cách đã cách họ không còn bao nhiêu khi mà chỉ cách chưa đầy mười mét và đang thu lại mỗi lúc một gần

Ánh mắt mọi người đều nhìn hướng Hàng Ngự mà kinh ngạc hiện rõ trên mặt mười người

Bên ngoài Lưới Tơ Huyết Độc hướng nam

- Phiên đại nhân phía sau người dường như có một nữ tử đang tới! Một tên tộc nhân đang đợi chờ tới lượt mình tiến vào Lưới Tơ Huyết Độc bắt chột nhìn phía sau những chiếc chân to mà cao nghều nghều của Nhện Phiên mà nhìn thấy bóng dáng một nữ tử áo trắng thì giật mình mà thông báo với Nhện Phiên vẫn đang điều khiển Lưới Tơ Huyết Độc

Nhện Phiên hơi ngạc nhiên với lời nói của tên tộc nhân với bản thể nhỏ hơn lão mà nhìn xuống hẳn nhưng lão lại không thể nào xoay chuyển bản thể to lớn của mình mà nhìn hướng đằng sau mình vì lão đang phải điều khiển Lưới Tơ Huyết Độc

Nhện Phiên chỉ gật đầu với tên tộc nhân vừa thông báo mà trầm ngâm rồi liền thay đổi thân thể trở lại hình dáng Nhân tộc mà nhìn bóng dáng nữ tử đang ở khoảng cách còn xa không nhìn rõ là ai nhưng rất nhanh bóng dáng nữ tử áo trắng như hồn ma vất vưởng đã xuất hiện mỗi lúc một rõ khiến Nhện Phiên trong lòng dâng lên lo lắng bất an, khi bóng dáng nữ tử đã tới gần chỉ cách khoảng một trượng ánh mắt Nhện Phiên đã kinh sợ mà hiện lên, "không nghĩ là yêu nữ này chẳng lẽ thiếu chủ đã gặp nguy" Nhện Phiên lại tự nghĩ thầm trong lòng

Phương Nguyệt ánh mắt lạnh lùng nhìn thân thể Nhân tộc của Nhện Phiên những sợi tơ từ thân thể phủ huyết độc của lão vẫn cắm vào Lưới Tơ Huyết Độc nhưng đã giảm bớt

Phương Nguyệt lại bước nhanh mà tiến về phía Nhện Phiên dường như cũng không hề để ý tới sự tồn tại của Nhện Phiên hay những tộc nhân Nhện tộc phía sau khiến Nhện Phiên phải ra lệnh cho đám Nhện tộc phía sau

- Các ngươi tiến lên ngăn chặn yêu nữ đó cho ta!

Đám Nhện tộc tộc nhân phía sau Nhện Phiên đã không còn lại bao nhiêu chỉ còn lại khoảng năm mươi nhưng vì bản thể to lớn của chúng nên nhìn từ trên xuống cứ nghĩ số lượng phải rất nhiều, tiến ra lệnh của Nhện Phiên đã dứt đám tộc nhân liền hướng Phương Nguyệt mà lao tới nhưng cho dù bản thể của chúng có to gấp đôi Phương Nguyệt nhưng cũng không làm gì được nàng, Phương Nguyệt vẫn hướng về Lưới Tơ Huyết Độc nơi mà Nhện Phiên đang chắn trước mà mặc đám Nhện tộc tộc nhân đang tiến tới để ngăn cản nàng chỉ là thân thể nàng lại thay đổi mà chuyển sang băng thể khi đám Nhện tộc tộc nhân còn cách nàng mấy thước thì đã bị hàn khí từ thân thể nàng tàn mát ra mà chân cho hóa băng hàn khí nhập thể thể chết tại chỗ, bước chân nàng vẫn không ngừng mà càng vẫn tiến bước tới Nhện Phiên, bản thể bị đóng băng của đám Nhện tộc tộc nhân tự động bị dạt sang một bên mà không rõ nguyên nhân, chẳng mấy chốc số lượng tộc nhân Nhện tộc đang chặn nàng đã không còn lại bao nhiêu mà chỉ còn vài tên chỉ là rất nhanh những tên còn lại cũng đã đi theo những tên khác mà chỉ còn lại Nhện Phiên đang lặng thinh mà tự nói một mình:

- Lưới Tơ Huyết Độc lần này chẳng lẽ lại thất bại bởi đám Nhân tộc này!

Phía sau Nhện Phiên vẫn còn hai hàng Nhện tộc tộc nhân đang gia cố Lưới Tơ Huyết Độc nhưng bây giờ trong mắt bọn chúng đều đã hiện lên sự kinh sợ đến tột độ bản thể không ngừng run rẩy mà nhìn những tộc nhân khác đã hóa băng mà chết ánh mắt đều nhìn Nhện Phiên nhưng mà vẫn phải tiếp tục gia cố

Nhện Phiên nhìn nữ tử áo trắng như là một nữ thần băng lạnh nhìn mình khiến Nhện Phiên không khỏi tròng bước tuy không muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại không thể, khi nghĩ tới lời dặn của Nhện Lục với lại chính lão cũng đang lo sợ Nhện Lục đã chết nếu là sự thật chỉ sợ cái mạng của lão khi quay về tộc cũng khó mà giữ với tộc trưởng cho nên Nhện Phiên chỉ còn cách ngăn chặn Phương Nguyệt để Lưới Tơ Huyết Độc giết chết đám Nhân tộc đang ở bên trong chờ chết, thân thể Nhện Phiên lại thay đổi mà quay lại bản thể của mình nguyên lực từ bản thể tàn nát ra đã không còn mạnh mẽ như trước những sợi tơ đang cắm vào Lưới Tơ Huyết Độc đã được rút lại khiến cho tốc độ thu của Lưới Tơ Huyết Độc liền trở nên chậm rất nhiều

- Chỉ cần giữ chân ngươi thêm một chút thì đám Nhân tộc phía trong chắc chắn sẽ chết! Nhện Phiên quan sát Lưới Tơ Huyết Độc rồi hiện lên chút hi vọng mà tiến nhanh ngăn chặn Phương Nguyệt tuy biết Phương Nguyệt rất mạnh nhưng Nhện Phiên cũng không tin nàng lại mạnh đến mức có thể một kích đánh bay lão Nhện

- Ta sẽ không để yêu nữ người cứu chúng!

Phuong Nguyệt lạnh lùng nhìn Nhện Phiền tự nói, rồi bước đi rầm vang hướng nàng mà tới định dùng thân thể to lớn để áp chế nàng

"Độc tơ kiểm"

Đó là một thanh kiếm tơ nhưng nó lại được phủ một lớp huyết độc được Nhện Phiền điều khiển bởi một sợi tơ dẫn truyền mà hướng Phuong Nguyệt chém mạnh, Phuong Nguyệt nhìn "độc tơ kiểm" cùng bản thể Nhện Phiền đang hướng tới mình nhưng vẫn bình tĩnh mà không lên tiếng chỉ hành động cánh tay băng thể của nàng hướng Nhện Phiền cùng thanh độc tơ kiểm, khiến Nhện Phiền phải kinh ngạc khó hiểu không biết Phuong Nguyệt định làm gì nhưng rất nhanh mắt mở to mà lâm bầm như không tin vào những gì mình đang thấy bản thể đang bay tụy bay về một hướng nhưng mà trong đầu chỉ còn vài chữ "mạnh, yêu nữ này rất mạnh" vì khi cánh tay băng Phuong Nguyệt hướng về phía Nhện Phiền chỉ thấy độc tơ kiểm của Nhện Phiền đã bị gãy nát mà vỡ vụn thành từng mảnh khi bị đóng băng còn bản thể Nhện Phiền không thể cử động bản thể như có một lực gì đó chèn ép khiến bản thể lão chảy máu và rồi như là một bông bóng bị một lớp băng mỏng bao phủ mà bị ném đi như ném một chiếc bánh, Nhện Phiền bây giờ giống như Tiểu bạch lùc trước chỉ là nơi mà Nhện Phiền bị ném đi lại không hề có một gốc cây nào đổ ngã hay gãy nát vì đều đã bị Lưới Tơ Huyết Độc khi thu lại mà ùi mất nhưng cuối cùng bản thể Nhện Phiền cũng đã ngừng lại mà ở ngoài bán kính Phuong Nguyệt ba mươi mét ở những gốc cây che chắn bản thể bị phủ băng cũng đã không còn nhưng mà những vết máu đã xuất hiện trên bản thể Nhện Phiền.

"Cách không không bằng" Phuong Nguyệt lâm bầm bốn chữ rồi không để ý tới Nhện Phiền đã cách nàng ba mươi mét mà tiến tới Lưới Tơ Huyết Độc cách nàng chỉ vài bước chân nơi đám tộc nhân Nhện tộc còn lại vài tên đang run rẩy hoảng sợ khi thấy nàng tiến tới nhưng mà bọn chúng lại không có ý định ngừng gia cố mà cũng không có ý định tấn công nàng và bọn chúng chỉ mở to cặp mắt mà nhìn nàng

Nhện Phiền lắc lư bản thể phủ máu của mình mà nhìn về hướng Phuong Nguyệt kinh sợ không thôi trong lòng cũng không dám tiến lên nữa mà chỉ đứng im tại chỗ quan sát Phuong Nguyệt đã tới gần Lưới Tơ Huyết Độc đã ngừng hẳn lại mà không hề thu lại nữa lại nhìn chăm chú vào bản tay Phuong Nguyệt đang sắp chạm vào Lưới Tơ Huyết Độc mà hiện lên chút hi vọng

Phuong Nguyệt đứng gần nhìn Lưới Tơ Huyết Độc, những tộc nhân Nhện tộc còn lại cũng đã giống như những tên khác, đang ở gần Lưới Tơ Huyết Độc mà gia cố chỉ biết tro mắt nhìn Phuong Nguyệt đang tiến tới gần mà không thể ngăn cản nàng những tộc nhân ở ba hướng còn lại thì càng không biết càng không thể nào ngờ hướng nam đã bị đánh tan, thân thể băng thể của Phuong Nguyệt mang theo sự băng giá mà hướng về Lưới Tơ Huyết Độc đã ngừng lại mà tiến tới cánh tay băng lạnh lẽo của nàng liền chạm vào Lưới Tơ Huyết Độc cao hơn nàng rất nhiều huyết độc vẫn đang luân chuyển, Nhện Phiền từ phía xa trong thấy Phuong Nguyệt đang chạm tay vào Lưới Tơ Huyết Độc từ từ thì mừng rỡ trong đầu hẳn liền tưởng tới cảnh nàng sẽ bị Lưới Tơ Huyết Độc ăn mòn rồi hút cạn nguyên lực sinh mạng máu huyết thân thể sẽ trở nên héo tàn mà chết đi, đến lúc đó Lưới Tơ Huyết Độc từ ba hướng còn lại cũng sẽ thu lại mà giết chết đám Nhân tộc ở trong, chỉ là rất nhanh Nhện Phiền đã thất vọng rồi chuyển sang kinh sợ tột độ thực sự Nhện Phiền chỉ biết nuốt nước bọt vào trong mà không thốt nên lời lão biết lần này Nhện Tộc đã thất bại thảm hại, ngay cả tính mạng thiếu chủ cũng không biết sống chết như thế nào

- Ta sẽ đóng băng cái này!

Phuong Nguyệt lâm bầm băng nguyên lực từ thân thể băng thể của nàng lan tỏa ra xung quanh Lưới Tơ Huyết Độc hướng nam này Lưới Tơ Huyết Độc đã bị đóng băng mà không chỉ ngừng lại ở hướng này mà còn đang lan tỏa ra những hướng khác một cách nhanh chóng

Bên trong Lưới Tơ Huyết Độc

- Lưới Tơ Huyết Độc mọi người nhìn xem! Hàng Ngự kinh ngạc mừng rỡ mà nói to với chín người còn lại nơi đây khiến mọi người nhìn sang nơi hẳn đứng chỉ thấy Lưới Tơ Huyết Độc đang thu lại mà tiến tới gần đã ngừng lại còn đang bị đóng băng một cách nhanh chóng mà còn lan tỏa ra xung quanh những hướng khác

- Đây là băng hệ của Nguyệt muội, muội ấy đang cứu chúng ta! Phù Hiệu nhìn Lưới Tơ Huyết Độc đang bị đóng băng mà nói trong mừng rỡ

Bên ngoài Lưới Tơ Huyết Độc hướng đông

- Chuyện này là sao, sao bản thể ta lại không cử động được, băng hệ của Nhân tộc, ai đang làm chuyện này ai có thể mạnh như vậy để mà đóng băng Lưới Tơ Huyết Độc! Nhện Hào mắt như trợn mà mở to nhìn bản thể mình đang bị băng hóa mà như không tin giọng nói nhỏ dần rồi tắt hẳn, những sợi tơ của Nhện Hào đang cắm vào trong lưới tơ cùng những tộc đứng trước lão không còn được bao nhiêu tên tất cả cùng đều bị đóng băng theo Lưới Tơ Huyết Độc

Bên trong Lưới Tơ Huyết Độc

- Hướng đông cũng đã bị đóng băng! Tổng Tân nhìn hướng đông mà tự nói rồi nhìn về hai hướng còn lại mà kinh sợ thâm than trong lòng "Nguyệt muội thật mạnh a, chưa bao giờ gặp mặt mà muội ấy lại mạnh đến như vậy"

Hoa Lữ, Tà Mạn đã ngừng phòng thủ hướng tây mà ánh mắt như trợn lên nhìn mưa tên vẫn còn đang hướng tới họ đều đã bị đóng băng cùng với Lưới Tơ Huyết Độc hướng này, hướng bắc nơi Phù Hiệu cùng Hàn Trung cũng vậy nhưng ánh mắt hai người bây giờ lại đang ngạc nhiên nhìn Nhị Cổ Thụ vẫn bị bao vây phía trong cùng với mọi người mà kinh ngạc vì nó dường như không hề bị tổn hại một chút nào bởi Lưới Tơ Huyết Độc hay băng hệ của Phuong Nguyệt mà vẫn đứng sừng sững ở đó mặc dù xung quanh mọi người chỉ còn lại là một khoảng trống khi mà tất cả cây cối đều đã biến mất, Vũ Thiên nhìn trên đỉnh đầu của mình Lưới Tơ Huyết Độc cũng đã bị đóng băng mà mừng rỡ thở phào "có lẽ mọi người đã an toàn"

- Hiểu tỷ, Tuyệt tỷ chúng ta nên rời khỏi nơi này nếu không chỉ sợ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm! Tiếng nói của Phuong Nguyệt đã vang lên nhưng câu nói

của nàng lại khiến mười người Tổng Tân đang thở phào nhẹ nhõm phải ngạc nhiên thêm một lần mà nhìn nàng đang tới gần

- Nguyệt muội ý muội là sao!

Tiếng nói của mọi người đồng loạt vang lên làm cho Phương Nguyệt hơi đứng hình rồi lắc đầu mà nhìn một lượt mọi người đang nhìn mình rồi nói vài chữ trong hao hụt có lẽ nàng đã tổn hao gần hết nguyên lực cho cái Lưới Tơ Huyết Độc nên giọng nói có vẻ thều thào mà tiến thẳng hướng nơi hai cây Nhị Cổ Thụ mà đi "chúng ta nên rời khỏi nơi này"

Nhà Băng Hình Thành

Trước khi vào Huyền Lang Động này, tất cả đều biết sẽ gặp nguy hiểm có khi là bỏ mạng cho nên cái chết của Tiết Bình hay một ai đang đứng ở nơi đây cũng đều như vậy

Bên trong Lưới Tơ Huyết Độc, mười người vẫn giữ nguyên tư thế như cũ mà nhìn Tiết Bình đã biến mất trong Lưới Tơ Huyết Độc không để lại một chút gì sự tồn tại của Tiết Bình, Lưới Tơ Huyết Độc đã khôi phục lại bình thường mà đang thu lại một cách nhanh chóng hướng tới mọi người ở trong, chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì những hướng còn lại cũng đang bắt đầu rung động mà thu lại duy chỉ có phía trên đỉnh đầu mọi người là Lưới Tơ Huyết Độc vẫn đứng im không lên và cũng không xuống, chỉ có điều mưa tên độc nơi hướng đông đã không còn nhưng ba hướng khác vẫn duy trì đều đặn mà không có dấu hiệu ngừng nhưng đối với Vũ Thiên và những người khác đã không còn hi vọng thoát ra khỏi cái đám Lưới Tơ Huyết Độc đang bao vây này, tuy sáu người Phù Hiếu vẫn đang phòng thủ ở ba hướng còn lại nhưng cũng đã không còn bao nhiêu nguyên lực để mà duy trì phòng thủ, Tổng Tân lắc đầu mà nhìn hướng Tiết Bình đã bị Lưới Tơ Huyết Độc hòa tan đang thu lại mà không tạo ra mưa tên tuy ngạc nhiên nhưng lại không để ý nữa, Tổng Tân khoanh chân ngồi xuống, một pháp quyết tạo ra "lõi rỗng" đã rút cạn nguyên lực của hắn bấy giờ hắn và Tiêu Ngọc có lẽ là hai kẻ mạnh nhất trong mười người còn lại giống như ngọn lửa đã tắt, Tiêu Ngọc cũng giống như Tổng Tân chỉ thể trầm mặc về kiểu ngạo trên mặt đã thay bằng vẻ nghiêm trọng nhưng lại không thể làm gì khác ngoài nhìn mọi người rồi lại khoanh chân tại chỗ, Hoàng Phong im lặng, Vũ Thiên cũng im lặng tất cả mọi người đều trở nên im lặng nhưng trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ khẩn trương nhưng lại không thể nào nghĩ ra được biện pháp gì để thay đổi tình hình hiện tại

- Chúng ta hết hi vọng thoát ra khỏi cái đám lưới này rồi, chúng ta sẽ bỏ mạng hết ở nơi này sao! Hàng Ngự nhìn mưa kiếm lao tới mà tự than, Hàng Ngự cũng đã nhìn ra mọi người đều đang ở thế bí không còn nguyên lực để mà ngăn chặn Lưới Tơ Huyết Độc, chính Hàng Ngự cũng đang chống đỡ hướng nam nhưng đã không thể nào chống đỡ được lâu hơn chỉ có cảm chừng với chút nguyên lực còn lại

- Vẫn còn Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ vẫn còn ở ngoài! Tiêu Bạch đã cất giọng khiến mọi người giật mình mà nhớ tới Phương Nguyệt mà ánh mắt đã bớt lo lắng mà hiện lên hi vọng vẫn khi nghĩ Phương Nguyệt vẫn còn đang ở ngoài nhưng chắc chắn sẽ tới giúp bọn họ, nhưng Tổng Tân, Tiêu Ngọc trong lòng lại không hi vọng nhiều, vì hai người cũng không tin Phương Nguyệt có thể phá hủy được Lưới Tơ Huyết Độc này

Nghệ Tuyệt nhìn Tiêu Bạch trên tay mình trong thấy nó vẫn không hề lo lắng gì mà vẫn đảo cặp mắt nhìn quanh tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi khi Tiêu Bạch lên tiếng nói, có lẽ trong mười người còn lại nơi đây chỉ còn mình nàng là chưa tổn hao nguyên lực bao nhiêu nhưng một mình nàng cũng không thể nào thay đổi được kết cục bên trong Lưới Tơ Huyết Độc này

- Mưa kiếm bên này đã ngừng, thật kỳ lạ! Hàng Ngự đã thu lại thổ nguyên lực giọng nói mang vẻ bất ngờ mà mừng rỡ nhìn mưa kiếm đã ngừng hẳn nhưng mà Lưới Tơ Huyết Độc vẫn đang di chuyển khoảng cách đã cách họ không còn bao nhiêu khi mà chỉ cách chưa đầy mười mét và đang thu lại mỗi lúc một gần

Ánh mắt mọi người đều nhìn hướng Hàng Ngự mà kinh ngạc hiện rõ trên mặt mười người

Bên ngoài Lưới Tơ Huyết Độc hướng nam

- Phiên đại nhân phía sau người dường như có một nữ tử đang tới! Một tên tộc nhân đang đợi chờ tới lượt mình tiến vào Lưới Tơ Huyết Độc bắt chọt nhìn phía sau những chiếc chân to mà cao ngều ngiều của Nhện Phiên mà nhìn thấy bóng dáng một nữ tử áo trắng thì giật mình mà thông báo với Nhện Phiên vẫn đang điều khiển Lưới Tơ Huyết Độc

Nhện Phiên hơi ngạc nhiên với lời nói của tên tộc nhân với bản thể nhỏ hơn lão mà nhìn xuống hắn nhưng lão lại không thể nào xoay chuyển bản thể to lớn của mình mà nhìn hướng đằng sau mình vì lão đang phải điều khiển Lưới Tơ Huyết Độc

Nhện Phiên chỉ gật đầu với tên tộc nhân vừa thông báo mà trầm ngâm rồi liền thay đổi thân thể trở lại hình dáng Nhân tộc mà nhìn bóng dáng nữ tử đang ở khoảng cách còn xa không nhìn rõ là ai nhưng rất nhanh bóng dáng nữ tử áo trắng như hồn ma vất vưởng đã xuất hiện mỗi lúc một rõ khiến Nhện Phiên trong lòng dâng lên lo lắng bất an, khi bóng dáng nữ tử từ đã tới gần chỉ cách khoảng một trượng ánh mắt Nhện Phiên đã kinh sợ mà hiện lên, "không nghĩ là yêu nữ này chẳng lẽ thiếu chủ đã gặp nguy" Nhện Phiên lại tự nắn nắn trong lòng

Phương Nguyệt ánh mắt lạnh lùng nhìn thân thể Nhân tộc của Nhện Phiên những sợi tơ từ thân thể phủ huyết độc của lão vẫn cắm vào Lưới Tơ Huyết Độc nhưng đã giảm bớt

Phương Nguyệt lại bước nhanh mà tiến về phía Nhện Phiên dường như cũng không hề để ý tới sự tồn tại của Nhện Phiên hay những tộc nhân Nhện tộc phía sau khiến Nhện Phiên phải ra lệnh cho đám Nhện tộc phía sau

- Các người tiến lên ngăn chặn yêu nữ đó cho ta!

Đám Nhện tộc tộc nhân phía sau Nhện Phiên đã không còn lại bao nhiêu chỉ còn lại khoảng năm mươi nhưng vì bản thể to lớn của chúng nên nhìn từ trên xuống cứ nghĩ số lượng phải rất nhiều, tiến ra lệnh của Nhện Phiên đã dứt đám tộc nhân liền hướng Phương Nguyệt mà lao tới nhưng cho dù bản thể của chúng có to gấp đôi Phương Nguyệt nhưng cũng không làm gì được nàng, Phương Nguyệt vẫn hướng về Lưới Tơ Huyết Độc nơi mà Nhện Phiên đang

chấn trước mà mặc đám Nhện tộc tộc nhân đang tiến tới để ngăn cản nàng chỉ là thân thể nàng lại thay đổi mà chuyển sang băng thể khi đám Nhện tộc tộc nhân còn cách nàng mấy thước thì đã bị hàn khí từ thân thể nàng tản mát ra mà chấn cho hóa băng hàn khí nhập thể thể chết tại chỗ, bước chân nàng vẫn không ngừng mà càng vẫn tiến bước tới Nhện Phiến, bản thể bị đóng băng của đám Nhện tộc tộc nhân tự động bị dạt sang một bên mà không rõ nguyên nhân, chẳng mấy chốc số lượng tộc nhân Nhện tộc đang chặn nàng đã không còn lại bao nhiêu mà chỉ còn vài tên chỉ là rất nhanh những tên còn lại cũng đã đi theo những tên khác mà chỉ còn lại Nhện Phiến đang lặng thinh mà tự nói một mình:

- Lưới Tơ Huyết Độc lần này chẳng lẽ lại thất bại bởi đám Nhân tộc này!

Phía sau Nhện Phiến vẫn còn hai hàng Nhện tộc tộc nhân đang gia cố Lưới Tơ Huyết Độc nhưng bây giờ trong mắt bọn chúng đều đã hiện lên sự kinh sợ đến tột độ bản thể không ngừng run rẩy mà nhìn những tộc nhân khác đã hóa băng mà chết ánh mắt đều nhìn Nhện Phiến nhưng mà vẫn phải tiếp tục gia cố

Nhện Phiến nhìn nữ tử áo trắng như là một nữ thần băng lạnh nhìn mình khiến Nhện Phiến không khỏi trùng bước tuy không muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại không thể, khi nghĩ tới lời dặn của Nhện Lục với lại chính lão cũng đang lo sợ Nhện Lục đã chết nếu là sự thật chỉ sợ cái mạng của lão khi quay về tộc cũng khó mà giữ với tộc trưởng cho nên Nhện Phiến chỉ còn cách ngăn chặn Phương Nguyệt để Lưới Tơ Huyết Độc giết chết đám Nhân tộc đang ở bên trong chờ chết, thân thể Nhện Phiến lại thay đổi mà quay lại bản thể của mình nguyên lực từ bản thể tản mát ra đã không còn mạnh mẽ như trước những sợi tơ đang cắm vào Lưới Tơ Huyết Độc đã được rút lại khiến cho tốc độ thu của Lưới Tơ Huyết Độc liền trở nên chậm rất nhiều

- Chỉ cần giữ chân người thêm một chút thì đám Nhân tộc phía trong chắc chắn sẽ chết! Nhện Phiến quan sát Lưới Tơ Huyết Độc rồi hiện lên chút hi vọng mà tiến nhanh ngăn chặn Phương Nguyệt tuy biết Phương Nguyệt rất mạnh nhưng Nhện Phiến cũng không tin nàng lại mạnh đến mức có thể một kích đánh bay lão Nhện

- Ta sẽ không để yêu nữ người cứu chúng!

Phương Nguyệt lạnh lùng nhìn Nhện Phiến tự nói, rồi bước đi rầm vang hướng nàng mà tới định dùng thân thể to lớn để áp chế nàng

"Độc tơ kiểm"

Đó là một thanh kiếm tơ nhưng nó lại được phủ một lớp huyết độc được Nhện Phiến điều khiển bởi một sợi tơ dẫn truyền mà hướng Phương Nguyệt chém mạnh, Phương Nguyệt nhìn "độc tơ kiểm" cùng bản thể Nhện Phiến đang hướng tới mình nhưng vẫn bình tĩnh mà không lên tiếng chỉ hành động cánh tay băng thể của nàng hướng Nhện Phiến cùng thanh độc tơ kiểm, khiến Nhện Phiến phải kinh ngạc khó hiểu không biết Phương Nguyệt định làm gì nhưng rất nhanh mắt mở to mà lâm bầm như không tin vào những gì mình đang thấy bản thể đang bay tụt bay về một hướng nhưng mà trong đầu chỉ còn vài chữ "mạnh, yêu nữ này rất mạnh" vì khi cánh tay băng Phương Nguyệt hướng về phía Nhện Phiến chỉ thấy độc tơ kiểm của Nhện Phiến đã bị gãy nát mà vỡ vụn thành từng mảnh khi bị đóng băng còn bản thể Nhện Phiến không thể cử động bản thể như có một lực gì đó chèn ép khiến bản thể lão chảy máu và rồi như là một bông bóng bị một lớp băng mỏng bao phủ mà bị ném đi như ném một chiếc bánh, Nhện Phiến bây giờ giống như Tiểu Bạch lúc trước chỉ là nơi mà Nhện Phiến bị ném đi lại không hề có một gốc cây nào đổ ngã hay gãy nát vì đều đã bị Lưới Tơ Huyết Độc khi thu lại mà ùi mất nhưng cuối cùng bản thể Nhện Phiến cũng đã ngừng lại mà ở ngoài bán kính Phương Nguyệt ba mươi mét ở những gốc cây che chắn bản thể bị phủ băng cũng đã không còn nhưng mà những vết máu đã xuất hiện trên bản thể Nhện Phiến.

"Cách không khổng băng" Phương Nguyệt lâm bầm bốn chữ rồi không để ý tới Nhện Phiến đã cách nàng ba mươi mét mà tiến tới Lưới Tơ Huyết Độc cách nàng chỉ vài bước chân nơi đám tộc nhân Nhện tộc còn lại vài tên đang run rẩy hoảng sợ khi thấy nàng tiến tới nhưng mà bọn chúng lại không có ý định ngừng gia cố mà cũng không có ý định tấn công nàng và bọn chúng chỉ mở to cặp mắt mà nhìn nàng

Nhện Phiến lắc lư bản thể phủ máu của mình mà nhìn về hướng Phương Nguyệt kinh sợ không thôi trong lòng cũng không dám tiến lên nữa mà chỉ đứng im tại chỗ quan sát Phương Nguyệt đã tới gần Lưới Tơ Huyết Độc đã ngừng hẳn lại mà không hề thu lại nữa lại nhìn chăm chú vào bàn tay Phương Nguyệt đang sắp chạm vào Lưới Tơ Huyết Độc mà hiện lên chút hi vọng.

Phương Nguyệt đứng gần nhìn Lưới Tơ Huyết Độc, những tộc nhân Nhện tộc còn lại cũng đã giống như những tên khác, đang ở gần Lưới Tơ Huyết Độc mà gia cố chỉ biết tro mắt nhìn Phương Nguyệt đang tiến tới gần mà không thể ngăn cản nàng những tộc nhân ở ba hướng còn lại thì càng không biết càng không thể nào ngờ hướng nam đã bị đánh tan, thân thể băng thể của Phương Nguyệt mang theo sự băng giá mà hướng về Lưới Tơ Huyết Độc đã ngừng lại mà tiến tới cánh tay băng lạnh lẽo của nàng liền chạm vào Lưới Tơ Huyết Độc cao hơn nàng rất nhiều huyết độc vẫn đang luân chuyển, Nhện Phiến từ phía xa trong thấy Phương Nguyệt đang chạm tay vào Lưới Tơ Huyết Độc từ từ thì mừng rỡ trong đầu hẳn liền tưởng tới cảnh nàng sẽ bị Lưới Tơ Huyết Độc ăn mòn rồi hút cạn nguyên lực sinh mạng máu huyết thân thể sẽ trở nên héo tàn mà chết đi, đến lúc đó Lưới Tơ Huyết Độc từ ba hướng còn lại cũng sẽ thu lại mà giết chết đám Nhân tộc ở trong, chỉ là rất nhanh Nhện Phiến đã thất vọng rồi chuyển sang kinh sợ tột độ thực sự Nhện Phiến chỉ biết nuốt nước bọt vào trong mà không thốt nên lời lão biết lần này Nhện Tộc đã thất bại thảm hại, ngay cả tính mạng thiếu chủ cũng không biết sống chết như thế nào

- Ta sẽ đóng băng cái này!

Phương Nguyệt lâm bầm băng nguyên lực từ thân thể băng thể của nàng lan tỏa ra xung quanh Lưới Tơ Huyết Độc hướng nam này Lưới Tơ Huyết Độc đã bị đóng băng mà không chỉ ngừng lại ở hướng này mà còn đang lan tỏa ra những hướng khác một cách nhanh chóng

Bên trong Lưới Tơ Huyết Độc

- Lưới Tơ Huyết Độc mọi người nhìn xem! Hàng Ngự kinh ngạc mừng rỡ mà nói to với chín người còn lại nơi đây khiến mọi người nhìn sang nơi hẳn đứng chỉ thấy Lưới Tơ Huyết Độc đang thu lại mà tiến tới gần đã ngừng lại còn đang bị đóng băng một cách nhanh chóng mà còn lan tỏa ra xung quanh những hướng khác

- Đây là băng hệ của Nguyệt muội, muội ấy đang cứu chúng ta! Phù Hiệu nhìn Lưới Tơ Huyết Độc đang bị đóng băng mà nói trong mừng rỡ

Bên ngoài Lưới Tơ Huyết Độc hướng đông

- Chuyện này là sao, sao bản thể ta lại không cử động được, băng hệ của Nhân tộc, ai đang làm chuyện này ai có thể mạnh như vậy để mà đóng băng Lưới Tơ Huyết Độc! Nhện Hào mắt như trợn mà mở to nhìn bản thể mình đang bị băng hóa mà như không tin giọng nói nhỏ dần rồi tắt hẳn, những sợi tơ của Nhện Hào đang cắm vào trong lưới tơ cùng những tộc đứng trước lão không còn được bao nhiêu tên tất cả cùng đều bị đóng băng theo Lưới Tơ Huyết Độc

Bên trong Lưới Tơ Huyết Độc

- Hướng đông cũng đã bị đóng băng! Tổng Tân nhìn hướng đông mà tự nói rồi nhìn về hai hướng còn lại mà kinh sợ thâm than trong lòng "Nguyệt muội thật mạnh a, chưa bao giờ gặp mặt mà muội ấy lại mạnh đến như vậy"

Hoa Lữ, Tả Mạn đã ngừng phòng thủ hướng tây mà ánh mắt như trợn lên nhìn mưa tên vẫn còn đang hướng tới họ đều đã bị đóng băng cùng với Lưới Tơ Huyết Độc hướng này, hướng bắc nơi Phù Hiệu cùng Hàn Trung cũng vậy nhưng ánh mắt hai người bây giờ lại đang ngạc nhiên nhìn Nhị Cổ Thụ vẫn bị bao vây phía trong cùng với mọi người mà kinh ngạc vì nó dường như không hề bị tổn hại một chút nào bởi Lưới Tơ Huyết Độc hay băng hệ của Phurong Nguyệt mà vẫn đứng sừng sững ở đó mặc dù xung quanh mọi người chỉ còn lại là một khoảng trống khi mà tất cả cây cối đều đã biến mất, Vũ Thiên nhìn trên đỉnh đầu của mình Lưới Tơ Huyết Độc cũng đã bị đóng băng mà mừng rỡ thở phào "có lẽ mọi người đã an toàn"

- Hiểu tỷ, Tuyệt tỷ chúng ta nên rời khỏi nơi này nếu không chỉ sợ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm! Tiếng nói của Phurong Nguyệt đã vang lên nhưng câu nói của nàng lại khiến mười người Tổng Tân đang thở phào nhẹ nhõm phải ngạc nhiên thêm một lần mà nhìn nàng đang tới gần

- Nguyệt muội ý muội là sao!

Tiếng nói của mọi người đồng loạt vang lên làm cho Phurong Nguyệt hơi đứng hình rồi lắc đầu mà nhìn một lượt mọi người đang nhìn mình rồi nói vài chữ trong hao hực có lẽ nàng đã tổn hao gần hết nguyên lực cho cái Lưới Tơ Huyết Độc nên giọng nói có vẻ thều thào mà tiến thẳng hướng nơi hai cây Nhị Cổ Thụ mà đi "chúng ta nên rời khỏi nơi này"

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tiến Lang Tộc

- Được rồi chúng ta cũng nên rời nơi này mà tiến tới Lang tộc! Tổng Tân lên tiếng rồi bước đi phía sau Phurong Nguyệt, những người còn lại ngơ ngác nhìn nhau rồi cũng lần lượt tiến ra khỏi nơi này vì vẫn còn hơi bất ngờ trước những gì đang diễn ra

Phurong Nguyệt ngừng lại nơi Lưới Tơ Huyết Độc hướng bắc bị đóng băng này mà tạo ra một cánh cửa băng rồi tiến ra ngoài ánh mắt nàng chỉ nhìn xung quanh một lượt rồi tiến thẳng, chỉ là đám người Tổng Tân từ trong tiến ra hướng này thì không khỏi lắp bắp miệng mà không ai lên tiếng chỉ nhìn quanh những cái xác Nhện đã đóng băng rồi tiến về nơi cái xác Nhện to nhất mà tiến bước theo sau Phurong Nguyệt.

Nói về Nhện Phiến khi hắn thấy Phurong Nguyệt tiến vào trong Lưới Tơ Huyết Độc đã bị đóng băng hoàn toàn thì cũng biết đã không còn hi vọng gì nữa chỉ là khi định rời khỏi thì Nhện Phiến đã trong thấy phía đối diện mình cũng có một thân ảnh đang nhanh chóng bỏ đi khi nhìn rõ được thân ảnh đó khiến Nhện Phiến phải thốt lên vài chữ "Cạp Lon Bò Cạp Tộc thiếu chủ" nhưng cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này

Cạp Lon cũng đã trong thấy Nhện Phiến nhưng cũng không nói gì hay hỏi gì cũng vì khoảng cách quá xa, mà nhanh chóng bỏ đi về tộc địa trong lòng Cạp Lon cũng đang rất tức giận vì lần này không những không lấy được Chỉ Huyết Thảo từ tên Nhện Lục mà còn suýt chết trong tay Nhân Tộc, mười tộc nhân tham chiến lần này đều là tên Trung Vương nhưng đều đã chết năm còn năm tham gia chặn đánh không rõ sống chết thế nào trong khi đó lại có một kẻ rất mạnh, Cạp Lon nhìn Nhện Phiến mà muốn trút nỗi tức giận nhưng rồi đành phải lựa chọn rời đi vì nếu khai chiến với Nhện Phiến thắng thua còn không thể rõ được trong khi đó ngay cả hắn cũng đang không lạnh lạnh gì bây giờ hắn cũng như bò cạp què gãy chân đành phải lạng lẹ quay lại tộc địa.

Nhện Phiến với bản thể khổng lồ còn vương máu đang nhanh chóng tiến về tộc địa, trong lòng thì lại đang lo lắng không biết làm sao để giải thích với tộc trưởng, khi mà đến một vạn tộc nhân đã không còn ai sống sót, ngay cả Nhện tộc tộc nhân cấp cao giống như lão cũng đã không còn lại một tên nào ngoài lão, lại nghĩ tới thiếu chủ mà nhớ tới nữ tử nhân tộc mạnh mẽ kia khiến lão không khỏi có chút hoảng sợ trong lòng không còn chút hi vọng nào

- Chỉ sợ thiếu chủ cũng đã!

- Cũng đã thế nào!

Nhện Phiến đang tự nói một mình nhưng khi nghe thấy giọng nói cất lên mang vẻ nghiêm trọng kèm chút lạnh lẽo mà hỏi khiến bản thể Nhện Phiến như

run lên ánh mắt nhìn trung niên mang độc một chiếc quần nâu xám vận một chiếc áo tím phủ lưng mái đầu tóc dựng đứng trong hơi quái dị trên không trung mà nhìn hướng Nhện Phiến đang ở phía dưới những tàng cây che phủ mà run rẩy tốt độ giọng Nhện Phiến run run nói:

- Tộc trưởng, tham kiến tộc trưởng, không biết tộc trưởng vì sao lại xuất hiện ở đây

- Thiếu chủ đâu!

- Thiếu chủ thì tiểu nhân không biết còn những tộc nhân khác thì đều đã chết cả rồi! Nhện Phiến giọng có chút không rõ ràng mà thành tiếng đáp lời chỉ là khi vừa dứt lời cũng là lúc Nhện Phiến cảm thấy bản thể như có một ngọn núi không lồ đè khiến cho Nhện Phiến cảm thấy nặng nề trong lòng bản thể phủ máu của lão đã đông nay lại chảy thành từng giọt, mặt đất gốc cây xung quanh nơi bản thể Nhện Phiến đã lún sâu xuống cùng với lão, Nhện Phiến biết tộc trưởng đang nổi giận và tính mạng của lão cũng đang nguy hiểm

- Đám nhân tộc đó hiện đang ở đâu!

- Lúc tiểu nhân bỏ đi thì bọn chúng vẫn còn ở Nhị Cổ Thụ còn bây giờ thì chỉ sợ bọn chúng đã tiến vào Lang tộc tộc địa

Nhện Phiến trả lời mà giọng run run lo lắng trong lòng, đàn ông trung niên với đôi mắt cú mèo gương mặt vẫn trầm lặng nhìn Nhện Phiến nói chậm rãi một câu nhưng lại khiến Nhện Phiến hoảng sợ khi nghe xong:

- Thiếu chủ đã chết, người cũng không cần phải sống nữa!

- Tộc trưởng tha mạng, tộc trưởng tha mạng, tiểu nhân đã cố hết sức, tộc trưởng tha ... mạng!

Nhện Phiến hoảng sợ mà cầu xin nhưng cũng không thể thay đổi được ý định của tộc trưởng Nhện tộc, chỉ thấy bàn tay của đàn ông trung niên cử động các đầu ngón tay tức thì bản thể to lớn của Nhện Phiến đã chia năm xẻ bảy không còn toàn vẹn bản thể mà rơi xuống mặt đất yên diệt không để cho Nhện Phiến một chút cảm giác đau đớn mà la hét

Tộc trưởng Nhện tộc lãnh lẽo mà ánh mắt sắc lạnh nhìn Nhện Phiến đã thành một đồng thịt vụn mà bay đi hướng

Nhị Cổ Thụ mà tới

Nơi Nhị Cổ Thụ trên không trung đã xuất hiện một đàn ông trung niên từ lúc nào ánh mắt nhìn hai hai gốc cây to mà cao qua cả nơi lão đứng trên không mà tự nói:

- Lưới Tơ Huyết Độc đưa con vô dụng này của ta lại cho thi triển trận pháp này, bằng hệ ẩn chứa hàn khí lại phá giải được Lưới Tơ Huyết Độc cấp Linh chắc là nữ tử đó

Đàn ông trung niên nhìn nhà băng đã hình thành ở dưới từ Lưới Tơ Huyết Độc, Nhị Cổ Thụ chỉ xuyên qua cái nhà băng mà những tán cây che chắn phía trên cái nhà băng tạo thành một khung cảnh cực kì đẹp xung quanh cái nhà băng này là một khoảng trống không còn cây cối, ba hướng đông bắc nam lại có ba con Nhện băng không lồ cùng những con nhện băng nhỏ vây quanh

- Lang tộc tộc địa có lẽ ta phải đi nhờ tới lão Cạp Tường

Tộc trưởng Nhện tộc nhìn nhà băng hình thành mà tự lẩm bẩm nhưng lão đã không còn ở nơi này nhưng giọng nói vẫn còn phảng phất xung quanh

- - - -

- Một đệ tử nữa đã bỏ mạng!

Lý Dương chương môn chỉ lặng lẽ lên tiếng rồi nhắm mắt lại mà im lặng những trường lão khác tuy đã thấy một chấm đỏ đã biến mất thì đã hiểu cũng không lên tiếng hỏi

Diệp trường lão nhìn chăm chú vào Mộc Chi Bản Mệnh, tuy gương mặt già nua vẫn bình thản nhưng cũng không hề lên tiếng hỏi Lý Dương chương môn nhưng vàng trán đã nhăn lại mà nhìn những chấm đỏ đang tiến vào trong Lang tộc lãnh địa

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thượng Linh

Cách Nhị Cổ Thụ hướng bắc một nơi nào đó trong Huyền Lang Động này, từ trên cao nhìn xuống chỉ là một màu xanh, phía trong rừng cây này là một

nhóm gồm mười một người ba nữ, tám nam đều ngồi khoanh chân mà nhắm mắt sắc mặt từng người đều đã bình thường trở lại, đều ngồi cách nhau một khoảng xung quanh mười một người chính là những đám cây cao phủ xung quanh từ xa nhìn tới rất khó nhận ra nơi này có người, ngay chỗ tam nữ đang khoanh chân còn có một tiểu thủ thân thể bị đóng băng chỉ chờ mỗi cái đầu với cặp mắt đang nhìn những nam tử đang nhắm mắt nhưng nó cũng chỉ im lặng.

Nhóm người này chính là nhóm Vũ Thiên đã rời khỏi Nhị Cổ Thụ!

- Nguyệt muội, không biết muội đã lấy được Chu Cam Quả! Tổng Tân đã mở mắt nhìn một lượt mười một người rồi ngừng lại nơi Phương Nguyệt khi thấy nàng đang nhìn mọi người xung quanh vẫn còn nhắm mắt mà không lên tiếng

Tổng Tân vừa dứt lời thì từng ánh mắt đang nhắm kia đã mở ra mà nhìn Phương Nguyệt có chút mong chờ, Phương Nguyệt gật đầu thay cho câu trả lời trên bàn tay nàng đã xuất hiện một quả cầu to phía trong là những quả Chu Cam đã nắm gọn, ánh mắt mười người nhìn thấy thì mừng rỡ trong lòng nhưng lại không có ai lên tiếng, Tổng Tân nhìn Chu Cam Quả trên tay Phương Nguyệt rồi trầm ngâm lên tiếng:

- Phương Nguyệt muội giữ lấy chúng, khi nào rời khỏi nơi đây muội giao cho chương môn giúp chúng ta coi như là hoàn thành nhiệm vụ lần này!

Vũ Thiên không để ý chỉ nhìn Tiểu Bạch mắt đang rực sáng miệng há to khiến nước từ miệng nó đã chảy ra và mắt đang rất mừng rỡ hiện lên rõ ràng trên mặt nó, những người còn lại không ai lên tiếng mà chỉ lặng thinh khi nghe Tổng Tân nói, tuy trong một vài ánh mắt muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Nguyệt tỷ tỷ phần của đệ đâu! Tiểu Bạch được Nghê Tuyệt để gần cạnh nàng mà nó bất chợt nhìn Phương Nguyệt cái đầu nhỏ của nó còn cử động được há miệng hỏi khi mà mọi người đều yên lặng

- Nguyệt muội chỉ cần giữ lại mười một quả còn lại nên cho Tiểu Bạch trong nó có vẻ đang rất muốn được thưởng thức đám quả này! Nghê Tuyệt nhìn Chu Cam Quả trong đám tơ đang bao xung quanh mà suy đoán số quả trong đám tơ rồi nói với Phương Nguyệt, Phương Nguyệt nhìn Tiểu Bạch mỉm cười mà gật đầu

Những sợi tơ đang bao quanh Chu Cam Quả liền đứt gãy thành những vụn băng, Phương Nguyệt mà lấy mười một quả giữ lại cất vào trong Không Gian Giới Chỉ được đeo trên ngón tay mình, số quả còn lại cũng không nhiều Phương Nguyệt không băng ở dưới đám quả mà đều đưa tới trước cái đầu nhỏ thó của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch không đợi mà liền một ngụm nuốt liền ba quả cùng lúc với giọng nói của Hoa Lữ vang lên hỏi:

- Nguyệt muội tên thù lĩnh Nhện Tộc như thế nào rồi muội đã giải quyết hẳn!

Phương Nguyệt gật đầu định trả lời nhưng giọng nói của Nghê Tuyệt hơi lo lắng vang lên khiến mọi người đều nhìn Tiểu Bạch:

- Nguyệt muội, Tiểu Bạch đang thay đổi nó có vẻ đau đớn!

Chỉ thấy khi Tiểu Bạch nuốt xong ba quả thân thể nó vốn dĩ bị lớp băng của Vũ Thiên bao phủ đã bắt đầu tan biến, nó đã cử động được chỉ là cặp mắt của nó lại đang không rời những quả Chu Cam miệng há to lại tiếp tục một ngụm ba quả rồi một ngụm hai quả mà nuốt vào bụng, cặp mắt Tiểu Bạch liền trở nên sáng rực lên mà há to miệng hơn nữa một ngụm cuối tất cả số quả còn lại đều nằm trong bụng Tiểu Bạch không biết là nó đã nuốt bao nhiêu quả nhưng bây giờ thì chỉ thấy Tiểu Bạch nó liền thò lưỡi ra mà cảm thụ nó cảm nhận được một nguồn năng lượng từ Chu Cam Quả đang lan tỏa khắp thân thể, mọi người đều kinh ngạc mà nhìn sự thay đổi của Tiểu Bạch chỉ thấy bộ lông vốn dĩ vàng óng ánh của nó đã xuất hiện thêm những sọc đen xung quanh, nhưng Tiểu Bạch lại không cảm nhận được vì lúc này mặt hồ nhỏ nhắn đáng yêu của nó đã trở nên nhắn nhỏ miệng hồ không ngừng phát ra tiếng gầm gừ nhỏ nhưng cũng đủ để mọi người nghe thấy mà hiếu kỳ nhìn Tiểu Bạch, Vũ Thiên và mặt hiện lên chút bất ngờ nhìn Tiểu Bạch mà không hiểu gì về mặt hẳn không khỏi trở nên ngốc trẻ mà nhìn Tiểu Bạch, Nghê Tuyệt với Phương Nguyệt ở gần Tiểu Bạch nhất nên khi thấy biểu hiện kỳ lạ của Tiểu Bạch thì trên mặt hai người đã có chút biến hóa khác thường nhưng vẫn bình tĩnh

"Grừ Gào"

Tiểu Bạch phát tiếng gầm gừ mỗi lúc một to hơn mắt nó không khỏi tròn tròn lên mà nhắn nhỏ trên mặt mỗi lúc một rõ hơn

"Thiên ca cứu đệ" Tiểu Bạch khóc thầm trong lòng mà miệng gọi to tên Vũ Thiên cầu cứu chỉ là nó lại phát không thành tiếng nó bây giờ chỉ cảm thấy thân thể nhức nhối khắp thân như ngàn mũi dao đâm vào thân thể nhỏ bé của mình như những mũi tên sắc nhọn xuyên vào thân thể

Những người khác lại bắt đầu lại phải mở to mắt mà nhìn sự thay đổi kỳ lạ của Tiểu Bạch đang phát sinh bên ngoài thân nó ánh sáng đỏ phủ quanh thân Tiểu Bạch lại xuất hiện mà còn sáng lên rất nhiều nó đã chuyển từ nhạt sang đậm nhưng còn chưa có dấu hiệu ngừng mà đang không ngừng sáng thêm nữa khi tới cực đậm thì mới ngừng lại lúc ấy hiện quanh thân nó cũng có khi biến mất hẳn, thân thể Tiểu Bạch bây giờ đã được bao quanh bởi một quần sáng đỏ đậm như máu cực đậm đây là trạng thái của Thượng Linh cảnh giới Tiểu Bạch không biết Vũ Thiên cũng không biết, nguyên khí xung quanh đang tập trung mà tiến nhập vào thân thể Tiểu Bạch, Nghê Tuyệt ở gần nhất nên cảm nhận được rõ ràng nhất nguyên khí đang nhập vào cơ thể Tiểu Bạch chỉ là nó lại đang gào thét, nguyên khí mỗi lúc một nhiều nhập vào thân thể Tiểu Bạch trong nguyên khí còn ẩn chứa những ánh sáng đỏ sáng lên những người khác nhìn thấy thì không để ý nhưng Hàn Trung với Hoàng Phong nhìn thấy thì hơi kinh ngạc mà thốt lên "hỏa hệ" một tiếng nhỏ

Nhưng lúc này thì Tiểu Bạch với đôi mắt đã trở nên trắng dẹt mà ngừng la hét nguyên khí nhập vào thân thể nó cũng đã ngừng lại chỉ thấy Tiểu Bạch há miệng từ miệng nó đã xuất hiện một luồng sáng đỏ giống như là một cột trụ phóng thẳng xuống mặt đất "rầm" "phăng" hai tiếng động roẹt vào tai mọi người còn Tiểu Bạch đã văng thẳng lên không trung khiến ánh mắt mọi người đều phải nhìn lên trên đám cây đang bao phủ phía trên mọi người mà ngờ ngác một hồi

- Chuyện này! Hoàng Phong lên tiếng mà nhìn không trung nơi Tiểu Bạch bắn thẳng lên nhưng lại không thấy nó rớt xuống mà một tiếng hét từ một hướng khác lại vang vọng tới mọi người

- Tên nào, tên nào đang ám toán ta!

Phía trước đám người Vũ Thiên cách một khoảng không xa một tiếng hét tức giận đã vang lên cách nơi Vũ Thiên cùng mọi người đang miệng chữ O mắt chữ Y nhìn nơi Tiểu Bạch đã phải đầy ánh lửa khi mà tan hết thì cũng đã hiện ra một cái hố nhỏ nơi Tiểu Bạch nằm nhưng lại không thấy Tiểu Bạch đâu

- Tiếng hét lúc này! Vũ Thiên nói một câu rồi liền hướng phía trước nơi tiếng hét phát ra mà nhanh hướng tới những người khác cũng liền theo sau mà không đợi ai lên tiếng trong lòng lại càng thấy khó hiểu với tiểu thú của Vũ Thiên, tuy tiếng hét này không phải của Tiểu Bạch nhưng chắc chắn có liên quan đến Tiểu Bạch

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lang Cơ - Lang Hoàn

Phía trước nơi đám người Vũ Thiên đang hướng tới

Nơi này có một đôi nam nữ, nam tử da ngăm mang một chiếc khó nâu dày thân thể cường tráng, nữ tử xinh đẹp chỉ vận một miếng vải quấn ngang ngực cùng với chiếc quần bó sát, hai người đều đang kinh ngạc mà nhìn một màn trước mặt, phía đối diện hai người là một trung niên nam tử đầu tóc rối bởi lão cũng không khác nam tử mình trần quần quần quanh eo cặp mắt tức giận đã hiện rõ nhưng lại nhìn tiểu thú mà không phải là đôi nam nữ, ba người đều nhìn về phía tiểu thú bất ngờ xuất hiện từ đầu ngòi chễm trệ đối diện với ba người mặt đang ngờ ngác nhìn quanh tỏ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra khiến cho thiếu nữ nhìn nó phải mỉm cười, nam nhân khó nâu bên cạnh đứng gần sát nàng tuy chú ý tiểu thú nhưng lại đang cảnh giác trung niên nam tử nhiều hơn, chỉ là hai người đã rất nhanh khẩn trương nhìn trung niên nam tử với vẻ mặt gian xảo đang nhìn tiểu thú mà tự lẩm bầm mả:

- Thượng Linh, chỉ là tiểu thú mà lại có cảnh giới Thượng Linh, tự đâm vào ta mà vẫn lạnh lùng, tiểu thú này thật thú vị!

- Lão là tộc nhân của Bò Cạp tộc sao lại bước chân vào lãnh thổ của Lang tộc chúng ta! Nữ tử xinh đẹp lạnh giọng lên tiếng

- Ta tiến vào đây chỉ để giết các ngươi!

Ánh mắt trung niên nam tử lại nhìn đôi nam nữ mà cười hung ác nói, lại nhớ đến lúc này khi định giết đôi nam nữ đang tình tứ mà tâm sự này thì từ đâu trên bầu trời lại có một luồng nguyên lực mạnh lao thẳng vào đầu lão vì bất ngờ không kịp phòng bị thành ra đầu tóc lão một phen rối bởi

- Thiên ca, huynh ở đâu sao để lại ở đây!

Tiểu thú này chính là Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nhìn ngó xung quanh mà không thấy Vũ Thiên đâu thì ngớ đầu mà gọi to tên hắn, Tiểu Bạch lại nhìn về phía trung niên nam tử cùng đôi nam nữ mà mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, nó dường như không nhớ chuyện gì mới xảy ra

Tiểu Bạch chỉ lướt qua trung niên nam tử mà nhìn đôi nam nữ tròn mắt mà há miệng định hỏi gì đó vì trong thấy thiện cảm của hai người, đôi nam nữ thì lại gật đầu với Tiểu Bạch trong lòng hai người lại cảm thấy may mắn vì lúc này nếu không có Tiểu Bạch từ trên trời rơi xuống trúng ngay đầu trung niên nam tử thì chỉ sợ hai người đã không còn mạng mà đứng đây, ba người đều nhìn Tiểu Bạch mà không khỏi trở nên trầm mặc im lặng

- Ta đang định giết hai tên này thì bị ngươi phá đám nếu thế thì ta sẽ thay đổi lại vậy ta sẽ bắt ngươi mà tha cho hai tên này, chắc chắn tộc trưởng sẽ có hứng thú với ngươi lúc đó ta còn được thưởng lớn nữa không chừng, nhưng mà có lẽ ta cũng nên giải quyết luôn hai tên này nếu không tộc trưởng lại trách phạt

- Tiểu đệ cẩn thận! Nam tử bên cạnh thiếu nữ lên tiếng nhắc nhở Tiểu Bạch khi trong thấy trung niên nam tử đã xuất hiện bên cạnh nó

- Hoàn ca chàng lên cứu nó đi! Thiếu nữ bên cạnh nhìn Tiểu Bạch vẫn còn nhìn ngó xung quanh tìm kiếm ai đó mà không để ý tới nguy hiểm đang tới gần mà nói khê với nam tử bên cạnh

- Lão già xấu tính ngươi tính làm gì ta hả Thiên ca của ta sẽ không tha cho ngươi đâu! Tiểu Bạch vẫn ngồi im mà không bỏ chạy miệng hồ nhìn lão già mà nể nang mà hù dọa chỉ là trung niên nam tử cũng không thêm để ý tới lời hù dọa của Tiểu Bạch mà bàn tay đã gần nắm lấy cổ Tiểu Bạch đang hoảng sợ lấy hai chân che mắt, nhưng nam tử đã xuất hiện phía sau lão mà thi triển một đợt công kích về phía trung niên nam tử

- Thượng Vương mà muốn chống lại Hạ Hoàng ngươi đang ảo tưởng sức mạnh sao!

Trung niên nam tử nhìn sói xám thân thể to gấp đôi lão đang ở phía sau mình đang múa vuốt dài nhọn cùng hàm răng sắc nhọn như sắp cắn phập vào thân không gây không mập của lão mà chỉ cười lạnh mà khinh bỉ chỉ thấy lão phát tay trái một luồng nguyên lực cực mạnh liền chấn văng sói xám và đập mạnh vào những gốc cây xung quanh rồi mới rút xuống mặt đất miệng sói không ngừng phun máu nhìn nữ tử đang ở xa mà lắc đầu trong đôi mắt sói xám còn hiện lên sự ảo não, nữ tử mỉm cười nhìn hắn mà gật đầu tỏ ý đã hiểu ánh mắt nàng lại nhìn Tiểu Bạch mà đánh bắt lực, Tiểu Bạch đã cứu hai người nhưng hai người lại không cứu được nó nhưng nàng đã ngạc nhiên mà nhìn Tiểu Bạch với chút gì đó khác lạ khó hiểu, chỉ thấy khi lão già tưởng mình có thể bắt được Tiểu Bạch thì từ thân thể Tiểu Bạch lại tỏa ra một luồng ánh sáng đỏ bao phủ lấy nó, hòa nguyên lực liền tan mất ra xung quanh Tiểu Bạch

khiến cho trung niên nam tử cũng một phen ngạc nhiên mà thốt "hòa hệ"

- Tiểu thủ ta nhất định phải bắt ngươi cho bằng được!

Ánh mắt trung niên nam tử liền sáng lên trong lòng càng quyết tâm phải bắt cho bằng được Tiểu Bạch, lão liền vận nguyên lực từ cơ thể lão liền tỏa ra một luồng áp lực ép về phía Tiểu Bạch khiến cho hỏa nguyên lực xung quanh nó cũng liền biến mất bàn tay lão liền trực tiếp định tóm lấy Tiểu Bạch

- Lão già xấu tính ngươi định làm gì ta hả, Thiên ca cứu đệ!

Tiểu Bạch hét oản cập mắt nó trợn trừng nhìn bàn tay độc ác đang tóm lấy mình mà mắg trung niên nam tử nhưng cũng không hiểu tại sao ngọn lửa từ đầu hình thành rồi lại tại sao biến mất quanh thân chỉ có điều tiếng hét chửi của Tiểu Bạch vẫn không ngăn được ý định của trung niên nam tử

"Băng"

Tiếng nói của một nữ tử từ phía xa vang tới nơi này Tiểu Bạch nghe thấy không khỏi mừng rỡ, trung niên nam tử bàn tay đã chạm vào Tiểu Bạch gần tóm được nó liền đứng khựng lại mà giữ nguyên tư thế trong trạng thái đóng băng toàn thân, còn Tiểu Bạch lại đang bay lên mà hướng về trước nơi đám cây xanh đang che phủ từ trong đó lại đi ra một nhóm người, Tiểu Bạch không khỏi há miệng kinh ngạc vì cảm thấy thân thể mình đang bay bổng mà cách mặt đất một khoảng rồi lại cảm nhận mình đang nằm gọn trong lòng một ai đó ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn chỉ thấy một nữ tử đang mỉm cười nhìn nó khiến nó mừng rỡ mà chỉ về trung niên nam tử đã đóng băng mà kẻ lè:

- Nguyệt tỷ tỷ, lão già xấu tính ở đó định bắt đệ tỷ phải trừng phạt lão

- Tượng cảnh giới, hàn khí thật khủng khiếp!

Từ trong bức tượng băng đã vang lên giọng nói của trung niên nam tử tuy không to lắm nhưng cũng đủ để mọi người nghe thấy, tiếp đó chính là lớp băng phủ thấy trung niên nam tử liền vỡ vụn mà hiện ra trước mặt mọi người, ánh mắt trung niên nam tử lại nhìn nhóm Vũ Thiên mà ngừng lại trước nữ tử y phục trắng đang ôm lấy Tiểu Bạch mà âm trầm ánh mắt trở nên lạnh lẽo

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lang Cơ - Lang Hoàn (2)

- Nhân tộc!

Đôi nam nữ Lang tộc nhìn nhóm Vũ Thiên từ đầu xuất hiện mà tự nói nhỏ, nữ tử Lang tộc đã đi tới cạnh sói xám đang nằm ở gốc cây đã quay trở lại nam tử lúc này mà đứng gần, hai người đứng cạnh nhau mà nhìn trung niên nam tử cùng nhóm Vũ Thiên mà không lên tiếng chỉ có đề phòng trong ánh mắt hai người liền hiện lên chút lo lắng nhưng lại nhìn Tiểu Bạch trong lòng Phương Nguyệt mà hơi ngạc nhiên. Trung niên nam tử nhìn Tiểu Bạch đang tỏ vẻ không thân thiện với mình nhưng cũng không để ý lão lại đang lo lắng trong lòng thấy khó xử vì biết kế hoạch của tộc trưởng đã thất bại cho nên đành lạnh lẽo cất giọng mà dò hỏi:

- Ngươi chính là kẻ đã giết chết thiếu chủ Nhện tộc ngay cả thiếu chủ Bò Cạp tộc chúng ta cũng không tha!

Nhóm Vũ Thiên liền ngó người, Tống Tân, Tiêu Ngọc nhìn nhau mà nhớ tới tên thiếu chủ Bò Cạp tộc mà khó hiểu với câu nói của trung niên nam tử trước mặt này nhưng bọn họ cũng không lên tiếng, Phương Nguyệt lại càng không lên tiếng nàng chỉ lắc đầu mà không đáp trả ánh mắt chỉ yên lặng nhìn trung niên nam tử không cần nàng đáp lời đã nói tiếp:

- Kế hoạch tộc trưởng giao đã thất bại nhưng mà các ngươi cũng sẽ nhanh chóng đi gặp thiếu chủ của chúng ta!

Ánh mắt trung niên lại nhìn đôi nam nữ Lang tộc mà tiếp lời:

- Coi như hôm nay hai ngươi may mắn đã không phải bỏ mạng oan uổng!

Trung niên nam tử dứt lời đã biến mất trên không trung để lại đám người Tống Tân, Tiêu Ngọc tự hiểu vì sao lão lại có thể tự phá tan đám băng của Phương Nguyệt mà xuất hiện trước mặt bọn họ "cảnh giới Hoàng" vì chỉ có cảnh giới Hoàng mới làm được như thế, khiến cho mọi người trong lòng lại càng cảm thấy nơi này đang ẩn chứa một cái bí mật gì đó nhưng lại không thể đoán ra, trung niên nam tử Bò Cạp tộc đã bỏ đi cũng đang bức dọc tron lòng vì không chiến mà đã tự lui không phải vì lão sợ nhưng lão biết nếu không lui thì chỉ có mà đợi chết cho nên đành rời đi nếu ở lại đây không biết sẽ thành gì hay lại thành một con Bò Cạp vừa nóng vừa lạnh vừa được xong đất lại được tắm chút lá cây và định trụ bằng kim loại cứng thì lúc đó còn thể thâm hơn

- Nguyệt muội không xử lão luôn sao! Phù Hiểu nhìn trung niên nam tử bỏ chạy mà lên tiếng nhưng Phương Nguyệt lắc đầu Tổng Tàn lại giải thích thay nàng

- Lão không ở đẳng cấp như đám thiếu chủ Nhện tộc, Bò Cạp tộc!

Phù Hiểu tuy nghi hoặc nhưng cũng không hỏi tiếp mà tiến về phía đôi nam nữ Lang tộc mà lên tiếng hỏi:

- Hai người không sao chứ!

- Hiểu tỷ tỷ, tỷ không thấy huynh ấy đang phun máu sao, lão già xấu tính lúc này đã đánh huynh ấy trọng thương!

Đôi nam nữ chưa lên tiếng thì Tiểu Bạch tròn mắt mà trả lời Phù Hiểu, Phù Hiểu nhìn Tiểu Bạch mà tròn mắt nhưng lại im lặng nhìn đôi nam nữ đợi hai người đáp lời chỉ là đôi nam nữ Lang tộc nhìn Tiểu Bạch mà mỉm cười gật đầu với nó rồi lại nhìn nhóm người Vũ Thiên mà im lặng không lên tiếng một hồi lâu khiến mười một người Vũ Thiên cũng trở nên cảm nín vì không biết nên nói gì vì trong thấy ánh mắt nghi hoặc lẫn khẩn trương của hai người

- Tiểu nữ tên Lang Cơ, huynh ấy tên là Lang Hoàn nơi này là lãnh địa của Lang tộc các vị không nên xuất hiện ở đây! Thiếu nữ Lang tộc tên Lang Cơ nhìn mọi người im lặng một hồi lâu mới nói vì nàng đang phân vân không biết có nên nói chuyện với đám người nhân tộc này không nhưng rồi cuối cùng vẫn lên tiếng

- Tiểu đệ đệ, đa tạ đệ đã cứu giúp chúng ta lúc này! Lang Cơ nhìn Tiểu Bạch trên tay Phương Nguyệt mà nói

- Không có chi tỷ tỷ, đệ cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này ngay chỗ này thật kỳ lạ!

Tiểu Bạch chỉ biết dùng chân gãi đầu mà nói nó đang nghi hoặc không hiểu sao lại xuất hiện ở nơi này lại ngược đầu nhìn Phương Nguyệt, Phương Nguyệt chỉ Tiểu Bạch mà giới thiệu cho Lang Cơ, Lang Hoàn:

- Nó tên là Tiểu Bạch, muội tên là Phương Nguyệt đây là Nghệ Tuyết, Phù Hiểu hai vị sư tỷ còn đây là mấy vị sư huynh cùng phái với muội!

- Nơi này là tộc địa Lang tộc các vị tới đây không biết là có chuyện gì, Lang tộc trước giờ vẫn không hề đón tiếp bất kỳ tộc nào tới các vị xuất hiện ở nơi này nếu để tộc nhân trong tộc thấy chắc chắn sẽ xảy ra một trận chiến

Lang Hoàn trầm giọng mà lên tiếng cảnh báo, Phù Hiểu liền tiếp lời mà không nghĩ ngợi nàng chỉ muốn nhanh chóng lấy được Lữ Tinh Thụ rồi rời khỏi cái động quỷ quái này

- Thật ra lần này mạo phạm tới tộc địa đây là để hái vài gốc Lữ Tinh Tụ mang về cho bản phái không biết hai người có thể giúp chúng ta không!

Lang Cơ, Lang Hoàn nhìn nhau mà đã hiện lên chút dị sắc không khỏi hiện lên sự khó xử phân vân không quyết, Lang Hoàn cuối cùng cũng quyết định mà dứt khoát từ chối:

- Các vị xin lỗi nhưng chúng tôi không thể nào giúp các vị được vì Lữ Tinh Thụ liên quan đến cấm địa của bản tộc!

- Chỉ có vài gốc Lang tỷ tỷ giúp Hiểu tỷ tỷ đi

Tiểu Bạch nhìn Lang Cơ mà chu miệng nói nhỏ, Lang Cơ nhìn nó mà lắc đầu nhưng rồi lại mỉm cười mà gật đầu trên mặt hiện lên chút ý lạ mà nói:

- Muội từ có thể giúp các vị hái Lữ Tinh Thụ chỉ là các vị phải nghe lời dặn của muội từ nếu không mọi người sẽ gặp nguy hiểm

- Nàng thật sự giúp họ tới cấm địa của bản tộc sao! Lang Hoàn có chút không tin nhìn Lang Cơ mà nói nhỏ nhưng chỉ thấy nhưng Lang Cơ lại gật đầu

- Hoàn lang coi như chúng ta trả ơn cho họ vì họ đã cứu chúng ta một mạng!

- Cha nàng cùng đám trưởng lão đều ở nơi đó ta sợ bọn họ sẽ không thoát khỏi ánh mắt nghi ngờ

Lang Cơ lắc đầu không để ý mà nhìn Lang Hoàn rồi hướng mọi người nói:

- Lang Hoàn chàng dẫn đường đi, Hiểu tỷ, mọi người theo muội từ tới Huyền Đảo nơi mà mọi người muốn lấy Lữ Tinh Thụ, Huyền Đảo sắp mở nếu tới trễ khó mà vào được

- Huyền Đảo! Phù Hiểu nói nhỏ nhìn mọi người phía sau ai cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên không biết Huyền Đảo mà Lang Cơ nói là cái gì

Lang Hoàn liền đi trước dẫn đường mà trong lòng hơi bất dĩ dĩ không biết là khi tới gần Huyền Đảo chỉ sợ đám Nhân tộc này sẽ gặp nguy hiểm với những lão quái vật trong tộc, nhưng lại không thể ngăn Lang Cơ và cũng không thể ngăn được đám Nhân tộc tiến vào Huyền Đảo, Lang Cơ tiến tới cạnh tam nữ mà cùng tam nữ bước phía sau Lang Hoàn, giọng nói của Lang Cơ cùng tam nữ vẫn vang lên đều đặn sau mỗi bước đi không nhanh nhưng chẳng chậm còn Vũ Thiên cùng mọi người đều sai bước sau tứ nữ không biết nên làm gì ngoài việc tò mò mà vênh tai nghe tứ nữ nói chuyện

- Thật ra Lữ Tinh Thụ mà mấy tỷ muốn hái cũng là thứ mà Lang tộc muội từ muốn hái!

- Là sao, Lữ Tình Thụ do tộc muội quản lý thì muốn hái lúc nào mà chả được! Nghệ Tuyệt thắc mắc mà hỏi nàng cảm thấy càng lúc cái động này càng quý quai

- Lữ Tình Thụ chỉ mọc ở Huyền Đảo mà Huyền Đảo thì mười năm mới mở một lần kết giới cũng giống như Chu Cam Quả mười năm nó mới kết trái và cũng chính vì lẽ đó mà môn phái gì đó của mấy tỷ mới để cho đệ tử tiến vào đây

- Lang tộc của muội và Nhện tộc, Bò Cạp tộc không mấy thân thiện cho lắm với lại tộc muội không tranh đoạt Chu Cam Quả sao!

Lang Cơ lắc đầu mà chậm rãi nói:

- Thật ra giữa tộc muội và hai tộc còn lại đều đã có giao ước, tộc muội sẽ không tranh giành Chu Cam Quả với Nhện tộc và Bò Cạp tộc đôi lại hai tộc bọn họ cũng sẽ không tranh giành Lữ Tình Thụ với tộc muội

- Nhưng theo ta thấy thì đám Bò Cạp tộc kia cũng không có hứng thú với Chu Cam Quả thì phải!

Phù Hiệu thắc mắc nhìn Lang Cơ hỏi, Lang Cơ nhìn nàng mỉm cười mà nói:

- Tuyệt tỷ thật là biết quan sát, đám Bò Cạp tộc thứ bọn chúng cần là Chỉ Huyết Thảo chỉ mọc ở tộc địa Nhện tộc

- Thật là rắc rối a, có lẽ chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi cái động này! Phù Hiệu lăm lăm nàng không nghĩ là trong cái Huyền Lang Động này lại lăm rắc rối đến như vậy

- Lữ Tình Thụ là một truyền thuyết, truyền thuyết về thứ gọi là tình yêu nhưng không có mấy ai có thể hiểu rõ được truyền thuyết này từ đâu mà xuất hiện từ đâu mà hình thành và được lưu truyền đến bây giờ chỉ còn lại sáu chữ

- Sáu chữ!

Tam nữ nhìn nhau mà ngạc nhiên khi nghe Lang Cơ nói đến Lữ Tình Thụ, ánh mắt Phù Hiệu, Nghệ Tuyệt liền hiện lên vẻ hiếu kỳ mà nhìn Lang Cơ đợi nàng lên nói tiếp, Lang Cơ lại nhìn Lang Hoàn dẫn đường phía trước mà thốt lên sáu chữ như để Lang Hoàn nghe thấy:

- Lữ Tình Hợp, Lữ Tình Tan!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Truyền Thuyết Về Lữ Tình Thụ (1)

Tam nữ lặng im, Phương Nguyệt lại cúi đầu nhìn Tiểu Bạch đang tròn xoe mắt mà lắng nghe tứ nữ có khi mắt nhắm mắt mở nghe được câu có câu không nhưng lại không hề chen vào, Nghệ Tuyệt nhìn Lang Cơ mà hỏi

- Sáu chữ này là sao Cơ muội

- Để lấy được Lữ Tình Thụ chỉ có thể trong chờ vào sáu chữ này Lữ Tình Hợp hay là Lữ Tình Tan đều chỉ trong vào hai chữ gọi là tình yêu, tình yêu thật lòng tình yêu vĩnh hằng, tình yêu giả dối tình yêu đau khổ!

Lang Cơ nhìn tam nữ mà giải thích chỉ là tam nữ có vẻ vẫn chưa hiểu rõ ý của Lang Cơ là gì khiến cho đám nam tử Vũ Thiên phía sau cũng không hiểu rõ lắm với lời nói của Lang Cơ chỉ có Lang Hoàn dẫn đường đi trước thân thể có chút run mà miệng lăm lăm vài chữ chỉ mình hắn nghe "truyền thuyết Lữ Tình Thụ nó có tồn tại hay không hay chỉ là lừa dối vì sao chỉ còn lại sáu câu lưu truyền mãi đến bây giờ, hợp và tan, ta và nàng sẽ là hợp hay là tan"

- Cơ muội vậy là sao, ta thật không hiểu là muội đang nói gì!

Nghệ Tuyệt về mặt ngây ra một chút rồi khó hiểu nhìn Lang Cơ mà hỏi cắt ngang ánh mắt say đắm nhìn Lang Hoàn của nàng, Phương Nguyệt vẫn im lặng, Phù Hiệu như hiểu ra chút gì đó như cơn mơ hồ không rõ chỉ mà nhìn Lang Cơ đợi nàng trả lời

- Để lấy được Lữ Tình Thụ thì cần phải là một nam và một nữ nhưng với một điều kiện đó là đôi nam nữ đó phải thật lòng trong tình yêu đó là phải yêu nhau thật lòng không chút dối gạt thì Lữ Tình Thụ sẽ tự động rời khỏi mặt đất mà mặc cho đôi nam nữ đó thu lấy còn nếu như còn tồn tại một ít giả dối dù chỉ là một ít thì nó sẽ không bao giờ rời khỏi mặt đất sẽ không bao giờ rời khỏi mặt đất, mỗi một cặp đôi chỉ được thử một lần một lần duy nhất mà không có lần thứ hai, nếu vi phạm cặp đôi đó chắc chắn sẽ phải hứng chịu lấy lời nguyền của Lữ Tình Thụ!

- Cái điều kiện này

Tam nữ không lên tiếng thì Tống Tân đã tư lự mà tự nói, trong lòng mọi người lại nhớ tới lúc khi chưa tiến vào Huyền Lang Động vẫn chưa hề nghe bất kỳ trường lão hay chương môn nói về cái điều kiện quái quỷ này khi hái Lữ Tình Thụ, bây giờ nghe Lang Cơ nói vậy mọi người liền rơi vào yên tĩnh vì nếu

như thế Lữ Tinh Thụ bọn họ đã không thể nào mà lấy được

- Nếu như vậy thì trực tiếp nhỏ nó lên như thế thì đâu cần phải rắc rối như vậy!

Nghệ Tuyết tức giận có chút khó chịu với cái điều kiện quái dị mà không tin mà nàng liền định dùng bạo lực với Lữ Tinh Thụ, Lang Cơ lắc đầu nhìn nàng mà giải thích:

- Nếu làm thế thì gốc Lữ Tinh Thụ đó cũng không thể nào dùng được vì nó sẽ héo úa mà nhanh chóng mục nát mà trở nên vô dụng có khi chính tỷ lại phải hứng chịu lời nguyền của nó

Nghệ Tuyết không khỏi lắp bắp mà không lên tiếng nàng không nghĩ là Lữ Tinh Thụ nó lại độc ác như vậy nó lại ban tặng cho nàng một lời nguyền chi vì nàng có ý định nhỏ nó

- Tuyết tỷ tỷ, tỷ đang sợ, há há!

Tiểu Bạch nghe răng ngoác miệng cười nhìn Nghệ Tuyết đang tái mặt khi nghe nói tới lời nguyền mà nói khiến Nghệ Tuyết tức giận mà nhìn Tiểu Bạch trừng mắt tỏ vẻ không sợ nói cứng:

- Ta nhất định sẽ nhỏ nó cho đệ xem!

- Ủm, tỷ nhỏ nó rồi nhớ cho đệ dùng, hà hà!

Tiểu Bạch ranh mãnh mà nhìn Nghệ Tuyết đang nói cứng mà tiếp lời khiến Lang Cơ bật cười mà định tiếp lời nói vui không để ý tới những gì mình mới nói nhưng giọng trầm bổng của Lang Hoàn đã vọng bên tai mọi người:

- Tới rồi!

Mọi người liền tới gần Lang Hoàn đã ngừng lại mà ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt hắn về phía trước cách mọi người đang quan sát khoảng mười mét nhưng lại nhìn không rõ vì khoảng cách quá xa cũng như tàn cây che phủ xung quanh khiến cho mọi người chỉ thấy được len lỏi vài bóng dáng đang di chuyển

Phía trước mọi người cách nơi đang nhìn hướng tới nơi này đó có khoảng mười tám người trong đó có chín nam chín nữ chỉ ở khoảng mười chín hai mươi đều xếp xen kẽ nhau, cứ một nam là một nữ đứng chung đồng nghĩa là từng cặp, phía trước mười tám người là một hàng sáu lão già đều san sát tuổi nhau đã ngoài sáu mươi ánh mắt nghiêm nghị của sáu lão già đều nhìn hai trung niên nam nhân kém hơn các lão một con giáp, hai trung niên nhân lại đang nhìn phía trước mặt mình là một kết giới màu trắng phủ quanh chỉ cần chạm tay vào liền bắn ngược trở lại nó giống như là một bức tường trong suốt phía trong kết giới lại là một hồ nước trong xanh như nước biển nhưng lại không hề thấy được đáy hồ nước, chính giữa hồ nước lại là một đảo nhỏ được hồ nước vây quanh từ chỗ hai trung niên một mạng áo lục bảo, một mạng áo hoàng lam nhìn vào đảo nhỏ trong hồ nước khoảng cách không gần cho nên nhìn đảo nhỏ như một cây nấm xanh tốt. Trung niên áo hoàng lam trầm giọng mà lên tiếng:

- Lang Cơ, Lang Hoàn vẫn chưa tới sao!

- Tộc trưởng vẫn chưa tới! Trung niên áo lục bảo kể bên nhỏ giọng mà đáp lời

- Kết giới Huyền Đảo sắp mở nếu nó vẫn chưa tới vậy thì sẽ hủy bỏ tư cách bước vào của nó! Tộc trưởng Lang tộc khẽ nói rồi lại nhìn kết giới mà trầm ngâm

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Huyền Đảo (1)

Cách Huyền Đảo một khoảng giọng nói của Nghệ Tuyết đã vang lên vì nàng nhìn mãi vẫn chẳng nhìn rõ được xung quanh nên nhìn Lang Hoàn mà yêu cầu:

- Lang Hoàn huynh tiến gần thêm chút nữa đi đứng xa như vậy làm sao nhìn rõ được mặt mũi bọn họ nơi đó như thế nào!

Lang Hoàn nhìn nàng mà lắc đầu rồi lên tiếng:

- Tộc trưởng cùng sáu vị trưởng lão trong tộc đứng đó nếu tới quá gần sợ là họ sẽ phát hiện ra các người

- Hai trung niên nhân đứng gần kết giới chắc là ta hai tên cầm đầu lần vào Huyền Đảo này!

Nghệ Tuyết mở to mắt mà nhìn hai bóng dáng đang được những thân ảnh vây quanh mà buột miệng hỏi hai người Lang Cơ, Lang Hoàn khiến cho Lang Cơ chỉ biết gật đầu nhưng về mặt lại hơi thay đổi vì cách gọi của Nghệ Tuyết, chỉ là Lang Hoàn nhìn Nghệ Tuyết mà nghiêm giọng nhưng lại mang theo chút bất ngờ mà hỏi Lang Cơ:

- Đó là tộc trưởng của Lang tộc, Lang Cơ nàng xem hình như là nhị thúc của nàng

Lang Cơ nhìn hướng Lang Hoàn mà lẩm bẩm hơi ngạc nhiên "Lang Kiên thúc thúc người cũng tới sao", Tổng Tân lại nhìn hai người mà lên tiếng dò hỏi vì đã cảm nhận thấy không an toàn nơi Huyền Đảo:

- Làm sao mà tiến vào Huyền Đảo được khi mà ...!

Tổng Tân chưa nói hết câu thì Lang Cơ đã nhìn hẩn rồi lướt nhìn hết một lượt mọi người rồi ngừng lại nơi tam nữ mà nói một câu khiến cho Vũ Thiên cùng mọi người còn lại phải một phen cuối đầu mà về mặt có chút thay đổi cũng khiến cho tam nữ một phen khó xử:

- Nguyệt tỷ, Tuyết tỷ, Hiểu tỷ ba tỷ hãy chọn cho mình một vị sư huynh nào đó để cùng tiến vào Huyền Đảo như thế sẽ không bị cha ta và đám trưởng lão đó nghi ngờ nếu như mọi người cùng tiến lên hết chỉ sợ!

- Việc này ...! Tam nữ không khỏi khó xử mà nhìn Lang Cơ không nghĩ là nàng lại đề nghị biện pháp này

- Nguyệt tỷ tỷ, đệ đệ nghị tỷ phải chọn Thiên ca của đệ cùng tỷ tiến vào Huyền Đảo mà không được chọn ai khác ngoài Thiên ca của đệ!

Tiểu Bạch tròn xoe mắt ngược nhìn Phương Nguyệt mà nói khi thấy tam nữ đang phân vân, nó vừa dứt cũng đã khiến cho Nghệ Tuyết, Phù Hiểu phải nhìn nó mà cô hòng có chút khản vì câu nói của Tiểu Bạch, Phương Nguyệt tuy bất ngờ với câu nói của Tiểu Bạch nhưng rất nhanh nàng mỉm cười mà nhìn nó gật đầu rồi quay đầu nhìn Vũ Thiên đứng gần Hoàng Phong mà nhỏ giọng nói nhưng cũng đủ khiến cho mọi người nghe thấy kể cả Vũ Thiên:

- Vũ Thiên, huynh cùng muội tiến vào Huyền Đảo chứ!

Vũ Thiên vẫn cúi đầu nghe thấy câu nói của Phương Nguyệt liền nhìn nàng mà gật đầu, bên tai hẩn cùng lúc vang lên tiếng nói nhỏ của Hoàng Phong "Vũ Thiên tiểu đệ của đệ thật là hiểu chuyện a" Nghệ Tuyết, Phù Hiểu nhìn Vũ Thiên rồi lại nhìn Tiểu Bạch mà đồng loạt nói:

- Tiểu Bạch sao đệ chỉ hỏi mỗi Nguyệt muội mà không hỏi hai tỷ hả!

Tiểu Bạch đang được Phương Nguyệt ôm lấy nhìn nàng mà há miệng định giải thích nhưng lại không nói to mà lại nói nhỏ nhưng cũng đủ nghe thấy

- Nhìn hai tỷ đệ có chút sợ cho nên hỏi

Tiểu Bạch dứt lời liền úp mặt hổ của nó vào trong ngực Phương Nguyệt mà không rõ lý do có vẻ nó đang trốn tránh ánh mắt nhị nữ đang trợn lên mà nhìn nó, Lang Cơ gật đầu rồi nắm lấy Lang Hoàn mà hướng Huyền Đảo đi tới cùng Phương Nguyệt, còn nhị nữ nhìn Tiểu Bạch ép cái đầu hổ của nó vào ngực Phương Nguyệt mà trốn thì tức giận ra mặt như cũng không thể làm gì với câu nói của nó mà nhìn Vũ Thiên khiến hẩn phải kinh ngạc một hồi vì thấy về mặt hai người có chút khác lạ nhưng rất nhanh Phù Hiểu đã nhìn Tổng Tân và Nghệ Tuyết đã nhìn Hoàng Phong mà đồng loạt nói rồi cũng hướng Phương Nguyệt mà đi cùng nàng:

- Tổng Tân huynh, huynh đi với muội tiến vào Huyền Đảo!

- Hoàng Phong huynh, huynh đi với muội tiến vào Huyền Đảo!

Vũ Thiên lắc đầu cũng không hiểu sao hai người lại giận dữ như vậy chỉ là câu nói đùa của Tiểu Bạch thôi mà, Tổng Tân, Hoàng Phong sau một hồi bất ngờ thì đành lắc đầu mà cùng Vũ Thiên đang hướng tam nữ mà đi nhanh tới chỉ để lại về ngẩn ra không nói nên lời của những nam đệ tử còn lại

- Tiêu Ngọc huynh chẳng lẽ chúng ta lại ở đây nhìn bọn họ tiến vào Huyền Đảo sao! Hoa Lữ không khỏi ngăn ra một hồi rồi hướng Tiêu Ngọc mà hỏi

- Phải vậy thôi nếu như chúng ta tiến vào cùng họ cũng chẳng thể nào hái được Lữ Tinh Thụ chỉ càng khiến đám người thú tộc Lang tộc để ý đến lúc đó chỉ có chết là chắc!

Tiêu Ngọc chậm rãi gật đầu, về mặt hẩn không thay đổi hay hiện lên chút dị sắc nào ngoài mặt nhưng trong lòng lại đang ngập trong ganh tức vì hẩn không nghĩ là một kẻ nắm giữ thể nguyên căn như hẩn mà lại không bằng hai tên một tên không có tư chất tu nguyên chỉ may mắn tiến vào tu nguyên còn một tên tuy có tư chất tu nguyên nhưng cũng không thể nào bằng hẩn một kẻ có thể nguyên căn nhưng không ngờ là tam nữ lại không hề để ý tới hẩn làm sao không khiến hẩn ganh tức, Tiêu Ngọc trầm ngâm mà khoanh chân nhắm mắt ngay tại chỗ mà không muốn nói thêm câu nào, Hẩn Trung khoanh chân xếp bằng tại chỗ cũng không để ý lắm mà đợi sáu người Vũ Thiên:

- Vậy thì chúng ta ở đây đợi họ vậy với lại với cái điều kiện đó thì chúng ta có cùng vào cũng khó mà lấy được Lữ Tinh Thụ, thời gian chúng ta ở trong đây chắc cũng không còn nhiều Huyền Lang Động chẳng mấy chốc sẽ truyền

tổng chúng ta ra ngoài!

Những người khác cũng bắt đầu lần lượt xếp bằng, nơi này chỉ còn năm nam tử tất cả đều tĩnh lặng mà khoanh chân nhưng có người nhắm mắt có người thì lại đang nhìn sáu người Vũ Thiên mà nhìn bọn họ đang từng bước tiến tới Huyền Đảo kết giới, tuy không nhìn rõ cho lắm vì đã che khuất nhưng cũng

trong thấy lơ mờ

- - - -

- Lang Cơ sáu người chúng ta cùng tiến vào Huyền Đảo sẽ không có vấn đề gì chứ!

Phù Hiểu nhìn phía hướng mọi người sắp đi tới mà hỏi Lang Cơ vì nàng không chắc chắn cho lắm, Lang Cơ lắc đầu mà nói tự tin vì nàng không sợ bọn họ có thể phát giác được

- Không sao, vì Huyền Đảo không hề giới hạn số lượng tiến vào chỉ tiếc là trong tộc muội số tộc nhân tham gia lại rất ít càng về sau lại càng ít

Lang Hoàn nhìn Tiểu Bạch trên tay Phương Nguyệt mà lại có chút khó xử:

- Tiểu Bạch đệ nên tìm chỗ nào mà trốn đi không nên để tộc trưởng và đám trưởng lão nhìn thấy nếu không sẽ đệ sẽ gặp nguy đó

Tiểu Bạch ngoái đầu nhìn Lang Hoàn tuy không hiểu rõ lắm vì sao bọn họ lại bắt mình nhưng cũng không thể không để ý mà nhìn Phương Nguyệt nói nhỏ "Nguyệt tỷ tỷ cho đệ vào bụng tỷ đi" Phương Nguyệt nhìn nó mà đỏ mặt lắc đầu "không được y phục của tỷ làm sao có thể để đệ vào" Tiểu Bạch nhăn mặt với nàng nhưng cũng không giận mà ngoái đầu nhưng lại chẳng thấy gì vì bị Phương Nguyệt che chắn mà chỉ có thể gọi to

- Hoàng Phong ca cho đệ vào nằm chút trong bụng huynh có được không!

- Hả, sao đệ không chui vào bụng Thiên ca của đệ mà lại chui vào bụng ta!

Hoàng Phong tiến gần tới cạnh Phương Nguyệt mà nhìn Tiểu Bạch nói to, Tiểu Bạch tỏ vẻ vô tội mà viện lý do chính đáng "y phục của Thiên ca bị thùng lỗ chỗ rồi đệ mà chui vào chắc chắn bọn họ sẽ thấy mong đệ" Hoàng Phong ngẩn ra ngoái đầu nhìn Vũ Thiên quả thật là như vậy y phục hắn như là cái giẻ rách có lẽ này giờ chỉ chiến đấu mà quên đi mọi thứ xung quanh nhưng bọn họ cũng không để ý Hoàng Phong về mặt nam tử tốt độ nhìn Tiểu Bạch mà nói:

- Tiểu Bạch không được đập bụng ta đó

Tổng Tân nhìn Hoàng Phong mà có chút ngạc nhiên không biết từ khi nào mà hắn lại biết đùa giỡn như vậy nhưng cũng không lên tiếng mà chỉ lắc đầu nhìn Tiểu Bạch về mặt có chút xảo trá được Phương Nguyệt đưa sang Hoàng Phong mà không nói gì, Hoàng Phong để Tiểu Bạch chui vào trong bụng áo mình mà còn dặn nhỏ nó "Tiểu Bạch nhớ im lặng không được phá nếu không ta sẽ không tha cho đệ" Lang Hoàn nhìn cái bụng Hoàng Phong hơi phình ra một chút mà mỉm cười gật đầu coi như đã xong hắn đã không còn lo lắng chuyện bị bại lộ thân phận bọn họ với tộc trưởng hay các vị trưởng lão nhưng chính hắn lại không biết là hắn lại bỏ sót một điều, tám người chỉ nhìn nhau rồi nhìn về hướng Huyền Đảo đã sắp tới gần mà trở nên căng thẳng

- - - -

Nơi kết giới Huyền Đảo

Tộc trưởng Lang tộc áo hoàng lam ánh mắt có chút thay đổi nhưng lại vẫn giữ vẻ trầm ngâm mà quay đầu lại hướng về những lão giả cũng như mười tám tộc nhân trẻ tuổi trong tộc mà giọng bình thản nói:

- Huyền Đảo đã mở kết giới các ngươi cũng nên tiến vào có lấy được Lữ Tinh Thụ hay không thì còn trong vào tình yêu của các ngươi!

Kết giới phía sau tộc trưởng Lang tộc đang dần mở ra một cách từ từ mà không hề có sự tác động từ lão hay những lão giả xung quanh, kết giới mới đầu chỉ là một khoảng nhỏ không đủ một người tiến vào nhưng rất nhanh nó đã mở rộng ra đủ cho hai người tiến vào thì ngừng lại, còn mười tám tộc nhân trẻ tuổi lại có chút mong chờ nhưng cũng không lên tiến mà nhìn hai trung niên cùng đám trưởng lão đã chặn trước lối vào mà nhìn, chỉ là hai trung niên vẫn đang nhìn bọn họ đã nhìn về phía sau bọn họ mà một người lại cười một người lại nghiêm nghị nhưng lại chưa hề lên tiếng

- Lang Kiên thúc thúc chúng con đã tới! Lang Cơ nhìn trung niên áo bào lục bảo mà lên tiếng rồi lại liếc nhìn tộc trưởng bên cạnh mà nhăn mặt khi thấy tộc trưởng nhìn nàng với ánh mắt nghiêm nghị

Lang Kiên nhìn Lang Cơ mà vẫn cười trong ánh mắt lại hiện lên yêu thương mà chỉ nhỏ giọng:

- Con tới trễ quá đó nếu trễ thêm chút nữa thì ta cha con chắc chắn sẽ không để con vào, bọn họ là ai là tộc nhân trong tộc sao!

Lang Kiên nghi hoặc mà nhìn sáu người Vũ Thiên phía sau Lang Cơ mà trầm giọng hỏi

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Huyền Đảo (2)

- Bọn họ cũng là tộc nhân trong tộc vì muốn tiến vào Huyền Đảo để thử xem tình yêu của mình có sâu đậm không để biết được người đó có thật lòng không nên con mới dẫn họ tới đây để họ tham gia cùng Lang Kiên thúc thúc người cho bọn họ tham gia có được không!

Lang Cơ liền viện ra một lý do làm cho sáu người Vũ Thiên chỉ nhìn nàng mà im lặng nhìn hướng đám lão giả cùng hai trung niên đứng đầu mà chấn động trong lòng "không nhìn ra cảnh giới" ánh mắt sáu người nhìn nhau Tổng Tân nhìn Phương Nguyệt mà trầm giọng hỏi nhỏ "Nguyệt muội, muội có nhìn ra được cảnh giới của bọn họ" chỉ là Phương Nguyệt lại không trả lời mà lắc đầu tỏ ý, nhưng Lang Cơ dứt lời thì sáu trưởng lão cùng mười tám tộc nhân trẻ tuổi cũng đã quay lại mà nhìn đám người bọn họ mà nghi hoặc, một trong sáu trưởng lão đã lên tiếng:

- Thật vậy sao nhưng lão đây lại thấy bọn chúng không giống tộc nhân trong tộc cho lắm thì phải

Lão vừa dứt lời liền nhìn Hoàng Phong mà tiến tới về mặt còn hiện lên chút quái lạ mà nhìn Hoàng Phong khiến hấn mặt không khỏi méo mà khản trương nhìn Lang tộc trưởng lão đang tới gần mình, không chỉ có hấn mà ngay cả Lang Cơ Lang Hoàn cùng năm người Vũ Thiên còn lại cũng đang khản trương, Tổng Tân bàn tay đã nắm lại ánh mắt trầm ngâm mà nhìn Lang tộc trưởng lão đang tới gần mà phòng bị nếu như có biến chỉ là Phù Hiệu đã đứng cạnh hấn nắm lấy tay hấn mà ra dấu bằng ánh mắt, cũng là lúc Lang tộc trưởng lão đó đã đứng trước mặt Hoàng Phong mà vừa sờ bụng hấn vừa tự lẩm bầm khiến cho Hoàng Phong mặt có dày cũng phải đỏ lên:

- Tiểu tử ngươi đang có mang sao, sao bụng lại bự như thế này, ta thấy rất âm lại còn đang cựa quậy nữa, quái lạ nhưng trong tộc ta làm gì có nam nhân nào có mang được

Lang Cơ không khỏi cười ngược nhỏ mà nhìn Lang tộc trưởng lão đó nói đỡ Hoàng Phong đang cầm nín:

- Lang Nông trưởng lão đó là bụng mỡ của huynh ấy người đừng nên để ý!

- Được rồi các ngươi lần lượt tiến vào trong Huyền Đảo nhưng nhớ khi đặt chân lên đảo tuyệt đối không được làm phiền Huyền Quy lão tổ nếu không ta không thể nào đảm bảo được tính mạng của các ngươi!

Tộc trưởng Lang tộc lại nghiêm giọng cũng không hỏi gì sáu người Vũ Thiên mà nhìn mười tám tộc nhân trẻ tuổi trong tộc mà nói dứt lời liền đứng sang một bên nhường lại lối kết giới đã mở ra năm trưởng lão còn lại cũng liền tiến sang một bên mà đứng gần đám hai tộc trưởng cùng Lang Kiên, Lang Nông cũng đã quay lại đứng gần đám trưởng lão còn lại nhưng mà ánh mắt vẫn không ngừng nhìn Hoàng Phong mà nghi hoặc khiến cho hấn phải đỏ mặt hời mà muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này

Mười tám tộc nhân trẻ tuổi trong tộc vẫn đang dò xét sáu người Vũ Thiên liền bỏ qua bọn họ mà nhìn tộc trưởng mà vâng dạ rồi tiến lên phía trước mà nhìn hồ nước, những tiếng "tùm" "tùm" không ngừng vang lên khi mà mỗi một người nhảy vào hồ nước mà hướng bơi hướng tới cái đảo nhỏ phía trong cũng khoảng một trăm mét có tới, Lang Kiên nhìn Lang Cơ, Lang Hoàn đã bắt đầu tiến vào hồ nước thì liền nói nhỏ "Lang Văn, huynh thật sự để sáu tên Nhân tộc đó tiến vào Huyền Đảo sao", tộc trưởng Lang tộc tên Lang Văn chỉ nhún mày nhưng lại gạt đầu mà im lặng nhìn sáu người Vũ Thiên

Lang Cơ lại nhìn mọi người mà ra dấu hướng tới lối vào kết giới, nàng cùng Lang Hoàn nhìn vào trong hồ nước xanh như biển mà nhìn sáu người mà nói:

- Muội và huynh ấy vào trước mọi người sẽ vào sau!

Sáu người Vũ Thiên nhìn về tám cặp mắt bên phải đang nhìn sáu người chầm chầm mà không khỏi khản trương nên nhìn Lang Cơ mới nói mà chỉ biết gạt đầu chứ cũng không dám lên tiếng đáp lời, hai tiếng "tùm" "tùm" vang lên khi Lang Hoàn Lang Cơ đã nhảy vào hồ nước là cũng là lúc tiếng nước do bị đập vào nhau đã bắn lên xung quanh mà tung tóe, Lang Cơ, Lang Hoàn đã quay lại bản thể của mình

- Nguyệt tỷ tỷ, Tuyết tỷ tỷ, Hiểu tỷ tỷ, ba tỷ cũng nên vào đi mau xuống nước nhanh chúng ta cùng tiến vào Huyền Đảo! Lang Cơ với bộ lông trắng tuyết miệng sói liền phun tiếng người mà hướng tam nữ đang đứng trên vẫn chưa tiến vào mà gọi

Chỉ là hiện tại sáu người Vũ Thiên đưa mắt nhìn nhau trong lòng đều đang thầm than khi thấy Lang Cơ, Lang Hoàn đã quay lại bản thể "hieu nhảy xuống đó chỉ sợ thân thể nhân tộc sẽ bị bại lộ đến lúc đó đám lão quái này chắc chắn sẽ không tha" sáu người lại nhìn về phía mấy sáu lão quái Lang tộc trưởng lão chỉ thấy mấy lão quái vẫn nhìn bọn họ với ánh mắt nghi hoặc còn hai tên Lang tộc cầm đầu thì lại đang nhìn họ mà cười khiến cho sáu người Vũ Thiên không khỏi khó hiểu nhưng cũng không thể nào dám tiến lên hỏi

- Các ngươi còn không mau tiến vào hay để ta giúp các ngươi vào!

Lang Nông tức giận nhìn sáu người mà hét khi thấy bọn họ vẫn cứ trơ mắt nhìn bọn lão mà không chịu tiến vào khiến cho sáu người nhìn nhau mà phải khó quyết, sáu người đã đứng trước hồ nước nhưng Vũ Thiên với Phương Nguyệt đã lại đứng đầu tiên khi mà Lang Cơ với Lang Hoàn tiến vào, hai người chỉ cần một bước chân bước tới cũng là đã ở dưới hồ nước chỉ là vẫn đang phân vân

- Phương Nguyệt chúng ta cùng tiến vào! Vũ Thiên nhìn Phương Nguyệt mà nói một câu khiến hấn không khỏi thấy miệng khô khi nói xong

- Ta không biết bơi nếu xuống đó ta sợ thân phận Nhân tộc của chúng ta sẽ bị bại lộ

Phương Nguyệt nghe Vũ Thiên nói không khỏi đỏ mặt có chút ngại ngùng mà trả lời hấn chỉ là tiếng nói nàng vừa dứt chỉ thấy bàn tay mình như có ai đó nắm lấy rồi nàng cảm thấy như xung quanh thân thể mình đang có một lực mạnh xung quanh mà ép lấy nàng khiến nàng chỉ cảm thấy khó thở nhưng không bao lâu lại cảm nhận được có một vòng tay ôm lấy nàng trước khi chìm vào vô thức

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Huyền Đảo (3)

Bốn người Nghệ Tuyết có chút ngốc trệ đứng nhìn Vũ Thiên đang ở dưới hồ nước chỉ thấy hần đang ôm lấy Phương Nguyệt mà hướng bơi lên trên mặt hồ nước nhưng có vẻ đã ngừng lại mà làm chuyện khác, hành động của Vũ Thiên quá bất ngờ nhanh đến nỗi bọn họ chỉ kịp vừa nghe hết câu Phương Nguyệt nói thì đã thấy hần cùng Phương Nguyệt ở dưới hồ nước, Hoàng Phong nhìn nước xung hồ xung quanh Vũ Thiên đang đóng băng còn Vũ Thiên có vẻ hần đang hôn say đắm Phương Nguyệt thì tự nói thành câu mà không tin:

- Nếu như còn mạng mà ra khỏi Huyền Lang Động ta nhất định sẽ tới Dược Viên tâm sư học nghệ để chinh phục trái tim nàng Tuyết muội!

Hoàng Phong vừa dứt lời đã khiến Nghệ Tuyết bừng tỉnh nhìn hành động của Vũ Thiên dưới hồ tức giận mà mắng

- Tên Vũ Thiên này không nghĩ hần lại dám thừa cơ chiếm tiện nghi của Nguyệt muội, đợi ra khỏi Huyền Lang Động ta nhất định phải băm phanh hần thật huyền!

- Không được phải lột da hần lột bỏ cái bộ mặt giả tạo của hần! Nghệ Tuyết vừa dứt lời thì Phù Hiểu phía sau nàng đã tiếp lời

- Hồ nước đã khôi phục lại như cũ, Tiểu Bạch nó nhảy xuống hồ nước từ khi nào vậy, Vũ Thiên với Phương Nguyệt đang chìm!

Tổng Tân ngạc nhiên khi thấy hồ nước đã đóng băng dần dần khôi phục lại thì kinh ngạc rồi lại bất ngờ khi trong thấy Tiểu Bạch từ trong hồ nước đóng băng xuất hiện mà bơi tiến tới gần Vũ Thiên, Phương Nguyệt đang chìm dần xuống dưới hồ nước, Hoàng Phong nhìn xuống bụng áo mình đã thấy xẹp từ lúc nào lại nhìn Tiểu Bạch về mặt hơi ngớ ngẩn, Nghệ Tuyết, Phù Hiểu nghi hoặc nhìn hai người đang chìm dần mà lo lắng nói

- Sao hần với Nguyệt muội không dùng băng hể!

- Hồ nước này hạn chế sử dụng hệ thiên địa, có thể nói hệ thiên địa của các ngươi không ảnh hưởng gì nó có khi còn bị nó khác chế!

Lang Kiên nhìn hai người Vũ Thiên, Phương Nguyệt đang chìm dần mà chậm rãi hướng bốn người nói

- Đề ta xuống cứu hai người, lời hể của ta chắc sẽ không bị hạn chế!

Tổng Tân lên tiếng mà định tiến xuống hồ nước chỉ là khi hần định bước đi mà thân thể hần vẫn đứng yên tại chỗ,

khiến Tổng Tân phải kinh ngạc mà nói nhỏ "không thể cử động" không chỉ Tổng Tân ba người Nghệ Tuyết cũng đã nhận ra thân thể mình như đang bị một lực lượng gì đó chặn trụ mà không thể nhúc nhích chỉ có thể dùng đôi mắt vẫn còn điều khiển được đang không ngừng liếc qua liếc lại

- Lão già mất sói lão đang làm gì chúng ta vậy há có thả chúng ta ra không thì bảo nếu như hai người họ có chuyện gì ta sẽ không tha cho lão đâu!

Nghệ Tuyết tức giận mà mắng nhìn Lang Văn tộc trưởng chỉ là nàng chỉ có thể liếc mắt chứ không thể quay sang nhưng nàng biết chỉ có tộc trưởng có cặp mắt sói đang giờ trò gì đó, chỉ là giọng nói của Lang Nông đã vang lên còn mang theo sự tức giận cùng đôi mắt như chỉ muốn hạ sát mấy người bọn họ

- Ta chỉ đang cứu các ngươi nếu các ngươi xuống đó thì cũng sẽ giống hai người bọn họ nếu không các ngươi chỉ làm khổ tiểu thú kia có khi còn làm khó Lang Cơ, Lang Hoàn! Tộc trưởng Lang tộc bị Nghệ Tuyết gọi là lão già mất sói cũng không tức giận mà chậm rãi nhìn vào trong hồ nước nơi Lang Cơ, Lang Hoàn đang tiến tới gần hai người cùng Tiểu Bạch đang làm công việc cao cả kéo Vũ Thiên mà nói

- Tộc trưởng sao người lại ngăn cản chúng ta giết bọn chúng đám Nhân tộc này! Lang Nông giọng nói tức giận mà nói to chất vấn Lang Văn tộc trưởng

Không chỉ có mình Lang Nông mà năm trưởng lão khác cũng đang nhìn bốn người Nghệ Tuyết như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ chỉ là bọn lão cũng giống như bốn người Nghệ Tuyết đều không thể cử động mà chỉ có thể biểu lộ bằng ánh mắt, Lang Văn tộc trưởng không lên tiếng mà chỉ nhìn vào trong hồ nước cùng Lang Kiên, bốn người Nghệ Tuyết cũng đã im lặng vì bọn họ biết Lang Văn thật sự đang cứu bọn họ, bốn người yên lặng mà nhìn vào trong hồ nước khi mà Lang Cơ, Lang Hoàn đã đỡ lấy hai người Vũ Thiên mà đang từ dưới đang tiến lên mặt nước

Khi mà Tiểu Bạch tiến vào trong hồ nước nó đã bơi về phía Vũ Thiên đang ôm lấy Phương Nguyệt mà còn đang môi chạm môi mà nó chỉ biết tròn xoe mắt chỉ là khi nó cách Vũ Thiên khoảng một mét thì nó liền cảm nhận được nước xung quanh đang bị đóng băng khiến nó cũng bị đóng băng theo nhưng chưa tới một phút thì nước xung quanh đã khôi phục lại như cũ nó cũng đã khôi phục lại như cũ nhưng nó lại nhìn thấy Vũ Thiên với Phương Nguyệt đang chìm dần khiến Tiểu Bạch cảm thấy kỳ lạ, nhưng nó cũng không nghĩ ngợi nhiều mà liền tiến gần hai người mặt hồ nhỏ hần của nó nhìn hai người vẫn ôm nhau chặt cứng không buông cùng nhau chìm xuống mà há miệng nhưng rất nhanh cặp mắt Tiểu Bạch đã trợn lên ngậm miệng lại ánh mắt nó liền hiện lên

sự khác lạ nhưng không để ý nữa mà nhìn Vũ Thiên đang chìm mà dùng bốn chân của mình túm lấy tóc hắn như muốn kéo lên chỉ là Vũ Thiên với Phương Nguyệt không lên mà còn chìm xuống có lẽ Tiểu Bạch cũng nhận ra với thân hình nhỏ bé của nó cũng không thể thay đổi được gì nó chỉ biết mắng thảm trong bụng:

- Đệ không kéo nổi nữa hai người rồi, ai biểu hai người nặng quá, phải chỉ hai người nhẹ tý thì đệ đã kéo hai người lên rồi!

Tiểu Bạch vừa mới mắng thảm trong bụng thì liền cảm thấy Vũ Thiên đang ôm chặt lấy Phương Nguyệt nhẹ đi không ít khiến nó kinh ngạc không thôi đầu hồ vẫn hướng lên trên đã cuối xuống mà nhìn thì liền hiểu ra mà mừng rỡ miệng lại há như muốn gọi nhưng liền ngậm nhanh lại về mặt thay đổi mà không để ý tới Vũ Thiên nữa, Tiểu Bạch liền hướng thẳng lên mặt hồ nước mà dùng tốc độ bắn nhanh ra khỏi mặt hồ mà hết to trước khi rớt xuống lại hồ nước "ba ngum rồi" khi nó rớt xuống hồ nước lại thì nhìn Vũ Thiên vẫn còn ôm lấy Phương Nguyệt mà nằm trên lưng Lang Hoàn, Lang Cơ đang song song bơi mà hướng tới Huyền Đảo, phía trước bốn người cũng là những Lang tộc tộc nhân khác nhưng có vẻ bọn họ cũng không chú ý tới bốn người ở nơi này Tiểu Bạch bơi tới gần định mở miệng nói như rồi nghĩ lại mà không mở miệng liền leo lên lưng Lang Cơ, Tiểu Bạch cào cào bộ lông trắng tuyết của Lang Cơ mà khen:

- Cơ tỷ tỷ bộ lông của tỷ thật đẹp nhưng nó vẫn không đẹp bằng bộ lông đen vàng ngay móng đệ

Tiểu Bạch nhìn móng mình rồi so sánh với Lang Cơ khi đã ở trên lưng nàng nên nó mới dám mở miệng nói, Lang Cơ lắc đầu mà nhìn không quay đầu nhìn nó chỉ hướng Huyền Đảo mà tiến tới cùng Lang Hoàn nhưng giọng nói vẫn vang lên nhưng cũng không tức giận:

- Tiểu Bạch đệ lại nói nhảm nữa rồi, mau xem Thiên ca của đệ có bị gì không

Tiểu Bạch ngoái đầu nhìn Vũ Thiên vẫn còn ôm chặt Phương Nguyệt lại còn đề lên người Nguyệt tỷ tỷ đầu thì nghiêng sang một bên nó mà mắt hồ của nó đảo liên hồi xích tới gần vô đầu Vũ Thiên bốp bốp mà hét:

- Thiên ca, tỉnh mau, tỉnh mau, huynh còn chưa chịu thả Nguyệt tỷ tỷ của đệ ra nữa sao, huynh ôm này giờ vẫn chưa đủ ấm sao đệ đang thấy lạnh này!

Tiểu Bạch vỗ liên tục cái nhưng mà nó vẫn không thấy Vũ Thiên cử động hay lên tiếng khiến nó cuống quýt mà vỗ liên hồi vào đầu Vũ Thiên cho đến khi nghe thấy giọng Vũ Thiên vang lên mà mắng nó "Tiểu Bạch đệ mà vỗ nữa là đầu Thiên ca của đệ rớt xuống hồ nước luôn đó"

"Thật vậy sao" Tiểu Bạch có vẻ không tin nhìn Vũ Thiên ngoái đầu nhìn nó khi mà nó đã ngừng đánh đầu hắn, lại nhìn ánh mắt cổ quái của Vũ Thiên thì không khỏi khiến nó hoảng sợ tỏ vẻ vô tội xích lại gần cổ Lang Cơ mà làm mặt tội nghiệp nhìn hắn, Lang Cơ, Lang Hoàn chỉ biết bật cười không nói gì

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch tỏ vẻ vô tội mà lắc đầu không thể trách móc nó hắn lại nhìn Phương Nguyệt đang nằm dưới mình mà mặt dày đã đỏ nhưng lại không có ý định bỏ ra, Vũ Thiên lại nhớ đến lúc trước khi mà hắn nắm lấy tay nàng nhảy xuống hồ nước bao quanh đảo hắn đã tạo một tầng băng mỏng vây quanh mình rồi ôm lấy Phương Nguyệt khi thấy nàng bất tỉnh rồi lại tiếp tục dùng băng nguyên lực trong thân thể mà định đóng băng hồ nước này cũng đã khiến hắn cùng nàng chôn chân tại chỗ mà không nhúc nhích được hắn lại không tự chủ được khi ôm lấy nàng mà đã miệng chạm miệng với nàng cho đến khi hồ nước khôi phục lại như cũ Vũ Thiên liền cảm nhận được một lực lượng nào đó lại ập vào thân thể khiến Vũ Thiên cũng bất tỉnh giống như Phương Nguyệt cho tới khi tiếng nói của Tiểu Bạch cứ âm vang trong đầu cùng với những cái vỗ nhẹ liên hồi của nó khiến Vũ Thiên phải tỉnh lại

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Huyền Đảo (4)

Vũ Thiên nhìn Phương Nguyệt vẫn còn đang nhắm mắt mà trong lòng thấy run, hắn nhìn nàng chỉ cách một đốt ngón tay hắn vẫn cảm nhận được hơi thở đều đặn của nàng nhưng mắt vẫn nhắm nghiền mà chưa mở, lại nhìn miệng nhỏ đỏ mọng của nàng mà nhớ lại cảnh hắn đã hôn nàng lúc này mà trong lòng lại càng thêm xao động, Vũ Thiên dường như đã không kìm chế được mình mà lại đang áp dần vào miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của Phương Nguyệt hắn lại muốn hôn nàng thêm một lần nữa nhưng tiếng hét của Tiểu Bạch đã vang lên mà ngăn cản "Thiên ca huynh tính làm gì Nguyệt tỷ tỷ của đệ, mũi của huynh lại chạm vào mũi Nguyệt tỷ rồi trong rất gớm" cùng với đôi mắt mở to của Phương Nguyệt đang nhìn hắn trong kinh ngạc khiến cho Vũ Thiên phải ngừng lại khi mà chiếc mũi của hắn đã chạm vào mũi nàng mặt hắn lại bắt đầu đỏ lên như một quả ớt đã chín khi nhìn bắt gặp ánh mắt khó hiểu của nàng, nhưng Phương Nguyệt lại nhăn mặt mà nói một câu tự nhiên cũng có chút ngây thơ:

- Ta cảm thấy ở phía dưới hơi nặng huynh có thể đứng lên được không!

Tiểu Bạch tỏ vẻ khó hiểu với câu nói của Phương Nguyệt còn Lang Hoàn, Lang Cơ thì cười to rất to, Vũ Thiên thì chỉ biết ngượng ngùng đỏ chính mặt hơn nữa mà nói trong cuống quýt:

- Ta xin lỗi nàng không sao chứ ta sẽ đứng lên ngay đây!

Khi mà Vũ Thiên vừa mới dứt lời thì hắn đã chống tay vào thân Lang Cơ mà đứng bật dậy nhưng dưới chân hắn là một khoảng không mà khoảng không ở dưới lại là mặt nước nên khi Vũ Thiên bật dậy quá mạnh thì không thể giữ vững nên đã rớt xuống hồ nước lại

"Tùm"

Những giọt nước liền bắn lên xung quanh bên trái Lang Hoàn còn Vũ Thiên lại bị rót xuống nước mà chìm ngụp khiến Lang Cơ, Lang Hoàn lại càng cười to hơn nữa, Tiểu Bạch chỉ biết ngơ ngác không hiểu sao Thiên ca lại cuống quýt nó nhìn Phương Nguyệt mà nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, Thiên ca lại rót xuống nước nữa rồi!

- Cơ tỷ ta có thể ngồi trên lưng tỷ một chút không, Tiểu Bạch đệ bám chặt vào cổ Cơ tỷ đi Phương Nguyệt cũng đã nghe thấy Vũ Thiên đã rót xuống mặt hồ lại nàng liền nằm sấp mà nói nhỏ với Lang Cơ rồi nhìn Tiểu Bạch đang ở phía sau mông của Lang Cơ mà nói Tiểu Bạch trong thấy Vũ Thiên hoảng loạn mà rơi xuống hồ nước lại thì có chút bất ngờ khi Phương Nguyệt nói thì nó mới gật gật đầu mà tiến lên phía trên mà ôm lấy cổ Lang Cơ

- Lang Hoàn, chàng giúp! Lang Cơ nhìn sang Lang Hoàn bơi cạnh mình mà nói nhưng không đợi nàng nói hết câu thì Lang Hoàn đã hiểu ý

Lang Hoàn liền lặn xuống hồ nước mà tìm Vũ Thiên, Phương Nguyệt mắt nhắm lại mà điều động băng nguyên lực dưới chân nàng đã hình thành một tầng băng mỏng sau đó liền dày thêm nàng liền đứng lên tầng băng mỏng vẫn cách mặt nước một khoảng ngắn mà không chạm vào, Phương Nguyệt lại nhìn Tiểu Bạch mà mỉm cười nói với nó "Tiểu Bạch đệ mau nhảy qua đây để Cơ tỷ tỷ còn nhảy lên" Tiểu Bạch chỉ gật đầu mà từ lưng Lang Cơ nhảy sang mặt băng Phương Nguyệt tạo ra, Phương Nguyệt lại mở rộng mặt băng đã tạo đồng thời gia tăng băng nguyên lực để nó thêm cứng chắc rồi nhìn Lang Cơ đang nhảy lên cũng như đợi Vũ Thiên cùng Lang Hoàn tiến lên

- Cơ tỷ, hồ nước này thật kỳ lạ nó lại có thể phong bế nguyên lực của muối khiến muối không thể nào vận khởi được nguyên lực!

Phương Nguyệt nhìn Lang Cơ đã khôi phục lại nhân thể mà đứng cạnh mình thì nói nhỏ hỏi nàng chỉ là Lang Cơ lại lắc đầu không biết, hai người lại nhìn về phía mặt hồ đang dao động liền thấy Lang Hoàn đã chở Vũ Thiên trên lưng mà nhảy lên mặt băng

Nơi kết giới lối vào Huyền Đảo bất động bốn người Nghệ Tuyệt vẫn quan sát phía trong mà không thể cử động

- Tiểu tử Vũ Thiên này không ngờ nhìn bộ mặt ngu ngốc của hắn có chút ngớ ngẩn lại chiếm tiện nghi của Nguyệt muội y phục ngọc ngà của muội ấy đã bị hắn vấy bẩn!

Nghệ Tuyệt nhìn bốn người Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đứng trên mặt băng được tạo ra mà tức giận mắng nhỏ vì khoảng cách không xa cho nên bọn nhìn thấy hết những gì đang diễn ra phía trong tuy không được rõ vì có những cảnh đã bị che khuất có lẽ nàng và Phù Hiệu bây giờ chỉ muốn tấn cho Vũ Thiên một trận nhưng có vẻ điều đó hiện đang xa vời với hai người lúc mà chỉ có thể mở to mắt mà nhìn này, Tông Tân, Hoàng Phong thì mở to mắt mà nhìn phía trong mà không thốt nên lời chỉ có thể há miệng rồi lại ngậm miệng, Lang Văn tộc trưởng cùng Lang Kiên lại nhìn Phương Nguyệt mà ánh lên chút kinh ngạc

Nơi năm người Tiêu Ngọc đang khoanh chân tĩnh tu

- Tiêu Ngọc bốn người Tông Tân đang làm gì vậy mà đứng như một bức tượng không hề nhúc nhích hay di chuyển còn Vũ Thiên với Phương Nguyệt thì lại không thấy thật kỳ lạ không biết họ đang làm trò gì nữa

Hàng Ngự quan sát bốn người Nghệ Tuyệt rồi nhìn Tiêu Ngọc hỏi chỉ là Tiêu Ngọc lại không để ý vẫn không nhìn nơi kết giới Huyền Đảo mà mắt vẫn nhắm chỉ nhường mây lắc đầu không trả lời, nhưng Hoa Lữ lại lên tiếng nói thay:

- Chắc bọn họ đang đàm phán với đám lão quái đó chúng ta cứ ở đây đợi bọn họ không cần phải tiến lên làm phiền!

Hoa Lữ khẽ nói rồi lại khoanh chân tại chỗ mà không nhìn nữa nhắm mắt mà tĩnh tu mà không để ý nữa, nơi năm người lại chìm vào yên tĩnh kẻ quan sát người nhắm mắt mà không có ai có ý định tiến lên

Phía trong Huyền Đảo nơi bốn người Vũ Thiên

- Hồ nước quái quỷ này, chỉ uống có vài ngụm mà cũng suýt ngộp luôn dưới đáy hồ, đa tạ Hoàn huynh đã giúp đỡ! Vũ Thiên đã nằm trên mặt băng mà nói còn Lang Hoàn cũng đã khôi phục lại nhân thể đứng cạnh Lang Cơ

Vũ Thiên thì không nghĩ là khi rót lại xuống hồ nước chỉ vô tình uống vài ngụm nước trong hồ này thì toàn thân hắn liền rụng rời mà không thể cử động được nó còn kinh khủng hơn cả việc bị rót vào hồ nước này

- Hai người không sao chứ! Phương Nguyệt nhìn hai người khẽ nói nhưng lại có chút né tránh Vũ Thiên

- Không, không sao! Vũ Thiên lắc lắc đầu mà nói

Phương Nguyệt gật đầu rồi lại nhìn hướng bốn người Nghệ Tuyệt đang như bức tượng phía ngoài đứng nhìn bọn họ, lại nhìn sang mấy lão quái Lang tộc thì cũng hiểu, ánh mắt bốn người lại nhìn hướng Huyền Đảo vẫn còn cách một khoảng khá xa mà phân vân

- Vũ Thiên huynh cùng Phương Nguyệt tỷ nên kết hợp tạo ra một đường băng nối tới Huyền Đảo rồi để muội cùng Lang Hoàn chờ hai người tới đó sẽ nhanh hơn!

Lang Cơ đã lên tiếng nói mà nhìn Vũ Thiên rồi Phương Nguyệt mà nói, hai người nhìn nhau mà gật đầu, Vũ Thiên không nói gì nhiều mà chỉ tiến tới hướng về phía Huyền Đảo mà thân thể chuyển sang trạng thái băng thể ba chữ vừa được thốt ra "băng hình đường" băng nguyên lực từ thân thể hắn bắt đầu lan tỏa mà dần hình thành một con đường cách mặt nước một khoảng ngắn dần tiến tới Huyền Đảo, Phương Nguyệt đã đứng cạnh hắn mà cũng thi triển

giống như hấn nhưng có vẻ nàng đi sau mà tới trước mà còn mạnh mẽ hơn của Vũ Thiên rất nhiều, chẳng mất bao lâu mà một đường băng cũng đã xuất hiện trước mặt bốn người, Vũ Thiên thì ngao ngán nhìn Phương Nguyệt vẫn bình thường còn hấn thì đã như ngọn đèn lại tiếp tục tắt, tắt vì cái đường băng này

Hai người lại nhìn Lang Cơ Lang Hoàn đã khôi phục lại bản thể mà đứng cạnh hai người

- Hai người leo lên lưng chúng ta, chúng ta sẽ cùng tiến tới Huyền Đảo bằng con đường này!

Vũ Thiên gật đầu mà leo lên lưng Lang Hoàn, Phương Nguyệt thì leo lên lưng Lang Cơ

- Tiểu Bạch tới đây ta có chuyện muốn nói với đệ! Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang đứng giữa bốn người mà nói hấn định ôm lấy Tiểu Bạch nhưng Lang Cơ đã dùng chiếc đuôi của mình mà quấn lấy Tiểu Bạch đưa tới gần Phương Nguyệt

- Hai người bám chặt chúng ta sẽ tiến tới Huyền Đảo, Lang tộc chúng ta sở hữu tốc độ tuy không phải là vua nhưng cũng sẽ không chậm!

Lang Hoàn nhìn đường băng không thẳng nhưng cũng không như con lằng quằng mà chỉ uốn cong ánh mắt tỏ vẻ hứng thú mà nói với Vũ Thiên

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Là Lữ Tình Tan Sao (1)

Huyền Đảo nhìn từ xa như một cây nấm nhỏ xanh tốt nhưng khi tới gần mới biết nó rộng lớn thế nào phía ngoài đảo giống như một bãi biển, những gợn nước tạo thành những con sóng nhỏ đang lay động mà tiến lên lớp cát phủ gần sát biển phía ngoài đảo, thấp thoáng có những hòn đá nhỏ nằm cách nhau một khoảng cả trong và ngoài đảo, phía trong đảo như một khu rừng hoang sơ mọi cây đều xanh tốt nhưng lại yên lặng có lẽ đây là một khu rừng nhỏ chìm trong yên tĩnh

- Thiên ca, Hoàn ca hai huynh thật là chậm suýt nữa thì lại ngủm ở dưới hồ nước quý quái này rồi, hà hà!

Tiểu Bạch nhìn quanh nơi mình đang đứng là một bãi cát cùng những gợn nước đang lay động dưới chân, Tiểu Bạch lại quay đầu nhìn đường băng đã đưa nó tới đây đã biến mất rồi nhìn Vũ Thiên, Lang Hoàn mà nói, ánh mắt Tiểu Bạch lại nhìn hướng trong Huyền Đảo mà thích thú nó liền tiến thẳng mà chạy nhanh vào trong khu rừng để lại một câu nói cho bốn người:

- Đệ vào trong tham quan một tý, hai tỷ hai huynh cứ ở đây mà tâm sự, đệ sẽ không làm phiền đâu!

Vũ Thiên cùng ba người vẫn đang mãi nhìn đường băng đã biến mất nhưng cũng đặt chân lên Huyền Đảo thì thở phào nhẹ nhõm, “nơi này thật kỳ quái” Vũ Thiên trong lòng tự nói mà không để ý hồ nước cùng đường băng, bốn người lại nhìn Tiểu Bạch đã tiến vào trong khu rừng cùng lời nói nó để lại mà chỉ biết đứng nhìn trong bất ngờ nhưng rất nhanh bốn người đã bị phong cảnh nơi này làm cho mê mẩn mà quên luôn cả Tiểu Bạch, nơi này không hề ảm u như Huyền Lang Động nơi bốn người đang đứng nhìn lại tràn ngập sắc xanh của biển và sắc xanh của lá cây tạo thành một thứ ánh sáng kỳ lạ nhưng lại tạo cho nơi này một sự yên tĩnh

- Lữ Tình Thụ ở trong khu rừng đó, chúng ta tiến vào!

Lang Hoàn hướng ba người mà nói ánh mắt lại dừng lại nơi Lang Cơ mà gật đầu với nàng, Vũ Thiên vừa tiến cùng bốn người tiến vào phía trong nhưng ánh mắt hấn lại nhìn về phía sau nơi hồ nước cũng đã xuất hiện rất nhiều bóng dáng cũng đang tiến vào cùng bọn nhưng lại theo những hướng khác mà không hề đi chung hướng với bốn người trong những ánh mắt đang nhìn tới bốn người hấn lại nhận ra một vài ánh mắt đang khinh bỉ nhìn hướng bốn người, Vũ Thiên không nghĩ là bốn người đi sau nhưng lại tới trước hấn lại lắc đầu không để ý rồi nhớ tới điều ý đó mà nhìn Lang Hoàn hỏi:

- Lang Hoàn huynh trong khu rừng này ngoài Huyền Quy lão tổ có còn thêm quái vật nào nữa không đệ sợ Tiểu Bạch tiến vào trong một mình nó lại gặp nguy hiểm!

- Nơi này chỉ có mình Huyền Quy lão tổ, Huyền Đảo này cũng do người quản ta đang lo Tiểu Bạch sẽ chọc phá lão tổ đến lúc đó chỉ sợ nó!

Lang Hoàn nhìn Vũ Thiên mà nói nhưng hấn lại nghĩ tới về nghịch ngợm của Tiểu Bạch chỉ sợ lão tổ nó cũng không tha đến lúc đó e rằng chẳng ai có thể cứu nổi nó, Vũ Thiên nghe vậy về mặt không khỏi thay đổi nhưng rồi lại lắc đầu vì bây giờ hấn phải đi hái Lữ Tình Thụ trước.

- Lữ Tình Thụ trong đảo có nhiều không Cơ tỷ tỷ!

Phương Nguyệt nhìn Lang Cơ đi cạnh mình mà hỏi nhỏ, Lang Cơ nhìn nàng mỉm cười mà trả lời nhưng lại đang hi

vọng một cái gì đó

- Lữ Tinh Thụ trong đảo rất nhiều nhưng chúng ta chỉ có thể hái được một gốc duy nhất đó mới là điều đáng tiếc!

Chẳng mất bao lâu bốn người đã tiến vào trong khu rừng, Vũ Thiên nhìn cây cối xung quanh mà ngạc nhiên đây có lẽ là một khu rừng rậm nguyên thủy, bốn người tiến vào một khoảng, Lang Hoàn, Lang Cơ luôn nhìn quanh mặt đất nơi đã bị những cây to che chắn hay những nơi trống trải trong khu rừng mà như đang tìm kiếm gì đó khiến cho Vũ Thiên với Phương Nguyệt đi sau mà khó hiểu nhìn hai người nhưng cũng không lên tiếng mà chỉ im lặng, nhưng không bao lâu thì hai người cũng đã ngừng lại mà đứng trước một gốc cây lùn tùn nhỏ tí mà nhìn khiến cho Vũ Thiên, Phương Nguyệt phải kinh ngạc mà nhìn theo, sự ngạc nhiên hiện lên trong ánh mắt

- Chẳng lẽ đây là Lữ Tinh Thụ!

Phương Nguyệt nhìn gốc cây nhỏ mà hỏi Lang Cơ, Lang Hoàn khi trong thấy hai người đang chăm chú nhìn một gốc cây chỉ cao khoảng hơn một gang tay, đây là một cây thân rễ, thân phình to, nâu sẫm, bằng phẳng phía trên như đã bị ai chặt mất nhưng lại có hai cái lá hình thìa mọc đối diện nhau phía trên đỉnh thân bằng phẳng này, Vũ Thiên ánh mắt liền trở nên quái dị nhìn gốc cây lùn được gọi là Lữ Tinh Thụ cũng là thứ bọn họ đang tìm này, hần nhủ mà cố gắng nhìn ra sự khác lạ của gốc Lữ Tinh Thụ này nhưng nhìn hoài mà vẫn không nhìn ra nó có chút gì là đặc biệt

- Đây chính là Lữ Tinh Thụ chúng mọc xung quanh bên trong đảo nhưng không bao giờ mọc gần nhau mà luôn cách nhau khoảng một mét!

Lang Cơ nhìn Lữ Tinh Thụ đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lữ Tinh Thụ vẫn chưa rời khỏi mặt đất, đôi mắt nàng đang hiện lên hi vọng mà nói, bốn người vây quanh mà đứng nhìn gốc cây nhỏ bé ở chính giữa bốn người mà nhìn nó chăm chú một lúc không ai lên tiếng hay nói gì

- Nguyệt tỷ tỷ hay là tỷ với Thiên huynh thử trước xem! Lang Cơ lại phá tan tĩnh lặng mà bất chợt gọi tên Vũ Thiên, Phương Nguyệt

- Việc này ...

Phương Nguyệt đỏ mặt khi nghe Lang Cơ nói vậy, hai người vào đây để lấy Lữ Tinh Thụ chứ có phải để thử tình yêu mà Lang Cơ nói cho nên khi nghe nàng đề nghị không khỏi khó xử, ánh mắt nàng lại nhìn Vũ Thiên thấy hần cũng đang nhìn mình thì càng đỏ mặt hơn Lang Cơ, Lang Hoàn nhìn hai người mà lui sang một bên đối diện mà nhìn gốc Lữ Tinh Thụ ở giữa hai người im lặng đợi câu trả lời mà Lữ Tinh Thụ dành cho hai người, Vũ Thiên nhìn Lang Cơ, Lang Hoàn đã đứng ở một bên quan sát hai người thì cũng đủ biết không thể từ chối đành phải thử trước, hần chỉ ngồi xuống mà nhìn gốc Lữ Tinh Thụ lùn tùn rồi lại ngược nhìn Phương Nguyệt về mặt mỉm cười mà nói:

- Phương Nguyệt, nàng không muốn thử sao, ta cũng muốn biết gốc cây này có đúng là như vậy hay không

Phương Nguyệt lại đỏ mặt trong lòng hơi khác lạ nhưng cũng không thể từ chối nàng chỉ ngồi đối diện hần cùng nhìn gốc Lữ Tinh Thụ mà không biết phải làm gì, Vũ Thiên lại nhìn Lang Cơ, Lang Hoàn mà hỏi:

- Lữ Tinh Thụ này chúng ta phải làm sao để hái!

- Lữ Tinh Thụ nó có hai chiếc lá hai người dùng ngón tay út của mình mà đặt lên một chiếc lá của Lữ Tinh Thụ và đợi trong năm phút nếu như mà trong vòng năm phút Lữ Tinh Thụ không hề ra khỏi mặt đất thì có nghĩa là ...!

Lang Cơ nói tới đây thì ngừng mà không hề tiếp lời vì nàng biết hai người cũng hiểu kết quả như thế nào nên cũng không nói thêm nữa

Kết quả như thế nào hai người cũng không hề biết được vì Lữ Tinh Thụ, Vũ Thiên nhìn chiếc lá hướng về phía hần như là mời gọi mà trong lòng có chút run, tay phải đã nắm lại chỉ chờ ngón út duy nhất nhìn chiếc lá đang đón mời, ánh mắt hần lại nhìn Phương Nguyệt thấy nàng cũng đang giống như hần ngón út đã hướng về chiếc lá còn lại đang đón mời nàng nhưng nàng vẫn chưa chạm vào

Vũ Thiên môi run nhẹ hần định mở miệng nói gì đó nhưng lại không thành lời mà chỉ nhìn nàng rồi lại ánh mắt lay động mà ngón tay như đã sắp chạm vào chiếc lá đang mời gọi kia chỉ là những tiếng khóc kèm theo đó là những lời nói mang theo đau khổ lẫn thất vọng từ đầu đó đã vang lên bên tai hần cùng ba người

- Chẳng không hề yêu ta những lời nói lúc trước chỉ đều là giả dối sao!

- Ta không có dối nàng nhưng ta cũng không biết tại sao Lữ Tinh Thụ lại không chấp nhận hai ta

- Vì sao, vì sao chứ

Tiếng khóc nức nẹn của một người con gái vang lên cùng một câu hỏi và một câu trả lời của một nam tử, chỉ là rất nhanh bốn người đã không còn nghe thấy gì ngoài những tiếng động của những cánh lá đang lung lay không biết là do gió làm ra hay là người con gái đó đã bỏ đi mang theo sự thất vọng đau khổ trong lòng, nhưng tiếng nói của nam nhân đó vẫn vọng lên trong sự trống rỗng như đang giải thích cho nữ tử đó hiểu chỉ là tiếng nói của hần càng lúc càng nhỏ dần cuối cùng cũng chỉ nói cho mình hần nghe thiếu nữ đó đã bỏ đi để lại nam nhân đó như kẻ mất hồn đứng ở nơi đó mà nhìn gốc Lữ Tinh Thụ trong lòng hần chỉ còn lại hai chữ “vì sao”

Chương 52: Là Lữ Tình Tan Sao (2)

Tiếng động từ đôi nam nữ đó đã không còn nhưng lại khiến cho bốn người phải nhìn Lữ Tình Thụ mà run lên Vũ Thiên cùng Phuong Nguyệt hai người nhìn gốc cây nhỏ bé mà trong lòng lại có cảm giác giống nhau “tuy chỉ là gốc cây nhỏ bé nhưng nó lại quyết định một chuyện tình của một đôi nam nữ đang yêu nhau sao đó là hợp hay là tan, dù là hợp hay là tan nhưng họ đều chấp nhận vì họ tin tưởng vào nó gốc cây nhỏ bé được đặt một cái tên là Lữ Tình Thụ sao” Lang Cơ, Lang Hoàn lại nhìn chăm chú không rời vào ngón tay của Phuong Nguyệt với Vũ Thiên đang dần đặt lên chiếc lá của Lữ Tình Thụ, nhưng những tiếng nói những tiếng động từ xa những tiếng động từ xung quanh bên trong Huyền Đảo cách bốn người không xa đều ở những nơi khác hướng khác vang lên dù chỉ là rất nhỏ nhưng lại rất rõ khi truyền vào tai bốn người càng khiến cho bốn người thay đổi hẳn sắc mặt khi nhìn Lữ Tình Thụ

- Sao huynh lại nhỏ nó lên huynh nhỏ nó chỉ để chút giận vì nó đã lật tẩy sự giả dối của huynh sao!

- Vì sao trong lòng nàng đã có nam nhân khác sao còn cùng ta tới đây, vì sao chứ, vì sao!

- Năm năm trước huynh nói yêu ta nhưng hôm nay Lữ Tình Thụ đã cho ta biết huynh chỉ đang dối gạt ta, năm năm qua ta chỉ yêu một kẻ không yêu mình ta đúng là một con ngốc mà!

- Ta đã từng thấy nàng đi bên cạnh một nam nhân khác, nhưng ta cũng cùng nàng tới đây chỉ vì ta vẫn còn một hi vọng, hi vọng rằng trái tim nàng vẫn còn có ta, chỉ là ta đã sai, đã sai!

Những tiếng nói không ngừng ập vào bốn người, nhưng rồi mọi thứ cũng đều trở lại yên lặng, ánh mắt Phuong Nguyệt không khỏi thay đổi trong lòng nàng liền trở nên rối bời mà khó hiểu nhìn Vũ Thiên mà nói:

- Năm năm của cặp đôi kia và ba tháng của ta và huynh chỉ như sông bỏ biển!

Vũ Thiên nhìn nàng chăm chú ngón ta đã chạm vào chiếc lá mà nhỏ giọng nói:

- Ta và nàng chỉ đang thử Lữ Tình Thụ vì thứ chúng ta muốn chính là nó, mà không phải là tình yêu chúng ta có được từ nó!

Phuong Nguyệt lặng lẽ nhìn hán trong lòng nàng không hề muốn như vậy khi nghĩ tới lời hán nói, nhưng ngón tay của nàng vẫn chạm vào chiếc lá còn lại, đôi mắt hai người đã nhắm lại dường như không muốn nhìn thấy kết quả

Một phút đã trôi qua, hai phút lại trôi qua, năm phút cũng đã tới

Lang Cơ, Lang Hoàn căng mắt nhìn phản ứng của Lữ Tình Thụ nhưng nó vẫn nằm im ở đó không hề thay đổi gì, Vũ Thiên thất vọng mà rút ngón tay lại hán ngẩng đầu nhìn Phuong Nguyệt mà trong lòng có hàng vạn câu nói nhưng lại không nên lời, khó chịu đó là cảm giác bây giờ hán đang ném trái

- Lữ Tình Thụ nó!

Vũ Thiên nhìn nàng đã rút tay mà đứng lên chỉ thốt được bốn chữ khiến hán phải ngừng lại vì không biết nên nói gì tiếp, Phuong Nguyệt lặng lẽ đứng lên nhắm mắt lắc đầu mà tiếp lời hán

- Lữ Tình Thụ nó không hề muốn chúng ta giữ nó!

- Nàng tin vào gốc cây này sao! Vũ Thiên băng quơ mà nói hán không muốn tin vào gốc cây này

- Huynh đã tin vào nó nếu không huynh đã không đặt hi vọng vào nó!

- Ta ...!

Vũ Thiên lặng thinh không biết nên nói gì chỉ nhìn Lữ Tình Thụ vẫn im lặng nơi mặt đất đang ở dưới chân mình mà trong lòng không biết nên như thế nào với nó chân hán đã nhấc như muốn đạp chết nó nhưng hán đã ngừng lại khi nghe thấy giọng nói của Lang Hoàn

- Vũ Thiên huynh ta và Cơ nàng còn chưa thử huynh không thể chút giận lên nó được với lại hai vị vào đây cũng chỉ để hái Lữ Tình Thụ!

Lời nói của Lang Hoàn khiến Vũ Thiên phải bình tĩnh hán chỉ nhìn Phuong Nguyệt, nàng cũng đang giống như hán, hai người vào đây chỉ để hái Lữ Tình Thụ, Vũ Thiên lại lặng lẽ tiến về phía Phuong Nguyệt mà đứng cạnh nàng rất gần nói

- Chúng ta đã không thể nào hái được Lữ Tình Thụ, chỉ sợ Nghệ Tuyệt tỷ sẽ thất vọng vì chúng ta

Phuong Nguyệt chỉ lặng lẽ nghe hán nói mà gạt đầu nhưng lại im lặng vì nàng không biết nên nói gì với hán, nàng lại nhìn Lang Hoàn, Lang Cơ đang thay thế chỗ hai người mà đặt ngón tay lên Lữ Tình Thụ, Vũ Thiên cũng chỉ biết im lặng mà không nói thêm gì có lẽ hai người đã để cho chuyện lúc này trôi vào quá khứ không muốn nhắc lại chỉ là trong lòng hai người vẫn tồn tại một cái gì đó khó nói nên lời

Hai phút trôi qua, bốn phút lại trôi qua, năm phút cũng đã tới, tám phút đã trôi qua

Ánh mắt Phương Nguyệt với Vũ Thiên càng lúc càng ánh lên sự khó hiểu không biết chuyện gì đang xảy ra với Lang Hoàn, Lang Cơ chỉ là sắc mặt hai người càng lúc càng thay đổi, Lang Cơ sắc mặt đã trở nên nhợt nhạt hơn rất nhiều đôi mắt nàng đã bắt đầu đỏ lên những giọt nước mắt đang dần hình thành mà chảy xuống đôi gò má xinh đẹp của nàng, hai phút trôi qua nàng vẫn giữ được bình tĩnh, bốn phút trôi qua nàng vẫn còn hi vọng, năm phút trôi qua đôi gò má nàng đã lăn dài những giọt nước mắt, tám phút tới nàng đã rút tay ra khỏi Lữ Tinh Thụ, nàng đã đứng lên mà nhìn Lữ Tinh Thụ nhìn Lang Hoàn đang thần thờ tay vẫn còn đặt trên chiếc lá mà miệng thì đang lẩm bẩm

- Vì sao Lữ Tinh Thụ không hề có lấy động gì huynh không hề yêu ta sao!

- Huynh không biết là tại sao nhưng mười năm qua huynh chưa bao giờ lừa dối nàng!

- Huynh nói dối ta, mười năm qua huynh chỉ lừa dối ta, ta không tin huynh nữa có lẽ ta đã sai, cha ta đã nói đúng huynh đến với ta chỉ vì ta có phụ thân là người là một tộc trưởng, huynh yêu ta chỉ vì cái chức tộc trưởng của cha ta sao!

Lang Cơ đã không còn giữ được bình tĩnh của mình nàng nhìn Lang Hoàn buông những lời nói khó nghe, Lang Hoàn chỉ lặng im những lời Lang Cơ nói hần đều nghe thấy, Lang Hoàn đã quỳ trước Lữ Tinh Thụ mà thần thờ:

- Lang Cơ trong lòng nàng cũng nghĩ ta là một kẻ như vậy sao, tuy trong tộc ta chỉ là một tên tộc nhân vô danh tiểu tốt, tuy cha mẹ ta không làm chức gì cao sang chỉ là những tộc nhân bình thường trong tộc, tuy tư chất linh ngộ của ta thua kém những tộc nhân khác nhưng ta luôn cố gắng tu luyện, khi ta biết nàng là con gái tộc trưởng thì ta đã biết giữa ta và nàng đã xuất hiện một khoảng cách rất lớn nhưng ta vẫn luôn muốn rút ngắn khoảng cách đó chỉ vì ta biết vì ta yêu nàng, mười năm qua điều mà ta muốn nghe nàng nói với ta nhất chỉ có ba chữ nhưng ta lại chưa bao giờ nghe thấy, ta xin lỗi nàng vì đã làm phiền nàng trong mười năm qua, ta không nghĩ nàng cũng giống như họ những kẻ luôn chế diễu ta, ta đến với nàng chỉ vì cái chức tộc trưởng mà cha nàng đang nắm giữ chỉ là nàng có bao giờ nhận ra nếu như ta chỉ là một kẻ yếu kém thì cái chức tộc trưởng đó đối với ta cũng sẽ bị những kẻ khác tranh giành mất, từ nay về sau ta sẽ không làm phiền nàng nữa!

Lang Hoàn lặng lẽ nhìn Lữ Tinh Thụ vẫn đứng sững ở mặt đất, hần không biết vì sao Lữ Tinh Thụ lại không chấp nhận hần và nàng nhưng lại không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận nó, Lang Hoàn nhìn Phương Nguyệt và Vũ Thiên mà nói rồi không đợi hai người đáp lời đã cất bước đi thẳng ra phía ngoài đảo chỉ là bước chân lại rất chậm mà không hề nhìn thẳng chỉ nhìn mặt đất dưới chân mình

- Vũ Thiên huynh, Nguyệt muội, ta rất vui vì được gặp hai người nhưng không nghĩ là để cho hai người thấy cảnh ta và nàng đường ai nấy đi, ta sẽ đợi các vị ở ngoài Huyền Đảo

Lang Cơ như run lên vì có một nhát dao đang đâm vào tim nàng ánh mắt nàng lại trở nên lạc lõng nhìn Lữ Tinh Thụ mà không hề để ý tới Lang Hoàn đang bỏ đi, nhưng nàng lại đang lẩm bẩm những gì mà Lang Hoàn nói:

- Ba chữ từ ta, sẽ không làm phiền ta nữa, huynh ...!

- Ta đã sai rồi sao, ta chỉ biết trách huynh ấy, chỉ biết trách huynh ấy mà lại không tự trách mình, ta đã sai rồi sao!

Phương Nguyệt như không tin nhìn Lang Cơ, Lang Hoàn đang mỗi người một nơi, lại nhìn Lang Hoàn đang lẻ từng bước chậm chạp tiến ra phía ngoài Huyền Đảo mà tự nói:

- Lữ Tinh Thụ là Lữ Tinh Tan mà không phải là Lữ Tinh Hợp, có lẽ nên đặt cho nó cái tên là Lữ Tinh Tan mới đúng!

- Nó vốn dĩ là Lữ Tinh Tan mà chưa bao giờ là Lữ Tinh Hợp, nàng vẫn còn tin vào gốc cây này sao!

- Nhưng sự thật mà gốc cây này cho chúng ta thấy, chúng ta không thể thay đổi được!

Phương Nguyệt nhìn Lữ Tinh Thụ mà nói, khiến cho Vũ Thiên phải im lặng gật đầu nhưng đồng ý câu nói của nàng mà nhìn Lữ Tinh Thụ vẫn hướng hai chiếc lá như mời chào những ai muốn thử nó, hần cũng không thể làm gì để khiến gốc cây này thay đổi, chỉ có thể đứng nhìn nó vương vãi mầm sống đến ngày lụi tàn, nhưng hần cũng không thể biết nó có lụi tàn hay không vì xung quanh nơi hần đứng vẫn còn rất nhiều Lữ Tinh Thụ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Huyền Quy Lão Tổ

- A ...a ...a lão già mau thả ta ra lão tính bóp chết ta sao lão già bạc xoăn, Thiên ca, Nguyệt tỷ tỷ mau cứu đệ!

Tiếng hét của Tiểu Bạch đã vọng khắp Huyền Đảo mang về uất ức không rõ lý do của nó

- Tiểu Bạch!

Vũ Thiên gọi nhỏ tên nó rồi liền nhắm hướng giọng nói Tiểu Bạch phát ra mà hướng tới chính giữa bên trong Huyền Đảo nơi hắn cảm nhận rõ ràng nhất tiếng hét của Tiểu Bạch vang lên phía sau hắn chính là Phương Nguyệt, phía sau nàng lại là Lang Cơ, Lang Hoàn hai người cũng vì tiếng hét của nó mà hướng tới chính giữa đảo

- Tiểu thú nguoi thật là phá, ta đang ngủ ngon mà lại bị nguoi cắn cho một miếng đau khắp thân

Một tiếng hừ nhẹ già nua nhưng cô quái lẫn mừng rỡ không có chút gì tức giận đã vang lên tiếp sau đó, khi tiếng hừ nhẹ cùng giọng nói già nua lọt vào tai Vũ Thiên khiến cho hắn phải một phen thất kinh trong lòng, về mặt Vũ Thiên liền thay đổi hẳn lại nghĩ tới giọng nói này chỉ sợ là của Huyền Quy lão tổ nhưng khi nghĩ đến bốn chữ này lại khiến hắn càng biến sắc mặt vì hắn biết lần này Tiểu Bạch nó lại chọc vào lão quái vật rồi, bốn người cũng đã tới chính giữa đảo nơi mà giọng nói của Tiểu Bạch vang lên

- Nguyệt tỷ tỷ, Thiên ca, mau cứu đệ, đệ không làm gì lão cả tự nhiên lão lại bóp cổ đệ huynh xem trên cổ đệ còn in dấu cả vết lằn tay của lão!

Tiểu Bạch nhìn Vũ Thiên mà ngược cổ lên nói có vẻ đang chỉ cho hắn biết, chân trước bên trái đưa lên trước cổ mà chỉ, chân phải đưa lên đầu mà gãi tỏ vẻ ủy khuất chỉ lão già tóc bạc mà nhìn hắn

- Tiểu thú nguoi thật là biết nói dối, nguoi đã găm chân lão, lão đây chỉ để tiểu thú nguoi trên tay lão, thì làm gì có vết lằn trên cổ nguoi chứ!

Lão già tóc bạc thân vận áo huyền y bay phát phó rộng thùng thình cộng với chòm râu trắng dài của lão trông có vẻ rất độ lượng tuy đã ngoài bảy mươi nhưng vẫn còn rất mạnh mẽ nhìn Tiểu Bạch đang há miệng cặp mắt đảo liên tục nhưng cũng không tức giận mà chậm rãi nhìn hướng bốn người Vũ Thiên đã xuất hiện trước mặt lão mà nói,

Vũ Thiên sắc mặt có chút thay đổi nhìn hướng lão già đang để Tiểu Bạch trên tay cách bọn họ một khoảng ngắn đối diện mà nói:

- Tiền bối mong người hãy rộng lượng mà tha cho nó, nó cũng chỉ là một tiểu thú mới biết nói chưa hiểu chuyện vì vậy đã đắc tội với lão tiền bối mong người không chấp với một hậu bối như nó!

- Nguoi tên là Thiên ca sao còn nữ tử bên cạnh nguoi chắc là Nguyệt tỷ nhi, hai nguoi chắc đã sinh ra nó nhỉ!

Lão già tóc bạc vận huyền y lấy tay gãi đầu nhăn trán vốn dĩ đã nhăn của lão nhìn Vũ Thiên vừa nói rồi liếc Phương Nguyệt gần bên cạnh hắn rồi lại nhìn hai người ở bên trái hắn Lang Cơ, Lang Hoàn đang đứng kế bên hai người mà quan sát một lượt

Phương Nguyệt lại đỏ mặt mà lắc đầu nàng không nghĩ lão tiền bối trước mặt lại nói câu này, Vũ Thiên về mặt giật liên hồi có chút nghi hoặc với lời nói của lão, nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Bạch đã mắng:

- Lão già ta và Thiên ca đâu có giống nhau!

- Tiền bối, văn bối tên là Vũ Thiên, người đã nói quá Tiểu Bạch là đệ đệ của văn bối, làm sao văn bối và cô ấy có thể sinh ra nó được! Vũ Thiên chỉ Phương Nguyệt

- Nguoi lại đặt cho nó cái tên là Tiểu Bạch sao!

- Tiền bối, nguoi là Huyền Quy lão tổ sao!

Lão già tóc bạc vừa dứt lời thì Lang Hoàn vốn vẫn nhìn lão đã nhỏ giọng mà kính cẩn hỏi, ánh mắt lão già liếc nhìn Lang Hoàn mà gật đầu rồi lại nhìn Vũ Thiên mà hỏi:

- Hai nguoi chắc là đệ tử của tiểu tử Thanh Phong, không biết hắn có còn nhớ mà giữ lời hứa với lão đây không!

Vũ Thiên nghe Huyền Quy lão tổ nói vậy thì chỉ biết ngẩn ra mà không biết tiểu tử Thanh Phong là ai cũng không biết lời hứa gì, không chỉ hắn mà ngay cả Phương Nguyệt cũng ngẩn ra, Huyền Quy lão tổ nhìn về mặt của hai người thì cũng đủ hiểu đành lắc đầu mà phát tay với bốn người rồi nói:

- Được rồi thời gian của các nguoi ở đây cũng không còn nhiều, ta cũng không muốn lãng phí một chút thời gian còn lại, các nguoi hãy đi hái Lữ Tinh Thụ, ta còn có lời muốn nói với Tiểu Bạch đệ đệ của nguoi!

Tiểu Bạch nghe lão nói đến mình thì quay phắt đầu nhìn lão mà nói:

- Lão già, Tiểu Bạch ta không có gì để nói với lão cả mau thả ta ra nhanh ta còn chưa khám phá hết cái Huyền Đảo này nữa

- Cơ tỷ tỷ sao mắt tỷ lại đỏ vậy chẳng lẽ tỷ lại đang lo lắng cho đệ sao thật là khiến đệ cảm động a!

Tiểu Bạch lại nhìn Lang Cơ thấy mắt nàng vẫn cứ đỏ nãy giờ mà về mặt cảm động nhìn nàng nói, chỉ là câu nói của nó lại khiến Lang Cơ, Lang Hoàn run lên mà không biết phải trả lời thế nào ngoài việc nhìn nhau nhưng không lên tiếng mà trả lời nó, Huyền Quy lão tổ nhủ mày nhưng rồi lắc đầu nhìn Tiểu Bạch:

- Tiểu Bạch tiểu thú ngươi không muốn mạnh lên sao!

"Mạnh sao" Tiểu Bạch nói hai chữ nhỏ này thì mắt sáng lên mà háo hức nhìn Huyền Quy lão tổ hỏi "lão có thể giúp ta mạnh lên sao"

- Đúng vậy, ta có thể chỉ cho ngươi cách khai mở sức mạnh trong thân thể ngươi cũng như truyền công pháp tu luyện thú tộc chúng ta cho tiểu thú ngươi!

Huyền Quy lão tổ có chút đắc ý mà nhìn Tiểu Bạch mắt đang bắn tinh quang nói nhưng nó lại quay đầu nhìn Vũ Thiên xem thử ý hẩn thế nào

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch mà gật đầu mừng rỡ trong lòng nếu như Tiểu Bạch được lão quái vật này chỉ dạy công pháp tu luyện thì còn gì bằng nhưng hẳn lại có chút thắc mắc với câu nói của lão già lúc nãy nên hỏi:

- Tiền bối người nói chúng vẫn bồi đi hái Lữ Tinh Thụ nhưng chúng vẫn bồi đều đã thử nhưng đều không được thì làm sao có thể hái được

Huyền Quy lão tổ liền hiện lên ý cười khi nghe thấy câu hỏi của Vũ Thiên lại nhìn Tiểu Bạch nó đã không quấy phá mà chen ngang, ánh mắt lão trầm ngâm một chút rồi nhìn Lang Cơ, Lang Hoàn:

- Hai ngươi là tộc nhân của Lang tộc chắc cũng biết lão tổ của các ngươi chứ!

- Lão tổ, lão tổ sao!

Đến lượt Lang Cơ, Lang Hoàn ngẩn ra mà lắc đầu không biết Huyền Quy lão tổ đang nói ai, Huyền Quy lão tổ vỗ đầu tóc bạc lắc đầu thờ dãi nhìn lên khoảng không của Huyền Đảo mà trầm ngâm

- Không nghĩ là lão lại giấu kỹ như vậy tộc nhân trong tộc không ai biết tới sự tồn tại của lão!

- Lữ Tinh Thụ, Lữ Tinh Hợp hay Lữ Tinh Tan, Lang tộc các ngươi tiến vào đây đa số chỉ nhận lấy ba chữ Lữ Tinh Tan

Huyền Quy lão tổ lại chậm rãi hướng bốn người khi vừa dứt lời nói về Lữ Tinh Thụ, chỉ là lại khiến cho bốn người phải khản trương mà đợi lão nói tiếp:

- Để hái được Lữ Tinh Thụ đúng là phải cần một nam một nữ nhưng nói đúng hơn là một âm, một dương!

- Một âm, một dương!

Bốn người tròn tròn mắt tự lẩm bầm bốn chữ rồi lại nhìn Huyền Quy lão tổ không để ý tới vẻ ngạc nhiên của bốn người mà nói tiếp:

- Lữ Tinh Thụ nó có hai cái lá ứng với một lá âm và một lá dương, tương ứng với một nữ và một nam, nhưng vì hai lá đều giống nhau cho nên không thể biết được đâu là lá âm, đâu là lá dương cho nên khi mà các ngươi chạm nhầm thì nó vẫn cứ nằm im im mà mặc kệ các ngươi đang rơi nước mắt

Tiểu Bạch nhìn bốn người đang lặng thinh mà trở nên ngốc trẻ thì chỉ nhủ mảy nhăn trán của nó trông cực ngộ, còn bốn người lại như không tin vào lỗ tai mình những gì Huyền Quy lão tổ nói nếu như vậy thì tất cả bọn họ đều bị Lữ Tinh Thụ lừa sao, trong lòng bốn người liền hiện lên những câu hỏi khó nói thành lời, bốn người nhìn nhau mà không thể thốt nên lời lại nhìn Huyền Quy lão tổ đang nhìn hướng hai người Lang Hoàn, Lang Cơ mà nói:

- Lão tổ của các ngươi cũng biết việc này, không nghĩ là hẳn lại không hề nói cho các ngươi biết a, nếu như không phải vì tiểu thú này ta cũng sẽ chẳng nói cho các ngươi biết đâu, được rồi các ngươi cũng nên đi hái Lữ Tinh Thụ, thời gian các ngươi ở đây cũng không còn nhiều

- Vậy còn truyền thuyết Lữ Tinh Thụ nó không tồn tại sao lão tiền bối!

Vũ Thiên chợt nhớ tới truyền thuyết mà hẳn vẫn nghi ngờ hướng Huyền Quy lão tổ đang quay lưng bước đi mà hỏi

Huyền Quy lão tổ đã đứng khựng lại trầm ngâm một lúc nhưng rồi vẫn bước đi mà khuất dần ở bụi cỏ rậm rạp sau lưng lão nhưng vẫn lên tiếng nói:

- Lữ Tinh Thụ là do Lữ Yêu và Tinh Yêu của Thụ tộc mà thành, Truyền Thuyết Lữ Tinh Thụ từ họ mà ra cho nên nó tồn tại nhưng ta cũng không hiểu rõ lắm nếu các ngươi muốn biết truyền thuyết này như thế nào thì chỉ có đi Thụ Giới thì sẽ biết rõ!

Nơi này chỉ còn lại bốn người, những lời Huyền Quy lão tổ nói khiến bọn họ phải ngẩn ngơ mà tiêu hóa chúng trong im lặng không một ai lên tiếng mà chỉ đứng im tại chỗ trầm mặc không nói một khoảng

- Chúng ta cũng nên đi hái Lữ Tinh Thụ, Hoàn huynh, Cơ tỷ tỷ, hai người đi hướng đó muối và Vũ Thiên sẽ đi hướng này!

Phương Nguyệt lại là người phá vỡ sự yên tĩnh trực tiếp nắm tay Vũ Thiên kéo đi mà hướng thẳng theo hướng ngược lại để lại Lang Hoàn, Lang Cơ đứng ở nơi đó có chút bất ngờ nhưng lại không hề ngăn cản hai người, còn Vũ Thiên thì về mặt không khỏi trở nên quái dị vì hẳn không nghĩ lần này Phương Nguyệt lại nắm lấy hẳn kéo đi mà không phải là hẳn nắm tay nàng kéo đi

- Lữ Tinh Thụ huynh không muốn xem nó có đúng như những gì Huyền Quy lão tổ nói sao!

Vũ Thiên chỉ biết âm ự mà gật đầu không biết nói gì chỉ nhìn tay nàng đang nắm lấy tay mình mà bước đi cho tới khi đứng trước một gốc Lữ Tinh Thụ mà nhìn nó ...

Huyền Đảo đã không còn ai ngoài bốn người cùng Tiểu Bạch và Huyền Quy lão tổ, còn những tộc nhân Lang tộc khác đều đã rời khỏi Huyền Đảo

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Rời Huyền Đảo

Kết giới lối vào Huyền Đảo

- Hiểu tỷ sao bọn họ nước mắt ngắn, nước mắt dài đi ra khỏi cái đảo đó vậy!

Nghệ Tuyết nhìn Phù Hiểu phía sau mình mà hỏi bọn họ cũng đã cử động được từ khi mà bốn người Vũ Thiên đã đặt chân lên Huyền Đảo mà đứng cách lối vào kết giới chứ không hề đứng chặn ngay lối vào kết giới như lúc đầu vì như thế sẽ chặn những người từ trong tiến ra, nhưng cũng bốn người cũng chỉ im lặng mà không dám có bất cứ hành động gì khác lạ, sáu lão giả trưởng lão Lang tộc kia cũng giống như họ chỉ là bọn họ cũng không có ý định tấn công bốn người nhưng ánh mắt như lang sói thì vẫn cứ chăm chăm nhìn

- Tỷ nghĩ chắc Lữ Tinh Thụ đã không công nhận bọn họ cho nên mới như vậy mà đi ra đó!

Phù Hiểu nghĩ nghĩ một chút nhìn một vài những Lang tộc tộc nhân phía trong đi ra mà tiến vào lối mòn nhỏ sau đám trưởng lão Lang tộc mà nói

- Đây là cặp thứ năm rồi!

Hoàng Phong nhìn một nam một nữ đã quay lại hình dáng nhân thể bọn họ mà nói chỉ là cặp này cũng giống như bốn cặp trước chỉ khác là lần này người nam đi trước, người nữ mất hơi đỏ có lẽ đã khóc đi sau, hai người bọn họ cũng không ở lại nơi này mà cũng giống như những cặp trước đều tiến vào lối mòn nhỏ phía trước mà khuất dần do những gốc cây che khuất không biết dẫn tới đâu nhưng có lẽ là dẫn tới Lang tộc tộc địa, Hoàng Phong lại nhìn tới đám tộc trưởng trưởng lão không hề nhìn thấy bọn họ phản ứng gì chỉ đứng nhìn từng tộc nhân tiến vào lối mòn nhỏ khiến hắn không khỏi thấy lạ nhưng cũng không tiện hỏi

- Sao bọn họ cùng tiến ra hết vậy, nhưng lại không thấy Vũ Thiên với Phương Nguyệt đâu!

Tổng Tân nhìn vào trong kết giới mà nói nhỏ với mọi người vì hắn tám con sói từ trong đang bơi hướng ra trong đó hai con đi thành cặp còn lại đều riêng lẻ Tổng Tân cũng đã đoán được có chuyện gì đang xảy ra

Rất nhanh bọn họ đã đặt chân lên nơi bốn người đang đứng chỉ là không ai để ý tới bốn người mà liền nối gót theo những tộc nhân Lang tộc đã ra trước chỉ có cặp đôi đi chung mới hướng ngừng lại nơi sáu vị trưởng lão từ trong tay nữ tử đã nắm lấy một gốc Lữ Tinh Thụ mà đưa cho một vị trưởng lão cầm lấy rồi sáu vị trưởng lão chỉ nghiêm mặt gật đầu đôi nam nữ đó liền tiến vào lối đường mòn mà tiến vào tộc địa

- Tộc trưởng lần này chỉ được một gốc Lữ Tinh Thụ chúng ta phải bao nhiêu vạn năm nữa mới có thể tích trữ đủ đây, hay là người nên nghĩ cách khiến đám tộc nhân trong tộc tiến vào trong Huyền Đảo chứ càng ngày càng ít không biết mười năm sau chỉ sợ không còn tộc nhân nào chịu tiến vào Huyền Đảo

Lang Nông nhìn gốc Lữ Tinh Thụ của vị trưởng lão đứng cạnh mình mà hướng Lang Văn tộc trưởng mà nói, chỉ là Lang Văn lại im lặng mà nhìn hướng trong kết giới nơi Huyền Đảo phía trong

Lang Kiên lại nhìn Lang Văn tộc trưởng mà hỏi nhỏ "Lang Văn huynh nói xem Lang Hoàn và Cơ nhi nó kết quả sẽ như thế nào" Lang Văn tộc trưởng chỉ thờ dãi rồi lắc đầu mà không trả lời vì chính lão cũng không biết được kết quả sẽ như thế nào, Lang Kiên lắc đầu mà không hỏi nữa

- Tuyết muội, muội nghĩ tên Vũ Thiên và Nguyệt muội của chúng ta có lấy được Lữ Tinh Thụ hay không!

Phù Hiểu trở nên tinh quái mà nhìn vào trong kết giới cùng Nghệ Tuyết mà nói, Nghệ Tuyết tỏ vẻ không tin dứt khoát nói

- Hiểu tỷ tỷ, tỷ lại nói đùa với muội rồi làm sao có thể chứ, hắn và Nguyệt muội làm sao có thể được Lữ Tinh Thụ công nhận chứ!

- Ta thì lại không nghĩ vậy chắc họ sẽ lấy được Lữ Tinh Thụ! Tổng Tân lại thêm vào

Phía trong Huyền Đảo

- Các ngươi cũng nên rời đảo đi nếu không sẽ không thể nào ra được khỏi cái đảo này!

Huyền Quy lão tổ đã cất tiếng nói mà vang vọng khắp bên trong Huyền Đảo

- Chúng ta cũng nên rời đảo không biết hai người bọn họ đã như thế nào rồi, nhưng chúng ta hái nhiều như thế không biết có ảnh hưởng gì tới cái đảo này

không!

Vũ Thiên nhìn Phương Nguyệt mà nói, Phương Nguyệt chỉ lặng gật đầu mà không lên tiếng rồi cùng hắn tiến ra phía ngoài đảo hắn đi trước nàng đi sau lần này có vẻ không ai nắm tay ai và cũng không ai lên tiếng gì cứ thế mà bước đi trong im lặng

Phía ngoài đảo Lang Hoàn, Lang Cơ đã đứng đó từ lúc nào mà nhìn hồ nước có vẻ hai người đang đợi Vũ Thiên với Phương Nguyệt tiến ra, Lang Cơ đã quay lại phía sau trong thấy hai người mà nàng đang đợi đang hướng tới mà nói:

- Hai người còn chưa chịu ngừng lại sao định tiến xuống hồ nước luôn sao?

Lang Cơ nhìn hai người Vũ Thiên, Phương Nguyệt đang tiến tới phía hai người mà mặt lại nhìn xuống mặt đất mà cứ thế tiến tới thì không khỏi thấy lạ có vẻ còn không thấy hai người đang đứng trước nữa cho nên nàng mới lên tiếng, khiến hai người ngẩn đầu mà nhìn Lang Cơ rồi nhìn Lang Hoàn đang mỉm cười nhìn họ, Vũ Thiên gật đầu nhìn hai người rồi nhìn quanh tìm kiếm Tiểu Bạch chỉ là vẫn không hề thấy nó, khiến hắn nhìn hai người mà hỏi:

- Tiểu Bạch vẫn chưa ra nữa sao Hoàn huynh!

- Chúng ta ở đây đợi hai người rất lâu rồi, Tiểu Bạch vẫn chưa tới chắc Huyền Quy lão tổ không định để nó rời đảo!

Lang Hoàn thì gật đầu còn Lang Cơ lại lên tiếng khiến Vũ Thiên không khỏi nhíu mày, chỉ là rất nhanh hắn đã lông mày đã dần ra khi nghe một giọng nói của một đứa trẻ đã cất lên:

- Thiên ca!

Vũ Thiên cùng với ba người nhìn một hướng chéo nơi họ đang đứng nhìn Tiểu Bạch đang co bốn chân từ trong Huyền Đảo hướng bốn người chạy tới miệng hồ không ngừng gọi tên hắn, chỉ là khi tới gần nó lại nhìn Phương Nguyệt mà há miệng cười không để ý tới Vũ Thiên khiến hắn phải trợn mắt nhìn nó đang được Phương Nguyệt ôm lấy

Tiểu Bạch chỉ làm mặt quỷ với hắn rồi liền trầm tư như đang tiêu hóa lời Huyền Quy lão tổ đã nói, Lang Cơ chỉ nhìn Tiểu Bạch rồi hướng hai người mà nói:

- Hai người tạo đường băng đi chúng ta sẽ giống như lúc mới vào đây mà tiến ra!

Vũ Thiên gật đầu nhìn Phương Nguyệt rồi nhìn Tiểu Bạch đang có vẻ trầm tư thì không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng lắc đầu vì bây giờ nên rời khỏi nơi này

Kết giới lối vào Huyền Đảo

- Kết giới sắp đóng nhưng Lang Cơ vẫn chưa ra chẳng lẽ nó đã chọc giận Huyền Quy lão tổ nên lão đã sát hại!

Lang Kiên vẻ mặt có chút thay đổi mà nắm chặt một mình tuy vẫn bình tĩnh nhưng đã có chút khẩn trương nhìn kết giới bắt đầu thay đổi

- Đường băng này!

Nghệ Tuyết nhìn đường băng từ đâu xuất hiện đã nói tới nơi nàng đứng mà nói nhưng rồi liền nghĩ ngay tới Vũ Thiên, Phương Nguyệt đang tiến ra, mọi người cũng đã nhìn ra mà nhìn vào đường băng chỉ thấy nơi đường băng đã dần xuất hiện bốn bóng hình đang dần hiện rõ trước mặt mọi người chẳng mất bao lâu bọn họ đã đứng ngay lối vào kết giới, bốn người lại đi về hướng Nghệ Tuyết

- Vũ Thiên huynh, huynh không sao chứ, sao tự dưng lại đứng khựng lại thế này!

Lang Hoàn kỳ quặc khi thấy Vũ Thiên tự dưng đứng lại sắc mặt hơi khác thì ngạc nhiên hỏi khiến hắn suy nghĩ vào nên hỏi

- Không, không có gì!

Vũ Thiên sắc mặt đã trở lại bình thường lắc đầu mà nói nhìn mà bước vài bước đã hội họp với bốn người Nghệ Tuyết vẫn đang hỏi Phương Nguyệt cùng Tiểu Bạch, chỉ là trong lòng hắn thì đang khó hiểu không thôi với câu nói của Huyền Quy lão tổ vẫn còn lưu lại trong đầu hắn "Vũ Thiên nhớ bảo vệ Tiểu Bạch nó là một trong những hi vọng của Thú Giới và cũng là hi vọng của người nếu như người muốn tiến lên cảnh giới cực cao" chỉ là hắn lại không hiểu rõ ý Huyền Quy lão tổ là gì cho nên đành bỏ qua khiến nó chìm vào lãng quên có lẽ rất lâu rất lâu hắn mới nhớ lại

Phía trong Huyền Đảo

Chính giữa đảo Huyền Quy lão tổ đang ngồi lặng thinh ở một bậc thềm đá phía sau lão có một bức tượng đá hình rùa to lớn mà uy nghiêm nơi lão ngồi giống như một nơi thờ tự, huyền y của lão cũng bộ râu bạc đang tung bay, Huyền Quy lão tổ im lặng một hồi lâu khi nhìn hướng nơi bốn người Vũ Thiên đã tiến ra cũng như khi vừa dứt lời dặn Vũ Thiên đã thay đổi thành trầm lặng mà hình hướng trên không Huyền Đảo vẫn sáng rực một màu xanh không bao giờ tối mà thờ dài lắm lắm "hi vọng của Thú Giới, hi vọng của ta có thể thoát khỏi nơi này có thể không" chòm râu trắng lại bay trong Huyền Quy lão tổ có vẻ lại thêm già nua, cặp mắt già lão lại nhìn về hướng bốn người như nhìn một nơi nào đó xa xăm chợt nói:

- Hai tiểu tử này tới đây định làm gì đây, có lẽ phải gọi lão Lang tới rồi nếu không dám tộc nhân của lão khó mà chống lại!

Chương 55: Lang Bách Lão Tổ (1)

Huyền Quy lão tổ dứt lời nói cũng là lúc bộ râu che phủ miệng lão cũng đã lay động, kết giới tiến vào đảo cũng đã khép lại nơi này liền chìm trong yên tĩnh khôi phục lại sự yên lặng vốn có của nó

Nơi kết giới lối vào Huyền Đảo

Mọi người ở nơi này đều hiện lên chút khác lạ vì cảm nhận được một cái gì đó vừa mới lướt qua nhưng lại không thể biết chính xác nó là cái gì có lẽ nó giống như sóng xung kích đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh những cành cây ngọn cỏ cách bọn họ xung quanh cũng lung lay nhẹ nhàng từ đó trong Huyền Lang Động lại vang lên ba tiếng nói nhỏ từ ba hướng khác nhau

- Huyền lão quỷ lão vẫn chưa chết sao!

- Hừ, lão rùa này vẫn còn sống nhưng cũng đã yếu đi rất nhiều!

- Là Huyền huynh câu nói này có ý gì ...

Ba giọng nói nhỏ như chỉ chính những người thốt ra nghe thấy vang lên cùng lúc nhưng lại mang thái độ khác nhau, ba câu nói cũng vọng ra từ ba hướng khác nhau trong Huyền Lang Động

Lang tộc lãnh địa cũng giống như lãnh địa của Nhện tộc, phía sau tòa thành trì cổ kính cũng chính là những dãy núi chìm trong im lặng, phía sau dãy núi này vẫn còn một ngọn núi chìm trong bóng tối cùng sự âm u cũng là nơi cuối cùng và sâu nhất yên tĩnh nhất của Lang tộc, nơi này được Lang tộc liệt vào cấm địa bất cứ tộc nhân trong tộc đều không được đặt chân đến nơi này, chính giữa ngọn núi lại có một cái động không thể nhìn thấy gì phía trong mà chỉ thấy một màu tối, tiến vào trong động không biết là phải tiến vào gần hay gần nhưng ở điểm cuối động là một khoảng rộng đủ ba người ngồi nơi này nhưng lại không hề chứa đựng thứ gì ngoài một nam tử khoảng ba mươi mốt, ba mươi hai mái tóc dài nhuộm trắng như bạch kim của hắn đang tung bay đang xếp bằng trên một tảng đá nhỏ, đôi mắt đã nhắm của nam tử đã mở từ lúc nào đang hiện lên sự mơ hồ khó hiểu mà tự nói:

- Kết giới Huyền Đảo sẽ thấy được hi vọng của chúng ta!

Tuy trong lòng nam tử vẫn hiện lên sự mơ hồ nhưng rất nhanh nam tử liền biến mất một cách huyền bí, trong động đã không còn ai ngoài tảng đá

- Tộc trưởng chúng ta nên xử lý mấy tên nhân tộc này thế nào!

Lang Nông trưởng lão nhìn Vũ Thiên cùng Phương Nguyệt trên tay còn có một tiểu thú đã ra khỏi kết giới thì liền hướng Lang Văn tộc trưởng mà hỏi ý lời nói của lão khiến cho sáu người Vũ Thiên về mặt thay đổi mà nhìn tám lão quái, Lang Văn lại đang nhìn Tiểu Bạch chăm chú mà không trả lời Lang Nông về mặt lão như đang suy nghĩ cái gì đó, Lang Kiên lại nhìn hướng Lang Cơ mà hỏi:

- Cơ nhi, con và Lang Hoàn có lấy được Lữ Tinh Thụ không!

Lang Cơ chỉ gật đầu mà không lên tiếng nhìn Phương Nguyệt cạnh mình rồi tiến lại gần hướng đám trưởng lão khiến mấy lão hơi ngạc nhiên nhưng Lang Cơ lại không nói gì mà chỉ hướng cổ tay phải lên trước ngay cổ tay nâng lại đeo một dải lụa mỏng màu đỏ quấn một vòng quanh tay nó giống như một sợi dây thun, cổ tay lắc nhẹ dưới mặt đất nơi cổ tay đang hướng thẳng của Lang Cơ đã hiện ra hơn ba mươi gốc Lữ Tinh Thụ mà chất thành đồng nhỏ về mặt nàng lại hiện lên nụ cười quái dị mà không để ý về mặt kinh ngạc đến khó hiểu mắt mở to hết cỡ nhìn Lữ Tinh Thụ chất đồng dưới chân mình mà không nói nên lời của đám trưởng lão cùng Lang Kiên thúc thúc của nàng mà liền hướng Phương Nguyệt mà bước tới

Lang Văn tộc trưởng thì về mặt thay đổi mà không lên tiếng, nhưng không chỉ riêng tám người lão Lang mà ngay cả bốn người Nghệ Tuyệt cũng đều như vậy bọn họ cũng nhìn Lữ Tinh Thụ chất đồng mà không hiểu, Nghệ Tuyệt lại nhìn Phương Nguyệt mà hỏi:

- Nguyệt muội, muội và Vũ Thiên có hái được Lữ Tinh Thụ không!

Phương Nguyệt chỉ mỉm cười nhìn Nghệ Tuyệt mà gật đầu nhưng không trả lời ngón tay đeo nhẫn Không Gian Giới Chi của nàng liền lắc nhẹ, trước mắt bốn người Nghệ Tuyệt Lữ Tinh Thụ lại được chất thành đồng dưới chân cách Phương Nguyệt không gần số lượng có hơn chữ không hề kém của Lang Cơ, khoảng hơn bốn chục gốc, còn Vũ Thiên lại đang không để ý đến về mặt kinh ngạc của mọi người mà hắn lại đang đứng gần kết giới mà chạm vào kết giới đã đóng lại từ lúc mà bốn người tiến ra được một lúc, chỉ là khi đụng vào kết giới hắn liền cảm thấy như đụng vào một bức tường không sắc cứng chắc hắn nhìn vào phía trong thì không hề thấy kết giới đâu chỉ thấy hồ nước chỉ khi đụng vào hắn mới biết là mình đang đụng vào một bức tường không màu sắc ngăn cản mình, Vũ Thiên chỉ còn biết lắc đầu mà không để ý tới nữa

- Hai tên nhân tộc bọn chúng ...

Đám trưởng lão Lang tộc chỉ biết thốt lên vài chữ rồi cứng họng vì không biết nên nói thêm gì, Lang Kiên về mặt như ngờ ngạc mà không tin nhìn đồng

Lữ Tinh Thụ của Phương Nguyệt mới lấy ra mà tự lẩm bẩm nói một mình:

- Từ khi nào mà Lữ Tinh Thụ lại có thể hái được nhiều như vậy!

- Nguyệt muội, muội và tên Vũ Thiên ngu ngốc này lại yêu nhau tới mức sâu đậm này sao, ta thật không nghĩ tình cảm của hai người lại chất thành đồng thể này!

Nghệ Tuyết nhìn thấy Lữ Tinh Thụ chất đồng mà vẻ mặt như không muốn tin giọng nói có chút gì đó khó hiểu không phải chỉ hái được một gốc sao bây giờ lại thành một đồng thể này, Nghệ Tuyết dường như không tin vào mắt mình thấy, Phương Nguyệt nghe câu nói đó thì không khỏi ngượng ngùng chín mặt mà không biết nên giải thích thế nào nàng nhìn Vũ Thiên thấy hắn chỉ đang nhìn quanh có vẻ cũng không có ý định giải thích nhưng rồi hắn lại nhìn Nghệ Tuyết mà nói:

- Tuyết tỷ, tỷ hiểu lầm rồi tình cảm của Phương Nguyệt dành cho đệ vẫn còn chưa tới cái mức độ chất thành đồng thể này nhưng mà cũng gần tới rồi!

Nghệ Tuyết nghe Vũ Thiên nói không khỏi ngẩn ra, Hoàng Phong muốn cười to nhưng lại sợ đám trưởng lão nhất là Lang Nông vẫn đang nhìn hắn không rời cho nên cơ mặt giật giật mà lặng xuống

- Thiên ca, hừm, huynh thật giỏi hoạt!

Tiểu Bạch lại nhìn Vũ Thiên mà nói khiến hắn cúi sát đầu mình vào mặt hổ của nó mà nói nhỏ "Tiểu Bạch không phải đệ muốn như vậy sao" Tiểu Bạch nghe Vũ Thiên nói mặt hổ ngẩn ra mà nhìn về mặt gian xảo của Vũ Thiên đang sát mặt mình mà trợn mắt hổ nó lại dùng chân vỗ nhẹ vào mặt Vũ Thiên rồi úp mặt hổ mình vào giữa hai núi đôi nhô cao của Phương Nguyệt không thêm đề ý tới Vũ Thiên đang nhăn mặt nhìn nó

Phương Nguyệt thì lại không đề ý chỉ nhìn dải lụa ngay cổ tay Lang Cơ mà hỏi:

- Dải lụa đó giống như một không gian chứa đồ có đúng không Cơ tỷ tỷ!

- Ừm nó tên là Dây Trữ Vật giống như là Túi Trữ Vật của mấy vị vậy, chỉ là ở nơi này số lượng của nó rất ít!

Lang Cơ gật đầu mà nói, Lang Kiên lắc đầu lại nhìn Lang Cơ mà hỏi vì sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra với Lữ Tinh Thụ mà có thể hái được nhiều như vậy

- Cơ nhi chuyện này là sao, sao Lữ Tinh Thụ lại có thể hái được nhiều như vậy!

- Truyền thuyết Lữ Tinh Thụ thật sự tồn tại nhưng cách hái nó quả đúng là cần một nam một nữ nói đúng hơn là một âm một dương ứng với hai cái lá của nó nếu như chạm nhầm thì nó sẽ không bật gốc chính vì vậy mà nó không hề liên quan gì tới hay chứng tỏ tình yêu có thật lòng hay không!

Lang Cơ vẻ mặt hơi chút khó nói mà nhìn Lang Kiên thúc thúc của nàng giải thích, Lang Kiên vẻ mặt thay đổi liên tục khi Lang Cơ dứt lời chỉ biết lẩm bẩm mà tự nói "là như vậy sao, là như vậy sao" Lang Văn tộc trưởng lắc đầu thở dài nhìn Lang Kiên cạnh mình thân đã run lên tự nói, Lang Văn tộc trưởng lại hướng đồng Lữ Tinh Thụ mà thu lấy từng gốc một liên biến mất mà chẳng mấy chốc đã chẳng còn gốc nào rồi lại nhìn hướng đồng Lữ Tinh Thụ của Phương Nguyệt mà trầm ngâm khiến Phương Nguyệt trong thấy phải gấp rút thu hết chúng vào trong Không Gian Giới Chi của mình

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lang Bách Lão Tổ (2)

- Chúng ta quay lại tộc, lần tiến vào Huyền Đảo coi như đã hoàn thành

Lang Văn cũng không đề ý Lữ Tinh Thụ đã bị thu lấy mà ánh mắt lão hướng đám trưởng lão cùng Lang Kiên mà chậm rãi nói, nhưng lại khiến cho đám trưởng lão phải cuống quýt mà hỏi:

- Tộc trưởng người lại tha cho đám Nhân tộc này sao!

Sáu người Vũ Thiên nhìn Lang Văn mà khó hiểu vì sao lão lại không giết bọn họ mà lại tha cho bọn họ khi mà đám trưởng lão lại không hề muốn như vậy, nhưng sáu người cũng đã đứng sát vào nhau mà đề phòng sáu trưởng lão vì bọn họ biết sáu trưởng lão sẽ không tốt mà để dài để bọn họ yên ắng rồi khi nơi này, Lang Hoàn, Lang Cơ đứng gần sáu người nên cũng đã trong thấy tình cảnh bọn họ, Lang Cơ lại nhìn Lang Kiên mà nhớ lại chuyện đã gặp tên tộc nhân Bò Cạp tộc đã ám toán mình mà nói:

- Lang Kiên thúc thúc nếu như không có bọn họ cứu con chỉ sợ bây giờ con đã không còn mạng sống mà đứng đây!

- Lang Cơ tiểu thư chứ không phải người cầu kết mà giúp đỡ đám Nhân tộc này sao!

Một trưởng lão trầm giọng mà phân bác Lang Cơ, Lang Kiên với Lang Văn tộc trưởng nhường mảy mà nhìn Lang Cơ vì lời nàng mới nói, ánh mắt Lang Kiên có chút sắc bén nhìn nàng mà hỏi:

- Cơ nhi con thật sự đã gặp chuyện gì trước khi tới đây sao!

- Con và Lang Hoàn đã bắt gặp một lão giả của Bò Cạp tộc, lão giả đó còn định giết chết con nếu như không phải bọn họ cứu con thì có lẽ!

- Bò Cạp tộc!

Lang Văn lâm bẩm, đám trưởng lão thì kinh nghi bất định, Lang Cơ lại nói tiếp mà không đợi mấy lão hỏi:

- Nghe lão nói phụng mệnh tộc trưởng và Nhện tộc tộc trưởng đi dò la cái gì đó!

Lang Kiên ánh mắt hiện lên chút nghi hoặc mà gác lại chuyện Lữ Tình Thụ lại hướng Lang Văn mà trầm giọng hỏi:

- Lang Văn, huynh nghĩ hai lão cáo già Nhện Mật và Cạp Tường từ lúc nào mà lại thân thiết như vậy, có khi nào hai lão đang tính âm mưu chuyện với Lang tộc chúng ta!

Tộc trưởng Lang tộc Lang Văn im lặng một hồi rồi lại lắc đầu mà nói

- Không cần quan tâm Huyền Đảo cũng đã đóng ta cũng không tin bọn chúng lại dám định âm mưu tấn công tộc địa chúng ta!

Lang Văn tộc trưởng vừa dứt lời liền cảm thấy trước mặt xuất hiện một bóng dáng nam tử tóc bạch kim chỉ ngoài tam tuần làn da trắng bệch tựa mái tóc bạch kim quái dị của hắc vận áo bạch y giống như một tấm áo choàng khoác sau lưng càng thêm vẻ quái đản chỉ là rất nhanh Lang Văn đã khom người mà cúi chào mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh còn đang ngơ ngác không biết nam tử này lại từ đâu mà xuất hiện giữa bọn họ

- Tham kiến Lang Bách lão tổ không biết sao hôm nay người lại xuất hiện nơi này!

Lang Kiên ánh lên sự kinh ngạc khi trong thấy Lang tộc tộc trưởng khom mình cúi chào nam tử quái dị mới xuất hiện này lại còn gọi là lão tổ, không chỉ riêng Lang Kiên mà ngay cả sáu trưởng lão cũng đều như vậy, thực ra bọn họ ngạc nhiên cũng là điều hiển nhiên vì trong tộc ngoài tộc trưởng đời trước và tộc trưởng kế nhiệm ra thì không còn ai biết được sự tồn tại của lão tổ Lang tộc

Nam tử mới xuất hiện được gọi là Lang Bách lão tổ chỉ nhường mảy nhìn Lang Văn rồi nói:

- Ngươi là tộc trưởng tiếp theo của Lang tộc sao!

Lang Văn tộc trưởng chỉ gật đầu mà không nói thêm gì vì không biết nên nói gì khi đứng trước lão tổ, Lang Bách lão tổ lại không để ý tới mà hướng nhìn đám người Vũ Thiên mà ánh mắt sắc bén quét một cách nhanh chóng khiến bọn họ chân không khỏi run mà nhìn nam tử quái dị mới xuất hiện này

Lang Hoàn, Lang Cơ lại nhìn lão tổ mà quan sát bọn họ chỉ hơi ngạc nhiên một chút vì khi thấy lão tổ ở nơi đây vì cũng đã biết được sự tồn tại của lão tổ từ Huyền Quy lão tổ nhưng không nghĩ lại gặp người ở nơi đây và còn là một nam tử mà không phải là một lão giả giống như Huyền Quy lão tổ

Sáu người Vũ Thiên thì đang kinh sợ nhìn nam tử tóc bạch kim quái dị đang nhìn bọn họ mà trở nên khản trương

Ngoại trừ Phương Nguyệt với Vũ thiên đã biết trước lão tổ của Lang tộc nhưng khi nhìn thấy vẫn khiến hai người phải kinh sợ, bọn họ cũng không nghĩ là trong cái Huyền Lang Động này lại xuất hiện nhiều lão quái vật mạnh mẽ đến như vậy khiến cho mắt ai này phải trợn lên nhưng cũng khó hiểu không biết tại sao những lão quái này lại xuất hiện làm gì khi mà bọn họ cũng chỉ là những tu nguyên giả bình thường yếu kém

Vũ Thiên đã chắn trước Phương Nguyệt che đi Tiểu Bạch, Phương Nguyệt nhìn nam tử mái tóc bạch kim mới xuất hiện mà ôm chặt cái thân hình nhỏ nhắn của Tiểu Bạch khiến nó không khỏi hét oản mà nói:

- Nguyệt tỷ, tỷ ôm chặt đệ quá đấy, đệ sẽ bị ngộp thở mà chết mất!

Tiếng hét của Tiểu Bạch khiến Phương Nguyệt phải giật mình mà nói lỏng tay cũng vì nàng quá căng thẳng nên mới vậy

Lang Bách lão tổ quét một lượt ánh mắt quanh đám Vũ Thiên rồi về mặt hơi chút nhíu mày tự lâm bẩm một mình:

- Những người này không thể nào là hi vọng được của Thú tộc chúng ta, nhưng Huyền Quy sẽ không lừa ta!

Lang Văn thân thể hơi chấn động khi nghe thấy những lời lâm bẩm của Lang Bách lão tổ, lão là tộc trưởng tất nhiên sẽ biết được nhiều hơn những tộc nhân khác trong tộc nhưng Lang Văn cũng không hề lên tiếng chỉ im lặng mà nhìn Lang Bách lão tổ

Tiểu Bạch lại nhìn Vũ Thiên thân thể đang run mà chấn trước nó thì ngạc nhiên, lại thấy Vũ Thiên ướt cả tấm áo phía sau lưng nó chỉ há miệng mà hỏi to:

- Thiên ca sao thân thể huynh lại trở nên ướt át như vậy, huynh đang đổ mồ hôi sao!

Lang Bách lão tổ ánh mắt như bắn tinh quang mà như nhìn xuyên qua thân thể Vũ Thiên đang che chắn Tiểu Bạch mà không khỏi hé miệng cười nói nhỏ:

- Thì ra là vậy!

Vũ Thiên nghe thấy tiếng nói của Tiểu Bạch thì không khỏi nhăn mặt hẳn thật bó tay với nó miệng của nó quá to đi mà, hẳn nhìn vẻ cười của Lang Bách lão tổ thì cũng đủ hiểu lão đã nhìn thấy nó, về mặt hẳn đã trở nên kinh ngạc khi nhìn thấy Tiểu Bạch đang ngơ ngác mà xuất hiện trên tay Lang Bách lão tổ

Lang Bách lão tổ cùng Tiểu Bạch lại dần mà biến mất nơi này mà chỉ để lại một câu nói cho đám Lang Văn tộc trưởng đang ngơ ngẩn:

- Ta sẽ quay lại các ngươi bảo vệ bọn họ một chút giúp ta!

Tiếng nói của Lang Bách lão tổ dứt lời thì cũng đã biến mất hoàn toàn nơi này, chỉ để lại về mặt mọi người nơi này như đàn ra mà không hiểu gì

Vũ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu hẳn đã đoán trước lão tới đây vì Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch lại cứ gọi tên hẳn khiến lão phát giác, hẳn nhìn mọi người định nói gì đó nhưng lại cả kinh trong lòng mà im lặng về mặt thay đổi nhìn hướng nơi đám người Tiêu Ngọc vẫn đang ẩn núp chỉ thấy nơi đó đã một trận chấn động nguyên lực rồi xuất hiện ba bóng dáng nam tử đang hướng tới nơi bọn họ rất nhanh, toàn thân đã nhuốm máu nhưng về mặt vẫn đang kinh sợ tột độ mà ngừng lại trước đám người Vũ Thiên nhưng lại không lên tiếng mà chỉ gục xuống mặt đất thở dốc

Đám người Vũ Thiên kể cả nhóm lão quái Lang Văn cũng đều biến hẳn sắc mặt, Tổng Tàn kinh nghi bất định nhìn ba bóng dáng vẫn còn thở mà nói "Hoa Lữ, Hàn Trung, Tiêu Ngọc ba người sao lại trở thành thế này"

Lang Văn tộc trưởng ánh mắt hướng nhìn bóng dáng trung niên đứng trên không trung từ thân thể trung niên có hai sợi tơ đang đung đưa trước mặt mọi người trên mỗi sợi tơ là hai thân thể nam tử đã phủ đầy huyết độc đang dần biến mất một cách nhanh chóng còn trung niên nam tử lại không thêm để ý mà chỉ đang nhìn bọn họ đặt biệt nhóm người Vũ Thiên, Lang Văn tộc trưởng như hiểu ra lời lão tổ trước khi rời đi đã dặn

- Nhện Mật tộc trưởng!

Lang Kiên lại nhìn trung niên trên không trung mà về mặt thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhện Mật, Cặp Tường Tộc Trưởng

Nghệ Tuyệt hướng ba bóng dáng phủ đầy máu mà phát tay nhẹ về hướng ba người một dòng thủy hệ đã xuất hiện mang theo thủy nguyên lực mà cuốn quanh ba người Hàn Trung, Hoa Lữ cùng Tiêu Ngọc chỉ thấy dòng thủy hệ đã tẩy sạch đi những vết máu đang động trên thân áo ba người hiện ra trước mặt là những y phục của ba người đã thủng lỗ chỗ giống như Vũ Thiên và có khi còn rách te tua hơn hẳn cùng những chấm nhỏ li ti trên thân thể ngay chỗ những chấm nhỏ đang rỉ máu nhưng có vẻ đã ngừng, Hoa Lữ về mặt còn kinh sợ mà nhìn Nhện Mật tộc trưởng trên không trung mà nói:

- Lão đã giết chết Tả Mạn và Hàng Ngư, ba người chúng ta phải tiêu hao hết nguyên lực mới chạy được tới đây!

Hoa Lữ nói xong liền im bất nhìn Nhện Mật tộc trưởng đang dùng ánh mắt rắn rết nhìn bọn họ mà giọng nói tràn ngập sát khí:

- Cuối cùng thì ta cũng tìm thấy đám nhân tộc hung ác các ngươi!

Vũ Thiên cùng mọi người liền hướng ánh mắt nhìn Nhện Mật tộc trưởng nhìn về thân thể đã không còn gì của Tả Mạn và Hàng Ngư hai người đã biến mất hoàn toàn trước mặt mọi người, lại nhìn hướng trung niên nhân mới xuất hiện, mái tóc đen ngắn dựng đứng vận áo lam sắc cùng chiếc khó quần quanh, cặp mắt cú mèo hiện lên sự hung ác của Nhện Mật tộc trưởng đứng giữa không trung quét ánh mắt về hướng mọi người rồi ngừng trên Phương Nguyệt mà nói trong giận dữ mà không hề để ý tới Lang Văn tộc trưởng cũng đang nhìn mình:

- Yêu nữ ngươi đã giết chết con trai ta!

- Lão quỷ ngươi nhìn lại cái bản mặt của mình xem có giống quỷ không mà nói Nguyệt muội của ta là yêu nữ hả!

Nghệ Tuyệt tức giận mà nhìn lão mắng tuy trong lòng vẫn đang rất run sợ nhưng cũng vì có Lang Văn tộc trưởng chắn trước mặt bọn họ nên mới dám cuồng ngôn mà mắng Nhện Mật tộc trưởng, Phương Nguyệt im lặng mà nhìn Nhện Mật tộc trưởng nhưng lại không hề lên tiếng vì Nhện Mật quá thật đã chết trong tay nàng

Nhện Mật tộc trưởng không lên tiếng mà liền động thân thể, Nhện Mật đã xuất hiện trên đỉnh đầu trên không trung đám người Vũ Thiên cánh tay lão đưa lên hàng vạn sợi tơ đã hình thành từ trên không trung mà dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống nơi mọi người đang đứng đi theo những hướng khác nhau mà như muốn xuyên thẳng từ trên đầu xuống chân bọn họ

Lang Văn tộc trưởng về mặt thay đổi nhìn trên không trung trên mình mà lắp bắp "Nhện Mật ngươi lại xem ta như là không khí sao" dứt lời cũng là lúc

Lang Văn tộc trưởng tỏ ra nguyên lực như biển dâng trào hướng trên không trung nơi Nhện Mật tộc trưởng đang công kích xuống phía dưới nơi lão đang đứng cùng đám người Vũ Thiên, chỉ thấy cánh tay phải lão phát lên trên một làn kiếm khí không màu ảm ước phong hệ mà quét ngang hàng vạn sợi tơ đang hướng xuống của Nhện Mật chỉ thấy những sợi tơ của Nhện Mật đã đứt gãy thành những mảnh vụn nhưng lại không rơi xuống mặt đất mà bị làn kiếm phong quét thẳng lên không trung biến mất ở phương nào

Nhưng ánh mắt Lang Văn tộc trưởng lại có chút thay đổi cùng một tiếng nói đã vang lên trước mặt đám người Vũ Thiên "Lang Văn ta ở đây cơ mà"

Đám người Vũ Thiên không khỏi cả kinh về mặt đều thất sắc mà nhìn Nhện Mật đã xuất hiện trước mặt bọn họ mà cười âm hiểm chỉ thấy từ hai cánh tay lại liên bắn ra những đoạn tơ ngắn như những mũi tên nhỏ còn kèm theo cả huyết độc phủ lên mà bắn tới đám người Vũ Thiên chỉ biết trợn mắt mà đứng nhìn những mũi tên độc giống như trong Lưới Tơ Huyết Độc từng công kích bọn họ, nhưng khi mà tưởng chừng những mũi tên này sẽ cắm phập vào thân thể bọn họ thì Lang Văn tộc trưởng đã xuất hiện về mặt không hề thay đổi mấy mà chỉ thấy trong tay phải Lang Văn tộc trưởng đã nắm lấy một thanh kiếm, thanh kiếm này được tạo ra từ những chiếc răng nanh dài và nhọn, hai chiếc răng nanh được chen ngang từ một sợi dây chen ngang ở giữa, đỉnh nhọn hướng ra ngoài, chân răng quay vào trong chuôi kiếm, những chiếc răng nanh khác đều được xếp như vậy đây là một thanh kiếm quái dị chỉ thấy Lang Văn đã hướng Nhện Mật mà lao tới những mũi tên độc đều bị tan biến khi lão nắm thanh kiếm mà chém mạnh về Nhện Mật

Nhện Mật khi trong thấy thanh kiếm Lang Văn nắm lấy về mặt liền hiện lên chút kinh sợ mà tự nói "Kiếm Răng Nanh" chỉ thấy cánh tay phải Nhện Mật đã xuất hiện một đám tơ mà quấn quanh phía trên còn phủ một lớp huyết độc khi mà "Kiếm Răng Nanh" của Lang Văn chém tới lão đã hướng cánh tay phải của mình lên mà đón đỡ hai lực xung chấn liền hình thành mà lan tỏa ra xung quanh phía sau Lang Văn tộc trưởng đám người Vũ Thiên vốn dĩ thân thể không thể cử động liền bị một lực xung chấn quét ngang khiến bọn họ văng hết vào kết giới tiến vào Huyền Đảo mà trực tiếp văng ra những hướng khác nhau về mặt ai nấy đều thất kinh ngay cả sáu vị trưởng lão cũng không trụ nổi với lực chấn của hai người khi va chạm mà đều đã bị chấn cho văng đi chỉ có Lang Kiên vẫn còn đứng vẫn ở nơi vị trí cũ nhưng mà trong lòng Lang Kiên cũng đang toát mồ hôi mà thầm than "ta vẫn thua hai người bọn họ, cách biệt cảnh giới "

Nhện Mật về mặt thay đổi nhìn huyết độc cùng những sợi tơ vòng quanh cánh tay mình đã dần bị đánh cho tan biến mà kinh sợ hẳn liền động thân mà đã lui lại hướng về bên trái Lang Văn khi hẳn vừa ngừng đón đỡ một kích của Lang Văn thì nơi hẳn đứng đã xuất hiện một vết kiếm dài hàng sâu vào mặt đất xung quanh cây cối đã không còn gì mà bị ban thẳng từ lúc hai người va chạm

Nhện Mật ánh mắt âm trầm nhìn Lang Văn tộc trưởng nắm lấy thanh kiếm mà lặng yên tại chỗ chỉ nhìn lão mà không tiến lên tiếp tục công kích thì lạnh lẽo nói:

- Lang Văn sao lão lại ngăn chặn ta giết bọn chúng đám Nhân tộc này!
- Nhện Mật ngươi lần này lại đích thân tới lãnh địa tộc ta, chẳng lẽ định phá bỏ giao ước đã lập giữa nhị tộc chúng ta sao!

Lang Văn vẫn đứng tại chỗ ánh mắt nhìn hướng Nhện Mật mà không biểu lộ chút gì nói, Nhện Mật trầm giọng nhìn Lang Văn mà xuống nước ánh mắt nhìn đám người Vũ Thiên mỗi người một nơi do lực chấn va chạm của hai người khiến cho bọn họ không chống đỡ được mà bị chấn văng

- Lang Văn chỉ cần chúng chết ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này, giao ước giữa chúng ta vẫn giữ như cũ, với lại đám Nhân tộc này cũng không liên quan gì tới Lang tộc các ngươi, ngươi có cần phải bảo vệ chúng như vậy!

Lang Văn tộc trưởng chỉ nhú mảy nhìn Nhện Mật tộc trưởng trước mặt mình mà lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm khiến cho Nhện Mật âm lãnh đầy chết chóc mà tức giận hét:

- Lão muốn ngăn cản ta giết chúng!
- Nhện Mật, ngươi còn chưa đủ bản lĩnh giết bọn họ trước mặt ta, ngươi đi đi, ta không muốn chỉ vì chuyện này mà hai tộc chúng ta lại xảy ra một cuộc chiến
- Lần này dù bất cứ giá nào ta nhất quyết phải giết được chúng, Cạp Tường ta sẽ gia tăng gấp đôi số lượng Chi Huyết Thảo cũng như số Chi Huyết Thảo mà Nhện Lục đã hứa với Cạp Lon con trai ngươi!

Nhện Mật lạnh lùng nhìn Lang Văn mà gần từng chữ khi hướng về một hướng khác chỉ thấy từ đâu xuất hiện trước mặt Lang Văn một trung niên nhân vận chiếc áo hung đen thùng thình mà nhìn Nhện Mật gật đầu cười rồi mà hướng Lang Văn lại cười nói trong gian xảo:

- Được, Nhện Mật lão nhớ giữ lời!
- Lang Văn lão huynh, ta cũng không muốn phải động thủ với huynh chỉ cần huynh đừng ra tay thì như thế sẽ tốt hơn cho hai ta!

Lang Văn về mặt lần này thay đổi thật sự lão nhìn trung niên nhân vừa mới xuất hiện mà lo lắng, chỉ là Lang Kiên đứng sau lão đã nhìn trung niên mới xuất hiện mà nhắc nhở:

- Cạp Tường tộc trưởng ngươi lại cùng Nhện Mật liên thủ ngươi không sợ lão lật lọng sao!

Cạp Tường chỉ im lặng một lúc rồi lại hướng Lang Kiên mà nói trong vẻ hơi bất ngờ

- Lang Kiên ngươi cũng tới nơi này sao, Lữ Tình Thụ đã khiến ngươi đau khổ không nghĩ là ngươi cũng vẫn tới xem nó!

Lang Kiên về mặt có chút thay đổi mà nhìn Cạp Tường trong mắt liền hiện lên chút khó chịu nắm tay đã nắm chặt lại lúc nào, nhưng vẫn chỉ nhìn Cạp

Tường tỏ vẻ không để ý tới mình mà đang nhìn Lang Văn huynh trưởng của hắn nói tiếp:

- Lang Văn, ta cũng chỉ là bắt đắc dĩ với điều kiện của Nhện Mật đưa ra quá hấp dẫn cho nên không thể nào không khiến ta động tâm hướng chỉ con trai Cạp Lon của ta cũng đã chết trong tay đám nhân tộc này cho nên lấy mạng chúng cũng là điều ta muốn!

Cạp Tường lại hướng tới đám người Vũ Thiên đang mổ

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Rời Huyền Lang Động (1)

- Cạp Tường vây lão Lang Văn, ta sẽ giết đám Nhân tộc này bộ chúng đang dần bị cái không gian chết tiệt này truyền tống ra ngoài đến lúc đó sẽ không còn kíp, mỗi thù của ta và lão sẽ chôn sâu mãi mãi mà không biết tới khi nào mới trả được!

Nhện Mật cắt lời nói của Cạp Tường mà hét trong giận dữ khi thấy hai trong số đám Nhân tộc đang dần tan biến, thật ra Cạp Lon đúng là lão giết vì khi lão tiến về tộc địa Bò Cạp tộc thì đã phát hiện ra Cạp Lon lúc đó hắn đang lê cái thân thể không lồ cùng thương tật của mình cho nên lão liền hung ác mà ra tay giết chết hắn chỉ để tăng thêm sự thành công cho lần liên thủ với lão Cạp Tường luôn sợ hãi đám Lang tộc này

- Hoa Lữ, Hàn Trung thân thể hai người!

Khoảng cách giữa Hoàng Phong và hai người Hoa Lữ, Hàn Trung không xa khi bị lực va chạm của Lang Văn với Nhện Mật chấn bay mà kinh sợ ngơ ngác nhìn hai lão quái vật mạnh mẽ đang hò hét cho tới khi một lão quái khác xuất hiện rồi tiếng hét giận dữ của Nhện Mật vừa dứt thì liền cảm nhận được thân thể mình không cử động hay nhúc nhích được và giống như lúc Lang Văn tộc trưởng chấn trụ bốn người, nhưng cũng nhìn thấy được hai người Hoa Lữ, Hàn Trung đang dần tan biến, bắt đầu từ chân cho tới khi lan tới eo rồi dần tới cổ và biến mất hoàn toàn khỏi nơi bọn họ đang bị chấn trụ

Hoàng Phong nhìn hai người đã biến mất hoàn toàn mà ngẩn ra không hiểu gì trong giây lát nhưng rồi lại mừng rỡ khi nhận ra Huyền Lang Động đang truyền tống bọn họ ra ngoài, nhưng giọng nói tràn ngập sát khí của Nhện Mật đã vang lên khiến hắn lại kinh sợ mà lo lắng:

- Yêu nữ ta sẽ giết người đầu tiên, rồi sẽ đến lượt những đứa còn ở lại!

Nhện Mật đã trong thấy Hoa Lữ, Hàn Trung biến mất nhưng cũng không thể làm gì mà hét trong tức giận quét nhanh ánh mắt những người còn ở lại rời ngừng nơi Phương Nguyệt mà âm trầm thân thể động đã xuất hiện trước mặt nàng mà gần từng chữ nói cánh tay nhất lên trong sự kinh sợ của những người nhìn thấy

Nhưng rõ nhất có lẽ là Vũ Thiên vì hướng hắn bị chấn trụ nhìn thẳng về Phương Nguyệt nhìn thấy ánh mắt nàng đang nhìn hắn thấy được sự bình tĩnh đến yên lặng trong ánh mắt thấy miệng nàng đã hé dường như đã thốt ra lời gì đó nhưng hắn lại không thể nghe được những gì nàng nói nhưng có lẽ hắn lại đoán được mà tự lẩm bầm trong đầu mình "nàng đang tạm biệt ta sao" gương mặt hắn đã đỏ bừng ánh mắt đã hiện lên đã đỏ chói nhìn Nhện Mật nhưng không phải là rơi nước mắt mà là tức giận, băng thể đã chuyển tới hai tay hắn nhưng rồi cũng ngừng lại mà không thể chuyển hẳn sang băng thể hắn vẫn bị chấn trụ mà không thể nhúc nhích

"Vòng vây lực ảnh"

Cạp Tường nhìn Lang Văn mà nói khi thấy Lang Văn đã động thân định ngăn chặn Nhện Mật hướng Phương Nguyệt mà tới, xung quanh Lang Văn liền hiện ra sáu bóng người y hệt Cạp Tường mà vây xung quanh lão cộng thêm Cạp Tường nữa là bảy bóng nhìn

Lang Văn nhìn sáu thân ảnh cùng Cạp Tường mà thở dài trong lòng vì đã trong thấy Nhện Mật xuất hiện ngay chỗ Phương Nguyệt thì biết lão đã không thể ngăn chặn được khi mà hai tộc trưởng cùng liên thủ nhưng giọng nói của Lang Kiên đã vang bên tai lão

- Nhện Mật người quên còn có ta nữa sao!

Lang Kiên vẫn lặng thinh này giờ thân thể đã động mà xuất hiện trước mặt Nhện Mật, Phương Nguyệt lại ngã ngồi giữa hai quái vật vì tư thế lúc vắng đi của nàng như vậy nên lúc bị chấn trụ bởi Nhện Mật cũng như vậy, cánh tay phải của Lang Kiên đã phủ đầy lông lá xám sậm cùng những chiếc vuốt nhọn mà hướng cánh tay đang nâng lên của Nhện Mật mà tấn công chỉ là trong lòng lại không chút hi vọng có thể ngăn cản được Nhện Mật mà bức lui lão, Nhện Mật nhường mày mà khinh thường lần chăm chọc:

- Lang Kiên người không biết tự lượng sức mình!

Chỉ thấy cánh tay phải của Nhện Mật vốn vẫn bình thường đã bắt đầu quán quanh những sợi tơ cùng một tầng huyết độc phủ ngoài mà hướng cánh tay lông lá của Lang Kiên mà va chạm, một luồng nguyên lực liền hướng xuống Phương Nguyệt đang ở giữa khiến nàng không khỏi khó thở mà mặt đỏ bừng vì chịu phải nguyên lực va chạm của hai kẻ mạnh hơn nàng gấp nhiều lần khiến thân thể nàng như muốn tan vỡ chỉ là rất nhanh nàng đã trở lại bình thường mà không khỏi ngạc nhiên khi mà hai người Nhện Mật, Lang Kiên vẫn chưa tách ra

Lang Văn tuy bị Cạp Tường vây khốn nhưng vẫn biết được Lang Kiên đang ngăn chặn Nhện Mật, ánh mắt Lang Văn đã nhắm lại bắt đầu mờ ra "Kiếm Răng Nanh" trên tay lão bắt đầu xoay tròn trước mặt lão từ trong thanh kiếm ẩn ước phong hệ xuất hiện cùng nguyên lực của lão mà hướng bảy thân ảnh Cạp Tường mang theo phong kiếm khí mà hướng tới, sắc mặt Cạp Tường vẫn đứng im tại chỗ lúc này khi tạo ra sáu thân ảnh liền thay đổi khi thấy sáu thân ảnh vốn vây lấy đều đã tan biến theo làn phong kiếm khí này

Lang Văn không để ý tới những thân ảnh của Cạp Tường đã biến mất mà thanh "Kiếm Răng Nanh" trên tay lão đã xoay tròn như một lốc xoáy mang theo phong hệ cuốn văng tất cả mọi thứ mà hướng về phía Cạp Tường tộc trưởng, còn Lang Văn đã biến mất ở nơi này chỉ là rất nhanh Lang Văn đã hiện ra cùng với Cạp Tường có khác biệt chỉ là vị trí của hai người đã thay đổi ngược lại, khi mà Lang Văn có thể nhìn thấy rõ ràng Nhện Mật đã chắn vắng Lang Kiên cùng giọng nói của Cạp Tường đã vọng vào tai lão:

- Lang Văn ta nghĩ ngươi không động thủ nhưng cuối cùng ngươi cũng xuất thủ nhưng cũng không thể cứu chúng!

Ánh mắt Cạp Tường lại co lại mà hoảng sợ nhìn phía sau Lang Văn nơi "Kiếm Răng Nanh" vẫn hướng cái thân ảnh lão tạo ra mà xé toạt nó rồi lao đi một khoảng cực xa hướng thẳng mặt đất mà cắm phập xuống xé toạt một khoảng rộng tạo ra một hố sâu hun hút cùng mọi thứ xung quanh trong bán kính một dặm trở nên tan hoang, trong lòng Cạp Tường lại thầm than "may ta đã không đón đỡ một kích này của lão cùng nó"

Lang Văn không để ý "Kiếm Răng Nanh" đã không còn trên tay lão cũng như Cạp Tường chắn trước mình không động thủ mà nhìn hướng Lang Kiên đã bị thương vì huyết độc của Nhện Mật dính trên tay, lão lại nhìn sáu vị trưởng lão trong tộc nhưng bọn họ cũng đều bị chắn trụ bởi Nhện Mật, ánh mắt nhìn tới Phương Nguyệt mà lầm bầm "lão tổ người không cứu bọn họ sao" khi những sợi tơ sát thủ của Nhện Mật đã được lão thi triển cùng tiếng hét trong hưng phấn của Nhện Mật tộc trưởng đã âm vang khắp xung quanh:

- Chết

- Phương Nguyệt!

Vũ Thiên nhìn Phương Nguyệt mà gọi tên nàng khi giọng nói hưng phấn ngập trong chữ chết của Nhện Mật đã vang lên nhập vào trong đầu hấn khiến giọng nói của hấn cũng trở nên nhỏ đi mà chỉ còn lại mình hấn nghe thấy

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Rời Huyền Lang Động (2)

Lang Văn tộc trưởng về mặt đôi sắc nhưng chỉ có thể nhìn những sợi tơ của Nhện Mật đã sắp chạm vào Phương Nguyệt nếu như không có Cạp Tường tộc trưởng đang chỉ lão thì lão có thể ngăn chặn Nhện Mật nhưng lúc này chỉ có thể đứng nhìn mà không giúp gì được chỉ có thể nhìn

Về mặt hưng phấn cùng ác của Nhện Mật đã hiện rõ trên mặt lão khi mà gần hạ sát được Phương Nguyệt người mà lão muốn giết nhất trong đám Nhân tộc lần này vì đã hạ sát con trai lão cùng những tộc nhân đã bỏ mạng tuy những tộc nhân kia chết đi không đáng gì trong mắt lão nhưng lại làm lão mất mặt với những trưởng lão hay những lão quái khác trong tộc cho nên chính vì vậy mà lão nhất quyết phải diệt trừ hết đám Nhân tộc lần này coi như gỡ lại mặt mũi của mình

Nhưng khi đã gặp được năm tên nhân tộc vì quá vội vàng mà chỉ hạ sát được hai tên còn ba tên lại bỏ chạy kịp khiến lão không khỏi tức giận, nhưng lần này thì tất cả đều bị chắn trụ lại gặp phải cái không gian này truyền tống từng tên một ra ngoài khiến lão phải gấp rút lựa chọn đối tượng đầu tiên để hạ sát

- Yêu nữ để xem lần này ai có thể cứu người từ tay ta!

Nhện Mật nhìn sự bình tĩnh của Phương Nguyệt mà tức giận hét những sợi tơ liền gia tăng nhanh chóng lão đang muốn nhìn Phương Nguyệt sẽ thành Nhện Phiến thứ hai mà lão từng ra tay với tộc nhân mình chỉ là về mặt Nhện Mật đã nhanh chóng thay đổi vì nhận ra được mình không thể cử động không thể dù chỉ là nhúc nhích giống như lão đã chắn trụ đám người Vũ Thiên, lão nhìn những sợi tơ của mình cũng đứng im như vậy mà hoảng sợ vì không biết là tại sao, cùng với đó là một giọng nói đã âm vang xung quanh nơi này tuy xa mà gần nhưng lọt vào tai Lang Văn thì khiến lão mừng rỡ mà thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng lão tổ cũng đã tới nhưng lại khiến cho Nhện Mật, Cạp Tường phải kinh sợ

- Ta chỉ mới rời đi một chút mà hai tiểu bối các ngươi lại phá nát nơi này nhanh như vậy lại còn làm tộc nhân trong tộc ta bị thương!

Nhện Mật cặp đồng tử co lại mà không thốt nên lời nhìn trước mặt mình một nam tử quái đản tóc bạch kim dài tua tua phủ ngang lưng tấm áo choàng tung bay càng thêm quái dị trên vai trái còn ngồi một con tiểu thú bộ lông đen vàng trên đầu còn có một chòm lông trắng đang nhìn lão há miệng như cười như không, Lang Bách lão tổ từ lúc nào đang đứng trên không trung mà nhìn Nhện Mật mà trầm ngâm

Nhưng lại khiến cho Nhện Mật phải khản trương mà hét:

- Ngươi là ai sao lại ngăn cản ta giết yêu nữ này!

Lang Bách lão tỏ nhìn Nhện Mật mà vẻ mặt lạnh tanh “ngươi mà ngươi muốn giết nhưng ta lại muốn cứu” dứt lời Lang Bách lão tỏ liền nhất bước thứ nhất tới Nhện Mật khiến Nhện Mật chỉ thấy thân thể mình trở nên càng thêm nặng nề áp lực như muốn nổ tung vì lão cảm nhận được một luồng nguyên lực to lớn đang áp tới nhưng lại không thể làm gì khác, Lang Bách lão tỏ lại nhất bước thứ hai Nhện Mật đã không còn đứng trước mặt Phương Nguyệt cùng lão mà bị đánh văng ra sau cả trăm trượng mới ngừng lại y phục của lão đã rách tươm toàn thân rỉ máu từ lúc nào

Nhưng đã không còn ai nhìn thấy hiện trạng của lão bây giờ thế nào vì khoảng cách đã quá xa nếu như nhìn thấy chỉ có Lang Bách lão tỏ cùng nhị tộc trưởng Lang Văn, Cạp Tường cùng Lang Kiên mới có thể nhìn thấy, nhưng Lang Bách lão tỏ không để ý mà chỉ nhìn Phương Nguyệt đang gạt đầu tỏ ý đa tạ vì nàng cũng đã cảm nhận được Lang Bách lão tỏ xuất hiện ở đây từ lúc hai người Nhện Mật cùng Lang Kiên va chạm, Lang Bách lão tỏ lại chuyển ánh mắt tới những người khác đều đã cử động được mà ngừng lại nơi Vũ Thiên

Vũ Thiên đã giữ lại vẻ bình tĩnh từ lúc nào nhưng vẻ mặt hắn lại có chút thay đổi gì đó nhưng không ai nhận ra, hắn cùng mọi người đều đã cử động được thân thể chỉ là hắn không hề đi tới cạnh nàng mà vẫn chỉ đứng yên ở chỗ cũ nhìn hướng Lang Bách lão tỏ vẫn đứng im tại chỗ sau khi đã nhất bước thứ hai tuy không hiểu vì sao Nhện Mật lại tự dưng bị đánh bay nhưng cũng không hề lên tiếng hỏi chỉ gạt đầu như đa tạ ánh mắt nhìn Lang Bách lão tỏ cùng Tiểu Bạch trên vai

- Thiên ca huynh không sao chứ may là đệ béo mặt lão quái đàn này tới nhanh nếu không đệ sẽ không còn được gặp huynh nữa rồi

- Ý đệ nói là ta sẽ chết đó sao!

Tiểu Bạch vẫn còn trên vai Lang Bách lão tỏ đột nhiên nó lại bay về phía Vũ Thiên vừa bay vừa nói chỉ là trong cái kiểu bay của nó, dáng của nó hơi quái dị khi chân nó xọ chân kia ở giữa không trung miệng hô há nhỏ mà dường như nó vẫn chưa giữ được thăng bằng cho nên mới vậy, nhưng nó cũng đã bay được tới trước mặt Vũ Thiên mà đầu trên vai hắn, Vũ Thiên nhìn vẻ mặt của nó mà hồi khi thấy nó đã yên vị trên vai mình

- Tiểu Bạch đệ không tới Nguyệt tỷ của đệ, sao lần này lại tới ta từ khi nào lại bỏ chỗ nằm寐 mà sang nơi cứng rắn vậy hử!

- Đệ đâu phải là tên háo sắc như Thiên ca đâu với lại cái vai của Thiên ca nó cũng rất mềm mà!

Tiểu Bạch nhìn Vũ Thiên dùng chân vỗ vào vai hắn nói còn tò về bất ngờ, Lang Bách lão tỏ lại lắc đầu nhìn hướng Cạp Tường tộc trưởng trong thấy vẻ mặt hoảng sợ lẫn kinh ngạc tốt độ đang nhìn mình mà chỉ cười nhưng lại khiến cho Cạp Tường thân run mà chân đứng không vững cách ra một khoảng với bọn họ mà từ bỏ vậy lấy Lang Văn tộc trưởng ánh mắt chỉ trần trụi nhìn nam tử quái đàn vừa mới xuất hiện không làm gì nhưng Nhện Mật tự động văng đi

- Lão tỏ người đã tới!

Lang Văn đã xuất hiện đứng cạnh Lang Bách lão tỏ nói nhỏ nhưng lại khiến Cạp Tường tộc trưởng nghe thấy sắc mặt thay đổi mồ hôi đã đổ lấm tấm, trong lòng chấn động không thôi vẻ mặt không ngừng thay đổi lão không nghĩ là lão tỏ Lang tộc lại xuất hiện ở nơi này, khiến cho trong lòng Cạp Tường một phen ý định rút lui

- Tiêu Ngọc ngươi đang được Huyền Lang Động truyền tống!

Tổng Tân kinh ngạc nhìn Tiêu Ngọc đối diện mình mà nói tuy bọn họ đã cử động được khi mà Nhện Mật bị Lang Bách lão tỏ đánh văng nhưng vẫn chỉ đứng nguyên tại chỗ mà không di chuyển nhưng cũng không bao lâu thì Tổng Tân trong thấy Tiêu Ngọc đang dần biến mất thì kinh ngạc mà nói, Tiêu Ngọc chỉ còn mỗi cái đầu là chưa tan biến nhìn Tổng Tân mà gạt đầu trong trầm mặc rồi liếc nhìn quanh mọi người một lượt trước khi biến mất hoàn toàn, Tổng Tân đã nhìn sang hướng Phù Hiệu khi mà tiếng nói của Nghê Tuyệt vang lên:

- Hiệu tỷ, tỷ cũng vậy!

- Muội cũng đang giống như ta!

Chỉ là Phù Hiệu lại nhìn Nghê Tuyệt mà mỉm cười nói trước khi biến mất hoàn toàn, Tổng Tân cũng cảm nhận được mình đang cũng đang dần biến mất nhưng vẫn nhìn Nghê Tuyệt cũng đang kinh ngạc mà nhìn chân mình đang biến mất dần lan tỏa lên phía trên, Tổng Tân lại lắc đầu nói nhỏ “cuối cùng cũng rời nơi này Huyền Lang Động” rồi biến mất hoàn toàn để lại vẻ ngạc nhiên của Hoàng Phong nhìn từng người lần lượt rời đi mà tự nói “sao nó còn không cho ta rời đi”

- Ta sẽ không để các ngươi rời đi dễ dàng như vậy!

Giọng nói của Nhện Mật đã bị đánh văng lại vang lên, Hoàng Phong liền nhìn hướng Nhện Mật nơi phát ra tiếng gầm giận dữ, theo đó thứ hắn thấy là một bóng dáng khổng lồ toàn thân quán trọng như một xác ướp mang theo khủng áp lực khiến cho toàn bộ mặt đất trước mặt đám người Vũ Thiên nơi mà Nhện Mật đang tiến tới đều lún sâu vào do bị chèn ép chỉ chớp vài cái trên không trung Nhện Mật đã gần tới trước mặt bọn họ

Lang Bách lão tỏ chỉ nhúu mày khi mà nhìn hướng xác ướp quán trọng khổng lồ do Nhện Mật gấp năm lão hình thành đang nhắm tới nơi bọn họ nhưng chính xác hơn là nhắm hướng Phương Nguyệt vẫn chưa được Huyền Lang Động truyền tống

Lang Bách lão tỏ lạnh lẽo nhìn Nhện Mật mà nói “ngươi không biết tự lượng sức mình” một cái chớp mắt đã chắn trước Nhện Mật ánh mắt lạnh đến cực độ mà nói tiếp “và chính cái này sẽ giết chết ngươi”

Nhện Mật trong lòng chấn động nhìn Lang Bách lão tổ đã chấn trước mặt mình nhưng toàn thân lão thì không thể cử động giống như lúc này được cùng câu nói của Lang Bách lão tổ như xuyên vào đầu lão khiến lão lần này đã hoảng sợ thật sự, ánh mắt nhìn cánh tay nắm lại của Lang Bạch lão tổ bình dị không hề có gì mà chỉ nắm lại bình thường

Nhưng sắc mặt Lang Bách lão tổ lại hơi thay đổi mà nhìn hướng đông trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nhìn Nhện Mật nói:

- Lần này ta sẽ nể mặt lão tổ của ngươi mà tha cho ngươi một mạng!

Bàn tay nắm lại thành nắm đấm của Lang Bách lão tổ đã chỉ ra một ngón với móng vuốt dài nhọn mà đâm vào cái cái xác ướp khổng lồ của Nhện Mật tạo thành, chỉ thấy tơ quấn quanh tạo thành một Nhện Mật khổng lồ liền đứt gãy liên hoàn rơi xuống mặt đất đã hăng lún của lão Nhện Mật thì đã hiện ra nhưng vẫn bị ngón tay của Lang Bách lão tổ găm lấy trước ngực thân ngập trong máu, về mặt Lang Bách lão tổ vẫn không thay đổi nhưng một chữ “páng” hướng Nhện Mật đã không còn thấy bóng dáng Nhện Mật tộc trưởng đâu, Lang Bách lão tổ liền xoay người mà nhìn Cáp Tường tộc trưởng

Cáp Tường tộc trưởng nhìn thấy Lang bách lão tổ đang nhìn mình thì cổ họng trở nên khô khốc mà lắp bắp nói trong hoảng sợ:

- Văn bối đã làm phiền, văn bối xin cáo lui trước!

Lần này thì lão đã tin nam tử đứng trước mặt này chính là lão tổ Lang tộc, không đợi Lang Bách lão tổ nói lại mà nhắm một hướng bay nhanh đi

Lang Bách lão tổ không để ý tới Cáp Tường đang hoảng hốt bỏ chạy mà nhìn ba Nhân tộc còn lại, Phương Nguyệt nhìn Vũ Thiên trước khi biến mất hoàn toàn

Còn Hoàng Phong đang trợn mắt mà nín lặng nhìn Lang Bách lão tổ trợn cặp mắt như không tin ngay cả bản thân mình sắp dần biến mất cũng không biết đến khi còn mỗi cái đầu liền hết với Vũ Thiên vẫn còn chưa được truyền tống “Thiên sư đệ gặp lại ở môn phái” rồi cũng đã biến mất hoàn toàn nơi này

- Đa tạ Lang Bách tiền bối đã cứu giúp!

Vũ Thiên hướng Lang Bách mà đa tạ khi Nhện Mật đã lần nữa bị đánh văng đến nơi nào, còn hắn và Tiểu Bạch cũng đang dần bị truyền tống, Lang Bách lão tổ nhìn Vũ Thiên với Tiểu Bạch đang dần biến mất mà gật đầu

Vũ Thiên lại chuyển ánh mắt tới Lang Hoàn, Lang Cơ mà gật đầu với hai người trước khi biến mất hoàn toàn cùng Tiểu Bạch nhưng trước khi biến mất hoàn toàn Tiểu Bạch cũng kịp để lại một câu nói cho Lang Bách lão tổ “lão quái đản, Tiểu Bạch rời đi, lão rùa nói khi nào lão rảnh thì vào đó chơi với lão rùa, hà hà”

- Ài, cái không gian này nó đã tồn tại một quy tắc, ta mà tiến vào cái đảo đó cũng sẽ không ra được, may là nó đã lập kế ước với tiểu tử đó nếu không chỉ sợ nó cũng không thể nào thoát khỏi nơi này!

Lang Bách lão tổ chỉ lặng nhìn Tiểu Bạch trên vai Vũ Thiên đã không còn ở nơi này mà lẩm bầm thờ dài lại nhìn Lang Kiên với huyết độc dính trên tay không làm gì nhưng huyết độc lại tự mất rồi lại hướng Lang Văn mà nói “ta đi trước”

- Vâng, lão tổ!

Lang Văn tộc trưởng gật đầu nhìn Lang Bách lão tổ đã không còn nơi này mà thờ phào nhẹ nhõm rồi lại chuyển tới Lang Kiên đã trở lại khôi phục lại bình thường rồi nhìn những người khác mà nói “chúng ta quay lại tộc địa”

Lang Cơ nhìn nơi những người Vũ Thiên đã biến mất mà ánh mắt hơi khác lạ nhưng cũng chỉ thờ dài, nàng nhìn Lang Hoàn cũng giống như mình cũng đang nhìn mình mà gật đầu hai người lại rời khỏi nơi này cùng theo lối đường mòn mà quay lại tộc địa

Huyền Lang Động kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Truyền Tống Tứ Phương Mỗi Người Một Nơi

Thanh Phong Phái, điện Thanh Phong, trước lối vào Huyền Lang Động sắc trời tuy đã tối nhưng vẫn quanh nơi này vẫn không ảnh hưởng gì tới một vài thân ảnh đang khoanh chân chăm chú nhìn màn hình phẳng trên không trung

- Chương môn sao tự dung hai đệ tử biến mất rồi xuất hiện bây giờ lại thêm hai đệ tử biến mất, chuyện này!

Đám trưởng lão nhìn lên cái màn hình phẳng lì mà trong đó mười một dấu chấm đỏ đã biến mất vừa mới thêm hai dấu chấm xuất hiện thì bây giờ hai dấu chấm đỏ khác đã biến mất mà lại không ngừng di động lung tung, Diệc lão và Lam Nguyệt trưởng lão không khỏi run lên vì nếu như hai chấm đỏ đã biến mất nghĩa là hai người đã không còn mà Lý Dương lại gọi tên hai người chẳng lẽ nào

- Hai đệ tử nữa đã chết!

Lý Dương chương môn vẻ mặt thay đổi, lão nhìn Mộc Chi Bản Mệnh của mình mà nói, khiến đám trưởng lão lắc đầu không nghĩ lần này đệ tử lại chết nhiều như vậy

- Mười sáu đệ tử tham gia mà chỉ còn chín đệ tử thôi sao!

Viên Lăng trầm ngâm mà nói khi nhìn Mộc Chi Bản Mệnh của Lý Dương chương môn mà nói, Vạn Bách trưởng lão lại trầm giọng mà nói

- Bọn chúng đang gặp nguy hiểm gì đó nếu không cũng sẽ không mỗi đứa một nơi như vậy!

Lý Dương chương môn vẫn trầm lặng chỉ nhìn Mộc Chi bản Mệnh mà nhú mày không hiểu khi mà Vũ Thiên cùng Phuong Nguyệt thoát khỏi lão cảm nhận do Mộc Chi Bản Mệnh của lão tạo ra, lão cảm nhận được một lực lượng gì đó đang ngăn chặn lão cảm nhận sinh mệnh của hai người nên mới khiến lão ngạc nhiên nhưng vẻ mặt vẫn im lặng mặt kệ đám trưởng lão hỏi chỉ là cũng chỉ là mấy giờ thì hai đứa nó cũng xuất hiện nhưng lại chưa được bao lâu thì hai đệ tử khác lại bỏ mạng

Nhưng không lâu tất cả chín chấm đỏ mỗi chấm cách nhau một khoảng lại không ngừng biến mất trên màn hình phẳng

- Chương môn, Huyền Lang Động đang truyền tống bọn nó ra ngoài!

Lam Nguyệt trưởng lão vẫn im lặng lên tiếng, Lý Dương chương môn gạt đầu ánh mắt bất chợt thay đổi nhìn phía sau mình nơi mà các lão hợp lực đã khai mở kết giới vào Huyền Lang Động

- Hoa Lữ, Hàn Trung!

Vạn Bách trưởng lão cùng Hoàng Khương trưởng lão đồng loạt lên tiếng khi thấy hai bóng ảnh y phục rách tuơng nguyên lực thì tiêu hao, bây giờ trong hai người rất yếu ớt

Hoa Lữ, Hàn Trung trong thấy các vị trưởng lão cùng chương môn đang nhìn hai người thì thay đổi sắc mặt mà cúi chào:

- Tham kiến các vị trưởng lão cùng chương môn!

- Trong Huyền Lang Động đã xảy ra chuyện gì sao mà các người lại rời động trong cái bộ dáng này!

Lý Dương chương môn lại nhìn hai đệ tử mà trầm giọng nói khiến Hoa Lữ, Hàn Trung phải thay đổi sắc mặt mà nhìn nhau, Hàn Trung lại lên tiếng trả lời “đám đệ tử đã gặp tộc trưởng của tam tộc” câu nói của Hàn Trung vừa dứt cũng là lúc vẻ mặt của toàn bộ trưởng lão cùng Lý Dương chương môn phải biến sắc mặt, Lý Dương chương môn lại nhìn Mộc Chi Bản Mệnh màn nhìn phẳng lì mà thờ dài nhẹ nhõm vì lão cũng đã cảm nhận được bảy đệ tử còn lại cũng đang dần được Huyền Lang Động truyền tống ra, Mộc Chi Bản Mệnh cũng tan biến dần trên không trung

Kim Viên – Thanh Phong Phái

Tiêu Ngọc đã dần hiện ra nơi này cùng những ánh mắt kinh ngạc trong của những đệ tử trong Kim Viên đã ánh lên mà nhìn, nhưng Tiêu Ngọc cũng không để ý mà nhìn quanh không khỏi có chút bất ngờ vì đã nhận ra mình đang ở trong Kim Viên nhưng lại không nghĩ là mình lại bị truyền tống tới đây, Tiêu Ngọc với y phục rách ben không để ý mà hướng lối thẳng ra ngoài mà rẽ phải hướng nhanh tới Thanh Phong Điện

Nhưng những tiếng nói của những đệ tử ở trước những căn phòng trong Kim Viên liền bất ngờ vang lên mà hỏi nhau:

“Nam tử đó là ai vậy sao tự nhiên xuất hiện ngay trong viên chúng ta một cách thần bí như vậy”

“Hình như là Tiêu Ngọc đệ tử chân truyền của Chân Viên, nghe nói hắn nắm giữ Phong hệ”

“Hắn còn là một trong tam thể của môn phái, không biết sao hắn lại xuất hiện ở Kim Viên chúng ta chứ”

“Hình như hắn với tam đại đệ tử chân truyền của chúng ta tiến vào Huyền Lang Động thì phải”

- - -

Long Viên – Thanh Phong Phái

Phù Hiểu vẻ mặt thay đổi mà nhìn quanh nơi mình vừa được Huyền Lang Động truyền tống mà lặng im “đây là Long Viên” nàng lẩm bầm vài chữ rồi liền hướng thẳng ra ngoài viên mà rời đi cũng tiến tới Thanh Phong Điện, chỉ để lại vẻ mặt ngơ ngác của đám nam đệ tử vẫn còn ở ngoài những dãy phòng của Long Viên mà nhìn nàng rời đi không ai dám ngăn cản hay lên tiếng cho đến khi nàng khuất dần thì mới lên tiếng bàn tán:

“Ai vậy, nàng là ai mà làm say đắm lòng ta”

“Ngươi nói quá, hình như là đệ tử chân truyền của Phương Viên”

“Ta cũng đã từng thấy nàng nên biết, nhưng nghe nói nàng với Nghệ Tuyết là nhị nữ của Phương Viên nghe đồn là rất hung dữ”

- - -

Hoàng Viên – Thanh Phong Phái

Nghệ Tuyết lặng nhìn ánh mắt đắm nam tử đang nhìn mình mà có chút khó chịu nhưng cũng không hề lên tiếng chỉ cất bước đi nhanh về Thanh Phong Điện mà chỉ lẩm bầm “Huyền Lang Động lại truyền tống ta tới đắm nam nhân này”

“Không biết từ đâu nơi Hoàng Viên chúng ta lại có mỹ nữ được đem tới”

“Đó là Nghệ Tuyết đệ tử chân truyền của Phương Viên”

“Ngươi không nên ăn nói lung tung đó là nữ tử mà Hoàng Phong sư huynh đang theo đuổi”

“Có phải không vậy ta nghe nói ả dữ như chằn tinh”

- - -

Chân Viên – Thanh Phong Phái

“Có vẻ như nơi này là Chân Viên, Huyền Lang Động lại truyền tống ta tới nơi này”

Tổng Tân nhìn quanh nơi mình mới xuất hiện đó là những lùm cây che chắn xung quanh cho nên cũng không nhìn thấy bất kì đệ tử nào của Chân Viên, Tổng Tân liền rào bước tiến tới hướng ra Chân Viên đi nhanh tới Thanh Phong Điện trong lặng lẽ

Dược Viên – Thanh Phong Phái

“Trong màn đêm ta lại thấy một bóng trắng đang dần xuất hiện cái này là sao”

Thùy Phong từ trong căn phòng của mình nhìn xuyên qua những chỗ lè khe chưa khít của căn phòng được dựng lên từ tre trúc nhìn hướng ra phía sau ba khu thảo dược chính giữa mảnh đất mà giọng nói nhỏ dần lẩm bầm một mình khi nhìn thấy một cặp chân trắng muốt tự động từ đâu xuất hiện rồi dần hiện ra một nữ tử y phục trắng tinh cùng gương mặt thuần khiết như lại mang theo vẻ băng lạnh

- Nó đang lướt tới đây việc này chân không chạm đất quả là một hồn ma!

Thùy Phong giọng khô khốc tim đập nhanh chân không vững ngồi trên giường trúc mà run rẩy nhìn nữ tử mà hấn cho là ma nữ đang lướt về hướng căn phòng của hấn lướt qua ngay chiếc giường trúc mà hấn đang run lẩy bẩy, đợi cho hồn ma mà Thùy Phong nói đã lướt qua rồi hấn liền lặng lẽ bước xuống khỏi giường về mặt vẫn còn hoảng sợ mà mở cửa tiến ra phía ngoài chỉ là bóng dáng ma nữ mà hấn đã mặc định đã lướt tới căn phòng của Diệc lão mà không để ý gì tới vẻ mặt đang thất kinh hồn vía của hấn

Thùy Phong nuốt một ngụm nước bọt còn lại trong miệng mình mà quay đầu lại định tiến về phòng Ngữ Hải chỉ là Thùy Phong về mặt nhanh chóng thay đổi nhìn ngay chính giữa lối vào phòng Vũ Thiên đã thấy vẻ mặt không còn hột máu của Ngữ Hải đứng như trời trồng nhìn hướng hấn mà miệng lẩm bầm những câu kì lạ “ma nữ xinh đẹp, ma nữ xinh đẹp, tìm ta đã bay theo ma nữ xinh đẹp”

Thùy Phong tiến gần Ngữ Hải mà vỗ vỗ mặt hấn còn nghe thấy những giọt nước đang nhỏ tí tách dưới chân mình xung quanh hấn về mặt càng đổi sắc hỏi “Ngữ Hải ngươi cũng thấy sao”

Ngữ Hải vẫn về mặt bơ phờ mà lẩm bầm như trả lời “thấy rồi, thấy rồi, ma nữ xinh đẹp, ma nữ ấy còn cười với ta, tìm ta như bay theo ma nữ ấy”

Thùy Phong nhìn về mặt như mất hồn vía của Ngữ Hải thì cũng hiểu hấn lại nuốt nước bọt nhưng lại chẳng còn để nuốt vì đã cạn hết chỉ thốt lên vài chữ căn dặn “nếu thế thì ngươi nhớ lau chùi vũng nước dưới chân mình tránh để làm bẩn căn phòng của Vũ Thiên sư đệ” dứt lời mặt cắt không còn hột máu quay lại phòng mình mà đóng sầm cửa lại mà chìm trong im lặng

Phương Viên – Thanh Phong Phái

- A! Tên biến thái sao ngươi lại xuất hiện trong Phương Viên

Hoàng Phong nhìn quanh nơi này cùng những ánh mắt tròn trừng nhìn hấn rồi những tiếng hét vang lên mà mặt dày của hấn cũng phải đỏ lên mà trách Huyền Lang Động “sao lại truyền tống ta tới nơi này chứ”

- A, đồ biến thái sao lại nhìn trộm chúng ta tắm hả

- Ngươi là ai chúng ta nhất định sẽ tố cáo ngươi với Lam Nguyệt trưởng lão!

Hoàng Phong nhìn mấy vị nữ tử đang ở dưới hồ nước khác nhau xung quanh mà mặt đỏ bừng miệng dường như bị cứng lại không nói nên lời hắn chỉ biết gật đầu cùng về mặt hốt hoảng nhắm thẳng lối ra mà lao đi như gió nhưng có vẻ hấn lại làm cho đám nữ tử nơi này một trận nhốn nháo trở nên hỗn loạn

- May quá cuối cùng cũng ra khỏi nơi quỷ quái này

- Hả? Nguyệt, Nguyệt muội sao muội lại từ trong Dược Viên đi ra!

Hoàng Phong không khỏi thở dài có chút mừng khi đi ra khỏi Phụng Viên chỉ là khi thấy Phụng Nguyệt từ trong Dược Viên tiến ra thì về mặt lại cười gượng mà hỏi nhỏ như rồi lại nói to:

- Nguyệt muội chúng ta đi nhanh tới Thanh Phong Điện nếu không mọi người chờ lâu!

Hoàng Phong không đợi Phụng Nguyệt trả lời, phóng nhanh tới Thanh Phong Điện vì hấn sợ nàng sẽ hỏi mình đã làm gì trong đó

Lối vào Huyền Lang Động

Lý Dương chương môn nhìn một lượt đám đệ tử chân truyền đã xuất hiện dần trước mặt đám lão giả bọn họ mà gật đầu thở dài nhìn hướng đám trưởng lão nói:

- Lần này mười sáu đệ tử tiến vào Huyền Lang Động nhưng lại bỏ mạng hết bảy đệ tử ở trong động!

Đám trưởng lão về mặt đều thất sắc mà nhìn Lý Dương chương môn có lẽ đã không nói nên lời và cũng không cần hỏi chỉ cần nhìn những đệ tử chân truyền còn đứng nơi này thì cũng đủ biết những ai đã bỏ mạng ở Huyền Lang Động

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thành Vị Thanh

- Chương môn sư vì sao khi tiến vào trong động người không nói với chúng đệ tử là ở trong đó lại tồn tại mấy lão quái mạnh khủng khiếp đến vậy suýt chút nữa là đám đệ tử yếu nhược này đều bỏ mạng hết ở trong cái động đó, may là có Tiểu Bạch đệ đệ của Vũ Thiên nếu không đám đệ tử đã không còn mạng mà ra khỏi động!

Hoàng Phong thẳng thừng mà nhìn Lý Dương chương môn mà trách móc khiến cho đám trưởng lão với Lý Dương chương môn sắc mặt đều khác, đám lão giả bọn họ cũng đã được Hoa Lữ với Hàn Trung nói cho biết chút ít trong Huyền Lang Động đã gặp phải

- Tam tộc tộc trưởng của Thú tộc cùng với lão tổ Lang tộc các người đã thật sự gặp!

Tây Môn Tử trưởng lão vẫn có chút không tin với lời nói của hai người Hoa Lữ với Hàn Trung nên liền nhìn Tống Tân đệ tử chân truyền của lão mà hỏi

Tống Tân chỉ gật đầu im lặng, Tiêu Ngọc về mặt nghĩ gì đó mà hướng Viên Lăng trưởng lão nói

- Hàng Ngự đáng lẽ sẽ không chết nhưng đã bị lão tộc trưởng Nhện tộc ra tay sát hại!

- Chương môn bọn chúng lại phá bỏ giao ước với chúng ta!

Viên Lăng về mặt hơi thay đổi mà tức giận mắng, Lý Dương trầm mặc không đồng ý nói “cái giao ước đã cũ rích với lại đó là giao ước với Lang tộc mà không phải là Nhện tộc còn lại nhưng chắc gì chúng còn nhớ mà bỏ” nhưng rồi lắc đầu nhìn tám người đứng lặng thinh hỏi

- Các người còn gặp chuyện gì trong đó nữa không!

Phụng Nguyệt vẫn nhìn quanh tám người chỉ là không thấy bóng dáng một tiểu thú và thiếu niên còn lại đầu tuy có hơi ngạc nhiên nhưng cũng chỉ im lặng, khi nghe Lý Dương chương môn nói thì có chút nhớ tới Huyền Quy lão tổ mà nói:

- Đệ tử còn gặp Huyền Quy lão tổ!

- Huyền Quy lão tổ!

Lý Dương chương môn cùng năm vị trưởng lão nhìn nhau mà không có giấu được sự kinh sợ lẫn kinh ngạc vì bất ngờ, chỉ có Diệc trưởng lão là không tỏ bất cứ ý gì lão vẫn đợi Vũ Thiên tới mà không thấy đâu tuy có chút không hiểu tại sao nhưng cũng biết đây là lúc không phải hỏi, Lý Dương chương môn thờ dài trong lòng lão cũng phủ đầy sự khó hiểu vì ngay cả lão cũng không ngờ trong Huyền Lang Động ngoài đám tộc trưởng mạnh mẽ khủng khiếp ra còn tồn tại lão tổ của chúng việc này nằm ngoài những gì lão biết

- Làm sao các ngươi lại thoát khỏi móng vuốt của mấy lão quái đó được

Tây Môn Từ trầm ngâm lên tiếng

- Đó là do Tiểu Bạch của Vũ Thiên, nếu không có nó chỉ sợ đám đệ tử cũng đã không được lão tổ Lang tộc cứu thoát khỏi tên quái vật tộc trưởng Nhện tộc

Lý Dương chương môn với đám trưởng lão ánh mắt đều lóe lên chút nghi hoặc khi Tổng tân nói lại nhớ lại hình dáng của Tiểu Bạch mà không biết nên nói gì cũng không nghĩ nó lại được mấy lão quái đó để ý như vậy

- Dường như lão tổ Lang tộc còn nói gì đó với nó

Tiêu Ngọc tỏ vẻ nhắc nhở điều mà Tổng Tân bỏ sót, Lý Dương chương môn sắc mặt liền hiện lên chút kinh nghi cùng đám trưởng lão trong lòng Lý Dương chương môn lại thâm than “Huyền Lang Động rắc rối thật a”

- Được rồi, Chu Cam Quả với Lữ Tinh Thụ có lấy được chút nào không!

Lý Dương chương môn ánh mắt nhìn tám người mà hỏi vấn đề chính thứ mà đám lão đang cần, nhưng ánh mắt bảy đệ tử còn lại đều hướng Phuong Nguyệt

Lý Dương chương môn với đám trưởng lão thấy ánh mắt đám đệ tử chân truyền đều nhìn Phuong Nguyệt thì ngạc nhiên, còn Phuong Nguyệt gật đầu nhưng lại khó xử vì không biết nên để đâu “thảo được đệ tử giữ nhưng không biết nên để đâu cho hợp”

Lý Dương chương môn cũng đã liền gật đầu rồi chỉ chạm nhẹ vào giới chỉ ngay ngón tay liền trước mặt Phuong Nguyệt đã xuất hiện hai tấm kính xanh nhỏ nằm thẳng giống như hình thành từ một nguyên lực

Phuong Nguyệt chỉ hướng giới chỉ tới một tấm kính thì Chu Cam Quả đã hiện ra rồi lại hướng tới tấm bên phải mà Lữ Tinh Thụ đã dần hiện ra ngay một dần khiến cho Lý Dương chương môn phải nói rộng liên tục khi mà bốn chục hơn đã hết thì đám trưởng lão với Lý Dương phải mở to mắt mà nhìn Lữ Tinh Thụ vì không dám tin đám đệ tử lần này lại hái được nhiều Lữ Tinh Thụ như vậy

- Lữ Tinh Thụ hình dáng là như vậy sao, nhưng sao lần này lại hái được nhiều như vậy!

Vạn Bách trưởng lão nhìn Lữ Tinh Thụ kinh ngạc lên tiếng, có lẽ đây là lần đầu tiên lão thấy Lữ Tinh Thụ, Lý Dương chương môn lại nhìn đám đệ tử gật đầu coi như đã không phụ lòng kì vọng như những lần tiến vào Huyền Lang Động trước

Lý Dương chương môn chỉ thu Chu Cam Quả với Lữ Tinh Thụ vào trong giới chỉ rồi hướng Diệc lão vẫn im lặng này giờ nói:

- Diệc lão người đang lo lắng cho nó sao, có lẽ Huyền Lang Động đã truyền tống nó với Tiểu Bạch tới thành Vị Thanh!

- Lý Dương, ta sợ tên Vũ Thiên cù lần đó sẽ không biết đường về môn phái!

Diệc trưởng lão hơi thay đổi sắc mặt, Lý Dương chương môn trong lòng thì lại tám tấc thấy lạ không hiểu vì sao Huyền Lang Động lần này lại truyền tống đệ tử tới nơi xa như vậy, với lại lời Diệc lão nói chắc cũng không sai khiến lão hơi khó xử

- Chương môn, Diệc lão để cho Tổng Tân tới thành Vị Thanh tìm hấn vậy, không phải chúng ta cũng cần hỏi Tiểu Bạch một vài điều nữa sao!

Tây Môn Từ trưởng lão hướng Diệc lão, Lý Dương chương môn rồi nhìn Tổng Tân khi nghe nhắc tới mình thì vẻ mặt có chút thay đổi vì không nghĩ chỉ mới chui ra khỏi cái động đầy nguy hiểm giờ lại phải tới cái thành ồn ào như cái chợ nữa

- Tổng Tân vậy người đi tới thành Vị Thanh tìm Vũ Thiên đưa hấn về đây sẵn tiện xem nơi đó có gì thay đổi không cũng xét một vài cửa hiệu của Thanh Phong Phái chúng ta xem thế nào!

Lý Dương chương môn gật đầu nhìn Tổng Tân lên tiếng vì lão nhận thấy lời nói của Viên Lăng cũng đúng với lại Tổng Tân cũng hay ra khỏi sơn môn nên hấn cũng biết đường tới thành Vị Thanh để hấn đi là thích hợp nhất

“Vâng chương môn đệ tử đi trước” Tổng Tân nhìn sắc trời đã tối nhưng cũng không để ý mà liền nhanh chóng rời khỏi nơi này mà hướng ra ngoài môn phái rồi đi

Tổng Tân vừa dứt lời liền đi thẳng hướng đại điện mà tiến thẳng ra ngoài sơn môn mà không quay lại viên của mình

- Được rồi các ngươi quay về viên của mình, đợi Vũ Thiên cùng Tổng Tân trở về môn phái ta sẽ triệu tập các ngươi tới Bình Khí Phủ để các ngươi tự tìm vũ khí thích hợp cho mình!

Lý Dương chương môn lại hướng đám trưởng lão rồi im lặng rời đi chỉ để lại một câu nói:

- Chúng ta tới đại điện các vị trưởng lão Huyền Lang Động thật rắc rối không biết mười năm sau phải làm sao đây!

Tất cả đều nhanh chóng rời khỏi nơi này chỉ còn lại tam nữ cùng Hoàng Phong còn có thêm Lam Nguyệt trưởng lão, Diệc lão cũng nhìn về nơi xa xăm mà im lặng rời khỏi nơi này không tiếng động không biết người có tới đại điện hay là về lại Dược Viên, Tiêu Ngọc ánh mắt trước khi quay lại viên của mình còn nhìn Phuong Nguyệt hơi lạ ý tứ rồi nhìn hai sư tỷ của nàng mà hiện lên chút dị sắc

- Muốn đi thì cứ đi không cần phải do dự như vậy!

Lam Nguyệt trưởng lão thờ dài nhìn Phuong Nguyệt đang phân vân chần trù không quyết định thì lại lên tiếng nhắc nhở rồi lặn mất vào trong đại điện nơi này chỉ còn tam nữ

Phuong Nguyệt lặng im một lúc ánh mắt nhìn bầu trời đêm mà sáng tỏ rồi lại bất chợt mở miệng nói trong lặng thinh với nhị nữ vẫn còn đang đứng ở nơi này

- Hiểu tỷ, Tuyết tỷ muội đi tìm Tiểu Bạch hai tỷ về biệt viện trước vậy!

Phuong Nguyệt dứt lời đã lướt đi như gió đập trên đại điện mà bay trên không trung theo hướng của Tổng Tân mà rời khỏi Thanh Phong Phái hướng tới thành Vị Thanh để lại nhị nữ nhìn nhau không biết nói gì

- Ngự Không pháp, nó đã học được pháp Ngự Không như vậy đã đạt đến cảnh giới Tượng, nó đã ngừng lại hơn năm năm không nghĩ chỉ từ trong Huyền Lang Động tiến ra đã tiến cảnh

Từ trong đại điện nơi lối vào ánh mắt cùng giọng nói của Lam Nguyệt trưởng lão đã vang lên nhỏ nhẹ mà thảm thán khi mà phía trong vẫn còn rôm rả tiếng nói của đám trưởng lão

- Lam Nguyệt, tiểu nữ ngươi đang định ghép đôi cho hai đứa nó sao!

Diệc lão từ đâu đã đứng cạnh Lam Nguyệt trưởng lão mà nhìn Phuong Nguyệt đã khuất dần trên không trung trong màn đêm u tối mà nói

- Không Diệc lão, ta chỉ muốn nó nhìn thấy thế giới bên ngoài như thế nào thôi, từ khi nó được ba tuổi ta đã đưa nó về sơn môn nó vẫn chưa bao giờ ra khỏi biệt viện!

- Lam Nguyệt lão đây biết ngươi đang giấu nó cái gì đó!

Diệc trưởng lão lặng lẽ nói rồi tiến vào trong để lại Lam Nguyệt với sự chấn động ánh mắt như run lên kinh sợ nhìn bóng lưng già nua của Diệc lão, chỉ là nàng đã lắc đầu mà cũng tiến vào trong đại điện nơi đám trưởng lão đang cất lời oan oát

Ngay lối tiến vào Thanh Phong Phái nơi này con đường mòn phủ đầy đá lè tẻ hai bên là những bóng cây phù kính có một tảng đá khá lớn đặt bên trái từ trong Thanh Phong Phái tiến ra, mặt trước sau của tảng đá còn khắc ba chữ Thanh Phong Phái theo một đường ngang xếp thẳng hàng, sâu vào trong có ba thân ảnh đang khoan thai bước đi mà tiến ra ngoài, đó chính là Nghệ Tuyết, Phù Hiểu và Hoàng Phong

Ánh mắt ba người nhìn về phía tảng đá trước mặt đang tiến tới sắp bước qua, Nghệ Tuyết lặng lẽ nói:

- Hoàng Phong, huynh có biết đường nào dẫn tới thành Vị Thanh không đó!

- Tuyết muội, muội không tin tưởng ta sao, nếu muội đã nhờ ta dẫn đường đi thì phải tin tưởng ta chứ, con đường này chắc chắn sẽ dẫn chúng ta gặp Tổng Tân sư huynh!

Hoàng Phong tự tin mà nói, Phù Hiểu tuy hơi nghi hoặc với vẻ đầy tự tin của Hoàng Phong nhưng cũng đành thôi không muốn đi kích hấn, ánh mắt nhìn xung quanh chỉ thấy sự vắng lặng bầu trời thì tối đen, xung quanh chỉ là một rừng rậm âm u trong lòng có chút không yên tâm cho lắm nên lên tiếng:

- Có vẻ âm u không biết có gặp ma không nữa!

- Ma là gì, Hiểu tỷ, tỷ lại nói quá, chắc chẳng có con ma nào đâu!

Hoàng Phong có vẻ không hiểu Phù Hiểu nói gì nên đành lên tiếng mà hỏi, nhưng Nghệ Tuyết, Phù Hiểu lại chăm chú nhìn lối đường mòn đầy u ám mà tối như lọ mực ba người lại trở nên yên lặng chỉ có tiếng bước chân đang tiến tới

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Căn Phòng Rộng

Thành Vị Thanh tọa lạc chính giữa Thanh Phong Phái và Vũ Phiến Môn

Thanh Phong Phái nằm ở hướng bắc đối chéo chính là Vũ Phiến Môn ở hướng đông nhưng hai môn phái này lại bị ngăn cách bởi một huyện thành đó chính là Thành Vị Thanh, xung quanh thành chính là rừng cây rậm rạp bao phủ, Thành Vị Thanh rất rộng nhưng lại không thể đoán chính xác nó ngang dài bao nhiêu vì chưa có ai thử đo đạc, thành này do tứ gia tộc lớn nhất và mạnh nhất cùng nắm quyền quản lý một hướng trong thành, tứ gia tộc này chính là Nghê gia, Tiêu gia, Phiêu gia và Hàn gia, mỗi gia tộc đều trấn giữ một hướng của thành, Hàn gia, Phiêu gia ở hướng nam; Nghê gia, Tiêu gia ở hướng bắc; hướng đông, hướng tây chính là hai cổng chính của thành để ra và vào duy nhất trong thành, tứ gia tộc nắm quyền tối cao của Thành Vị Thanh có thể nói bọn họ chính là vua ở nơi đây, tứ gia tộc đều có quân đội riêng được phân quyền cai quản mỗi hướng đã được phân định ranh giới rõ ràng trong thành

Tuy Thanh Phong Phái vào lúc này ngập trong màn đêm nhưng Thành Vị Thanh lại trái ngược hoàn toàn vì rất náo nhiệt và nhộn nhịp, khắp thành đều sáng rực sắc màu ánh sáng khác nhau mà chiếu sáng khắp thành

Hướng đông nam của Thành Vị Thanh nơi này có một tòa biệt thự lộng lẫy sang trọng nằm sừng sững ở đây, trong một căn phòng sa hoa lộng lẫy của tòa biệt thự đây phòng này chính giữa căn phòng một thiếu niên y phục thùng lỗ chỗ đã bạc màu trong hắt lại càng giống như một tên cái bang dần dần hiện ra với vẻ mặt ngơ ngác nhìn quanh căn phòng đây sang trọng với mọi thứ đều xa lạ trong mắt hắn

Thiếu niên này chính là Vũ Thiên

Vũ Thiên nhìn quanh một lượt, căn phòng rất là rộng, rộng gấp đôi cái phòng nhỏ hẹp của hắn ở Thanh Phong Phái nơi này được bày trí rất nhiều thứ nhưng những vật dụng này thì hoàn toàn xa lạ với hắn, Vũ Thiên lại nhìn trên dưới quanh mình hơi kinh ngạc rồi tự nói một mình:

- Ta đang ở trong một căn phòng thì phải nhưng sao nơi này kì lạ vậy, Tiểu Bạch lại không ...

A ... a ... a!

A ... a ... a!

Hắn còn chưa nói hết lời thì hai tiếng hét cùng lúc vang lên từ trong căn phòng nhỏ bên phải hắn, trong hai tiếng hét này hắn nhận ra một tiếng hét trong trẻo của Tiểu Bạch còn một tiếng hét là của một nữ tử nào đó

Vũ Thiên liền nhanh chóng tiến tới cánh cửa gỗ đóng kín trong căn phòng bên trái hắn mà mở ra tiến vào, một hương hoa ập vào mũi hắn tiếp là những giọt nước bắn tung tóe còn lẫn những cánh hoa bay tứ tung trong căn phòng nhỏ này cùng lúc đó là một con thú thân thể ẩm ướt từ đâu đã ập vào trước ngực hắn và một giọng nói trẻ con lại vang lên bên tai hắn như là kẻ lẻ:

- Thiên ca, đệ đã thấy một mảng tối đen nó khiến đệ ngộp thở cùng một cặp mắt mở to nhìn đệ huynh xem

- Tiểu Bạch sao đệ lại ướt như chuột cống vậy

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch cặp mắt đầy nước hai chân đã chum trước ngực hắn toàn thân thì ướt sũng bộ lông cùng những giọt nước đang nhỏ tí tách xuống mặt nền của nó, nó ngược đầu nhìn Vũ Thiên mà nói trong hoảng sợ như đã làm một điều gì đó sai trái nó lại còn hướng đầu mà chỉ chân hướng về phía bồn tắm, Vũ Thiên lại ngoái đầu nhìn quanh hướng cái bồn tắm trong đã ngập nước cùng đầy những bông hoa phủ kín phía trên hắn còn ngửi thấy một mùi thơm có lẽ từ những bông hoa đó tiết ra trong bồn tắm hắn nhìn thấy một nữ tử nhưng có lẽ chỉ thấy mỗi cái đầu của nàng đang nhô ra khỏi mặt nước trong bồn tắm đang trợn mắt nhìn hắn cùng Tiểu Bạch mà cảm nín không dám thốt nên lời sắc mặt tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch rồi nhìn nữ tử toàn thân ngập trong bồn nước chỉ chừa mỗi cái đầu ra thì gật gù gãi đầu tỏ vẻ đã hiểu vị nữ tử này đang làm cái gì:

- Chắc ta và nó đang làm phiền cô cứ tự nhiên, ta và nó sẽ ra ngoài!

Vũ Thiên dứt lời liền túm lấy Tiểu Bạch tiến ra ngoài căn phòng ngoài cũng không quên kéo cánh cửa lại mà mắng “Huỳnh Lang Động sao lại truyền tống mình tới cái nơi quái dị này”

Tiểu Bạch đã thoát khỏi tay Vũ Thiên mà thích thú bay vòng quanh căn phòng này nhìn ngó mấy thứ vật dụng được xếp thành khinh xung quanh trong căn phòng này, còn Vũ Thiên lại mặt kệ nó mà đi tới gần chiếc giường có thể nằm được hai người duy nhất trong căn phòng này chiếc giường này được làm từ gỗ phía trên giường được lớp một chút bông mềm không biết loại nào

Vũ Thiên cũng không để ý mà liền ngã lưng hắn định đợi nữ tử trong căn phòng nhỏ hẹp kia ra để hỏi nơi này là nơi nào trước khi rời đi vì hắn cũng không biết mình đang ở nơi đâu nhưng lại ngủ phò lúc nào không hay chỉ có Tiểu Bạch vẫn đang bay nhảy lung tung, nhưng rồi nó cũng tới cạnh giường mà nằm bên cạnh Vũ Thiên

Phía trong phòng tắm của căn phòng này nữ tử đã đứng gần cánh cửa từ lúc nào đang ghé sát vào cánh cửa mà nghe ngóng động tĩnh bên ngoài căn phòng của nàng chỉ là im lặng phẳng phất khiến nàng lo lắng mà đồ mồ hôi lấm bầm một mình “tên biến thái và một tiểu thú biết nói không biết đã rời đi

chưa”

Nữ tử loanh quanh trong căn phòng tắm này mãi mà không dám tiến ra phía ngoài nhưng rồi có vẻ không thể nào chịu đựng thêm chút nào nữa nên liền nắm cánh cửa đẩy ra, có lẽ cánh cửa này có thể vừa đẩy ra được và cũng đẩy vào được, về mặt nữ tử căng thẳng nhìn quanh một lượt rồi kinh ngạc khi nhìn trên chiếc giường duy nhất của nàng mà bỗng lo lắng rồi nhanh chóng rón rén từng bước trong im lặng tiến thẳng ra cánh cửa khép kín của căn phòng này định tiến ra ngoài nhưng có lẽ nàng ta lại không biết rằng hành động của nàng đã bị Tiểu Bạch đang mở một mắt nhìn cử chỉ lẫn hành động quái dị của nàng nhưng nó chỉ đảo mắt trong im lặng rồi lại nhắm mắt lại khi thấy nữ tử đã đứng gần cánh cửa ngừng lại mà quay đầu đang nhìn nó cùng Vũ Thiên

Nữ tử trong đầu lại hiện lên chút kỳ lạ khi hình Vũ Thiên y phục quái dị đang nằm ngủ co ro trên giường có vẻ không hay biết nàng đang rời đi mà thắc mắc lại nhìn Tiểu Bạch nhỏ nhắn nằm bên cạnh khiến nàng càng hiểu kỳ hiện rõ trên mặt, nữ tử lại rón rén tiến tới chiếc giường mà từ bỏ ý định tiến ra ngoài gọi bình vệ vào bắt Vũ Thiên

Nàng đứng trước đầu giường mà nhìn Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch nhắm nghiền mắt không mở mà trầm ngâm giây lát tỏ vẻ đang nghĩ ngợi gì đó rồi lại nói nhỏ cho mình nàng nghe:

- Một tên quái dị và một tiểu miêu biết nói!

- Ta tên là Tiểu Bạch đây là tên mà Thiên ca đặt cho ta ngươi không được gọi ta là Tiểu Miêu biết chưa tiểu nhộng!

Tiểu Bạch dựng đứng bốn chân mà đứng phắt dậy nhìn hướng nữ tử mà há miệng mà hét trong tức giận chắc vì nữ tử đã gọi nó là Tiểu Miêu, nữ tử ngẩn ra mà lầm bầm hai chữ “tiểu nhộng” khi nghe thấy Tiểu Bạch như hướng mình mà nói nàng thật không hiểu hai chữ này là sao nhưng lại không cần biết hai chữ này có ý nghĩa gì mà nhìn Tiểu Bạch năng:

- Tiểu thú, không đồ tiểu miêu xấu xí ngươi dám nói xấu nghĩ xấu về ta sao!

Tiểu Bạch lần này có vẻ không thêm đề ý mà lắc qua lắc lại cái thân hình nhỏ bé của mình có khi lại chu mỏ chống lên trời đầu thì nghiêng sang một bên mắt thì nhắm như không thêm quan tâm nữ tử đang phùng mang trợn mắt với nó, nhưng rồi nữ tử lại bình tâm trở lại mà nhỏ giọng nhìn Tiểu Bạch hỏi trong thắc mắc:

- Tiểu Bạch sao để lại biết nói lại còn cùng tên quái dị này xuất hiện ở phòng tỷ!

- Đây là bí mật không thể nói, tỷ không được làm phiền Thiên ca đang ngủ, mấy tỷ năm rồi huynh ấy đã không được ngủ!

Tiểu Bạch mắt mở nhìn thấy nữ tử đã tiến tới bên cạnh đối diện nó mà sắp chạm tay đánh thức Vũ Thiên thì liền nói gấp ngăn cản nàng

- Tỷ vẫn chưa cho đệ biết tên, nếu không đệ sẽ gọi tỷ là đại nhộng vậy!

Tiểu Bạch nhìn Vũ Thiên vẫn còn đang nhắm mắt mà chưa bị đánh thức thì liền thờ phào nó lại nhìn nữ tử mà đánh trống lảng mong nàng không làm phiền Thiên ca của nó

- Tỷ tên là Phiêu Vân Lan đệ có thể gọi tỷ là Lan tỷ tỷ nhưng tuyệt đối không được gọi ta là đại nhộng!

Nữ tử tên Phiêu Vân Lan đã ngừng tay lại khi Tiểu Bạch nhưng lại hơi nghi ngờ mấy tỷ năm không ngủ từ câu nói “mấy tỷ năm không ngủ” của Tiểu Bạch phát ra nhưng rồi lại bị chữ “đại nhộng” của nó làm cho quên bèn mà cặp mắt nó đang nhìn nàng chăm chăm mà nói tên mình để nó quên đi hai chữ đó

Phiêu Vân Lan nhìn Vũ Thiên đang ngủ mà có chút lạ lẫn hiểu kỳ, ngồi cạnh giường đối diện Tiểu Bạch đang cảnh giác nhìn nàng rồi lại hỏi nhỏ nó:

- Tiểu Bạch ta nghe đệ gọi huynh ấy là Thiên ca chẳng lẽ tên huynh ấy là Thiên sao!

- Không phải đó là do đệ gọi cho thân mật, chữ tên của Thiên ca đầy đủ phải là Vũ Thiên, nhưng đệ không cho phép tỷ gọi Thiên ca, mà chỉ có đệ được gọi thôi!

Tiểu Bạch nhìn Phiêu Vân Lan cảnh giác nói có vẻ nó đã chuẩn bị sẵn sàng nếu nàng lại tiếp tục phá giấc ngủ của Vũ Thiên

- Vũ Thiên tên rất đẹp a!

Phiêu Vân Lan lầm bầm vài tiếng nhỏ khi nghe Tiểu Bạch nói tên của Vũ Thiên, còn ánh mắt Tiểu Bạch thì lại hiện lên chút lạ vì nó nghe câu nói này hơi quen

Phiêu Vân Lan lại chăm chú nhìn Vũ Thiên đang ngủ mà có chút nghĩ ngợi lung tung nhưng không ai biết nàng đang nghĩ gì, được một lúc bất chợt nàng nói một câu bằng quơ:

- Trong huynh ấy cũng không đến nỗi khó nhìn chỉ là Tiểu Bạch mũi huynh ấy là mũi tẹt hay mũi cao!

- Tỷ không được đụng vào chiếc mũi của Thiên ca nếu không Nguyệt tỷ mà biết chắc chắn tỷ ấy sẽ không tha cho đệ vì đã không ngăn cản tỷ đụng vào chiếc mũi Thiên ca!

- Nguyệt tỷ, Nguyệt tỷ sao!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Phiêu Gia Tiểu Thư

Phiêu Vân Lan

Tiểu Bạch vừa dứt lời liền bay nhanh mà lấy hai chân mình chặn bàn tay Phiêu Vân Lan đang sắp chạm vào chiếc mũi của Vũ Thiên ngăn chặn cái chạm tay của Phiêu Vân Lan, nhưng khi Tiểu Bạch nhắc đến hai chữ “Nguyệt tỷ” lại khiến cho Phiêu Vân Lan phải khựng lại, sắc mặt nàng đã thay đổi chỉ là rất nhanh liền bình tĩnh lại nhưng trong lòng thì hiện lên chút ý lạ mà hỏi nhỏ Tiểu Bạch đã yên vị chỗ cũ đối diện nàng

- Nguyệt tỷ mà đệ nói là ai!

- Đây là bí mật đệ không thể nói!

Tiểu Bạch làm ra bộ dạng bí mật mà không nói cho Phiêu Vân Lan biết khiến nàng tức giận ra mặt nhìn nó và Vũ Thiên đang ngủ hết thật to

- Dạy, dạy nhanh người làm bẩn giường của ta rồi, dạy giặt sạch cho ta nhanh!

- Tiểu thư người đang nói chuyện với ai ở trong đó vậy tiểu tỷ có thể vào không!

Tiểu Bạch há to miệng kinh ngạc không thốt nên lời nhìn Phiêu Vân Lan mới nãy còn rất bình thản nhưng khi nghe nó nói xong thì sắc mặt liền thay đổi đánh thức Vũ Thiên khi hắn còn đang ngủ say, nhưng tiếng hét quá to của nàng đã khiến cho nữ tử phía ngoài phải giật mình mà hỏi vọng vào khiến nàng cuống quýt nói vọng ra thêm lần nữa:

- Không, không có gì ta chỉ đang đuổi mấy con gián ra khỏi phòng!

Vũ Thiên bị tiếng hét của Phiêu Vân Lan làm cho bừng tỉnh mắt mở dần dần mà ngồi dậy nhìn Tiểu Bạch đầu tiên thấy nó đang kinh ngạc nhưng không phải nhìn hắn mà nhìn Phiêu Vân Lan, Vũ Thiên không để ý ánh mắt đang chút hoảng sợ của nàng khi thấy hắn tỉnh dậy mà bước xuống khỏi giường định tiến ra ngoài nhưng vẫn hướng nàng đa tạ, Tiểu Bạch thì ngờ ngạc bay nhanh tới cạnh hắn mà đứng vững trên vai hắn:

- Đa tạ cô đã cho ta mượn chiếc giường này đánh một giấc ngon sau này sẽ báo đáp!

- Người định đi ra ngoài với bộ dạng rách rưới tũn tũn này sao!

Phiêu Vân Lan nhìn bộ dạng hiện tại của Vũ Thiên mà nhắc nhở hắn dường như không tin Vũ Thiên lại dám đi ra ngoài với bộ dáng này

Vũ Thiên đã bước gần tới cánh cửa để tiến ra ngoài nhưng nghe Phiêu Vân Lan nói thì liền nhìn bộ dáng mình hắn thấy áo bào xám của hắn tuy cũ kỹ và thùng lõm chỗ chỗ còn rách đường dài vài chỗ nhưng lại không hổ da thịt phía trong vì y phục hắn quần tới vài lớp, lại nghĩ những vết rách này đều do trong lúc chiến đấu trong Huyền Lang Động tạo ra nhưng rồi cũng không quan tâm cho lắm vì theo hắn nhớ thì trong sơn môn ai cũng mang đồ giống như hắn

Vũ Thiên ngoái đầu nhìn nàng ánh mắt quét từ trên xuống dưới mà biểu cảm gương mặt tỏ vẻ cổ quái rồi như nói ngược lại Phiêu Vân Lan:

- Ta thấy bộ dáng lúc này của ta chắc không có vấn đề gì nhưng trong y phục của cô thì nó hơi có vấn đề!

Vũ Thiên ngừng lại một chút mà tiếp tục nhìn nàng mà hiện lên chút ý cười nói tiếp:

- Chiếc áo của cô thật mỏng a, ta thấy luôn cả hai cái gì nó nhô ra mà đang nhấp nhô, chiếc quần ngắn cùn của cô cùng đôi chân dài miên mang đang hiện ra trước mắt của Tiểu Bạch, cô nhìn xem Tiểu Bạch của ta có vẻ đang muốn cắn một miếng cho đỡ đói này!

Phiêu Vân Lan sắc mặt thay đổi nghe Vũ Thiên nói mà mặt hơi đỏ lấy tay che trước ngực theo quán tính của mình rồi ánh mắt nàng lại nhìn Tiểu Bạch chỉ thấy nó đang nhìn chăm chăm vào cặp chân của nàng hai mắt sáng rực như hai bóng đèn như nhìn thấy báu vật miệng hổ nhỏ đã há lưỡi mỏng nhỏ cũng đã thò ra dính cả nước dãi của nó khiến cho Phiêu Vân Lan nhìn thấy không khỏi một phen hoảng sợ thật sự

Vũ Thiên liếc nhìn Tiểu Bạch mà trong lòng cũng phải một phen phì cười vì không nghĩ Tiểu Bạch lại biết tạo dáng mà phối hợp theo lời hắn nói như vậy, khiến mất hắn phải giật liên hồi vì nó

Tiểu Bạch không khỏi cười đau khổ trong lòng nó không hiểu tại sao khi nghe Vũ Thiên nói xong thì bộ dáng nó lại thành ra thế này có lẽ nó cũng không

nghĩ là mình bị ảnh hưởng bởi lời nói của Vũ Thiên

- Ngươi, ngươi đúng là tên biến thái mà, ta, ta vận y phục như vậy thì có làm sao chứ chỉ là bình thường mà, Tiểu Bạch ta không nghĩ đệ lại giống như tên biến thái này!

Phiêu Vân Lan nhìn Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch mà mắng liên hồi, rồi nàng lại sỗ thêm một tràng dài lý do Vũ Thiên không thể ra ngoài với bộ dáng này khiến hán cũng phải ngẩn ra vì thấy nàng đang đỏ ngầu mặt:

- Ngươi, nếu mà ngươi ra khỏi nơi này với bộ dáng này chắc chắn sẽ bị hàng binh vệ trong gia tộc ta bắt lấy đến lúc đó sẽ có người hỏi ngươi chắc là tra khảo ngươi từ đầu đến, ta nghĩ chắc lúc đó ngươi sẽ trả lời là mình từ trong rừng mới xuống, có phải vậy không!

Vũ Thiên nhìn nàng rồi nhìn Tiểu Bạch đã ngậm miệng mà úp dần mặt vào chân hán mà núp mắt tròn mắt dẹt nhìn Phiêu Vân Lan, Vũ Thiên gãi đầu mà trả lời hán nhận thấy lời Phiêu Vân Lan nói không sai với lại cũng muốn biết nơi này là nơi nào:

- Ừm, ta cũng không từ trong rừng xuống, mà là từ trong động ra nên cũng không hiểu nơi này cho lắm mong cô chỉ cho biết nơi này là nơi nào, ta tên là Vũ Thiên đây là đệ đệ Tiểu Bạch còn cô tên là gì!

Phiêu Vân Lan nhìn bộ dáng bây giờ có chút ngu ngốc của Vũ Thiên thì đã hòa hoãn lại ánh mắt nhìn hán trả lời:

- Thành Vị Thanh, Phiêu gia gia tộc, Phiêu Vân Lan

Vũ Thiên nhìn nàng đã giới thiệu ngắn gọn mà gật đầu rồi lại trầm ngâm vì không biết có nên nói cho nàng biết mình là đệ tử của Thanh Phong Phái không nhưng rồi hán lại quyết định không nên nói vì hán nghĩ vẫn chưa hiểu rõ nơi này lắm cho nên cần phải hiểu rõ để tìm đường quay lại môn phái

- Thành Vị Thanh, Phiêu gia gia tộc, Phiêu Vân Lan là tên của cô sao, nơi đây chắc là phòng của cô!

Vũ Thiên lại chếp miệng mà nói nhìn quanh đánh giá lại lần nữa nơi này, nhưng từ ngoài lại vọng vào giọng nói của nữ tử phía ngoài lúc này

- Tiểu thư, nhị gia chủ nói người mau chỉnh đốn lại y phục để cùng người tới Bảo Cẩm Đường!

- Ta biết rồi ngươi nói nhị thúc đợi ta một chút, à ngươi nói hộ nhị thúc giúp ta nhờ người mang giúp ta một bộ Xúy Vân Phục lên đây!

- Vâng thưa tiểu thư!

Tiếng nói của nữ tử phía ngoài liền văng dạt rồi Vũ Thiên chỉ nghe thấy tiếng bước chân trong xa dần rồi im lặng phía ngoài

Vũ Thiên không hiểu Phiêu Vân Lan nói gì với nữ tử phía ngoài như cũng không để ý hán nghĩ ngơi một chút “có lẽ mình cũng nên rời khỏi nơi này thì tốt hơn” hán liền ôm lấy Tiểu Bạch nhắm cánh cửa mà bước tới, lần này Phiêu Vân Lan lại không hề lên tiếng ngăn cản có lẽ lúc này nàng sợ nữ tử phía ngoài nhìn thấy Vũ Thiên nhưng bây giờ thì đã không còn lo cho nên chỉ để im Vũ Thiên tiến ra

Nhưng rất nhanh Vũ Thiên đã nhanh chóng tiến vào lại, ánh mắt hán đang trợn trừng cùng Tiểu Bạch như không tin nhìn Phiêu Vân Lan có chút ngơ ngác với bên ngoài căn phòng, Phiêu Vân Lan nhìn vẻ mặt của Vũ Thiên thì đắc ý mà lên tiếng:

- Sao ta đã nói ngươi không nên bước ra khỏi căn phòng này rồi mà nơi này rất rộng nếu ngươi đi lung tung mà để đám lính binh vệ thấy được đến lúc đó họ bắt ngươi bỏ tù thì ta cũng không thể nào cứu được!

- Đợi nhị thúc của ta tới ngươi thay bộ đồ đang mặc cùng ta và nhị thúc rời khỏi nơi này thì sẽ không sợ bị bọn họ chú ý đến lúc đó cũng không cần lo bị họ bắt nữa!

Phiêu Vân Lan nhìn hán mà cất tiếng nói liên tục ánh mắt, Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang nghèo đầu im lặng đành nhìn nàng mà gật đầu, chỉ là không bao lâu tiếng bước chân từ phía ngoài đã vang lên, Vũ Thiên cũng đoán được chắc có lẽ nhị thúc mà Phiêu Vân Lan nói đang tới, người chưa vào nhưng giọng nói rất to đã vọng tới:

- Vân Lan con gọi ta có gì không hôm nay lại tính cái nam trang sao mà lại kêu ta mang y phục nam nhân tới, nhưng trong con mảnh mai như thế này khó mà cái trang thành nam tử được!

Giọng nói có chút trầm ổn nhưng lại mang chút ý tứ lạ từ ngoài vọng vào đã vang lên, rồi từ cánh cửa gỗ đã mở ra mà một trung niên nam cầm phục bước vào trên tay còn cầm theo một bộ đồ đen sẫm màu, đôi lông mày rậm của trung niên đã nhướng lên tỏ vẻ khó chịu khi thấy Vũ Thiên, ánh mắt hiện lên chút ngờ vực mà nghiêm giọng nhìn Phiêu Vân Lan:

- Vân Lan tiểu tử này là ai sao lại ở trong phòng con, nhìn cách ăn mặc của hán trong thật là quái dị, cái bang không giống cái bang, khổ rách áo ôn lại càng không giống!

- Nhị thúc hán tên là Vũ Thiên người đưa bộ đồ đó cho hán thay đi ạ, rồi con sẽ giải thích sau, con cũng không hiểu tại sao huynh ấy lại xuất hiện trong phòng con!

Phiêu Vân Lan không khỏi có chút đỏ mặt nhưng vẫn bình tĩnh mà nhìn trung niên nàng gọi là nhị thúc, Phiêu Hải Liêm nhìn Vũ Thiên mà cất tiếng oan oan nói rồi đưa bộ đồ trên tay lão cho hán nhưng ánh mắt nhìn hán với vẻ dò xét, nhưng lại nghĩ tới vấn đề tai hại gì đó đành lắc đầu mà đưa y phục cho

hắn

- Tiểu tử ta tên là Phiêu Hải Liêm đây là đồ của ngươi tự thay đi, trong ngươi ăn vận thật quái lạ chính vì vậy mà ta mới không bắt ngươi bỏ tù

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đá Phát Sáng

Vũ Thiên chỉ biết cười gượng cầm lấy bộ y phục từ tay Phiêu Hải Liêm rồi nhìn lão ăn vận quần dài đen áo dài tay cổ vòng đen nâu trong rất sang trọng mà gật đầu rồi đi thẳng vào trong phòng nhỏ của Phiêu Vân Lan từng bước ra có lẽ là căn phòng tắm

Tiểu Bạch vẫn ở trên vai hắn nó chỉ im lặng mà không thốt nên tiếng nào từ khi Vũ Thiên tỉnh dậy nó cũng cùng tiến vào trong căn phòng tắm với Vũ Thiên, phía ngoài đã vọng lên tiếng hỏi của Phiêu Hải Liêm:

- Vân Lan sao con lại quen biết với cái tên tiểu tử quái dị trong như ăn mày này, lại còn đưa hắn về phòng mình nữa nếu để cha con biết thì ta cũng sẽ không thể ngăn cản được huynh ấy sẽ nổi giận với con như thế nào, nếu để cho Nghêu gia biết được chỉ sợ Phiêu gia chúng ta chắc chắn sẽ gặp nguy

Phiêu Vân Lan nghe Phiêu Hải Liêm nhắc đến cha mình thì có chút lo lắng nhưng khi nghe nhắc đến Nghêu gia thì mặt càng tái hơn ánh mắt đã hiện lên chút không cam lòng nhưng lại bất lực mà không thể thay đổi được gì

Phiêu Hải Liêm trong thấy ánh mắt đứa cháu mình thì cũng hiểu chỉ là lão cũng không thể làm gì khác hơn vì sự tồn vong của Phiêu gia ở Thành Vị Thanh này

- Đa tạ Liêm thúc đã cho ta mượn bộ đồ này nó cũng rất hợp với tiểu tử!

Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch từ trong phòng tắm của Phiêu Vân Lan đi ra mà nhìn hai người nói

- Tiểu tử ngươi vận bộ đồ này nhìn ngươi cũng không đến nỗi khó ưa, không hiểu làm sao ngươi lại biết Vân Lan lại còn ở trong phòng của nó!

Phiêu Hải Liêm nhìn Vũ Thiên mang bộ đồ của lão cảm tới mà tự nói trong lòng thắc mắc, có lẽ lão cũng không phải là một kẻ cứng nhắc nhưng ánh mắt vẫn nghi ngờ Vũ Thiên không biết là tên nào, ánh mắt đánh giá hắn rồi lại lên tiếng tiếp:

- Đây là Xúy Vân Phục do làng Điền Xiển kết thành giá thành của nó rất là mắc, gia tộc ta đã tốn tới một vạn nguyên thạch để mua nó số lượng của nó cũng chỉ có vài bộ mà thôi

Phiêu Vân Lan nghe Phiêu Hải Liêm nói thì vẻ mặt hơi thay đổi, nàng lại nhìn Vũ Thiên có chút khác lạ khi thấy ánh mắt kinh ngạc của hắn có vẻ không biết gì

Vũ Thiên nghe Liêm thúc nói thì chỉ nhìn bộ đồ mình mặc có chút kinh ngạc nhưng ánh mắt lại có chút khó hiểu vì hắn cảm thấy bộ đồ này không có gì đặc biệt ngoài việc che chắn cơ thể hắn, hắn cũng không biết nó còn có tác dụng gì khác, hắn chỉ thấy bộ cẩm phục này cũng không khác gì mấy của Phiêu Hải Liêm chỉ thay đổi màu sắc và đường nét trang trí có vẻ là kiểu dáng thay đổi

Nhưng khi nghe tới hai chữ nguyên thạch khiến Vũ Thiên lại bất chợt sờ cho tay vào trong Túi Trữ Vật của hắn đã để vào trong túi quần của bộ y phục này, áo bào cũ kỹ của hắn cũng đã được để ở trong Túi Trữ Vật, hắn quét một vòng tay kiểm tra trong Túi Trữ Vật của mình nhưng lại không hề có một viên nguyên thạch nào, hắn lại lục lọi thêm nữa nhưng cũng không có gì ngoài hai cái ngọc giản được để trong cùng áo bào mới để vào nhưng rất nhanh về mặt hắn lại kinh ngạc vì hắn đang nắm lấy một cái gì đó nằm trong Túi Trữ Vật của hắn từ lúc nào

Vũ Thiên đã rút tay ra khỏi Túi Trữ Vật mà trầm ngâm vì nghĩ tới nơi đây đều dùng nguyên thạch để trao đổi nếu thế thì hắn lại không có một viên nguyên thạch nào thì làm sao mà tìm hiểu nơi này để tìm đường quay lại môn phái chứ

- Được rồi Lan Nhi con nên thay bộ đồ khác đi trong con ăn vận như vậy không tiện đi tới Bảo Cẩm Đường được

Phiêu Hải Liêm liền tiến ra ngoài căn phòng mà rẽ trái khi vừa dứt lời có vẻ lão đang gấp cũng không để ý tới Vũ Thiên mà hỏi nữa Vũ Thiên cũng liền tiến theo lão ra phía ngoài căn phòng của Phiêu Vân Lan liền yên tĩnh một lúc, nhưng cũng rất nhanh nàng đã tiến ra cùng đó là tiến của Tiểu Bạch ngờ ngác vang lên “Lan tỷ tỷ, tỷ lại kín đáo hơn rồi, hai chữ đại ...”

“Tiểu Bạch ..., Vũ Thiên huynh cùng ta tới Bảo Cẩm Đường có được không rồi rồi đi cũng không muộn”

Phiêu Vân Lan tái mặt nhìn Tiểu Bạch gọi to khiến nó giật mình ngậm miệng hổ lại đơ mặt lại thấy ánh mắt Phiêu Vân Lan chuyển hướng nhìn Vũ Thiên mà nói, Phiêu Hải Liêm thì về mặt hơi kinh ngạc khi nghe thấy Tiểu Bạch mở miệng nhưng rồi lại cũng không để ý nữa vì lão cũng đã từng gặp tiểu thủ biết nói như vậy nhưng lại vừa bước đi vừa nói:

- Vân Lan, ta nghe được tin tức lần này trong thành, Nguyễn gia gia tộc sẽ tổ chức đấu giá
- Nhị thúc, người có quá nghiêm trọng không, Nguyễn gia cũng đã đấu giá rất nhiều lần đâu chỉ riêng lần này!

Phiêu Vân Lan có chút nghi hoặc bước sau Phiêu Hải Liêm mà hỏi

Ánh mắt Vũ Thiên nhìn quanh lối hẻm đang bước theo sau hai người mà ngạc nhiên nhìn những bức tường hai bên đều được gắn một viên đá phát ra thứ ánh sáng vàng, nhưng những viên đá này đều cách nhau một khoảng cho nên liền ngạc nhiên mà hỏi Phiêu Vân Lan, Phiêu Vân Lan chỉ ngoái đầu nhìn hẻm mà giải thích rồi lại nhìn Phiêu Hải Liêm đợi nhị thúc cho nàng biết trong lần đấu giá này có gì mà đặc biệt:

- Chúng là đá phát sáng, loại mà huynh đang thấy là đá vàng quang, trong phòng ta cũng gắn bốn viên đá vàng quang, huynh không thấy sao, nó chỉ dùng để phát sáng vào buổi tối mà thôi rất hữu ích đối với những người dân trong thành chúng ta!

Vũ Thiên lại nhớ lại lúc trong phòng Phiêu Vân Lan hẻm cũng thấy bốn viên gắn xung quanh bốn bức tường nhưng hẻm lại không ngờ là chúng chính là những viên đá đã chiếu sáng khắp căn phòng, bây giờ nhìn lối đi này cứ cách một khoảng được gắn một viên mới ngạc nhiên hỏi

Những viên đá được gắn trên những bức tường này rất nhỏ chỉ bằng một viên gạch chẻ đôi nhưng lại phát ra thứ ánh sáng vàng như những bóng điện

Phiêu Hải Liêm không để ý tới vẻ mặt hiếu kỳ của Vũ Thiên đang phía sau nhìn ngó lung tung khi nhìn những viên đá vàng quang mà nhìn Phiêu Vân Lan nói trong lòng lão lại có chút mong chờ:

- Lần đấu giá này, còn xuất hiện một loại vật phẩm đủ khiến cho thành chúng ta phải điên cuồng vì nó đó là một giọt Nghịch Thiên Tuyền, tác dụng của nó chắc con cũng đã biết

- Nghịch Thiên Tuyền!

Phiêu Vân Lan vẻ mặt thay đổi như không tin mà nói nhỏ ba chữ khi nghe Phiêu Hải Liêm nói, nhưng rồi trong mắt lại hơi thất vọng mà nói nhỏ

- Nhị thúc chỉ sợ gia tộc chúng ta khó mà

Phiêu Hải Liêm gật đầu khi mà Phiêu Vân Lan chưa nói hết lời mà đã nói tiếp thay:

- Nhị thúc cũng không biết nó là loại nào trong Nghịch Thiên Tuyền, với lại số lượng chỉ có một giọt, chỉ sợ gia tộc chúng ta khó mà tranh được!

Vũ Thiên thì khó hiểu không biết hai người đang nói gì cho nên chỉ biết im lặng mà nghe cùng Tiểu Bạch đi theo phía sau hai người khi tới trước một lối cầu thang tiếp theo dẫn xuống tầng dưới, hẻm chỉ nghe thấy Phiêu Hải Liêm thở dài mà nói:

- Canh tám là đấu giá sẽ bắt đầu, chúng ta cũng phải nhanh tới!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Lời Hứa Với Phiêu Vân Lan

Ba người cứ thế mà tiến xuống từng lối cầu thang tiến xuống tầng dưới trong im lặng, nhưng Tiểu Bạch lại không có được sự kiên nhẫn như vậy khi nó đã ngập ngừng dài khi thấy ánh sáng vàng từ đá vàng quang phả vào mặt

- Thiên ca đệ thấy lão rề liên tục và xuống các bậc thang liên tục mà vẫn chưa rời khỏi cái nơi này sao!

Tiểu Bạch ở trên vai Vũ Thiên ghé sát hẻm mà nói nhỏ như thì thầm, Vũ Thiên chỉ biết lắc đầu với nó tiếp tục đi sau hai người Phiêu Vân Lan, Phiêu Hải Liêm khi mà ba người lại đứng trước một lối cầu thang tiếp tục bước xuống các bậc thang xuống tầng dưới, hẻm lại nhớ lại những cầu thang đã bước xuống các tầng dưới cũng đã khoảng sáu cái cầu thang đi xuống như thế đây có lẽ là cái thứ bảy nhưng lần này có vẻ tầng dưới lại phát ra tiếng nói cười chỉ là lần này có vẻ ở dưới lại có tiếng nói phát ra nhưng dường như lại hướng về phía Phiêu Hải Liêm mà gật đầu chào có vài người lại nói nhỏ:

- Nhị gia chủ

Phiêu Hải Liêm chỉ hướng những người đó gạt đầu nhưng vẫn tiếp tục tiến hướng ra phía ngoài cánh cửa gỗ

Nơi mà Vũ Thiên đang bước xuống chính là tầng trệt của tòa biệt thự, hắn vẫn tiến theo sau Phiêu Hải Liêm, Phiêu Vân Lan tiến ra phía ngoài tòa biệt thự này nhưng vẫn kịp nhìn quanh một lượt hắn cũng nhìn ra chắc đây là tầng cuối cùng hắn bước xuống chắc có lẽ không còn phải tiến bước xuống nữa, tầng này cũng là tầng trệt của tòa biệt thự này có lẽ nó rộng gấp đôi gấp ba căn phòng của Phiêu Vân Lan ở tầng trên

Tầng trệt này được bày biệt rất nhiều thứ đều mới toan và sáng tinh xếp xung quanh tầng trệt này bàn ghế tủ kệ có lẽ đủ thứ chẳng thể kể hết nhưng đa số làm bằng gỗ nhưng những tiếng nói bàn tán đã ập vào tai hắn vang lên từ những người vừa mới chào hỏi Phiêu Hải Liêm tuy bọn họ nói nhỏ nhưng cũng có một vài người nói to cho nên ba người cùng Tiểu Bạch đều nghe rõ

“Thiếu niên đó là ai vậy sao lại đi cùng với tiểu thư và nhị gia chủ”

“Trong hắn cũng không phải là người trong gia tộc”

“Chắc hắn là người yêu mới của tiểu thư”

“Ngươi không nghe nói gì sao gia chủ đã đính hôn với Nghê gia rồi, giờ chỉ còn hẹn ngày để đưa tiểu thư về bên đó”

“Đính hôn chẳng lẽ với cái tên nhị thiếu gia của Nghê gia sao”

“Thật tội cho tiểu thư”

“Tiểu Bạch đệ có nghe thấy gì không” Vũ Thiên nhìn Phiêu Vân Lan vẫn đi trước mình sắp tiến ra ngoài tòa biệt thự thì đã đứng khựng lại mà không hề bước tới cạnh Phiêu Hải Liêm, hắn còn thấy bàn tay Phiêu Vân Lan đã nắm chặt lại thì hơi kinh ngạc không hiểu nàng bị làm sao nhưng hắn cũng đứng khựng lại phía sau nàng mà quay mặt hỏi nhỏ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lắc đầu cũng nói nhỏ với Vũ Thiên “đệ nghe thấy nhưng chẳng hiểu” rồi im lặng cùng Vũ Thiên nhìn Phiêu Vân Lan về mặt đã nhợt nhạt thất sắc giọng run run hỏi Phiêu Hải Liêm:

- Nhị thúc những gì đám gia nhân đó nói là đúng sao!

Sắc mặt Phiêu Hải Liêm hơi thay đổi nhưng vẫn gạt đầu thay cho câu trả lời, Phiêu Vân Lan về mặt như ngờ ngạc không tin “sao lại như vậy, việc này là do con quyết định sao cha con lại quyết định giúp con”

- Tài chính của gia tộc đang cạn dần kéo theo mọi thứ đều suy yếu với lại Phiêu gia chúng ta lại không có một ai là tu nguyên giả cho nên sớm muộn gì cũng sẽ bị một gia tộc khác thay thế cho nên cha con mới nhận lời đề nghị của Nghê gia!

Phiêu Hải Liêm trầm giọng có lẽ lão không định nói nhưng rồi cuối cùng vẫn lên tiếng giải thích cho nàng hiểu nhưng khi quay đầu nhìn thấy Phiêu Vân Lan vẫn vậy thì lắc đầu an ủi:

- Vân Lan con cũng đừng lo lắng nếu lần này chúng ta đầu giá được Nghê Thiên Tuyền đến lúc đó con sẽ trở thành một tu nguyên giả thì sẽ không cần phải lấy tên đó nữa có khi con còn được một môn phái tu nguyên nào đó nhận làm đệ tử!

Phiêu Vân Lan nghe vậy tuy có chút mừng rỡ nhưng lại không hi vọng nhiều nàng vẫn thần thờ đứng yên những gia nhân mà nàng gọi đã ở rất ra nơi ba người đang đứng, Phiêu Hải Liêm dứt lời chỉ lặng lẽ bước ra khỏi cửa phía ngoài mà dặn dò một tên gia nhân nam cái gì đó ở phía ngoài, rồi lão chỉ lặng im phía ngoài cửa đứng đợi

Vũ Thiên nhìn Phiêu Hải Liêm đang đứng ngoài cánh cửa chính tiến vào trong tòa biệt thự đang đợi gì đó rồi nhìn Phiêu Vân Lan đang thần thờ mà không hiểu nàng đang bị gì nhưng lại tiến tới gần nàng hỏi một câu khác:

- Cô không sao chứ, không định đi Bảo Cẩm Đường sao!

Phiêu Vân Lan về mặt vẫn nhợt nhạt như không còn chút huyết nhìn hắn mà nắm chặt tay hắn, khiến Vũ Thiên hơi bất ngờ nhìn nàng, Tiểu Bạch mắt tròn trừng nhìn nhưng không nói chỉ im lặng nhìn Phiêu Vân Lan ánh mắt nhìn Vũ Thiên hỏi:

- Vũ Thiên sao huynh lại xuất hiện ở trong phòng ta!

- Ta từ trong động ra không phải đã nói với cô rồi sao!

- Huynh đang lừa ta sao trong phòng ta làm gì có cái động nào để huynh chui ra, nhưng không sao chỉ cần huynh hứa với ta một điều như vậy là đủ rồi!

Vũ Thiên nghe nàng nói mà có chút ngạc nhiên lẫn khó hiểu khiến hắn kinh ngạc ngờ ra nhưng cũng chỉ gạt đầu cho qua vì hắn cũng biết hắn chẳng có gì để hứa với nàng

- Được ta hứa với cô nhưng nó phải nằm trong khả năng của ta, không biết cô muốn ta hứa điều gì!

Phiêu Vân Lan về mặt mừng rỡ nhưng nàng cũng không hề nghĩ Vũ Thiên lại đồng ý dễ dàng như vậy khiến nàng hơi bất ngờ, nhất thời cũng không hiểu mình muốn hắn hứa điều gì nhưng cũng đủ khiến nàng không để ý tới chuyện Phiêu Hải Liêm đã nói

- Bây giờ ta chưa nghĩ ra đợi khi nào ta nghĩ ra sẽ nói với huynh như vậy có được không!

Phiêu Vân Lan đã bỏ tay hấn bước ra ngoài nơi Phiêu Hải Liêm vẫn đang đợi để lại Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch, mà một người một thú ngẩn ra nhưng rồi hấn cũng lắc đầu tiến ra phía ngoài

Màn đêm bao quanh nên Phiêu gia phía ngoài tòa biệt thự xung quanh trên những cành cây hay trước lối vào là những cánh cửa gỗ cực kỳ đẹp mắt được chạm trổ những hoa văn hình ảnh khác nhau còn được gắn những viên đá phát sáng tỏa ra một vài ánh sáng khác nhau

Vũ Thiên vừa tiến ra đứng cạnh hai người thì cũng là vừa lúc từ bên phải đã lộ ra xuất hiện một con thú to xác gấp gấp hai hấn con thú này có bộ lông dài rậm nâu đỏ, ngà dài và cong giữa là vòi dài một chỗ lõm phía trước và một chỗ lõm phía sau, hai chân sau ngắn nên toàn thân đều nghiêng về phía sau hai chân trước cao nên vai nhỏ cao, Vũ Thiên cũng nhìn ra nó cũng chỉ là một con thú bình thường mà không phải là thú tu giống như Phiêu Vân Lan, Phiêu Hải Liêm đều là dân giả mà không phải là tu nguyên giả

Nhưng khi con thú to xác đã tới gần hấn thì Vũ Thiên mới nhìn ra nó đang kéo một cỗ xe, cỗ xe này có hai bánh xe được làm từ sắt, trên gắn một cái khung có hai cái ô nhỏ hai bên giống như là cửa sổ để nhìn từ trong ra, phía trong còn được gắn rèm che xung quanh, trên đỉnh khung sắt phẳng lì chỉ hơi nhô ra, hai bên hông cỗ xe dưới hai cái ô nhỏ còn được khắc hai chữ “Phiêu”, mặt trước cỗ xe cũng chính là lối vào trong khung sắt là một đế ngồi bằng sắt cùng bốn thanh sắt tròn nối liền vào hai đầu sợi dây xanh chân sau với hai đầu sợi dây xanh chân trước bằng những sợi dây xanh cứng chắc nối quanh bốn chân to lớn mà khỏe của con thú to xác dùng để kéo cỗ xe này

Con thú to xác này có vẻ đang nhìn Vũ Thiên nhưng đặt biệt nó đang nhìn Tiểu Bạch trên vai hấn mà miệng há to hiện ra những hàm răng dài cong quặp vào trong, Tiểu Bạch cũng đang nhìn nó hai thú nhìn nhau khiến Vũ Thiên cũng há miệng mà nhìn hai thú khó hiểu không biết bọn chúng đang trao đổi hay tâm sự gì

- Nhị gia chủ, tiểu thú hai người cho gọi lão phu!

Từ trên đế ngồi một lão trung niên y phục đơn giản có một chữ “Phiêu” có lẽ là phu xe điều khiển cỗ xe con thú to xác này đã bước xuống cúi chào hai người Phiêu Hải Liêm, Phiêu Vân Lan

Phiêu Hải Liêm gật đầu rồi nhìn Vũ Thiên, Phiêu Vân Lan “lên xe” dứt lời Phiêu Hải Liêm liền tiến lên chui vào trong khung sắt yên vị ngồi trong, Phiêu Vân Lan nhìn Vũ Thiên rồi tiến lên vào theo, Vũ Thiên gật đầu vào theo cùng giọng nói của Tiểu Bạch vang lên khiến hấn ngạc nhiên có chút không tin

- Thiên ca, nó tên là mamút thú

Vũ Thiên tròn mắt nhìn Tiểu Bạch rồi nhìn con thú to xác Tiểu Bạch gọi là mamút thú với ánh mắt nghi ngờ tuy vẫn tiến vào trong:

- Tiểu Bạch đệ nói chuyện được với nó sao, mà biết nó tên là mamút thú!

Tiểu Bạch trên vai Vũ Thiên gật gù đầu chỉ nhìn mamút thú rồi ngoái đầu nhìn hấn:

- Nó nói huynh mau lên xe nếu không sẽ cho huynh đi bộ theo sau nó!

Vũ Thiên ngẩn ra nhưng cũng đã tiến vào trong ngồi cùng bên phải Phiêu Hải Liêm chỉ còn lại về kinh ngạc tốt độ của phu xe khi thấy Tiểu Bạch nói chuyện rồi lại còn biết được tên của con thú to xác này

Phía trong cỗ xe cũng rất rộng có thể ngồi được năm, sáu người, Phiêu Hải Liêm đang ngồi chính giữa lão lại hỏi nhỏ Vũ Thiên đang ngồi bên phải mình “ngươi cũng định tới Bảo Cẩm Đường sao” Vũ Thiên bị hỏi bất ngờ nhưng cũng gật đầu mặt dày mà đi nhờ hai người tới Bảo Cẩm Đường vì hấn cũng dự định tới đó đầu giá một vật phẩm tuy nhiên vẫn chưa nói cho hai người biết, Phiêu Hải Liêm không hỏi thêm mà hướng phu xe phía ngoài:

- Ngươi cho mamút thú tiến tới Bảo Cẩm Đường!

- Vâng nhị gia chủ!

Lão phu xe phía ngoài liền thúc dây nối sợi dây quấn quanh hai chân trước mamút thú mà điều khiển nó hướng về phía trước rồi rẽ vào đường lớn vắng lặng chỉ có ánh sáng vàng từ những viên đá vàng quang phát ra trong xe chỉ vang lên tiếng nói của Phiêu Hải Liêm “canh bảy rồi tới đó canh tám vừa lúc” xong rồi liền im lặng, tuy thân hình to lớn nhưng mamút thú vẫn chỉ phát ra một vài tiếng động nhỏ, cỗ xe mamút thú cứ thế tiến tới Bảo Cẩm Đường

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Phiêu Gia Phiêu Hàm

Phía tây Thành Vị Thanh

Khoảng cách xa xôi, tại một ngã tư đường, hướng thẳng từ Thành Vị Thanh ra ngã tư này lối đường mòn bên phải đã đứng ba người từ lúc nào về mặt ba người đang có chút phân vân vì không biết nên đi đường nào

- Nơi này có ba ngã, rẽ đường nào để tới Thành Vị Thanh đây, Hoàng Phong không phải huynh nói huynh biết đường sao!

Nghệ Tuyết nhìn ba ngã rẽ trước mặt rồi nhìn Hoàng Phong rít lên khiến hắn không khỏi gãi đầu mà trong lòng cũng không biết nên chọn đường nào để mà trả lời Nghệ Tuyết

- Cái này!

Hoàng Phong lấy tay gãi đầu hắn không nghĩ chỉ mới đi được một đoạn thì đã xuất hiện một cái ngã tư nhưng trong lòng hắn vẫn còn chút nghi ngờ vì theo trí nhớ của hắn thì lúc trước đường như vẫn chưa xuất hiện hai con đường còn lại vì hắn cũng đã từng theo Tổng Tần sư huynh tới Thành Vị Thanh

- Chắc là đi thẳng!

Hoàng Phong nghĩ ngợi một chút nhưng cũng không chắc chắn chỉ là hắn không muốn Nghệ Tuyết, Phù Hiểu đợi thêm đành nhắm đại hướng thẳng con đường mà chọn

- Hoàng Phong, chỉ là chắc thôi sao, lỡ đi lạc thì phải làm sao!

- Tuyết muội, thẳng chúng ta dường như có một đoàn nào đó đang tới!

Phù Hiểu đột nhiên lên tiếng, khiến cho Nghệ Tuyết tuy tức giận với Hoàng Phong nhưng hai người cũng ngó qua nhưng hai người cũng nhìn ra lò mò đang có một đoàn người từ ra đang tới

Đối diện ba người là một đoàn người đang tiến tới gần về phía ba người đi đầu đoàn là hai nam tử cười trên hai con ngựa, hai nam tử này cũng đang nhìn chằm chằm về phía ba người ánh mắt không dấu được sự ngạc nhiên lẫn nghi hoặc, phía sau hai nam tử là hai cỗ xe mamút thú, một cỗ xe có người dường như là hai người đang quần quýt lấy nhau nhưng do xung quanh đã được rèm che phủ nên chỉ nhìn thấy lò mò, còn một cỗ xe thì không nhưng lại chất đầy hàng phía trong, phía sau nữa là ba mamút thú chỉ là chúng không hề kéo cỗ xe mà bây giờ trên lưng hai bên bụng chúng được gắn cái khung trên đã chất đầy hàng hóa đều được đóng kín trong những thùng, hộp bằng gỗ mỏng, xung quanh chính là những nam tử khoảng bốn mươi người đang tháp tùng hai bên nhưng cũng chỉ có một vài nữ tử trong đoàn

- Thiếu gia phía trước có hai nữ một nam không biết là họ đứng đó làm gì!

Nam tử bên trái liền quay đầu ngựa hướng về cỗ xe mamút thú có hai người mà gọi vọng vào trong

- Hai nữ sao!

Từ trong cỗ xe đang vang lên một giọng nam nhân có chút ngạc nhiên rồi từ trong lối vào cỗ xe ra có một cái đầu từ trong ngoài cỗ ra ngoài nhìn hướng nam tử vừa mới thông báo nhưng vì vẫn còn ra nên chưa nhìn rõ chỉ khi gần tới gần thì hắn mới nhìn rõ ba người đang đứng đó mà cùng nhìn về hướng bọn họ

Khi càng tới gần càng nhìn rõ nam tử trong cỗ xe được gọi là thiếu gia càng kinh ngạc rung động mãnh liệt, ánh mắt dường như chỉ dán chặt vào hai nữ tử đang đứng gần nam nhân to cao bên cạnh hai nàng

Chỉ nghe một tiếng "roẹt" phu xe đang kéo cỗ xe ma mút thú cho vị thiếu gia này đã phải ngạc nhiên vì thấy thiếu gia đã từ trong cỗ xe mà lao thẳng tới ba người xa lạ đang đứng trước mắt mà không cần lý do gì

Sắc mặt hắn liền cười tươi như hoa sắp nở của hắn trở nên mê đắm nhìn Nghệ Tuyết cùng Phù Hiểu miệng lắp bắp hỏi:

- Trời đã tới không biết vì sao hai nàng lại đứng đường như vậy nếu có điều chi cần giúp thì hãy nói với ta!

Đám nam tử hay nữ tử phía sau nam tử này đã có một vài người há miệng có khi thành cười nhưng lại không thành tiếng nhưng cũng có một vài nữ tử trong đoàn đã lấy tay che miệng không biết bọn họ đang cười vì câu nói của vị thiếu gia này hay cười vì bộ dáng bây giờ của hắn

Phù Hiểu về mặt hơi thay đổi nhưng lại mỉm cười, bàn tay nàng đã giữ lấy Nghệ Tuyết tuy nhiên trong lòng nàng cũng đang mắng tên nam tử đứng trước mặt này “tên này hỏi một câu thật vô duyên hết sức” ánh mắt nhìn nàng lác đác ra hiệu vì trong thấy sự tức giận trên gương mặt Nghệ Tuyết

Hoàng Phong thì không khỏi nhăn mặt trong vẻ phong trần của hắn cảm thấy câu nói này hơi có vấn đề nhưng lại không biết là có vấn đề chỗ nào vì hắn thấy lời nam tử này nói cũng đúng vì ba người thật sự đang đứng ở ngã tư đường, ánh mắt Hoàng Phong nhìn nam tử vận đồ quái dị mình trần chỉ mang độc một chiếc quần trắng ngắn cùn chân trần đang đứng trước mặt ba người mà lạnh giọng

- Chúng ta đang cần tới Thành Vị Thanh không biết vị huynh đài này có thể giúp chúng ta không!

- Hiểu tỷ sao cách ăn vận của nam tử đáng ghét này và đám người phía sau hắn trong lại quái dị nhĩ dường như không giống với chúng ta cho lắm!

Nghệ Tuyết nhìn tên nam nhân mới xuất hiện trước mặt mình rồi nhìn đoàn người phía sau hắn đã đứng lại đang nhìn ba người, nàng lại nói nhỏ với Phù Hiệu nhưng cũng không nói to vì cũng không muốn tên đáng ghét trước mặt này nghe thấy

- Tại hạ tên Phiêu Hàm, ngũ thiếu gia của Phiêu gia trong Thành Vị Thanh nếu như hai nàng cũng tới Thành Vị Thanh thì không bằng đệ tại hạ dẫn vào!

Phiêu Hàm chỉ liếc nhìn Hoàng Phong đứng một lần rồi không để ý tới hắn nữa chỉ cười tươi nhìn hai người Nghệ Tuyết, Phù Hiệu lên tiếng ánh mắt có chút mong chờ

Hoàng Phong tức giận ra mặt khi trong thấy vẻ khinh thường của hắn định bạo nộ mà từ chối nhưng Phù Hiệu đã gật đầu mỉm cười nhìn tên Phiêu Hàm thiếu gia trước mặt “nếu thế thì phải đa tạ vì đã làm phiền Phiêu Hàm thiếu gia rồi” Hoàng Phong đành lắc đầu im lặng bất đắc dĩ bỏ qua

- Thiếu gia y phục của ba vị đây không hợp cho lắm khi vào thành, thiếu gia ta thấy người nên mặc thêm đồ nếu không bị cảm lạnh gia chủ lại trách phạt đám gia nhân thì tội!

Nam tử cười ngửa bên trái hướng Phiêu Hàm nói, hắn cũng không ngăn ba người xa lạ này nhập đoàn nhưng lại nhắc nhở Phiêu Hàm một chút khiến cho Phiêu Hàm bình tĩnh có lẽ vì mãi mê nhìn hai nữ mà quên đi trên thân hắn chỉ còn mỗi chiếc quần trắng ngắn cũn khi đã biết khiến mặt dày của Phiêu Hàm cũng phải thay đổi rồi nhìn y phục hai nữ tử có vẻ thật không hợp khi vào thành nên liền ho khan:

- Như Hương nàng mau giúp ta tìm ba bộ đồ nữ rồi đưa giúp ta cho ba vị khách đây thay

- Vâng, thưa thiếu gia!

Từ trong cỗ xe mamút thú mà Phiêu Hàm đã tiến ra đã vang lên giọng nói một thiếu nữ rẽ bước từ trong tiến về ba người Nghệ Tuyết

- Ba vị đi theo tiểu nữ!

Ánh mắt của thiếu nữ Như Hương nhìn Phiêu Hàm chỉ thấy hắn gật đầu rồi nhìn ba người Nghệ Tuyết giọng có chút rụt rè cất lời

Hoàng Phong tuy có khó chịu khi nghe thấy lời từ Phiêu Hàm thốt ra “ba bộ đồ nữ” không khỏi trợn lên nhưng rồi lại kìm nén mà ánh mắt mờ to hết cỡ nhìn bộ váy hồng không quá mỏng manh của thiếu nữ Như Hương làm ra bộ mắt háo sắc nhìn nàng, Phù Hiệu, Nghệ Tuyết không khỏi nhìn nhau khi thấy thiếu nữ đi trước rồi đi theo phía sau thiếu nữ về cỗ xe mamút thú thứ hai, Hoàng Phong cũng đi sau, dường như đoàn người này không hề nghi ngờ ba người là tu nguyên giả

Phiêu Hàm hơi tức giận khi nhìn thấy Hoàng Phong nhìn chằm chằm vào Như Hương khiến hắn trong lòng khó chịu chỉ là hắn lại đành im lặng vì sợ ảnh hưởng đến Phù Hiệu, Nghệ Tuyết đi bên hắn mà trong lòng Phiêu Hàm chỉ đành chờ đợi thời cơ thích hợp giải quyết tên này

- Được rồi chúng ta nhanh chóng tiến vào thành!

Phiêu Hàm nhìn ba người đã tiến tới gần cỗ xe mamút thú thay đổi trang phục thì liền hướng đoàn người cùng hai nam tử cười ngửa mà nói còn hắn liền tiến lại vào cỗ xe mamút thú thứ nhất

- Tiểu muội, muội là gì của tên Phiêu Hàm đó!

Phù Hiệu nắm lấy tay thiếu nữ vừa đi vừa hỏi, thiếu nữ Như Hương nhìn ánh mắt ba người nhìn mình giọng lí nhí:

- Muội chỉ là tiểu thiếp của huynh ấy

- Hà, cô là vợ lẽ của tên khó ưa đâm tặc về mặt đáng ghét đó sao!

Hoàng Phong tức giận mà phăng quyền một hàng dài đám gia nhân đi bên cạnh cũng vì tiếng nói to của hắn nghe thấy nhưng không ai lên tiếng chỉ nhìn Hoàng Phong hơi ngạc nhiên một chút vì Hoàng Phong lại không biết sống chết mà mắng thiếu gia của Phiêu gia

- Hoàng Phong huynh không nên nói to như thế nhưng cũng không cần nói toét ra!

Nghệ Tuyết có chút không vui ánh mắt nhìn Hoàng Phong trợn lên nhưng lại đồng ý rồi nhìn thiếu nữ Như Hương chỉ thấy nàng gật đầu

- Trong cỗ xe đều là những bộ đồ cao cấp thiếu gia mới thu mua từ làng Điền Xiển, ba vị hãy tiến vào trong đây lựa rồi thay cỗ xe rất kín đáo sẽ chẳng ai thấy!

Thiếu nữ Như Hương liền ngừng trước lối vào cỗ xe mamút thú nhưng vẫn bước chậm tiến tới

Ba người chỉ gật đầu mà tiến vào tự lựa chọn, phu xe đang điều khiển mamút thú cũng không ngăn cản, cuối cùng ba người cũng đã chọn xong liền trực tiếp thay y phục trong cỗ xe chỉ là giọng Nghệ Tuyết lại vang lên có vẻ như đuổi Hoàng Phong ra ngoài, khi thay y phục xong rồi mới để hắn tiến vào mà hai nàng ra để hắn tự làm lấy

Ba người lại cùng đoàn của Phiêu Hàm mà rẽ trái hướng mà ba người đã đứng cùng tiến vào trong Thành Vị Thanh

Chương 67: Trại Hoàng Dương

Phía bắc Thành Vị Thanh cách thành một khoảng cách cực xa

Nơi này tồn tại một trại gọi là Trại Hoàng Dương, diện tích của Hoàng Dương Trại này phủ cả năm mươi mét ngang dọc

Xung quanh Hoàng Dương trại được bao quanh bởi một lũy rào cắm xung quanh dày hai lớp gỗ vuốt nhọn cao hai mét để ngăn cản thú dữ cũng như là để ngăn cản những ai muốn tiến vào hay leo ra

Trong không trung Phương Nguyệt đang đứng trên đỉnh một ngọn cây cao chót vót từ lúc nào ánh mắt nàng nhìn xung quanh nhưng chỉ một màu tối đen cùng bạt ngàn cây cối khiến nàng không khỏi trầm nghĩ “Tổng Tàn sư huynh không biết đã đi hướng nào ta lại lạc đường rồi sao”

Y phục trắng của nàng bị gió thổi bay phất phới trên bầu trời ánh mắt mông lung nhũn nhũn mà đoán hướng nhưng nàng lại phân vân không biết bây giờ nên đi theo hướng nào để tới Thành Vị Thanh, nhưng bất chợt ánh mắt Phương Nguyệt liền nhũn lại vì nàng thấy được một thứ ánh sáng vàng đang phát ra từ hướng thẳng đối diện nàng một khoảng năm mét phía trước

Phương Nguyệt nghĩ ngợi một chút “chắc chỉ có tới đó xem có thể nhờ họ dẫn vào Thành Vị Thanh được không”

Nàng liền bay nhanh về phía nơi tạo ra ánh lửa chỉ là không hề trực tiếp đáp xuống thẳng mà ngừng lại một khoảng đặt chân xuống mặt đất chậm bước tiến vào lối vào

Ánh mắt Phương Nguyệt nhìn về cổng trại có hai tên lính đứng hai bên lối vào hai bên hông còn đeo một thanh vũ khí dài như đao được tra trong vỏ, nhưng có lẽ hai tên lính này đang gục gặc đầu mà ngủ gật từ lúc nào

- Hoàng Dương Trại

Phương Nguyệt nhìn ba chữ lớn khắc trên cổng trại nói mà hai tên lính canh gác đang gục gặt đầu ngủ gật từ lúc nào đứng hai bên, hai tên lính canh cũng bị lời nói của nàng làm cho giật mình mà ngơ ngác nhìn Phương Nguyệt, nhưng rất nhanh hai tên đã nhìn nhau mà đều hiện lên ngạc nhiên, một trong hai tên liền nháy mắt với tên còn lại rồi tiến vào trong, còn tên lính canh còn lại ánh mắt hiện lên chút ngạc nhiên lẫn khó hiểu vì theo như hắn biết thì bất kể là ai đặt biệt là nữ tử khi mà trong thấy ba chữ Trại Hoàng Dương từ phía xa thì đều bỏ chạy sao lần này lại đột nhiên có một nữ tử không mời mà tới vào lúc trời đã tối còn đặc biệt tiến vào trại mà không bỏ chạy như những người khác nên mới lấy làm lạ

- Các vị có biết Thành Vị Thanh ở đâu không

Phương Nguyệt dường như không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của tên lính canh mà hỏi nhưng tên lính canh lại không chưa kịp trả lời thì phía sau đã vang lên một tiếng nói rất to rất háo hức mà chờ mong

- Chỉ cần đêm nay nàng phục vụ ta tốt thì chắc chắn ngày mai ta sẽ dẫn nàng tới Thành Vị Thanh!

Ánh mắt tên nam tử đi đầu liền hiện lên vẻ dâm ô hiện rõ trên mặt hắn bộ râu quai nón của hắn giật liên hồi nhìn Phương Nguyệt chăm chú

- Trại chủ đề ta tới bắt nàng đem về phòng đợi người tới!

- Phok Ô, không cần tới người tự ta sẽ ẵm nàng vào phòng!

Một tên nam tử đi phía sau hắn bất chợt lên tiếng định tiến về phía Phương Nguyệt chỉ là nam tử đi đầu ánh mắt đã sắc lạnh vừa mới lên tiếng đã ngăn lại sắc mặt liền trở nên sắc lạnh mà thị uy khiến cho tên vừa mới lên tiếng biết không thể làm gì đành phải im lặng

Tiếng nói hắn vừa dứt thì bàn tay thô bạo đã đẩy vết chai sạn cũng đã gần chạm vào Phương Nguyệt chỉ là khi thấy ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo mà lạnh của Phương Nguyệt khiến trong lòng hắn hơi khó chịu nhưng cũng không ngừng lại mà bàn tay đã chạm đến cánh tay nàng nắm lấy

Phương Nguyệt lại không hề ngăn cản chỉ chỉ dùng ánh mắt lạnh băng nhìn tên nam tử với bộ râu phủ mép mà đoán được thuộc hạ bên cạnh gọi hắn là trại chủ

- Trại chủ bàn tay người!

Đám thuộc hạ bên cạnh hắn không khỏi kinh sợ mà lên tiếng nhắc nhở trại chủ còn tên nam tử râu phủ mép khi trong thấy ánh mắt lạnh lẽo của Phương

Nguyệt nhìn mình thì có chút ngẩn ra mà nhìn nàng chết chân không còn để ý tới bàn tay đã chạm vào nàng nhưng khi nghe đám thuộc hạ nhắc nhở hấn mới bừng tỉnh mà nhìn cánh tay của mình mất trọn như không tồn tại mà hét:

- Cánh tay ta sao ... sao lại đóng băng thế này, ta không còn cảm giác gì với cánh tay này nữa!

Phuong Nguyệt không để ý tới vẻ mặt hoảng sợ của tên trại chủ đang hoảng sợ khi thấy cánh tay mình bị đóng băng nguyên cánh tay phải, Phuong Nguyệt chỉ lặng lặng xoay người định rời đi nhưng từ trong trại đã vang lên tiếng nói của một nữ tử dường như hướng về Phuong Nguyệt ở ngoài:

- Nữ đại nhân, mong người hãy cứu tiểu nữ, xin hãy giúp đỡ tiểu nữ!

Hoàng Dương Hạm điên cuồng mà hét với đám thuộc hạ khi trong thấy Phuong Nguyệt đã xoay người bước đi “nhanh bắt lấy ả cho ta” nhưng một giọng nói khác vang lên cùng tiếng nói của một tên thuộc hạ gần hấn cùng lúc vang lên

- Trại chủ nàng ta là tu nguyên giả đó chúng thuộc hạ làm sao có thể làm gì tu nguyên giả chứ

Đám thuộc hạ của tên nam tử phủ mấp đưa mắt nhìn nhau khó xử vì bọn chúng đã nhìn ra Phuong Nguyệt là một tu nguyên giả, trong lòng lại càng rét run vì đám thổ phi bọn họ chỉ ăn hiếp đám dân giả chân yếu tay mềm thì còn được chứ tu nguyên giả không phải kêu họ đi tìm chết sao, cho nên một tên trong đám thuộc hạ liền nhắc nhở tên trại chủ đang điên cuồng mất đi lý trí mà nói khiến nam tử râu phủ mấp cũng phải bừng tỉnh lại mà nhìn vào trong trại nơi tiếng nói phát ra im lặng một lúc

- A Tư ngươi đi gọi Đồ Nhạc Viên tới đây!

Nam tử râu phủ mấp đã lấy lại được bình tĩnh nhìn tên nam tử đôi mắt hồ báo gương mặt đầy sẹo trong bộ dáng có vẻ rất hung ác kẻ bên mình, tên thuộc hạ kẻ bên hấn tên là A Tư hơi khó xử nhìn mặt đầy sẹo mà nói vì hấn cũng không hề muốn đi gặp Đồ Nhạc Viên mà trại chủ vừa nói

- Trại chủ Đồ đại nhân từng nói không được làm phiền người vào lúc này người đã quên rồi sao!

- Không sao người cứ nói với hấn ta sẽ tặng cho hấn một mỹ nữ cùng lúc hấn sẽ tới mà không cần một lý do!

Nam tử râu phủ mấp cũng đã nhớ lại chỉ là bất cần nói một câu với A Tư rồi ra phát tay còn hấn thì nhìn chằm chằm vào Phuong Nguyệt, A Tư thì bắt đầu chạy theo lối mòn xung quanh trại mà đi tìm tên Đồ Nhạc Viên

- Các người mau chặn nàng ta lại nếu để nàng ta chạy mất thì gọi tên biến thái Đồ Nhạc Viên đó tới lấy người đầu cho hấn bắt

Nam tử râu phủ mấp liền nhìn đám thuộc hạ hơn trăm tên của mình mà hét chúng đánh bắt đầu bắt đầu mà tiến ra ngoài cổng ngục ngục mà vây lấy Phuong Nguyệt khi nàng đã xoay bước định bỏ đi, đám thuộc hạ của Hoàng Dương Hạm tưởng đã thoát khi nghe trại chủ sai A Tư đi mời Đồ đại nhân nhưng không ngờ lại vẫn bị bắt đi vây lấy nữ đại nhân này

Bước chân Phuong Nguyệt đã xoay bước định rời đi nhưng cũng đã ngừng lại mà nhìn vào nơi tiếng nói của một nữ tử đã vang lên, ánh mắt nàng liền chuyển hướng đến giọng nói mang theo vẻ mong chờ một điều gì đó từ nàng, xuyên qua đám rào lũy phía trong bên trái ngay một gốc cây to chỉ thấy một nữ tử đang bám vào gốc cây to dùng ánh mắt hướng nàng xin sự giúp đỡ

Phuong Nguyệt liền nhắc bước tiến vào trong mà không để ý tới đám thuộc hạ của Hoàng Dương Hạm đang vây quanh

Nam tử râu phủ mấp khi nhìn thấy nữ tử đã cất giọng nói sắc mặt hấn có chút thay đổi khi thấy Phuong Nguyệt ngừng lại mà không định rời khỏi trại lại còn đang nhắc bước tiến vào trong trại khiến cho đám thuộc hạ và hấn phải thối lui liên tục nhìn nàng tiến về phía nữ tử vừa cất giọng nói

Nhưng nam tử râu phủ mấp không hề khó chịu mà còn mừng ra mặt vì hấn cũng đã không còn lo nữ tu nguyên này sẽ bỏ đi đến lúc đó thì tên Đồ Nhạc Viên tới thì nàng coi như đã nằm trong lòng trại của hấn

Nghĩ tới việc sẽ bắt giữ nữ tu nguyên này ở trong trại mà trong lòng hấn như bắt được vàng vì như thế thực lực trong trại sẽ gia tăng đến lúc đó hấn không cần phải lo sợ tứ gia tộc trong Thành Vị Thanh

Phuong Nguyệt nhìn xuyên qua lũy rào không cao nhìn thấy một nữ tử đang đứng phía sau gốc cây to những tán cây xòe ra xung quanh, đối diện với gốc cây to là những dãy phòng được dựng hoàn toàn từ các cây gỗ xung quanh đây tạo thành những ngôi nhà gỗ kín kẽ tuy vẫn còn hở một chút nhưng không đáng kể

Ánh sáng do những viên đá vàng quang phát ra cũng đủ khiến cho Phuong Nguyệt nhìn thấy nữ tử phía sau gốc cây, của nàng cũng chỉ khoảng hai mươi hai, hai mươi ba, chỉ mặc một chiếc áo rất mỏng chỉ như một chiếc áo lưới tím khoác lên chính vì vậy mà những chỗ thâm đỏ bầm tím trên cơ thể nàng cũng đều hiện ra trước mặt người nhìn nhưng có vẻ nữ tử không để ý, nét mặt xinh đẹp của nàng bây giờ đang hiện lên mừng rỡ khi trong thấy Phuong Nguyệt đang tiến về phía nàng

Phía trong trại được dựng khoảng ba mươi căn nhà từ gỗ tạo thành những căn phòng đơn sơ có chút giống những căn phòng ở Dược Viên nhưng lại kín kẽ hơn nhiều, mỗi căn đều cách nhau một khoảng hai mét, lối đi xung quanh trại đều trồng những cụm cỏ nhỏ và những gốc cây to phủ chung quanh hai bên con đường

Hoàng Dương Trại cũng đã tồn tại được hơn mười năm nay do Hoàng Dương Hạm nắm quyền trại chủ, tuy chỉ có nhân số trăm tên nhưng tứ gia tộc trong Thành Vị Thanh tuy biết sự tồn tại cùng những việc chúng làm nhưng lại không hề cất binh đi diệt vì đám thổ phi Hoàng Dương Trại này đang cung

phụng cho một tu nguyên giả, tu nguyên giả này chính là Đỗ Nhạc Viên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đỗ Nhạc Viên

Chính giữa trại có một căn phòng hoa lệ xung quanh được gắn đầy đá vàng quang nhưng phía trong căn phòng là một mảng tối um lâu lâu lại vang lên những âm thanh nhỏ của nam tử

Trước cánh cửa của căn phòng này A Tư đã đứng đây từ lúc nào, trước căn phòng này gương mặt hắn có chút khó chịu lẫn tức giận với những âm thanh phát ra từ trong căn phòng rất to và kêu, sắc mặt dữ tợn có chút hung ác của hắn đã hiện lên chút bất đắc dĩ mà nói vọng vào trong:

- Đỗ đại nhân, trại chủ có việc muốn nhờ ngài giúp!

- Tên Hoàng Dương Hạm đó đã quên lời căn dặn của ta rồi sao, tuyệt đối không được quấy rầy buổi tối của ta

Từ trong căn phòng đã vọng ra một tiếng nói của một nam tử trầm bổng nhưng tức giận vì bị làm phiền, A Tư không khỏi cuống quýt mà lo lắng khi nghe thấy sự tức giận trong giọng nói của Đỗ Nhạc Viên nhưng hắn vẫn mở miệng

- Đỗ đại nhân, trại chủ của ta vẫn không quên lời dặn của ngài chỉ là lần này trong trại lại xuất hiện một nữ đại nhân ghé thăm cho nên trại chủ mới sai ta tới làm phiền ngài bắt nữ tu nguyên này lại

- Nữ tu nguyên xinh đẹp sao!

Giọng nói từ phía trong vang ra mang theo vẻ bất ngờ cùng lúc đó là cánh cửa phòng đã mở ra, từ trong căn phòng đã bước ra một nam tử với ánh mắt hiện lên chút ý tà, da hơi ngăm quăn áo rộc rếch có vẻ chưa chỉnh sửa lại chỉ là hắn lại không hề để ý mà nhìn A Tư hỏi lại:

- Là một nữ tu nguyên giống như ta sao, lâu rồi ta chưa thử cảm giác của nữ tử tu nguyên nó thế nào!

A Tư chỉ biết gật đầu mà không biết nên nói gì thêm nhìn nam tử thâm tà trước mặt có chút khó chịu nhưng đành chịu đựng

- Nghêu Thanh, cô ở trong phòng đợi ta, ta đi một chút sẽ quay lại nếu cô dám tự ý quay lại chỗ đám xú nữ kia thì đừng trách ta!

Đỗ Nhạc Viên gật gù hứng thú rồi lại nghiêm lại sắc mặt của hắn mà nói vọng vào phía trong

A Tư chỉ liếc nhìn vào trong hắn chỉ thấy một nữ tử đang quần lấy chăn phủ ngang vai che đi thân không mảnh vải của mình vì trong phòng rất tối nên hắn chỉ thấy mờ mờ phía trong chiếc giường, ánh sáng vàng hắc vào căn phòng, hắn thấy được đôi mắt nàng đang đỏ lên dường như còn lẫn dãi trên gò má rơi xuống chiếc giường nàng đang ngồi

Cánh cửa cũng đã khép lại, A Tư đi phía sau Đỗ Nhạc Viên tiến ra lối cổng trại

Phía ngoài cổng trại Hoàng Dương

- Tỷ muốn ta giúp gì cho tỷ!

Phương Nguyệt đã đứng trước mặt nữ tử tuy sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng nhìn nữ tử đang cầu mong sự giúp đỡ từ nàng nhưng giọng nói của nàng lại khiến cho nữ tử đối diện mừng rỡ như yên lòng

- Nữ đại nhân, người có thể giúp ta thoát khỏi nơi này không!

Nữ tử lại hi vọng nhìn Phương Nguyệt nói vì lần này nếu như không nhờ được nữ đại nhân này chỉ sợ nàng sẽ bỏ mạng nơi đây, Phương Nguyệt hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao vị tỷ tỷ trước mặt mình lại muốn rời khỏi nơi này:

- Vì sao tỷ lại muốn thoát khỏi nơi này chẳng lẽ bọn họ đối xử không tốt với tỷ sao!

Nữ tử lắc đầu khi nghe Phương Nguyệt hỏi ánh mắt nàng hiện lên sự căm giận đầy màu đỏ trong ánh mắt nhìn hướng nam tử râu phũ mép Hoàng Dương Hạm cùng đám thuộc hạ của hắn mà nói trong nước mắt nàng đã tuôn theo:

- Cái trại này là nơi chứa đựng những việc ác của chúng, công việc của chúng chỉ là cướp bóc và tàn sát những người mà chúng cướp được, chúng còn bắt giữ những cô gái trong những lần cướp được và lạc bước về trại này để làm nô lệ cho chúng

- Họ nhốt chúng ta trong phòng gỗ khóa kín như nhốt một con vật nuôi khi nào đói sẽ cho ăn khi nào chết sẽ đem chôn!
- Khi nào cần giải quyết ham muốn của chúng, chúng sẽ tóe bắt chúng ta đi!
- Nghêu Yên, người... mau giết chết tiện nhân đó cho ta!

Tiếng nói của nữ tử đã bị tiếng hét của Hoàng Dương Hạm lấn áp, hần nhìn đám thuộc hạ bên cạnh mình mà hét lớn khiến cho bọn chúng vẫn đang thần thờ lắng nghe lời trần tình của nàng mà tỉnh

Một tên đứng gần Hoàng Dương Hạm cầm thanh đao sắc nhọn trong tay chỉ trực chờ mà đâm về phía nữ tử, ánh mắt vô hồn của tên thuộc hạ này chỉ cầm thanh đao lao theo bởi tiếng hét của Hoàng Dương Hạm hướng Phuong Nguyệt mà đâm tới

Khi tên thuộc hạ này còn cách Phuong Nguyệt nửa mét thì một áp lực từ Phuong Nguyệt liền lan ra xung quanh, tên thuộc hạ này liền bị đánh văng ra phía sau mà đập mạnh vào căn phòng gỗ, thân thể hần lại vỡ vụn thành những vụn bằng nhỏ chết đi trong nhẹ nhàng

Hoàng Dương Hạm với đám thuộc hạ như chết lặng về mặt đều kinh sợ mà đứng im, hần lại nhớ tới câu nói của Đỗ Nhạc Viên từng nói với hần “đứng trước một tu nguyên giả những dân giả như các người chỉ như một con kiến mà thôi”

Hoàng Dương Hạm chỉ biết lắc đầu tự lẩm bầm “nàng ta không hề làm gì mà tên thuộc hạ của mình đã bỏ mạng, cách biệt giữa một tu nguyên giả và dân giả quả là quá lớn, cho nên chúng ta vẫn phải luôn cung phụng cho chúng”

Hần lặng im sắc mặt trầm lại mà lắng nghe Nghêu Yên kể mọi hoạt động của Hoàng Dương Trại, hần chỉ biết đợi Đỗ Nhạc Viên tới may ra mới có thể bắt giữ được nữ tử này và rồi nàng ta cũng sẽ giống như Nghêu Yên đang kể lể

Phuong Nguyệt cũng không để ý tới sắc mặt của Hoàng Dương Hạm và đám thuộc hạ chỉ nhìn Nghêu Yên nữ tử, Nghêu Yên nhìn tên thuộc hạ vừa mới bị nữ đại nhân mà nàng đang chờ giúp đánh cho vỡ vụn mà yên lòng tiếp tục những gì muốn nói:

- Rất nhiều những cô gái đã bị chúng bắt giữ bị tra đập đùa vui cho tới chết
- Bọn chúng còn thua một loài thú trong tu nguyên giới này
- Nữ đại nhân nếu người không cứu ta ra khỏi đây thì ta cũng sẽ bị chúng giết chết giống như những cô gái đã chống đối chúng kia

Nghêu Yên đã ngừng nói đôi mắt nàng đã đỏ lên, Hoàng Dương Hạm vẫn âm trầm như cũ nhưng ánh mắt nhìn Nghêu Yên ngập trong sát khí, đám thuộc hạ phía sau hần không nói gì ngoài im lặng và đôi mắt nhìn xung quanh có khi là đang đợi mệnh lệnh của trại chủ

Chỉ là trong số những tên thuộc hạ của Hoàng Dương Hạm vẫn còn vài người đang lặng mà cuối gằm mặt nhìn mặt đất không ai biết chúng đang nghĩ gì khi nghe lời kể của Nghêu Yên

- Hoàng Dương Hạm người nói là có một nữ tu nguyên ghé thăm trại chúng ta có thật không!

Giọng nói trầm bổng nhưng lại có chút dâm dật khiến người nghe cảm thấy khó chịu mà vang lên tiếng nói này chính là của Đỗ Nhạc Viên, bóng dáng hần đã hiện ra sau những thân cây phù đầy lối đi nhỏ dẫn tới các nơi trong trại, phía sau hần chính là A Tư

Nhưng sắc mặt A Tư bây giờ trong rất khó coi chắc có lẽ hần đã chịu không ít đau khổ khi đi chung với Đỗ Nhạc Viên, tuy Đỗ Nhạc Viên cất giọng nói với Hoàng Dương Hạm nhưng khi tới gần đám người Hoàng Dương Hạm hần lại nhìn hướng ánh mắt mà bọn họ đang nhìn chăm chú

Chỉ là Đỗ Nhạc Viên hơi thay đổi sắc mặt khi nhìn sau lưng Phuong Nguyệt mà tự lẩm bầm “ta không cảm nhận được nguyên lực của nàng ta, chẳng lẽ cảnh giới của nàng ta lại cao hơn ta” hần lại chú ý tới cảnh giới của Phuong Nguyệt mà không chỉ ngắm nhìn nàng

Phuong Nguyệt vẫn không để ý gì tới Hoàng Dương Hạm cũng như tên Đỗ Nhạc Viên đã tới gần, sắc mặt nàng lại đang lộ ra vẻ khó xử lẫn khó hiểu với những gì Nghêu Yên nói, Phuong Nguyệt lại nhìn Nghêu Yên định nói gì đó nhưng lại bị tiếng nói của Hoàng Dương Hạm cắt đứt:

- Đợi đại nhân tới rồi sao nữ đại nhân mà ta muốn người bắt chính là nữ tử đó nhưng trước hết mong người giải quyết con tiện nhân kia!

Hoàng Dương Hạm có vẻ kính cẩn hướng Đỗ Nhạc Viên nhưng lại đề nghị hần giết chết Nghêu Yên trước rồi mới bắt Phuong Nguyệt

Đỗ Nhạc Viên lại nhướng cặp lông mày cong quắp của hần nhìn Hoàng Dương Hạm một tay đã bị đóng băng nhưng có lẽ không hề tạo thành đau đớn gì cho hần nên hần vẫn nói bình thường được, Đỗ Nhạc Viên lại nhìn Nghêu Yên sắc mặt khác lạ, không đợi đã hai tay chỉ kết vào nhau ánh mắt nhìn hướng Nghêu Yên đã được Phuong Nguyệt chắn phía trước mà phun vài chữ lạnh giá

“Hỏa vòng”

“Thiên”

Theo tiếng nói lạnh của hần một vòng lửa đã vây lấy xung quanh Nghêu Yên khiến nàng phải kinh sợ nhưng cũng không thể ngăn cản chỉ là còn không đợi nó thu lại mà đốt Nghêu Yên thì đã tan biến

Phuong Nguyệt không để ý tới vẻ mặt đang kinh ngạc của Nghêu Yên mà xoay người nhìn Hoàng Dương Hạm với thuộc hạ của hắn mà không hề để ý tới Đỗ Nhạc Viên:

- Ta sẽ đưa tỷ ấy rời khỏi nơi này!

Hoàng Dương Hạm không khỏi ánh lên chút suy nghĩ thoáng nhanh rồi đặt cược vào Đỗ Nhạc Viên vì hắn nghĩ chắc Phuong Nguyệt cũng không làm gì được Đỗ Nhạc Viên chỉ còn trong sớm hay muộn sẽ bị hắn bắt

- Không thể, không những con tiện nhân đó không thể đi mà chính cô cũng phải ở lại nơi này để phục vụ chúng ta, Đỗ đại nhân người mau bắt nàng ta lại đi!

- Mỹ nữ đêm nay ở lại đây với ta cho vui sao lại vội bỏ đi sớm như vậy!

Đỗ Nhạc Viên vẻ mặt như mất đi lý trí khi trong thấy Phuong Nguyệt đã nhìn hướng bọn hắn mà không hề để ý một kích mới thi triển bị đánh tan của hắn, Phuong Nguyệt chỉ lắc đầu không nói gì nàng lại nắm lấy tay Nghêu Yên mà định rời đi, chỉ là Đỗ Nhạc Viên cũng không hề muốn để nàng đi

“Kiếm hỏa”

Đỗ Nhạc Viên vừa dứt lời quanh thân hắn đã tỏa ra hỏa hệ lan tỏa xung quanh hướng Phuong Nguyệt với Nghêu Yên hắn cười âm trầm mà hai tay ấn vào thay đổi hỏa hệ liền ngưng tụ hình thành hai thanh hỏa kiếm đã đỏ rực ánh lửa, một thanh lao về Phuong Nguyệt một thanh rẽ hướng về Nghêu Yên uy lực mãnh mẽ lan tỏa xung quanh trại làm cho Hoàng Dương Trại nhìn từ xa như là một hội lửa lớn giống như một đám cháy rừng

Hoàng Dương Hạm với đám thuộc hạ phía sau chỉ biết lui lại phía sau liên tục mà không dám tới gần vì nếu đứng gần chỉ sợ bọn chúng sẽ thành tro bụi do bị hỏa hệ của Đỗ Nhạc Viên thiêu đốt những gốc cây lũy rào nhà gỗ xung quanh đã bị thiêu đốt thành tro bụi

- Huyệt Thất Tầng!

Phuong Nguyệt nhìn Đỗ Nhạc Viên đã tuôn trào hỏa hệ mà nói ba chữ nhưng khi lọt vào tai Đỗ Nhạc Viên thì lại khiến hắn toàn thân chấn động như bùng tình con mê vì hắn biết Phuong Nguyệt đang nói gì cảnh giới Huyệt của hắn mới chỉ là Huyệt Bát Tầng còn nàng thì hắn lại không hề nhìn ra được cảnh giới của nàng

Nhưng hắn lại không tin cảnh giới của nàng và hắn lại cách biệt một trời một vực mà nghĩ rằng cảnh giới của nàng cũng chỉ cao hơn hắn một tầng nếu như thế thì hắn mới có hi vọng thắng mà bắt giữ được nàng như ý hắn muốn

“Băng chân”

Phuong Nguyệt chỉ nói nhỏ nàng không hề cử động hay động tay gì chỉ khi thanh hỏa kiếm lao vào đâm thẳng trước ngực nàng liền tan biến vào trong cơ thể băng thể của nàng, còn thanh hỏa kiếm bay bên hông phải nàng hướng Nghêu Yên cũng tức khắc vỡ vụn thành những vụn băng rơi xuống đất mà tiêu biến khi chưa tới gần được Nghêu Yên phía sau Phuong Nguyệt

“Băng thể nguyên căn”

Đỗ Nhạc Viên mắt tròn lên lắp bắp đầu óc quay cuồng dường như không còn có thể suy nghĩ được thứ gì khác ngoài bốn chữ này sắc mặt âm tà của hắn đã không còn cười được nữa mà thay vào là sự kinh sợ lẫn hoảng loạn vì hắn đã nhìn thấy Phuong Nguyệt chuyển sang trạng thái băng thể khi thanh hỏa kiếm tiến vào băng thể của nàng liền bị đồng hóa

- Ta không tin, không tin

“Nhị biến sói hỏa”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Nghêu Yên, Nghêu Thanh

Đỗ Nhạc Viên điên cuồng mà hét hắn không muốn tin Phuong Nguyệt mạnh hơn mình nếu như vậy thì hắn không thể làm được gì nàng có khi chính hắn đang đâm đầu vào chỗ chết

Hắn liền thi triển pháp quyết mạnh nhất mà hắn nắm giữ được hai tay kết lại chạm vào nhau hòa nguyên lực liền mạnh mẽ tuôn ra xung quanh mà vây lấy Phuong Nguyệt vào trong khu vực quanh Đỗ Nhạc Viên cùng Phuong Nguyệt cũng đã bị bao phủ trong ngọn lửa Nghêu Yên cũng đã lui lại phía sau

đứng cách xa Phương Nguyệt giống như đám thuốc hạ của Hoàng Dương Hạ

Hoàng Dương Hạm với đám thuốc hạ phía sau hắn thì như kinh sợ không thôi nhìn ngọn lửa của Đỗ Nhạc Viên đang nuốt trọn mọi thứ còn Phương Nguyệt thì đã bị ngọn lửa của hắn nuốt trọn mà không còn thấy bóng dáng đâu

Tuy ngọn lửa của Đỗ Nhạc Viên chỉ bao trọn hắn cùng Phương Nguyệt trong vòng ba mét nhưng bọn chúng đứng từ xa còn cảm nhận được sự nóng bức áp lực thì Phương Nguyệt bị ngọn lửa bao phủ vào trong thì làm sao nàng chống đỡ nổi

- Trại chủ phòng khách của chúng ta đang bốc cháy
- Trại chủ rào gỗ với công trại cũng đang bị thiêu đốt

Mấy tên thuốc hạ phía sau Hoàng Dương Hạm mà lên tiếng nói khi nhìn hai bên xung quanh Đỗ Nhạc Viên đang thi triển hỏa hệ

- Không cần để ý, đội tên biến thái này thu phục xong nữ tu nguyên gia chúng ta sẽ sửa lại, trong Phong Vũ Sơn Mạch này không thiếu gỗ để chúng ta sửa!

Hoàng Dương Hạm đã nhìn thấy nhưng hắn cũng không để tâm mà nói điều hắn đang mong chờ là Đỗ Nhạc Viên bắt giữ được Phương Nguyệt hay không mà thôi

- Pháp quyết thập nhị biến, đây là nhị biến

Từ trong ngọn lửa không thấy bóng dáng Phương Nguyệt đâu nhưng giọng nói của nàng thì đang vang lên nhìn hướng trên đỉnh đầu mình chỉ thấy hỏa hệ vây lấy nàng đã tập trung lại trên đỉnh đầu nàng ngay cả hỏa hệ quanh Đỗ Nhạc Viên cũng đã tập trung hết vào sói lửa toàn thân sói lửa đỏ rực đôi mắt cũng một màu đỏ nhưng không có sinh mạng, nó giống như một con sói thật dài, ngang khoảng một mét đang há miệng hiện ra những hàm răng lửa từ trên đỉnh đầu Phương Nguyệt nuốt xuống như muốn nuốt trọn Phương Nguyệt vào trong bụng

Đây chính là pháp quyết thập nhị biến nhưng Đỗ Nhạc Viên dường như chỉ mới thi triển được nhị biến, chính vì thi triển pháp quyết này cũng đã khiến nguyên lực của hắn cũng cạn kiệt, nhưng hắn cũng hi vọng pháp quyết này có thể giúp hắn hạ bại được Phương Nguyệt mà bắt giữ nàng

“Băng chân”

Phương Nguyệt vẫn đứng lặng yên tại chỗ nhìn lên đỉnh đầu hình sói lửa đã tới mà cánh tay phải nàng chỉ hướng lên như nàng đang muốn dùng bàn tay xòe ra năm ngón đốn đỡ nó, sắc mặt vẫn lạnh tanh như không để ý tới sói lửa mang theo hỏa nguyên lực mạnh mẽ của Đỗ Nhạc Viên

- Pháp quyết năng lực hệ, chẳng lẽ cảnh giới nữ tử này không còn ở Huyệt cảnh giới giống như ta, không thì sao năng lực hệ có thể chống được thập nhị biến chứ!

Đỗ Nhạc Viên lầm bầm hắn dường như không muốn tin nhưng lại phải tin đây là sự thật, nàng không hề thi triển bất kỳ pháp quyết nào mà chỉ thi triển đơn thuần năng lực hệ mà nàng nắm giữ điều này cho thấy nàng đã không còn ở cảnh giới Huyệt vì chỉ có trên cảnh giới mới có thể dùng pháp quyết năng lực hệ phá tan được pháp quyết thập nhị biến của của một kẻ dưới cảnh giới

- Tượng, chỉ có Tượng cảnh giới mới có thể đánh tan được pháp quyết của một tu nguyên giả cảnh giới Huyệt như ta chỉ bằng năng lực hệ

Ánh mắt Đỗ Nhạc Viên nhìn về sói lửa do hỏa nguyên lực hắn tạo ra đã bị chặn đứng trước mặt Phương Nguyệt giống như là thanh hỏa kiếm của hắn chỉ là lần này nó không hề chạm được vào người nàng mà đã bị chặn đứng lại bởi năm ngón tay đang xòe ra của nàng

Sói lửa đang bị đóng băng từ trên đầu cho tới đuôi và vỡ vụn xuống mặt đất xung quanh nàng nhưng những mảnh vụn này vẫn chưa chạm đất thì đã tan biến có lẽ đã bị Phương Nguyệt hấp thu

Đỗ Nhạc Viên cũng đã không còn nghi ngờ gì nữa hắn đã chắc chắn là Phương Nguyệt đã tiến vào cảnh giới Tượng, hắn nghĩ tới đây liền hiện lên ý định rút lui không còn muốn bắt nàng nữa mà cũng không còn muốn đứng ở nơi này nữa nhưng Phương Nguyệt lại không hề có ý định ngừng tay nàng chỉ nhìn Đỗ Nhạc Viên rồi hai chữ đã được nàng thốt ra khiến cho Đỗ Nhạc Viên càng hoảng sợ

“Băng động”

Đỗ Nhạc Viên nghe hai chữ này được phát ra từ Phương Nguyệt thì trong lòng hoảng sợ chân hắn đã nhắc định bỏ chạy nhưng lại không kịp, chỉ thấy hắn toàn thân đang bị đóng băng một cách nhanh chóng

Hoàng Dương Hạm với đám thuốc hạ thì càng ngạc nhiên hơn khi trong thấy lớp băng đang bao phủ lấy dần Đỗ Nhạc Viên bắt đầu từ dưới chân rồi liền lan lên phía trên khi tới cổ hắn rồi thì bọn họ chỉ nghe thấy đúng một tiếng “không” mang theo sự hoảng sợ của Đỗ Nhạc Viên thì cái đầu hắn cũng thành băng, Đỗ Nhạc Viên đã thành một tượng băng đứng sững thật sự

- Đỗ Nhạc Viên, chuyện này!
- Trại chủ, người xem!

Hoàng Dương Hạm trong thấy thì ngạc nhiên mà tự nói nhưng vì không biết chuyện gì đã xảy ra với tên biến thái Đỗ Nhạc Viên chỉ là không đợi hắn hiểu

chuyện gì thì đến lượt hắn nghe thấy tiếng nói của đám thuộc hạ vang lên bên tai chính mình

- Chúng ta cũng đang giống như Đồ đại nhân!
- Ta không thể nhúc nhích chân ta đang bị đóng băng
- Sao lại như vậy lớp băng này

Hoàng Dương Hạm liền nhìn dưới chân mình chỉ thấy băng đang bao phủ hắn không những thế nó còn đang lan lên phía trên rất nhanh tất cả bọn họ đều trở thành một tượng băng trong một vài tiếng nói ngỡ ngàng giống như Đồ Nhạc Viên chỉ là bọn chúng lại bị đóng băng trong những tư thế không giống nhau nhưng những tư thế này lại do chính họ tạo ra trong lúc hoảng loạn

- Tỷ, muội vẫn chưa biết tên tỷ

Phương Nguyệt liền xoay người mà tiến tới cạnh Nghêu Yên hỏi tên nàng khi thấy nàng có vẻ đang ngơ ngác nhìn một mảng trước mặt đám thổ phi mà nàng cảm ghét đã thành những tượng băng sống động mà trả lời đúng hai chữ “Nghêu Yên”

- Tỷ có thể dẫn muội tới Thành Vị Thanh được không!

Phương Nguyệt lại không để ý tới vẻ ngơ ngác của Nghêu Yên nhưng Nghêu Yên khi nghe thấy tiếng nàng nói thì liền bừng tỉnh mà nhìn Phương Nguyệt:

- Nữ đại nhân người có thể giải cứu cho những nữ tử bị nhốt cùng tiểu nữ được không!
- Vẫn còn những người khác sao!

Phương Nguyệt hơi ngạc nhiên mà cất tiếng nói nàng cũng không nghĩ là vẫn còn những nữ tử khác

Phương Nguyệt gật gù đầu, Nghêu Yên liền mừng rỡ không để ý tới những bức tượng băng xoay người hướng lối mòn ngay gốc cây rồi dẫn Phương Nguyệt đi theo lối mòn trong trại để dẫn tới những nơi khác trong trại

Chỉ đi lòng vòng vài lối nhỏ, Phương Nguyệt đã được Nghêu Yên dẫn tới một căn phòng nằm ở sâu phía trong trại sát lũy rào, căn phòng này đã khóa kín, trước cửa phòng còn có hai tên lính canh khi mà trong thấy Phương Nguyệt cùng Nghêu Yên khiến cho hai tên này hơi kinh nhưng không đợi chúng làm gì khác cũng đã thành hai bức tượng băng

Xung quanh căn phòng cũng được gắn vài viên đá vàng quang phát sáng, ổ khóa này đối với Nghêu Yên muốn mở là điều khó nhưng với một tu nguyên giả như Phương Nguyệt lại rất đơn giản chỉ một cái chạm tay của nàng ổ khóa đã vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ bằng, hai người không để ý hai bức tượng băng bên cạnh mà Nghêu Yên đã đẩy cửa bước vào trong

- Là Nghêu Yên muội, không phải đám ác ôn đó!
- Là Nghêu Yên tỷ không phải đám cầm thú đó!

Từ phía trong đã vang lên những tiếng nói mà Phương Nguyệt nghe thấy khi nàng đi theo vào phía sau Nghêu Yên, Nghêu Yên chỉ lặng nhìn từng người rồi nói nhưng lại khiến những nữ tử trong đây vẻ mặt đều không tin:

- Các tỷ mau rời khỏi nơi này từ nay sẽ không ai lấy đi tự do của chúng ta nữa, sẽ không còn phải chịu cảnh bị bọn chúng lăng mạ hành hạ!

Phương Nguyệt nhìn quanh căn nơi này, căn phòng diện tích vẫn chưa tới mười mét nhưng lại kính kê bằng những khúc gỗ dày, rất dày chứ không phải giống như những căn phòng khác trong Trại Hoàng Dương Hạm được dựng đơn giản, trong căn phòng này mọi vật dụng đều đơn giản đến nỗi không thể gian đơn hơn nữa, mọi vật dụng ở nơi đây đều rất ít ngoài vài cái giường tre cùng vài vật dụng linh khinh thì không còn gì khác, Phương Nguyệt nhìn quanh những nữ tử đang hỏi Nghêu Yên, cũng đã thấy khoảng hai mươi nữ tử trong số này cũng đã có vài người tuổi đã tam tuần, tứ tuần

Những nữ tử này hơi kinh ngạc nhìn Phương Nguyệt không những bởi vì vẻ đẹp lạnh lùng của nàng mà bọn họ cũng đang nghi ngờ Phương Nguyệt cũng sắp sửa giống như bọn họ trở thành một công cụ đùa vui cho đám thổ phi này giống như các nàng đang chịu có lẽ không phải sắp mà sự thật đã là như vậy

- Nghêu Yên tỷ, tỷ nói như vậy là sao, không phải tỷ đã bị tên trại chủ dám tà Hoàng Dương Hạm đó bắt đi rồi sao, sao hôm nay hắn lại buông tha tỷ sớm vậy!

Tiếng nói của một nữ tử đã vang lên dường như vẫn còn chưa hiểu lời nói của Nghêu Yên, Phương Nguyệt chỉ im lặng không hề lên tiếng, còn Nghêu Yên cũng trầm lặng một lúc rồi lại lắc đầu không muốn để ý tới:

- Thảo Trang muội, Hoàng Dương Hạm đã chết, tên tu nguyên giả Đồ Nhạc Viên kia cũng đã bị nữ đại nhân này giết chết, đám thuộc hạ của tên Hoàng Dương Hạm cũng vậy bọn chúng sẽ không thể nào ngăn cản chúng ta rồi đi

Nghêu Yên nhìn đám nữ tử mà nói khiến cho đám nữ tử đang vẫn còn nghi hoặc liền hiện lên chút vui nhưng vẫn không tin cho lắm nhưng bọn họ lại không nghi ngờ Nghêu Yên sẽ nói dối mình, một nữ tử vẫn có chút không tin với da hơi ngăm đen mắt đã chứa đầy nước mắt chỉ lặng nhìn Nghêu Yên hỏi lần nữa

- Nghêu Yên, lời muội nói là thật chứ muội không gạt Trâm tỷ ta chứ!

- Muội nói là thật, mọi người nên rời khỏi nơi này tìm về nơi mà các tỷ cần về, muội sẽ dẫn vị nữ đại nhân tới kho của trại này!

Nghêu Yên liền gạt đầu lần nữa thì những nữ tử nơi đây mới chịu tin lời nói thật của nàng, nếu như đã là thật thì bọn họ cũng không còn muốn ở nơi này nữa mà liền tạm biệt Nghêu Yên rồi nhìn Phuong Nguyệt mà đa tạ nhưng bọn họ cũng không bao giờ nghĩ Phuong Nguyệt là một nữ tu nguyên, đám nữ tử liền nhanh chóng lần lượt rời khỏi căn phòng đầy tăm tối và u ám này để rời khỏi Trại Hoàng Dương

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Giải Thoát Và Trại Băng

Phuong Nguyệt cũng chỉ biết gạt đầu với từng người khi họ rời khỏi nơi này, chẳng mấy chốc nơi này chẳng còn ai, nữ tử tên Trâm trước khi rời đi vẫn hướng Nghêu Yên mà nói một câu gì đó:

- Thanh muội nó đã bị tên Đỗ Nhạc Viên đưa đi không lâu khi muội bị tên Hoàng Dương Hạm đưa đi trước đó!

Nghêu Yên gạt đầu rồi ánh mắt nàng có chút buồn nhưng cũng không thể thay đổi gì, Nghêu Yên đợi mọi người đi hết rồi chỉ còn lại nàng và Phuong Nguyệt nàng chỉ thờ dài rồi nói:

- Nữ đại nhân để tiểu nữ đưa người đi tìm Nghêu Thanh xong sẽ đưa người vào phòng kho của trại này xem có thể lấy được gì không rồi sẽ dẫn người tới Thành Vị Thanh

Phuong Nguyệt gạt đầu, Nghêu Yên ánh lên cảm kích nhìn Phuong Nguyệt rồi dẫn nàng đi tiếp tục quanh lối mòn trong trại dường như nàng rất là rành từng lối đi tắt dất ở trại Hoàng Dương này chẳng mấy chốc hai người lại đứng trước căn phòng của Đỗ Nhạc Viên, căn phòng này chỉ đóng kín mà không hề khóa cho nên Nghêu Yên liền đẩy cửa bước vào

Phía trong đã vang lên tiếng giạt mình của một người, ánh sáng của đá vàng quang chi lên lối chiếu vào được vài chỗ trong nơi này, cũng vì vậy mà hai tiếng nói đồng loạt vang lên:

- Tiểu thư sao người lại ở nơi này, tên Hoàng Dương Hạm không phải đã bắt người đi rồi sao!

- Thanh muội, muội không sao chứ!

- Tiểu thư, người mau đi đi nếu để tên Đỗ Nhạc Viên quay lại hẳn chắc chắn không tha cho người, người sẽ lại phải chịu đau khổ từ hắn!

Tiếng nói của nữ tử tên Nghêu Thanh lại vang lên nhưng Nghêu Yên chỉ lắc đầu nhìn Nghêu Thanh khi thấy nàng đang ngồi trên một chiếc giường đang nhìn nàng nói trong nước mắt

- Thanh muội, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này sẽ không còn tên nào ngăn cản chúng ta rời khỏi nơi này!

- Chẳng lẽ gia tộc đã phái người đến cứu chúng ta sao!

Nghêu Thanh lại có chút mừng rỡ khi nghĩ đến điều gì đó nhìn Nghêu Yên, chỉ là Nghêu Yên lại lắc đầu khiến nàng thất vọng mà không cảm lòng được nói trong vô vọng:

- Tiểu thư ba năm qua trong gia tộc vẫn không hề phái ai tới cứu chúng ta nếu bây giờ chúng ta quay lại gia tộc bọn họ sẽ đón nhận chúng ta sao!

Phuong Nguyệt nhìn Nghêu Yên, Nghêu Thanh mà khó hiểu nhưng nàng chỉ là nàng vẫn lặng yên nghe hai người nói mà không hề chen vào

Nghêu Yên lắc đầu về mặt có chút mong lung thất vọng khi nghĩ về gia tộc, nàng chỉ hướng Phuong Nguyệt mà nói “nữ đại nhân người đi theo tiểu nữ, tiểu nữ sẽ dẫn người tới kho của trại này” rồi liền tiến ra ngoài căn phòng, Nghêu Thanh cũng chậm rãi bước xuống giường mà với lấy bộ y phục không mong cũng không dày mang vào rồi cùng Phuong Nguyệt tiến ra phía ngoài căn phòng nơi Nghêu Yên đang đợi

Nghêu Yên lại dẫn hai người đi tới một căn phòng khác có vẻ là nhà kho của Trại Hoàng Dương nơi cất giữ mọi vật phẩm của trại

Phòng kho này nằm ở chính giữa trại có vẻ là cái kho mà Hoàng Dương Hạm coi trọng nhất nên cửa kho có ba chốt khóa để khóa ba ổ khóa có vẻ tên trại chủ này rất sợ trộm nên đã phòng bị bằng cách khóa lần ba ổ cho chắc, hai bên cửa kho còn có bốn tên lính phân ra gác hai bên nhưng có vẻ bọn chúng cũng giống như hai tên lính trước đều chưa hiểu chuyện gì thì đã bị đóng băng toàn thân khiến cho Nghêu Thanh đi cùng phải kinh nghi mà nhìn

Phuong Nguyệt nhưng cũng không hỏi vì nàng đã đoán được chút ít

Nghêu Yên nhìn ba ổ khóa mà hướng Phuong Nguyệt, Phuong Nguyệt gật đầu nhìn ba ổ khóa đã tự động vỡ nát giống như ổ khóa trước mà không hề có chút cản trở, vì nàng chỉ trạm nhẹ vào ba ổ khóa đã khiến chúng chuyển hết thành băng đồng hóa mà vỡ vụn

- Rất nhiều vật dụng, mấy rương đó hình như là chứa nguyên thạch, ta thấy chỗ kia có vài bộ y phục tuy nó hơi kì quái nhưng cũng đẹp hơn hai bộ mà hai tỷ đang mặc hai tỷ nên thay đi!

Ba người liền đẩy cửa tiến vào, Phuong Nguyệt nhìn quanh một lượt chỉ thấy căn phòng kho này rất rộng, rộng cả hai mươi mét nhưng lại chắc cứng đồ đặc có thể nói là đủ thứ như một phòng kho báu nhưng nàng cũng không để ý rồi ánh mắt nàng lại dừng trên một giá treo nơi treo vài bộ đồ trong lạt mắt nhưng vẫn kín kẽ hơn hai y phục đang mặc của Nghêu Yên và Nghêu Thanh

Nghêu Yên, Nghêu Thanh nhìn nhau rồi nhìn Phuong Nguyệt mà gật đầu hai người cũng không từ chối, nhưng mà trong lòng hai người cũng hơi thắc mắc với y phục của Phuong Nguyệt rất dày rất nóng dường như là kiểu y phục từ rất xa xưa của tu nguyên giới nó giống như là thời phong kiến Phuong Đông pha lẫn Phuong Tây, tuy hơi khác lạ nhưng hai người cũng không hỏi vì hai người biết tu nguyên giả tất nhiên phải khác thường rồi

- Nữ đại nhân người xem có những thứ gì người cần thì cứ lấy nếu để lại nơi này thì sẽ rất lãng phí, những vật phẩm này đều là những thứ chúng cướp được và cũng có vài cái chúng giao dịch với những gia tộc trong Thành Vị Thanh

Nghêu Yên nhìn một đồng vật phẩm mà nói Phuong Nguyệt lấy chúng, Phuong Nguyệt mới đầu lắc đầu nhưng rồi lại nghĩ tới cái gì đó mà chỉ hướng tay về đồng vật phẩm linh khinh đây ập kia mà thu hết vào trong giới chỉ

- Chúng ta nên rời khỏi nơi này, hai tỷ dẫn muội tới Thành Vị Thanh!

Phuong Nguyệt lại nhìn hai người mà nói cũng không để ý về mặt ngờ ngạc của hai người khi nhìn những đồ vật quanh đây đã không còn gì ngay cả đồng nguyên thạch tận mấy rương kia cũng biến mất

Ba người liền rời khỏi căn phòng mà tiến ra khỏi trại nơi này cũng đã không còn gì để ở lại, Nghêu Yên vẫn là người dẫn đường vì chỉ có nàng là thường xuyên đi tới đi lui trong trại này nên rất là rõ ràng đường

Chẳng tốn bao nhiêu thời gian ba người cũng đã quay lại nơi cổng trại chỉ là khi đến nơi ánh mắt ba người như muốn rách ra không muốn tin vào những gì mình thấy nhưng nó lại đập vào mắt ba người chính là cảnh tượng ngồn ngang những nữ tử mới này còn nói chuyện với Nghêu Yên tất cả mà không có ai thoát đều đã nằm xuống mỗi người nằm một nơi, cách nhau một khoảng có khi là nằm chồng lên nhau có khi là gần nhau nhưng bọn họ lại không hề cử động trên thân họ có khi là một lỗ nhỏ xuyên thẳng đầu họ, có khi là một lỗ nhỏ xuyên thẳng tim họ, có khi là rất nhiều lỗ nhỏ xuyên toàn thân họ và quanh những lỗ nhỏ đó đều có vết cháy xém nếu như tới gần quan sát

Nghêu Yên lặng người nhìn về nơi tượng băng của Đỗ Nhạc Viên đã không còn ở chỗ cũ mà hết:

- Nữ đại nhân người nói xem sao lại thế này tên Đỗ Nhạc Viên sao lại không thấy tượng băng của hắn đâu, còn các tỷ ấy bọn họ sao lại như thế này Trâm tỷ, Trúc tỷ vì sao các tỷ lại không rời đi mà đều nằm cả nơi này!

Nghêu Yên lặng người mà gào thét với Phuong Nguyệt rồi lại nhìn về những nữ tử lúc này vẫn còn hỏi nàng nhưng bây giờ thì tất cả đều đã nằm xuống hết nơi này

- Chỉ còn vài bước mọi người sẽ rời khỏi nơi này sẽ sống cuộc sống tự do của mỗi người nhưng kẻ đã cướp đi tự do của họ lại một lần nữa cướp đi mạng sống của họ!

Phuong Nguyệt sắc mặt tái nhợt trong lòng như có ngàn mũi kim đâm vào tim, nàng chỉ lặng nhìn hai người Nghêu Yên, Nghêu Thanh rồi lại nhìn những những nữ tử lúc này, ánh mắt lại lạnh lẽo mà nhìn tới bức tượng băng Hoàng Dương Hạm cùng đám thuộc hạ vẫn còn nguyên tại chỗ mà tiến từng bước tới nhưng từng bước của nàng lại khiến cho những ánh mắt trong bức tượng nhìn thấy đều kinh sợ nhưng bọn chúng chỉ nhìn thấy lờ mờ Phuong Nguyệt đang tiến tới vì lớp băng đang phủ họ không hề trong suốt

Nghêu Yên không ngừng lay gọi những nữ tử đang nằm trên mặt đất nàng không ngừng gọi tên họ chỉ là không hề có tiếng trả lời

Nghêu Thanh lại đang ngồi cạnh ngay giữa lối cổng tiến ra, cạnh một nắm tro, trên tay nàng còn nắm lấy một mảnh vải màu hồng nhưng đã bị cháy xém đi rất nhiều chỗ nước mắt nàng cũng không ngừng chảy xuống

Phuong Nguyệt đã đứng trước bức tượng băng Hoàng Dương Hạm, tay phải của nàng chỉ đặt nhẹ lên bờ vai của bức tượng băng, ánh mắt bên trong bức tượng nhìn nàng không khỏi hoảng sợ tới độ còn mang theo vẻ cầu xin chỉ là khi nghe thấy Phuong Nguyệt nói thì ánh mắt phía trong đã hiện lên sự tức giận không ngừng trợn lên nếu như có thể cử động thì có lẽ sắc mặt Hoàng Dương Hạm sẽ phùng mang trợn mắt với Phuong Nguyệt:

- Ta đã tha cho hắn và các người mà chỉ muốn giam cầm các người trong lớp băng lạnh này nhưng kẻ đã thoát ra được lại không hề ngừng tay, nếu như người cũng thoát được thì người cũng sẽ giống như hắn tàn sát họ

- Người là kẻ cầm đầu ta sẽ giúp người giải thoát như người mong muốn mình được giải thoát!

Phuong Nguyệt lạnh lẽo nói ánh mắt trở nên lạnh lùng dứt khoát, Hoàng Dương Hạm phía trong như trợn lên khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đến khiếp sợ của nàng còn hơn cả hắn một kẻ không biết sợ trời cao đất dày là gì, những lời Phuong Nguyệt nói tuy hắn không thể nghe thấy rõ nhưng hắn biết nàng

sẽ không tha cho hắn

Nhưng rất nhanh Hoàng Dương Hạm phía trong tượng băng đã cảm nhận được cái lạnh, lạnh đến tận xương tủy đang tiến nhập trong đầu hắn chỉ toàn sự tức giận vì hắn đã đặt cược sai vào Đồ Nhạc Viên khiến hắn phải bỏ mạng còn Đồ Nhạc Viên lại bỏ trốn mà không hề cứu hắn cùng rời đi, toàn thân Hoàng Dương Hạm đã bắt đầu trở nên trắng đục giống như tượng băng đang bao lấy hắn, cặp mắt trắng dã của Hoàng Dương Hạm là bị đồng hóa cuối cùng, cùng lúc hắn không còn tồn tại ở tu nguyên giới

Phương Nguyệt đã rút tay lại tượng băng Hoàng Dương Hạm bắt đầu vỡ vụn thành những mảnh nhỏ

Ánh mắt Phương Nguyệt lại chuyển sang nhìn những bức tượng khác khiến cho những ánh mắt ở phía trong bức tượng đều hiện lên sự kinh sợ mà không dám nhìn nằng đều nhắm mắt lại tất cả vì bọn họ sợ mình sẽ là người tiếp theo sau Hoàng Dương Hạm

Phương Nguyệt lại quay lại hướng về phía Nghêu Yên, Nghêu Thanh rồi nói trong chính sự khó hiểu của nàng:

- Hai tỷ chúng ta nên rời khỏi nơi này, hai người có gọi họ cũng sẽ không sống lại được!

- Nữ đại nhân tên Đồ Nhạc Viên đó hắn vẫn chưa chết sao, hắn vẫn còn sống sao!

Phương Nguyệt chỉ gật đầu trong im lặng mà không nói tiếp, vì chính nàng không nghĩ là đã tạo ra cơ hội cho Đồ Nhạc Viên trốn thoát, nàng cũng chỉ đóng băng thân thể hắn muốn giam cầm hắn ở nơi này trong lớp băng do chính nàng tạo ra, hắn cũng không thể giải thoát được mình vì nguyên lực hắn đã dùng hết chỉ còn lại một ít không thể nào phá được lớp băng của Phương Nguyệt, để khôi phục lại thì mất một khoảng thời gian rất dài chỉ là lớp băng Phương Nguyệt tạo ra lại ngăn trở hắn hấp thu nguyên khí ở ngoài, với lại băng hệ của Phương Nguyệt còn khắc chế cực độ hỏa hệ của hắn khi mà cảnh giới hắn không cao hơn nàng

Đồ Nhạc Viên chỉ còn biết trong chờ vào sự may rủi một là hắn sẽ bỏ mạng ở nơi này hai là hắn sẽ khôi phục được nguyên lực mà phá nát tầng băng này ba là hắn sẽ được người khác giúp đỡ mà phá nát tầng băng này

Chỉ là may mắn lại mỉm cười với hắn khi mà những nữ tử được giải thoát từ trong căn phòng khóa kín đã bị hắn cùng với đám Hoàng Dương Hạm nhốt lại tới đánh đập chửi mắng tượng băng của hắn chính vì điều này đã giúp hắn thoát ra khỏi lớp băng của Phương Nguyệt mà ra tay tàn sát hết bọn họ rồi nhanh chóng bỏ chạy mà không hề để ý gì tới Hoàng Dương Hạm cùng đám thuộc hạ của hắn

Phương Nguyệt cũng đã đoán ra được nguyên nhân vì sao Đồ Nhạc Viên có thể thoát ra được lớp băng bao phủ hắn do nàng tạo ra, nàng chỉ còn biết lẩm bầm mà tự trách:

- Không biết là ta đang giúp họ hay là ta đang hại họ!

Phương Nguyệt ánh mắt lại nhìn quanh nơi này đã chẳng còn gì ngoài ba nữ tử bọn họ vẫn còn đứng đây, đá vàng quang được gắn quanh rào trại cùng những căn phòng tàn cây vẫn chiếu sáng một góc mà nó được gắn, ngoài trại vẫn là một rừng cây đang đung đưa cùng sự vắng lặng

Phương Nguyệt đã ngự không đứng trên không trung nơi trại mà nhìn xuống toàn cảnh Trại Hoàng Dương rồi lại hướng Nghêu Yên, Nghêu Thanh hai dải băng mỏng manh chút hơi lạnh được hình thành mà hướng hai người quán quanh eo rồi từ từ tới bên cạnh Phương Nguyệt mà cũng đứng trên không trung và cũng nghe được hai chữ nhỏ được phát ra từ nàng tuy khó hiểu vì không biết nữ đại nhân định làm gì chỉ là rất nhanh hai người phải nhìn Trại Hoàng Dương mà trở nên lặng im

“Băng động”

Chỉ thấy Phương Nguyệt hướng hai tay vào nhau mà để trước ngực mặt nhắm lại, mặt đất nơi Trại Hoàng Dương một trại chứa đựng bao tội lỗi, một trại đã chôn vùi đi mạng sống của bao nhiêu người, Hoàng Dương Trại cái tên này có thể giúp cho người ta hoàng dương hay không

Xung quanh lũy rào những căn nhà phía trong trại, mặt đất, cây cối, tất cả mọi thứ trong Trại Hoàng Dương đều bị đóng băng hết thảy một tầng băng dày phủ trên mặt đất cao tới nửa đầu gối của những bức tượng băng, chôn vùi luôn cả những nữ tử đã bị Đồ Nhạc Viên tàn sát không ai còn thấy họ chỉ còn thấy lớp băng

- Chỉ một lớp băng có thể che dấu hết những gì đã diễn ra sao!

- Tội ở nơi này đã được đóng băng trôi theo thời gian chờ ngày vỡ vụn!

Nghêu Yên nhìn phía dưới mà lẩm bầm, Phương Nguyệt thì lại như đang trả lời nàng hoặc như không rồi lại nhìn quanh tìm hướng rồi hỏi:

- Hai tỷ xem nên đi hướng nào để tới Thành Vị Thanh!

- Nữ đại nhân cứ bay thẳng hướng nam chắc chắn sẽ tới thành!

Nghêu Yên lắc đầu nàng muốn khép lại nơi này mà chỉ một hướng nói, Phương Nguyệt gật đầu mà dải băng vẫn quán quanh hai người mang đi mà bay tới Thành Vị Thanh theo hướng nam chỉ là ánh mắt nàng vẫn nhìn về những bức tượng băng thêm một lần cuối

Trại Hoàng Dương trở lại yên tĩnh bằng một trại băng không bóng dáng ai không ồn ào chỉ còn lại sự vắng lặng cùng những bức tượng băng như đứng đó mãi, như lúc ban đầu chưa từng có ai.

Chương 71: Bảo Cẩm Đường

Thành Vị Thanh

Trước tường thành hướng bắc có một nam tử, nam tử này chính là Tổng Tân với vẻ mặt mệt mỏi đang chống hai tay vào đầu gối mà phi phò thờ dài, ánh mắt chỉ nhìn vào bức tường cao cả bốn mét dày mấy tấc mà lăm bằm:

- Có cổng chính không đi ta lại cứ thích leo tường vào!

Tổng Tân dứt lời liền lách đầu tiến sát tường thành mà cánh tay phải gần chạm vào tường thành hét vài chữ “cầu thang lơ” chỉ thấy từ đâu ngay trước mặt Tổng Tân, tường thành đã hình thành những bậc thang đi lên do lời nguyên lực của hắn tạo ra mà hình thành, Tổng Tân không để ý mà nhấc chân lên từng bậc thang mà tiến lên phía trên cao của tường thành này khi tiến lên mặt tường nhìn vào bên trong mà lăm bằm trong vẻ mừng:

- May quá lần này không bị ai nhìn thấy!

Tổng Tân lại tạo tiếp “cầu thang lơ” mà bước xuống phía trong thành một cách thuận lợi, khi đã ở trong thành Tổng Tân nhìn quanh lối đường nhỏ vắng lặng này rồi nhìn hướng thẳng những tòa nhà cao thấp tấp nập mà tiến tới trong tư tưởng nói một mình:

- Nơi này đã có chút thay đổi, bây giờ cũng đã tối chắc ta nên đi tìm nơi nào nghỉ ngơi đã ngày mai rồi hãy đi tìm Vũ Thiên vậy, Huyền Lang Động chắc đã xảy ra vấn đề cho nên mới truyền tống hắn tới nơi xa như vậy!

Tổng Tân tự trách Huyền Lang Động rồi lại lách đầu liền từ trong Túi Trữ Vật lấy ra một bộ y phục tự thay rồi tiến thẳng vào trong thành với ý định tìm kiếm một nơi nghỉ ngơi

Trung tâm của Thành Vị Thanh có một tòa Vị Thanh Thư Viện cách tòa thư viện này một khoảng về bên trái trước lối vào một nơi nào đó giống như là một cái hội trường hình tròn rộng lớn, ngay hiện tại trước bảng hiệu lối vào đã xuất hiện một cỗ xe mamút thú từ phía trong đang dần bước xuống ba bóng người cùng một tiểu thú

- Chúng ta cũng nên vào thôi!

Phiêu Hải Liêm liền từ trong cỗ xe mamút thú bước xuống khi vừa dứt lời, Phiêu Vân Lan cùng Vũ Thiên trên vai còn có Tiểu Bạch liền theo sau, chỉ là Tiểu Bạch mất đã nhắm từ lúc nào có vẻ vì ngồi trong cỗ xe nhầm chán khiến nó ngủ lúc nào không hay trên vai Vũ Thiên nhưng khi Vũ Thiên hỏi nhỏ thì có vẻ nó đã mở mắt nhưng rồi lại nhắm mắt mà không để ý

- Đây là Bảo Cẩm Đường sao!

Vũ Thiên lại không chú ý tới Tiểu Bạch đang trên vai mình mà chỉ nhìn trên tấm bảng hiệu khắc ba chữ to đùng “Bảo Cẩm Đường” xung quanh tấm bảng còn gắn vài viên đá phát sáng phát ra những ánh sáng khác nhau, hắn có chút ngạc nhiên trước ánh sáng màu này nhưng cũng đoán được đây là những viên đá màu mà Phiêu Vân Lan từng nói

Vũ Thiên lại nhìn phía hai bên lối vào đã đứng đó hai nam tử từ lúc nào có vẻ như là người bảo vệ lối vào mà lại hỏi tiếp:

- Nơi này chính là nơi đấu giá!

Phiêu Hải Liêm chỉ gật đầu rồi liền tiến vào trong mà không hề có sự ngăn cản của hai nam tử đang bảo vệ có vẻ nơi này ra vào tự do, Phiêu Vân Lan và Vũ Thiên đi phía sau lần lượt tiến vào trong theo sau Phiêu Hải Liêm

Phiêu Vân Lan lại liếc nhìn vẻ mặt có chút ngờ ngạc của Vũ Thiên mà chỉ cười thầm trong bụng, nàng không nghĩ hắn lại ngu ngốc như vậy, Vũ Thiên lại quan sát phía trong Bảo Cẩm Đường mà không khỏi tròn mắt nhìn những người từ ngoài vào và từ trong ra cũng liên tục không ngớt chính vì vậy khi ba người tiến vào cũng không khiến cho bao nhiêu ánh mắt chú ý cho dù có thêm Tiểu Bạch nhỏ nhắn đang trên vai hắn cũng vậy

Vũ Thiên lại kịp nhìn thẳng đối diện lối vào chính là một căn phòng đang có người tiến ra và cũng có người tiến vào ở cánh cửa vừa mở vừa khép chính giữa, hai bên trái phải hắn đang đứng trước lối vào nhìn thẳng căn phòng là hai lối đi nhưng hắn lại thấy hai bên lối đi là những quầy hàng xếp chéo nhau hai bên mà thẳng cong thành hình tròn từ bên trái sang bên phải, mỗi quầy hàng này diện tích cũng không nhiều chỉ là một hình chữ nhật khoảng bốn mét ngang dài những quầy hàng này đều đầy ắp hàng hóa chỉ là Vũ Thiên lại không hề biết họ đang bán thứ gì

Hắn lại tiến theo sau Phiêu Vân Lan, Phiêu Hải Liêm mà rẽ sang trái lối đi khi mà gần tiến vào lối đi ở giữa những quầy hàng hai bên thì Vũ Thiên lại chợt nhớ một thứ mà hắn định đấu giá để kiếm chút ít nguyên thạch mà dùng ở đây, chỉ là hắn nhìn quanh chỉ toàn người là người cũng không biết phải làm sao để đấu giá cho nên đành hướng

Phiêu Vân Lan, Phiêu Hải Liêm đi trước mà hỏi:

- Vân Lan, ta muốn đấu giá một vật phẩm không biết phải làm thế nào!

Phiêu Hải Liêm cùng Phiêu Vân Lan nghe Vũ Thiên gọi thì ngừng lại mà nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc vì không nghĩ Vũ Thiên có thứ gì để đấu giá khiến Phiêu Hải Liêm nhìn Vũ Thiên mà hỏi trong nghi ngờ:

- Người cũng có đồ vật gì để đấu giá sao, ta thấy ... chẳng lẽ người định!

Phiêu Hải Liêm lại nhìn Vũ Thiên từ trên xuống dưới rồi lại lắc đầu không tin tưởng Vũ Thiên lại có vật gì để đấu giá vì lão thấy trên người Vũ Thiên ngoài bộ đồ lão đã đưa cho hắn đang mặc thì cũng không còn một cái gì có giá trị cả nhưng Phiêu Hải Liêm ngừng lại một chút rồi khi nhìn Tiểu Bạch vốn vẫn đang nhắm mắt trên vai hắn thì sắc mặt liền bất ngờ như đoán được thứ mà Vũ Thiên muốn đấu giá khiến sắc mặt lão liền hiện ra vẻ khó tin chỉ là lão vẫn không nói hết thì Phiêu Vân Lan đã lên tiếng thêm vào:

- Vũ Thiên huynh lại định mang Tiểu Bạch đi đấu giá sao, ta thật không nghĩ là huynh lại đối xử với nó như vậy!

Trong sắc mặt Phiêu Vân Lan có vẻ rất tức giận lẫn khó hiểu đã vang lên xung quanh khiến cho những người đi xung quanh đang tiến vào lối này đều liếc nhìn về phía ba người đang đứng với vẻ hiếu kỳ nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi thôi mà tiếp tục bước đi

Vũ Thiên chỉ còn biết mở to mắt nhìn ánh mắt đang dò xét của Phiêu Vân Lan nhìn mình mà lấy tay gỡ đầu giải thích còn có chút không tin Tiểu Bạch sẽ được giá:

- Tiểu Bạch là đệ đệ tốt của ta làm sao ta có thể đem nó đi đấu giá được với lại ta thấy cho dù có đem nó đi đấu giá chưa chắc đã có người chịu mua nó!

Phiêu Hải Liêm với Phiêu Vân Lan có chút không tin với lời giải thích của Vũ Thiên vì hai người thấy thứ giá trị nhất trên người Vũ Thiên bây giờ chỉ có thể là một con tiểu thú biết nói

Tuy trong tu nguyên giới này tiểu thú biết nói không phải ít nhưng ở Thành Vĩ Thanh này thì phải nói là cực hiếm cho nên nếu Tiểu Bạch mà đem đi đấu giá thì sẽ khiến cho rất nhiều những kẻ giàu xu nguyên thạch ở Thành Vĩ Thanh này phải tranh giành để mà đem nó về làm thú kiểng tiêu khiển nhưng có vẻ như Tiểu Bạch vẫn chưa ngủ mà mắt đã mở khiến cho hai người bắt đầu từ từ cười nhìn Vũ Thiên khi mà Tiểu Bạch há miệng:

- Thiên ca đệ không nghĩ là đệ lại mất giá như vậy trong mắt huynh!

- Tiểu Bạch không phải đệ đang ngủ sao!

- Đệ có ngủ bao giờ đâu!

- Ta ...?

Vũ Thiên không khỏi nhìn Tiểu Bạch đã tiếp tục nhắm mắt mà gỡ đầu không biết nên giải thích thế nào hắn cũng không biết là Tiểu Bạch có phải là vẫn đang tiếp tục giả vờ ngủ hay không

- Huynh đi vào trong cánh cửa đó trong đó chính là nơi đăng kí đấu giá vật phẩm!

Phiêu Vân Lan liền nhìn về mặt khó xử của Vũ Thiên mà lắc đầu mỉm cười tay chỉ về nơi nhiều người tiến ra tiến vào căn phòng đối diện lối vào mà nói với hắn, Vũ Thiên gật đầu cũng không hỏi lại mà trực tiếp tiến vào nơi Phiêu Vân Lan chỉ

Phiêu Vân Lan, Phiêu Hải Liêm vẫn đứng tại chỗ chờ đợi Vũ Thiên tiến ra, Phiêu Hải Liêm vẻ mặt thắc mắc nhìn Vũ Thiên đã tiến vào trong căn phòng để đăng kí đấu giá vật phẩm rồi thì liền nhìn Phiêu Vân Lan hỏi:

- Vân Lan con quen hắn từ khi nào vậy có biết hắn là ai không!

- Con chỉ mới quen huynh ấy chưa được nửa ngày, huynh ấy nói mình tên là Vũ Thiên từ trong động chui ra cùng một tiểu thú biết nói!

Câu trả lời của Phiêu Vân Lan khiến cho Phiêu Hải Liêm phải chết trân mà câm lặng một chút không hiểu gì nhưng rồi lão cũng đành lắc đầu mà để sau

Vũ Thiên thì đã tiến tới cánh cửa mà đẩy cửa bước vào trong căn phòng nơi đăng kí vật phẩm đấu giá này, trong căn phòng này cũng đã có hơn chục người đang đứng không biết là trao đổi gì với hai vị chủ quầy đứng phía trong, phía trong Vũ Thiên thấy hai người một trung niên tuổi chỉ khoảng bốn mươi một, bốn mươi hai cùng một thiếu nữ chỉ khoảng hai mươi phía sau hai người chính là những cái kệ đựng đầy ngọc giản được sắp gọn gàng, hai người lại đang nói chuyện gì đó với hơn chục người đứng phía ngoài bị ngăn cách bởi một bức tường dày, phía trên bức tường dày là một đồng vật phẩm ngổn ngang

Hai người này có vẻ đang rất bận rộn với một đồng vật phẩm vì phải tiếp nhận vật phẩm mà Vũ Thiên không biết có phải là vật phẩm đấu giá của một vài người đang đứng trong đây hay không hay chỉ đơn thuần là một vụ mua bán

Nhưng hắn cũng chỉ chậm rãi tiến tới cũng không chen ngang giành phần đăng kí vật phẩm mà chỉ lặng yên đứng sau nhìn những người này rôm rả cho đến khi xong chuyện rồi đi thì Vũ Thiên mới tiến tới gần, tuy nhiên không đợi hắn hỏi thì trung niên đã lên tiếng hỏi trước

- Không biết tiểu khách định bán vật phẩm hay đấu giá hoặc là mua vật phẩm nào đó từ Nguyễn gia!

Trung niên nhìn Vũ Thiên tiến tới quỳ mà lên tiếng nói khi trong thấy ánh mắt Vũ Thiên mãi nhìn về phía thiếu tử của đường đang chinh đồn vật phẩm, Vũ Thiên gật đầu mà nói hai chữ ngắn gọn mắt vẫn dán về thiếu nữ cùng đồng vật phẩm

- Đấu giá!

Nghe Vũ Thiên trả lời khiến lão hơi kinh ngạc mà nghi ngờ vì không biết thiếu niên trước mặt trên vai có một tiểu thú đang mở to mắt nhìn lão này có thứ gì để mà giao dịch mua hay bán ở Nguyễn gia chứ vì lão cũng không hề trong thấy bất cứ thứ gì trên tay Vũ Thiên nhưng lão liền nghĩ ngay tới vật phẩm đấu giá của Vũ Thiên chính là con tiểu thú này mà liền nói:

- Tiểu khách định đấu giá tiểu thú này sao!

Vũ Thiên nhìn trung niên hơi ngần ra nhưng rồi hấn lại giả bộ gật đầu mà chỉ Tiểu Bạch hỏi:

- Thế nó được bao nhiêu nguyên thạch!

Trung niên nhìn Tiểu Bạch đánh giá rồi phán:

- Nó còn nhỏ như vậy chỉ đáng một vạn nguyên thạch!

Vũ Thiên gật gù đồng ý mà cũng không trả giá vì hấn cũng đoán được Tiểu Bạch chẳng đáng giá bao nhiêu, nhưng có vẻ Tiểu Bạch lại không đầu ý mắt mở to từ lúc tiến vào đây của nó đã nhìn Vũ Thiên mà hỏi

- Thiên ca, một vạn là nhiều hay ít!

Đơn vị nguyên thạch trong tu nguyên giới chỉ có ba đơn vị nguyên thạch đó là trăm nguyên thạch, vạn nguyên thạch và triệu nguyên thạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Vật Phẩm Đấu Giá

Tiểu Bạch nhìn trung niên rồi lại ngần đầu vốn vẫn đang nằm sát của nó mà hỏi Vũ Thiên, khiến hấn đưa tay lên gỡ đầu mà nói nhỏ với nó “ít” chỉ là câu nói của hấn lại khiến cho Tiểu Bạch vốn vẫn nằm im lặng đã sùng sộ mà nhảy khỏi vai hấn tiến tới mặt bàn từ bức tường ngay trước mặt trung niên đứng phía trong mà vỗ bộp bộp vào mặt tường này hét:

- Nâng giá, tiểu thú biết nói mà chỉ có một vạn nguyên thạch, không được phải nâng giá nhanh, nâng giá

Nhìn hành động của Tiểu Bạch không khỏi khiến trung niên há miệng mà cảm nín vì không nghĩ Tiểu Bạch lại nói được khiến lão không khỏi lắc đầu, ngay cả thiếu nữ cũng nhìn sang mà kinh ngạc với Tiểu Bạch

Vũ Thiên lắc đầu cũng không để ý mà từ trong túi quần của mình lấy ra một gốc thảo dược chỉ lùn và cao khoảng vài tấc độc chỉ có hai chiếc lá thân thì mập chính là gốc Lữ Tinh Thụ trong Huyền Đảo vô tình hấn vấp vào Túi Trữ Vật mà chưa hề đưa Phương Nguyệt

Vũ Thiên chỉ để gốc Lữ Tinh Thụ lên mặt quỳ hàng ngay chỗ Tiểu Bạch đang ngồi đòi tăng giá rồi nhìn trung niên mà nói khi trong thấy vẻ mặt đang suy nghĩ của trung niên như khó xử với Tiểu Bạch:

- Tiểu bối muốn dùng gốc thảo dược này làm vật phẩm đấu giá không biết nó được bao nhiêu nguyên thạch

- Hà, Thiên ca đây là Lữ Tinh Thụ, huynh vẫn còn giữ sao!

Tiểu Bạch ngạc nhiên nhìn gốc Lữ Tinh Thụ mà Vũ Thiên vừa mới lấy ra nói có vẻ cũng không để ý tới trung niên nữa, Vũ Thiên lại nhìn về mặt của nó trong có vẻ cũng không hề muốn dùng gốc Lữ Tinh Thụ này nhưng hấn vẫn hỏi:

- Tiểu Bạch đệ muốn dùng nó sao!

Tiểu Bạch nghe hấn nói lại lắc đầu liên hồi mà giải thích có vẻ như không dám dùng Lữ Tinh Thụ “lão rùa với lão quái đàn nói đệ không được dùng Lữ Tinh Thụ nếu dùng đệ sẽ nổ tan xác”

Trung niên cùng Vũ Thiên ngần ra nhìn nó đang giải thích với vẻ hơi sợ mà ngạc nhiên nhưng Vũ Thiên chỉ lắc đầu không nói gì còn trung niên thì cầm gốc Lữ Tinh Thụ của Vũ Thiên vừa mới mang ra mà quan sát, nhưng càng nhìn lão lại càng nhăn mặt vì không thể nhận ra được đây là gốc thảo dược nào lão

đánh lắc đầu nhìn Vũ Thiên hỏi:

- Tiểu khách không biết gốc thảo dược này tên gì công dụng của nó thế nào!
- Nó được gọi là Lữ Tinh Thụ còn công dụng thì tiểu bối cũng không biết!

Vũ Thiên chỉ chậm rãi lên tiếng, hắn cũng hi vọng gốc thảo dược này sẽ giúp hắn kiếm được chút nguyên thạch chỉ là hắn nhìn thấy ánh mắt trung niên nhàn lại thì lại thay đổi chút ít

Trung niên sau một hồi quan sát tiếp nhưng cũng không thể nhìn ra chỗ đặc biệt hay khác biệt gì đánh lắc đầu liền nhìn về thiếu tử bên cạnh lão một khoảng ngắn mà lên tiếng nói:

- Ly Như người tìm trong Thực Vật Thư xem gốc thảo dược này tên gì có công dụng gì!
- Vâng thưa Ninh quản lý!

Thiếu tử tên Ly Như dù vẫn chưa sắp xếp xong đồng vật phẩm trên quầy nhưng vẫn gật đầu mà đi tới kệ chứa đầy ngọc giản phía sau hai người nhìn một lượt rồi cầm lấy một ngọc giản có đề ba chữ Thực Vật Thư mà đưa lên trán tra tìm, Vũ Thiên đành đứng đợi một lúc còn trung niên thì vẫn quan sát Lữ Tinh Thụ

Cũng chỉ mất vài phút Ly Như đã nói trong ngạc nhiên lẫn chút bất ngờ:

- Ninh quản lý trong Thực Vật Thư đúng là có một gốc thảo dược tên là Lữ Tinh Thụ chỉ là đây chỉ là tên gọi của Thú tộc còn Nhân tộc chúng ta lại gọi nó là Âm Dương Thụ!
- Có thật sao, vậy tiểu nữ người xem công dụng của nó là gì!

Trung niên tên Ninh quản lý tuy ngạc nhiên nhưng vẫn mừng rỡ mà hỏi còn Vũ Thiên chỉ biết thờ phào mà lắng tai nghe vì hắn cũng muốn biết công dụng thật sự của Lữ Tinh Thụ là gì vì từ khi tiến vào Huyền Lang Động để thu lấy hai loại thảo dược mà môn phái giao thì hắn cũng chỉ biết thu lấy mà không thể biết nó có công dụng gì

- Trong Thực Vật Thư này cũng không đề cập nhiều chỉ nói sơ sơ những công dụng chính nhất của nó, gốc thảo dược này đều dùng được cho dân giả và tu nguyên giả, chỉ là nếu như dân giả muốn dùng thì cần phải tốn nhiều công sức để chiết chế nó còn đối với tu nguyên giả thì rất nhiều công dụng nhưng lại cực kì hiệu quả với những tu nguyên giả nào nắm giữ âm hệ và dương hệ
- Ninh quản lý gốc thảo dược này còn được xếp vào loại hiếm trong Thực Vật Thư, trong đây chỉ đề cập tới nhiều đây nếu muốn tìm hiểu rõ hơn thì phải tìm trong Thực Vật Điển mà ở đây chúng ta không hề có loại này

Ninh quản lý chỉ gật đầu rồi thôi nhưng ánh mắt lão đã không khỏi kinh ngạc hiện lên trên vẻ mặt của lão nghi hoặc nhìn Vũ Thiên mà dò xét vì không biết Vũ Thiên lại kiếm được gốc thảo dược hiếm này chỉ là lão lại lắc đầu không hỏi nguồn gốc mà nhìn Vũ Thiên vẫn đang nghĩ hai hệ âm, dương:

- Nếu là thảo dược hiếm thì giá khởi điểm của nó là mười vạn nguyên thạch, Bảo Cẩm Đường ta sẽ lấy một phần trăm phí giao dịch tùy theo số nguyên thạch đầu giá được không biết ý tiểu khách thế nào!

Vũ Thiên vẫn còn đang nghĩ tới hai hệ âm dương khi nghe Ly Như nói nhưng khi Ninh quản lý nói tiếp thì mới giật mình gật gù đầu cũng không để ý tới một phần trăm giao dịch gì cả, Ninh quản lý thấy vậy cũng không hỏi gì thêm liền lấy một cái khay từ dưới quầy của bức tường lên khay nhỏ này chỉ có hai ngọc giản Ninh quản lý liền để Lữ Tinh Thụ vào rồi lại nhìn Vũ Thiên mà nói:

- Tiểu khách ghi tên mình vào hai ngọc giản này tiểu khách giữ một ngọc giản khi nào đầu giá kết thúc thì hãy đưa ngọc giản ra đối chứng với ngọc giản mà đường đang giữ để nhận nguyên thạch đầu giá được

Vũ Thiên chỉ gật đầu mà cũng không hỏi thêm hắn liền ghi tên mình vào hai ngọc giản rồi liền cầm lấy một ngọc giản cất vào trong Túi Trữ Vật tiến bước ra ngoài nơi này, Tiểu Bạch đã đậu lại trên vai Vũ Thiên nhưng cũng không làm phiền hắn và cũng không để ý tới Ninh quản lý đang cầm cái khay phủ một tấm khăn đỏ phía trên che chắn đi Lữ Tinh Thụ và ngọc giản ghi tên của Vũ Thiên mà liền gấp rút tiến vào trong cánh cửa nhỏ ngay đối diện thiếu nữ Ly Như mà tiến nhanh vào trong chỉ còn mình thiếu nữ Ly Như vẫn ở lại chinh đốn đồng vật phẩm

Vũ Thiên liền cùng Tiểu Bạch tiến ra phía ngoài cánh cửa nhìn nơi Phiêu Vân Lan cùng Phiêu Hải Liêm vẫn đứng chỗ cũ mà đi tới

- Xong rồi chứ, hàng của người giá khởi điểm là bao nhiêu!
- Mười vạn nguyên thạch
- Sao có thể ... được rồi chúng ta đi tới phòng đầu giá!

Phiêu Hải Liêm trong thấy Vũ Thiên đi tới thì liền hỏi vật phẩm đầu giá được, Vũ Thiên liền nói thẳng cái giá mà Ninh quản lý đã ra, chỉ là cái giá vật phẩm của hắn lại khiến cho Phiêu Hải Liêm phải tròn tròn mắt như không tin trong lòng lão liền nghĩ tới việc Vũ Thiên đang nói dối mình nên chỉ gật đầu rồi nghiêm mặt tiến thẳng vào trong nơi những quầy hàng đang bán hai bên

Phiêu Vân Lan chỉ kéo lấy tay Vũ Thiên đi phía sau Phiêu Hải Liêm nhưng trong lòng nàng cũng đang thắc mắc với cái giá vật phẩm của Vũ Thiên vì không biết tại sao vật phẩm của Vũ Thiên lại có giá khởi điểm ngang bằng với vật phẩm mà gia tộc nàng đang muốn tranh

- Vũ Thiên huynh đang nói dối phải không vật phẩm của huynh giá khởi điểm tới mười vạn sao!

Phiêu Vân Lan không thể kìm nén thắc mắc nên nhìn Vũ Thiên hỏi, Vũ Thiên nhìn ánh mắt nghi hoặc của nàng mà chỉ gật đầu cũng không giải thích gì vì chính hắn cũng không biết nên giải thích thế nào

- Tiểu Bạch lời của Vũ Thiên là đúng chứ!

Phiêu Vân Lan vẫn còn chưa tin lắm ánh mắt nàng lại nhìn Tiểu Bạch đã mở mắt tròn xoe đang nhìn tứ phía mà hỏi

- Đệ chỉ nghe được cái chi đó là mười vạn nguyên gì đó mà thôi

Tiểu Bạch gật gù cất tiếng nói mất to mất nhỏ nhìn quanh, Phiêu Vân Lan đành lắc đầu không hỏi nữa mà chỉ rẽ phải theo sau Phiêu Hải Liêm tiến vào lối nhỏ, Vũ Thiên cũng chậm chậm đi theo sau hai người mà rẽ vào lối nhỏ này như để tiến vào nơi nào đó mà đáng lẽ ra phải đi thẳng theo đường tròn

“Lối này dẫn vào phòng đấu giá”

Vũ Thiên tự nói trong lòng đi phía sau hai người cùng rẽ vào lối nhỏ bên phải con đường vốn dĩ phải đi thẳng xung quanh hai bên là những quầy hàng đang tập nập người mua kẻ bán nhưng khi tiến vào lối nhỏ này thì chẳng thấy bóng dáng ai hay là một quầy hàng nào mà hắn chỉ thấy hai bên là bức tường nâu được gắn vài viên đá vàng phát sáng, phía trước như là lối ra có ánh sáng cùng lúc hắc vào còn lẫn cả những tiếng nói từ trong vang vọng về tai hắn chỉ là không rõ chữ rõ câu

Lối nhỏ này cũng chỉ dài vài mét chỉ đủ lối cho hai người đi ngang chẳng mấy chốc thì ba người cũng đã tiến vào trong nhưng cũng chỉ là có mình Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch trên vai hắn là trọn mắt nhìn quanh há hốc miệng ngạc nhiên với cảnh tượng phía trong

Phòng đấu giá này rất rộng phía trên không trung phòng đấu giá này không hề có mái che mà chỉ để lộ thiên chính vì vậy mà nhìn thấy cả bầu trời tối đen phía trên, thẳng bên hắn là một khán đài đối diện với khán đài chính là bốn dãy ghế từ thấp lên cao nơi hắn cùng với Phiêu Vân Lan và Phiêu Hải Liêm đang đứng là chính giữa hàng ghế từ thấp lên cao mỗi dãy ghế còn cách ra một khoảng để làm lối đi

Những dãy ghế kia có sức chứa cả ngàn người những chiếc ghế trông phía trên đang không ngừng được lắp đầy, xung quanh dãy ghế trên những bức tường được gắn rất nhiều những viên đá trắng để chiếu sáng không gian rộng lớn này chỉ có khán đài còn được gắn thêm vài viên đá màu để tạo thêm màu sắc huyền hoặc cho khán đài thêm phần tráng lệ

Ba người Vũ Thiên tiến vào cũng không khiến cho ai chú ý vì bây giờ tất cả mọi ánh mắt đang nhìn phía trên khán đài nơi mà đấu giá vật phẩm sắp sửa bắt đầu

Phiêu Hải Liêm liền bước xuống tầng bậc thang nhỏ mà tiến xuống hàng ghế đầu gần nơi khán đài

Phiêu Vân Lan cùng Vũ Thiên lại tiếp tục theo sau, Tiểu Bạch trên vai hắn mất to mất nhỏ nhìn quanh có vẻ hoảng sợ rụt rè im lặng thân thể nhỏ bé của nó run lên liên hồi khiến Vũ Thiên phải hỏi nhỏ:

- Tiểu Bạch đệ không sao chứ sao lại run như cây rậy vậy!

Tiểu Bạch chỉ lắc đầu nhưng rồi lại nói nhỏ với hắn “đệ sợ” khiến Vũ Thiên hơi kinh ngạc vì không nghĩ Tiểu Bạch cũng biết sợ rồi lại vuột vuột mấy sợi râu nhỏ của nó như an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phòng Đấu Giá

“Nhị đệ”

“Nhị gia người đã tới”

Những tiếng nói không ngừng hướng Phiêu Hải Liêm mà chào hỏi khi thấy lão tới, Phiêu Hải Liêm chỉ gật đầu nhìn những trung niên hay là những thanh niên, thiếu nữ đang ngồi ở hàng ghế hai và ba gật đầu rồi lại nhìn về phía trung niên đang ngồi hàng ghế đầu tiên chỉ lớn hơn lão vài tuổi vẻ mặt bình đạm đi tới ngồi gần, trung niên này cũng chính là gia chủ của Phiêu gia Phiêu Lăng

- Vì có chút chuyện nên bây giờ mới tới, lần đấu giá này chúng ta nhất định phải đấu giá được *Nghịch Thiên Tuyền*!

Phiêu Hải Liêm chậm rãi lên tiếng nhưng rất nhất quyết phải lấy được Nghịch Thiên Tuyền trong lần đấu giá này ánh mắt lão nhìn về phía Phiêu Vân Lan với Vũ Thiên mà ra dấu cho hai người ngồi kế bên lão vì hàng ghế hai và ba đã không còn chỗ cho nên hai người cùng ngồi vào hàng ghế đầu

Còn những người ngồi hàng ghế hai và ba phía sau đều là tộc nhân trong gia tộc, có thể nói ba hàng ghế đầu này chính là Bảo Cẩm Đường giành riêng cho tứ gia tộc nắm quyền ở thành này, tuy tứ gia tộc trong mắt Nguyễn gia không là gì nhưng vẫn phải để chút mặt mũi cho tứ gia tộc hiện đang nắm quyền Thành Vị Thanh

- Tiểu tử đó là ai sao lại đi cùng với đệ!

- Hắn là bạn của Vân Lan, chỉ mới quen vì tiện đường nên đệ cũng đưa hắn tới đây để tham gia đấu giá lần này!

Phiêu Lăng gia chủ ánh mắt hơi ngạc nhiên nhìn Vũ Thiên ngồi ngoài cùng hàng ghế lão đang ngồi, còn ngồi cạnh Phiêu Vân Lan chính vì nhận ra Vũ Thiên không phải là người trong gia tộc cho nên mới hướng đến Phiêu Hải Liêm mà hỏi nhưng vẫn nghi ngờ với câu giải thích của Phiêu Hải Liêm khi thấy Vũ Thiên có vẻ thân thiết với Phiêu Vân Lan nhưng lúc này Vũ Thiên lại đang quan sát trên khán đài mà không để ý những chuyện xung quanh

- Vân Lan, lâu rồi ta không được gặp nàng, mấy ngày qua không biết nàng sống như thế nào!

Nơi này có bốn dãy ghế phân cách một khoảng dãy ghế mà Phiêu gia đang ngồi nằm ở ngoài cùng bên phải nhìn hướng lên khán đài, giọng nói vừa mới phát ra lại vang lên ở dãy ghế kế bên Phiêu gia, Phiêu Vân Lan liền nhìn về phía thanh niên vừa gọi tên mình mà châu mày khó chịu đó là một thiếu niên chỉ khoảng hai mươi tuổi bộ đồ hắn mang tỏa ra vẻ chói mắt thiếu niên này ngồi ở hàng ghế thứ hai đủ cho thấy hắn là tộc nhân của một trong tứ gia tộc

Hàng ghế này giành cho Nghêu gia, thiếu niên này có vẻ là nhị thiếu gia của Nghêu gia đôi mắt tham lam của hắn đang nhìn Phiêu Vân Lan không rời nên mới khiến nàng khó chịu nhưng thiếu niên có vẻ như trong thấy vẻ khó chịu của Phiêu Vân Lan tuy nàng không lên tiếng đáp trả hắn nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn giữ nguyên với nàng rồi ánh mắt lại chuyển hướng đến Vũ Thiên nhưng không thấy Tiểu Bạch trên vai Vũ Thiên đang ngồi bên cạnh nàng tuy Vũ Thiên đang nhìn khán đài mà không để ý gì tới cuộc nói chuyện của hai người nhưng hắn vẫn tức giận mà mắng lớn:

- Chỉ còn vài tháng nữa muội đã là người của ta sao lại còn đi cạnh ngồi cạnh tên tiểu tử nào thế kia muội không nghĩ là ta đang tức giận lắm sao!

- Ai là người của ngươi chứ, ngươi hãy đi tới Vi Hồng Viện mà tìm người của ngươi ta nghe đồn là ngươi cũng đã tới đó nhiều lần rồi!

Phiêu Vân Lan vẻ mặt đỏ như quả ớt mắng lại chỉ là khi nàng dứt lời thì rất nhiều tiếng cười đã vang lên quanh nơi nàng ngồi tuy những tiếng nói bàn tán phía trên vẫn vang lên nhưng những người ngồi gần hàng ghế của nàng đều nghe thấy

- Nàng ...!

- Nghêu Phúc!

Một giọng nói trầm bổng tức giận cắt đứt tiếng nói tiếp theo của nhị thiếu gia Nghêu gia khi hắn nghe thấy giọng nói này mà trở nên im lặng cuối đầu nhìn lên về trung niên vẻ mặt âm trầm đang ngồi ở hàng ghế đầu trên hắn nhưng trung niên nam tử chỉ nhìn về phía Phiêu Lăng gia chủ lên tiếng mà không hề để ý tới hắn:

- Phiêu Lăng, không phải lão đã nhận lời của ta, sẽ gả tiểu nữ duy nhất của ngươi cho nhị tử của ta sao bây giờ ta thấy lão dường như muốn hủy ước thì phải

- Nghêu Thành, đính ước đã định tất nhiên ta sẽ không nuốt lời đã hứa với lão!

Phiêu Lăng gia chủ nét mặt gật gật một chút nhưng vẫn lên tiếng đáp lời, trong lòng Phiêu Lăng tuy có chút khó chịu với câu nói mà Nghêu Thành vừa nói nhưng vẫn không hề tỏ ra mặt nếu không phải trong tứ gia tộc Phiêu gia đang nắm ở thế yếu vì có thể bị thay thế bất cứ lúc nào bằng một gia tộc khác trong thành chính vì vậy mà gia chủ như lão đành phải dùng tới hôn ước với một trong ba gia tộc còn lại để duy trì mà giữ vững vị trí nhưng với lão việc này cũng rất khó

- Nếu thế thì thiếu niên đi cạnh tiểu nữ của ngươi, Phiêu Lăng ngươi có thể cho ta một lời giải thích không!

Trung niên được Phiêu Lăng gia chủ gọi là Nghêu Thành cũng chính là gia chủ Nghêu gia liền nhìn Vũ Thiên đang nhìn trên khán đài ngó lung tung có vẻ cũng không để ý tới lão đang nhìn về hắn mà hỏi

- Hắn chỉ là tùy tùng của con gái ta, ta phái hắn theo chỉ để bảo vệ con gái ta, ta cũng không muốn nó khi về gia tộc các ngươi lại không được lãnh lặn vì bị hãm hại nên đành phải phái tùy tùng theo để bảo vệ việc này ngay cả lão Nghêu Thành ngươi cũng quản hay sao!

Phiêu Lăng gia chủ lại tùy ý mà biện một lời giải thích, nhưng Nghêu Thành gia chủ có vẻ chấp nhận nhưng giọng nói lại có chút châm chọc đáp lời

- Nếu thế thì ta đành phải đa tạ Phiêu Lăng gia chủ vì đã lo xa giúp Nghêu gia, nhưng theo ta biết thì tiểu nữ của ngươi có vẻ cũng không đến nỗi nào cần được bảo vệ!

Phiêu Lăng lòng mày càng nhíu lại sắc mặt dường như không còn giữ được bình tĩnh nhưng rồi lại nhìn phía trên khán đài không đáp lời Nghêu Thành gia chủ vẻ mặt cũng trở lại hòa hoãn

- Vũ Thiên huynh đừng để ý tới lời cha muội nói!

Phiêu Vân Lan sắc mặt có chút khó chịu nhìn Vũ Thiên nói nhỏ, nhưng Vũ Thiên vẻ mặt vẫn nhìn quanh đáp lời nàng “không, không có gì ta có nghe thấy gì đâu”

Vũ Thiên dứt lời cũng không để ý Phiêu Vân Lan như thế nào mà nhìn Tiểu Bạch đang ngồi trên đùi khiến hắn hơi ngạc nhiên hỏi “Tiểu Bạch sao đệ không ở trên vai ta mà lại xuống đây” Tiểu Bạch ngược đầu nhìn Vũ Thiên nói nhỏ “ngồi trên vai huynh bọn họ thấy mờ mờ, trông rất kỳ” Vũ Thiên nghe nó nói mà không khỏi quay đầu nhưng rồi hắn lại cùng Tiểu Bạch mắt mở to nhìn khán đài đấu giá đã sắp bắt đầu

Phiêu Vân Lan tuy nghe thấy Vũ Thiên hỏi Tiểu Bạch nhưng cũng không nói gì nàng cùng Phiêu Hải Liêm lại im lặng nhìn hướng khán đài, những tộc nhân Phiêu gia phía sau chỉ nhìn Vũ Thiên với vẻ khó hiểu không biết tên thiếu niên này từ đâu xuất hiện lại còn đi cùng nhị gia chủ

Cùng lúc đó quanh phía trên Vũ Thiên ở một vài dãy ghế hay hàng ghế trong phòng đấu giá này nhưng vẫn vang lên hai chữ “tùy tùng” nhưng rất nhỏ dường như chỉ thốt lên cho chính người thốt ra nghe thấy cùng một vài ánh mắt nhìn Vũ Thiên với vẻ khó hiểu những tiếng nói lầm bầm cũng đã vang lên trong đầu suy nghĩ của những tu nguyên giả quanh đây khi nhìn Vũ Thiên “chắc cũng vì nguyên thạch nếu không sao một tu nguyên giả cảnh giới Huyết lại đi làm tùy tùng thế này”

Nhưng rồi đám tu nguyên giả này lại hơi ngạc nhiên vì họ dường như nhận ra Phiêu gia có vẻ không nhận ra Vũ Thiên là một tu nguyên giả nếu không sẽ không dùng hai chữ “tùy tùng” để phỉ báng tu nguyên giả nhưng rồi chính bọn họ cũng lắc đầu không để ý

Cùng lúc đó nam tử chỉ khoảng ba mươi hai, ba mươi ba đứng trước khán đài sau khi đã hỏi gì đó với một thiếu nữ trên tay còn có một khay che vài đồ tiến ra rồi thiếu nữ đó liền tiến tới chỗ hai nữ tử bên phải đứng sau nam tử đứng trước khán đài, hai nữ tử này cũng đang bê hai cái khay khác che vài nhưng là xanh lam mà nói gì đó rồi liền thay đổi vật phẩm bên trong khay rồi trực tiếp rời khỏi khán đài một cách nhanh chóng tiến vào cánh cửa nhỏ bên trái thẳng hướng Vũ Thiên đang ngồi nhìn hướng bọn họ mà biến mất vào trong cánh cửa

Đồng lời lúc này tiếng nói của nam tử trên khán đài cũng đã vang lên khiến cho tất cả mọi người có mặt trong phòng đấu giá đều nhìn hướng bốn dãy ghế mà nói to giọng nói của nam tử vọng khắp phòng đấu giá mà không cần bất cứ thứ gì để trợ giúp phát thanh có khi lấn áp hết tất cả những lời đang bàn tán xôn xao:

- Các vị ta tên là Nguyễn Thăng lần đấu giá này vẫn do ta chủ trì, vật phẩm đấu giá lần này cũng chỉ có mười vật phẩm nhưng vào phút cuối lại xuất hiện một vật phẩm quý hiếm hơn cả vật phẩm của Nguyễn gia đưa ra cho nên một vật phẩm của Nguyễn gia đã thay đổi bằng vật phẩm quý hiếm đó

Nguyễn Thăng dứt lời đã khiến không ít những tu nguyên giả ở đây có hứng thú cùng với những dân giả tò mò vì không biết là thứ gì mà lại đáng để Nguyễn gia coi trọng như vậy khiến mọi người đều trở nên im lặng mà nhìn hết về hướng khán đài

- Những vật phẩm đấu giá lần này chắc chắn sẽ làm các vị hài lòng đã tới đây

Nguyễn Thăng lại tiếp tục lên tiếng nhưng ánh mắt rất sắc bén liếc một vòng từ trên hàng ghế cao xuống nơi tứ gia tộc mà nói hắn cũng nhìn ra được tuy những ghế trống trong phòng đấu giá được lấp đầy nhưng những người tham gia đấu giá chỉ sợ không tới một phần mười của phòng đấu giá này, đa số chỉ tới xem cho vui, xem vật phẩm đấu giá là gì

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cực Đoan Kiếm

- Giá khởi điểm của lần đấu giá này vật phẩm thấp nhất cũng khoảng ba vạn nguyên thạch và cao nhất là mười vạn nguyên thạch

Ở trên những dân giả và tu nguyên giả ngồi xen lẫn nhau vẫn đang nhìn xuống khán đài nơi Nguyễn Thăng đang đọc thoại một mình mà lại tiếp tục xôn xao cùng những tiếng xì xầm không ngừng vang lên xung quanh những dãy ghế trong phòng đấu giá

Nhưng khi Nguyễn Thăng nói vật phẩm đấu giá đầu tiên cũng đã khiến cả tất cả các dãy ghế trong phòng đấu giá đều im lặng trở lại hướng khán đài nhìn Nguyễn Thăng:

- Vật phẩm đầu tiên mà Bảo Cẩm Đường chi nhánh của Nguyễn gia muốn giới thiệu với các vị đó là một chiếc áo!

Nguyễn Thăng vừa nói dứt lời liền nhìn về phía sau hắn đó là mười nữ tử xếp thẳng hàng ngang y phục của mười nữ tử đều giống hệt nhau trên tay mỗi nữ tử đều giữ một cái khay, cái khay này giống như cái khay mà Vũ Thiên khi đăng ký vật phẩm đấu giá, tuy nhiên lúc này mỗi khay đều được phủ một lớp vải xanh lam kín kẽ cho nên khó lòng mà trong thấy được vật phẩm bên trong

Nguyễn Thăng quay đầu nhìn nữ tử đứng ở hàng đầu tiên bên trái hắn gật đầu khi thấy nữ tử nhìn mình, nữ tử này liền mang theo cái khay kín vải tiến lên đứng cạnh Nguyễn Thăng

Nguyễn Thăng liền lật nhẹ vài phủ trên cái khay ra, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về phía vật phẩm nằm trong cái khay mà quan sát

Vũ Thiên cũng hiếu kỳ mà nhìn hần chỉ thấy một chiếc áo được gấp gọn gàng tỏa ra ánh sáng xanh nhẹ khiến hần hơi ngạc nhiên vì cảm nhận được một hệ ẩn trong chiếc áo xung quanh chiếc áo những sợi tơ trắng đã được kết lại nhưng lại chuyển thành màu xanh chiếc áo này không hề mỏng mà có vẻ rất dày, nhưng không đợi hần tìm hiểu chiếc áo này như thế nào thì Nguyễn Thăng đã tiếp tục giới thiệu vật phẩm đầu tiên này cho nên hần chỉ việc nghe:

- Chiếc áo này nó có tên là Áo Miên Bồ, áo này được kết từ tơ của một con nhện thuộc Nhện tộc trong Thú tộc con nhện này cũng đã đạt tới Trung Linh nên độ bền của nó trong phòng thủ đối với tu nguyên giả cảnh giới Nguyên thì khỏi phải nói, còn đối với dân giả thì rất thích hợp tránh cái lạnh

Nguyễn Thăng nói tới đây thì liền ngừng dùng mắt nhìn một lượt về phía mọi người đang tham gia đấu giá, nhưng hần lại nhanh hiện lên chút thất vọng vì thấy được dường như chỉ có vài tu nguyên giả cảnh giới Nguyên trong rất nhiều tu nguyên giả cảnh giới Nguyên là có hứng thú với nó, nhưng hần cũng đành phải nói giá khởi điểm của nó:

- Giá khởi điểm của Áo Miên Bồ là ba vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch

- Ba vạn ba trăm nguyên thạch

Nguyễn Thăng vừa dứt lời thì cũng đã có một nam tử ra giá ngay sau đó, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về nam tử này, Nguyễn Thăng nhìn về phía nam tử vừa mới ra giá ngồi ở dãy ghế Nghêu gia hơi ở chính giữa:

- Vị huynh này đã ra giá ba vạn ba trăm nguyên thạch không biết còn ai ra giá cao hơn nếu không thì Áo Miên Bồ này

- Ba vạn năm trăm nguyên thạch

- Bốn vạn nguyên thạch

Tiếp sau tiếng nói của Nguyễn Thăng là một vài tiếng ra giá khác vang lên nhưng cũng chỉ tăng tới năm vạn nguyên thạch thì đã ngừng lại vì đã không còn ai có hứng thú với Áo Miên Bồ

Cuối cùng Áo Miên Bồ cũng thuộc về nam tử đã ra giá năm vạn nguyên thạch cũng chính là nam tử đã ra giá đầu tiên

Nữ tử đứng cạnh Nguyễn Thăng trên tay vẫn nâng cái khay liền rời khỏi khán đài mà đi về phía nam tử trên hàng ghế ở dãy Phiêu gia vừa mới đấu giá thành công Áo Miên Bồ khi tới gần nàng đưa cho nam tử đó hai ngọc giản ghi tên mình, nam tử liền giữ lấy một cái còn một cái được nữ tử đó để lên tấm khăn xanh lam đã đẩy lên cái khay đang che chắn đi Áo Miên Bồ cùng ngọc giản phía trong, nữ tử liền gật đầu với nam tử nhưng không nói gì chỉ quay lại nơi khán đài nhưng không hề quay lại chỗ cũ trên khán đài mà trực tiếp rẽ phải tiến vào cánh cửa nhỏ đối diện Vũ Thiên đã thấy nữ tử mang khay che vài đồ lúc trước tiến ra rồi tiến vào lại

Nguyễn Thăng cũng không đợi nữ tử mang khay Áo Miên Bồ tiến vào trong đã trực tiếp lên tiếng tiếp giới thiệu vật phẩm thứ hai dường như cứ mỗi vật phẩm được đấu giá xong có nghĩa là nữ tử đó cũng không cần đứng ở nơi này nữa mà trực tiếp tiến vào trong có vẻ như là nơi quản lý Bảo Cẩm Đường

- Vật phẩm thứ hai của lần đấu giá này chính là Lá Lô Cốt chắc có lẽ đối với tứ gia tộc cùng mọi người trong thành chắc nó cũng đã không còn xa lạ gì!

Vũ Thiên nghe vậy liền biết thứ này có vẻ không có tác dụng với tu nguyên giả mà chỉ có tác dụng với dân giả hần lại nhìn về đám bốn lão gia chủ của tứ gia tộc ngồi một mình một hàng ghế đầu tiên đều đang sáng lên nhìn chăm chăm về phía nữ tử đã đứng kế bên Nguyễn Thăng nói đúng hơn là nhìn về phía cái khay đã được tấm vải che kín, Vũ Thiên cũng tò mò mà nhìn chăm chăm khi Nguyễn Thăng đang lật tấm vải che kín lên

Tiểu Bạch ngồi trên đùi hần mà mặt hồ nhỏ cùng hai mắt tròn xoe cũng giống như hần đều đang mở to mắt mà nhìn vật phẩm thứ hai có vẻ nó cũng có hứng thú với những vật phẩm đấu giá

Vũ Thiên chỉ thấy một cái hũ giống như thủy tinh cao khoảng mười hai cen rộng trong khoảng một vòng hai ngón tay chạm vào nhau phía ngoài hũ, trong hũ đựng một loại lá đã phơi khô nhỏ như những lá trà nhưng những chiếc lá này lại xoắn lại như tóc xoắn toàn là một màu nâu sẫm

Hần nhìn mãi cũng không thấy có gì đặc biệt sao nhìn mọi người trong phòng đấu giá có vẻ đang rất háo hức, nhưng tiếp theo hần đã một phen kinh ngạc khi mà Nguyễn Thăng mở nắp đựng hũ ra, không đợi hần lên tiếng mà những người đang xem đấu giá đều phải thốt lên trong ngạc nhiên:

“Trời hương thơm này thật nồng”

“Chẳng lẽ nó được trăm năm rồi”

“Đây là Lá Lô Cốt sao”

“Thật không thể tin được”

- Giá khởi điểm của Lá Lô Cốt này là năm vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch

Nguyễn Thăng lại tiếp tục lên tiếng nói giá khởi điểm của Lá Lô Cốt, ánh mắt hần lại quét toàn trường nhận ra những tu nguyên giả dường như chẳng có hứng thú gì với Lá Lô Cốt mà chỉ hướng ánh mắt nhìn trong ngạc nhiên với thứ lá này

Nhưng cũng may là tứ gia tộc cùng những dân giả trong Thành Vị Thanh lại rất có hứng thú với Lá Lô Cốt vì số lượng không nhiều với lại rất hữu dụng

với dân giả vì theo như Nguyễn Thăng biết thì nó đã được đốt trong trăm năm nhưng hương thơm cùng các lá vẫn giữ nguyên đủ cho thấy diệu dụng của nó

- Tám vạn nguyên thạch

Ánh mắt Nguyễn Thăng liền nhìn về nam tử vừa mới ra giá mà gật đầu chỉ lên tiếng tiếp vị nam tử này ngồi ở hàng ghế giữa ở dãy ba nơi mà gia tộc Hàn gia tọa vị

Gia tộc Phiêu gia ngồi ở dãy thứ nhất bên trái khán đài nếu đứng ở khán đài nhìn lên, Nghêu gia kế bên tiếp dãy ba chính là Hàn gia, kế dãy bên Hàn gia chính là Tiêu gia

Lần này tiếng nói phát ra từ bên dãy Hàn gia nhưng cũng không phải do Hàn gia đấu giá mà do một cá nhân nào đó trong Thành Vị Thanh ra giá

- Vị huynh này đã ra giá tám vạn nguyên thạch không biết còn ai ra giá cao hơn, nếu không thì Lá Lô Cốt sẽ thuộc về vị huynh này

Nguyễn Thăng liền lên tiếng mời chào mong là sẽ có người ra giá cao hơn và có vẻ cũng không phụ lòng hán đã có người ra giá tiếp

- Mười vạn nguyên thạch!

- Tiêu lão gia chủ đã ra giá mười vạn, không biết còn ai ra giá cao hơn không!

Nguyễn Thăng chỉ nhìn về lão già ngồi đầu một mình ở dãy ghế hàng đầu Tiêu gia nhìn lão già đã ngoài sáu mươi tóc điểm bạc mà lên tiếng, lão già này cũng chính là Tiêu gia gia chủ Tiêu Xương tuy lão đã ngoài sáu mươi nhưng trong vẫn còn rất minh mẫn khỏe mạnh

- Mười lăm vạn nguyên thạch

Ánh mắt mọi người trong phòng đấu giá liền chuyển nhìn về phía trung niên nam tử vừa mới nâng giá không ai khác đó chính là của Phiêu Lăng gia chủ, Phiêu Lăng gia chủ vẫn bình tĩnh cũng không để ý tới ánh mắt của mọi người đang nhìn mình

- Phiêu gia chủ đã ra giá mười lăm vạn nguyên thạch không biết còn ai ra giá cao hơn không nếu không thì vật phẩm này sẽ thuộc về Phiêu gia chủ

Nguyễn Thăng vừa nghe vật phẩm được nâng giá lên nữa thì liền nói lớn hơn nữa chỉ cần giá càng cao thì hắn càng mừng nhưng có vẻ nó vẫn chưa hề ngừng mà một cái giá khác đã được đưa ra

- Hai mươi vạn!

Ánh mắt mọi người lần này lại đổ dồn về dãy ghế ba hàng đầu tiên nơi mà vừa phát ra tiếng nâng giá, không ai khác ngoài Hàn gia chủ, Hàn gia chủ vẫn bình tĩnh khi mọi người đổ dồn về

- Hàn gia chủ đã ra giá hai mươi vạn không biết ...

- Ba mươi vạn, hai tiểu oa nhi Phiêu Lăng, Hàn Tuyên nếu hai tiểu oa nhi các người ra giá cao hơn thì Lá Lô Cốt này lão phu đây sẽ nhường cho hai người!

Nguyễn Thăng chưa nói dứt lời thì đã bị giọng nói vẫn to rõ vang khắp phòng đấu giá của Tiêu Xương gia chủ vang lên cắt đứt lời nói của hắn, nhưng Nguyễn Thăng cũng không hề tức giận chỉ nhìn về hai gia chủ Hàn gia với Phiêu gia tuy trong thấy hai người mặt đã đỏ vàng trán đã nhũn lại nhưng có vẻ như đã gấn kìm nén vì đã bị gọi là tiểu oa nhi nhưng hai người cũng biết Tiêu Xương gia chủ gọi hai người như vậy cũng không sai gì mấy ngay cả Nghêu gia chủ cũng vậy nếu bị lão gọi là tiểu oa nhi thì cũng đành ngậm bồ hòn mà bỏ qua

Hàn Tuyên, Phiêu Lăng hai vị gia chủ lông mày đã giãn ra chỉ cười khề nhìn Tiêu Xương gia chủ khách sáo đồng loạt lên tiếng:

- Tiêu lão đã quá, vẫn bồi làm sao dám tranh với người, ba mươi vạn nguyên thạch Lá Lô Cốt này đành để người lấy vậy!

Hai người dứt lời rồi nhìn Nguyễn Thăng đợi hắn kết thúc vật phẩm đấu giá thứ hai, còn Tiêu Xương lão gia chủ sắc mặt đã nhẵn lại vì biết ẩn ý của hai tên tiểu bồi nhưng đành nuốt hận trong lòng

Nghêu Thành gia chủ cũng chỉ yên lặng cũng không tranh giành với ba gia chủ, nam tử ra giá đầu tiên cũng đã không còn ra giá khi Tiêu Xương lão gia chủ ra giá mà chỉ nhìn ba vị gia chủ của Thành Vị Thanh tranh vật phẩm thứ hai

Nguyễn Thăng nhìn thấy vậy thì cũng biết Lá Lô Cốt cũng chỉ có thể ngừng ở ba mươi vạn nguyên thạch nhưng nhiều đây cũng đã quá nhiều với cái giá thật của Lá Lô Cốt nên cũng không nghĩ nhiều mà liền chốt giá

- Vậy thì Lá Lô Cốt này thuộc về Tiêu lão gia chủ!

- Vật phẩm thứ ba trong lần đấu giá này là một gốc Nhân Sâm hai trăm năm tuổi, chắc có lẽ ta cũng không cần nói công dụng của nó ở đây chắc mọi người cũng đều đã biết công dụng của nó rồi giá khởi điểm là sáu vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch

- Mười vạn nguyên thạch

- Mười lăm vạn nguyên thạch

Vũ Thiên chỉ lặng thinh lâu lâu lại nhìn những người đang ra giá gốc Nhân Sâm, nhưng Tiểu Bạch trên đùi hắn thì lại rất hứng thú nó nhìn gốc Nhân Sâm mà mắt mở to nhưng rồi gục gặc đầu hồ nhỏ của nó lại đi hai chân lên đùi

Vũ Thiên không biết là có ý gì chỉ là Vũ Thiên lại không có hứng thú với gốc Nhân Sâm vì chẳng biết nó có công dụng gì và lại hắn cũng không có nguyên thạch để mà đấu giá nên cũng không để ý hoặc là vì không chú ý tới hành động của Tiểu Bạch

Chẳng mất bao lâu thì vật phẩm thứ ba cũng đã được đấu giá xong, gốc Nhân Sâm này lại thuộc về Hàn gia chủ với giá hai mươi vạn nguyên thạch

Vũ Thiên nhìn ra lần đấu giá này chỉ sợ là tứ gia chủ cùng những tu nguyên giả hay cá nhân dân giả nào giàu nguyên thạch tranh giành

- Vật phẩm thứ tư lần này là một thanh kiếm do khí sư của Nguyễn gia chế tạo, trong thanh kiếm này ẩn chứa một pháp quyết gọi là Cực Đoan cho nên tên của thanh kiếm này cũng được gọi là Cực Đoan Kiếm, nhưng thanh kiếm này chỉ thích hợp với những tu nguyên giả nắm giữ hòa hệ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thái Cực Thương

Nguyễn Thăng vừa nói vừa lấy tấm vải ra khỏi cái khay nơi nữ tử thứ tư đang đứng cạnh hắn

Vũ Thiên mở to mắt nhìn vật phẩm thứ tư ở trong cái khay mà mắt tròn mắt dẹt mà trong đầu đã tự nói “nó nhỏ tí như này thì đánh đấm gì được” vì hắn chỉ thấy đúng một thanh sắc nhỏ hình kiếm mũi kiếm đỏ rực còn chuôi kiếm hắn thấy có một viên đá nhỏ như là ngọc giản nhưng lại nhỏ hơn ngọc giản rất nhiều được khảm ngay chuôi kiếm thanh sắc hình kiếm này cũng chỉ dài khoảng năm cen đựng trong một hộp thủy tinh trong suốt cho nên mới nhìn thấy được thanh kiếm nhỏ

Nhưng mà Vũ Thiên nhìn quanh phòng đấu giá có vẻ như không hề có ai thắc mắc với thanh sắc nhỏ hình kiếm này dường như bọn họ đã biết trước nên cũng không bất ngờ khi trong thấy hắn cũng đành lắc đầu không hỏi cùng lúc đó là tiếng nói của Nguyễn Thăng đã vang lên

- Giá khởi điểm của thanh Cực Đoan Kiếm là bảy vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch!

Nguyễn Thăng dứt lời liền nhìn một lượt những người đang ra giá từng tiếng hét giá vang lên từ bảy vạn đã tăng tới mười vạn cho tới mười hai vạn rồi mười bốn vạn nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ngừng tăng giá

Đa số là những tu nguyên giả trong phòng đấu giá tranh thanh kiếm này ngay cả tứ gia chủ của tứ gia tộc cũng chỉ nhìn những tu nguyên giả này đấu giá mà không hề xen vào hay tăng giá có vẻ như vật phẩm đấu giá của Nguyễn gia đưa ra một phần cho tu nguyên giả một phần cho dân giả chính vì vậy mà khi vật phẩm dành cho tu nguyên giả thì tu nguyên giả tranh cho dân giả thì dân giả tranh

Cuối cùng thanh Cực Đoan Kiếm này cũng thuộc về một nam tử ngồi tít cao trên hàng ghế ở dãy Hàn gia với giá hai mươi lăm vạn nguyên thạch, Nguyễn Thăng có vẻ đã hài lòng với cái giá của thanh kiếm mà liền chốt giá rồi lại tiếp tục giới thiệu vật phẩm tiếp theo

- Vật phẩm thứ năm chính là một viên đan dược dùng để tăng sinh mệnh do Dược sư của Nguyễn gia luyện chế

Nguyễn Thăng hơi ngừng lại một chút rồi nhìn tứ gia chủ một lượt rồi lật tấm vải che vật phẩm thứ năm

- Chắc viên đan dược này cũng không xa lạ gì với tứ gia chủ nó chính là viên Mệnh Đan giá khởi điểm của nó là bảy vạn nguyên thạch

Vũ Thiên lại ngẩng đầu nhìn viên đan dược nửa xanh nửa đỏ nhỏ hơn hột sấu siêng nhưng tròn vo chứ không méo đựng trong cái hộp nhỏ nhưng hộp đựng nhẵn nhưng nó lại trong suốt như thủy tinh Vũ Thiên lại gục đầu nhìn thấy Tiểu Bạch cũng đang nhìn mình chỉ thấy nó đã mở miệng nói với hắn “Thiên ca, cái viên đan dược kia nửa xanh nửa đỏ uống vào chắc nửa đỏ nửa xanh” nói rồi nó lại nhìn trên khán đài không đợi Vũ Thiên gật gù với nó, cùng lúc đó hắn chỉ nghe thấy những tiếng ra giá của tứ gia chủ vang lên liên hồi mà cũng không để ý

- Bốn mươi vạn nguyên thạch nếu không còn ai ra giá vậy thì viên Mệnh Đan này thuộc về Tiêu lão gia chủ

Nguyễn Thăng hăng hái mà chốt giá khi Tiêu Xương gia chủ đã nâng giá lên bốn mươi vạn rồi lại tiếp tục vật phẩm thứ sáu khi mà tất cả mọi người trong phòng đấu giá vẫn bàn tán:

- Vật phẩm đấu giá thứ sáu cũng là một viên đan dược nhưng nó chỉ có công dụng với tu nguyên giả đó chính là Trì Nhân Đan, viên đan dược này cũng chính do Dược sư của Nguyễn gia luyện chế, tác dụng của nó đối với tu nguyên giả cảnh giới Huyết cũng không hề nhỏ vì viên đan dược này sẽ giúp tu nguyên giả đột phá một tầng cảnh giới Huyết, giá khởi điểm của nó là bảy vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch

Vũ Thiên không khỏi ngẩn đầu thật cao nhìn viên Tri Nhân Đan đựng trong hộp nhỏ mà sáng mắt nhưng rồi lại ảo não mà trở lại trạng thái ban đầu vì hắn nghĩ tới cảnh biệt bấy giờ trong Tủ Trữ Vật của hắn không còn một viên nguyên thạch nào thì làm sao mà tham gia đấu giá cho được đành bỏ qua viên đan được giúp hắn tăng tầng cảnh giới, tuy hơi có chút tiếc nhưng cũng đành chịu, chỉ có Tiểu Bạch là chưa bao giờ ảo não vẫn nhìn trong háo hức

Nguyễn Thăng vừa dứt lời đã có rất nhiều tu nguyên giả ra giá, vì trong phòng đấu giá này cũng không thiếu tu nguyên giả cảnh giới Huyệt đường như tất cả tu nguyên giả cảnh giới Huyệt đều đang điên cuồng với viên đan được này

Vì thế mà nguyên thạch không ngừng tăng lên từ bảy vạn ban đầu đã tăng lên đến hai mươi vạn sau ba bốn lần ra giá rồi lại tiếp tục lên tới ba mươi vạn nhưng cuối cùng cũng ngừng lại ở bốn mươi một vạn nguyên thạch và nó thuộc về một nữ tu nguyên giả ngồi ở Tiêu gia hàng ghế giữa tuy trong vẻ mặt đang mừng rỡ của nàng khi đấu giá được Tri Nhân Đan nhưng trong lòng nàng cũng có chút tiếc số nguyên thạch mà nàng đã tích lũy được bấy lâu nay

- Vật phẩm thứ bảy của lần đấu giá này chính là viên Mệnh Đan nhưng lần này số lượng của nó có tới hai viên mà không phải một viên, giá khởi điểm của nó là tám vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch

Nguyễn Thăng dứt lời thì những tiếng ra giá đã không ngừng vang lên khiến cho tám vạn lúc đầu đã bị đẩy lên hai mươi vạn một cách chóng vánh do những cá nhân trong Thành Vĩ Thanh ra giá nhưng lại tiếp tục tăng khi mà ba gia chủ vẫn còn đang tranh giành chỉ có Tiêu Xương lão gia chủ lòng mày đã nhướng lên cao hai tay giả nua đã nắm chặt vào thanh trượng gỗ đã ấn chặt hơn nhưng rồi lại lắc đầu bỏ qua mắt nhắm lại mà không hề ra giá nữa

Đám tộc nhân của Tiêu gia khi thấy lão gia chủ Tiêu Xương đã ngừng ra giá thì không khỏi ngừng ra mặt nhưng cũng không dám nói ra nhưng đã hiện rõ trên mặt họ là sự mừng rỡ

- Huynh từ bỏ viên Mệnh Đan sao nó có thể giúp huynh sống thêm vài chục năm nữa đó!

Khi viên Mệnh Đan tăng tới năm mươi vạn thì Phiêu Lăng gia chủ cũng đã ngừng đấu giá khiến cho Phiêu Hải Liêm hơi bất ngờ, nhưng Phiêu Lăng gia chủ chỉ lắc đầu:

- Ta chỉ đang nâng giá nó thêm thôi, chúng ta còn phải để nguyên thạch mà tranh Nghịch Thiên Tuyền cho nên không thể vung phí cho cái khác, ta chỉ đang tiêu hao nguyên thạch của hai lão càng nhiều càng tốt mà thôi

Phiêu Lăng nói tới đây thì im lặng, Phiêu Hải Liêm chỉ gật đầu rồi cùng Phiêu Lăng tiếp tục xem hai gia chủ Nghê gia với Hàn gia đang tranh giành hai viên Mệnh Đan

Nhưng cuối cùng thì nó cũng thuộc về Hàn Tuyên gia chủ, lão đã dùng tới bảy mươi vạn nguyên thạch để lấy được nó từ Nghê Thành gia chủ mới chịu từ bỏ

- Vật phẩm thứ tám trong lần đấu giá này chính là ...

“Cuối cùng cũng đến vật phẩm ta cần”

Nguyễn Thăng nhìn mọi người mà nói vật phẩm thứ tám khi đã chốt giá vật phẩm thứ bảy thuộc về Nghê Thành gia chủ, chỉ là xen trong lời nói lớn chưa dứt câu của Nguyễn Thăng đang vang vọng toàn trường đấu giá thì lại vang lên một giọng âm u ngay sau đó nhưng rất nhỏ cũng chỉ một mình người nói ra là nghe thấy

Ánh mắt mọi người liền hiếu kỳ mà nhìn về cái khay trên tay nữ tử đứng gần Nguyễn Thăng mà chăm chú nhìn, Nguyễn Thăng liền lấy tám vải phủ ra vật phẩm bên trong liền hiện ra trước mắt mọi người trong phòng đấu giá đó là một cây thương đựng trong một cái hộp thủy tinh giống như cái hộp đã đựng Cực Đoan Kiếm

Chỉ là nó lại rất ngắn chỉ dài khoảng bằng một gang tay nằm gọn gàng trên cái khay trên mũi thương còn tỏa ra ánh sáng đỏ rực giống như thanh Cực Đoan Kiếm mũi kiếm cũng xuất hiện ánh sáng đỏ

- Thanh Thái Cựu Thương trong thanh thương này cũng ẩn chứa một phát quyết ứng với tên của nó là Thái Cựu thanh thương này cũng không phải do vị Khí Sư đã chế tạo thanh Cực Đoan Kiếm mà là do một vị Khí Sư khác trong Nguyễn gia chế tạo nhưng nó chỉ thích hợp với tu nguyên giả nào nắm giữ hỏa hệ, giá khởi điểm của nó là chín vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm nguyên thạch

- Một trăm vạn nguyên thạch

“Một trăm vạn, cái giá này”

“Chúng ta còn chưa kịp ra giá”

“Chắc là lão quái của môn phái nào rồi nếu không khó mà có nhiều nguyên thạch như vậy để vung”

Nguyễn Thăng vừa dứt lời cũng đã vang lên một giọng nói âm u ra một cái giá cao ngắt ngưỡng khiến cho từng tiếng nói nhỏ tiếp sau vang lên trong bát ngát khắp phòng đấu giá, ánh mắt mọi người liền đổ dồn về hướng giọng nói vừa phát ra

Đó là một lão giả đã ngoài bảy mươi tuổi đã điểm trắng vài chỗ gương mặt tuy hồng hào nhưng cũng đã hiện lên những nếp nhăn trên đôi mắt sắc lại ngồi ở dãy ghế Nghê gia ở hàng giữa dãy ghế lão đang nhìn vào trên khán đài mà không để ý những ánh mắt đang nhìn mình

- Lão tiền bối đây đã ra giá một trăm vạn không biết còn ai ra giá cao hơn không nếu không thì vật phẩm này sẽ thuộc về lão tiền bối!

Nguyễn Thăng trong lòng có chút kinh sợ khi nhìn lão giả vừa mới ra giá, vì hắn nhìn ra lão giả này là một tu nguyên giả nhưng lại không thể nào nhìn ra được cảnh giới của lão cho nên mới lo lắng chỉ không còn ai dám tranh giành với lão thanh Thái Cự Thương này

“Một trăm năm mươi vạn”

Một cái giá khác được đưa ra sau khi Nguyễn Thăng dứt lời khiến mọi người ở nơi này một phen quay đầu nhìn về hướng một nam tử ngồi ở hàng ghế thứ trên cao đây ghế Hàn gia đã vừa mới ra giá

“Không phải nam tử đã đấu giá thanh Cực Đoan Kiếm sao”

Một vài người trong đầu liền hiện lên câu nói này vì trong mỗi lần đấu giá bất kể ai ra giá hay đấu giá được vật phẩm gì đều được mọi người nhìn tới

- Vị huynh này đã ra giá một trăm năm mươi vạn còn ai ...

“Hai trăm vạn”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nghịch Thiên Tuyên Thủy

Giọng âm u của lão giả lại tiếp tục nâng giá cắt đứt lời nói của Nguyễn Thăng, lão cũng không để ý tới nam tử đang tranh với mình nhưng cái giá lão mới đưa ra lại khiến mọi người phải một phen kinh sợ vì độ giàu nguyên thạch của lão vì đã trực tiếp tăng tới hai trăm vạn một con số khủng khiếp từ khi đấu giá bắt đầu tới bây giờ, ngay cả tứ gia chủ cũng phải ngược nhìn lão giả mà ánh mắt bốn người không khỏi lo lắng suy tính

“Ba trăm vạn”

Giọng nói mạnh mẽ rõ to của nam tử lại tiếp tục nâng giá càng khiến cho toàn phòng đấu giá trở nên yên tĩnh nhìn hắn

Nguyễn Thăng nhìn về nam tử mặc sắc phục đen trắng mà kinh sợ không thôi vì cái giá mà nam tử này đã ra khiến hắn cũng không nghĩ là Thái Cự Thương lại được tăng giá lên mức cao như vậy vì lần này gia tộc hắn cũng không trông chờ thanh thương này sẽ đấu giá qua nỗi cái giá hai trăm ở thành này vì chẳng ai dám bỏ ra số nguyên thạch lớn như vậy để mua thanh thương có thể bị đánh gãy bất cứ lúc nào này

- Bốn trăm vạn, tiểu tử nếu ngươi ra giá cao hơn thì ta sẽ nhường thanh Thái Cự Thương này cho ngươi!

Lão giả tóc điểm bạc giọng âm u lại quay đầu ánh mắt sắc bén lần uy hiếp của lão đã nhìn nam tử ở hàng ghế trên cao mà nói chỉ là nam tử về mặt cương trực chỉ cười trừ mà lắc tay tỏ vẻ không cần đấu giá nữa nhưng vẫn lên tiếng:

- Nếu vậy ta xin nhường lại cho lão vậy, bốn trăm vạn ta cũng không dám giành!

Lão giả âm u trong thấy nam tử đã chịu từ bỏ thì cũng mừng thầm trong lòng bốn trăm vạn đây cũng không phải là con số nhỏ, nhưng khi nghĩ tới vẻ tươi cười của nam tử mà không khỏi khó chịu chút ít

- Nếu như không ai tranh đấu giá nữa thì Thái Cự Thương này sẽ thuộc về lão tiền bối đây với giá bốn trăm vạn

Nguyễn Thăng liền chốt giá vật phẩm trong lòng lại thở phào và càng kinh sợ hơn với nam tử đã đấu giá Cực Đoan Kiếm vì nhận cũng mới nhìn ra có vẻ như nam tử này cũng không hề yếu hơn lão giả âm u vừa đấu giá xong Thái Cự Thương khiến trong lòng hắn liền toát mồ hôi vì không nghĩ trong phòng đấu giá lần này lại tồn tại hai siêu cường

Nhưng rồi Nguyễn Thăng lại lắc đầu bỏ qua không để ý hai siêu cường nữa mà tiếp tục giới thiệu vật phẩm đấu giá thứ chín:

- Vật phẩm thứ chín này chính là Nghịch Thiên Tuyên

Nguyễn Thăng dứt lời cũng khiến cho tứ gia chủ cùng một vài cá nhân trong Thành Vị Thanh phải nhìn vào nữ tử bên cạnh hắn mà trông đợi, trong khi Nguyễn Thăng lại tiếp lời khi mà lật tấm vải lam xanh đang phủ ra:

- Nghịch Thiên Tuyên lần này mà Nguyễn gia muốn giới thiệu đến các vị chính là Nghịch Thiên Tuyên Thủy, chắc có lẽ tất cả các vị ngồi đây đều đã biết công dụng của Nghịch Thiên Tuyên nhưng ta vẫn muốn nói lại chính là Nghịch Thiên Tuyên này có thể giúp cho dân giả trở thành tu nguyên giả bước chân vào con đường tu nguyên để tiến tới hành trình tìm kiếm bí mật của tu nguyên giới

Trong khi Nguyễn Thăng đang nói thì Vũ Thiên lại đang nhìn vào cái lọ nhỏ bằng khoảng một tuýp nhựa nhỏ vì trong suốt như thủy tinh nên có thể thấy được một giọt chất lỏng bên trong như giọt nước khoảng bằng hạt đậu tụy đã đầy nắp kín nhưng hần vẫn cảm nhận được nguyên lực tinh túy ở trong giọt nước xanh biển này

- Giá khởi điểm của Nghịch Thiên Tuyền Thủy là mười vạn nguyên thạch mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm

Nguyễn Thăng dứt lời ra giá khởi điểm rồi đợi mọi người ra giá còn Vũ Thiên thì đang lăm bắm trong lòng “Nghịch Thiên Tuyền Thủy đây sao” rồi lại khiến hần hơi kinh ngạc như nhớ tới cái gì đó mà cúi đầu nhìn Tiểu Bạch hỏi nhỏ “Tiểu Bạch đệ có thấy giọt nước này rất giống với hồ nước trong Huyền Đào không”, “Hả, Thiên ca nó khác mà đệ thấy nó hơi khác” Tiểu Bạch tuy trả lời hần nhưng mắt hồ của nhỏ vẫn đang dán chặt trên lọ đựng Nghịch Thiên Tuyền Thủy khiến Vũ Thiên chỉ biết lắc đầu mà xem mọi người bắt đầu ra giá nhưng hần lại hơi ngần ra quay đầu nhìn phía sau vì hai, ba phút trôi qua mà không hề nghe thấy bất kỳ một cái giá nào được đưa ra

Đừng nói là Vũ Thiên, ngay cả Nguyễn Thăng cũng ngần ra vì thứ quan trọng nhất thứ mà hần nghĩ sẽ khiến cho tứ gia chủ phải điên loạn tranh giành trong lần đầu giá này đã xuất hiện nhưng vì sao lại chưa có một cái giá nào được đưa ra, nhưng Nguyễn Thăng cũng không gấp chỉ nhìn một lượt từ hàng ghế cao nhất mà quét xuống chỉ thấy mọi người đều đang nhìn xuống tứ gia chủ ở hàng ghế đầu vì bọn họ cũng biết Nghịch Thiên Tuyền Thủy chỉ có tứ gia chủ tranh cho nên cũng không ai phí hơi mà tham gia ngoại trừ tu nguyên giả nhưng Nghịch Thiên Tuyền càng không hề có tác dụng với tu nguyên giả

Nguyễn Thăng lại nhìn nơi Vũ Thiên đang ngồi gục đầu thì hơi ngừng lại vì thấy cặp mắt sáng quắp miệng há to của tiểu thú nhỏ thỏ trong kiểu dáng đứng bây giờ của nó như một chú thỏ ngồi trên đuôi thiếu niên nhìn không chớp mắt Nghịch Thiên Tuyền Thủy

Rồi lại nhìn tứ gia chủ chỉ thấy bốn lão đang phân vân thì lầy lăm lã, nhưng cũng không đợi hần tiếp tục giới thiệu thì một cái giá đã được đưa ra

“Hai mươi vạn”

Phiêu Lăng gia chủ đã ra giá đầu tiên sau một hồi chờ đợi lão tăng liền mười vạn nguyên thạch tiếng ra giá thứ hai cũng đã vang lên từ Tiêu Xướng lão gia chủ:

“Ba mươi vạn”

“Năm mươi vạn”

Hàn gia chủ cũng đã ra giá trực tiếp đôn giá lên thêm hai mươi nguyên thạch nhưng rất nhanh đã bị một cái giá khác lấn áp từ Nghêu Thành gia chủ:

“Sáu mươi vạn”

“Một trăm vạn”

Tiêu Xướng lão gia chủ lại nâng giá lên tận một trăm nguyên thạch khiến cho ba gia chủ còn lại nhìn về lão mà sắc mặt thay đổi nhưng cũng chỉ có Phiêu Lăng gia chủ như nhắc nhở Tiêu Xướng lão gia chủ từ bỏ lần tranh đoạt này

- Tiêu lão lần đầu giá trước người đã giành được Nghịch Thiên Tuyền Phong thiết nghĩ lần này người nên nhường Nghịch Thiên Tuyền Thủy này cho đám văn bối

Tiêu Xướng lão gia chủ chưa đáp lời thì Nghêu Thành gia chủ cũng đã hướng Hàn Tuyên gia chủ mà cười thể hiện ý:

- Lão Tuyên ta nghĩ lão cũng nên từ bỏ Nghịch Thiên Tuyền Thủy này lần trước lão cũng đã giành được Nghịch Thiên Tuyền Thổ từ Bảo Yên Đường của Trịnh gia chẳng lẽ lần này cũng định tranh với ta nữa sao

Hàn Tuyên gia chủ nhìn hướng Nghêu Thành mà sắc mặt thay đổi không còn giữ được bình tĩnh khi nghe bốn chữ Nghịch Thiên Tuyền Thổ nhưng rồi thờ dài nào nề mà lắc đầu nói cùng lúc với Tiêu Xướng lão gia chủ:

“Ta từ bỏ ba đứa các ngươi cứ tranh”

“Hai lão tranh đi ta sẽ không xen vào”

Mọi người trong phòng đấu giá hơi ngỡ ngác nhìn Hàn Tuyên gia chủ rồi lại chuyển sang Tiêu Xướng lão gia chủ trong lão có vẻ tiêu tụy hơn trước, tay vịn vào cây trượng đã run run mắt nhắm lại thật chặt chỉ là bọn họ nhìn sau nên không thể nhìn thấy thì hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao hai vị gia chủ lại dễ dàng từ bỏ như vậy, chỉ là trong số những tu nguyên giả ngồi trong phòng đấu giá ẩn ước đã đoán được điều gì đó nhưng lại không hề có ai lên tiếng

“Một trăm năm mươi vạn”

Nghêu Thành gia chủ lại tăng giá trong lòng lại đang mừng ron vì đã không còn vướng bận Tiêu Xướng với Hàn Tuyên hai vị gia chủ tranh Nghịch Thiên Tuyền Thủy chỉ còn Phiêu gia nhưng lão lại không hề lo lắng Phiêu Lăng gia chủ sẽ tranh được Nghịch Thiên Tuyền từ tay lão vì lão biết tài chính nguyên thạch của Phiêu gia đang gặp vấn đề chính vì vậy Nghịch Thiên Tuyền Thủy chắc chắn sẽ về tay lão

Nghêu Thành lại nhìn Phiêu Lăng gia chủ mà mỉm cười khiến cho Phiêu Lăng gia chủ trong lòng bức tức vì lão cũng nhận ra ẩn ý trong vẻ cười của Nghêu Thành

“Hai trăm vạn”

Phiêu Lăng gia chủ tuy biết nhưng vẫn tiếp tục ra giá chỉ là Nghêu Thành gia chủ đã tiếp tục nâng giá

“Ba trăm vạn”

Mọi người toàn trường lặng thinh vì lần ra giá này của Nghêu Thành gia chủ đã gần đạt tới cái giá mà Thái Cự Thương được đấu với giá bốn trăm vạn lúc này chỉ là bây giờ đã không hề có ai tranh đoạt cùng đấu giá với hai lão ngay cả nam tử cương trực cùng lão giả âm u giàu xụ nguyên thạch cũng không hề ra giá

Với lại cũng không hề có một tu nguyên giả nào tranh giành khiến cho đám dân giả trong phòng đấu giá hơi ngạc nhiên vì nhận thấy có vẻ như Nghịch Thiên Tuyền trong mắt tu nguyên giả không hề có giá trị cho nên bọn họ mới đề cho tứ gia chủ tranh đấu giá

- Nghêu gia chủ đã ra giá ba trăm vạn có còn ai ra giá cao hơn không, nếu không Nghịch Thiên Tuyền Thủy lần này sẽ thuộc về Nghêu ...

Nguyễn Thăng nói tới đây liền ngừng nhìn mọi người từ trên xuống dưới khi ánh mắt quét về phía nam tử sắc phục đen trắng cùng với lão giả âm u thì hơi khựng lại chút nhưng lại tiếp tục nhìn về phía tứ gia chủ nhưng lại hơi thay đổi khi nhìn Hàn Tuyền gia chủ cùng Tiêu Xương lão gia chủ trong lòng lại tự nói “chẳng lẽ hai gia chủ đã nhận ra thứ Nghịch Thiên Tuyền này chẳng hề tốt lành gì với dân giả”

Nhưng rồi lại bỏ qua không để ý tiếp tục giới thiệu Nghịch Thiên Tuyền Thủy chỉ mong sẽ có thêm dân giả nào đó tham gia đấu giá

- Nghịch Thiên Tuyền Thủy này có tác dụng giúp dân giả không có tư chất tu nguyên trực tiếp tiến vào tu nguyên còn nắm giữ được Thủy hệ một trong những hệ thiên địa

- Ba trăm năm mươi vạn, mong là Nghêu Thành gia chủ sẽ nhường cho Phiêu gia chúng ta lần này!

Phiêu Lăng gia chủ hơi hướng Nghêu Thành cắn răng tăng giá thêm năm mươi vạn kèm theo một câu mông Nghêu Thành nhượng bộ lần này chỉ là Nghêu Thành gia chủ lại không hề có ý định đó chỉ cười to tỏ ý khinh tiếp tục tăng giá:

“Bốn trăm vạn”

Phiêu Lăng gia chủ tuy tức giận trong lòng nhưng cũng không tỏ ra mặt mà thở dài lắc đầu có lẽ ý đã định không thể tránh khỏi lão đành nhìn về đặc ý của Nghêu Thành gia chủ mà từ bỏ không ra giá tiếp mà nhìn Nguyễn Thăng chuẩn bị chốt giá vật phẩm thứ chín

Nguyễn Thăng nhìn Phiêu Lăng gia chủ đã từ bỏ ý định ra giá thì liền hướng toàn phòng đấu giá nói to vì hắn cũng đã hài lòng với cái giá bốn trăm vạn nguyên thạch này cho nên cũng không hi vọng sẽ có người tăng giá vì nhìn quanh thì biết đã không còn ai có ý định ra giá tiếp cho nên liền chốt vật phẩm thứ chín

- Nghêu gia chủ đã ra giá bốn trăm vạn còn ai ra giá cao hơn không nếu không thì vật phẩm thứ chín này sẽ thuộc về Nghêu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tiểu Bạch Xuất Giá

- Bốn trăm vạn thêm một trăm nguyên thạch nữa thứ đó thuộc về ta!

Nguyễn Thăng chưa dứt lời đã bị một giọng nói của một đứa trẻ tầm năm, sáu tuổi trong trẻo mà dễ nghe lấn át hẳn khi chưa dứt câu vang vọng khắp phòng đấu giá khiến cho mọi người phải cười to kinh ngạc mà nhìn nhanh về nơi Phiêu gia dãy ghế hàng đầu nơi Phiêu Lăng, Phiêu Hải Liêm, Phiêu Vân Lan cùng Vũ Thiên đang ngồi mà nói to nói nhỏ như không tin khi Vũ Thiên vì bọn họ nghe thấy giọng nói phát ra từ nơi Vũ Thiên đang ngồi

Chỉ là bây giờ nơi Vũ Thiên đang ngồi, ánh mắt của ba người Phiêu gia đều mất to mắt nhỏ nhìn Vũ Thiên nhưng có lẽ không phải nhìn hắn mà là nhìn Tiểu Bạch đang ngồi trên đùi hắn, mắt nó vẫn mở to, tư thế vẫn là kiểu một chú chó, ba người Phiêu Lăng gia chủ bây giờ đầu óc quay cuồng như không tin vào tai mình khi biết giọng nói vừa ra giá là của Tiểu Bạch vì ngồi rất gần nên ba người biết là Tiểu Bạch đã ra giá chứ không phải là Vũ Thiên như những tiếng nói rầm rập phía trên những hàng ghế trên cao chính giữa phát ra

“Phu-n giọng hắn thật kỳ lạ”

“Thiếu niên đó nói giọng giống như một đứa trẻ”

“Ta cứ nghĩ là đứa trẻ nào nó đang ra giá không nghĩ là giọng nói của thiếu niên đó”

Phía sau Vũ Thiên tuy có một vài câu nói lọt vào tai hắn chỉ là hắn lại không để ý mà đang nhìn Tiểu Bạch đến không thốt nên lời khi nó ra giá

Nguyễn Thăng trên khán đài cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn Tiểu Bạch, cổ họng hần thấy cứng cứng không biết nên trả lời thế nào vì tiểu thú lúc này hần vẫn chú ý bây giờ đã ra giá mà ra một cái giá khiến hần cũng cứng họng về mặt hơi khó xử nhưng cũng nhìn Vũ Thiên ngồi cạnh Phiêu Vân Lan mà gán cái giá đó cho Vũ Thiên:

- Vị huynh này đã ra giá bốn trăm vạn một trăm nguyên thạch không biết còn ai ra giá cao hơn không!

Nguyễn Thăng dứt lời rêu rao tiếp mà trong lòng thờ hắc khó hiểu vì hần không nghĩ là phút chót lại xuất hiện một cái giá khác do một tiểu thú ra giá khiến hần không khỏi bất đắc dĩ mà gán cái giá đó cho Vũ Thiên

Nhưng lời Nguyễn Thăng vừa dứt cũng khiến cho mọi người đổ dồn về Nghêu Thành gia chủ để xem lão sẽ làm gì khi mà một cái giá khác đã xuất hiện mặc dù cái giá này nó chỉ tăng có một trăm nguyên thạch

Nhưng lúc này chỉ thấy Nghêu Thành gia chủ ánh mắt lão nhìn Vũ Thiên ngạc nhiên rồi lại nhìn Phiêu Lăng gia chủ chăm chọc:

- Lão Lăng ta không nghĩ là tùy tùng của gia tộc lão lại giàu xụ nguyên thạch như vậy còn hơn cả một gia chủ như lão!

Phiêu Lăng gia chủ sắc mặt khế giật nhưng cổ họng đã cứng lại không thể đáp trả Nghêu Thành gia chủ chỉ đành ngậm đắng mà im lặng coi như bỏ qua còn trong lòng lão lại đang nghi ngờ khi nhìn Vũ Thiên

Còn Vũ Thiên hần bây giờ chỉ biết nhìn Tiểu Bạch vẫn còn đang nhìn Nghịch Thiên Tuyên Thủy mà không hề chú ý gì tới hần có vẻ nó vẫn còn đang háo hức khi đã ra giá, cùng lúc đó Nghêu Thành gia chủ đã nâng giá khác:

“Bốn trăm năm mươi vạn nguyên thạch”

- Bốn trăm năm mươi, à, không, năm trăm vạn lão mà còn ra giá nữa ta sẽ hóa thiêu lão coi như là ngăn cản lão tranh đồ của Tiểu Bạch đã chọn

Nghêu Thành gia chủ vừa mới nâng giá thì Tiểu Bạch vốn dĩ vẫn nhìn Nghịch Thiên Tuyên Thủy cặp mắt đảo tròn thân hình bé nhỏ của nó đã bay thẳng trên không, đứng trên đầu Vũ Thiên một khoảng khiến Vũ Thiên phải một phen ngược đầu nhìn nó không biết nó đang định làm gì, bốn chân của Tiểu Bạch đạp trong hư không một lúc mấy chục giây rồi mới đứng vững được mà không rớt xuống mặt đất

Đầu hồ nhỏ với chòm trắng đã nhìn Nghêu Thành gia chủ mà ra giọng nói non choẹt uy hiếp lão khiến cho mọi người đều trừng trừng mắt to mà không còn ai để ý Vũ Thiên nữa mọi ánh mắt đều đổ dồn về Tiểu Bạch như không tin khi trông thấy dáng vẻ ngạo nghễ của nó miệng nhỏ đã há lộ mấy chiếc răng nhỏ còn chưa bén khiến mọi người không khỏi cười to liên hồi mà nói rộn khắp phòng đấu giá

“Tiểu thú biết bay”

“Lại còn biết nói nữa”

“Trong nó thật là dễ thương”

“Thú tu, tiểu thú này có vẻ ta chưa từng biết không biết nó là tộc nào trong Thú tộc”

“Chẳng lẽ thiếu niên kia lại là chủ nhân của nó”

“Hần thật là may mắn khi có một tiểu thú dễ thương như thế này”

“Thú tu”

Tiếng nói lúc to lúc nhỏ của dân giả với tu nguyên giả cứ thế mà xen lẫn vào nhau khiến cho toàn phòng đấu giá là một trận ồn ào tiếng nói nhưng lại không ra chữ ra câu khi càng về sau

Nghêu Thành gia chủ sắc mặt đã tái lại gân xanh gân đỏ đã nổi lên đầy mặt có vẻ lão đang ngập trong giận dữ vì cho rằng mình đang bị một tiểu thú uy hiếp trắng trợn giữa phòng đấu giá nhiều khách này khi nhìn Tiểu Bạch đang múa rãng ranh cùn của nó với lão

Vì tức giận lão cũng không để ý vì sao Tiểu Bạch lại nói được, bay được nên cũng không hề để ý tới lời uy hiếp của nó mà trực tiếp nhìn Nguyễn Thăng nâng giá

- Sáu trăm ...?

Giọng nâng giá của Nghêu Thành gia chủ đã vang lên nhưng cùng lúc đó Tiểu Bạch văng trán trên đầu ngay chòm trắng của nó đã nhấn lại cặp mắt lóc lên đảo qua đảo lại liên hồi rồi nó há miệng chỉ thấy những đốm đỏ nhỏ bắt đầu tập trung rồi dần nhìn thành một quả cầu lửa to hơn trái bóng một chút liền được nó phun thẳng mà sượt qua đầu Phiêu Lăng gia chủ khiến cho tóc trên đầu lão bị nó đốt trụi vài sợi và rồi quả cầu lửa liền bao trùm lấy đầu Nghêu Thành gia chủ một cách nhanh chóng

Khi mà Nghêu Thành gia chủ chưa nói hết câu đã cảm nhận được toàn thân mình đang ngập trong một ngọn lửa đỏ rực bao phủ đầu lão rồi lan xuống chân lão rồi quanh chiếc ghế nơi lão ngồi khiến hàng ghế hai, ba sau hàng ghế đầu của lão bỏ chạy tán loạn ra xa đứng nhìn

Còn Nghêu Thành gia chủ thì đang hét trong đau đớn vì nóng rất khắp toàn thân khiến mọi người trong phòng đầu giá ngồi phía trên xung quanh nhìn Nghêu Thành gia chủ đã thành ngọn đuốc mà đơ mắt trong đơ mắt nhưng được một lúc sau liền một vài tiếng nói đã vang lên như nhắc nhở những người xung quanh

“Gia chủ người không sao chứ”

“Mau lấy nước nhanh lấy nước”

“Nhanh lên không thì gia chủ thành vệt quay bây giờ”

Những tiếng la hét của đám tộc nhân Nghêu gia đã vang lên sau một hồi bất ngờ vì Nghêu Thành gia chủ bị ngọn lửa phủ lấy tuy gào thét nhưng chân bọn họ vẫn đứng tại chỗ không hề hành động cùng lắm là vây quanh lấy Nghêu Thành gia chủ đã đứng lên khỏi ghế đang chạy quanh tay quơ lên quơ xuống quanh đầu cùng bụng chân như để dập tắt ngọn lửa

“Băng hệ, thiếu niên này lại nắm giữ băng hệ”

Giọng nói nhỏ của Nghêu Thăng đã vang lên nhưng cũng chỉ mình hắn nghe thấy được, cùng lúc đó ngọn lửa đang phủ lấy Nghêu Thành gia chủ đã bị dập tắt khi mà Nguyễn Thăng dứt lời

Khiến Nghêu Thành gia chủ hơi ngạc nhiên cũng đã ngừng không quơ quạng mà quơ tay lung tung nữa nhưng vẻ mặt hoảng sợ thì vẫn còn in rõ trên mặt, lão nhìn đám tộc nhân trong tộc đang vây lấy mình mà tức giận vẻ mặt bọn họ cũng đều tròn lên không hiểu làm sao Nghêu Thành gia chủ lại hết bị đốt

Nghêu Thành gia chủ lại nhìn thân thể mình lúc này chỉ thấy y phục vốn dĩ sang trọng của lão đã cháy xém đen đúa mà bốc mùi khét không còn ra cái hình dáng gì nhưng lão cũng cảm nhận được một chút khí lạnh đông thành băng nhỏ còn sót lại dính trên bộ y phục cháy khét của mình

Mà nhớ lại lúc ngọn lửa bao phủ lão chưa lâu thì lão lại cảm nhận được xung quanh mình đã thay đổi khi mà khí nóng đã không còn mà thay vào bằng khí lạnh khiến lão như là rơi vào một hố băng lạnh lẽo khiến lão không còn thấy nóng nữa khi mà lão bình tĩnh lại mở mắt ra thì ngọn lửa cũng đã không còn

- Tiểu tử được lắm, người cùng tiểu thú của người, ta sẽ nhường Nghịch Thiên Tuyền Thủy lần này lại cho người nhưng nhớ giữ nó cẩn thận

Nghêu Thành gia chủ y phục đã xạm đen không còn ra kiểu dáng màu sắc gì, đầu tóc rối bời lồm chồm không còn gọn gàng, sắc mặt gân xanh gân đỏ cùng cặp mắt tràn đầy lửa giận đã áp đi hết lý trí của lão nhìn Vũ Thiên với Tiểu Bạch đang đứng trầm trệ trên đầu hắn mà cảnh báo

- Chúng ta đi!

Nghêu Thành gia chủ băng lạnh nhìn đám tộc nhân xung quanh mà nói dường như lão đã từ bỏ Nghịch Thiên Tuyền Thủy và cũng không muốn ở đây thêm một giây nào vì không nghĩ lại bị một tiểu thú uy hiếp ra đến nông nổi này

Nghêu Thành gia chủ dứt lời đã trực tiếp đi thẳng hàng ghế trên mà tiến thẳng ra một trong rất nhiều lối dẫn vào phòng đấu giá cũng như là tiến ra khỏi phòng đấu giá nơi những quầy hàng đang vây thành hình tròn quanh phòng đấu giá

Phiêu Lăng gia chủ cùng Phiêu Hải Liêm hai mặt nhìn nhau đều kinh ngạc mà muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi chỉ nhìn Tiểu Bạch đã yên vị trở lại trên đùi Vũ Thiên mà không để ý tới những ánh mắt phía sau đang nhìn nó

Nhưng Phiêu Vân Lan đã hỏi nhỏ Vũ Thiên khi ánh mắt lại nhìn Tiểu Bạch:

- Vũ Thiên, Tiểu Bạch biết phun lửa sao

- Cái này ta cũng không biết

Phiêu Vân Lan ánh mắt nghi ngờ liếc Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang nhìn nàng mà há miệng cười có vẻ nó không hề để ý tới chuyện lúc này, nàng lại lắc đầu khi mà tiếng chốt giá của Nguyễn Thăng đã hướng Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch vang lên

- Vật phẩm thứ chính Nghịch Thiên Tuyền Thủy đã thuộc về vị huynh với tiểu thú đây với giá năm trăm vạn nguyên thạch

Nguyễn Thăng dứt lời liền nhìn nữ tử bê khay đựng Nghịch Thiên Tuyền mà gật đầu, nữ tử này liền đi xuống cạnh nơi Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch còn Nguyễn Thăng cũng không đợi mà liền nhìn một lượt các dãy ghế cùng giọng nói to như loa vang vọng khắp phòng đấu giá khiến mọi người đều há hức đón chờ vật phẩm cuối cùng mà bọn họ không biết là gì cũng như không ai còn để ý tới Tiểu Bạch cùng Vũ Thiên hay là Nghêu gia đã bỏ đi

- Vật phẩm đấu giá cuối cùng trong lần đấu giá này chính là một gốc thảo dược hiếm, trong tu nguyên giới rất khó tìm được và nó cực kỳ hữu ích với tu nguyên giả và dân giả

Cùng lúc đó Vũ Thiên chỉ nhìn nữ tử đã đưa ngọc giản cho hắn lưu tên rồi rời đi mà nhìn Tiểu Bạch nói nhỏ như chất vấn:

- Tiểu Bạch sao để lại ra giá ta biết lấy nguyên thạch đâu mà trả!

- Thiên ca vật phẩm của huynh đã lên kệ rồi kìa!

Tiểu Bạch há miệng bất cần mà ngược đầu nhìn Vũ Thiên rồi lại nhìn Nguyễn Thăng đang lật tẩm vải che vật phẩm cuối cùng lên vừa nói lớn với toàn phòng đấu giá “gốc thảo dược này nó có tên là Âm Dương Thụ” Vũ Thiên cũng ngẩng đầu mà nhìn gốc Lữ Tinh Thụ nhưng không dám chắc với về tự tin của Tiểu Bạch mà giật giật chòm lông trắng trên đầu nó mắng nhỏ

- Tiểu Bạch nếu mà nó không tới được năm trăm vạn, ta sẽ đem bán để bù vào!

Tiểu Bạch liền nhe răng cười trừ lắc đầu quây quây không trả lời Vũ Thiên cùng hần nhìn khán đài nơi vật phẩm cuối cùng sắp được đấu giá

Mọi người trong phòng đấu giá liền trở nên chăm chú khi nghe thấy Nguyễn Thăng giới thiệu vật phẩm đấu giá cuối cùng vì bọn họ cũng đang rất hiếu kỳ không biết vật phẩm cuối cùng này là gì mà lại có thể đứng sau thứ quý giá nhất là Nghịch Thiên Tuyền

Tuy Nghêu gia đã bỏ đi không tham gia vật phẩm đấu giá cuối cùng nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới buổi đấu giá vì thiếu Nghêu gia thì bọn họ vẫn ở lại xem đấu giá

“Âm Dương Thụ nó là loại gì chứ”

“Âm Dương Thụ đây là gốc thảo dược gì vậy trông nó thật lạ”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Nguyễn Duy

Nam tử sắc phục đen trắng chỉ gạt đầu không đáp trả về mặt vẫn bình thản tiếp tục từng bước xuống bậc thang nơi dãy ghế tiến vào trong nhận vật phẩm đấu giá được có vẻ không hề lo lắng với sự uy hiếp của Hình Cung lão giả nhưng chính vì điều đó mới khiến cho Hình Cung lão giả thêm phần tức giận

Hình Cung lão giả “ừ” nhẹ một tiếng ánh mắt sâu hoắc của lão lại chuyển hướng đến Tiểu Bạch một lần rồi thân hình như que củi của lão đã dần biến mất khỏi nơi đang đứng trước khán đài, để lại sự kinh ngạc cùng nỗi than thầm trong lòng Tiêu Xương lão gia chủ cùng Hàn Tuyền gia chủ vẫn còn ở nơi này đang nhìn lão như muốn nói gì đó chỉ là lại thôi khi mà Hình Cung lão giả dứt lời với nam tử sắc phục đen trắng rồi bỏ đi

Nhưng rồi hai người trong lòng lại đỏ mặt vì không biết Hình Cung lão giả đã rời đi bằng lối nào cùng với câu nói cuối cùng khi rời đi của lão mà thảm may mắn

Còn nam tử sắc phục đen trắng chỉ hơi ngừng lại nhìn hướng lên trên không một khoảng lộ thiên mà không có vật che chắn, sắc mặt hơi cẩn trọng nhưng vẫn bước xuống tiến vào nơi nhận vật phẩm đấu giá mà không hề y nữa

Chỉ là hai vị Tiêu Xương lão gia chủ, Hàn Tuyền gia chủ lại hướng ánh mắt đến nam tử sắc phục đen trắng nhưng

rồi trong vẻ mặt lạnh tanh của nam tử thì đành lắc đầu bỏ qua, liền phân phó cho một người trong gia tộc ở lại lấy vật phẩm đấu giá được rồi cùng những người khác nhanh chóng hướng lối ra mà rời khỏi phòng đấu giá này chỉ là khi rời đi ánh mắt hai lão vẫn còn nhìn tới Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch trên vai hần một lần trước khi rời khỏi

- Vũ Thiên ngươi cũng nên vào trong nhận vật phẩm đi rồi chúng ta quay lại Phiêu phủ!

Phiêu Hải Liêm vẫn còn đang tiêu hóa câu nói của Phiêu Lăng gia chủ cũng chỉ nhìn sơ đám hai vị gia chủ cùng hai nhân vật thần bí mạnh mẽ đã lần lượt bỏ đi mà lắc đầu gác lại nhìn Vũ Thiên tuy đã đứng lên nhưng vẫn ngần ngại về mặt không biết đang nghĩ gì mà nhắc nhở hần cùng Tiểu Bạch cũng đang giống y như hần

Phiêu Vân Lan thì đang nhìn nam tử sắc phục đen trắng về mặt có chút ý lạ hiện rõ trên mặt nên không để ý gì tới Vũ Thiên bây giờ đang bị cái giá hai triệu nguyên thạch mà nam tử sắc phục đen trắng đã ra giá khiến cho hần cùng Tiểu Bạch như không tin khi Phiêu Hải Liêm nhắc nhở hần mới gạt gù đầu mà cùng Tiểu Bạch vẫn trên vai tiến vào lấy vật phẩm đấu giá được

- Vân Lan con vào xem hần có lấy được Nghịch Thiên Tuyền không!

Phiêu Hải Liêm vẫn có chút lo lắng mà lên tiếng nói với Phiêu Vân Lan vẫn còn đang thần thờ nhìn nam tử sắc phục đen trắng đã tiến vào trong căn phòng nhận vật phẩm

Chính câu nói của Phiêu Hải Liêm khiến cho Phiêu Vân Lan giật mình mà bước nhanh vào trong

Nơi phòng đấu giá đã không còn ai ngoài Phiêu Hải Liêm lặng ngồi ở chiếc ghế mà lão đã ngồi lúc nãy đang tự lẩm bẩm “tuy Nghịch Thiên Tuyền Thủy không vào trong tay Phiêu gia chúng ta nhưng cũng đã vào trong tay tiểu tử này như vậy cũng là điều may chỉ là muốn lấy được từ tay hần lại có chút khó” nhưng lão cũng im lặng như nghĩ tới điều gì đó mà đợi Vũ Thiên cùng Phiêu Vân Lan tiến ra

Trong phòng nhận vật phẩm đầu giá

Nơi hàng ghế bên phải lối vào có ba bóng dáng đang ngồi gần nhau trên hàng ghế này trong hai bóng dáng một chính là Vũ Thiên bên trái hẳn chính là Phiêu Vân Lan vừa mới tiến vào còn bên phải hẳn cách một ghế chính là nam tử sắc phục đen trắng đang im lặng đối diện nơi ba người là khoảng bảy hoặc tám người đang đứng trước quầy giống như nơi Vũ Thiên đã tiến vào để đăng ký vật phẩm đầu giá có vẻ họ chính là những người vừa đầu giá vật phẩm thành công đang thanh toán nguyên thạch để nhận vật phẩm

Vài phút trôi qua nhưng chỉ mới giải quyết được một hai người nên ba người vẫn ngồi đó mà đợi

Vũ Thiên, Phiêu Vân Lan chỉ nhìn thẳng mà không ai thốt lên câu nào nhưng có vẻ như Phiêu Vân Lan lâu lâu lại liếc trộm nam tử sắc phục đen trắng vốn dĩ vẫn đang nhìn thẳng mà cũng không hề hỏi gì hai người cùng Tiểu Bạch đang ngăn cách ba người

Tuy ba người đều im lặng mà nhìn thẳng hướng đối diện nhưng không có nghĩa là Tiểu Bạch đang ngồi ở hàng ghế giữa Vũ Thiên cùng nam tử sắc phục đen trắng nó lại chịu im lặng, nó đã lên tiếng phá tan sự yên lặng giữa ba người, ánh mắt xanh động lòng của nó nhìn nam tử sắc phục đen trắng:

- Chào đại ca, đệ tên là Tiểu Bạch, đây là Thiên ca của đệ, kể bên là tình nhân mới quen của huynh ấy tên cái gì là Phiêu cái gì là Vân Lan đó, Thiên ca của đệ tuy có chút ngốc nhưng rất tốt bụng!

Tiểu Bạch vừa giới thiệu vừa chỉ vào Vũ Thiên mà cười khúc khích liên miên với nam tử sắc phục đen trắng từ khi nó mở miệng nói đã nhìn nó mà cười

Vũ Thiên quay đầu nhìn nó đảo mắt cùng sắc mặt như cười mà như không nắm ngón tay nắm lại mà nhắc hướng cái đầu nhỏ của nó, một âm thanh nhỏ vang lên chỉ thấy Tiểu Bạch đã xoay thân nhỏ nhìn Vũ Thiên hai chân trước đưa lên đầu mà mếu trong vẻ mặt khó hiểu của nó mà hỏi Vũ Thiên:

- Thiên ca sao huynh lại cốc đầu đệ, đệ nói gì sai sao!

- Đệ vừa nói ta tốt bụng!

Tiểu Bạch ngẩn ra vẫn về chân nói nhỏ “Thiên ca, huynh tốt bụng thì đệ nói huynh tốt bụng sao lại cốc đầu đệ chứ” nhưng nó vừa dứt lời chỉ thấy cái đầu nhỏ của mình liền bị thêm năm, sáu cái cốc thêm của Vũ Thiên mà âm vang khiến mặt hồ nhỏ của nó càng méo há miệng to hơn mắt xanh tròn rưng rưng nước mắt mà chỉ mặt mắng to Vũ Thiên:

- Thiên ca, huynh làm đầu đệ u rồi này đệ chỉ nói huynh tốt bụng sao lại cốc đầu đệ đến u rồi này!

Vũ Thiên không để ý về mặt đang mếu của nó mà hỏi “thế nào Thiên ca của đệ có còn tốt bụng nữa không” Tiểu Bạch nhìn hẳn rồi túm lấy tay hẳn mà dụi mặt hồ nhỏ hết nhỏ “không, huynh là kẻ xấu, nếu là kẻ tốt sẽ không cốc đầu đệ”

Phiêu Vân Lan cùng nam tử sắc phục đen trắng miệng hơi há mà nhìn Tiểu Bạch đang lấy hai chân trước xoa đầu dụi mặt hồ mặt như cứng đờ rồi từ từ cười nhỏ khi nghe nó mắng Vũ Thiên

Chỉ là Vũ Thiên lại nhìn nam tử sắc phục đen trắng vừa chỉ Phiêu Vân Lan vừa chỉ vào Tiểu Bạch:

- Tiểu đệ tên là Vũ Thiên còn cô ấy tên là Phiêu Vân Lan, còn Thiên ca là tên mà Tiểu Bạch nó đặt cho tiểu đệ!

- Ta tên là Nguyễn Duy, Thiên đệ có thể gọi ta là Duy huynh, còn cô ấy là ...!

Nam tử sắc phục đen tên Nguyễn Duy gạt đầu nhìn Tiểu Bạch đang nhăn nhó vì mấy cái cốc đầu của Vũ Thiên mà giới thiệu tên mình cho hẳn biết rồi ánh mắt lại nhìn đến Phiêu Vân Lan hỏi nhưng lại ngừng đứng lúc

Khiến cho Vũ Thiên phải gãi đầu không biết trả lời thế nào chỉ là Phiêu Vân Lan đã cuống quýt nhìn Nguyễn Duy mà lên tiếng nét mặt cũng có chút đỏ khi giải thích:

- Không, không huynh đừng hiểu lầm ta và huynh ấy chỉ là huynh muội bình thường!

- Đệ và Vân Lan chỉ là bạn mới biết!

Vũ Thiên cũng liền thêm vào sau khi Phiêu Vân Lan nói khiến cho Nguyễn Duy ánh mắt cũng trở nên kỳ quặc hơn khi nhìn hai người

Phiêu Vân Lan sắc mặt có chút khác lạ có vẻ như là hơi khó chịu vì câu nói của Vũ Thiên nhưng vào lúc này trong suy nghĩ của nàng chỉ là muốn được Nguyễn Duy để ý vì lúc này nàng nghĩ nếu như được Nguyễn Duy để ý thì có lẽ nàng sẽ không cần phải gả cho cái tên Nghêu khùng nhị thiếu gia kia và có khi chính gia tộc nàng cũng sẽ được nam tử mạnh mẽ này bảo hộ đến lúc đó thì gia tộc nàng sẽ không sợ rơi rụng ở Thành Vĩ Thanh này nữa

- Thiên đệ, đệ cũng là một tu ...!

- Nguyễn Duy huynh bọn họ đã rời đi hết, huynh cũng nên tới lấy vật phẩm đi!

Nguyễn Duy cũng biết Vũ Thiên là một tu nguyên giả và cũng biết ai là người đã đầu giá Nghịch Thiên Tuyền kia cho nên mới ngạc nhiên định hỏi vì không hiểu tại sao hẳn đã là một tu nguyên giả lại còn đầu giá cái lấy thứ này làm gì?

Chỉ là Vũ Thiên đã cắt lời nói của Nguyễn Duy khiến Nguyễn Duy tuy chưa biết dụng ý là tại sao nhưng chỉ là khi thấy ánh mắt Vũ Thiên nhìn Phiêu Vân Lan rồi lại nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Phiêu Vân Lan thì liền đoán được chút ít “chẳng lẽ cô gái này vẫn chưa biết hần là một tu nguyên giả”

Nguyễn Duy gật đầu như hiểu ý mà tiến lên lấy vật phẩm trước nhưng vẫn nói:

- Thiên đệ vậy ta lên lấy trước vậy!

Nguyễn Duy dứt lời liền tiếng về phía quầy mà lấy vật phẩm đầu giá được, Phiêu Vân Lan thì chỉ biết nhìn Nguyễn Duy tiến tới lấy vật phẩm mà ánh mắt nàng nhìn Vũ Thiên có chút trách mắng:

- Sao huynh không giữ huynh ấy ngồi lại!

- Chúng ta còn phải nhanh chóng rời khỏi đây với lại nếu Nguyễn Duy huynh không lên lấy vật phẩm trước thì ta làm sao lấy được Nghịch Thiên Tuyền Thủy!

Vũ Thiên lắc đầu giải thích nhìn Phiêu Vân Lan đang dỗi hờn với hần nói chỉ là câu nói của hần lại khiến Phiêu Vân Lan khó hiểu:

- Huynh nói vậy là sao!

Vũ Thiên lắc đầu không giải thích mà nhìn hướng Nguyễn Duy đã nhanh chóng quay lại chỉ là liền tiến ra ngoài nhanh mà không có ý định tiến tới chỗ hai người cùng Tiểu Bạch

- Vũ Thiên, Vân Lan cô nương ta đi trước

Phiêu Vân Lan cuống quýt lắc tay của mình ánh mắt thay đổi chút ít định nói gì đó nhưng rồi lại thôi nhìn Nguyễn Duy tiến ra ngoài một cách nhanh chóng cùng với giọng nói nhỏ to của Tiểu Bạch vang lên như tạm biệt hần

- Đại ca đi cẩn thận!

Vũ Thiên ngoài việc gật đầu rồi lại nhìn Tiểu Bạch nói to “Tiểu Bạch chúng ta đi lấy Nghịch Thiên Tuyền Thủy” khiến cho nó mắt liền sáng lên mà không để ý gì Phiêu Vân Lan cùng Nguyễn Duy đã rời đi mà bay liền lên vai hần, tiến tới quầy nhận vật phẩm đã không còn một ai nhưng tiếng nói vọng của Phiêu Vân Lan đã vang lên:

- Huynh đi đâu vậy!

- Ta lên lấy vật phẩm đầu giá rồi chúng ta rời khỏi nơi này chắc Liêm nhị thúc cũng đang đợi chúng ta ra!

Vũ Thiên chỉ bằng quơ trả lời cũng giống như Phiêu Vân Lan chỉ bắt chợt hỏi mà không nghĩ gì, để lại Phiêu Vân Lan hơi nghi ngờ mà nghĩ lung tung trong lòng nàng đang cảm thấy mất mát gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phòng 66

Cũng chẳng mất bao nhiêu lâu Vũ Thiên cũng đã lấy được vật phẩm mà quay lại rồi cùng Phiêu Vân Lan tiến ra ngoài chỉ là trong tay hần cũng không hề cầm theo nguyên thạch hay bất cứ vật phẩm gì nhưng miệng hần thì đang lẩm bẩm thành tiếng còn Tiểu Bạch đang lấy chân vỗ đầu không biết nó có bị gì hay không:

- Không nghĩ bọn họ lại cho mình luôn một Túi Trữ Vật đựng nguyên thạch, phí đầu giá cộng với Nghịch Thiên Tuyền Thủy đã ngốn hết năm trăm hai mươi vạn nguyên thạch!

- Vân Lan, ta muốn tìm một chỗ để nghỉ qua đêm nay cùng Tiểu Bạch cô tìm giúp ta!

Vũ Thiên không để ý tới nguyên thạch đầu giá được nữa mà nhìn Phiêu Vân Lan vẫn đang lăm bằm một mình gì đó mà nói

- Huynh không định về Phiêu gia chúng ta sao!

Phiêu Vân Lan đang cùng hần tiến ra phía ngoài nhìn Tiểu Bạch đang gục gặc đầu trên vai hần mà hỏi không biết vì sao Vũ Thiên lại không về phủ Phiêu gia với nàng mà lại tìm nơi nào đó trong thành này tá túc

Vũ Thiên chỉ gật đầu không đáp lời mà tiến nhanh ra phía ngoài nơi Phiêu Hải Liêm vẫn đang đợi hai người nhưng giọng nói của hần vẫn vọng lại phía sau Phiêu Vân Lan như cho nàng biết trước:

- Ta chỉ ở lại đây đêm nay, ngày mai ta sẽ rời khỏi nơi này để về lại nơi mới là nơi ta đang cần quay lại!

- Huynh định quay lại cái động mà huynh đã xuất hiện trong phòng ta sao!

Phiêu Vân Lan hơi rói khi nghe Vũ Thiên nói sẽ rời đi trong ngày mai khiến trong lòng nàng xuất hiện một cảm giác như không muốn

Chỉ là Vũ Thiên hơi ngừng lại nói ngắn gọn ba chữ “có lẽ vậy” vì theo hán nghĩ Huyền Lang Động cũng nằm trong môn phái cho nên nói hán quay lại động cũng là không sai

- Vũ Thiên ngươi lấy được vật phẩm chưa!

Hai người chưa tới gần nhưng Phiêu Hải Liêm đã nhìn Vũ Thiên hỏi, Vũ Thiên chỉ nhìn lão gật đầu khiến cho nét mặt đang lo lắng của Phiêu Hải Liêm đã giãn ra như chút bỏ được gánh nặng rồi lại nhìn hán gật đầu xoay người tiến ra phía ngoài mà rời khỏi Bảo Cẩm Đường nhưng vẫn trầm giọng hỏi Vũ Thiên trong khi không để ý tới vẻ mặt thần thờ của Phiêu Vân Lan:

- Vậy được rồi chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này, Vũ Thiên ngươi về Phiêu phủ cùng ta và Vân Lan!

- Không, Liêm thúc có thể tìm một nơi nào đó trong thành này để vãn bối cùng nó nghỉ qua đêm nay, ngày mai vãn bối cùng Tiểu Bạch sẽ rời khỏi nơi này!

Câu nói của Vũ Thiên không khỏi khiến cho Phiêu Hải Liêm hơi biến sắc mặt giọng trầm hỏi:

- Ngươi định rời khỏi thành này vào ngày mai sao nếu vậy thì cứ tới phủ Phiêu gia chúng ta rồi ngày mai rời đi cũng không muộn, không phải tốt hơn sao!

- Đa tạ Liêm thúc có lòng nhưng ta vẫn muốn tìm một nơi nào đó ở trong thành này để nghỉ qua đêm cho tiện hơn!

Vũ Thiên lắc đầu kiên quyết khiến Phiêu Hải Liêm biết không thể khuyên thêm đành bất đắc dĩ gật đầu nói “được rồi vậy thì ta sẽ dẫn ngươi tới khách sạn của Phiêu gia vậy” khi mà ba người cũng đã tiến ra phía ngoài lối vào Bảo Cẩm Đường

Vũ Thiên nhìn quanh con đường hai bên cùng thẳng, dòng người đã vắng chỉ còn lại thừa thốt hoặc là rất ít đang bước đi

Phía đối diện lối vào Bảo Cẩm Đường nó giống như là một bãi giữ xe được rào chung quanh bằng những cọc gỗ cùng vài sợi dây nâu có vẻ như những sợi dây này giống như những cái rễ cây chỉ là bây giờ đã không còn lại bao nhiêu cỗ xe mamút thú hay những cỗ xe do các loài thú to xác khác kéo mà hán lấy lúc trước khi tiến vào trong Bảo Cẩm Đường khi ngoái đầu nhìn sang

Phu xe điều khiển mamút thú đã tới trước mặt ba người, Phiêu Hải Liêm nhìn hai người cùng Tiểu Bạch lên xe còn lão lại nói nhỏ với phu xe rồi mới tiến vào trong, phu xe điều khiển cỗ xe mamút thú liền quay ngược lại mà tiến thẳng con đường từ biệt thự Phiêu gia tiến ra

Tiếng bước chân của mamút thú cứ thế vang lên đều đều nhỏ nhỏ như xóa tan đi sự yên tĩnh trên con đường đã vắng bóng người chỉ có ánh sáng từ những viên đá vàng đang chiếu sáng đường đi, phía trong cỗ xe Phiêu Hải Liêm vẫn ngồi giữa hai người

Vũ Thiên ngồi bên phải mắt hán chỉ đang nhìn qua khung cửa nhỏ nhìn mặt đường vắng lặng nhưng cũng đôi lúc hán nhìn thấy vài bóng người đang tản bộ nơi đường vắng lặng có khi hán chỉ thấy hai người đó là một nam một nữ đang nắm tay nhau đi dưới bầu trời đêm và cũng có khi là ba người hoặc bốn người hay là năm người và cũng có khi hán chỉ thấy một người đang bước đi trên con đường vắng lặng đó

Phiêu Vân Lan vẫn nhìn trong lặng im bên khung cửa nhỏ cạnh nàng mà nhìn ra ngoài còn Tiểu Bạch trên vai Vũ Thiên mắt nhắm mắt mở nhìn phía ngoài

Có vẻ như chẳng bao lâu tiếng nhấc chân của mamút thú cũng đã ngừng lại không còn vang lên mà thay vào đó chính là tiếng nói của Phiêu Hải Liêm khi đã ngoái đầu nhìn ra vọng vào:

- Tới rồi, tới nay ngươi cứ ở lại nơi này!

Phiêu Hải Liêm đã xuống cỗ xe khi vừa dứt lời Phiêu Vân Lan cùng Vũ Thiên cũng từ cỗ xe mamút thú mà bước xuống nhưng ba người vẫn chưa tiến vào mà cỗ xe mamút thú vẫn chưa rời đi

Nơi Vũ Thiên đứng cũng giống như lối vào của Bảo Cẩm Đường tuy nhiên phía trên tấm bảng lại có tới bốn chữ to “Khách Sạn Vân Lan” chứ không phải là ba chữ “Bảo Cẩm Đường” và cũng không có ai gác lối vào

Vũ Thiên ngược nhìn lên cao của tòa khách sạn này khiến hán phải ngạc nhiên vì càng nhìn lên cao thì có vẻ nó càng nhỏ dần hán lại nhìn một loạt khung cửa sổ nhỏ chỉ là có vẻ tất cả đều tối um

Phiêu Hải Liêm đã nhất bước vào trong cùng với Phiêu Vân Lan, Vũ Thiên cũng liền theo sau mà tiến vào

Phía trong tầng trệt của tòa khách sạn này cũng là một khoảng rộng lớn chính giữa là một bộ ghế gỗ sau là một căn phòng rộng chiếm một nửa tầng trệt này trái phải bộ ghế là hai lối cầu thang có vẻ để đi lên tầng trên, trần tầng trệt này được chiếu sáng nhờ vài viên đá trắng gắn phía trên tường rất nhiều cách khoảng nhau, hai bên mỗi viên đá trắng còn có những cục sắc nhỏ tròn treo lơ lửng hai bên không biết để làm gì

Tầng trệt này có vẻ rất vắng người, từ trong căn phòng đã bước ra một nam tử chỉ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy vận một đồ lam lục gương mặt đang hiện chút bất ngờ khi trông thấy ba người tiến vào, nam tử liền hướng hai người Phiêu Vân Lan cùng Phiêu Hải Liêm mà gật đầu chào:

- Nhị gia chủ, Lan tiểu thư trời đã tối sao hai người còn tới đây không biết là có chuyện gì không!

- Hòa quản lý người xem còn phòng sang trọng nào trống thì bố trí cho cậu ấy giúp ta!

Phiêu Hải Liêm nhìn nam tử này mà gật đầu rồi nói thẳng, nam tử được gọi là Hòa quản lý liền gật đầu, ánh mắt lại nhìn Phiêu Vân Lan chỉ là nàng lại không để ý gì tới hắn mà đang nhìn Vũ Thiên hỏi:

- Vũ Thiên huynh thật sự không muốn về Phiêu Phủ với ta và nhị thúc sao!

Vũ Thiên ngẩn ra nói nhỏ trong lòng “về đó làm gì” nhưng vẫn nhìn Phiêu Vân Lan mà gật đầu cũng không lên tiếng, Phiêu Hải Liêm thì lại đang nói nhỏ vài câu gì đó với Hòa quản lý rồi lại nhìn Vũ Thiên:

- Vũ Thiên ta và Vân Lan nó sẽ về Phiêu phủ, ngày mai có gì ta sẽ sai người mời người tới Phiêu phủ một chuyến nhớ đừng từ chối!

Phiêu Hải Liêm nói xong cũng không đợi Vũ Thiên trả lời, mà xoay người rời khỏi nơi này nhưng vẫn nói vọng với Phiêu Vân Lan “Vân Lan đi thôi” Vũ Thiên không nói gì nhưng Tiểu Bạch lại lên tiếng “đại nhộng tỷ đi thông thả” chỉ là Phiêu Vân Lan cũng không tức giận như lúc mới đầu mà chỉ nhìn nó và Vũ Thiên rồi gật đầu tiến vào trong cỗ xe mamút thú rồi đi

Phía trong tầng trệt tòa khách sạn chỉ còn lại Vũ Thiên và Hòa quản lý

- Ta tên là Phiêu Hòa, là quản lý của khách sạn này, huynh đứng đây đợi ta, ta tìm phòng cho huynh!

Phiêu Hòa quản lý dứt lời cũng không nhìn Vũ Thiên hay đợi hắn trả lời mà trực tiếp tiến vào trong căn phòng lúc này rồi rất nhanh tiến ra trên tay còn cầm theo một tấm thẻ gỗ mỏng nhỏ trên có khắc hai số và một chìa khóa đưa cho Vũ Thiên rồi nói nhanh:

- Tiểu đệ người đi lối cầu thang đó lên tiến lên trên tìm phòng trong sổ thẻ này rồi dùng chìa khóa mở cửa mà tiến vào!

- Đa tạ!

Vũ Thiên chỉ cầm lấy rồi đa tạ rồi cùng Tiểu Bạch trên vai đi thẳng theo lối cầu thang tiến lên tầng trên tìm phòng trong sổ chỉ còn lại tiếng nói nhỏ của Phiêu Hòa quản lý

- Tuông là khách quý của nhị gia chủ hóa ra chỉ là một tên tù nhân cần gì phải để hắn ở phòng sang trọng cho người lên tầng cao nhất ta cũng không cần phải phải người canh giữ!

Phiêu Hòa quản lý nhìn Vũ Thiên cùng tiểu thú biết nói đã nhắc bước tiến lên cầu thang rồi không để ý mà tự lẩm bảm về mặt còn hiện lên chút ý cười mà tiến lại vào trong căn phòng, từ phía ngoài liền tiến vào vài người dường như muốn đặt phòng trong lớp này phải hơn năm nam nữ đang xen khiến cho Phiêu Hòa quản lý vừa tiến vào đã phải tiến ra hỏi

Lối cầu thang bên trái nơi Vũ Thiên đang nhắc bước đi lên tầng trên

- Phòng 66 sao!

Vũ Thiên nhìn tấm thẻ rồi nói nhỏ liền cất tấm thẻ với chìa khóa vào trong Túi Trữ Vật đã có một Túi Trữ Vật đựng nguyên thạch do Nguyễn gia đưa khi giao nguyên thạch mà không cần trả lại

- Thiên ca huynh dẫn đệ đi đâu vậy!

Tiểu Bạch mắt mở to trên vai Vũ Thiên đang leo tầng bậc thang mà tiến lên tầng trên thì hỏi nhỏ, Vũ Thiên đã tiến lên được tầng đầu tiên hắn nhìn một dãy phòng đối diện nhau giữa là lối đi mà nói với nó “tìm phòng” rồi vừa tiến vừa nhìn trên cánh cửa của mỗi phòng đều có khắc số mà tự nói:

- 1, 2 ... 10

Vũ Thiên nhìn một dãy đối diện nhau mỗi dãy là năm phòng trên mỗi phòng đều khắc số trên cửa rồi lại lắc đầu mà tiếp tục hướng lối cầu thang để đi lên tầng trên, có vẻ cứ mỗi một tầng là mười phòng, chính giữa là lối đi hai bên mỗi bên năm phòng cầu thang đi lên được tách riêng ở hai bên là đầu dãy tới cuối dãy càng lên tầng cao thì phòng càng nhỏ thứ ánh sáng duy nhất hắn thấy ở lối đi là do viên đá vàng phát ra

Vũ Thiên cứ thế mà nhắc từng bước tiến lên phía trên trong sự âm u mà im ắng không tiếng động trong tòa khách sạn này

- Thiên ca tìm được rồi sao!

- 61, chắc phòng 66 cũng nằm ở tầng này!

Tiểu Bạch thấy Vũ Thiên đã ngừng lại nơi lối cầu thang mà hỏi hắn, Vũ Thiên gật đầu rồi nói khi nhìn về phía căn phòng đề số sáu mươi một mà mừng rỡ hắn cũng không tiến lên trên nữa mà trực tiếp tiến vào trong dãy phòng này

Vũ Thiên nhìn số trên từng phòng đều đã then cài chốt khóa cửa kín kẽ rồi đi tới cuối dãy ngừng trước cửa phòng đề số sáu mươi sáu cạnh phòng là số sáu mươi bảy đối diện là phòng số sáu mươi năm hắn thở phào cùng với tiếng nói của Tiểu Bạch đã vang lên “Thiên ca, tới rồi sao” Vũ Thiên lại tiếp tục gật đầu với nó trong khi vẫn thở gấp mà lấy chìa khóa trong Túi Trữ Vật ra mà mở cửa nhưng hắn phải kinh ngạc thốt lên ba chữ

- Cửa không khóa!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ngược Lại

Vũ Thiên chỉ buột miệng nói nhưng vẫn đẩy cửa tiến vào, trong căn phòng này hắn có cảm giác hơi kỳ lạ nhưng mà lại không biết kỳ lạ như thế nào vì nó hơi tối

Ánh hồng có vẻ là do viên đá hồng tỏa sáng một góc chính vì vậy mà không thể nhìn rõ được toàn bộ căn phòng chỉ thấy trên một chiếc giường nơi mà ánh hồng tỏa sáng lên lõi quanh những rèm trong ánh sáng hồng Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đang ở trên vai hắn chỉ thấy được mờ ảo không hề rõ là hai bóng dáng đang quấn lấy nhau một vài âm thanh gì đó vang lên trong đút quăng nhưng lại không rõ câu nói

Khiến cho hắn cùng Tiểu Bạch hai mặt nhìn nhau cùng lên tiếng:

- Sao lại có người!

- Thiên ca, tiếng gì mà lại náo lòng đến thốn tai đệ như thế!

Tuy nhiên Vũ Thiên thì nói nhỏ còn Tiểu Bạch giọng nó lại âm vang khắp phòng khiến hắn phải vỗ đầu mà liền định đi nhanh ra khỏi phòng vì sợ hai bóng dáng đang trên giường nghe thấy cũng như phát giác ra hắn cùng Tiểu Bạch nhưng hắn chưa kịp xoay người thì giọng một thiếu nữ đã vang lên khiến Vũ Thiên phải đứng khựng lại mà nhìn thiếu nữ:

- Người là ai sao lại vào được phòng của ta!

Vũ Thiên mặt đỏ như quả ớt nhìn thiếu nữ từ giường mà vén tấm rèm bước tới trước mặt hắn trên người chỉ quấn tấm chăn (còn gọi là mền) che thân đang có vẻ là không mảnh vải mà hỏi Vũ Thiên

Tiểu Bạch trên vai đang há miệng nhưng lại im lặng nhìn thiếu nữ chăm chăm, Vũ Thiên chỉ biết gãi đầu trong lòng lại mắng thầm Tiểu Bạch vì đã nói quá to để hai bóng dáng kia nghe thấy nhưng hắn vẫn phải trả lời thiếu nữ:

- Ta đi tìm phòng!

- Tìm phòng sao lại vào phòng của ta!

Thiếu nữ có chút nghi ngờ ánh mắt lém lỉnh nhìn Vũ Thiên hỏi ngược lại

- Tấm thẻ phòng của ta đề số 66 mà căn phòng này cũng đề số 66 nên ta mới tiến vào, với lại căn phòng cũng không khóa nếu khóa thì chắc ta đã không vào được

Vũ Thiên liền lấy tấm thẻ trong Túi Trữ Vật đưa cho thiếu nữ xem nhưng thiếu nữ chỉ lướt qua rồi cười như hoa nở tỏ vẻ không tin

- Cậu trai à cậu có bị mù số không đây là số 99 chứ không phải 66

Thiếu nữ quấn tấm chăn liền ném tấm thẻ lại cho Vũ Thiên rồi nhìn hắn mà nói khiến Vũ Thiên lật tấm thẻ mà nhìn lại nhưng vẫn khẳng định nó là số sáu mươi sáu khi chỉ cho thiếu nữ thấy chỉ là thiếu nữ chỉ mỉm cười nhìn hắn rồi nói nhỏ như khuyên nhủ “cậu trai à cậu nhìn lại đi nhìn vào cái dấu chấm của nó quay vào cậu đó”, nhưng nghĩ tới điều gì đó mà nhìn Vũ Thiên câu dẫn cười tiếp mắt nói khi vừa nói vừa chỉ tay vào thiếu niên phía trong giường đang nhìn hắn cùng thiếu nữ nói chuyện mà không hề xen vào:

- Cậu trai à hay là cậu muốn, đợi ta giúp tên kia xong sẽ giúp cậu giải quyết, cũng không nhiều đâu chỉ có một trăm nguyên thạch thôi bảo đảm nhanh gọn lẹ!

- Phòng 99 sao, không, không cần đâu, ta đã làm phiền hai vị cứ tiếp tục!

Vũ Thiên nhìn tấm thẻ mà xem lại nhưng vẫn là số sáu mươi sáu sáu chỉ là nó có một dấu chấm ở trên rồi lại lật ngược lại thì đúng là thành số chín mươi chín cùng dấu chấm ở dưới khiến hắn ngẩn đầu mà gật đầu với thiếu nữ vì hắn biết có lẽ mình đi nhầm phòng thiệt, nhưng khi nghe tới câu thiếu nữ nói tiếp theo tuy không biết thiếu nữ đang nói gì nhưng cũng cuống quýt gật đầu rồi lắc đầu mà đi cấp tốc ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại trong vẻ ngơ ngác

của thiếu nữ vẫn đứng đó nhìn Tiểu Bạch đã rút cái ạch từ trên vai Vũ Thiên xuống đập đầu hồ vào mặt nền nhưng lại nhìn thiếu nữ mà há miệng có vẻ không để ý tới cục u trên đầu nó

Ngoài căn phòng ngay sát cửa đã đóng lại, Vũ Thiên lấy tay đặt ngay ngực chỉ thấy tim đập loạn xạ thần kinh căng thẳng hẳn lại nói nhỏ như cho Tiểu Bạch trên vai nghe thấy:

- Tiểu Bạch chúng ta đi nhảm phòng rồi!

Tuy tiếng nói của Tiểu Bạch vang lên nhưng mà không vọng ra từ trên vai hắn mà là từ trong căn phòng hắn mới tiến ra đang vọng ra cùng tiếng đập cửa từ trong vang lên liên tục:

- Thiên ca, đệ vẫn còn trong đây mau mở cửa cho đệ ra, sao huynh lại bỏ chạy một mình mà bỏ rơi luôn cả đệ!

Vũ Thiên mặt thay đổi tay vịn cửa đã đóng mà mở hé cánh cửa chỉ thấy Tiểu Bạch ló đầu nhìn hắn rồi lao lên vai hắn mà bấu chặt vào vai hắn đầu không dám ngoảnh lại chỉ có Vũ Thiên là hơi nhìn hé vào cánh cửa đang mở chỉ thấy thiếu nữ lúc này đã đứng ngay chỗ cửa hé hiện ra nửa người của nàng cùng ánh mắt sắc đến lạnh đến độ khiến cho toàn thân Vũ Thiên sống lưng như có gai mọc lên cùng ánh sáng vàng do lối đi chiếu vào khiến chân hắn bắt đầu run mà bước đi một cách nhanh chóng nơi lối cầu thang bên phải căn phòng này mà tiến bước nhanh đến độ Tiểu Bạch phải bấu chặt vào vai hắn mà để khỏi rớt như lúc này mặt hồ của nó vẫn còn đang chẳng hiểu gì đang xảy ra

Vũ Thiên cứ thế mà đi một mạch thẳng lối cầu thang mà lên trên cho tới khi nhìn vào dãy phòng thấy số chín mươi một thì liền tiến vào mà tới trước căn phòng đề số chín mươi chín

- Thiên ca, tới rồi sao, lúc này chúng ta đi nhảm phòng sao!

- Ừ!

Vũ Thiên trả lời Tiểu Bạch cho có lệ khi mà đầu nhỏ của nó đang lúc lắc có vẻ nghĩ tới lúc này khi nó và hắn đi nhảm phòng Vũ Thiên lại không để ý mà nhìn cửa phòng đề số chín mươi chín mà lấy chìa khóa từ trong Túi Trữ Vật ra để mà mở cửa cùng với tiếng nói bầm bực:

- Phù, cuối cùng cũng leo tới căn phòng 99

Hắn đẩy cửa bước vào trong diện tích trong căn phòng này rất hẹp nhưng với một mình hắn cùng Tiểu Bạch thì cũng đã đủ

Trong căn phòng tối um khiến hắn phải nói to với Tiểu Bạch “Tiểu Bạch đệ tìm xem viên đá phát sáng chỗ nào” Tiểu Bạch nhìn hắn mà rời khỏi vai bay quanh nò mẩn nơi viên đá phát sáng cùng lúc đó Vũ Thiên cũng như nó mà tìm viên đá phát sáng

Chẳng mấy chốc Tiểu Bạch đã hét lên với hắn “Thiên ca tìm thấy rồi” nó không đợi Vũ Thiên lên tiếng đã dùng chân gỗ mạnh vào trong viên đá được gắn giữa bức tường trong vô ý nhưng lại thấy khắp phòng đã được chiếu sáng bởi ánh vàng khiến Tiểu Bạch hứng thú mà gõ lại thêm một cái nữa căn phòng liền trở lại tối um nhưng nó lại gõ vào thêm một cái căn phòng lại sáng rồi lại bay về phía Vũ Thiên trước mặt hắn mà nói nhỏ như cho hắn biết viên đá phát sáng này hoạt động làm sao

Vũ Thiên lắc đầu không nói gì mặc kệ Tiểu Bạch đang lặn lội trên lên giường mà nghịch còn hắn tiến vào trong căn phòng nhỏ của căn phòng này, chẳng mấy chốc tiến ra với bộ đồ phủ lớp băng mỏng đầu tóc đã ướt cũng đã khô đang dựng đứng lên

Mất lại nhìn về phía chiếc giường để tìm Tiểu Bạch nhưng lại không thấy nó đâu mà tiếng nói từ dưới chân hắn đã vọng lên tiếng của Tiểu Bạch:

- Đệ ở dưới chân huynh này, huynh giúp đệ hong khô thân đi!

Vũ Thiên tròn mắt nhìn Tiểu Bạch thân thể ướt sũng như là một chú mèo bị những nước đang bay lên trước mặt hắn khiến hắn không biết là Tiểu Bạch đã chui vào căn phòng tắm cùng hắn từ lúc nào

Hắn liền chạm vào cái đầu nhỏ ướt sũng của Tiểu Bạch dùng chút băng hệ những giọt nước đang làm ướt bộ lông của nó liền đọng lại, Tiểu Bạch lại lắc lư thân cùng bốn chân của mình những giọt nước đã đóng băng liền rơi lọt bộp xuống mặt nền tạo ra những tiếng vang nhỏ trong đêm yên tĩnh

Vũ Thiên lại khoanh chân trên giường mà mắt nhắm không biết là đang tu luyện hay là đang ngủ, Tiểu Bạch gật gù không làm phiền hắn mà loay hoay trong căn phòng này một lúc lại tới bên cạnh hắn

Đầu đó trong những tòa nhà nơi Phiêu gia tộc cư ngụ

- Hoàng Phong người mà lên phén sang đây lần nữa ta và Hiểu tỷ chắc chắn sẽ cho ngươi thành thái giám!

Nghệ Tuyết dùng giọng nhắc nhở vang lên từ đâu đó nơi một dãy nhà cách xa tòa biệt thự nơi mà hắn xuất hiện bất gặp Phiêu Văn Lan, nhưng giọng nói của Nghệ Tuyết không rõ ràng là hướng về Hoàng Phong mà thiên chỉ cho lắm có vẻ như đang cảnh báo một ai đó mà không phải là Hoàng Phong

Ba người Hoàng Phong, Nghệ Tuyết, Phù Hiểu cũng đã tiến vào trong thành nhưng dường như bọn họ cũng đã ở nơi nào trong Phiêu gia tộc mà không hề đi tìm Vũ Thiên liền

Ánh nắng rọi khắp Thành Vĩ Thanh

Nơi “Khách Sạn Vân Lan”

Tầng cao nhất nơi mà Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch có vẻ vẫn còn đang say giấc

Bên phải căn phòng Vũ Thiên đó là căn phòng chín mươi tám, bên trong căn phòng này cũng giống như căn phòng của Vũ Thiên mọi vật dụng trong căn phòng này đều đơn giản

Từ trong căn phòng đã vang lên tiếng nói của một thiếu nữ

- Võ Doan sao hôm nay lại lạnh như vậy càng lúc càng lạnh đã đắp kín rồi mà vẫn không thấy hết lạnh!

Ngay bộ bàn ghế cách chiếc giường một khoảng hẹp đang có hai người, một nam một nữ đang ngồi đối diện nhìn nhau, thiếu nữ thều thào giọng nói của nàng phát ra như đã bị đóng thành băng gương mặt nàng cũng đã phủ một tầng sương mỏng, thiếu nữ ngồi ở ghế gỗ như là một bé gấu bông vì đắp quá nhiều đồ nhưng mà mặt ngoài những bộ đồ này cũng đang phủ một tầng sương lạnh

Nam tử đối diện mà thiếu nữ nói là Võ Doan chỉ biết gật đầu mà không hề trả lời vì hần lúc này cũng giống hệt thiếu nữ, ánh mắt hần cũng như thiếu nữ đang không hiểu tại sao sao hôm nay lại lạnh tới mức độ như vậy mà cái lạnh còn đang không ngừng gia tăng khiến hai người đành thần thờ co ro ở nơi này chịu trận

Bên trái căn phòng Vũ Thiên là căn phòng đề số một trăm có vẻ là căn cuối cùng, tuy nhiên căn phòng này lại bị khóa kín chứng tỏ chưa có ai thuê

Căn phòng chín mươi hai đối diện với căn phòng của Vũ Thiên

- Lạnh quá đi mất, lạnh như thế này thì làm sao mà đi làm nhiệm vụ hội giao được nhưng mà nếu ngủ nướng thì sướng nhất, oi trời ơi nó lạnh quá đi mất!

Trong căn phòng này cũng vang lên tiếng nói của một thiếu nữ nàng vẫn còn nằm trên giường dùng chăn dày quấn khắp người che từ chân lên tới đầu kín bưng, nhưng dứt tiếng thì thào thì căn phòng lại im lặng dường như đã lại tiếp tục chìm trong giấc ngủ trong khi chăn quấn kín người đã tới tận hai, ba cái trên lớp chăn vẫn còn đọng lại chút tầng sương lạnh

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Rời Đi

Căn phòng chín mươi chín cũng là căn phòng của Vũ Thiên

Từ trong căn phòng đã vang lên giọng nói trong trẻo của Tiểu Bạch:

- Thiên ca, huynh lại biến đệ thành con thú nhồi bông nữa rồi!

- Huyệt nhị tăng cuối cùng cũng đã tiến vào, mắt toi gần năm vạn nguyên thạch!

Vũ Thiên vẫn khoanh chân trên giường mặt hần có chút mừng vì đã tiến Huyệt nhị tăng đã thông được năm huyệt đạo tiếp theo, bằng nguyên lực lan tỏa xung quanh cũng đều thu lại nhưng khi cát ngọc giản pháp quyết vào trong Túi Trữ Vật về mặt hần không khỏi mơ hồ vì những pháp quyết lộn xộn lúc trước hần nhìn thấy đã tập trung lại với nhau mà sắp xếp thành ba pháp quyết cơ bản gồm phát quyết ban (bình khí), pháp quyết thập nhị biến, pháp quyết năng lực hệ

Vũ Thiên lại nhìn Tiểu Bạch đang nhìn hần mà lăm bầm một mình “pháp quyết thập nhị biến thật khó thi triển nghiền ngẫm mãi cũng không được một biến, pháp quyết ban cũng đã thi triển được vài cái, pháp quyết năng lực hệ thì đơn giản rồi”

Vũ Thiên lắc đầu ánh mắt nhìn về phía cửa sổ nhỏ có ánh nắng len lỏi chiếu qua cùng giọng nói của Tiểu Bạch lại vang lên như nhắc nhở hần:

- Thiên ca, Nghịch Thiên Tuyền Thủy, đệ muốn dùng nó!

Vũ Thiên nhìn nó đang vắn về chân qua lại trên giường mà lấy Nghịch Thiên Tuyền Thủy từ trong Túi Trữ Vật mà cầm trên tay, nếu Tiểu Bạch không hỏi chỉ sợ hần cũng quên bén đi cái thứ này do nó đầu giá, Tiểu Bạch nhìn Nghịch Thiên Tuyền Thủy mà mắt sáng lên, nhưng Vũ Thiên lại nhìn Nghịch Thiên Tuyền Thủy với vẻ nghi ngờ rồi nhìn Tiểu Bạch nói nhỏ

- Tiểu Bạch ta nghĩ cái thứ này nó có vấn đề, đệ mà dùng nó coi chừng nó tan xác giống như Lữ Tinh Thụ mà lão rùa đã dặn đệ!

Tiểu Bạch mắt tròn xoe nhìn hần mà có chút không tin lời Vũ Thiên nói vì theo cảm nhận của nó thì thứ này rất có ích với nó nhưng lại nghĩ tới lão rùa cùng gốc Lữ Tinh Thụ nó lại lấy chân gỗ đầu mình rồi lắc đầu, Vũ Thiên tiến tới viên đá phát sáng rồi lại tiến ra phía cửa rồi nói vọng với Tiểu Bạch đang

có vẻ ừ rử

- Tiểu Bạch được rồi ra ngoài xem có gì lót bụng không rồi chúng ta tìm cách quay lại môn phái, rồi hỏi Diệc lão xem thứ này là thứ gì!

- Ừm, đệ đi ngay!

Tiểu Bạch ngoát miệng rồi thân lơ lửng bay về phía hắc yên vị trên vai Vũ Thiên rồi cùng hắc rời khỏi căn phòng này

Vũ Thiên nhìn quanh lối đi căn phòng tầng mười không có ai ngoài hắc cùng Tiểu Bạch đang đứng trước cửa, Vũ Thiên lại nhấc bước tiến về lối cầu thang bên trái nhưng lại không đi xuống mà là đi lên vì thấy ánh nắng vàng ươm đang xuyên qua tấm cửa kính

Vũ Thiên đẩy cánh cửa bước ra, ánh nắng từ ánh mặt trời trên cao kia chiếu thẳng vào hắc cùng Tiểu Bạch khiến nó phải nhắm mắt lại vì chói, nơi hắc đứng là một khoảng trống nhỏ không có gì cả ngoài mặt nền, có vẻ là sân thượng

Vũ Thiên liền tiến ra tám rào chắn bằng sắt nhìn từ trên xuống dưới Thành Vị Thanh tuy chỉ là một khoảng trước mặt tuy không thể là nhìn thấy hết được sự rộng lớn của Thành Vị Thanh nhưng cũng khiến hắc cùng Tiểu Bạch phải ngẩn ngơ mà nhìn một lúc

- Trời ơi là trời sao hôm nay trời lại lúc nóng lúc lạnh khiến cho ta cũng phải diên lên theo trời!

Vũ Thiên mãi nhìn phía dưới mà không hay biết từ lúc nào lại có một tiếng nói từ đâu phía sau vọng vào tai hắc khiến hắc cùng Tiểu Bạch đã quay đầu nhìn lại chỉ thấy nơi cánh cửa Vũ Thiên mới bước ra đang có một thiếu nữ đứng dựa vào cánh cửa thiếu nữ này cũng chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi

Thiếu nữ mắt nhắm nghiền mặt nhăn lại có vẻ đang ngái ngủ cùng bộ váy mỏng của nàng hé miệng nhỏ xinh dường như nàng cũng không hề biết Vũ Thiên đang nhìn mình vẫn đứng tựa lưng vào cánh cửa mở ra mà ngáp ngáp dài than trời

Cho đến khi tiếng nói trong trẻo của Tiểu Bạch vang lên thì nàng mới trợn mắt mà nhìn Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch mà miệng há nhỏ mặt đơ luôn:

- Thiên ca, đệ trong thấy tỷ ấy rất giống với đại nhộng tỷ nhưng mà có vẻ như là cái lạnh là do huynh tạo ra mà chứ có phải ông trời đâu!

- Tiểu Bạch đệ lại nói nhảm, tiểu cô nương đã làm phiền cứ tiếp tục, ta và nó sẽ không làm phiền!

Vũ Thiên ngẩn ra khi mà Tiểu Bạch ghé sát tai hắc nói dứt lời, nhưng rồi hắc cũng chỉ biết cười trừ hướng thiếu nữ nói một câu nhưng bước chân thì lại tiến xuống lối cầu thang mà xuống dưới tầng trệt nhưng khi hắc đi ngang qua thiếu nữ, mắt Tiểu Bạch lại tia ló miệng hé cười nhìn thiếu nữ chỉ để lại thiếu nữ về mặt vẫn còn ngớ ra vì không hiểu gì trong có vẻ đã ngốc trệ

- A, thật mắt tiểu thú dám trách ngược lại ta, ta tưởng trên đây không có ai!

Tiếng nói của thiếu nữ âm vang khắp sân thượng mà vọng xuống mấy tầng dưới lọt vào tai Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch nhưng lại rất nhỏ, Vũ Thiên lại nói nhỏ với nó

- Tiểu Bạch, đệ làm tiểu tỷ tỷ đó tức giận rồi!

- Đệ có làm gì tỷ ấy đâu mà tỷ ấy giận đệ chứ!

Tiểu Bạch trên vai hắc đảo mắt, Vũ Thiên không để ý tới chuyện thiếu nữ nữa mà hỏi nó chuyện trong Huyền Lang Động như đợi câu trả lời:

- Tiểu Bạch trong Huyền Lang Động, lão tổ Huyền Quy với Lang Bách đã nói gì với đệ vậy!

Tiểu Bạch đã ngồi trên vai hắc đôi mắt hồ nhỏ của nó đã trở nên mơ hồ nó chỉ lắc đầu:

- Đệ không nhớ gì cả, hai lão tổ đã làm gì cái đầu đệ rồi, tuy hai lão nói rất nhiều nhưng đệ chẳng nhớ được gì đệ biết bay cũng là do lão quái dị dạy!

Tiểu Bạch nhăn mặt mà nói có vẻ nó muốn nhớ lại những gì mà hai lão tổ Huyền Quy với Lang Bách từng nói nhưng lại không thể nhớ được gì nên lắc đầu nhìn Vũ Thiên tỏ vẻ chịu, Vũ Thiên quay đầu nhìn về mặt dành chịu của nó thì cũng biết không thể hỏi được gì nữa, hắc cứ thế cùng nó tiến xuống tầng trệt của tòa khách sạn này

Tầng trệt “Khách Sạn Vân Lan”, nơi đông đúc người ra kẻ vào

Phiêu Hòa quản lý đang đứng cạnh cửa lối vào trong tòa khách sạn này mà nhìn ngó lung tung phía ngoài cho nên cũng không thấy Vũ Thiên đã đi xuống tới cạnh hắc

- Đây là chìa khóa và thẻ phòng ta trả lại cho Hòa quản lý!

Vũ Thiên liền đưa chìa khóa phòng và thẻ phòng xong cũng không ở nơi này cũng như Phiêu Hòa quản lý nói thêm gì trực tiếp tiến ra lối vào mà rời khỏi nơi này nhanh chóng

Phiêu Hòa quản lý cầm lấy mà mặt ngẩn ra nhìn Vũ Thiên rời khỏi khách sạn vì không nghĩ Vũ Thiên vừa nói trả là đi ngay

- Phiêu Ngạc, người đi theo hần cảm theo viên đá này không được để mất dấu hần nếu không nhị gia chủ chắc chắn hỏi tội người!

Phiêu Hòa cũng đã lấy lại bình tĩnh nhìn nam tử đang đứng gần cửa mà phân phó vài chữ, rồi nhìn nam tử gật đầu đi nhanh ra theo sau Vũ Thiên đang hòa vào dòng người tấp nập trong Thành Vị Thanh

“Thiên ca, huynh tính đi đâu đây?”

“Đi tìm thứ gì lót bụng đã, ta thấy bụng đệ réo từ hôm qua tới giờ!”

“Bụng đệ réo sao, mà sao đệ lại không biết?”

Tiểu Bạch há miệng không tin lời Thiên ca của nó nói vì nó biết bụng mình không kêu nữa, Vũ Thiên lại không để ý tới mặt hồ đang nghi hoặc của nó mà hần đang bước trên lối mòn ở hai bên nhìn dòng người tấp nập hướng tới một vài nơi để tiến vào một vài chỗ mua một vài thứ

Xen lẫn trong dòng người tấp nập chính là những cỗ xe mamút thú hoặc là những cỗ xe khác do các loại thú khác kéo, nhưng đa số mọi người nơi đây đều đi bộ

Hướng Tây Bắc Thành Vị Thanh, nơi cư ngụ của Nghêu gia

- Tổng Tân, huynh tìm thấy Vũ Thiên chưa!

Tổng Tân cũng hòa vào dòng người mà tiến bước trong thành hướng bắc nơi Nghêu gia quản lý chỉ là từ đâu lại vang lên một giọng nói nữ tử quen tai khiến Tổng Tân phải giật mình mà nhìn ngó xung quanh vì hần nhận ra được giọng nói đó là của ai đó chính là Phương Nguyệt

Tổng Tân hướng mắt về phía cỗ xe mamút thú có khác hai chữ “Nghêu” vừa phát ra tiếng nói gọi tên mình cùng lúc đó chính là lão phu xe đã điều khiển tới cạnh hần

Từ trong cỗ xe đã bước xuống ba nữ tử đứng cạnh Tổng Tân khiến hần phải kinh ngạc mà bật thốt vì bất ngờ

- Phương Nguyệt sao muội lại ở nơi này, ta cũng chỉ mới vừa đi tìm hần chưa được bao lâu thì đã nghe tiếng muội gọi!

Y phục của Phương Nguyệt khiến cho Tổng Tân phải bất ngờ vì cũng giống như những nữ tử nơi đây chính vì vậy mà hần không khỏi nhìn chăm chăm vào nàng nhưng cũng chỉ biết nín lặng không nghĩ Phương Nguyệt cũng đã biết cách thay đổi phong cách y phục phù hợp với thành này

- Nữ đại nhân người quen huynh ấy sao!

Nghêu Yên đã tới gần mà nhìn Tổng Tân nhưng lại hỏi Phương Nguyệt, Phương Nguyệt lại gật đầu rồi lại nhìn Tổng Tân:

- Huynh vừa đi không lâu thì ta cũng đã đi theo sau chỉ là lại không bắt gặp huynh mà lại gặp hai tỷ đây cũng nhờ họ mà ta mới tới được nơi đây!

Tổng Tân tuy gật đầu nhưng cũng không nghĩ Phương Nguyệt cũng đã đi tới đây còn hần cũng đã tới thành này nhiều lần chính vì vậy cũng không mấy khó khăn cho hần

- Được rồi, vậy thì muội cùng ta tới Hàn gia xem coi có thể nhờ họ giúp chúng ta tìm Vũ Thiên không, nếu như chỉ có hai người chúng ta chỉ sợ có lật tung cái thành này lên cũng chưa chắc đã tìm thấy hần!

Phương Nguyệt gật đầu vì nàng cũng không biết gì về nơi này, tuy nàng cũng đã tiến vào thành từ hôm qua nhưng lại ở lại Nghêu gia cùng Nghêu Yên, Nghêu Thanh nhưng cũng chính nhờ nàng mà Nghêu Yên, Nghêu Thanh mới tiến vào được lại gia tộc

- Yên tỷ, Thanh tỷ hai người có cùng muội tới Hàn gia không!

- Nữ đại nhân, tôi cùng tiểu thư sẽ quay lại gia tộc và rời khỏi Thành Vị Thanh, với lại Hàn gia chúng tôi cũng không thể nào tới được

Nghêu Thanh đã trong thấy vẻ khó xử của Nghêu Yên nên liền nói đỡ lời, ánh mắt nhìn Phương Nguyệt như muốn nói thêm gì nhưng rồi lại thôi

Phương Nguyệt chỉ gật đầu gặp được Tổng Tân ở đây thì nàng cũng không định ở đây lâu thêm khi tìm thấy Vũ Thiên thì bọn họ cũng sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi đây

Có vẻ ba nữ phải chia tay ngay chỗ này, Tổng Tân nhìn ra mà bước về phía trước rồi gọi Phương Nguyệt cùng rời đi tiến tới Hàn gia mà hần đang định tới

- Nguyệt muội chúng ta đi thôi!

Phương Nguyệt gật đầu rồi nhìn Nghêu Thanh, Nghêu Yên gật đầu mà tiến theo sau cùng rẽ vào một con hẻm đông đúc mất hút trong dòng người

Hai người Nghêu Yên, Nghêu Thanh chỉ lặng nhìn Phương Nguyệt đã bỏ đi cùng Tổng Tân mà nhìn nhau lòng hơi mất mát mà tiến vào trong cỗ xe mamút thú quay lại phủ Nghêu gia

Từ trong cỗ xe mamút thú đã vọng ra tiếng nói của Nghêu Thanh “tiểu thư chúng ta sẽ rời Thành Vĩ Thanh này luôn sao” Nghêu Yên cũng đã trả lời Nghêu Thanh bằng câu nói nhỏ vọng trong cỗ xe mamút thú “tài nguyên trong kho của Hoàng Dương Trại do nữ đại nhân để lại cũng đủ cho chúng ta rời khỏi Thành Vĩ Thanh để tìm một thành khác”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Hấn Hay Ôm Theo Một Tiểu Thú

Phiêu Gia Tộc

Phủ Phiêu Gia, nằm gần biệt thự Phiêu gia

Trong một căn phòng bí mật của phủ Phiêu gia, ánh sáng của viên đá trắng chiếu sáng nơi này hiện rõ những thứ đang diễn ra trong đây một cái bàn vây quanh là mười cái ghế nhưng lại chưa được lấp đầy vì chỉ có ba người đang ở trong căn phòng này không biết ba người này đã ngồi đây bao nhiêu lâu rồi nhưng đều chỉ im lặng mà chưa ai lên tiếng, ghế đầu dãy bàn chính là Phiêu Lăng gia chủ đối diện chính là Phiêu Hải Liêm cạnh ghế bên phải chính là Phiêu Vân Lan nhưng nét mặt đang lo lắng của nàng đã hiện lên rất rõ nhìn Phiêu Lăng gia chủ cùng Phiêu Hải Liêm

- Nhị đệ, đệ nói xem chúng ta có nên xử thiếu niên đó để lấy Nghịch Thiên Tuyền Thủy không?

Phiêu Lăng gia chủ dùng giọng trầm thấp mà hướng Phiêu Hải Liêm hỏi cũng như phá tan sự yên lặng của căn phòng không rộng không hẹp nhưng lại kín đáo này nhưng lại khiến cho Phiêu Vân Lan có chút hoảng sợ mà giật mình

Phiêu Hải Liêm chỉ im lặng mà trầm mặc một chút rồi lại nhìn Phiêu Lăng gia chủ mà lên tiếng:

- Việc này đệ cũng không thể trả lời huynh chỉ có thể hỏi Vân Lan, vì tên thiếu niên đó là do Vân Lan quen biết!

Phiêu Vân Lan càng run thân khi nghe Phiêu Hải Liêm chỉ hướng mình cùng giọng nói của Phiêu Lăng gia chủ đã hướng nàng mà hỏi:

- Vân Lan, con nói xem thật ra thiếu niên đó là ai, vì sao hấn lại có nhiều nguyên thạch để mà đấu giá Nghịch Thiên Tuyền Thủy lại còn có cả một con tiểu thú biết phun lửa!

Phiêu Vân Lan ngẩn ra khi nghe thấy câu hỏi “thiếu niên đó là ai” vì chính nàng cũng không biết “thiếu niên đó là ai” mà chỉ biết hấn tên là Vũ Thiên cùng một tiểu thú biết nói tên là Tiểu Bạch nhưng vẫn nhìn Phiêu Lăng gia chủ mà trả lời:

- Con cũng chỉ mới biết huynh ấy hôm qua, chỉ biết huynh ấy tên là Vũ Thiên cùng tiểu thú tên Tiểu Bạch ngoài ra không biết gì thêm!

Phiêu Lăng gia chủ không khỏi ngẩn mặt nhìn Phiêu Hải Liêm đang lắc đầu tỏ vẻ chính lão cũng vậy cũng không bắt ngờ với câu nói của Phiêu Vân Lan vì chính lão cũng đã hỏi nàng nhưng cũng không thêm được gì vì cũng chỉ có nhiều đó

- Không biết hấn từ đâu tới sao!

Phiêu Lăng gia chủ có chút không tin mà hỏi tiếp, nhưng Phiêu Vân Lan vẻ mặt liền khó xử nhưng cũng đành trả lời:

- Huynh ấy nói mình từ trong động ra!

Phiêu Hải Liêm lấy tay vỗ trán nhìn Phiêu Lăng gia chủ mắt đang trợn lên tay đập mạnh vào bàn tức giận mắng:

- Ngoài cái tên Vũ Thiên, Tiểu Bạch, hấn từ trong động ra thì con không còn biết gì về thiếu niên đó nữa sao!

Phiêu Vân Lan chỉ gật đầu im lặng không nói gì thêm nhưng sắc mặt nàng đã nhợt nhạt rất nhiều, Phiêu Hải Liêm chỉ thờ dãi về mặt trầm ngâm mà nhìn Phiêu Lăng gia chủ khuyên:

- Lăng ca, đệ nghĩ chúng ta nên từ bỏ Nghịch Thiên Tuyền Thủy không cần phải chuốc lấy phiền phức khi mà không biết thiếu niên đó là ai!

- Không được, nếu như không lấy Nghịch Thiên Tuyền Thủy để gia tộc chúng ta có một vị tu nguyên để củng cố địa vị ở Thành Vĩ Thanh, cho nên chúng ta phải lấy được Nghịch Thiên Tuyền Thủy, ta đã phái người đi bắt hấn rồi chắc cũng không mất bao nhiêu thời gian cũng sẽ áp tải hấn tới đây, được rồi chúng ta ra ngoài đại sảnh ta còn phải dặn dò vài tên tu nguyên giả mới thuê được đối phó với hấn cùng con tiểu thú là thú tu của hấn!

Phiêu Lăng gia chủ lạnh giọng dường như lão đã quyết định phải lấy cho bằng được Nghịch Thiên Tuyền Thủy từ trong tay của Vũ Thiên bằng mọi giá, lão dứt lời liền tiến nhanh ra ngoài căn phòng này chỉ để lại một mình Phiêu Hải Liêm và Phiêu Vân Lan đang mặt nhăn, mày nhíu mà thờ dãi cùng bước ra phía theo

Hàn Gia Tộc

Phủ Hàn Gia

Đại sảnh phủ Hàn gia rất rộng, vật dụng đầy đủ nằm đúng vị trí, ngay bộ bàn ghế gần lối tiến vào và ra, ghế chính giữa Hàn Tuyên gia chủ đã yên vị đây từ lúc nào

Đối diện hai bên hàng ghế dài cũng đã yên vị bốn người đối diện hai bên, Hàn Tuyên gia chủ lại cất tiếng nói khi nhìn bốn vị này:

- Ý các vị thế nào bây giờ chúng ta phải người đi bắt hán hay là không

“Theo ta thì chúng ta có lẽ không nên cướp đoạt Nghịch Thiên Tuyền Thủy từ tay thiếu niên đó ta sợ hán cũng là một tu nguyên giả giống như con tiểu thú biết phun lửa của hán”

“Tu nguyên giả, người nói quá rồi ta thấy hán cũng không giống một tu nguyên giả cho lắm nhưng tiểu thú bên cạnh hán lại biết phun lửa chắc là thú tu cho nên chúng ta phải cẩn thận với nó”

“Gia chủ ta nghĩ bây giờ chúng ta có phải người đi bắt hán hay là cướp đoạt Nghịch Thiên Tuyền Thủy từ tay hán thì đã quá muộn rồi Phiêu gia chắc chắn đã canh chừng hán nghiêm ngặt có khi cũng đã bắt hán rồi”

Hàn Tuyên gia chủ không khỏi gật đầu với câu nói cuối, dù gì tên thiếu niên đó cũng đã đi theo Phiêu gia từ khi đầu giả nên chắc chắn bọn họ cũng phải có một mối liên hệ nào đó

"Nếu vậy thì chúng ta sẽ từ bỏ vậy, không đề cập tới Nghịch Thiên Tuyền Thủy nữa"

"Ta cũng muốn hỏi một vài việc về công việc của gia tộc, lão Phi ta thấy kho nguyên thạch ngày một hao hụt không biết là tại sao chẳng lẽ việc quản lý kho nguyên thạch của người đang có vấn đề sao"

- Việc này ...

Trung niên được gọi là lão Phi kia đang ngậm miệng hai chữ “việc này” mãi mà thốt không nên lời thì từ phía ngoài lối vào đại sảnh đã vang lên một giọng nói hướng Hàn Tuyên gia chủ gọi vọng vào:

- Gia chủ phía ngoài có một nam tử nói mình là Tổng Tân đệ tử của Thanh Phong Phái muốn gặp người có chút chuyện muốn nhờ!

Khiến trung niên lão Phi cạnh ghế Hàn Tuyên gia chủ bên phải đối diện mừng ra mặt mà nói thầm trong lòng “thoát nạn” rồi cùng ba người nhìn nam tử mới thông báo phía ngoài

Hàn Tuyên gia chủ thì đang ngờ ngợ nhớ ra hai chữ Tổng Tân nhưng khi nghe tới ba chữ Thanh Phong Phái tiếp theo thì đã đứng bật dậy mà lăm lăm trong lòng “lần này đám tu nguyên giả này tới đây làm gì nhỉ vẫn chưa tới ngày tuyển chọn đệ tử mà với lại mười năm nay do Vũ Phiến Môn quản lý Thành Vị Thanh chứ đâu phải Thanh Phong Phái bọn họ chứ” tuy có chút không yên nhưng vẫn nói vọng ra

- Người mau mời bọn họ vào đây, không, không cần để ta tự tiến ra!

Hàn Tuyên gia chủ liền nói vọng ra phía ngoài rồi nhìn bốn người cạnh lão nét mặt cũng đều ngạc nhiên tự nói trong lòng “đám đại nhân Thanh Phong Phái lần này xuất hiện đột xuất như vậy không biết là có chuyện chi đây”

Hàn Tuyên gia chủ dứt lời liền tiến bước ra ngoài phủ đi thẳng lối hàng cây phù bóng mát hai bên tiến thẳng ra ngoài nơi tiến vào Hàn gia, phía sau chính là bốn người lão Phi

Phía ngoài nơi tiến vào Hàn gia đã có hai người một nam, một nữ đang đứng đó mà nhìn ngó lung tung nhưng không tiến vào chẳng mấy chốc từ trong đám Hàn gia chủ cùng bốn vị đã tiến ra

Đi đầu chính là Hàn Tuyên gia chủ ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía một nam, một nữ mà hơi kinh ngạc trong lòng thắc mắc dâng trào “sao chỉ có hai vị những lần trước ta nhớ rất đông mà” nhưng cũng đành gác lại mà tiến tới gần hỏi

- Tổng đại nhân không biết lần này người đột xuất vào thành rồi lại đặc biệt tới Hàn gia chúng ta không biết là có chuyện chi phân phó!

Hàn Tuyên gia chủ vẻ mặt tươi cười khách sáo một tràng dài với Tổng Tân trong còn nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều

Tổng Tân cũng không câu nệ hay để ý mà hỏi han gì nhiều chỉ nhìn Hàn Tuyên gia chủ cùng bốn vị phía sau mà gật đầu rồi nói trực tiếp:

- Lần này ta tới đây đột xuất là do phụng mệnh chương môn tìm đệ tử thất lạc nhưng vì thành này quá rộng lớn nên ta đành tới đây nhờ các vị giúp một tay!

Hàn Tuyên gia chủ cùng bốn vị có chút không tin mắt mờ to hết cỡ nhìn Tổng Tân cùng nữ tử mà tự nói trong lòng “tìm đệ tử thất lạc, tu nguyên giả mà cũng đi lạc sao” như không tin những gì hán mới nói

Tổng Tân chỉ gật đầu nhìn lão mà đợi câu trả lời chứ cũng không hề lên tiếng hay để ý tới vẻ ngạc nhiên của Hàn Tuyên gia chủ cùng bốn vị phía sau lão, Hàn Tuyên gia chủ sau một hồi ngạc nhiên cũng bình tĩnh nhanh chóng mà hiểu ý

- Không biết người hai vị muốn tìm là ai!

- Hẳn tên là Vũ Thiên!

Tổng Tân nhanh chóng nói ra bốn chữ khiến cho Hàn Tuyên gia chủ cùng bốn vị phía sau nghe xong đều tần ngần, Hàn Tuyên gia chủ tỏ vẻ khó xử mà hỏi lại khi hơi ngừng ở hai chữ:

- Vũ Thiên ... Tổng đại nhân ở thành này chỉ sợ không chỉ có một người tên là Vũ Thiên người phải cho biết chút đặc điểm gì đặc trưng chứ!

- Hẳn hay ôm theo một tiểu thú, tiểu thú đó còn có một chòm lông trắng trên đầu không những vậy nó còn biết nói nữa!

Tổng Tân còn chưa lên tiếng thì Phuong Nguyệt đã lên tiếng thay hẳn mà diễn tả chi tiết Tiểu Bạch, Hàn Tuyên gia chủ nhìn Phuong Nguyệt mà gật đầu mà trầm ngâm một chút vì câu nói của Phuong Nguyệt khiến lão nhớ ra mình từng thấy một ai như vậy nhưng nhất thời lại không nhớ ra, chỉ là lão Phi đi bên cạnh đã lên tiếng nhắc lão:

- Gia chủ có khi nào là tên thiếu niên đó!

Hàn Tuyên nghe xong không khỏi giật mình nhớ lại hình bóng của Vũ Thiên mà trong lòng ngờ ngợ thiếu niên mà hai vị tu nguyên không mời mà tới đây nói có khi nào chính là thiếu niên từng ở trong phòng đấu giá, nhưng rồi lão cũng xác nhận nhìn Tổng Tân mà nói nước đại mà không chắc:

- Dường như ta đã từng gặp thiếu niên mà hai vị đang tìm!

“Bây giờ hẳn đang ở đâu” Tổng Tân nói gấp

- Ta nghĩ chắc bây giờ người mà hai vị muốn tìm đang ở Phiêu gia!

Hàn Tuyên gia chủ ánh mắt lóe sáng nhìn hai người đang mừng rỡ, chính lão còn không biết làm sao để tiễn hai quả bom nổ chậm này đi nhanh thì đã có cơ nên liền đẩy nhanh sang Phiêu gia

- Phiêu gia sao, sao Vũ Thiên lại ở nơi đó chứ!

Tổng Tân hơi bất ngờ mà nói nhưng nhìn ánh mắt Hàn Tuyên gia chủ tuy có chút khác lạ mà không biết có đúng hay không, chỉ là hẳn cũng không để ý vì cũng đang định đi tới Phiêu gia xem như thế nào để nhờ vả hai gia tộc trong thành này tìm giúp nhưng nếu đã xác định được Vũ Thiên đang ở Phiêu gia vậy thì càng tốt, Tổng Tân liền hướng Hàn Tuyên gia chủ cùng bốn vị sau lão đang hơi chút khấn trương mà gật đầu:

- Nếu vậy chúng ta sẽ tới Phiêu gia, không làm phiền Hàn gia chủ và các vị nữa!

- Nếu vậy hai vị đi thông thả, trận đấu pháp sắp tới ta cũng mong Thanh Phong Phái các vị giành được phần thắng!

Hàn Tuyên gia chủ mỉm cười mà hướng Tổng Tân, Phuong Nguyệt chỉ tay mà không quên đưa tiễn cùng một câu nói, Tổng Tân chỉ gật đầu mà nhìn Phuong Nguyệt gật đầu cùng hướng thẳng con đường phủ bóng mát hai bên dẫn vào Hàn gia tộc mà rời đi nhưng Phuong Nguyệt trong lòng lại hơi bất ngờ với hai chữ “đấu pháp” của Hàn Tuyên gia chủ chỉ là nàng cũng không hỏi

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thư Viện Vị Thanh

- Nguyệt muội chúng ta đi thuê một cỗ xe ngựa để đi cho nó nhanh còn cỗ xe ngựa thú đi như rùa từ đây mà cuốc bộ tới Phiêu gia e rằng rất lâu!

Hai người liền tiến theo lối đường phủ bóng cây hai bên mà tiến ra lối ngoài cùng giọng nói to của Tổng Tân, hai người cứ như dự định mà tìm cỗ xe ngựa phi hướng tới Phiêu gia

Trung tâm Thành Vị Thanh, đó chính là tòa “Thư Viện Vị Thanh”

Tòa thư viện này có vẻ là cổ xưa nhất ở nơi đây không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng vì mặt tường đã bạc màu theo thời gian, cao khoảng mười lăm mét chia làm ba tầng

Thư viện này do tứ gia tộc luân phiên quản lý nhưng tứ gia tộc cũng không để ý mà chỉ phái một tộc nhân trong gia tộc canh trước bốn lối vào ở bốn

hướng

Thư Viện Vị Thanh chứa đựng toàn bộ ngọc giản ghi chép đầy đủ tất cả những gì liên quan đến Thành Vị Thanh có thể nói là lịch sử của Thành Vị Thanh

Phía trong, tầng hai của tòa thư viện này, rất kín không có cửa sổ cho nên xung quanh tường được gắn rất nhiều viên đá trắng, trong đây có bốn dãy kệ gỗ xếp song song và thẳng đứng với nhau, một dãy cách nhau chỉ một khoảng ngắn đủ cho hai người đứng quay lưng, những dãy kệ gỗ này lại cao khoảng hơn ba mét một dãy được ngăn thành từng ngăn, mỗi ngăn chứa một đồng ngọc giản trên mỗi ngọc giản đều có khắc một vài chữ, và cao qua đầu thiếu niên đang đứng ở dãy thứ ba

Thiếu niên này chính là Vũ Thiên đang đứng trên một cái ghế gỗ cao hai mét có vẻ là trang bị cho những người nào muốn xem hay lấy những ngọc giản phía trên

Tiểu Bạch lần này lại không trên vai hắn mà đã nhắm mắt nằm cạnh dãy kệ gỗ thứ hai mắt nhắm có vẻ đã ngủ từ lúc nào nó không ngừng lăn qua, lăn lại, lúc thì đụng vào kệ gỗ lúc thì đụng vào bức tường thư viện, miệng hổ nhỏ có khi há ra một con ruồi cũng có thể lọt vào, tiếng phì phò từ miệng nó không ngừng vang lên có vẻ đang ngáy, tiếng ngáy khá to

Hai dãy kệ ngọc giản đầu tiên trên mặt nền đã có vài ngọc giản rớt ra có vẻ là do Tiểu Bạch làm ra

Vũ Thiên thì không ngừng đặt ngọc giản lên trán hắn mà nhắm mắt lại rồi lại bỏ xuống rồi lại cầm lên, cái kệ ngăn cuối cùng ở dãy ba cũng đã được hắn xem xong mà nâng ghế gỗ tiến tới đầu dãy cuối cùng trong tầng hai tòa thư viện này

Vũ Thiên đã cầm lấy viên ngọc giản đầu tiên ở dãy thứ tư mà đặt gần lên trán chỉ là mắt chưa nhắm lại mà xem tiếp thì một giọng nói của Tiểu Bạch đã mở mắt từ lúc nào câu nhàu có chút mệt là thiếu thảo vọng vào tai hắn:

- Thiên ca, huynh mà còn ngón hết dãy ngọc giản đó đệ sẽ nằm toi ở đây vì đói mất!

“Tiểu Thiên, ngươi muốn chết toi ở nơi này sao?”

Vũ Thiên ngẩn ngơ hai tay chống vào kệ gỗ mà lẩm bẩm “ngươi muốn chết toi ở nơi này sao” hắn lắc đầu liên tục rồi lại lẩm bẩm “giọng nói này là của ai, của ai chứ” chỉ là tiếng gọi lo lắng của Tiểu Bạch lại vọng lên bên tai hắn “Thiên ca, Thiên ca, huynh làm sao vậy” nghe tiếng than vãn của nó Vũ Thiên liền nghiêng đầu lại nhìn nó đang gõ đầu vào tường tỏ vẻ ủ rũ mắt hổ xanh nhìn hắn có vẻ lo âu, Vũ Thiên lắc đầu không cố nhớ lại câu nói kia mà đặt ngọc giản xuống nhìn nó:

- Chúng ta cùng rời khỏi thành này, ta đã tìm được đường quay lại môn phái!

Tiểu Bạch ngẩn đầu nghe Vũ Thiên nói rời khỏi nơi này thì liền lập tức đáp không bay nhanh về phía hắn nhưng khi nó vô tình liếc nhìn về dãy ba nơi Vũ Thiên đã đứng lúc này mà giọng ngạc nhiên “Thiên ca, này giờ đệ chẳng thấy ai ở nơi này sao bây giờ tự dưng ở đây lại có một bức tượng bằng sống động vậy” dứt lời liền rẽ hướng bay thẳng về hướng bức tượng bằng

Vũ Thiên thì ngẩn ra khi mà giọng nói to của Tiểu Bạch lại vang lên “Thiên ca, đệ thấy ánh mắt trong bức tượng đang chuyển động qua lại này, còn nhìn đệ trừng trừng nữa” hắn liền tiến nhanh tới cạnh nó mà chen vào đẩy nó ra nhìn vào trong bức tượng một nam tử bị băng hệ vây lấy mà nói cũng như nó ngạc nhiên nói nhưng rồi lại không để ý nữa:

- Đúng vậy a, Tiểu Bạch nhưng mà chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này!

Tiểu Bạch ngoác miệng định nói tiếp nó nhưng rồi lại thôi mà lại đậu trên vai Vũ Thiên lại cùng hắn tiến xuống tầng trệt của tòa thư viện bằng lối cầu thang xoắn ốc như lò xo ngay dãy kệ gỗ mặt và hai đệ tiến xuống tầng một cũng như tiến lên tầng ba thư viện này, tầng trệt thư viện này cũng chóng vắng hầu như không có ai cả chỉ có vài người

Vũ Thiên nhìn quanh tầng trệt rồi nhìn bốn lối ra khác nhau nhưng hắn đã phải kinh ngạc khi thấy từ lối vào Phiêu gia đã xuất hiện một đội lính tay nắm một cây thương dài quá đầu mỗi một binh thân đều mang giáp bạc phủ kín chỉ chừa mỗi hai con mắt nhìn ra, đi đầu là một nam tử mang giáp vàng tay nắm kiếm bản to đang tra võ chỉ là hắn lại càng ngạc nhiên hơn khi nam tử mang giáp vàng cùng đội lính hơn hai mươi người đi sau tới trước mặt hắn

- Gia chủ Phiêu gia tộc chúng tôi muốn gặp cậu, cậu có thể tới Phiêu phủ cùng chúng tôi một chuyến!

Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch không khỏi ngẩn ra nhìn nam tử mang giáp vàng khi nghe hắn lên tiếng còn đám binh lính thì lại vây quanh lấy hắn mặt dù xung quanh nơi này kệ gỗ được xếp rất nhiều nhưng bọn họ luồn lách mà vây lấy

Vũ Thiên lẩm bẩm thành tiếng “gia chủ Phiêu gia” khiến cho nam tử mang giáp vàng khản trương cùng với thanh kiếm trong tay đã nắm chặt lại tùy thời có thể vung lên bất cứ lúc nào khiến cho Tiểu Bạch mắt tròn lên khi nhận ra

- Gia chủ chẳng lẽ nào là Liêm thúc sao!

Ánh mắt Vũ Thiên hơi ngạc nhiên liền nghĩ tới Liêm thúc vì nhớ tới câu nói lão đã nói, hắn liền gật đầu với nam tử mang giáp vàng khiến hắn mừng rỡ nói tiếp “cậu đi theo tôi” liền đi trước tiến ra lối mới vào

Vũ Thiên tiến theo sau còn đội lính hai mươi người vẫn vây sát hắn tay vẫn nắm chặt thanh thương đặc biệt chú ý Tiểu Bạch như cảnh giác khiến cho Tiểu Bạch khi nhìn thấy khiến cho cặp mắt xanh của nó đảo liên hồi nhìn lại bọn họ mà trong đầu nó liên hiện lên chút nghi hoặc nhưng vẫn im lặng trên vai Vũ

Thiên

Phía ngoài là một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn, đợi Vũ Thiên tiến vào rồi nam tử giáp vàng liền ra hiệu cho phu xe đi nhanh hất cùng đội lính vây quanh cỗ xe ngựa đi nhanh rời khỏi nơi này mà tiến về Phiêu Phủ

Những dân giả xung quanh chỉ đứng nhìn mà không hề ngăn cản hay dám tiến lên khi thấy đội quân Phiêu gia đang bắt người, vì bọn họ biết khi mà tứ gia tộc muốn bắt ai đó thì đều phải đi một đội binh, còn Vũ Thiên thì chỉ nghĩ đơn giản Phiêu Hải Liêm với Phiêu Vân Lan có chuyện muốn gặp hắn nên không nghi ngờ gì với lại hắn cũng đang định đi tới nơi hai người để mà từ biệt rồi khỏi thành này mà quay lại môn phái nên cũng không từ chối

Và cũng từ trong đồng ngọc giản trong “Thư Viện Vị Thanh” Vũ Thiên cũng biết được Thành Vị Thanh này như thế nào, Phiêu gia mà hắn biết thì ra là một trong những gia tộc nắm quyền hiện tại ở nơi đây nhưng có vẻ như là yếu nhất trong tứ gia tộc, Tiểu gia mạnh nhất ở thành này cả về tài nguyên lẫn đội quân, còn Nghêu gia chỉ xếp thứ hai và Hàn gia xếp thứ ba, nhưng chỉ sợ tứ gia tộc sẽ bị thay thế chỉ là không biết vào lúc nào?

Nhưng một vài tiếng bàn tán phía ngoài cỗ xe cũng đã lọt vào tai hắn vì quá to và khiến cho nam tử giáp vàng ánh mắt nhìn cỗ xe ngựa cảnh giác hơn

“Không biết thiếu niên đó phạm tội gì mà lại bị Phiêu gia phái binh tới bắt”

“Nhưng mà hắn may mắn được cỗ xe ngựa chở đi còn mấy tên trước ta thấy chúng bị chối chặt mà giải đi”

“Không phải chuyện chúng ta không nên xen vào”

Vũ Thiên lắc đầu cũng không muốn để ý những câu nói đã nhỏ dần bên tai, cứ thế hắn và Tiểu Bạch ở trong cỗ xe ngựa, phía ngoài là một đội lính vây quanh tay nắm chặt binh khí nhìn hắn chằm chằm trong cỗ xe ngựa, cứ thế mà tiến tới Phiêu Phủ

Đối diện với con đường lớn mà Vũ Thiên bị bắt đi song song nhưng được ngăn cách bởi những dãy nhà, bên trái hướng Tiểu gia, con đường lớn này cũng dẫn tới Thư Viện Vị Thanh nhưng hiện tại rất nhộn nhịp

Rất nhiều ánh mắt đều đang tập trung vào sáu người chia làm bốn, hai đang đứng đối diện nhau, cùng lúc đó là một giọng nói của một thiếu niên đứng gần nam tử đã hướng một nam tử khác trong bốn người hai nam hai nữ đối diện mà ganh:

- Phiêu Hàm mới chỉ mấy ngày không gặp mà người đã kiếm được cho mình hai tiểu thiếp xinh đẹp và một tùy tùng mạnh mẽ theo sau, quả là hơn ta rồi có lẽ ta cũng phải tranh thủ mà kiếm cho bằng người

- Người nói gì hả, tên kia!

Nghệ Tuyệt tròn mắt phùng mang sô sấu chữ nhưng lại bị Phiêu Hàm tươi cười nhìn nàng ngăn lại không muốn để ý tới giọng nói của một trong hai tên thiếu niên kia nói gì

- Hiểu nương tử, Tuyệt cô nương tử, hai nàng không cần để tâm tới tên bệnh hoạn hắn, chúng ta nên đi làm việc chính của ba vị thì tốt hơn!

- Tiểu nương tử nàng nên cẩn thận cái miệng một chút chứ ta đang định tuyền nàng làm tiểu thiếp thứ hai mươi của ta nhưng vì câu nói khó nghe của nàng mà ta sẽ cho nàng làm tiểu thiếp thứ hai mươi một của ta, tiểu thiếp thứ hai mươi của ta sẽ là nữ tử bên cạnh nàng với lại ở Thành Vị Thanh này nếu được làm người của Tiểu gia chúng ta đó là một may mắn cho hai nàng phải vui lên chứ!

Thiếu niên đó có vẻ khó chịu với câu nói của Nghệ Tuyệt mà nhìn nàng hù dọa

- Tiểu Huân người có quá phóng đại không đó!

- Tiểu tử thôi người mà không cầm cái miệng lại ta sẽ cho người bay từ đây bay tới Tiểu gia của người luôn

Giọng Phiêu Hàm, Hoàng Phong đồng loạt kẻ trước nhỏ sau to lần áp vang xung quanh

- Hoàng Phong chúng ta đi việc bây giờ là tìm Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch không cần phải ở đây đấu khẩu với tên biến thái này!

Nhưng Nghệ Tuyệt liền ngăn cản Hoàng Phong ngay sau đó mà nắm cánh tay hắn cùng Phù Hiểu kéo đi khiến hắn không khỏi ngốc trẻ có chút không tin với tính cách của nàng nhưng cũng gật gù tỏ vẻ không để ý nữa, Phù Hiểu hơi ngạc nhiên không hiểu lần này Nghệ Tuyệt bị gì mà lại tha cho cái tên kia

- Người, dám nói ta là tiểu tử thôi, Chảo Duệ, người mau xử tên nam tử đó cho ta!

Nam tử cạnh thiếu niên Tiểu Huân tên là Chảo Duệ chỉ gật đầu cánh tay đã phủ một tầng nguyên lực xanh của mộc hệ mà tiến từng bước nhanh tới bốn người

- Tu nguyên giả, Tiểu Huân từ khi nào người được gia tộc ban cho một tên tu nguyên giả làm tùy tùng vậy ... Hiểu cô nương, Tuyệt cô nương chúng ta mau chạy thôi, hắn là một tu nguyên giả đó chúng ta không thể nào chống lại được đâu!

Phiêu Hàm ánh mắt hoảng sợ nhìn Chảo Duệ hai cánh tay được bao phủ bởi mộc nguyên lực hướng bốn người tiến tới, mà nhìn Tiểu Huân nói trong sự không tin lại nhìn Phù Hiểu, Nghệ Tuyệt khuyên nhủ nhưng lại không để ý tới Hoàng Phong khi thấy ba người vốn dĩ đã định bỏ đi nhưng khi nghe Tiểu Huân nói thì lại ngừng lại nên hắn mới nhắc nhở

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Tiêu Bân

Chảo Duệ đã di chuyển một cách nhanh chóng trước mặt đã nhìn thành một thanh đao mọc nắm chặt trong hai tay đã gần xuất hiện trước mặt bốn người

Phiêu Hàm sắc mặt đã tái lại khi mà cảm nhận được một nguyên lực đang ập tới nơi bốn người khiến hắn càng lo sợ mà không nghĩ ngợi nhiều hay khuyên nhủ Phù Hiểu, Nghê Tuyết nữa mà trực tiếp chạy ra xa, tới nơi tu nguyên giả lẫn trong dân giả phía ngoài đang vây chung quanh quan sát sáu người bọn họ phía trong

Để lại ba người vẫn đứng tại chỗ mà nhìn về mặt đang đặc ý của Tiêu Huân có vẻ chính Tiêu Huân cũng không để ý tới Phiêu Hàm đã bỏ chạy, rồi lại nhìn Chảo Duệ đã tới gần đang bỏ nhào về Hoàng Phong, Hoàng Phong chỉ lạnh lùng tiến lên một bước chắn trước Phù Hiểu, Nghê Tuyết lạnh lẽo nhìn Chảo Duệ nói:

- Ngươi là tu nguyên giả sao!

Cùng lúc đó Chảo Duệ hai tay nắm chặt đao mọc đã tới cách Hoàng Phong nửa mét vừa lúc nghe thấy câu nói tiếp theo của Hoàng Phong nhưng chỉ có một chữ “hỏa”

Trước mặt Chảo Duệ nhìn thấy là một ngọn lửa đang bao trùm hắn cùng ba người Hoàng Phong vào trong, Chảo Duệ trong lòng cảm thấy áp lực hai tay nắm chặt thanh mọc đao cũng sắp bị ngọn lửa ăn mòn nhưng khiến hắn càng thêm kinh sợ chính là toàn thân hắn đang bị ngọn lửa tiến nhập

Chỉ là hắn còn không kịp làm gì tiếp theo giọng của Hoàng Phong đã như sấm nổ bên tai âm vang trong màng nhĩ

- Ta cũng là một tu nguyên giả!

Hoàng Phong dứt câu ngọn lửa do hắn tạo ra vốn bao lấy bốn người vào trong đã tập trung lại mà ngưng tụ ngay nắm tay phải trực tiếp đâm thẳng tới trước bụng nhưng trên rốn Chảo Duệ

Chảo Duệ chỉ cảm nhận được một lực mạnh cùng nóng rất đánh vào trước bụng trên rốn khiến toàn thân ê ẩm mà trực tiếp lui nhanh ra sau và vào Tiêu Huân nhưng lực chưa hết khiến hắn cùng Tiêu Huân tiếp tục văng lại phía sau theo thế cong người hình chữ U hướng Hoàng Phong cho đến khi Tiêu Huân nhận được một lực mạnh từ sau do một bàn tay chạm mạnh vào lưng hắn khiến cho toàn thân hắn run lên mà ê ẩm có chút tê nhưng cũng chính vì vậy mà hắn cùng Chảo Duệ mới ngừng lại

- Bân đại ca, huynh đã cứu đệ!

Tiêu Huân tuy thân ê ẩm có chút đau nhức nhưng vẫn ngoái đầu nhìn phía sau mình khi thấy một nam tử chỉ khoảng hai mươi bốn, hai mươi năm đã ngăn cản hắn với Chảo Duệ sắp va vào căn nhà phía sau mà kinh ngạc rồi lại mừng rỡ

- Tiêu Bân sư huynh!

Chảo Duệ quay đầu nhìn nam tử tuấn tú, phong thái đỉnh đặc mà nói, Tiêu Huân đã chân tay bủn rủn vì lực va chạm lúc nãy không còn đứng vững, chỉ có Chảo Duệ là vẫn còn đứng vững đỡ lấy hắn nhưng sắc mặt đã không còn tốt như trước

Tiêu Bân chỉ gật đầu với Chảo Duệ nhưng mặt lạnh nhìn Tiêu Huân rồi lại hướng Chảo Duệ:

- Chảo Duệ, ngươi đưa tam đệ của ta về Tiêu phủ đi, chuyện ở đây ta sẽ giải quyết!

Phía sau Tiêu Bân vẫn còn bốn nam tử khác tuổi đều sắp xỉ cách nhau không bao nhiêu chỉ nằm ở khoảng hai mươi một tới hai mươi năm dường như cũng là sư huynh đệ với hắn, một trong bốn nam tử đã hướng Chảo Duệ châm chọc “Chảo Duệ ngươi nên về môn tu luyện thêm đi ngay cả một đòn mà cũng không đỡ được thật mất mặt Vũ Phiến Môn chúng ta”

Chảo Duệ gật đầu với Tiêu Bân nhưng cũng không để ý tới lời nói của một trong bốn người cạnh Tiêu Bân mà cũng lấy Tiêu Huân chân tay bủn rủn bước đi không nói kìa mà rời khỏi nơi này để quay lại Tiêu gia, trước khi rời đi Tiêu Huân còn nói vọng về phía Tiêu Bân như nói cho ba người Hoàng Phong đang bỏ đi nghe thấy:

- Bân ca, nhớ bắt hai nữ tử đó cho đệ, đệ phải hành hạ hai nữ tử đó thì mới hạ giận được!

Tiêu Bân nét mặt liền hiện lên chút khó chịu nhưng cũng không trả lời Tiêu Huân mà mắt nhìn bốn nam tử cạnh mình về mặt đang đặc ý nhìn Chảo Duệ rồi đi mà trầm giọng “Chảo Duệ chỉ mới ở Huyệt Nhất, ba người họ đều đã ở cảnh giới Huyệt Ngũ, bốn người các ngươi nghĩ Chảo Duệ có thể thắng nổi sao”

Tiêu Bân dứt lời cũng không để ý về mặt thay đổi của bốn người mà nhìn hướng ba người Hoàng Phong vừa tiến tới vừa lên tiếng khi thấy ba người đang xoay người bỏ đi:

- Ba vị đã thương tam đệ của Tiêu gia cùng đệ tử Vũ Phiến Môn chúng ta rồi cứ như vậy mà bỏ đi hay sao!

“Không phải chúng ta đã thương hấn mà chính hai người bọn hấn tấn công chúng ta trước”

Phù Hiểu xoay người đứng khựng lại tức giận hiện rõ trên mặt mắng khi mà Tiêu Bân vừa dứt lời, dứt lời vẫn nắm lấy tay Nghệ Tuyết cùng Hoàng Phong đang ngốc trệ tiếp theo mà rời đi

Tiêu Bân về mặt trở nên ngớ ngẩn khi nghe câu nói của Phù Hiểu không biết phải đáp trả nằng thế nào vì quả đúng là như vậy khi hấn từ xa đi tới đã thấy rõ chuyện nơi này chính vì vậy mà lúc này nghe Phù Hiểu nói vậy liền không biết nên tìm cớ gì, chỉ là một tên khác trong bốn tên vẫn đi cạnh hấn đã lên tiếng mà ngông cuồng hướng ba người Phù Hiểu đang rời đi nhanh:

- Tiêu Bân sư huynh không cần để ý tới bọn họ trực tiếp bắt giữ hai nữ tử kia về phủ là được rồi!

Chỉ là Hoàng Phong sắc mặt đã đỏ bừng bừng mà xoay người nói như thách thức “các ngươi có đủ bản lĩnh để bắt giữ chúng ta sao” khiến Phù Hiểu, Nghệ Tuyết ánh mắt nhìn nhau sắc mặt đỏ vì câu nói của Hoàng Phong, nhưng Tiêu Bân đã hiện lên ý cười mà tiếp nhanh:

- Nếu vậy thì để ta dùng lời hễ mà ta nắm giữ được để đưa ba vị về Tiêu gia chúng ta làm khách vài ngày!

Tiêu Bân dứt lời liền nhấc tay trước mặt mà cười ẩn ý khi mà trên đầu ngón trỏ tay phải đã xuất hiện một tia sét khiến cho Hoàng Phong trong lòng lại trở nên lo lắng khi nhìn thấy, Phù Hiểu, Nghệ Tuyết trong đầu ong ong vì tia sét trên ngón tay Tiêu Bân mà đều nghĩ “lời hễ giống như Tống Tân, chỉ sợ cánh giới của hấn cũng là Huyết Bát Tầng”

Nam tử bên trái Tiêu Bân có đôi mắt cáo nhìn hướng ba người Hoàng Phong mang về xu nịnh “Tiêu Bân sư huynh đối phó với bọn họ cũng không cần đến huynh phải động thủ cứ để cho bốn sư đệ ra tay bắt giữ họ giúp huynh”

Tiêu Bân nhướng mày nhìn hấn rồi lại có chút do dự “bốn người các ngươi, hai chỉ đạt tới ngũ, hai chỉ đạt tới tứ” nhưng rồi lại gạt đầu nói như ra lệnh:

- Trọng Luân, Vô Mã hai ngươi tiến lên ngăn chặn và bắt giữ hai nữ tử đó còn nam nhân kia thì để cho Cao Minh, Liên Quân liên thủ bắt giữ hấn!

Bốn người gạt đầu liền tiến một cách nhanh chóng về phía Hoàng Phong; Nghệ Tuyết, Phù Hiểu nhìn nhau trong lòng đều hiện lên chút bất đắc dĩ vì hai người biết đã không thể nào thoát khỏi tầm ngắm của năm tên mới xuất hiện thay thế hai tên mới bị đánh đi trước, nếu như lúc này Hoàng Phong im lặng không buông câu nói thách thức đó thì ba người đã có thể rời đi một cách nhanh chóng nhưng bây giờ đã muộn rồi

Chỉ là nam tử có đôi mắt cáo tên là Liên Quân đã lướt nhanh xuất hiện trước mặt Hoàng Phong bỏ lại ba người đang phía sau mà ngăn ra vì không nghĩ Liên Quân lại tiến công đầu tiên, chỉ thấy hai cánh tay hấn đã phủ lửa đỏ rực mà triển khai thế tấn công trực diện ngay ngực Hoàng Phong nhắm tới

Tuy sắc mặt Hoàng Phong đã hiện lên chút bất ngờ nhưng vẫn bình tĩnh để trực diện hai nắm đấm của Liên Quân đấm mạnh vào ngực mình nhưng khiến cho Liên Quân phải cả kinh chính là Hoàng Phong không hề bị gì mà còn cười châm chọc cùng tay phải nhấc lên phủ lấy hỏa hệ hướng thẳng bụng hấn một kích tới khiến cho Liên Quân toàn thân chấn động lui lại bốn mét tay chống mặt đường tạo thành một vết dài mới đứng vững lại nơi Trọng Luân, Vô Mã và Cao Minh ba người đang nhìn hấn bị đánh bay mà hiện lên ý cười mỉa mai

- Cùng tiến nhưng phải tách bọn họ ra!

Liên Quân trầm mặt, cánh giới của hấn chỉ là Huyết Tứ Tầng nhưng không tin không tạo được vết thương gì cho Hoàng Phong cho nên mới thử chỉ là, ba người Trọng Luân, Vô Mã, Cao Minh cũng không nói gì chỉ gạt đầu nhưng trong lòng lại đang khinh bỉ hấn

Trọng Luân, Vô Mã nhìn nhau rồi bước nhanh di chuyển tới phía sau Hoàng Phong mà hướng tới Nghệ Tuyết, Phù Hiểu khiến hai nàng xoay thân nhìn hai người cảnh giác mà nâng tay như chuẩn bị sẵn một trận chiến

Hoàng Phong trước mặt lại bị Liên Quân cùng Cao Minh tiến tới mà chuẩn bị tam chiến cùng hấn chỉ là

“Kim Ân”, “Mộc Ân”

Trọng Luân, Vô Mã tay nhấc cùng hai tiếng nói từ hai người phát ra, trên đỉnh đầu ba người Hoàng Phong đã xuất hiện hai bàn tay hình thành từ hai hệ kim và mộc từ trên ấn mạnh xuống khiến ba người cả kinh khi nhìn lên không kịp đón đỡ mà cùng di chuyển nhanh hướng khác mà tách ra nhìn hai cái hố từ nơi ba người đứng mà tức giận trong lòng

Nhưng cũng chính vì vậy mà tạo cơ hội cho bốn người Trọng Luân chia ra mà quần lấy ba người, Phù Hiểu bị Vô Mã nắm giữ Mộc hệ vây lấy, Nghệ Tuyết thì gặp phải tên Trọng Luân nắm giữ Kim hệ cuồng lấy

Hoàng Phong lại bị Liên Quân trước mặt cùng Cao Minh đã di chuyển ra sau lưng hấn liên thủ mà công kích khiến hấn phải đề cao phòng thủ

Tiêu Bân vẫn đứng ngoài lạnh lẽo mà quan sát cùng đám tu nguyên giả và dân giả không hề có ý định tham chiến hay ngăn cản

Liên Quân, Cao Minh đối diện nhìn nhau mà chuẩn bị thể công, tuy trong lòng hai người đang phân vân không biết có đánh bại được Hoàng Phong hay không vì theo hai người biết cách một tầng cảnh giới tuy không nhiều nhưng lại ảnh hưởng đến khả năng thi triển pháp quyết cùng khả năng chịu đòn nguyên lực

Liên Quân nắm giữ Hỏa hệ, Cao Minh nắm giữ Thổ hệ, ánh mắt Hoàng Phong nhìn Liên Quân, Cao Minh đang kẻ trước người sau mà vây lấy hắn đang thi triển pháp quyết

“Hỏa đao”

Liên Quân lại hướng hai cánh tay đã phủ hỏa hệ của hắn mà bắt chéo thành hình chữ X liền một thanh hỏa đao đã được hình thành tỏa ra quang đồ chói lòa nhanh như chớp tới trước mặt Hoàng Phong mà bổ tới

“Kiếm thổ”

Cùng lúc đó Cao Minh cũng nhấc nhanh cánh tay phải phủ trong thổ hệ từ phải sang trái liền hình thành một thanh thổ kiếm tỏa ra quang nâu hướng sau lưng Hoàng Phong nhanh như chớp đâm tới

Hỏa đao từ trước đâm tới, thổ kiếm hướng thẳng sau lưng mà đâm tới cùng lúc nơi Hoàng Phong

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hoàng Phong

“Hỏa khung”

Hoàng Phong hét to, ngọn lửa phủ lấy hai cánh tay giang ngang, từ đầu hai bàn tay đã tuôn ra bắt đầu hình thành một khung hỏa vây lấy tứ hướng hắn

Nó giống như là một tấm chắn lửa nhưng không phải là tấm chắn lửa chỉ chắn trước hay sau mà còn chắn trái và phải có thể nói là tứ hướng tạo thành một khung lửa liên kết không có kẽ hở

Sự va chạm cũng đã vang lên khi mà đòn tấn công và thể đỡ của ba người tạo ra, hỏa đao và kiếm thổ đã tiến nhập vào trong khung lửa của Hoàng Phong nhưng lại không xuyên qua mà biến mất cùng khung lửa của Hoàng Phong tạo ra

Hai người Liên Quân, Cao Minh đối diện nhìn nhau gật đầu như hiểu ý, ánh mắt nhìn Hoàng Phong trở nên nghiêm túc, rồi hai người trước sau tiến nhanh về Hoàng Phong dường như định dùng chiến thuật cận chiến

Khiến Hoàng Phong nhướng mày vẫn đứng im tại chỗ nghiêm mật nhìn hai người đang tới gần, ngọn lửa lại phủ lấy hai tay Liên Quân mà hắn liền hình thành hai thanh kiếm hỏa nắm chặt trong hai tay, Cao Minh thổ hệ cũng đã phủ đầy hai tay mà hình thành hai thanh đao thổ nắm chặt trong hai tay

Hoàng Phong nhìn Liên Quân trước mặt đã gần tới mà sắc mặt lạnh nhanh chóng một tiếng “hừ” nhẹ vang lên, hai tay nhấc lên lòng bàn tay mở ra mà hình thành hai quả cầu lửa mỗi bên hai tay mỗi đầu rất nhỏ nhưng càng về sau lại càng to lên khi đã to lớn hơn một quả bóng thì mới ngừng lại

“Hỏa cầu”

Hoàng Phong hét to toàn thân phủ đầy hỏa nguyên lực đã tập trung vào hai quả cầu lửa rồi điều khiển hai quả cầu lửa kết hợp lại với nhau tạo thành một quả cầu lửa to gấp đôi mà ném thẳng về hướng Liên Quân phía trước mặt, khiến hắn về mặt thất sắc mà đón đỡ

Hoàng Phong lại xoay người lại đằng sau mà nhìn Cao Minh đang phía sau hắn rất gần chỉ cách còn khoảng ba mươi cen đã nắm chặt hai thanh kiếm thổ như chỉ trực chờ quét ngang quét dọc nhưng nét mặt hắn đang có chút không yên khi trong thấy Hoàng Phong xoay người hướng về mình

Hoàng Phong nhếch miệng cười mỉa khi mà Cao Minh đã dùng hai thanh kiếm thổ đang tạo thế như chém mạnh về mình mà hai tay đập mạnh vào nhau mắt nhìn Cao Minh miệng nói hai chữ “đây hỏa” từ lòng bàn tay phủ lửa đang chạm mạnh vào nhau với tư thế đứng hơi quái dị của Hoàng Phong khi mà hắn cường tráng cao to liền bắn ra một loạt những đường thẳng lửa mà tới cạnh Cao Minh quấn chặt lấy hắn như dùng dây trời gài khiến Cao Minh ánh mắt ngáp trong kinh hãi vì không thể cử động mà ngừng ngay trước mặt Hoàng Phong cách chỉ mười cen

Hoàng Phong ý cười càng rõ mà tay nhấc Cao Minh chỉ biết thân mình bay ngược lại phía sau mà va đập vài gốc cây được trồng nơi đây mới ngừng lại rơi xuống mặt đất toàn thân ê ẩm nguyên lực tiêu tán khiến hắn nhất thời không thể cử động

Hoàng Phong lại xoay người lại mà nhấc bước nhanh về Liên Quân phía trước đã bị bao phủ bởi quả cầu lửa, vừa lúc Hoàng Phong tới trước mặt hắn cũng là lúc hắn đánh tan được quả cầu lửa của Hoàng Phong nhưng vẫn chưa bình tĩnh lại được thì đã thấy Hoàng Phong xuất hiện trước mặt mà kinh hãi trong lòng nhưng không đợi hắn kịp làm gì thì Hoàng Phong lại nhấc tay một kích đánh bay Liên Quân khiến hắn va vào một căn nhà phía sau bên phải Tiêu Bán thành đồng đô nát mà bao trùm lấy hắn

Tiêu Bân sắc mặt trầm lại nhìn về hai hướng Liên Quân cùng Cao Minh mà trở nên khó coi hẳn đã định trực tiếp bắt giữ lấy ba người nhưng vì bốn người yêu cầu nên mới đồng ý để bốn sư đệ liên thủ chỉ tiết là hai sư đệ chỉ mới đạt tới tứ tầng huyết của hắn lại không thể nào liên thủ mà đánh thắng được Hoàng Phong mà còn bị hắn đánh cho không biết thương thế thế nào

- Có vẻ như hai vị sư đệ của ta không làm gì được người, vậy thì để ta tiếp người vậy!

Tiêu Bân lạnh giọng khiến cho Hoàng Phong vẫn còn chút dắc ý khi mà vừa mới cho hai tên vây lấy mình phải biệt tâm nằm bệt mà trở nên khản trương hơn

Tiêu Bân vẫn đứng yên tại chỗ không hề di chuyển hay tiến tới gần Hoàng Phong, có vẻ Tiêu Bân định công kích từ xa, những tia sét đã xuất hiện được triệu hồi từ lõi nguyên lực lõi hệ mà luân chuyển vòng quanh thân hắn

Tiêu Bân tay phải hướng thẳng nắm chặt từ những khe tay những tia sét đã bắn thẳng tới trước mặt Hoàng Phong khiến Hoàng Phong sắc mặt nặng nề mà tạo ra một chấn lửa để ngăn cản những tia sét của Tiêu Bân nhưng Hoàng Phong đã quên Tiêu Bân với lõi nguyên lực cùng cảnh giới đã vượt qua hắn nên chấn lửa của Hoàng Phong trực tiếp bị xuyên qua mà những tia sét đó tiến nhập vào thân

Khiến Hoàng Phong chấn động lòng, thân run sắc mặt trở nên tái nhợt, tê buốt khiến hắn nhất thời cũng không thể cử động được chút nào

- Hoàng Phong, huynh không sao chứ!

Nghệ Tuyệt, Phù Hiểu vẫn bị Trọng Luân, Vô Mã ngăn cản mà chặn lấy không cho hai người tiến tới gần Hoàng Phong nên hai người chỉ có thể từ xa nhìn tới hồi

Hoàng Phong định mở miệng nói chỉ là một luồng nguyên lực từ trên đỉnh đầu đang áp xuống khiến hắn phải kinh sợ nhìn lên một tầng lõi quang hình tròn méo đã hình thành từ lúc nào, những tia sét không ngừng di chuyển vào chính giữa hình tròn méo như đang đợi chờ để đánh xuống

“Cột lõi”

Tiêu Bân cười lạnh nhìn Hoàng Phong đang kinh sợ mà thốt hai chữ vừa dứt lời từ trong lõi quang một cột lõi hình trụ tròn đang từ chính giữa hình tròn méo bắn thẳng xuống đỉnh đầu Hoàng Phong

Hoàng Phong tuy kinh sợ nhưng không loạn hai tay nhắc thẳng đầu ngăn hết to “sói lửa” từ hai tay tuôn ra những ngọn lửa tập trung hình thành một sói lửa uy vũ miệng há rộng phía trong là một màu đỏ sẫm lao thẳng hướng cột lõi đang bắn xuống

“Pháp quyết thập nhị biến, đây là nhị biến sói lửa”

“Thập nhị biến ngăn cản năng lực hệ, cái này ...”

Những tiếng nói nhỏ từ phía ngoài đang quan chiến do những tu nguyên giả đứng ở những nơi khác nhau mà lên tiếng như không tin

Cột lõi của Tiêu Bân liền bắn thẳng vào trong miệng sói lửa của Hoàng Phong đang há rộng chỉ là sói lửa trực tiếp nuốt thẳng vẫn tiếp tục tiến thẳng lên lõi quang phía trên mà không hề bị cột lõi bắn nát khi sói lửa va chạm vào trong lõi quang hai dòng hòa nguyên lực cùng lõi nguyên lực liền lan tỏa ra phía ngoài một khoảng tạo ra một tiếng nổ nhỏ rồi cùng tan biến trên đỉnh đầu Hoàng Phong

Hoàng Phong thở hắt một hơi mừng rỡ chỉ là không đợi hắn kịp thở thì giọng nói của Tiêu Bân cười lạnh đã tiếp vang lên khiến Hoàng Phong phải ngẩn đầu nhìn kinh nghi

- Cũng có chút thực lực để xem bây giờ có đỡ được đòn công kích tiếp này của ta hay không!

Một tiếng “hừ” lạnh, hai cánh tay phủ đầy lõi hệ của hắn đã đưa ra phía trước ánh mắt trở nên thâm thúy mà nói hai chữ vọng khắp toàn trường càng khiến cho Nghệ Tuyệt, Phù Hiểu nghe thấy nhìn hắn mà biến sắc mặt

“Rồng lõi”

Xuất hiện trước mặt mọi người, những tia sét từ hai tay Tiêu Bân không ngừng bắn ra phía trước hướng Hoàng Phong mà tập trung lõi nguyên lực hình thành đầu rồng, thân rồng, đuôi rồng giống như rồng lõi mà Tổng Tần từng thi triển, rồng lõi uy vũ vẩy đuôi lao như bay tiến thẳng Hoàng Phong, lõi quang rực sáng cùng lõi nguyên lực lan tỏa tận ngoài những người đang quan chiến có thể cảm nhận được

“Đây là”

“Pháp quyết thập nhị biến bát biến rồng lõi, nam tử này không ngờ thi triển được bát biến trong thập nhị biến”

Những tu nguyên giả phía ra lại vang lên những tiếng nói trong giọng nói còn ảm uốc sự kinh ngạc vì pháp quyết Tiêu Bân mới thi triển

Pháp quyết thập nhị biến chỉ cần đạt được Huyết cảnh giới là có thể tu tập pháp quyết này chỉ là biến càng cao thì càng khó học được vì không chỉ tiêu tốn nhiều nguyên lực ngay cả cách chuyển không để điều khiển cũng không phải là dễ

Hoàng Phong trọn tròng khí chất nam tử của hắn cũng đã đổ đầy mồ hôi mặt thất sắc, Nghệ Tuyết lại lăm bằm không tin “hắn làm sao mà đỡ được”, Phù Hiểu cách Hoàng Phong một khoảng nhìn rỗng lòi vẩy đuôi mạnh mẽ mà tự nói “rỗng lòi này không hề yếu hơn của Tổng Tần thi triển ra”

Nghệ Tuyết, Phù Hiểu nhìn nhau như nhận ra Hoàng Phong không thể nào ngăn cản được đòn công kích này, hai nàng nhìn hai kẻ đang chặn mình mà tức giận đồng loạt hét lớn

“Nhất biến hải ly thủy”

“Nhất biến hải ly mộc”

Nghệ Tuyết, Phù Hiểu dùng thủy hệ, mộc hệ cùng lúc thi triển nhất biến “hải ly” trong pháp quyết thập nhị biến định đánh bay tên đang định ngăn chặn mình mà hướng tới Hoàng Phong giúp đỡ ngăn đòn công kích của Tiêu Bản chỉ là không thể vì hai kẻ đang chặn hai người cũng đều nằm ở Huyệt ngũ tạng, còn có phần nhỉnh hơn hai nàng khiến hai nàng không thể nào thực hiện được ý định của mình và do lo là còn bị Trượng Luân cùng Vô Mã dùng “đây kim”, “đây mộc” trói chặt bắt giữ nên chỉ biết trơ mắt nhìn “rỗng lòi” đang vẩy đuôi lao nhanh về phía Hoàng Phong mang theo vô hạn lời lực định xé nát thân hắn

Hoàng Phong sắc mặt trầm lặng nhìn rỗng lòi mang theo lời nguyên lực đã tới trước mặt mình rồi lại nhìn hướng Nghệ Tuyết, Phù Hiểu đã bị chói chết trong lòng hắn như đã quyết định đón đỡ mặt dù trong lòng không hi vọng có thể đỡ được nếu như không đón đỡ được thì hắn sẽ tan biến khỏi tu nguyên giới này

Hoàng Phong tạo thế tấn hai đầu gối hơi khụy hai tay nắm lại mà đâm thẳng về hướng rỗng lòi đã tới gần, về mặt đồ bừa mà hét lớn

“Tường lửa dày năm cen cao hai mét”

Toàn thân Hoàng Phong bao phủ bởi ngọn lửa mà tập trung trước hai nắm tay hướng thẳng dần lan tỏa thành một bức tường lửa dày năm cen cao hai mét chắn trước mặt hắn cùng lúc rỗng lòi của Tiêu Bản đã tiến tới va chạm vào

Tiêu Bản chỉ cười khẩy nhìn Hoàng Phong tạo thế tường lửa chống đỡ mà tay phải đâm mạnh về trước cùng một chữ “xuyên” từ miệng hắn phát ra

Rỗng lòi vốn đứng khựng lại bởi tường lửa đã bắt đầu xuyên qua mà bỏ qua tường lửa dày năm cen hướng thẳng Hoàng Phong mà tới

Khiến hắn trong lòng ảo não vì biết đã hết hi vọng hắn đã dồn hết nguyên lực vào lần đón đỡ này nhưng cũng không ngăn chặn được rỗng lòi khi mà nó đang xuyên qua hấp thụ luôn cả hỏa nguyên lực tạo ra của hắn, mắt nhắm lại như chấp nhận điều gì đang tới nhưng bên tai Hoàng Phong vẫn vang lên hai tiếng, gọi tên hắn rất to

“Hoàng Phong”

“Hoàng Phong”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tiến Tới Phiêu Gia

Xung quanh nơi Hoàng Phong đang hứng chịu đòn công kích từ Tiêu Bản, những tu nguyên giả xen lẫn trong dân giả đang chấp tay trước ngực nhìn Hoàng Phong mà run rẩy miệng lăm bằm gì đó nhưng cũng chỉ đứng im mà nhìn giống như những tu nguyên giả cũng đang đứng yên mà quan chiến

Chỉ là khi mà tất cả mọi người đều tưởng rằng “rỗng lòi” sẽ xuyên thẳng qua Hoàng Phong nhưng bất ngờ đã xảy ra chính là nó đã đứng khựng lại khi mới vừa hấp thụ hết tường lửa do Hoàng Phong tạo ra mà chuyển hóa thành lời nguyên lực hòa vào “rỗng lòi”

Cùng với đó là mọi thứ như ngừng lại, từng tiếng nói ngac nhiên đã vang to từ những tu nguyên giả đang quan chiến, còn những dân giả miệng lại há to ngơ ngác

“Băng nguyên lực, băng hệ”

“Đây là pháp quyết ban, mũi tên băng từ Băng Cung”

“Tu nguyên giả vừa thi triển chắc đã đạt tới Trượng cảnh giới mới có thể một mũi tên hạ rỗng lòi”

Và cũng khiến cho Hoàng Phong vốn dĩ vẫn đang đón chờ điều tồi tệ nhất đến với mình trong lòng hơi bất ngờ vì hắn cũng nghe thấy những tiếng nói đang vang lên và cũng nhận thấy những dòng lời nguyên lực đang vây quanh hắn như đầu mắt mà thay vào đó là hàn khí lạnh đến thấu xương khiến hắn cũng phải run lên trong vẻ mặt kinh ngạc mắt mở to mà nhìn

Trước mặt Hoàng Phong rỗng lòi vồn uy vũ lúc này bây giờ đã nằm một đống trước mặt hắn, rỗng lòi bây giờ đã thành rỗng bắng toàn phần và trên thân rỗng bắng lúc này còn cầm một mũi tên bắng nhỏ ra phần thân còn đầu mũi tên đã cắm sau vào thân rỗng lòi đã đóng băng khiến Hoàng Phong ngơ ngác nhìn quanh vì không biết ai đã ngăn cản rỗng lòi

- Phuong Nguyệt, là muội ấy!

Giọng nói của Phù Hiệu với Nghệ Tuyết đã vang lên trong mừng rỡ khi mà hai người vẫn còn bị trói chặt bởi mộc hệ với kim hệ của Võ Mã với Trọng Luân mà cùng nhìn về nơi Hoàng Phong rồi hai nàng lại nhìn quanh để tìm kiếm bóng dáng ai đó

Tiêu Bản như không thốt nên lời mà nhìn lòi rỗng của mình đã thành rỗng bắng nằm bết trên mặt đất giữa hai người lòi nguyên lực tiêu biến thay vào đó là băng nguyên lực cũng đang không ngừng bốc hơi mất mà cơ mặt giật liên hồi hai tay hơi run trong lòng chấn động nhìn quanh như muốn nhìn ra ai đã ra thì triển pháp quyết băng hệ giúp nam tử này

Chỉ là rất nhanh hắn đã nhìn ra là ai khi nhìn theo hướng Phù Hiệu, Nghệ Tuyết đang bị trói chặt cùng nhìn chăm chăm vào một con hẻm nhỏ bất thông qua cung đường bên kia nơi đường lớn bên Phiêu gia

Bên trái Tiêu Bản cũng như bên phải Hoàng Phong nơi này là một con hẻm nhỏ để thông qua cung đường bên kia nơi con đường mà Vũ Thiên đã bị áp giải đi

Trong lòi nhỏ con hẻm này đang có một cỗ xe ngựa do phu xe điều khiển, chỉ là lúc này về mặt khắc khổ của phu xe có chút hoảng sợ khi nghĩ tới cảnh lúc này, lão chỉ thấy trên đầu mình tự nhiên lạnh toát không biết là có thứ gì hình thành khiến lão như cứng đờ thân trong một lúc cùng với những người đang đi bộ xen kẽ trong con hẻm này

Nhưng cũng chỉ vài chục giây lão đã bừng tỉnh mà nhìn phía trước lòi ra lại là ánh mắt của những người đang tập trung thành đám đông phía trước kia đang đổ tới làm cho phu xe sắc mặt hiện lên chút bất đắc dĩ tiến tới mà không biết chuyện gì đang xảy ra

Tiếng nhấc chân của cỗ xe ngựa ngày một to dần, khi đã đi tới cạnh Hoàng Phong thì liền dừng lại trong vẻ mặt ngỡ ngàng của mọi người phía xa, từ trên cỗ xe ngựa đã bước xuống hai người trong đó là một nam và một nữ

- Phuong Nguyệt cùng Tổng Tân sư huynh!

Hoàng Phong nhìn một nam, một nữ từ cỗ xe ngựa bước xuống mà mừng rỡ chỉ là mặt đỏ lên khi nghe Tổng Tân hỏi liền ngay sau đó:

- Hoàng Phong, từ khi nào mà ngươi lại chấp nhận từ bỏ mạng sống của mình một cách dễ dàng như vậy!

“Tổng Tân ...”

Tiêu Bản khi trong thấy nam tử từ trên cỗ xe ngựa tới cạnh Hoàng Phong thì liền lăm bắm trong lòng nhưng khi trong thấy Phuong Nguyệt thì trong đầu một trận ong ong cùng vài chữ hiện ngay ra “Tượng cảnh giới”

- Tiêu Bản, cũng đã mấy năm không gặp, không nghĩ là khi gặp lại, lại thấy ngươi đang trói chặt mà bắt giữ sư đệ, sư muội của Thanh Phong Phái!

Tổng Tân lắc đầu nhìn Hoàng Phong đang ấp úng mà hướng mắt nhìn Nghệ Tuyết, Phù Hiệu đang bị Trọng Luân, Võ Mã bắt giữ rồi lại hướng đến Tiêu Bản gọi đích danh hắn khiến cho tam nữ cùng Hoàng Phong đều bất ngờ vì không nghĩ Tổng Tân lại biết tên nam tử trước mặt này

Tiêu Bản vẫn chưa lên tiếng mà chỉ nhìn Trọng Luân, Võ Mã đang nhìn hắn khi mà Phù Hiệu, Nghệ Tuyết đã nhìn hai người cùng trợn mắt khi Tổng Tân dứt lời “ngươi còn không thả ta ra sao” mà gật đầu khiến hai người ngẩn một chút rồi mới hiểu ý thu lại “đây kim”, “đây mộc” đang trói nhị nữ mà quay lại cạnh hắn cùng với Liên Quân, Cao Minh đã đi tới cạnh cùng lúc

Đội bốn người đã tới gần Tiêu Bản mới cười hắc mà nhìn Tổng Tân

- Tổng Tân ngươi cũng đã đạt tới Huyệt Bát Tang!

- Tiêu Bản, không biết sư đệ và hai vị sư muội của ta đã đắc tội gì với ngươi mà lại ra tay bắt giữ ba người!

Tổng Tân không để ý câu nói của Tiêu Bản mà hỏi lý do khiến cho Tiêu Bản phải câm lặng nhất thời vì không biết nên lấy cớ gì, nhưng nghĩ tới tên đệ đệ Tiêu Huân thì hắn liền viện ra một cái cớ:

- Ta cũng chỉ muốn mời ba người họ về Tiêu gia vài ngày như bọn họ lại từ chối nên mới phải làm vậy!

Tổng Tân không khỏi nhìn ba người Hoàng Phong chỉ là sắc mặt Hoàng Phong thì khó coi còn Nghệ Tuyết, Phù Hiệu cũng đã tới cạnh Tổng Tân nhưng lại tức giận mắng to khi nghe Tiêu Bản dứt lời:

- Ngươi trói chặt chúng ta mà nói là mời sao!

Tiêu Bản nhìn năm người trong lòng biết đã không thể bắt giữ được Nghệ Tuyết cùng Phù Hiệu khi mà Tổng Tân ở nơi này với lại khi liếc nhìn Phuong Nguyệt cũng đã biết không còn cơ hội nên liền lạnh giọng nhìn Tổng Tân nói nước rút mà rời đi:

- Tổng Tân ta có việc đi trước hẹn gặp ngươi ở Thanh Phong Phái đại điện đến lúc đó ta và ngươi sẽ tiếp tục phân cao thấp!

- Được, nếu vậy ta và ngươi sẽ gặp lại ở đại điện Thanh Phong lần trước ta thua ngươi nhưng lần này ta nhất định sẽ thắng ngươi cũng như sẽ trả lại ngươi món nợ lần này!

Tổng Tân mất lạnh lẽo gật đầu khiến cho đồng tử Tiêu Bản phải co lại, chỉ là rất nhanh đã giãn ra mà nhìn kỹ năm người, đặc biệt Phương Nguyệt vì hắn đã nhận ra ai là kẻ đã chặn pháp quyết lời rỗng của hắn

Và cũng chính vì vậy hắn mới từ bỏ bắt giữ nữ như đã định, Tiêu Bản nhìn bốn sư đệ mình đang ngơ ngác nhìn hai người mới tới mà chỉ im lặng cho đến khi nghe thấy lời của Tiêu Bản vọng bên tai “chúng ta quay về Tiêu phủ” dứt lời cũng xoay người bước đi

- Tiêu Bản sư huynh còn việc gì chủ đã nhờ chúng ta đi bắt tên thiếu niên năm giữ Nghịch Thiên Tuyền Thủy!

Võ Mã bất ngờ khi nghe thấy Tiêu Bản nói quay trở lại Tiêu phủ mà lên tiếng như nhắc nhở hắn cái gì đó vì sợ hắn quên

- Không cần, bây giờ chúng ta có đi tới đó thì chỉ sợ hắn cũng đã rời đi rồi có khi thứ đó đã nằm trong tay Phiêu gia!

Tiêu Bản lắc đầu mà nói rồi cùng năm người quay về Tiêu phủ, Nghê Tuyết nhìn Tiêu Bản đã rời đi mà thở phào nhưng lại hỏi Tổng Tân:

- Tổng Tân sư huynh, biết hắn sao, tên đáng ghét đó!

- Hắn chính là đệ tử tinh anh của Vũ Phiến Môn, chúng ta sẽ sớm gặp lại hắn ở môn phái, mà thôi, nhưng sao ba người lại xuất hiện nơi này!

Tổng Tân gật đầu nhìn Tiêu Bản đang dần khuất mà gật đầu trả lời Nghê Tuyết, hắn cũng không có ý định ngăn cản Tiêu Bản quay lại Tiêu phủ vì bây giờ hắn cũng đang cần đi nhanh tới Phiêu gia

Nhưng cũng không quên hỏi ba người sao lại xuất hiện ở nơi thành này, chỉ là không đợi ba người trả lời một giọng nói phía xa nơi Tiêu Bản rời đi đã vang lên hướng năm người cắt ngang hỏi “Tổng Tân, trong hàng đệ tử chân truyền lần này của môn phái ngươi có đệ tử nào tên là Tiêu Ngọc không” chỉ là câu hỏi của hắn lại khiến cho năm người nhìn nhau ngạc nhiên không hiểu, nhưng Tổng Tân vẫn hướng tới nơi Tiêu Bản đã khuất dần trong dòng người đông đúc trước mắt mà trả lời khá to “có, hắn còn là một trong tam thể của môn phái chúng ta”

Chỉ là nơi Tiêu Bản rời đi lại không có câu trả lời mà chỉ có tiếng thở dài của chính Tiêu Bản nhưng năm người lại không nghe thấy mà chỉ có bốn sư đệ đi cùng Tiêu Bản là nghe thấy tiếng thở dài lẫn mất mát của hắn

Hoàng Phong gật đầu khó hiểu nhìn Tiêu Bản đã khuất dần còn Phù Hiểu về mặt hơi kinh ngạc nói cho bốn người nghe “chẳng lẽ hắn có quan hệ gì với tên Tiêu Ngọc kiều ngạo” nhưng năm người lại không thể có câu trả lời mà đành lắc đầu bỏ qua không đề cập tới nữa, Nghê Tuyết lại nhìn Phương Nguyệt mà hỏi:

- Nguyệt muội vẫn chưa tìm được Vũ Thiên sao, có khi nào hắn đã rời khỏi thành này rồi không!

Tổng Tân lại lắc đầu thay rồi lại nhìn bốn người nói dứt câu liền tiến vào trong cỗ xe ngựa

- Được rồi, chúng ta cùng tiến tới Phiêu gia vậy, Hàn gia chủ nói đã thấy hắn ở đó nên chúng ta tới đó thử xem thế nào, bốn người cùng vào xe đi!

Bốn người nhìn nhau rồi gật đầu liền tiến vào trong cỗ xe ngựa nhồi nhét trong chật chội, đợi bốn người đã tiến vào Tổng Tân lại nói vọng ra phía ngoài lão phu xe vẫn còn đang căng như dây đàn:

- Lão thúc, người tiến tới Phiêu phủ giúp đám tiểu hữu!

Lão phu xe hiểu ý rồi xoay cỗ xe quay lại con hẻm nhỏ mà tiến nhanh hướng tới Phiêu gia trong căng thẳng vì lão không nghĩ là mình đang chở mấy vị tu nguyên giả những kẻ nghịch tu ở thế giới tu nguyên này, và có lẽ sẽ chẳng bao giờ những tu nguyên giả sẽ để ý tới những dân giả bọn họ nhưng không phải là tất cả

Cỗ xe ngựa tiến vào trong con hẻm nhỏ mà khuất dần cũng như tiếng nhấc chân của chú ngựa đang kéo cỗ xe vọng lên trong từng bước chân và ở trong cỗ xe vẫn còn vang lên những tiếng nói nhỏ

“Hoàng Phong ngươi xích cái bản tọa của mình ra một tý coi, có biết chật lắm không hả, cảm không được ngồi quá gần ta”

“Ta cũng đâu có ý tại cái chỗ này nó hơi hẹp tý”

“Hoàng Phong cũng may ta và Nguyệt muội hiểu kỳ khi cảm nhận được nguyên lực xung động mà tiến sang nên mới cứu được ngươi nếu không thì...”

Những tiếng nói trong cỗ xe cùng tiếng bước chân càng lúc càng nhỏ dần cho đến khi không còn nghe thấy

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Trần Lộ

Phiêu gia, nơi lối vào

Vũ Thiên với Tiểu Bạch vẫn ở trong cỗ xe ngựa, chỉ là lúc này Tiểu Bạch đã no say đã ngủ lả quay trong cỗ xe trên chỗ ghé đôi diện hán khi mà lúc này hán đã đề nghị với nam tử giáp vàng mua một vài thứ lót bụng cho nó khi bụng nó rỗng

Còn Vũ Thiên vẫn đang nhìn bên ngoài nơi cửa sổ nhỏ của cỗ xe

Vẫn là đội lính đi quanh, nhưng khung cảnh lúc này đã vắng lặng vì hai bên đường là những hàng cây mọc um tùm dẫn đến Phiêu gia có vẻ như quanh đường dẫn đến Phiêu gia không hề có một dân giả nào lang thang quanh đây ngay cả lính canh giữ cũng không hề có không biết là tại sao

Cỗ xe ngựa cùng đội binh đã tiến tới ngay lối rẽ nơi đường lớn vắng lặng dẫn đi thẳng mà rẽ vào

- Thiên ca, sao đệ thấy bọn họ giống như là đang áp giải tù binh vậy, mà tù binh bọn họ đang áp giải chính là huynh đó!

Tiểu Bạch đã tỉnh dậy từ lúc nào nó ngẩn đầu nhìn phía ngoài cửa sổ nhỏ nơi đội binh vẫn vây quanh mà mắt hổ nhìn Vũ Thiên đang nhìn nó rồi ngoác miệng nói với hán

Khiến hán không khỏi bất ngờ nhưng lại không cho là vậy mà lắc đầu với nó:

- Tiểu Bạch đệ đã nghĩ xa quá đó, ta không thù không oán với Phiêu gia thì làm sao họ bắt ta được!

Vũ Thiên vừa dứt lời, cỗ xe ngựa cũng đã ngừng lại cùng tiếng hô thúc của nam tử giáp vàng đã vang lên

- Xuống đi, gia chủ chúng ta đang đợi người!

Giọng nói lần này có vẻ hách dịch hơn lúc ở “Thư Viện Vị Thanh” mà vọng vào trong cỗ xe, Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch rồi bước xuống cỗ xe cùng với giọng hách dịch của nam tử giáp vàng lại vang lên:

- Đi theo ta!

“Thiên ca, đệ nói có sai đâu, bọn họ đang áp giải huynh” Tiểu Bạch mắt tròn với nam tử giáp vàng đi đầu dẫn đường rồi ghé tai Vũ Thiên xác nhận lần nữa khi nó nhìn đội binh vây quanh, Vũ Thiên chỉ gật đầu với nó, ánh mắt cũng đã hiện lên chút nghi ngờ nhưng cũng không hỏi mà vẫn đi theo sau nam tử giáp vàng tiến tới tòa biệt phủ rộng lớn của Phiêu gia đã hiện ra trước mắt hán

Tòa biệt phủ này cũng giống như Hàn gia ngay lối tiến vào cũng chính là đại sảnh

- Người tiến vào đi, gia chủ đang đợi người!

Dừng trước lối vào đại sảnh, nam tử giáp vàng dẫn đầu đội binh đã quay đầu nhìn Vũ Thiên, Vũ Thiên gật đầu cũng không từ chối cùng Tiểu Bạch liền tiến vào trong nhưng trong đầu hán lại hiện lên một câu nói “không biết Liêm nhị thúc cùng Vân Lan đang tính làm gì mình đây”

Phía trong đại sảnh của tòa biệt phủ Phiêu gia được bày trí xa hoa tráng lệ không thua kém gì Hàn gia, những chiếc ghế gỗ, bàn gỗ được xếp ngay lối vào cách một khoảng dường như được làm từ những loại cây gỗ thượng hạng

Phía trong cũng đã ngồi ba vị hình như là đang đợi hán, Vũ Thiên nhìn quanh ba người gật đầu, nhưng lại ngừng trước Phiêu Vân Lan mà hơi khác lạ khi thấy nàng nhìn hán

Hán lại nhìn Phiêu Hải Liêm rồi Phiêu Vân Lan lần nữa, ánh mắt lại hiện lên chút kỳ quặc khi thấy vẻ khó xử hiện trên mặt hai người mặc dù không thấy hai người nói gì:

- Liêm thúc, Vân Lan hai người cho người gọi ta tới đây là có việc gì sao!

- Việc này, không phải hôm nay người nói sẽ rời khỏi đây sao, ta chỉ mời người tới để chuẩn bị tiệc tiễn người đi đó mà!

Phiêu Hải Liêm không lên tiếng nhưng Phiêu Lăng đã lên tiếng giọng nói mang vẻ âm trầm nhưng lại không hề có ý định mời tiệc Vũ Thiên, nhưng Vũ Thiên lại không để ý lời lão nói mà nhìn Phiêu Hải Liêm nói tiếp:

- Liêm thúc, đa tạ thịnh ý của người nhưng ta sẽ rời khỏi thành này ngay lúc này!

Vũ Thiên nói dứt lời thì liền chuyển đến Phiêu Vân Lan nói tiếp:

- Vân Lan tạm biệt nàng, ta và Tiểu Bạch sẽ rời đi!

Vũ Thiên nói hết câu liền quay đầu định tiến ra khỏi đại sảnh mà rời đi trong sự ngỡ ngàng của ba người vì không nghĩ hần vừa hết lời đã định bỏ đi

Chỉ là Vũ Thiên vừa bước ra khỏi cánh cửa tận mười cánh gấp vào nhau thì đã nghe thấy một giọng ra lệnh vang lên “bắt hần lại” cùng lúc đó là bốn tên tu nguyên giả từ hai bên cánh cửa lớn đã dùng “dây nguyên lực hình thành” mà trói chặt Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch lại trong vẻ ngỡ ngàng, khiến cho Tiểu Bạch vốn vẫn đang trên vai Vũ Thiên mất thăng bằng mà rớt xuống mặt đất trong một tiếng vang nhỏ do đầu nó đập vào mặt nền

Vũ Thiên cũng giống như nó chỉ là hần đã chuyển sang băng thể nên không u đầu giống như nó nhưng cũng ngã sòng soài ra phía ngoài cánh cửa lớn này

Mất hần trọn trùng cảm nhận được vòng dây xanh quấn quanh mình mà trói chặt từ mắt cá chân tới vai hần, đầu úp một mặt hướng Tiểu Bạch cũng rớt trên mặt nền cũng bị trói chặt giống như hần khiến nó không thể cự quậy được chỉ còn đứng cái đầu hồ nhỏ là ngóc trái, ngóc phải được mà hét lên với Vũ Thiên:

- Thiên ca, bọn họ trói chặt đệ rồi, còn khiến đệ bị u đầu nữa chứ, may là đầu đệ cứng đó!

Vũ Thiên mất đồ âu có vẻ tức giận nhưng lại không thể quay đầu lại nhìn ba người Phiêu Hải Liêm mà chỉ có thể hiện sắc mặt lạnh tanh

- Liêm thúc người đây là có ý định sao lại trói chặt ta cùng Tiểu Bạch khiến nó bị u đầu!

Vũ Thiên dứt lời liền tiếp tục bùng phát băng nguyên lực như lúc nãy nhưng lại chỉ gây ảnh hưởng ngay nơi hần bị trói mà không thể lan tỏa ra hết nơi này khiến sắc mặt hần lại càng thay đổi, nhưng lại khiến cho bốn tên tu nguyên giả cùng nắm giữ một hệ kinh ngạc lẫn chút kinh sợ:

“Không nghĩ là hần nắm giữ Băng hệ lại còn có được Băng thể”

Cùng giọng hét của Phiêu Lăng gia chủ sau một hồi cứng đờ mặt khi trong thấy Vũ Thiên chuyển sang băng thể mặt dù chỉ thấy mỗi cái đầu hần đã vọt lên hướng vào bốn tu nguyên giả bọn họ lo sợ “bốn vị mau gia tăng trói chặt hần nếu không hần lại thoát ra được thì ta sẽ không trả nguyên thạch cho các vị”

Bốn tu nguyên giả nghe vậy liền nhìn nhau mà gật đầu rồi gia tăng thêm tầng tầng dây mộc quấn chặt lấy Vũ Thiên khiến hần bây giờ từ mắt cá chân lên tới vai “dây mộc” quấn quanh chằng chịt dày lên khiến hần trở nên phì độn tiếp ngay đó mà không thể làm được gì khác ngoài tức giận trong lòng nhìn ba người Phiêu Lăng gia chủ, Phiêu Hải Liêm cùng Phiêu Vân Lan vẻ mặt nàng hiện đang khó xử nhưng lại không hề nói gì mà chỉ nhìn hần trong im lặng

Phiêu Lăng gia chủ lại mắt nhìn Vũ Thiên cười hoang dại:

- Tiểu tử ta không biết ngươi là ai, làm sao mà ngươi lại quen biết được Vân Lan, nhưng lần này ta bắt trói ngươi, chỉ để lấy một thứ mà ngươi đang cầm, chỉ cần ngươi giao nó cho ta, ta sẽ để ngươi đi một cách lành lặn!

- Các ngươi đang ức hiếp Thiên ca và tiểu thú ta sao!

Giọng nói của Tiểu Bạch lên tiếng tiếp ngay sau đó có vẻ nó rất tức tối với Phiêu Lăng gia chủ chỉ là bây giờ không ai để ý tới nó mặt dù nó cũng đang bị chói trệt nơi mặt đất gần Vũ Thiên

- Thứ các ngươi nói là Nghịch Thiên Tuyền Thủy sao!

Vũ Thiên bình tĩnh lại khi nghe lão nói tới thứ lão cần khiến hần trong lòng hơi ngẩn vì không biết lão nói thứ gì chỉ là chẳng mất bao lâu hần lại nhớ tới giọt chất lỏng nên lên tiếng hỏi, khiến Phiêu Lăng gia chủ khản trương nhìn hần gật đầu hỏi:

- Đúng vậy ngươi đã dùng nó!

“Chưa dùng”

Vũ Thiên chỉ nói hai chữ “chưa dùng” trong hét to, nhưng vừa dứt thì

- Tốt, tốt, ta đang lo sợ ngươi dùng nó rồi, bốn vị lục người hần xem!

Phiêu Lăng gia chủ đã mừng rỡ mà hét to trong đại sảnh này, cặp mắt nhìn mấy tên tu nguyên giả nói nhanh

Bốn tên tu nguyên giả gật đầu y lệnh chỉ là chỉ có một tên chọc tay vào trong “dây mộc” đang quấn quanh mà lục lọi khắp túi quần Vũ Thiên mà lấy ra cái Túi Trữ Vật của hần nằm trong tay hướng Phiêu Lăng mà đưa tới

Phiêu Lăng gia chủ cầm lấy Túi Trữ Vật mà định cho tay vào trong lục thứ lão cần chỉ là lại không được khiến lão hơi ngẩn ra nhưng lại không để ý, mà lại thay đổi ý định khi nhìn Vũ Thiên bị chói chặt nằm dưới mặt nền cùng Tiểu Bạch mà hướng bốn vị tu nguyên giả nói

- Bốn người, áp giải hần tới trại giam đặc biệt cùng con tiểu thú này nhớ phải cẩn thận không được để chúng thoát ta sẽ xử trí chúng sau!

Bốn tu nguyên giả chỉ gật đầu không nói gì mà chỉ y lệnh, ba tu nguyên giả liền nhắc bổng Vũ Thiên đã bị trói chặt từ chân tới vai mà để trên vai ba người thẳng hàng mà cong tay kẹp đi còn vị tu nguyên giả còn lại thì túm lấy Tiểu Bạch mà tạo ra một sợi “dây mộc” quấn quanh bụng nó mà treo vào cổ Vũ Thiên rồi lại đi trước hướng tới trại giam đặc biệt nơi Phiêu Lăng gia chủ nói

Chỉ là tiếng của Tiểu Bạch lại vọng từ ngoài lối vào đại sảnh nơi đội binh đã áp giải nó cùng Vũ Thiên tới rồi rồi đi

- Cái thứ nước đó là của Tiểu Bạch mà, đại nhộng tử sao tử lại bắt trời đệ và Thiên ca chứ, đệ và Thiên ca đắc tội gì với đại nhộng tử sao, hay là vì do đệ đã gọi tử là đại nhộng nên ...

Giọng Tiểu Bạch đã nhỏ dần cùng với một tiếng mắng nhỏ của một trong bốn tu nguyên giả lại vang lên nhưng vọng vào trong đại sảnh lại rất nhỏ

- Tiểu thủ người có ngậm miệng lại không thì bảo!

Trong đại sảnh Phiêu Vân về mặt như mất hồn mà nhìn ra ngoài lối vào không nói nên lời từ khi Vũ Thiên tiến vào cho tới khi hắn bị trời chặt áp giải đi nàng vẫn không thốt nên một lời vì trong lòng nàng bây giờ chỉ là trống rỗng cùng rối bời

Phiêu Hải Liêm chỉ đánh một lần nữa bắt lực mặc dù lão cùng là nhị gia chủ trong Phiêu gia nhưng từ đầu tới giờ cũng chỉ nhìn Vũ Thiên bị bắt, áp giải đi cùng câu nói của Tiểu Bạch vẫn còn vọng vào tai lão

Còn Phiêu Lăng gia chủ lúc này lại nhìn Túi Trữ Vật mà cười như điên lại dùng tay định cho vào túi lần nữa để lấy thứ bên trong lão cần ra chỉ là lần này vẫn giống như lần trước khiến sắc mặt lão tái thêm lần nữa vì không biết tại sao lại không cho tay vào túi được

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Ngục Tù

Phía sau Phiêu Phủ và tòa biệt thự của Phiêu gia

Nơi đường nhỏ hai bên là một hàng cây, đang có bốn thân ảnh, một đi trước ba đi sau còn đang vác thêm một người treo một tiểu thú

Chính là Vũ Thiên đang bị ba tu nguyên giả kẹp trên vai, hắn nhìn quanh lối đi mà ba tên tu nguyên giả đang áp giải hắn mà ngẩn đầu nhìn tu nguyên giả đang đi trước rồi lại gục đầu nhìn bụng tu nguyên giả đi đầu lại nhìn Tiểu Bạch đang bị treo ngay cổ hắn đang đứng đưa qua lại nhìn nó lúc này giống như một sợi dây chuyền đeo vào cổ hắn vậy

Tiểu Bạch lại ngược đầu nhỏ đang bị dốc xuống hướng mặt đất mà ngẩn đầu lên chút nhìn Vũ Thiên đang nhìn nó mà mặt hồ méo sẹo mắt đỏ bừng nhìn hắn rót nước mắt gọi:

- Thiên ca!

Vũ Thiên thì lại không biết nó đang bị gì mà mặt hồ đỏ bừng còn mặt hồ thì không có biểu cảm gì ngoài giọng gọi tên hắn có vẻ nào nề, Vũ Thiên lại nghĩ tới việc chắc nó đang khó chịu vì mấy sợi dây mộc do mộc nguyên lực tạo ra trời chặt nên khó chịu mà gọi tên hắn

Vũ Thiên lại thử thi triển băng nguyên lực chỉ là vẫn không có tác dụng gì mà lại khiến cho tên tu nguyên giả đi đầu đang kẹp hắn đi trước chú ý mà cười to nhìn Vũ Thiên:

- Cảnh giới của ngươi chỉ mới là Huyết Nhị Tầng còn bốn người bọn ta đều đã là Huyết Tứ Tầng cho dù ngươi có nắm giữ Băng hệ cùng Băng thể thì cũng không thể nào phá được “dây mộc” do bốn người chúng ta liên thủ thi triển được đâu đừng phí sức vô ích!

Vũ Thiên nghe vậy không khỏi ừ xùi mặt vì hắn vốn dĩ vẫn không nhìn ra được cảnh giới của bốn người nhưng khi nghe tên tu nguyên giả đi đầu nói vậy thì trong lòng như hiểu ra vì sao hắn không thể nào đánh tan đám “dây mộc” này khó mà thoát được đành phải để bọn họ áp giải tới phòng giam đặc biệt

Chỉ là Tiểu Bạch lại ngẩn đầu nhìn tên tu nguyên giả ngay cạnh nó mà gọi hai chữ

- Đại ca

Đội tên tu nguyên giả kẹp Vũ Thiên đi đầu nhìn nó rồi, Tiểu Bạch lại tiếp nói trong nước mắt đang rơi xuống mặt đường cùng cặp mắt đỏ mọng:

- Đại ca, cho Tiểu Bạch lên trên lưng Thiên ca đi, treo Tiểu Bạch như vậy máu nó dồn xuống đầu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch khó thở đến chịu không nổi!

Vũ Thiên nhìn nó rồi nghe thấy lời nó nói thì lòng mảy mướt lên mướt xuống như hiểu ra vì sao mặt nó lại đỏ bừng thế kia chỉ là hắn cũng chỉ có thể nhìn tên tu nguyên giả kẹp hắn đi đầu đợi phản ứng của hắn thế nào chỉ là thấy mặt hắn mở to nhìn Tiểu Bạch trong ngạc nhiên rồi lại trong thấy vẻ tội nghiệp của nó cùng nước mắt chảy như mưa thì biết nó thật sự đang khó chịu thật nên hắn liền gạt đầu mà không nói gì chỉ dùng tay còn lại mà túm lấy

Tiểu Bạch cho nó nằm trên vai Vũ Thiên

Tiểu Bạch đã ngừng than vì đã yên vị trên vai đang bị trói của Vũ Thiên, còn Vũ Thiên lại nhìn về phía trước chỉ thấy hai bên hàng cây đã dần hiện ra hai hàng đội lính xếp nghiêm trang như đang canh giữ lối vào nơi nào đó

Khi mà bọn họ tiến vào cũng không ảnh hưởng gì tới đội binh và cũng chẳng mấy chốc Vũ Thiên đã thấy tên tu nguyên giả đi đầu đã dừng lại nơi một cái bàn, cạnh bàn là một nam tử đang ngồi trên ghế đầu ngửa ra sau mà kê chân lên bàn ngủ gật nơi miệng nam tử đang ngủ gật đang há to phun ra một vài tia mộc nguyên lực quanh miệng rồi lại thu vào rồi lại tiếp tục phun ra

Cùng với đó là tiếng nói của tên tu nguyên giả đi đầu đứng trước cái bàn nhìn nam tử đang ngủ gật mà mắt tròn lên tiếng:

- Trịnh Mộ, ngươi lại ngủ gật!

- Ngươi, các ngươi còn chưa rời thành à!

Tên nam tử ngủ gật chỉ khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tên là Trịnh Mộ hẳn cũng chính là quản ngục phía ngoài nơi lối vào

Trịnh Mộ gật mình khi bị đánh thức, bật dậy mà mở to mắt nhìn tên tu nguyên giả đầu tiên đang cười với hắn mà ngạc nhiên rồi lại nhếch đầu sang bên nhìn tới ba tên tu nguyên giả đang vác Vũ Thiên bị trói chặt trên vai mà hỏi

- Có tù nhân mới sao, không phải bốn người các ngươi xong nhiệm vụ ở đây rồi, sao không rời đi

Tu nguyên giả đi đầu chỉ gật đầu nói tiếp:

- Được rồi chúng ta áp giải hắn tới đây là xong, chúng ta đi gặp lão Phiêu Lãng đó lấy nguyên thạch, Trịnh Mộ ngươi đưa hắn vào trong đi, lão Phiêu Lãng đó kêu chúng ta giam hắn ở phòng đặt biệt chung luôn với con tiểu thú này nhưng ngươi tự đưa hắn vào đi, hắn cũng là một tu nguyên giả và con tiểu thú đó cũng là thú tu!

- Thú tu sao!

Trịnh Mộ gật đầu cũng không hỏi nhiều mà nhìn Vũ Thiên nói cùng Tiểu Bạch trên vai hắn đang trở mắt nhìn hắn mà gật gù, bốn tu nguyên giả chỉ để Vũ Thiên mà bỏ xuống mặt nền trong tư thế vẫn bị chói chặt cùng Tiểu Bạch ở trên rồi bốn người liền rời đi theo lối cũ chắc là quay lại đại sảnh để đòi nguyên thạch Phiêu Lãng gia chủ chỉ là bọn chúng vẫn buông một vài câu nói chuyện mà vọng vào tai Vũ Thiên một câu khiến hắn hơi ngạc nhiên “không biết số nguyên thạch lão đưa có đủ cho chúng ta tu luyện không nữa”

Quản ngục Trịnh Mộ to con lực lượng nhìn Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch bị trói chặt không thể nhúc nhích mà cười nhưng cũng không hỏi gì hắn mà tiến về phía hắn một tay nhắc bổng hắn lên mà tiến vào trong

Vũ Thiên bị quản ngục Trịnh Mộ nhắc bổng tiến vào trong lối vào “ngục tù” rộng mênh mông xây bằng bê tông cốt nguyên lực của tu nguyên giả, nhưng hắn lại bị dốc ngược chính vì vậy mà mặt hắn đang nhìn hướng trần ngục mà không phải là quay ngược lại nhìn nền ngục này nhưng hắn vẫn có thể nghiêng đầu nhìn hai bên trái phải lối đi mình là những bức tường kiên cố sẫm màu đen được gắn lên xung quanh cách nhau một khoảng nơi hai bức tường là những viên đá vàng phát sáng

- Thiên ca, nơi này thật âm u trong rất là ghê rợn!

Tiểu Bạch mắt hồ sơ rợn nhìn quanh bốn góc hai bên, phía trên bức tường kiên cố rồi lại ngẩn đầu mở to mắt nhìn phía trong lối vào mà nói nhỏ với Vũ Thiên

Chỉ là Vũ Thiên lại chỉ âm ừ với nó mà không nói rõ tiếng, hắn lại ngẩn đầu ra trước cố gắng mở to mắt nhìn vào phía trong ngục tù mà hắn đang bị Trịnh Mộ nhắc bổng đưa vào

Chẳng mấy chốc Tiểu Bạch đã thấy Trịnh Mộ ngừng ngay một ngã ba trong ngục tù kiên cố này

Khiến Vũ Thiên xoay đầu mở to mắt nhìn về hai hướng trái, phải dường như là rất đông tù nhân được phân thành từng phòng khác nhau đối diện nhau, được ngăn cách bằng những khung sắt to khoảng năm cen, phía ngoài mỗi khung sắt đối diện phòng nhau là một khung cửa sắt nhỏ để tiến vào trên còn được gắn số riêng biệt

Nhưng quản ngục Trịnh Mộ lại không hề rẽ vào hai bên trái phải này mà tiếp tục nhắc bổng Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch mắt đang tròn trừng mà đi thẳng

Tiếng nhắc chân của Trịnh Mộ không ngừng vang lên khiến Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch tìm đập thành thịch mà thấy ghê rợn trong lòng khi mà phía trong ngục tù này lại quá im lặng mặc dù trong từng khung sắt kia đều có người ngồi ở trong đó

Cứ thế Trịnh Mộ đã ngừng lại ba, bốn cái ngã ba chứng tỏ ngục tù này rất rộng, còn rộng như thế nào thì Vũ Thiên lại không thể biết vì hắn chỉ biết Trịnh Mộ đi thẳng chứ chưa rẽ cái nào

Chỉ là khi ngừng ngay ngã ba thứ năm thì Trịnh Mộ đã tiến thẳng tiếp nhưng lối thẳng này lại không dẫn tới ngã ba thứ sáu mà là ngừng ngay một cánh cửa hai cánh đóng kín, hai bên mỗi cánh cửa lại đứng hai trung niên tu nguyên giả, lúc này hai trung niên tu nguyên giả đều kinh ngạc nhìn Trịnh Mộ vẫn đang nhắc bổng Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch trên tay phải hắn dơ cao

- Mộ tiểu hữu, ngươi lại dẫn một tu nguyên giả tới phòng giam này sao!

Trung niên tu nguyên giả đứng bên phải nhìn Trịnh Mộ nhìn hấn ngạc nhiên hỏi

- Lâu rồi, tiểu hữu cũng chưa đưa tu nguyên giả nào tới đây, nhưng hôm nay không chỉ là tu nguyên giả mà còn có thêm một thú tu!

Trịnh Mộ chỉ gật đầu cười xác nhận rồi chỉ Tiểu Bạch

Vũ Thiên tuy không nhìn rõ được hai người vì bị nhắc bóng nhưng vẫn biết được hai người này cũng là tu nguyên giả chỉ là hấn vẫn không nhìn ra cảnh giới của hai người

- Được rồi, người ra đi, để ta đưa hấn vào trong!

Trung niên tu nguyên giả đứng bên trái Trịnh Mộ liền gật đầu với hấn rồi nói nhanh, Trịnh Mộ nghe vậy chỉ gật đầu rồi chuyển giao Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch rồi liền tiến ra ngoài lại

Hấn chỉ lắc đầu đi ra Hai trung niên nhìn Trịnh Mộ đi rồi thì liền nhìn Vũ Thiên với Tiểu mất đồ mộng nhìn thì có chút khác lạ nhưng hai người cũng không để ý vì tu nguyên giả bị bắt nhốt vào đây cũng không phải ít với lại căn phòng này cũng dùng để bắt tù những tu nguyên giả

Trung niên tu nguyên giả bên trái không đợi Trịnh Mộ đã đi xa mà liền đẩy cánh cửa đóng kín bên tay phải mà bước vào trong nhưng vẫn nhắc bóng Vũ Thiên bằng một nguyên lực có vẻ như tất cả tu nguyên giả của Phiêu gia đều nắm giữ Mộc hệ

Vũ Thiên lại xoay qua xoay lại nhìn hai bên khiến hấn kinh ngạc vì hấn vừa được nhắc bóng qua bốn khung sắt đối diện hai, hai rồi tới chính giữa nơi trái phải hai cánh cửa khóa kín dẫn tới hai hướng phòng giam khác nhưng mà trung niên tu nguyên giả này lại nhắc bóng Vũ Thiên đi thẳng hướng tới năm phòng giam còn lại nơi bốn khung sắt đối diện nhau cùng một khung sắt nằm ở giữa hai khung sắt cuối dãy sắt tường

Trung niên tu nguyên giả mở cửa khung sắt chính giữa mà ném Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch vào trong cái giường đá lạnh lẽo chẳng có gì ngoài sự trống trơn rồi liền khóa cửa sắt lại mà đi ra mặc kệ tiếng nói to của Tiểu Bạch vang lên:

- Không coi trời cho Tiểu Bạch sao!

Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch nằm chò hó trên cái giường đá mà nhìn nhau không lên tiếng, Tiểu Bạch không thấy trung niên tu nguyên giả trả lời mà đã rồi đi rồi lại ậm ự nhìn Vũ Thiên nói trong khó chịu:

- Thiên ca, sao huynh lại chui vào đây làm chi nơi này âm u tối như vậy!

- Tiểu Bạch đệ không thấy ta cũng bị trời giống như đệ sao, ta bị bắt ép vào đây chứ ta có muốn vào đây đâu!

Vũ Thiên nhìn mình rồi nhìn nó đang giống mình, chỉ là Tiểu Bạch há miệng khiến mặt nó nhăn trách hấn:

- Thiên ca, sao huynh không phản kháng lại!

- Tiểu Bạch, bọn chúng mạnh hơn ta làm sao ta phản kháng lại được!

Vũ Thiên ngược đầu nhìn khung sắt kế cạnh chỉ thấy một nam tử toàn thân vận y phục đen cùng mái tóc đen, gương mặt góc cạnh sắc lạnh khiến cho nam tử càng thêm lạnh lẽo đến cực độ chỉ là mắt nam tử đang nhắm chặt có vẻ đang tĩnh tu

Vũ Thiên lại cuối đầu nhìn xuống hướng dưới chân mình đang bị trói chặt nơi một khung sắt kế cạnh khác chỉ thấy phía trong cũng đang có một lão giả tóc bạc trắng che phủ đi gương mặt lão đang ngồi khoanh chân trên giường đá, bộ râu rậm trắng của lão phủ xuống tận đầu gối đang khoanh chân cùng bộ y phục trắng đã ngả màu vàng ủa càng tăng thêm độ dị cho lão nhưng có vẻ lão cũng đang nhắm mắt mà tĩnh tu như nam tử đối diện

Khi mà Vũ Thiên vừa trả lời Tiểu Bạch xong thì một giọng nói già nua nhưng lại trầm ấm từ nơi lão đã vang lên hướng hấn mà hỏi:

- Tiểu tử, mới gia nhập nơi này sao!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Râu Bạc Tiên Đông

- Vâng, lão tiên bối, tiểu tử mới gia nhập!

Vũ Thiên có chút bất ngờ với lời hỏi của lão giả râu bạc nhưng vẫn nhanh trả lời mặc dù hấn vẫn bị trói chặt cùng Tiểu Bạch mặt mày đang ủ rũ

- Ngươi còn có thêm tiểu thú à, nhưng mà sao lại bị trói chặt như này!

Giọng trầm ấm của lão giả râu bạc vẫn vang lên mặc dù mắt không mở chỉ là khi mà giọng vừa dứt Vũ Thiên liền kinh ngạc mà nhìn lão giả râu bạc chỉ thấy tóc bạc trắng cùng bộ râu rậm trắng của lão đang dựng đứng hướng lên trên không cùng mắt mở đỏ đầy thần thái cùng y phục đang lung lay dường như nơi lão đang có gì đó thay đổi chỉ là không đợi hắn biết gì thì chỉ thấy nơi mình cùng Tiểu Bạch có một cái gì đó đang tới nhanh rồi cũng rút nhanh cùng nơi lão giả râu bạc đã khôi phục lại như cũ

- Hà, Thiên ca, chúng ta hết bị trói rồi!

Tiểu Bạch vốn đang ủ rũ chẳng để ý gì xung quanh nhưng nó lại rất nhanh mắt mở to kinh ngạc nhìn Vũ Thiên về mặt đang bất ngờ mà nói trong mừng rỡ, rồi không đợi Vũ Thiên nói gì đã lao tới cánh cửa sắt khóa kín trước mặt mà găm chặt như muốn cắn đứt khung sắt

Vũ Thiên lại nhìn mình đã không còn bị “dây mộc” trói chặt mà càng kinh ngạc rồi lại nhìn lão giả râu bạc nhớ lại khoảng khắc lúc này của lão mà như hiểu ra rồi hướng lão mà nói:

- Lão tiên bối, đa tạ người đã giúp cởi trói!

Lão giả râu bạc chỉ gật đầu cũng không để ý mà nhìn hắn như hỏi nguyên do:

- Tiểu tử, ngươi sao lại vào nơi này lại còn cùng một tiểu thú nhưng lão đây lại không nhìn ra nó thuộc tộc nào trong các tộc thú tộc a!

- Tiểu bối tên là Vũ Thiên nó là Tiểu Bạch, còn vì sao tiểu bối vào nơi đây thì tiểu bối cũng không rõ chắc là do cái giọt chất lỏng gọi là Nghịch Thiên Tuyền Thủy mà tiểu bối cầm cũng là thứ mà Phiêu Lãng gia chủ muốn lấy ...

Vũ Thiên đã ngồi vững lại nơi giường đá mà gần đầu giới thiệu khi mà lão giả râu bạc hỏi, lão giả râu bạc Tiên Đông trầm ngâm một chút rồi nhìn Tiểu Bạch đang găm mà cau xé khung sắt rồi nhìn Vũ Thiên:

- Lão tên là Tiên Đông ngươi cứ gọi ta là Tiên lão cũng được ... thứ ngươi nói chính là Nghịch Thiên Tuyền là thứ nghịch thiên giúp dân giả tiến vào tu nguyên chỉ tiếc là nó cũng cực kỳ nguy hiểm với bất kỳ dân giả nào dùng nó!

Khi Tiên Đông râu bạc dứt lời thì Vũ Thiên cũng nhìn lão mà tràn ngập kinh sợ khi nghe lão nói, hắn lắp bắp hỏi vì hắn cũng không hiểu rõ thứ Nghịch Thiên Tuyền là gì cho nên hắn mới không cho Tiểu Bạch dùng

- Tiên lão, ý người là sao!

Tiên Đông râu bạc bộ râu trắng đục đưa lông mày dài qua mắt hơi nhướng nhìn Tiểu Bạch đã ngừng cắn khung sắt mà chống hai chân trước trong mặt nó lúc này hơi ngu tý cùng Vũ Thiên nhìn Tiên Đông lão giả nói tiếp:

- Nghịch Thiên Tuyền Thủy mà ngươi nói ẩn chứa thủy nguyên lực tinh túy từ trời đất cho nên những dân giả nào dùng nó đều sẽ trực tiếp tiến vào Nguyên Tam Tầng còn nắm giữ được thủy hệ mà không cần tới hai tầng đầu chỉ là nếu như thế sẽ hạn chế con đường tu luyện sau này của dân giả đó nếu dùng thứ này!

“Trực tiếp tiến vào Nguyên Tam Tầng” Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch mắt mở càng to nhưng chỉ có mình hắn là lăm bằm chỉ là Tiên Đông râu bạc lại trầm tư nói tiếp mới khiến hắn kinh sợ thật sự:

- Nhưng thứ Nghịch Thiên Tuyền này không hề hoàn mỹ như tiểu tử ngươi tưởng, nó chính là con dao hai lưỡi khi mà bất cứ dân giả nào dùng nó, nó có thể giúp dân giả bước chân vào tu nguyên nhưng nó cũng sẽ hại chết bất kỳ dân giả nào nếu dùng nó ...

“Tiên lão ...” Vũ Thiên không khỏi bất ngờ khi Tiên Đông râu bạc lại ngừng mà gọi lão

“Khi một dân giả nào dùng nó chỉ có thể dùng ý chí và chấp niệm kiên định thì mới có thể vượt qua được một trong các loại Nghịch Thiên Tuyền nhưng nếu như không chịu được sự phá hoại cùng tra tấn tàn khốc của thứ Nghịch Thiên Tuyền này thì điều đang đợi dân giả đó chính là cái chết”

“Nghịch Thiên Tuyền chính là dùng chính sinh mạng của dân giả để đổi lấy đường tu nguyên mịt mờ đầy gai”

Tiên Đông râu bạc dứt lời liền im lặng rất lâu dường như chính lão cũng không hiểu vì sao mình lại nói chuyện này cho Vũ Thiên biết mặc dù lão biết Vũ Thiên cũng là tu nguyên giả chỉ là cảnh giới không cao

Còn Vũ Thiên trong lòng thì như sóng nổi cồn cào, ánh mắt hắn nhìn Tiểu Bạch mà trầm tư rồi lại tự vấn mình trong mơ hồ “vì sao ta lại có thể bước chân vào tu nguyên, vì ba năm cố gắng tu luyện không ngừng hay vì Tiểu Bạch mà ta đã gặp”

Tiểu Bạch thì lại gục gặc đầu hồi lâu nó lấy chân vỗ vỗ mặt nền một lúc khác lâu rồi lại ngẩng đầu nhìn Tiên Đông râu bạc:

- Lão râu bạc, thế Tiểu Bạch dùng có sao không!

Nghe câu hỏi của cũng khiến cho Tiên Đông râu bạc mắt mở to nhìn nó bộ râu rậm dài lung lay rồi lắc nhẹ đầu như không biết phải trả lời làm sao với nó:

- À ... cái này thì ... lão đây cũng không rõ!

- Không rõ, hà, lão râu bạc, lão lại khiến cho Thiên ca của Tiểu Bạch trở nên điên điên khùng khùng nữa rồi!

Tiểu Bạch nhìn Vũ Thiên đang ngẩn ngẩn ngờ ngờ mà tức giận nhìn Tiên Đông râu bạc khi mà lão dứt lời “không rõ” giọng nói to của nó lại vang lên, miệng nó há to về hướng Tiên Đông râu bạc khiến mặt nhăn của lão đã căng ra nhìn quả cầu lửa đã được hình thành mà nhắm thẳng hướng lão lao tới

Nhưng cũng chỉ vì hỏa nguyên lực của nó lan tỏa mà khiến Vũ Thiên bừng tỉnh đã định ngăn cản nhưng không kịp chỉ có thể cùng nam tử đối diện mắt vẫn nhắm chặt đã mở ra cùng nhìn nó rồi hướng Tiên Đông râu bạc cũng đang bắt ngờ

Nhưng khi ngọn lửa hình quả bóng tới gần lão đã trực tiếp tiến nhập vào thân mà biến mất rồi hành động tiếp theo của Tiên Đông không khỏi khiến Vũ Thiên phải tròn mắt chỉ thấy Tiểu Bạch đang bay về phía lão nhưng điều mà hắn thật sự kinh sợ đó là khung sắt dường như khi Tiểu Bạch sắp sửa đâm vào hai thanh sắt ngăn cách thì hai thanh sắt tự động hóa băng mà cong sang hai bên khiến Tiểu Bạch liên chui tọt qua rồi nằm gọn trong lòng bàn tay Tiên Đông râu bạc

Tiểu Bạch mặt hồ nhăn lại mắt tròn lên nhìn Vũ Thiên rồi ngẩn đầu nhìn chòm râu của Tiên Đông râu bạc đã đụng vào đầu nó khiến cho nó như bị định thân nhưng liền phản ứng nhanh:

- Thiên ca, sao để lại ở trong tay lão râu bạc rồi!

Vũ Thiên đã tới khung sắt nơi cánh cửa để đi sang phòng lão tay nắm chặt vào hai thanh sắt đã trở lại như cũ mà thi triển băng nguyên lực chỉ là hắn đã kinh ngạc vì băng nguyên lực của hắn không thể làm gì được khung sắt này không thể bẻ gãy khiến hắn kinh ngạc nhìn Tiên Đông râu bạc cùng tiếng hét oán của Tiểu Bạch

- Thiên ca, lão đang bung lỗ mũi đệ này!

Tiểu Bạch lấy chân quẹt mũi hét oán mắng Tiên Đông râu bạc nhìn Vũ Thiên cầu cứu

- Tiểu tử, ta chỉ đang dạy nó xú sẽ không làm hại gì nó, nguoi yên tâm!

Tiên Đông râu bạc lắc đầu nhìn về mặt lo lắng của Vũ Thiên nói, Vũ Thiên biết không thể bẻ cong mấy thanh sắt này để chui qua cho nên đành mắt nhắm mắt mở quay lại giường đá mà trầm ngâm chốc lát rồi hỏi Tiên lão:

- Tiên lão tiền bối trên cảnh giới Huyết là gì!

- Trên cảnh giới Huyết, nguoi chỉ mới ở Huyết Nhị Tầng tới Huyết Bát Tầng còn là điều không tương thi nguoi hỏi làm gì!

Tiên Đông râu bạc chỉ lắc đầu có vẻ không hề muốn cho Vũ Thiên biết trên cảnh giới Huyết là gì chỉ là ánh mắt lão bất chợt bắn tinh quang nhìn hắn rồi vuốt bộ lông hổ của Tiểu Bạch mắt đang tròn trăn chú ý:

- Tiểu tử, nguoi cũng nắm giữ băng hệ, vậy ta sẽ giúp nguoi tiến lên Huyết Tam Tầng coi như là quà ta vuốt đầu nó vậy!

Tiên Đông râu bạc dứt lời từ đầu ngón tay trái một tia băng nguyên lực đã hình thành mà xuyên qua khoảng trống những thanh sắt mà tiến nhập vào thân Vũ Thiên đang không hiểu gì

Vũ Thiên chỉ cảm thấy toàn thân mình như có gì đó lưu chuyển lung tung rồi lại ngừng ngay một nơi nào đó trong thân thể hắn mỗi khi mà nguyên lực này ngừng nơi nào thì Vũ Thiên liền cảm thấy nơi đó liền truyền tới cảm giác như đinh đóng vào thân khiến mặt hắn đỏ bừng lên chỉ là rất nhanh cảm giác đó đã qua đi Vũ Thiên nguyên lực từ ngoài liền nhập vào thân hắn

Cứ thế hơn mười lần nhưng khi tới lần thứ mười một thì Vũ Thiên toàn thân run mạnh như có điều gì đó đang phản kháng trong thân hắn khiến hắn sắc mặt tái mét mà tròn mắt không nói nên lời, còn Tiên Đông râu bạc lại trở nên ngạc nhiên mà đánh tan tia băng nguyên lực cùng nhìn nam tử đối diện lão mà hai người hiện lên sự nghi hoặc

Chỉ là Vũ Thiên còn chưa kịp hỏi thì từ cánh cửa lớn đóng kín đã mở một cánh từ ngoài trung niên tu nguyên giả bên phải lúc đầu đã tiến vào tới trước phòng giam Vũ Thiên

- Tiểu tử, đám Phiêu gia đó lại nói nguoi ra ngoài, bọn chúng cũng thật rảnh!

Trung niên tu nguyên giả hơi khó hiểu mà buông một câu với Vũ Thiên mặc dù trong lòng cũng hơi khó chịu với đám Phiêu gia nhưng cũng khiến Vũ Thiên phải tự nói “mới vào đã ra, chẳng lẽ Phiêu Lăng gia chủ đã nghĩ xong cách xử ta như thế nào”

Vũ Thiên đứng dậy mà nhìn Tiểu Bạch trên tay Tiên Đông râu bạc, Tiên Đông râu bạc lại gõ đầu Tiểu Bạch một cái khiến nó phải tức giận mà há miệng như muốn phun lửa vào mặt lão chỉ là nó đã không có cơ hội khi mà đóm lửa chưa hình thành đã tắt lụi cùng với thân hình nhỏ của nó đã bay trở lên bên cạnh Vũ Thiên

Vũ Thiên lại đi theo sau trung niên tu nguyên giả bên phải mà rời khỏi phòng giam này, nhưng vẫn quay đầu nhìn Tiên Đông râu bạc mà gật đầu như đa tạ còn Tiểu Bạch lại bay tới cạnh hắn mà tiếp tục yên vị trên vai hắn nhưng khi hắn đi tới gần cánh cửa lớn tiến ra ngoài thì giọng nói của Tiên Đông râu bạc lại vang bên tai hắn

- Tiểu tử, tạm biệt!

- Tiểu Bạch rất đặc biệt hãy tới Thư Viện Nguyên để biết nó là tộc gì trong thú tộc, nhưng mà nơi đó không hề dễ vào!

Cánh cửa lớn cũng đã khép lại cùng với lời Tiên Đông râu bạc đã ngừng lại, Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đã ở ngoài cánh cửa lớn, nơi hai vị trung niên tu nguyên giả đứng hai bên trước mặt Vũ Thiên chính là quản ngục Trịnh Mộ phía ngoài đã đợi sẵn

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ai Là Tiên Ngân Dao

Phía ngoài Trịnh Mộ đã đứng từ lúc nào khi trong thấy Vũ Thiên, vẻ mặt hắn liền trở nên tươi cười rồi khách khí nói nhỏ nhẹ có vẻ hắn cũng không để ý tới việc Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đã được bị trói:

- Cậu theo ta ra ngoài, Phiêu Lãng gia chủ cùng với mấy vị đồng môn gì đó của cậu nếu lại tiến vào trong đây thì ngục tù này ắt loạn!

Vũ Thiên gãi đầu nghe thấy giọng nhỏ nhẹ của Trịnh Mộ thì hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì mà chỉ gật nhẹ đầu như đồng ý rồi ra dấu cho Trịnh Mộ đi trước hắn tiến theo sau

Phía trong cánh cửa lớn, “Ngục Tù” nhốt tu nguyên giả

- Tiên Đông, trong người tiểu tử này đang bị phong ấn một luồng nguyên lực!

Nam tử đối diện với Tiên Đông râu bạc nhìn lão mà mặt hiện chút nghi hoặc hỏi, Tiên Đông gật đầu nhìn hắn

- Cửa thú tộc, yêu thú này rất mạnh, chỉ là luồng nguyên lực này lại không nhiều nhưng cũng đủ để giúp tiểu tử đó tiến tới cảnh giới Tượng chi là ... ta sợ tiểu tử đó không thể nào chuyển hóa luồng nguyên lực này được vì nguyên lực thú tộc sử dụng cùng chúng ta lại không hề giống nhau cho nên ta nghĩ yêu thú đó đang giúp tiểu tử đó chuyển hóa từ từ

Tiên Đông râu bạc vuốt râu hơi ngừng khá lâu rồi nói tiếp, nam tử đối diện chỉ gật đầu vì chính hắn cũng không hiểu rõ lắm luồng nguyên lực thú tộc đó mạnh yếu thế nào mà chỉ cảm nhận được luồng nguyên lực từ Vũ Thiên tản ra xung quanh nên đợi Vũ Thiên vừa vào không bao lâu đã rồi đi thì liền hỏi

- Tiên Đông, ngươi lại quên một điều kiện nữa khi mà những dân giả nào dùng Nghịch Thiên Tuyền đã tiến vào tu nguyên thì tính cách của người đó cũng sẽ thay đổi theo hướng ngược lại với tích cách trước đó

Nam tử đối diện lại không để ý nhưng lại nói một câu khác liên quan tới Nghịch Thiên Tuyền khiến cho Tiên Đông râu bạc nhìn nam tử mà cười cười gật đầu:

- Nhất thời ta quên, không nghĩ Từ Đế ngươi cũng vẫn để ý tới mấy cái loại Nghịch Thiên Tuyền này, ài ... Từ Đế, ngươi đã ở đây cùng ta lâu như vậy rồi, đã gần mười năm không có ý định rời đi sao!

- Tiên Đông, ta được thuê để diệt lão nếu chưa xong thì sao rời đi được, với lại Tiên Đông lão quên tôn chỉ của Thần Vong Sát chúng ta rồi sao!

Nam tử đối diện Tiên Đông râu bạc được lão gọi tên là Từ Đế chỉ trầm mặc một lát rồi mới dùng ánh mắt lạnh cực độ nhìn Tiên Đông râu bạc trả lời khiến Tiên Đông râu bạc bộ râu phải run lên cùng cặp mắt già nua đã được che chắn chút ít bởi lông mày rậm dài hơi lay nhìn Từ Đế mắt hé mở trầm giọng:

- Tôn chỉ của Thần Vong Sát, Từ Đế ngươi không sợ cái danh hiệu Từ Thần Vương của ngươi sẽ không còn nếu ngươi cứ ở nơi này!

- Tiên Đông, nếu chưa diệt được lão thì sao ta có thể rời đi, nếu lão không rời khỏi nơi này vậy thì ta cũng sẽ ở nơi này đợi lão!

Từ Thần Vương Từ Đế tuy đã nhắm mắt lại nhưng vẫn trả lời Tiên Đông râu bạc, nhưng Tiên Đông râu bạc chỉ gật đầu đáp trả có vẻ như chính lão cũng đã không còn để ý tới:

- Vậy thì ngươi cứ ở đây cùng ta, đợi tới ngày nguyên lực của ta và ngươi cùng tiêu tán!

Từ Thần Vương Từ Đế nét mặt hơi giật nhưng lại không nói thêm gì mà cùng Tiên Đông râu bạc im lặng trong nhất thời

Nơi lối vào ngục tù, sâu vào trong lối vào một khoảng ngắn hai người một thú đang dần tiến ra, chính là Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đang theo sau Trịnh Mộ mà tiến ra ngoài ngục tù này

Vũ Thiên nhìn ánh sáng phía ngoài chiếu vào, nơi lối vào ngục tù chỉ một ít mà trong lòng lại không biết được chuyện gì đang đợi hắn phía ngoài, nhưng

lúc này trong lòng hắn lại nghĩ tới câu nói lúc nãy của Tiên Đông râu bạc mà quay phắt mặt nhìn Tiểu Bạch đang hưng phấn khi sắp ra khỏi nơi ngục tù này:

- Tiểu Bạch, ta thấy đệ chẳng có gì đặc biệt cả, sao Tiên lão lại nói đệ đặc biệt nhỉ!

- Hà, Thiên ca, đệ, đệ có nói mình đặc biệt bao giờ đâu!

Tiểu Bạch vốn dĩ đang phấn khởi trong lòng vì sắp rời khỏi nơi tối tăm mà nó chán ghét, đột nhiên nghe Vũ Thiên nói vậy khiến nó không khỏi mất hồ hởi đỏ chút, đầu gục xuống mà lấy chân trước chạm nhẹ mũi rồi trả lời trong giọng lí nhí của nó

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch rồi lại chạm nhẹ đầu nó khiến Tiểu Bạch vốn vẫn đang gục đầu đã ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi lại áp cái mũi mình vào mặt hắn ngay một bên má chẳng biết là nó có ý gì nhưng Vũ Thiên lại không hỏi mà đã gần tiến ra khỏi ngục tù theo sau Trịnh Mộ nơi hắn đã tiến vào

Phía sau trong ngục tù nơi giam giữ tu nguyên giả

- Tiểu tử đó đã rời khỏi ngục ... nó!

Giọng của Tiên Đông râu bạc đã tiếp vang lên khi người mà lão nói chính là Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch

Nhưng có vẻ lão đã thấy được điều gì đó khiến cho câu nói ngắt quãng rồi ngừng ngay chữ “nó” rõ to khắp phòng giam này

Nơi Tiên Đông lão giả y phục của lão đang không ngừng lung lay cùng giường đá đang run rắc mà phát ra tiếng kêu nhỏ nhưng chỉ mất vài phút nơi Tiên Đông râu bạc đã yên lặng trở lại mặc dù giọng của lão thì lại đang phát ra trong những cảm xúc khác nhau cùng những giọt nước từ khóe mắt già nua của lão đang nhỏ xuống làm ướt đầm bộ râu cùng đôi lông mày rậm trắng bạc che chắn đi gương mặt của lão

“Là Ngân Dao”

“15 năm qua nó vẫn còn sống”

“Nhưng vì sao nó không dùng cái tên Tiên Ngân Dao mà ta đã đặt cho nó”

“Vì sao nó lại dùng cái tên khác”

Mấy tên tu nguyên giả đang bị nhốt chung trong những khung sắt khác nhìn Tiên Đông râu bạc mà tròn mắt muốn lòi ra có chút không tin khi trong thấy lão giả đã ở đây cùng bọn họ rất lâu đột nhiên bật nước mắt giàn giụa cùng giọng nói già lão cứ vọng vào tai bọn họ mặc dù những câu nói đó bọn họ lại chẳng hiểu gì

Nhưng có vẻ như vẫn còn một người biết Tiên Đông râu bạc đang nói gì, Từ Thần Vương Từ Đế nét mặt đã trầm lại đôi mắt đang nhắm của hắn đã giật liên hồi, sắc mặt cũng thay đổi liên tục, hắn lại nhìn Tiên Đông râu bạc nhưng lại không làm phiền mà chỉ im lặng, không lên tiếng mà chỉ nhìn lão vẫn đang tự nói trong lòng nhưng lại phát ra thành tiếng

“Ta cứ nghĩ Tiên gia chỉ còn mình ta nhưng bây giờ thì đã có thêm nó “Dao Nhĩ”, ta có lỗi với cha mẹ con, ta có lỗi với con, chính ta đã khiến Tiên gia bị diệt vong”

“Ta phải rời khỏi nơi này, ta đã không chỉ còn một mình vì đã có thêm nó, ta nhất định phải rời khỏi nơi này, ta có nên gặp nó bây giờ không, nhưng nó sẽ không nhận ra ta ... ta ... không nên gặp nó lúc này ... có lẽ là vậy ... là vậy”

Giọng nói Tiên Đông râu bạc nhỏ dần rồi im bật nơi lão ngồi khoanh chân không còn tiếng động Từ Thần Vương Từ Đế nhìn cánh cửa lớn đã khép lại từ lâu rồi lại nhìn Tiên Đông râu bạc đã không còn tiếng nói phát ra mà thờ dài trong lòng

Từ Thần Vương Từ Đế mắt nhìn phía trên nơi trần ngục tù là một bức tường mà trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ hiện lên trong ánh mắt hắn

Phòng giam đặc biệt này lại khôi phục lại sự yên lặng như cũ

Trước lối vào nhà tù này, nơi cái bàn cùng cái ghế mà Trịnh Mộ đã gác chân lên ngủ gật

Phiêu Lãng gia chủ, Phiêu Hải Liêm, Phiêu Vân Lan cùng năm người Tổng Tân đã đứng ở nơi này từ lúc nào, năm người Tổng Tân sắc mặt đều nhìn nhau pha chút ý lạnh mà nhìn chăm chăm ba người Phiêu gia khiến cho Phiêu Lãng gia chủ sắc mặt khản trương lẫn lo lắng

“Tổng Tân, Hoàng Phong, Phù Hiểu, Nghệ Tuyết, Phương ...?”

- Hà, Nguyệt tỷ tỷ, tỷ cũng bị Huyền Lang Động đó truyền tống tới đây sao!

Vũ Thiên gọi tên năm người nhưng chưa gọi dứt thì Tiểu Bạch đã hét lên từ trên vai hắn mà bay nhanh về tới cạnh Phương Nguyệt mà đùn đưa trước mặt nàng không để ý tới Vũ Thiên cùng Trịnh Mộ đang tới gần cũng như ánh mắt Phiêu Lãng gia chủ, Phiêu Vân Lan, Phiêu Hải Liêm đều thay đổi hẳn

Phương Nguyệt lại mỉm cười, nàng nhìn nó mà hỏi “Tiểu Bạch sao đệ và Thiên ca của đệ lại bị truyền tống tới nơi này”

Tiểu Bạch về mặt mù mờ lắc đầu liên tục trả lời nàng “đệ làm sao biết được, tại cái Huyền Lang Động chứ bộ”

- Vũ Thiên, sao đệ lại ở trong ngục tù này chẳng lẽ đám Phiêu gia tộc này lại bắt nhốt đệ vào đây sao!

Tổng Tân nhìn Tiểu Bạch mà lắc đầu rồi lại nhìn Vũ Thiên đã trời gần mà hỏi nhưng cũng khiến Phiêu Lăng gia chủ phải chân hơi run chút mà khăn trương trong lòng nhìn Vũ Thiên nói nhanh

“Vũ Thiên tiểu hữu, ta thật bất đắc dĩ khi mà cậu lại muốn vào trong đó nên ta cũng đành chịu để cậu vào, mong tiểu hữu thông cảm mà bỏ qua cho”

Vũ Thiên về mặt như không tin khi nghe Phiêu Lăng gia chủ nói nhưng hắn định mở miệng nói gì đó nhưng lại đến Phiêu Hải Liêm đánh tay Phiêu Vân Lan kẻ cạnh vẫn đang khó chấp nhận khiến nàng giật mình mà hướng Vũ Thiên gọi nhưng lại không thốt nên lời:

- Vũ Thiên, huynh ...!

Nhưng Phiêu Vân Lan chưa nói hết câu thì đã bị Tiểu Bạch hét to mà át tất cả mọi người khi nó đã bay đến trước mặt Phiêu Lăng gia chủ, giọng của nó cùng với Vũ Thiên liên vang lên cùng lúc nhưng Vũ Thiên lại hướng tới năm người Tổng Tân

- Tổng Tân sư huynh sao năm người lại ở đây, chẳng lẽ năm người cũng bị Huyền Lang Động truyền tống tới đây sao!

- Cái thứ nước của Tiểu Bạch đâu, mau trả đây!

Phiêu Lăng gia chủ nét mặt không yên còn năm người Tổng Tân cũng ngạc nhiên không kém vì không biết Tiểu Bạch đang hỏi gì

Nhưng Tổng Tân lại nhìn sắc trời mà hướng Vũ Thiên nói nhanh như muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này “chương môn biết đệ bị truyền tống tới nơi này nên để ta tới đưa đệ về môn phái nhưng không nghĩ là bốn người bọn họ lại lên phen theo sau”

Phiêu Hải Liêm lại đánh tay Phiêu Lăng gia chủ nói nhỏ “Phiêu Lăng, huynh còn không định trả Nghịch Thiên Tuyền Thủy cho hắn nữa sao, chẳng lẽ định đợi đám trưởng lão của Thanh Phong Phái tới thì mới chịu giao trả sao”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Rời Thành Về Phái

Vũ Thiên liền gật đầu với Tổng Tân, cùng lúc đó Phiêu Lăng gia chủ nhìn Tiểu Bạch mà bất đắc dĩ Túi Trữ Vật được nắm chặt trong tay lão đã nâng lên đưa cho Tiểu Bạch khiến mắt nó mở to mà giữ chặt bằng hai chân rồi bay tới trước mặt Vũ Thiên ngoác miệng cười nói trong sự kinh ngạc của năm người Tổng Tân lại tiếp tục in trên mặt

- Thiên ca, đồ của huynh này!

Vũ Thiên cảm lấy rồi nhìn Túi Trữ Vật, hắn nghĩ một chút rồi lại vỗ đầu nhìn Phiêu Vân Lan rồi lại nhận thấy nơi thành này đã không cần ở lại nữa, ánh mắt hắn liền chuyển hướng đến Phiêu Lăng gia chủ mà về mặt lạnh tanh tay phải đã nắm giữ Nghịch Thiên Tuyền Thủy mà đưa cho Tiểu Bạch

- Đây là thứ ba người cần!

Phiêu Lăng gia chủ mắt mở to nhìn Nghịch Thiên Tuyền Thủy đang được Tiểu Bạch giữ chặt thứ mà lão cần thứ mà lão muốn lấy nhất, Vũ Thiên lại nhìn Tiểu Bạch mà hướng ánh mắt nó tới Phiêu Vân Lan:

- Ta dùng thứ này để đổi lấy cỗ xe mamút thú không biết ý ba người thế nào, Tiểu Bạch đưa Nghịch Thiên Tuyền Thủy cho Vân Lan!

“Vũ Thiên, huynh”

Phiêu Vân Lan thấy trong cổ họng mình đã đắng đắng mà không thể thốt thêm lời nào chỉ nhìn Tiểu Bạch đã bay tới trước mặt nàng nhưng trong vẻ mặt nhăn cùng ánh mắt lần giọng nói không đành lòng của nó “đại ngộ tính, Thiên ca của đệ cho tỷ cái thứ nước này”

Phiêu Hải Liêm sắc mặt đã trở nên khó coi định lên tiếng từ chối nhưng đã bị Phiêu Lăng gia chủ chặn lại mà hét rất to có vẻ lão đang rất mừng với vật trao đổi của Vũ Thiên đã nói ra

- Được, chúng ta đồng ý!

Dứt lời liền hướng về một tên lính đang canh giữ lối vào ngục tù mà nói nhanh “ngươi tới trại xe đất tới đây một cỗ xe mamút thú, đi nhanh”

Vũ Thiên nhìn về mặt mừng rỡ của Phiêu Lăng gia chủ nhưng cũng không nói thêm gì chỉ là trong đầu hắn rất nhanh lướt qua cái gì đó mà hướng Phiêu

Hải Liêm “Liêm thúc người nên kêu hán lấy cho ta cỗ xe mamút thú đã trở chúng ta tới Bảo Cẩm Đường đó”

Phiêu Hải Liêm nghe Vũ Thiên nói vậy chỉ gạt đầu trong lòng thở ngắn rồi đích thân lão hướng tên lính vừa rời đi mà đi theo chỉ là Tiểu Bạch lại bay theo lão

Vũ Thiên cũng không ngăn cản nó mà nhìn Phiêu Vân Lan tay đang nắm chặt lấy Nghịch Thiên Tuyền Thủy mà gạt đầu rồi lại nhìn Phiêu Lăng gia chủ mà nói, nhưng nói đúng hơn là hán đang thuật lại những gì mà Tiên Đông râu bạc đã từng nói về Nghịch Thiên Tuyền Thủy này

Còn năm người Tổng Tân cùng nhìn về Nghịch Thiên Tuyền Thủy trên tay Phiêu Vân Lan mà chẳng biết nó là cái gì

Vũ Thiên dứt lời thì cũng là lúc Phiêu Hải Liêm đã dẫn tới một cỗ xe mamút thú tới trước mặt tám người, trên đầu mamút thú Tiểu Bạch đang ngồi trầm trệ trên lưng sắc mặt Phiêu Hải Liêm lúc này thì đang vàng đỏ liên tục không biết giữa lão và Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện gì

Vũ Thiên lại nhìn Tiểu Bạch mà hỏi “Tiểu Bạch có phải là nó không” Tiểu Bạch nhìn hán gạt gù đầu xác nhận, Vũ Thiên lại nhìn hướng năm người Tổng Tân mà gạt đầu rồi đi tới cỗ xe mamút thú mà tiến vào trong

Phiêu Vân Lan nhìn Nghịch Thiên Tuyền Thủy đã ngừng trước mặt mình mà vẻ mặt trở nên ngờ ngạc không biết nên nói gì ngoài im lặng trong lòng nhưng rồi nàng lại nắm chặt lấy nó trong tay

Năm người Tổng Tân lại nhìn Vũ Thiên đã tiến vào trong cỗ xe mà ngẩn ngơ thực sự chẳng hiểu hán và đám Phiêu gia này xảy ra chuyện gì nhưng Tổng Tân rất nhanh đã đoán được chút ít rồi lại nhìn Phiêu Lăng gia chủ mặt mày đang chuyển sắc liên tục nói nhanh “Phiêu Lăng gia chủ chúng ta cũng không làm phiền các vị” rồi quay sang tam nữ cùng Hoàng Phong đứng cạnh mà nói nhanh “chúng ta cũng nên rời đi”

Phiêu Vân Lan nhìn Vũ Thiên đã ở trong cỗ xe rồi đến lượt năm người Tổng Tân tiến lên nhưng Tổng Tân lại ngồi ngoài làm phu xe điều khiển cỗ xe mà măt thú rời khỏi Phiêu gia mà sắc mặt nàng đã nhợt nhạt đôi mắt đã trở nên u buồn mà hiện rõ khiến nàng đứng đó nhìn theo cỗ xe đã dần khuất mà trở nên thất vọng cùng mất mát trong lòng

- Đại nhộng tỷ bảo trọng, tỷ nhớ đừng dùng cái thứ nước đó nó rất là nguy hiểm!

Cỗ xe mamút thú đã dần khuất sau những lùm cây cao ngọn cỏ hay là những tòa kiến trúc cao của Phiêu gia đã che khuất nhưng giọng của Tiểu Bạch đã vang lên rất to dường như đã được nó vận nguyên lực mà hét cho nên dù từ ra nhưng giọng nó vẫn vọng vào tai Phiêu Vân Lan khiến nàng giật mình mà nước mắt đang được kìm chế đã dần giữa tuôn ra khiến nàng phải lấy tay quét mắt mà nắm chặt lấy Nghịch Thiên Tuyền Thủy trong tay mà lững thững bước đi rồi khỏi nơi ngục tù này

Phiêu Hải Liêm nhìn cỗ xe mamút thú chở sáu người cùng Tiểu Bạch đã khuất trong bạt ngàn kiến trúc của Phiêu gia mà thở hắt một hơi rồi lắc đầu nhìn Phiêu Vân Lan nước mắt dần giữa lẫn dài trên đôi gò má đang lững thững bước đi “Vân Lan, con không sao chứ”

Nhưng Phiêu Vân Lan lại không trả lời lão mà vừa bước đi vừa lẩm bầm một mình

“Sao ta lại rơi nước mắt chứ nhưng ta vẫn không thể kiềm được nước mắt vẫn đang rơi”

“Nghịch Thiên Tuyền Thủy sao, cái chết sao, là tu nguyên giả sao, dân giả sao, ta đã không thể nào gặp lại huynh ấy, ta và huynh ấy có thể gặp lại nhau nữa không, có thể không nhưng nếu gặp lại thì sẽ thế nào, thì thế nào, ta và hán vốn dĩ chẳng là gì của nhau”

Nàng không hiểu vì sao mình đau, vì sao nước mắt mình lại rơi, vì sao hình ảnh Vũ Thiên rời đi vẫn in sâu trong lòng nàng, vì sao câu nói của Tiểu Bạch lại khiến nàng bật khóc, nhưng nàng biết lúc này trong lòng nàng chỉ tồn tại hai chữ “vì sao” mặc dù những gì nàng nói ra lại không hề có hai chữ “vì sao”

Phiêu Vân Lan đã nắm lấy ở những gốc cây to được trồng trong Phiêu gia cùng với Nghịch Thiên Tuyền Thủy đã nắm chặt trong tay, “Vân Lan, con định dùng Nghịch Thiên Tuyền Thủy thật sao” giọng khuyên nhủ của Phiêu Hải Liêm đứng khựng nơi đó cùng Phiêu Lăng gia chủ đã vang lên “Nghịch Thiên Tuyền nó lại tàn độc với chúng ta như vậy sao”

Sắc trời dần tối, nơi cửa tây Thành Vị Thanh từ trong thành một cỗ xe mamút thú dần dần tiến ra phía ngoài thành vốn đã vắng lặng dòng người tiến vào trong thành

Từ trong cỗ xe đã vang lên một tiếng nói có vẻ hơi khó chịu của Hoàng Phong “Tuyệt muội, muội mua nhiều đồ lặt vặt như thế này ta và Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch biết lấy chỗ đâu mà ngồi chứ”

Nghệ Tuyệt giọng hồ báo đã đáp trả ngay “lâu lắm mới có dịp tới cái thành này tất nhiên phải mua thật nhiều rồi với lại ta không nghĩ là ở thành này mọi thứ đều lạ không giống như môn phái chúng ta mọi thứ đều cô mà cũ kỹ”

- Được rồi, hai người cùng tiến ra ngoài đi, để tam nữ chúng ta còn đánh một giấc khi nào tới môn phái thì gọi tam nữ chúng ta!

Phù Hiểu đã tiếp lời Nghệ Tuyệt mà hét đánh đuổi Vũ Thiên cùng Hoàng Phong ra khỏi cỗ xe, Tổng Tân phía ngoài đang điều khiển mamút thú chỉ lắc đầu không xen vào từ cánh cửa hai bên đã mở ra Hoàng Phong cùng Vũ Thiên đã tiến ra dưới chân hai người còn có Tiểu Bạch vẻ mặt đang thất thiếu

Hoàng Phong nhìn quanh con đường vắng lặng mà hán đã cùng Phù Hiểu, Nghệ Tuyệt theo tên Phiêu Hàm ngũ thiếu gia tiến vào thành nhưng lúc này lại đang rời thành quay lại môn phái, hai bên ngập trong rừng cây âm u mà ngáp dài rồi hướng Tổng Tân đang điều khiển mamút thú nói:

- Tổng Tân sư huynh, mấy cửa hàng lúc này chúng ta ngừng lại xem là của Thanh Phong Phái sao!

Tổng Tân chỉ gật đầu không nói gì thêm nhưng Hoàng Phong lại tiếp lời:

- Đệ đánh một giấc trên nóc cỗ xe khi nào huynh thấy mắt mở hết nổi thì gọi đệ thay phiên, Vũ Thiên đệ leo lên lưng mamút thú mà nằm còn Tiểu Bạch chắc nó đang âm áp trong vòng tay của tam nữ ấy!

Hoàng Phong ngừng chút rồi hướng Vũ Thiên đứng cạnh nói mà không hề biết Tiểu Bạch đang ngồi bệt giữa hai người

Khi hần dứt lời thì Tiểu Bạch giọng ảo não “Hoàng Phong ca, đệ ở đây sao huynh lại dán cho đệ cái mác háo sắc chứ” Hoàng Phong ngẩn ra nhìn Tiểu Bạch dưới chân mình, nó cũng đang ngẩn đầu nhìn hần cùng Vũ Thiên mà cười rồi lại bay thẳng sượt qua lưng mamút thú mà yên vị trên hai cái ngà cong của mamút thú mà vất vèo bốn chân, hai chân trước cùng hai chân sau đều để kê lên hai cái ngà của mamút thú mà mắt liêm diêm không để ý tới ba người đang nhìn nó tròn mắt

Hoàng Phong lắc đầu ngáp dài nhưng lại không nói tiếp mà liền nhảy phóc lên phía trên cỗ xe yên vị trên đó nằm cong lưng vừa đủ với tấm thân to lớn của hần, Vũ Thiên lại tiến lên tấm lưng dày của mamút thú chỉ là nó không được bằng phẳng cho lắm nhưng cũng không ảnh hưởng cho lắm vì hần dùng nguyên lực để nằm vững trên lưng nó mắt nhìn bầu trời

Tiểu Bạch vừa đùn đưa lại lên tiếng gọi Vũ Thiên “Thiên ca, mamút thú nó nói từ nay nó sẽ thuộc về huynh, tùy Thiên ca sẽ thịt nó, nhưng mà huynh phải vỗ béo nó đã giống như huynh đang vỗ béo đệ này”

Vũ Thiên ngẩn ra, ngược đầu lên mà hướng Tiểu Bạch mắt nhìn ngược nhìn nó đang chu miệng phì phò có vẻ rất đắc ý với câu vừa nói với hần lắc đầu không nói gì vì hần cũng biết chắc câu nói đó là của nó mà không phải là của mamút thú đang nói với hần

- Cái cổng thành này có vẻ nhỏ nhĩ, mà Vũ Thiên đệ lấy đầu nhiều nguyên thạch như vậy!

“Toan lão đầu cổng thành này thật rộng a”

Hoàng Phong nằm trên mắt nhìn hướng cổng thành đã nhỏ dần mà nói nhỏ nhưng nó lọt vào tai Vũ Thiên lại rất to, khiến như khựng lại mà mắt nhìn bầu trời đã tròn trĩnh tự nói trong lòng “giọng của ai lại vọng vào trong đầu ta chứ, hay là giọng của ta, nhưng sao lại là giọng một đứa trẻ”

Vũ Thiên mắt liêm diêm mà quên đi câu nói lúc nãy và cũng không hề trả lời Hoàng Phong và Hoàng Phong cũng không hề hỏi tiếp, có vẻ như chính Vũ Thiên đang đánh mất đi một cái gì đó mà chính hần cũng không nhận ra

Chỉ còn Tổng Tân mắt mở to điều khiển mamút thú đang nhấc từng bước to lớn tiến mà quay về môn phái, Hoàng Phong đã ngủ khò ở trên cỗ xe từ lúc nào, tam nữ phía trong cỗ xe cũng im lặng mà không hề nghe thấy tiếng động gì, Tiểu Bạch và Vũ Thiên lại đang hành hạ ngà và thân của mamút thú

Con đường mà bọn họ quay lại môn phái cũng đã yên mà vắng lặng, chỉ còn âm thanh của những cành cây hai bên đường đang đùn đưa va vào nhau do những cơn gió thổi nhẹ qua tạo ra

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thanh Phong Khí

Tiểu Bạch vẫn ở trên vai Phương Nguyệt nó nhìn Vũ Thiên mà lúc lắc đầu với hần, cặp mắt hồ lại hiện lên chút thất vọng vì nó thấy Vũ Thiên đã đưa tay hướng Phương Nguyệt nhưng lại không hề lên tiếng gì

Vũ Thiên chỉ biết thờ ngẩn trong lòng, hần không biết giữa hần và nàng đang tồn tại cái loại cảm giác gì, vì sao luôn nhìn thấy nhau nhưng lại không thể chạm vào nhau, hần cảm nhận được một khoảng cách luôn ngăn cản hần

“Thanh Phong Điện”

Vẫn vắng lặng như cũ vì không hề có một đệ tử nào đến nơi đây, đối diện với “Thanh Phong Điện” bên phải là một tòa tháp trên có đề ba chữ “Thanh Phong Khỉ” và cũng đối diện với tòa “Thanh Phong Các”, tạo thành một hình tam giác

Trước lối vào “Thanh Phong Khỉ” đã đứng một hàng năm đệ tử chân truyền, trước năm nam tử ngay lối cửa vào “Thanh Phong Khỉ” là một trung niên nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra ngay đó chính là Hoàng Khương trưởng lão, một trong sáu trưởng lão của Thanh Phong Phái

Nhưng lúc này Hoàng Khương trưởng lão lại nhìn hướng thẳng phía sau năm đệ tử mà nhìn bốn thân ảnh chậm rãi đi tới, trong đó có một nam, ba nữ cùng một tiểu thú mà gật đầu mặc dù trong ánh mắt đã không dấu được sự kinh ngạc hiện rõ trên mặt khi nhìn tiểu thú đang bay quanh

Năm đệ tử đã ngoái đầu mà nhìn theo hướng Hoàng Khương trưởng lão

- Vũ Thiên, đệ tới rồi sao, lại còn dẫn theo Tiểu Bạch không phải là cũng để nó tiến vào lấy binh khí luôn chứ!

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang bay xung quanh hắn cùng tam nữ mà gãi đầu rồi nhìn Hoàng Phong đang đứng cạnh Tổng Tân mà cười cười nhưng chưa kịp mở miệng thì Tiểu Bạch đã lên tiếng thay hắn:

- Hoàng Phong ca, đệ cũng tiến vào trong động và tranh đoạt cái quả gì đó mà, cho nên đệ cũng phải được nhận thưởng chứ!

Tiểu Bạch vừa nói vừa bay thẳng về phía Hoàng Phong mà dừng trước mặt hắn nhưng lại khiến cho Hoa Lữ, Hàn Trung, Tiểu Ngọc ba người miệng há to nhìn nó kinh ngạc thật sự, “ôi trời, nó còn biết nói nữa” Hoàng Khương trưởng lão cổ hống cứng cứng, lão lấy tay đưa lên trán mà miết ngang nhìn Tiểu Bạch vừa bay vừa nói tua tủa

Nhưng rồi Hoàng Khương trưởng lão như nhớ ra điều gì mà tự nói “trong thú tộc cũng phân làm thú tu và thú bình thường, Tiểu Bạch chắc đã trở thành thú tu” chỉ là lại có chút khó chấp nhận vì lúc trước chỉ thấy nó đang được Vũ Thiên ôm trong lòng

Hoàng Khương trưởng lão lại nhìn tới Vũ Thiên, tay trở nên cứng mà không thể nắm lại “Huyết Tam Tầng rồi sao nó lại tiến nhanh như vậy” nhưng cũng chỉ lắc đầu trong lòng mà không hỏi

Hoàng Khương trưởng lão lại ho khan khi mà tam nữ cùng Vũ Thiên cũng đã tới cạnh năm đệ tử còn lại

- Được rồi chúng ta tiến vào trong, để chín đệ tử các ngươi tự tìm một thanh binh khí thích hợp cho mình!

Hoàng Khương trưởng lão dứt lời liền đẩy cửa tòa tháp mà bước vào trong, “Thanh Phong Khí” cũng chỉ có hai tầng duy nhất khi nhìn từ ngoài, chín đệ tử cùng Tiểu Bạch liền tiến vào theo

Phía trong “Thanh Phong Khí” tầng trệt cũng là tầng đầu tiên này, ánh mắt chín đệ tử đều nhìn nhau mà ngỡ ngàng không hiểu tại sao vì nhìn quanh không hề có bất cứ thứ gì ngoài một trung niên tu nguyên giả đang khoanh chân tĩnh tọa chính giữa, phía sau hai bên sát tường là hai cầu thang bằng gỗ để tiến lên tầng trên cũng là tầng hai của “Thanh Phong Khí”

Chỉ có Hoàng Khương trưởng lão trên mặt không hề hiện lên chút bất ngờ mà nhìn trung niên tu nguyên giả vận áo da bào thân gầy, vẻ mặt u buồn, mắt vốn dĩ vẫn nhắm đã mở ra nhưng lại không hề chứa vẻ u buồn mà đầy bình thản khi Vũ Thiên nhìn thấy

Vàng trán đang nhăn của trung niên tu nguyên giả liền hướng đám người mới tiến vào bọn họ mà quét qua một lượt nhưng chỉ dừng trên hai thân ảnh một chính là Tiểu Bạch nhưng chỉ hơi kinh ngạc quan sát nó chút xíu, hai chính là Hoàng Khương trưởng lão cùng một câu hỏi:

- Mười năm tiếp, lần này vẫn là Hoàng Khương huynh đưa đám đệ tử này vào sao, nhưng có vẻ đệ tử lại ít hơn lần trước nhưng bù lại có thêm một tiểu thú!

Hoàng Khương trưởng lão im lặng một chút rồi gật đầu, vẻ mặt hiện lên chút cảm thán, rồi mới tiếp lời:

- Đặng Toàn huynh, lâu lắm rồi mới gặp lại huynh, ở trong này cũng đã hơn vạn năm, huynh không định tiến vào nơi các trưởng lão khác đang tu luyện để tìm cách đột phá sao!

Trung niên tu nguyên giả tên Đặng Toàn vẻ mặt liền hiện lên chút mơ hồ nhưng vẫn bình thản nhìn Hoàng Khương trưởng lão mà lắc đầu tự than:

- Ta vẫn dậm chân tại chỗ, cho dù có tiến vào nơi đó tu luyện cùng bọn họ thì cũng như vậy, nếu thế ta cứ ở nơi đây không tốt hơn sao, Hoàng Khương, cảnh giới của ngươi cũng không tăng thêm!

Hoàng Khương trưởng lão, tóc cũng điểm bạc, mí mắt hơi giật chậm rãi nói như chính vậy mà gật đầu thảm thán:

- Đường tu nguyên dài đằng đẵng làm sao biết được đến lúc nào là ngừng, chúng ta ở Thanh Phong Phái cũng đã lâu, từ lúc là đệ tử chân truyền đến bây giờ đã trở thành trưởng lão, cảnh giới vẫn không thể nào tăng, có lẽ điều đang đợi chúng ta phía trước chỉ có thể là chữ tử mà tu nguyên giả chúng ta vẫn chưa bao giờ thoát!

Đặng Toàn trưởng lão cũng là một trưởng lão của môn phái nhưng không hề thu nhận đệ tử và cũng không quản lý một viên nào mà chỉ canh giữ tháp binh khí này cũng như là ở đây tu luyện

Đặng Toàn trưởng lão vẻ mặt vẫn bình thản có vẻ cũng không hề để ý tới việc cảnh giới của mình không thể tăng thêm mà chỉ gật đầu rồi tiếp lời Hoàng Khương trưởng lão:

- Khi chúng ta tiến vào tu nguyên có nghĩa là đã tiến vào trường sinh nhưng lại chưa phải là bất tử nếu cảnh giới chúng ta không tiến tới cảnh giới cuối cùng!

Chín đệ tử chỉ biết ngỡ ngàng vì không biết hai vị trưởng lão đang nói cái gì, chỉ là Đặng Toàn trưởng lão lại nói tiếp trong vẻ như đang đợi:

- Hoàng Khương, ngươi có đang giống ta cũng đang đợi chữ tử này!

Hoàng Khương trưởng lão sắc mặt khẽ biến nhưng rồi lại thờ dài như đồng ý:

- Những kẻ tu nguyên như chúng ta không tử vì lão bệnh như Phật gia gia tộc đã nói mà lại tử vì chữ tử của thiên địa, nhưng Đặng Toàn huynh, ta vẫn luôn muốn biết tu nguyên giả chúng ta bắt đầu bằng tu nguyên thì kết thúc là gì đây!

Đặng Toàn trưởng lão chỉ lắc đầu lại tiếp gật đầu ngẩn mặt nhìn quanh một lượt chín đệ tử về mặt đang ngờ ngác cùng Tiểu Bạch rồi mới hướng Hoàng Khương trưởng lão mà nói trong mắt đã nhắm lại:

- Hoàng Khương, người đưa bọn chúng đi chọn binh khí đi, nhưng khi rời khỏi nhớ nói với chương môn, binh khí ở nơi này đã sắp cạn, nói người mau chóng bổ sung binh khí vào “Thanh Phong Khí”

Dứt lời Đặng Toàn trưởng lão cũng không nói gì thêm, khiến Hoàng Khương trưởng lão chỉ đành gật đầu nhìn lão rồi liền ra dấu chỉ tay cho chín đệ tử hướng tới lối cầu thang bằng gỗ hai bên mà chia ra hai bên tiến lên tầng trên

Tầng thứ hai của “Thanh Phong Khí” cũng là tầng cuối cùng

“Hộp nguyên lực”

Từng tiếng nói ngạc nhiên đã vang lên khi mà tất cả chín đệ tử cùng Tiểu Bạch và Hoàng Khương trưởng lão đã đứng chính giữa tầng hai này khi đã hướng từ lối cầu thang đi lên, giọng nói của chín đệ tử cùng lúc vang lên ba chữ “hộp nguyên lực”

Vì Vũ Thiên đang đứng ở chính giữa tầng hai này, hẳn hướng nhìn nơi bốn bức tường tầng hai, nơi mỗi một bức tường cũ đã bạc màu trong bốn bức tường tạo thành tầng hai này đặt gần sát tường chính là hai hộp nguyên lực khác hệ đặt cách nhau vài cen, tám hộp nguyên lực được nhìn thành từ tám Hệ Thiên Địa phân biệt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng, tám hộp nguyên lực này rất mỏng, mỗi một hộp nguyên lực này đều sáu mặt ba mét, đủ cho hai người cùng lúc tiến vào

- Đây là “Kết Giới Hộp”, ai nắm giữ hệ nào thì tiến vào kết giới hộp hệ đó mà chọn một thanh binh khí nằm trong kết giới hộp đó

Hoàng Khương trưởng lão vẫn nhìn chín đệ tử đang ngờ ngác nhìn tám kết giới hộp xung quanh mà trầm giọng nói

Chín đệ tử nhìn nhau nhưng cũng không ai lên tiếng mà lần lượt tiến tới kết giới hộp thuộc hệ của mình mà tiến vào, trong chín đệ tử chỉ có Hoàng Phong cùng Hàn Trung là thuộc hệ hỏa nên cùng tiến vào “Kết Giới Hộp Hỏa”

Vũ Thiên cùng Phương Nguyệt cùng hệ băng chính vì vậy hai người cùng tiến vào Kết Giới Hộp Băng được đặt ngay bức tường nơi cầu thang dẫn xuống tầng dưới, kẻ bên là “Kết Giới Hộp Lôi” mà Tổng Tân vừa tiến vào, Phương Nguyệt đã tiến vào trong còn Vũ Thiên đang định tiến vào theo thì giọng nói của Hoàng Khương trưởng lão đã vang lên bên tai hẳn cùng Tiểu Bạch đang bay cạnh

- Vũ Thiên, người nên kêu Tiểu Bạch ở ngoài nếu để nó tiến vào trong e rằng nó sẽ gặp nguy hiểm

Chỉ là không đợi Vũ Thiên nói thì Tiểu Bạch đã ngoái đầu lại nhìn Hoàng Khương trưởng lão một chút không rồi liền bay về phía lão mà ngừng ngay trên đầu Hoàng Khương trưởng lão chỉ cách một xú nữa là chạm tóc mà nói liên hoàn:

- Vậy Tiểu Bạch sẽ ở đây đợi Thiên ca ra!

Vũ Thiên nhìn nó đang nhìn mình mà lắc đầu rồi tiến vào trong kết giới hộp băng chỉ còn lại Hoàng Khương trưởng lão ngẩn đầu nhìn cặp mắt hoang dã của Tiểu Bạch đang lờm lờm lão khi mà lão ngẩn đầu lên nhìn nó khiến mắt lão phải trợn lên với nó mà mắng “Tiểu Bạch, không nghĩ tiểu động vật người trong mắt lại gian xảo như vậy”

Hoàng Khương trưởng lão nói dứt lời liền hai tay nhanh như chớp tóm lấy Tiểu Bạch ở phía trên đỉnh đầu mình mà ôm chặt lấy nó nơi trước ngực khiến Tiểu Bạch hét oán khấp tầng hai Thanh Phong Khí này và có vẻ như vang xuống cả tầng một

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thưởng Xong

Phía trong “Kết Giới Hộp Băng”

Băng nguyên lực tuy ngập ngụa trong này nhưng lại không hề gây ảnh hưởng gì tới những tu nguyên giả nắm giữ băng hệ tiến vào mà có lẽ chúng chỉ đang cố định nắm giữ những thanh binh khí có trong đây

Vũ Thiên nhìn quanh rồi lại lấy tay vỗ đầu mắt mở to mà nhìn khoảng mười thanh binh khí đa số chỉ là đao, kiếm cùng thương ngoài ra không còn loại nào khác, sao không khiến hắn kinh ngạc vì không nghĩ binh khí băng hệ trong đây lại ít như vậy, lại nhìn chúng đang bay lơ lửng trong này chỉ cần vương tay là có thể nắm lấy

Vũ Thiên tiến tới mà đứng chính giữa nơi này chỉ cách Phương Nguyệt vài cen mà cùng nhìn những thanh binh khí đang bay lơ lửng xung quanh nhưng hai người lại chưa có ý định nắm lấy cái nào

Binh khí cũng phân cấp bậc nhưng cũng chỉ có hai cấp bậc duy nhất, một loại do thiên địa hình thành nhưng có bàn tay khí sư tu luyện giả tác động vào, một loại do tu luyện giả khí sư chế tạo, nhưng cái sau dỏm hơn cái trước

Nơi này cũng chỉ chứa những thanh binh khí do các “Khí Sư” tu luyện giả chế tạo

Vũ Thiên nhìn quanh một lượt nơi “Kết Giới Hợp Băng” những thanh binh khí đang bay lơ lửng mà hỏi nhỏ Phương Nguyệt đứng sát hẳn “Phương Nguyệt, nàng không chọn được loại nào vừa ý sao?”

Phương Nguyệt vẫn không đáp lời hẳn mà ánh mắt nàng sau một hồi nhìn hết một lượt mười thanh binh khí nơi này đều được chế tạo từ kim loại sắt và nàng lại ngừng ngay một thanh kiếm dài chưa tới một mét, chuôi kiếm có khảm một ngọc giản nhỏ cùng đầu mũi kiếm nhọn màu trắng đục, thân kiếm không hề thẳng mà cong giống như thân rắn khi di chuyển, kể bên thanh kiếm này vẫn còn một thanh kiếm khác đang lơ lửng cạnh bên

Trông hai thanh kiếm cứ như là một cặp vì chúng giống hệt nhau

Khiến Vũ Thiên phải nhìn tới nơi hai thanh kiếm đang lơ lửng mà kinh ngạc vì không nghĩ hai thanh binh khí đó lại nằm sát nhau trong khi tám thanh binh khí còn lại đều treo lơ lửng trong đây mà cách nhau khá xa vì nơi này khá rộng, hẳn chưa kịp hồi thì Phương Nguyệt đã nói cùng tiến về nơi hai thanh binh khí nằm sau trong góc hợp băng mà tới

- Muội chọn nó, huynh cũng sẽ chọn nó!

Vũ Thiên có chút bất ngờ nhưng vẫn gật đầu tiến tới phía sau nàng mà lại gần hai thanh kiếm, Phương Nguyệt đã đứng trước hai thanh kiếm đang đứng song song hơi nghiêng về trước mà nắm lấy chuôi kiếm bên trái nàng, Vũ Thiên từ phía sau tiến tới nắm lấy chuôi kiếm còn lại trong cùng lúc

Hai người lại cảm giác cái lạnh từ hai thanh kiếm này truyền vào tay khi hai người nắm lấy chúng cùng lúc đó giọng nói của Vũ Thiên cùng Phương Nguyệt đã vang rõ trong đây

“Võng Tinh Kiếm – Võng Tinh pháp quyết”

Khiến hẳn cùng Phương Nguyệt phải nhìn nhau kinh ngạc đều hiện rõ trên mặt vì hai người cảm nhận được sự liên hệ từ hai thanh kiếm này, Phương Nguyệt về mặt hơi khác đã hiện lên chút ửng đỏ mà thu lấy thanh kiếm vừa cầm vào trong chiếc nhẫn đang đeo ngay ngón tay nàng rồi lại xoay người nói nhỏ với Vũ Thiên “chúng ta ra ngoài” dứt câu liền di chuyển ra ngoài khiến Vũ Thiên ngẩn ngơ chút xíu trong khó hiểu nhưng cũng lắc đầu không để ý mà thu lấy thanh kiếm còn lại đang nằm trong tay vào “Túi Trữ Vật” của hẳn mà cùng tiến phía sau nàng mà ra khỏi “Kết Giới Hợp Băng” này

Chính giữa tầng hai tòa “Thanh Phong Khí”

Hoàng Khương trưởng lão đang kẹp chặt lấy Tiểu Bạch ngang bụng nó khiến cho bốn chân của nó hướng thẳng trước, đầu gục gặc ừ rú tột độ mà không thèm để ý Tổng Tân đang nhìn nó với vẻ nghi hoặc còn Hoa Lữ cùng Tiêu Ngọc cũng đã tiến ra từ lúc nào mà đang nhìn vào những nơi “Kết Giới Hợp” khác

Phù Hiểu, Nghệ Tuyết vừa tiến ra liền tới cạnh Tổng Tân, hai nàng ánh mắt nhìn nhau khi trong thấy Tiểu Bạch đang bị Hoàng Khương trưởng lão kẹp chặt thì có chút kỳ lạ, Nghệ Tuyết liền hỏi

- Tiểu Bạch, đệ làm sao vậy!

Tiểu Bạch nghe thấy có người gọi tên mình thì liền ngẩng đầu nhìn nhị nữ đang nhìn nó nhưng rồi lại ừ rú không nói mà chỉ nhìn “Kết Giới Hợp Băng”

Ánh mắt mấy người lại nhìn về “Kết Giới Hợp Hòa”, Hàn Trung cùng Hoàng Phong đã tiến ra trên mặt hai người vẫn còn giữ vẻ tươi tỉnh

Nơi “Kết Giới Hợp Băng”, Phương Nguyệt cùng Vũ Thiên cũng đã tiến ra cùng với đó là tiếng Tiểu Bạch đã vang lên trong giọng của nó có vẻ đang uất hận gì đó, nó liền vùng dậy mà thoát khỏi cánh tay đang ôm đã lỏng của Hoàng Khương trưởng lão mà bay nhanh về phía Vũ Thiên

- Thiên ca, lão đó cóc đầu đệ còn vô mông đệ!

Vũ Thiên đang đi phía sau Phương Nguyệt mà tới cạnh bảy đệ tử đã tiến ra đứng cạnh Hoàng Khương trưởng lão, chỉ là khi trông thấy Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng bay tới ôm chặt cổ hẳn mà kinh ngạc nhìn Hoàng Khương trưởng lão đang nhìn hẳn cùng Tiểu Bạch mà chỉ nó cười cười không biết biểu ý gì, chỉ là Vũ Thiên lại sờ đầu Tiểu Bạch quả thật là hơi u lên nhưng cũng không nhiều mà chỉ là một nhủ nhỏ

Hắn đành lắc đầu không biết nên nói gì, Hoàng Khương trưởng lão lại ngoác miệng cười nhìn Tiểu Bạch đang ngoái đầu nhìn lão về mặt nó còn nhăn nhó cặp mắt vẫn còn tức giận mà như trêu tức nó khiến nó càng thêm khóe rùng trong lòng

Nhưng lúc này Hoàng Khương trưởng lão lại không hề để ý mà nhìn chín đệ tử đều đã từ trong “Kết Giới Hợp” tiến ra liền gật đầu:

- Được rồi, coi như lần phát thưởng binh khí cho đám đệ tử các ngươi đã xong, chín đệ tử các ngươi cùng Tiểu Bạch, các ngươi theo ta tới Thanh Phong Điện gặp chương môn người sẽ đưa đan dược cùng nguyên thạch đã hứa cho các ngươi!

Hoàng Khương trưởng lão dứt lời liền tiến xuống phía dưới tầng trệt mà không để ý Tiểu Bạch đang mắt mở to khi nghe thấy lão nói tên mình, chín đệ tử liền đi phía sau mà lần lượt rời khỏi nơi này quay xuống tầng dưới nơi Đặng Toàn trưởng lão vẫn đang tu luyện

Hoàng Khương trưởng lão đã tiến tới cánh cửa hai cánh vốn chưa đóng lại khi bọn họ tiến vào mà tiến ra phía ngoài khi đã nhìn Đặng Toàn trưởng lão một lần nữa trước khi rời đi cùng một câu nói “Đặng Toàn huynh, mười năm sau gặp lại” dứt lời Hoàng Khương trưởng lão cũng đã tiến ra phía ngoài mà hướng sang bên trái cùng với chín đệ tử đang lật đặt tiến ra

Chỉ là khi mà Tổng Tân là đệ tử tiến ra cuối cùng đã dần khép kín cửa lại thì giọng Đặng Toàn trưởng lão đã vang lên hướng Hoàng Khương trưởng lão nhưng cũng lọt vào tai chín đệ tử

“Hoàng Khương, biết có còn mười năm sau”

Giọng nói im bật cũng là lúc Tổng Tân đã khép cánh cửa lại mà cùng tám đệ tử còn lại theo sau Hoàng Khương trưởng lão về mặt hơi khó hiểu trong lòng lại thờ dài không để ý tới câu nói của Đặng Toàn trưởng lão vì không biết lão đã nghe câu nói này bao nhiêu lần từ Đặng Toàn trưởng lão nên cũng không hề muốn để ý nữa

Hoàng Khương trưởng lão liền hướng thẳng về hướng “Thanh Phong Điện” xuyên qua những lùm cây cao vây xung quanh “Thanh Phong Khí”

Đại điện Thanh Phong, nơi lối vào trong đại điện

Hoàng Khương trưởng lão cùng chín đệ tử và Tiểu Bạch đang bay quanh mà đã không còn chút gì tức giận chuyện lúc nãy mà đang dần tiến vào trong

Trong đại điện, Lý Dương chương môn đã ở trong đây cùng năm vị trưởng lão từ lúc nào

Hoàng Khương trưởng lão tiến vào về mặt đã hơi bất ngờ khi trong thấy Diệc lão cũng đã ở trong vì không nghĩ lần này Diệc lão cũng tới vì lão biết Diệc lão rất ít khi tới đại điện hay gặp mặt đám trưởng lão bọn họ

Lý Dương chương môn vẫn ngồi chủ vị trên một chiếc ghế không có đồ tựa, ánh mắt lại nhìn Hoàng Khương trưởng lão mà nói sau khi đã quét một lượt ánh mắt về chín đệ tử đã xếp hàng ngang phía sau Hoàng Khương mà cười cười gật đầu:

- Hoàng Khương trưởng lão, binh khí chúng đệ tử đã nhận!

Hoàng Khương trưởng lão chỉ gật đầu rồi tiến về vị trí gần Vạn Bách trưởng lão mà khoang chân gần lão nhìn đám đệ tử chân truyền đang đứng trước mặt bọn họ

Lão đã hoàn thành xong nhiệm vụ đưa đám đệ tử đi lấy binh khí vì lần nào cũng là nhiệm vụ của lão có thể nói đây là việc làm mỗi mười năm của lão

Lý Dương chương môn lại nhìn hướng chín đệ tử nhưng lại hơi ngừng lại nơi Tiểu Bạch mà cười với nó khiến cho Tiểu Bạch đang trên đầu Vũ Thiên phải sồn sai ốc mắt tròn lên nhìn Lý Dương chương môn đã hướng lại chín đệ tử nói:

- Lần này đại trưởng lão rất bằng lòng với các ngươi vì số lượng Lữ Tinh Thụ vượt quá số lượng người cần cho nên vẫn như lời người đã nói, mỗi đệ tử sẽ được một viên Huyền Tinh Đan và một vạn nguyên thạch!

Lý Dương chương môn vừa dứt lời thì trước mặt chín đệ tử đều đã xuất hiện một cái Túi Trữ Vật mà nói với chín người “Huyền Tinh Đan cùng một vạn nguyên thạch đều được ta để ở trong” nhưng cũng khiến cho chín người bị hù cho giật mình nhưng cũng rất nhanh liền cầm lấy mà thu vào trong Túi Trữ Vật

Lý Dương chương môn gật đầu khi trong thấy chín đệ tử đã thu lấy Túi Trữ Vật thì liền định lên tiếng nói tiếp chỉ là Tiểu Bạch đậu trên đầu Vũ Thiên bằng cái bụng mình đã ngán đầu nhìn lão mà than:

- Lão chương môn, đệ tử vẫn chưa có phần thưởng!

Lý Dương chương môn với cùng bốn vị trưởng lão đều mở to mắt hiện lên chút nghi hoặc không biết mình có nghe lầm hay không mà nhìn Tiểu Bạch đang mở miệng nói chỉ trừ Diệc lão cùng Hoàng Khương trưởng lão là vẫn bình tĩnh

Lý Dương chương môn về mặt hơi thay đổi nhưng rồi nghĩ tới vấn đề gì đó mà cười tươi nhìn Tiểu Bạch trong nó có vẻ đang trông chờ:

- Tiểu Bạch, thể tiểu thú ngươi muốn ta ban thưởng cho ngươi cái gì!

Tiểu Bạch đưa chân vuốt đầu nhìn Lý Dương chương môn nói hai chữ:

- Đan dược!

Nhưng Lý Dương chương môn chỉ lắc đầu chậm rãi: “Tiểu Bạch, đan dược, chương môn ta đây cũng không có quyền phát lung tung hay là ta sẽ thay bằng nguyên thạch như thế nào”

Tiểu Bạch nghe vậy liền nhăn mặt hổ, có vẻ không bằng lòng cho lắm khi nguyên thạch thay đan dược mà nó cần nhưng rồi nó cũng gật đầu trong về mặt

không đồng ý cho lắm

Lý Dương chương môn tuy nhìn thấy nhưng cũng chỉ cười tươi nhìn nó, cánh tay lão lại nhấc, chỉ thấy trước mặt Tiểu Bạch và Vũ Thiên một Túi Trữ Vật đã xuất hiện mà treo lơ lửng khiến cho mọi người phải mở to mắt kinh ngạc vì không nghĩ chương môn lại hào phóng với Tiểu Bạch như vậy

Vạn Bách trưởng lão vẻ mặt có chút không đồng ý mà hướng Lý Dương chương môn trách:

- Chương môn, sao người lại cho nó nhiều nguyên thạch như vậy!

Lý Dương chương môn không để ý lời nói của Vạn Bách trưởng lão mà nhìn Tiểu Bạch cười tươi với nó:

- Một vạn nguyên thạch đã đủ rồi chứ!

Tiểu Bạch nhìn Túi Trữ Vật rồi nó cuối đầu hướng sát tai Vũ Thiên nói nhỏ: “Thiên ca, huynh giữ giùm đệ”

Vũ Thiên ngăn ra nhưng cũng không từ chối mà thu lấy “Túi Trữ Vật” trước mắt vào trong “Túi Trữ Vật” của hắn đã có khoảng hai cái ở trong mà đều là chứa nguyên thạch

Nhưng hắn vừa thu vào thì giọng Tiểu Bạch đã tiếp tục cất lên càng khiến cho hắn phải một phen mồ hôi trong lòng tuôn rơi nhìn nó câm nín:

- Lão chương môn, như vậy vẫn còn quá ít, Tiểu Bạch và Thiên ca chỉ mang một gốc Lữ Tinh Thụ đi bán đã được hai triệu nguyên thạch, như thế, số mà người cho Tiểu Bạch nó ít quá đi!

Lý Dương chương môn mới đầu còn đơ mặt chút ít nhưng lúc sau ý cười trên mặt càng đậm khiến cho nếp nhăn trên mặt cũng hiện ra có chút không thể ngờ nổi mà nhìn nó vì không biết là nó đang nói thật hay là nói xảo, ngay cả đám trưởng lão cũng đều như vậy

Nhưng lúc này Tiểu Bạch đang có chút hối hận khi mà nó vừa dứt lời lại nhìn Vũ Thiên đang nhăn trán nhíu mày còn lấy tay vỗ nhẹ miệng nó lại, còn Tiểu Bạch chỉ biết vâng vâng chân đầu gục xuống mà im thinh thít

Tam nữ cùng Tổng Tân, Hoàng Phong nhìn nhau như hiểu ra nhưng cũng chỉ im lặng nhìn Lý Dương chương môn đang chỉ tay với bọn họ ra hiệu rồi đi:

- Được rồi, coi như lần phát thưởng này đã xong, các người quay lại viên của mình mà gắng tu luyện, nâng cao cảnh giới cùng pháp quyết để chuẩn bị cho trận đấu pháp với đám đệ tử Vũ Phiến Môn

- Chỉ còn khoảng hai tháng nữa là diễn ra, nếu như lần này mà không thắng để tranh Thành Vị Thanh thì chắc chắn phái chúng ta sẽ không chống cự nổi với mấy cửa hiệu bữa có bữa không!

Chín đệ tử cùng gạt đầu nhưng chỉ có Vũ Thiên là ngó ngàng không biết trận đấu pháp sắp diễn ra là gì nhưng hắn cũng không hỏi mà gạt gù cùng chín đệ tử tiến ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tiết Lộ Bí Sử

Vũ Thiên, Tiểu Bạch hai người ở lại một chút, đám lão ấu này có chuyện muốn hỏi hai người!

Lý Dương chương môn lại nhìn hướng Vũ Thiên với Tiểu Bạch mà nói vọng với hắn khi thấy hắn đang cùng Tiểu Bạch rồi đi, khiến hắn và Tiểu Bạch hơi kinh ngạc trên mặt mà ngừng lại, trong khi tám đệ tử khác đều đã rời khỏi

Vũ Thiên xoay người cùng Tiểu Bạch nhìn đám trưởng lão đang nhìn mình khiến hắn khẩn trương trong lòng mà hỏi

- Chương môn, người gọi đệ tử với Tiểu Bạch lại không biết là có chuyện gì!

- Lang tộc lão tổ và Huyền Quy lão tổ người đã gặp!

Lý Dương chương môn đã thu lại ý cười già nua trên mặt lão mà nghiêm túc nhìn Vũ Thiên, Vũ Thiên liền gạt đầu mà không quan co

- Vũ Thiên, hai lão tổ đã nói gì với người!

Lý Dương chương môn lại tiếp lời nhưng lần này Vũ Thiên lại lắc đầu tỏ vẻ không biết gì khiến đám trưởng lão cùng Lý Dương chương môn hơi thay đổi nhưng vẫn kiên trì nhìn hắn mà không hấp tấp đồng loạt nói “không nói một chút gì sao”

- Chương môn, các vị trưởng lão, hai lão tổ cũng không nói gì với đệ tử mà chỉ nói với Tiểu Bạch nên đệ tử cũng không biết gì, nhưng nghe Huyền Quy lão tổ có nhắc đến một người dường như có liên quan gì đó đến môn phái chúng ta!

Lý Dương chương môn về mặt trầm ngâm mà tự nói trong lòng “một người liên quan đến phái” lão lại nhìn Vũ Thiên khi hắn dứt lời thì liền chỉ mặt Tiểu Bạch trên đang đậu trên đầu mình mà ngáp ngắn, ngáp dài mà có vẻ là không hề để ý bọn họ đang nói tới nó

- Là ai!

Tây Môn Tử trưởng lão ngạc nhiên mà hỏi thay, Vũ Thiên chỉ gật đầu rồi nói hai chữ Huyền Quy lão tổ từng nói:

- “Thanh Phong”, chỉ có hai chữ này!

Lý Dương chương môn về mặt biến sắc mà lăm lăm hai chữ “Thanh Phong” một hồi trong lòng lão mới nhớ ra là ai

Đám trưởng lão thì ngờ ngạc không hiểu người Vũ Thiên nói là ai, người nào tên là “Thanh Phong” mà Vũ Thiên vừa nói, nên tất cả đều nhìn Lý Dương chương môn vì bọn họ trong sắc mặt của lão chắc chắn biết ai tên là “Thanh Phong”

- Ngoài hai chữ này, không còn gì khác sao!

Lý Dương chương môn lại nhìn Vũ Thiên mà hỏi thêm lần nữa cũng không để ý tới đám trưởng lão nhìn mình

Chỉ là Vũ Thiên vẫn lắc đầu lần nữa, hắn lại chỉ Tiểu Bạch mà chuyển hướng sang nó:

- Hai lão tổ, chỉ nói với nó mà không hề nói với đệ tử, chương môn hỏi nó đi!

Lý Dương chương môn gật đầu mà nhìn Tiểu Bạch mà gọi to tên nó “Tiểu Bạch” khiến nó đang ngáp ngắn, ngáp dài mắt mở to, mở nhỏ chân vịn về trước mặt:

- Sao các lão lại nhìn Tiểu Bạch dữ vậy!

- Tiểu Bạch, có thể cho đám lão già chúng ta biết chút ít tin tức về hai lão tổ trong Huyền Lang Động không!

Lý Dương chương môn liền nhìn nó mà hỏi trong nhẹ nhàng mắt hiền hòa, nhưng Tiểu Bạch lại lấy chân vuốt đầu, mí mắt chớp chớp mà nhìn cái mũi Vũ Thiên rồi lại ngẩn đầu:

- Đệ tử không nhớ hai lão đã nói gì, đệ tử chỉ biết hai lão đã động tay, động chân vào cái đầu Tiểu Bạch rồi, nên Tiểu Bạch không nhớ gì cả!

Lý Dương chương môn lắc đầu thở dài trong lòng vì không biết là nó đang nói thật hay nói đùa nhưng nhìn vẻ mặt của Tiểu Bạch cũng không đến nỗi nào lừa bọn họ

- Tiểu thú, ngươi đang giấu chúng ta sao, nếu như mà ngươi không nói ta sẽ bắt ngươi tra khảo đó!

Vạn Bách trưởng lão về mặt liền tỏ vẻ hung ác nhìn Tiểu Bạch tròn mắt mà hù dọa, khiến Tiểu Bạch hoảng sợ mặt méo cúi đầu nhìn Vũ Thiên nhưng lại trong thấy ánh mắt hắn đánh về phía Diệc lão vốn vẫn im lặng trầm tư nơi đó mà khó hiểu nhưng rất nhanh nó liền bay nhanh mà đậu trên vai Diệc lão nói nhỏ nói to “Diệc lão, người phải cứu Tiểu Bạch, lão định tra khảo Tiểu Bạch”

Vạn Bách trưởng lão cơ mặt liền co giật mắt mở to nhìn Tiểu Bạch trên vai Diệc lão đang tỏ cáo mình mà ngây ra không biết nên làm gì với nó, lại thấy Diệc lão đang nhìn mình thì trong lòng hơi run:

- Vạn Bách, ngươi lại ăn hiếp Tiểu Bạch của Dược Viên ta!

Vạn Bách trưởng lão sắc mặt liền thay đổi mà xuống giọng nói nhỏ “Diệc lão, người nói qua ta làm sao có gan to như vậy mà ức hiếp đệ tử của người”

Diệc lão nhướng mày nhìn lão mà lại lên tiếng “vậy sao, lúc này ai đã có ý định bắt nó để tra khảo chứ”

Vạn Bách trưởng lão không khỏi cảm lạnh nhìn Tiểu Bạch đang ngoác miệng với mình mà trong lòng chết trân có chút tức giận với nó vì trong thấy vẻ châm chọc của nó, chỉ là lão lại thấy Tiểu Bạch lại chuyển hướng tới Hoàng Khương trưởng lão mà chân trước hướng lão

- Diệc lão, này lão kia cũng vỗ mông Tiểu Bạch, lại còn cộc đầu Tiểu Bạch u một cục nhỏ trên đầu!

Hoàng Khương trưởng lão mắt mở trừng trừng nhìn Tiểu Bạch đang chỉ mình mà nói thì trong lòng run run có chút bất ngờ mà nhìn nó nhưng lại không thể nào thốt nên lời nào chỉ có thể nhìn Diệc lão đang chuyển hướng tới mình mà lấy tay niết trán mắt nhìn nơi khác mà im lặng

Lý Dương chương môn nhìn Tiểu Bạch đang đắc ý mà cười đến nỗi miệng há to hết cỡ của mà chỉ biết lắc đầu lại nhìn Diệc lão chỉ thấy lão đang nhìn về phía Hoàng Khương trưởng lão rồi đến Vạn Bách trưởng lão đang né tránh ánh mắt của lão nên liền hướng Vũ Thiên nói nhanh:

- Được rồi, Vũ Thiên ngươi cùng Tiểu Bạch quay lại Dược Viên đi, hai tháng sau hãy tới đại diện tập trung!

Vũ Thiên nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm mà gạt đầu rồi nhìn Tiểu Bạch nháy mắt với nó nhanh chóng rồi khỏi đại điện quay lại Dược Viên

Diệp lão nhìn theo Tiểu Bạch đang bay theo phía sau Vũ Thiên mà thở nhẹ trong lòng lại nhìn hướng đám trưởng lão đang nhìn mình mà nói vài chữ trong lòng đang thắc mắc “Thanh Phong ... Thanh Phong, cái tên này quá quen, có lẽ ta đã từng gặp hắn nhưng rất, rất lâu rồi”

Diệp lão đã không còn ở trong đại điện nhưng lại để lại ánh mắt ánh lên chút nghi ngờ của Lam Nguyệt trưởng lão cùng Lý Dương chương môn trong lòng chấn kinh trên mặt hiện rõ còn đám trưởng lão còn lại tất cả nhìn không hiểu lời Diệp lão

- Chương môn, người biết “Thanh Phong” là ai sao!

Viên Lăng trưởng lão về mặt nghĩ tới gì đó mà hướng Lý Dương chương môn hỏi, Lý Dương chương môn gạt đầu nói mà không có ý định giấu:

- Thanh Phong chính là tổ sư lập ra Thanh Phong Phái này từ mười vạn năm trước lúc đó môn phái chúng ta vẫn còn là Thượng đẳng phái nhưng năm vạn năm trước Thanh Phong tổ sư cùng hai phó chương môn rời đi và mất tích từ đó tới nay cũng chính vì tam đại cổ thụ mạnh nhất Thanh Phong Phái rời đi cũng đã khiến cho phái chúng ta rớt xuống hàng Trung đẳng phái như lúc này nhưng ta sợ chẳng bao lâu nữa Thanh Phong Phái chúng ta sẽ bị rớt xuống hàng Hạ đẳng phái!

Đám trưởng lão về mặt ai nấy đều bất ngờ vì bọn họ cùng lắm chỉ mới tiến vào môn phái từ một vạn năm trăm năm trước bây giờ cũng đã là trưởng lão thay thế các trưởng lão trước, Lam Nguyệt trưởng lão liền nghĩ chút chút hỏi:

- Chương môn, nếu nói vậy phái chúng ta tồn tại vượt xa đám Vũ Phiến Môn nhưng bọn chúng cũng đã tiến lên hàng trung đẳng môn như chúng ta!

- Đó là do Thập Đại Gia Tộc công nhận, nếu không bọn chúng còn lâu mới có thể có thực lực sánh ngang với chúng ta!

Viên Lăng trưởng lão giọng có chút tức giận không phục mà đáp lời thay, Lý Dương chương môn lại tuy gạt đầu đồng ý nhưng cũng không để ý:

- Vũ Phiến Môn chỉ mới thành lập từ hai vạn năm trước, tuy thực lực bây giờ xác thực là chưa thể nào bằng chúng ta nhưng cũng không còn thua kém bao nhiêu với lại chúng còn liên minh với Kiên Văn Hội cho nên mới được Thập Đại Gia Tộc công nhận là Trung đẳng phái

- Chương môn, lần đầu pháp với đám Vũ Phiến Môn này, đệ tử chân truyền của chúng ta chỉ còn chín đệ tử, chỉ sợ khó mà giành được sáu trận thắng!

Tây Môn Tử trưởng lão lại chuyển hướng khác mà nói khiến cho Lý Dương chương môn cùng bốn vị trưởng lão còn lại đều bỏ qua chuyện trước mà nghĩ tới chuyện sau mà đều hơi nhìn nhau vì đều không nghĩ rằng lần tiến vào Huyền Lang Động này lại tồn thất nhiều đệ tử như vậy khiến cho thiếu đệ tử trong lần đầu pháp này

Lý Dương chương môn chỉ gạt đầu mà chưa lên tiếng lại nhìn nơi Diệp lão đã không còn ở đây mà rời đi từ lâu “có vẻ mỗi lần Vũ Thiên xuất hiện là Diệp lão xuất hiện khi Vũ Thiên rời đi cũng là lúc Diệp lão rời đi”

- Vẫn còn hai tháng nữa, đành phải trong chờ vào chín đệ tử này sẽ giành được sáu trận thắng, thì chúng ta sẽ không còn lo ba trận còn lại, đến lúc đó trận cuối cùng cũng không cần phải tìm đệ tử thay thế!

Lý Dương chương môn dứt câu nói thẳm trong bụng lại hướng mấy vị trưởng lão nói nhanh

- - - - -

Nơi đường dẫn vào Dược Viên cùng Phương Viên, vắng lặng chỉ có những hàng cây đang tỏa bóng mát những ngọn cỏ đang lung lay

Vũ Thiên đang lững thững mà quay lại Dược Viên, bay quanh hắn chính là Tiểu Bạch lần này nó lại không đậu trên vai hắn mà bay quanh chu miệng nói với hắn:

- Thiên ca, huynh đang nghĩ gì vậy!

Vũ Thiên bị giọng nói của nó làm cho giật mình mà ngẩn đầu nhìn nó rồi lại lắc đầu không nói gì trong nhất thời rồi lại nhìn nó mà nói:

- Tiểu Bạch, thật ra ta và đệ đang tìm kiếm cái gì ở thế giới này, Tiểu Bạch đệ có thể cho ta biết là ta tu nguyên để làm cái gì không!

Tiểu Bạch ngẩn ra không hiểu Vũ Thiên nói cái gì nhưng cặp mắt của nó cũng có chút mơ hồ mà nói những gì còn đọng lại chưa bị xóa “đệ không biết, nhưng đệ cũng muốn hỏi Thiên ca, lão rùa và lão quái đàn nói đệ đã trở thành thú tu đệ cũng giống như huynh, mấy lão còn nói đệ biết là Linh, Vương, Hoàng là ba cảnh giới thú tu nhưng hai lão nói đệ lúc này chỉ ở cảnh giới Thượng Linh mà thôi, yếu hơn huynh rất nhiều, mấy lão nói đệ hãy cố gắng tu luyện để giải cứu cái gì đó mà đệ không biết nữa”

Vũ Thiên nhìn nó thấy ánh mắt Tiểu Bạch cũng đang nhìn mình như muốn có câu trả lời từ hắn nhưng rồi hắn lại lắc đầu mà không thể trả lời nó vì chính hắn cũng đang không biết gì hắn liền đưa tay mà ôm lấy nó Tiểu Bạch ngẩn đầu nhìn hắn mà không lên tiếng chỉ để hắn ôm trong lòng mà cùng tiến vào Dược Viên khi hắn đã xoay người nhìn lối vào Phương Viên

Vũ Thiên lững thững ôm lấy Tiểu Bạch như lúc nó vẫn chưa biết bay, biết nói mà tiến vào Dược Viên

“Nếu vậy, ta và đệ sẽ luyện tới cảnh giới cuối cùng để biết hết thầy mục đích của chúng ta là gì”

“Ừ, Thiên ca”

“Vũ Thiên, Tu Nguyên”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Pháp Quyết Hóa

Vũ Thiên đã tiến vào trong Dược Viên nhưng lại không về phòng mình mà tiến tới khu thảo dược của hắn, nhưng chỉ mới tiến tới mấy căn phòng trúc thì Tiểu Bạch đã thoát khỏi tay hắn mà bay nhanh tới khu thảo dược trước hắn “Thiên ca, đệ bay tới trước xem mamút có bị hai vị sư huynh của huynh ăn hiếp nó không”, Vũ Thiên cũng không để ý chỉ nhìn nó bay đi mà lấy tay gãi đầu về mặt nghi hoặc trong lòng tự nói “Vũ Thiên, tu nguyên”, hắn lại tự gõ cốc cốc vào đầu mình rồi lại đi nhanh tới khu thảo dược mà cũng không để ý tới mấy chữ đã thoáng qua trong đầu, khi tới gần thì đã nghe thấy giọng Tiểu Bạch vọng vào tai hắn:

- Mamút, người thân với hai vị sư huynh rồi hả?

Khiến Vũ Thiên ngẩn đầu nhìn tới nhưng chỉ thấy mỗi Ngữ Hải, vì lúc này, ngay khu thảo dược của Ngữ Hải, đó là Ngữ Hải, Thùy Phong đang dựa vào hai bả vai, ngay hai chân trước mamút thú đang nằm sấp mà hai người nằm tựa lưng vào còn vuốt bộ lông dài của nó

Tiểu Bạch thì lại đang đùn đưa trên ngà mamút thú mà hỏi nó, mamút thú thì lắc lư cái đầu to rồi dùng vòi dài quấn chặt lại mà nâng Tiểu Bạch nhưng đầu nó không xoay mà chỉ nâng Tiểu Bạch sang phía Ngữ Hải nơi Vũ Thiên đã tới gần mà đứng gần

Vũ Thiên kinh ngạc nhìn Ngữ Hải bên này nhưng lại không thể thấy Thùy Phong đang tựa vai ngay chân phải bên kia vì mamút thú quá to đã che chắn hết

- Ngữ Hải sư huynh, hai người làm thân với mamút thú rồi sao!

- Ta phải đấu với nó trăm trận thì nó mới đồng ý cho ta động vào bộ lông mềm mại của nó!

Ngữ Hải mở một mắt trái, hơi ngược đầu lên tí nhìn Vũ Thiên vừa nói vừa vuốt bộ lông dày của mamút thú tỏ vẻ thích thú

Nhưng từ bên kia giọng Thùy Phong đã vang to:

- Ngữ Hải, sao ta lại thấy ngược lại, người bị nó dùng vòi quất mông hơn trăm lần nó mới cho người đụng vào bộ lông dày của nó!

- Thùy Phong, người nói cái gì, không phải người cũng vậy sao!

Ngữ Hải hét to mà đứng bật dậy, trèo lên thân mamút thú mà rướng đầu sang bên kia nhìn Thùy Phong đang nhìn mình mà hai người lại thêm một trận cãi vã in ỏi khiến cho mamút thú đang nằm im bị hai người túm lấy bộ lông khiến nó phải rống liên tục, chỉ có Tiểu Bạch vẫn được nó nâng trên cái vòi là xoay đầu nhìn hai người

Vũ Thiên lại ngẩn ra nhìn hai vị sư huynh đang trèo lên thân ma mọt thú bằng cách bấu vào bộ lông dài của nó mà túm lại, cho nên mới khiến cho mamút thú rống liên tục, nhưng hắn chỉ đành bất đắc dĩ mà đi vòng tiến thẳng ra khu thảo dược của mình, cũng không để ý tới hai vị sư huynh đang cãi nhau, tiểu thú cùng đại thú đang trò chuyện bằng mắt nhưng đại thú thì rống liên tục

“Mamút thú to xác”

“Mamút, nó vẫn chưa chấp nhận hai huynh”

- Chuyện này ...?

Vũ Thiên mắt tròn ro nhìn khu thảo dược của mình khi đã từ xa tới gần mà giọng nói đứt liền ngay hai chữ “chuyện này” một lúc cho tới khi tới gần mà tiếp tục “mấy cây thảo dược, sao tự dưng lại bẹp dí thế này” giọng có chút bờ ngỡ nhìn những hàng thảo dược được trồng theo dãy phía trong ngã rừ rụi mà bẹp dí, bầm dập lún vào mặt đất không còn sức sống

Vũ Thiên toàn thân bùng phát băng hệ mà chuyển sang băng thể, băng nguyên lực liền hướng thẳng vào khu thảo dược đóng băng toàn khu trong chớp lát trước khi thu lại cũng mất vài giây

Cùng lúc đó là một tiếng nói đã vọng vào tai hắn và bóng dáng Diệc lão đã xuất hiện cạnh hắn, đã trở lại bình thường mà nhìn khu thảo dược bình thản nói khiến cho Vũ Thiên có chút giật mình vì bất ngờ:

- Vũ Thiên, con lại tiến vào Huyết Tam Tầng, giờ lại còn sở hữu băng thể mà chỉ có tu nguyên giả nào tiến vào Tượng cảnh giới mới có thể sở hữu!

Diệp lão, tuy giọng bình thản nhưng trong lòng lại dâng trào cảm giác khó hiểu vì không nghĩ từ Huyền Lang Động ra hẳn lại tiến tới Huyệt Tam Tầng một cách kỳ lạ như vậy

Vì theo những gì lão biết, cảnh giới Huyệt để tiến cảnh thì ngoài cần nguyên thạch và đan dược ra thì cần phải tập trung cùng kiên trì tìm kiếm, nhưng nguyên thạch và đan dược không phải là dễ mà có được ở tu nguyên giới này, chính vì vậy, khi thấy Vũ Thiên tiến vào cảnh giới Huyệt còn tiến lên tam tầng sao lại không khiến lão ngạc nhiên chứ, nhưng cũng chỉ ngạc nhiên mà thôi mà không có thêm một cảm giác nào khác ngoài mừng thay cho hắn

Vũ Thiên sau một hồi bất ngờ khi Diệp lão tự dung lại xuất hiện cạnh mình, nhưng rất nhanh hắn liền gạt đầu, ba năm trong Dược Viên, nhưng rất ít khi hắn và Diệp lão cùng đứng cạnh, có lẽ hắn và Diệp lão đều là những tên đầu gổ chỉ khi nào có chuyện mới nói, ngoài ra thì không

- Diệp lão, người đã tới cảnh giới nào rồi!

Vũ Thiên hơi thắc mắc rồi lại nhìn Diệp lão mà hỏi, Diệp lão vẻ mặt hơi ngạc nhiên vì không nghĩ hắn lại hỏi lão câu này nhưng Diệp lão lại lắc đầu, có vẻ không muốn cho hắn biết lão đang ở cảnh giới nào, Diệp lão mắt nhìn khu thảo dược của Vũ Thiên đã bị dày xéo bởi mamút thú mà héo rũ mất sức sống nơi mặt đất, Diệp lão lại chậm rãi nói trong sự kinh ngạc của Vũ Thiên khi nhìn khu thảo dược:

“Huyệt cảnh giới nhất tầng, tu nguyên giả chúng ta phải đã thông ba huyệt, nhị tầng là năm huyệt, tam tầng là mười huyệt, tứ tầng là mười năm huyệt, ngũ tầng là mười tám huyệt, lục tầng là hai mươi hai huyệt, thất tầng là hai mươi năm huyệt, bát tầng là hai mươi tám huyệt”

“Tổng cộng, một tu nguyên giả, cảnh giới Huyệt phải đã thông một trăm hai mươi sáu huyệt”

“Sao lại như vậy” Vũ Thiên kinh ngạc khi mà Diệp lão dứt lời khiến hắn tròn mắt nhìn một màn đang hiện ra trước mắt, cũng như những lời Diệp lão vừa nói với hắn câu một câu còn, vì khu thảo dược trước mặt hắn, chỉ thấy một nửa thảo dược bị héo rũ mất sức sống sắp chết từ lúc nào khi được bao trùm bởi một màn mực nguyên lực phủ trên thì toàn bộ chúng liền sinh sôi nở lại nhưng cũ, tươi tốt một cách nhanh chóng ngay cả mặt đất bị dẫm đạp bởi mamút thú cũng đã trở lại như cũ như lúc chưa có ai tàn phá

Diệp lão không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Vũ Thiên mà tiếp tục:

“Cảnh giới Huyệt không phải là khó để tiến tầng, chỉ cần có nguyên thạch và đan dược nhưng đan dược thì nên hạn chế vì chúng ảnh hưởng đến tu nguyên giả, còn nguyên thạch thì có thể dùng thoải mái, mỗi một huyệt khi được đã thông thì nguyên khí ẩn trong thiên địa sẽ tự tiến nhập vào thân như thể chỉ cần bổ sung một ít nguyên thạch cùng với nguyên lực mới khôi phục lại mà đã thông huyệt thứ hai và cứ thế mà tiếp tục nhưng cũng không thể bỏ qua yếu tố tập trung và kiên trì tìm kiếm”

Vũ Thiên lại ngẩn ra mà nhìn Diệp lão một hồi nhớ lại câu trước mà vẻ mặt hơi thay đổi lần chút nghi ngờ, vì hắn nhận ra được, có cái gì đó không đúng ở cảnh giới này mà nhìn Diệp lão hỏi, cũng không để ý tới việc đám thảo dược vốn héo úa đã tươi tốt trở lại vì hắn biết chắc có hỏi thì Diệp lão cũng không nói:

- Diệp lão, nếu nói vậy, sự phân chia tầng cảnh giới không phải là vô nghĩa sao!

Diệp lão hé miệng, cười nhỏ khi nghe Vũ Thiên hỏi vậy, mắt vẫn nhìn khu thảo dược rồi gạt đầu nói trong vẻ mơ hồ:

- Việc này, chính ta cũng không hiểu rõ, đây đều là do những tu nguyên giả cổ xưa đã phân chia cảnh giới như vậy, có lẽ không ai hiểu rõ hơn những tu nguyên giả đó, chỉ tiếc là bọn họ đã không còn tồn tại và có khi vẫn còn tồn tại, nhưng chúng ta lại không thể biết được bọn họ đang ở đâu trong tu nguyên giới này!

Nhìn vẻ mặt hiện lên sự mơ hồ của Diệp lão khiến Vũ Thiên kinh ngạc trong khó hiểu nhưng cũng chỉ nhìn Diệp lão tiếp tục nói:

- Nhưng thật ra, bây giờ, những tu nguyên giả như chúng ta lại không còn để ý tới những tầng cảnh giới đó mà chỉ dựa vào những huyệt đã thông được phân cao thấp, nhưng nếu muốn đột phá lên cảnh giới tiếp theo thì bắt buộc tu nguyên giả phải đã thông đầy đủ một trăm hai mươi sáu huyệt, từ đó liên kết chúng lại thành một chu trình mạch huyệt để chuyển sang cảnh giới tiếp theo của tu nguyên!

- Là Tượng cảnh giới!

Vũ Thiên hơi nghĩ mà nhìn Diệp lão nói ngay cảnh giới tiếp theo, Diệp lão không chút do dự mà gạt đầu rồi lại trầm giọng:

- Con sở hữu băng thể vậy có thể dùng pháp quyết này, sẽ rất có ích cho trận đấu pháp sắp tới!

Diệp lão dứt lời liền trên tay xuất hiện một ngọc giản đưa cho Vũ Thiên, Vũ Thiên chỉ cầm lấy như cũng không vội xem vì hắn thấy Diệp lão dường như còn muốn nói gì đó

- Viên Huyền Tinh Đan sẽ giúp con đột phá lên một tầng cảnh giới cùng với nguyên thạch đang rình rập trong Túi Trữ Vật của con, chắc cũng đủ cho con tiến tới mấy tầng cảnh giới nhưng có thể đạt tới bát tầng hay không còn là điều khó nói, cho nên ta sẽ không luyện chế đan dược cho con dùng nữa!

- Vũ Thiên, ba năm trước, con đã gặp chuyện gì sao!

Diệp lão hơi ngừng lại rồi xoay đầu nhìn Vũ Thiên bên cạnh mà hỏi hắn chuyện lúc trước, khiến Vũ Thiên giật mình ánh mắt mơ màng, vẻ mặt ngờ ngác nhìn Diệp lão bộ râu dài đang tung bay mà nói “Diệp lão, chuyện lúc trước Tiểu Thiên không nhớ gì cả”

Diệc lão khựng người nhìn ánh mắt mơ màng của Vũ Thiên mà gật đầu im lặng trong chốc lát rồi nói một câu “Tiểu Thiên, con bị mất trí nhớ rồi”

“Diệc lão, người...” Vũ Thiên vẻ mặt lại càng ngẩn ngơ hơn mà chân động trong lòng khi Diệc lão nói hắn bị mất trí nhớ, hắn định hỏi tiếp nhưng mà Diệc lão đã không còn đứng cạnh hắn, có lẽ người đã rời đến một nơi nào đó trong Thanh Phong Phái này

Khiến Vũ Thiên chỉ biết đứng đó mà vẻ mặt nhăn nhó, hai tay vỗ vào đầu như muốn nhớ lại chuyện gì đó chỉ tiếc là hắn không thể, ánh mắt lại nhìn khu thảo dược với những cây thảo dược đã xanh tốt tràn ngập sức sống mà tự nói “ta chẳng lẽ, đã mất đi một đoạn ký ức rồi sao”

Vũ Thiên, hắn trong đầu lại nhớ lại quãng thời gian ba năm, từ khi được Diệc lão cứu tỉnh thì trong đầu hắn chỉ có bốn chữ “Vũ Thiên, tu nguyên”, cũng là bốn chữ mà hắn nói với Diệc lão khi Diệc lão hỏi hắn, cũng là bốn chữ luôn hiện rõ trong đầu hắn ba năm qua

Vũ Thiên vỗ đầu một cái rồi tiến vào khu thảo dược, khoanh chân giữa hai dãy thảo dược xanh tốt, sắc mặt đã trở lại bình thường, có lẽ hắn đã thôi không cố nhớ tới đoạn ký ức mà hắn đã đánh mất

Vũ Thiên lại lấy ngọc giản mà Diệc lão vừa đưa nhìn nó rồi hiểu kỳ khi đã nói ba chữ “Pháp Quyết Hóa” rồi liền đặt lên trán được một lúc mà không ngừng chép chép miệng “pháp quyết này hay nhỉ”

Trong lòng hắn lại đang lạ lẫm hứng thú với pháp quyết này nhưng Vũ Thiên lại cất nó vào trong “Túi Trữ Vật” lại mà lại từ trong “Túi Trữ Vật” lấy ra một thanh kiếm, sau khi đã nhìn thanh kiếm được một phút rồi liền dùng hai tay cầm thanh kiếm xuống mặt đất, trước mặt hắn đang khoanh chân, đợi nó đứng vững

Ồi nhìn thanh kiếm mà trầm ngâm

Hắn nhìn “ngọc giản” gắn ngay chuôi kiếm đang hướng lên trên trong khi mũi kiếm cắm vào mặt đất

“Võng Tinh Kiếm – Võng Tinh pháp quyết”

- Thiên ca, cái này là gì đây!

“Võng Tinh pháp quyết còn gọi là Võng Tinh kiếm pháp nhưng mà một mình ta khó mà thi triển nó được, nặng à nha”

Giọng Tiểu Bạch từ giữa ba khu thảo dược đã vọng tới cùng với giọng Vũ Thiên khi nhìn thanh “Võng Tinh Kiếm” mà nói, hắn vừa dứt lời thì Tiểu Bạch từ trước lù lù bay tới đậu trên chuôi kiếm nhưng lại không thể đứng vững trên chuôi kiếm nên nó liền nhảy xuống phía trước mà lúc lắc đầu hồ hồ nhìn thanh kiếm đang ở giữa nó cùng Vũ Thiên

“Kiếm”

Vũ Thiên nhìn Tiểu Bạch đang dùng cặp mắt tò mò nhìn thanh kiếm mà nói đúng một chữ, Tiểu Bạch gật gù đầu rồi mắt tròn vo dùng chân phải trước của nó mà vỗ nhẹ liên hồi vào thân thanh kiếm ngoằn ngoèo như hình chữ S mà hỏi Vũ Thiên

- Kiếm là gì Thiên ca!

- Kiếm là thanh kiếm chứ là gì?

Vũ Thiên cơ mặt hơi giật giật không biết sao nó lại tự dưng hỏi mình cái câu này nhưng hắn cũng không nghĩ ngợi gì nhiều mà liền tuôn ra một câu trả lời Tiểu Bạch

- Thiên ca, chỉ vậy thôi sao... nhưng huynh định làm gì với thanh kiếm này!

Tiểu Bạch lại dùng cặp mắt tròn vo, long lanh mà nhìn Vũ Thiên hỏi tiếp khiến Vũ Thiên chỉ biết đáp nhanh “huynh đang tìm hiểu cách thi triển kiếm pháp này, có vẻ như thi triển dựa vào băng hệ ẩn chứa hàn khí cực độ”

- Mamút đâu!

Vũ Thiên dứt lời liền nhìn nó nói nhanh mà hỏi “mamút thú đâu” vì không muốn để Tiểu Bạch hỏi tiếp nên hắn liền chuyển sang chuyện khác

- Hà, mamút... Thiên ca, Ngừ Hải ca nói huynh tới giúp huynh ấy xây cái nhà cho mamút!

Tiểu Bạch giật mình khi nghe Vũ Thiên hỏi tới mamút thú khiến nó như nhớ lại chuyện gì mà liền nhìn hắn nói nhanh rồi liền đáp không bay thẳng tới nơi mấy gian nhà tranh của Dược Viên nhưng vẫn không quên gọi tiếp “Thiên ca, đi nhanh, Ngừ Hải ca với Thùy Phong ca đang đợi”

Vũ Thiên ngẩn ra một chút nhìn nó đang bay trong chớp mắt mà không gọi lại chỉ thu lấy thanh “Võng Tinh Kiếm” mà cất vào Túi Trữ Vật rồi liền chạy nhanh theo sau Tiểu Bạch

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Thác Nước

Ngay nơi mấy gian nhà tranh được dựng từ tre trúc, phía sau căn phòng Vũ Thiên

Lúc này Ngừ Hải, Thủy Phong cùng mamút thú thân hình to lớn đang đứng giữa hai người, ba cặp mắt đang mở to hết cỡ mà nhìn chăm chăm một khoảng phía sau căn phòng Vũ Thiên

Thủy Phong giọng có chút cứng lại mà nói trong ngập ngừng không thành câu dứt khoát:

“Diệc ... lão ... lại ... nhanh ... vậy ... sao”

- Mamút như vậy đủ rộng chưa!

Ngừ Hải lại tới gần sát, vỗ vỗ vào chân trước to lớn của mamút thú mà hỏi, sau một hồi kinh ngạc, há hốc mồm muốn rớt hàm răng ra ngoài, chỉ là mamút thú lại dậm chân liên hồi khiến mặt đất cũng phải lung lay rồi nó lại há to miệng phát ra âm thanh nhưng Ngừ Hải, Thủy Phong lại chẳng hiểu gì mà chỉ biết nhìn nó đang lúc lắc đầu

Ngừ Hải, Thủy Phong lại nhìn nhau mà bất đắc dĩ vì biết không biết là nó đang đồng ý hay là từ chối

- Hai huynh làm xong cái nhà cho mamút rồi sao!

Tiểu Bạch đã bay từ nơi ba khu thảo dược mà đậu ngay trên đầu mamút thú, cặp mắt của nó lại nhìn những khúc gỗ được kết vào nhau tạo thành một cái chuồng đơn giản nhưng cao gấp đôi mà cùng nằm phía sau căn phòng của Vũ Thiên

- Sao nhìn nó giống một cái chuồng hơn là một cái phòng!

Vũ Thiên cũng đã tới mà nói khi nhìn những khúc gỗ to đáng lẽ phải kết chặt lại với nhau tạo thành một cái chuồng nhưng cái chuồng này lại không hề có một vết nối nào mà nó liền mạch với nhau, trần chuồng cũng là những khúc gỗ kết chặt lại với nhau mà không hề có khe hở mặc dù nó hơi nhấp nhô do những thanh gỗ tròn

Ngừ Hải lại không để ý Vũ Thiên nói nó giống như một cái chuồng vì quả thật nó là một cái chuồng mà nói nhỏ với hắn “do Diệc lão làm đó” rồi lại nhìn Tiểu Bạch đã được mamút thú dùng vòi nâng lên trước mặt ba người mà hỏi nó:

- Tiểu Bạch, đệ hỏi mamút xem, nó có ưng ý với cái chuồng này không!

Tiểu Bạch liền gật đầu rồi xoay thân, hai thú, mắt chạm nhau không biết là đang nói gì, nhưng chỉ mất vài chục giây, Tiểu Bạch đã nói to “nó đồng ý rồi, như vậy là quá tốt với nó rồi”

Mamút thú liền tiến vào trong cái chuồng mà Diệc lão đã thay Ngừ Hải, Thủy Phong hoàn thành mà cũng không đợi Vũ Thiên tới giúp, lúi vào cũng như một cái cống, không hề có khúc gỗ bắt ngang như hai bên và cũng ngay trước nơi ba người cùng nhị thú đang nhìn cái chuồng

Ngừ Hải, Thủy Phong lại thở phào khi trông thấy mamút thú đồng ý rồi liền nhìn Tiểu Bạch đang bay cạnh ba người, Thủy Phong lại lên tiếng hỏi

- Tiểu Bạch, hai vị sư huynh đã làm xong cái chuồng cho mamút thú rồi đó!

- Vũ Thiên, mau cùng ta và Ngừ Hải đi thu hái thảo dược cho Diệc lão, để người luyện chế bổ sung đan dược vào nơi cửa hiệu của phái, Diệc lão mới dặn xong!

Dứt lời Thủy Phong lại hướng Vũ Thiên mà nói rồi liền cùng Ngừ Hải nhanh chóng tiến về khu thảo dược của mình, Vũ Thiên nghe vậy thì liền gật đầu mà lại quay lại khu thảo dược của mình nhưng trong lòng lại có chút thắc mắc “sao Diệc lão không tự thu nhĩ, với cảnh giới của người chắc cũng không khó khăn gì với việc thu thảo dược chứ”

Tiểu Bạch không bay cạnh hắn mà đậu trên đầu mamút thú đã tiến ra lại khi mà đã thăm xong cái chuồng mà Diệc lão đã dựng giúp nó mà tiến tới ba khu thảo dược trong Dược Viên

Ánh nắng đã tắt hẳn, trong màn đêm, Vũ Thiên từ khu thảo dược của mình mà tiến tới căn phòng của hắn, phía sau hắn chính là Tiểu Bạch đang bay cùng mamút thú mà nói luyên huyên

Dược Viên như chìm trong màn đêm u tối cho tới khi mặt trời đã mọc từ nơi chân trời xa, nơi khu thảo dược của Vũ Thiên và hắn đã đứng đây từ lúc nào nhìn những giọt nước nhỏ đang đọng trên những chiếc lá mà nhỏ xuống từ từ khi những chiếc lá nghiêng hay là lung lay trong các loại thảo dược được trồng nơi đây

- Tiểu Bạch!

Vũ Thiên đang đứng giữa khu thảo dược mà bất chợt xoay người gọi Tiểu Bạch, chỉ là hắn lại không hề thấy nó đâu cùng với mamút thú vốn vẫn đứng phía ngoài mà tự nói như đã biết nó đang ở nơi nào “chắc, nó lại sang bên chỗ Ngữ Hải sư huynh phá rồi”

Vũ Thiên liền nhắc bước tiến sang khu thảo dược của Ngữ Hải, khi chưa tới gần thì hắn đã nghe thấy tiếng của Ngữ Hải đã vọng vào tai “Tiểu Bạch, đệ mà còn tạo dáng bên khu thảo dược của huynh, coi chừng đệ chết hết mấy cây thảo dược của huynh bây giờ”

- Đệ thấy nó cũng héo queo hết rồi mà!

Vũ Thiên đã tiến tới gần mà đứng cạnh mamút thú đang lúc lắc cái vòi dài của nó đứng ở ngoài nhìn vào trong, chứ nó không hề lê cái thân to đùng của mình vào trong, nếu không chỉ sợ đám thảo dược của Ngữ Hải sư huynh cũng sẽ giống như của hắn, bị nó dẫm nát hết, hắn lại nhìn tới Tiểu Bạch mà vừa gọi vừa hỏi rồi lại tạo thế leo lên lưng mamút thú

- Tiểu Bạch, đệ có tới Tam Thảo Viên với ta không, tới nơi ta và đệ gặp nhau đó!

- Hả, Thiên ca, đệ tưởng huynh bỏ rơi đệ rồi chứ!

Tiểu Bạch từ trong bay về phía hắn mà gật đầu lia lịa, đậu trên đầu mamút thú, rồi không quên nhìn Ngữ Hải nói:

- Ngữ Hải ca, đệ đi tới nơi đệ và Thiên ca gặp nhau chỉ một chút rồi sẽ quay lại tiếp tục tạo dáng cho huynh xem!

Ngữ Hải nhìn mamút thú trên lưng chờ Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đã tiến dần vào cánh rừng nhỏ mà nói to với nó “Tiểu Bạch, đệ ở đây nữa thì mấy gốc thảo dược của ta, nó có mà chết hết” dứt lời, Ngữ Hải lại tiếp tục với mấy gốc thảo dược mà bắt sâu, diệt cỏ quanh khu thảo dược vốn lắm sâu nhiều cỏ

Cánh rừng nhỏ “Tam Thảo Viên”, cách Dược Viên không xa, nơi dòng suối vẫn đang chảy, cạnh chính là một hòn đá nhỏ có thể ngồi lên

Từ trong những hàng cây, vây quanh tảng đá cùng dòng suối là ba bóng dáng đã tới cạnh hòn đá, một thiếu niên, một tiểu thú thêm một đại thú

- Thiên ca, tới rồi!

Giọng Tiểu Bạch đã vang lên đầu tiên nó liền động thân hổ mà bay quanh nơi này, chỉ có mamút thú là dùng mắt dẹt nhìn nơi này mà chạy quanh, Vũ Thiên lại tiến tới nơi hòn đá mà khoanh chân

Hắn không để ý xung quanh mà liền lấy viên “Huyền Tinh Đan” mà dùng trực tiếp là nuốt lấy

Hắn cảm nhận được khi mà nó tiến vào trong cơ thể, nguyên lực ẩn chứa phía trong liền ào ào tuôn ra, lan tỏa mọi ngóc ngách trong cơ thể như đang tìm kiếm từng huyết đạo mà đã thông và đứng là như vậy, chỉ mất vài giây

- Trời ơi, tác dụng nhanh mà mạnh khủng khiếp!

Vũ Thiên mặt đỏ bừng, há miệng mà phun ra chữ, toàn thân hắn gân xanh, gân đỏ nổi khắp thân, mồ hôi đổ như tắm cũng như sắc mặt hắn lại thay đổi mà liền hai tay giang ngang, băng nguyên lực tuôn trào mà hình thành một hộp băng bao kín hắn lại

Tiểu Bạch đang đứng ngay một gốc cây chỉ còn lơ lửng thân trụ lá cùng cành, mamút thú cũng đứng cạnh nó

Lúc này nhị thú lại nhìn chăm chú Vũ Thiên đang bị bao kín bởi hộp băng mà nhị thú nhìn nhau không hiểu “Thiên ca” của nhị thú đang làm gì, nhưng Tiểu Bạch lại cảm nhận được nguyên lực đang không ngừng tiến nhập vào trong

Chỉ là một canh giờ trôi qua, hộp băng bao lấy Vũ Thiên đã được hắn thu lại

Vũ Thiên thở hắt ra một hơi, toàn thân hắn đã trở lại bình thường, hắn vẫn khoanh chân nơi hòn đá mà nói trong hơi thở “Huyết Tứ Tầng, tổng huyết đạo đã đã thông cũng đã được ba mươi ba huyết”

Hắn vừa dứt câu thì Tiểu Bạch đã lên tiếng hỏi “Thiên ca, huynh lại tiếp tục tu luyện sao” Vũ Thiên hơi kinh ngạc nhìn nó cùng mamút thú, gật đầu rồi lại bất chợt hỏi “Tiểu Bạch đệ không tính tu luyện sao, không phải đệ nói cảnh giới của đệ bây giờ chỉ mới là Thượng Linh, yếu hơn ta rất nhiều sao”

Tiểu Bạch chỉ lúc lắc đầu rồi dùng chân vuốt vuốt ánh mắt lại nhìn hắn mà mong chờ

- Thiên ca, đệ không cần phải tu luyện, nhưng, nếu có khoanh chân tu luyện giống như huynh, thì cũng không được gì, mà đệ nghe lão rùa nói, thú tộc đệ chỉ cần ăn thảo dược của đám thú tộc và nuốt đan dược của nhân tộc luyện chế thì cảnh giới sẽ tăng vù vù”

Vũ Thiên về mặt kinh ngạc nhìn nó mà áp a áp ứng hỏi “thiệt sao”, Tiểu Bạch thì gật đầu lia lịa rồi dùng đầu vào chân mamút thú mà nói to còn tò vò về như rất mong đợi “Thiên ca, đệ đang đợi huynh tìm thảo dược và đan dược cho đệ ăn và nuốt”

Vũ Thiên không biết đáp lời làm sao ngoài việc gật đầu với nó rồi không để ý tới nó, hắn lại lấy nguyên thạch trong Túi Trữ Vật mà chất kín bao chung quanh nơi hắn đang khoanh chân trên hòn đá, chỉ chờ mỗi cái đầu là chưa bị nguyên thạch lấp kín

“Thiên ca, sao huynh lại lấy nguyên thạch chôn mình thế kia, đệ cùng mamút thú sẽ đi quanh nơi này, không làm phiền huynh tu luyện”

Vũ Thiên đã không còn nghe thấy lời Tiểu Bạch nói vì lúc này hắn đang tập trung mà hấp thu lấy nguyên khí có trong nguyên thạch

Để hấp thu nguyên khí trong nguyên thạch thì chỉ cần dụng hệ nguyên lực, tay chạm vào nguyên thạch hoặc là bất cứ nơi nào trên thân để làm đường dẫn nhập vào cơ thể tu nguyên giả

Hai canh giờ trôi qua, nguyên thạch đang chôn Vũ Thiên không ngừng cạn bớt, mới đầu được hấp chất tới cỡ nhưng lúc này nó đã giảm xuống chỉ còn tới bụng nhưng cũng cùng với đó là nguyên khí từ phía ngoài đang không ngừng nhập vào trong thân nơi những huyết đạo mới được tìm thấy và đã thông

Ba canh giờ lại tiếp tục trôi qua, số nguyên thạch khoảng một triệu đã được hấp lấy ra mà hấp thu không còn lại bao nhiêu chỉ còn khoảng chưa tới ba trăm vạn, Vũ Thiên đã mở mắt liền thu số nguyên thạch còn lại vào trong Túi Trữ Vật

- Đã thêm được hai mươi huyết, Huyết Ngũ Tạng cũng đã tiến vào!

Vũ Thiên nhìn dòng suối, vốn nước trong nhưng bây giờ đã vẩn đục chút ít đang chảy trước mặt mà thờ hắc một hơi nói, khi tìm tới huyết hai mươi mốt thì hắn đã đã thông thất bại tuy có thử vài lần như đều không thành công mà nguyên thạch hấp thu lại đang mất một cách uống phí khiến hắn liền bất đắc dĩ mà ngừng lại không tiếp tục tìm kiếm huyết đạo mà đã thông

Vũ Thiên đứng dậy mà chỉnh đốn lại y phục rồi nhìn quanh nhưng lại không thấy Tiểu Bạch cùng mamút thú đâu khiến hắn phải gọi

- Tiểu Bạch đệ đâu rồi!

Chỉ là hắn lại không hề nghe thấy tiếng Tiểu Bạch trả lời và lại càng không hề nhìn thấy mamút thú, xung quanh hắn không hề có một tiếng động nào

Vũ Thiên hơi nghi ngờ mà gọi lần nữa nhưng cũng không hề có tiếng đáp lời, hắn lại nhìn đảo dác xung quanh mà tiến ra khỏi dòng suối để tìm kiếm nhị thú nhưng lại không thấy khi mà hắn đã đi hai hướng, một hướng nơi phía sau lưng hắn tu luyện nhìn hướng con suối, một hướng bên phải hắn men theo dòng suối nhưng hắn lại nhanh chóng quay lại nơi hòn đá mà trầm ngâm nhìn dòng nước đang chảy vì khi hắn càng tiến xa thì sự liên hệ bởi kẻ ước giữa hắn và Tiểu Bạch liền giảm dần, cho nên hắn mới phải quay lại nơi hòn đá mà nhìn sang mảnh rừng rậm hướng đối diện con suối nhỏ đang ngăn cách hắn, trong lòng lại do dự “chẳng lẽ, Tiểu Bạch cùng mamút đã đi hướng này”

Vũ Thiên nhìn mảnh rừng phía trước rồi do dự không biết là nên đi thẳng hướng này hay là men theo con suối bên tay trái hắn mà đi lên

Vũ Thiên do dự khi nhìn hai hướng còn lại chỉ là khi ánh mắt hắn vô tình nhìn xuống dòng nước mà kinh ngạc đã hiện rõ trên mặt khi nhìn dòng nước trong con suối nhỏ đang chảy mạnh cùng tốc độ chảy nhanh hơn trước rất nhiều, nước trong con suối đã bắt đầu đục hơn lúc trước, mặt dù hắn nhìn quanh không hề có sự tác động bởi chính hắn hay là bất cứ thứ khác khiến Vũ Thiên nghi ngờ mà liền không do dự nữa mà men theo dòng suối bên tay trái hắn mà đi lên

Càng men theo dòng suối tiến lên trên thì hắn lại càng cảm nhận được sự liên hệ giữa hắn và Tiểu Bạch càng mạnh dần, khi nhìn dòng suối hắn lại thấy nó càng được mở rộng ra và dòng nước càng đục, chảy càng mạnh và nhanh hơn phía dưới thì khiến hắn thêm phần kinh ngạc mà đi nhanh hơn

Men theo dòng suối thêm một đoạn khá xa nữa thì Vũ Thiên đã ngừng lại mà nhìn nơi hắn đang đứng cũng như cảm nhận được Tiểu Bạch đã ở gần đây

Chỉ là khi nhìn về phía trước đã khiến Vũ Thiên phải ngẩn ngơ đứng nhìn trong chốc lát mà nói thành câu “không nghĩ, nơi hòn đá, phía trên con suối nhỏ, lại là một thác nước đẹp như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Cá Nhỏ Trong Hồ Nước

Trước mắt Vũ Thiên, chính là một thác nước lớn, thác nước này chỉ ngang khoảng bốn mét, có thể nói nó là một phần đất nhô cao lên hơn nơi hắn đang đứng, sát ngay mép hồ nước rộng

Dòng nước đang chảy xiết, nhanh, từ phía trên phần đất nhô cao, đang không ngừng đổ xuống mặt hồ phía dưới, cho nên mới gọi nó là thác nước

Hồ nước rất sâu, rộng và trong lúc trước, dòng nước rất trong không vẩn đục từ phía trên phần đất nhô cao không ngừng đổ xuống liên tục vào hồ không ngừng, tạo ra những sóng nước kèm xoáy nước chốc lát lại hiện ra không liên tục nhưng cũng không ngắt quãng

Xung quanh thác nước vẫn là rừng cây phủ quanh, Vũ Thiên đã tiến tới sát mép hồ, mắt lại trợn lên nhìn hồ nước lúc này mà há hốc mồm cảm lạnh trong chốc lát

Hồ nước lúc này, đang không ngừng đánh vào nhau, tạo ra những tiếng kêu cùng lúc đó nơi giữa hồ nước, một bóng dáng to lớn đang trôi lên, khi nhìn rõ là ai liền khiến Vũ Thiên phải nói hai chữ “mamút” trong bất ngờ

Chính giữa hồ lúc này chính là mamút thú, nhưng có vẻ nó không hề thấy Vũ Thiên đang đứng ngay mép hồ đang nhìn nó vì nó chưa chú ý tới, lúc này nửa thân dưới cùng bốn chân nó đang ở trong hồ nước còn nửa thân trên đã ướt sũng bộ lông dài của nó, cái vòi của mamút thú đang không ngừng nghỉ mà đập mạnh vào mặt hồ khiến cho nước trong hồ liên bắn lên cao rồi lại rút xuống, tạo ra những âm thanh không to, không nhỏ cùng tiếng rống to của nó nơi giữa hồ trong cặp mắt của nó đang có vẻ rất tức giận

Chính vì vậy cũng khiến cho hồ nước vốn trong mà trở nên vẫn đục và cũng khiến cho dòng nước đang chảy tới nơi hòn đá nhỏ nơi Vũ Thiên vừa mới tiến lên hai tầng cánh giới trở nên vẫn đục theo, chạy nhanh hơn trước khi không có mamút thú tác động vào và cũng chính dòng chảy này đã tạo thành dòng suối nhỏ

“Mamút”

Vũ Thiên đã hướng mamút thú giữa hồ mà gọi to khiến cho mamút thú vốn vẫn đang điên cuồng dùng vòi mà đập mạnh vào hồ nước cùng tám thân to dùng của nó đang khuấy động khắp hồ liền ngừng lại, rồi nó lại xoay thân nhìn về nơi Vũ Thiên đang đứng mà cặp mắt đã trở lại bình thường, miệng há to, phát ra âm thanh mừng rỡ cùng cái vòi dài cong lên hướng thẳng về hấn như có ý gọi

Vũ Thiên tuy kinh ngạc nhưng cũng không để ý mà liền gật đầu với nó, hấn liền nhấc chân đạp trên mặt hồ nước mà tiến bước tới giữa hồ, nơi mamút thú đang nhìn hấn, chỉ thấy chân hấn vừa đặt lên mặt hồ nước liền xuất hiện một lớp băng, để hấn đứng vẫn trên mặt hồ mà không chìm xuống dưới

Chỉ khoảng dưới trăm bước, hấn đã tới giữa hồ đứng sát thân mamút thú, mamút thú trông thấy Vũ Thiên đã tới gần thì liền dùng vòi dài của mình mà quần lấy tay hấn ngó ý, Vũ Thiên lại nhìn nó hỏi:

- Mamút, Tiểu Bạch đâu!

Mamút thú, nơi cặp mắt, hai lồng đen của nó liền hướng xuống mặt hồ, rồi lại thu lại vòi ấn vào đầu rồi lại hướng xuống mặt hồ chỉ liên hồi

Khiến Vũ Thiên chỉ biết nhìn nó đang dùng “kí hiệu vòi” của mình mà đáp lời hấn, tuy hấn hiểu chút ít nhưng vẫn hỏi lại lần nữa “Mamút, Tiểu Bạch đang ở dưới đáy hồ này sao”

Mamút thú há miệng gật đầu lia lịa như đồng ý với Vũ Thiên, nhưng về mặt Vũ Thiên lại đang khác lạ mà thắc mắc vì không hiểu sao Tiểu Bạch, có thể chìm dưới đáy hồ nước không hề tạo thành chút uy hiếp gì với nó

Hấn nhìn mamút thú rồi liền nhảy vào trong hồ nước mà không hề đứng trên mặt hồ nữa, mamút thú ngó nghiêng một hồi rồi cũng ngụp lặn xuống hồ nước theo sau Vũ Thiên, không ai nghĩ với thân to lớn của nó lại có thể bơi được trong hồ nước này, may là hồ nước rộng

Sâu trong hồ nước, Vũ Thiên liền bơi sâu xuống, mamút thú thì bơi cạnh không xa và chính Vũ Thiên cũng không có ý định đóng băng toàn bộ hồ nước này vì nếu làm vậy chính hấn đang đóng băng hấn cùng mamút thú thì sẽ không thể nào bơi tiếp mà tiến sâu xuống đáy hồ

Nước trong hồ vốn dĩ đã đục bởi mamút thú nhưng lúc này đã bị Vũ Thiên gia nhập làm cho đục thêm, khiến hấn khó có thể nhìn rõ mọi thứ dưới đáy hồ, nhưng chính hấn mò lùng tung dưới đáy hồ cũng không hề bắt gặp bất cứ loài động vật dưới nước nào nhưng cũng có rất nhiều loài thực vật sâu dưới đáy hồ này cùng mấy con sinh vật nhỏ tí, mắt hấn không thấy được

Hấn tìm kiếm quanh dưới đáy hồ nước một lúc nhưng lại không hề thấy gì mặc dù hấn vẫn cảm nhận được Tiểu Bạch đang ở nơi nào đó quanh đây

Vũ Thiên lắc đầu mà hướng phía trên mặt hồ bơi lên, mamút thú cũng tiến lên theo, Vũ Thiên vừa trôi lên mặt hồ liền thở hắt một hơi mà nhìn quanh mặt hồ nước đã bớt tạo gợn sóng mà về mặt hơi khó hiểu không biết Tiểu Bạch đang gần nơi nào

Cùng với đó chính là mamút thú cũng đã trôi lên khiến cho gợn sóng mạnh hơn nhưng nó lại nâng Vũ Thiên lên lưng mình rồi dùng vòi của mình mà chỉ thẳng tới nơi thác nước đang đổ xuống khiến Vũ Thiên nhìn sang mà hơi nghi hoặc rồi nhìn nó mà như xác định mắng một câu

“Sao nãy giờ mày không nói”

Vũ Thiên nhìn cặp ngà của mamút thú rồi liền rời lưng nó mà nhảy xuống hồ nước lại nhưng lần này hấn không tiến xuống đáy hồ mà liền tiến tới gần nơi thác nước đang đổ mạnh xuống hồ mà tìm

Nhưng khi tới gần sát, Vũ Thiên lại kinh ngạc vì nước đổ từ trên xuống rất mạnh khiến hấn còn thấy áp lực do tiếng nước va vào nhau tạo thành âm thanh truyền xuống nơi hấn đang bơi gần

Vũ Thiên lại xoay đầu đã nhô ra khỏi mặt nước mà nhìn mamút thú phía sau hỏi “mamút, Tiểu Bạch mất tích ở nơi này sao”

Mamút thú liền gật đầu lia lịa rồi lại đập mạnh xuống mặt nước rồi dùng vòi chỉ thác nước rồi lại chỉ xuống đáy hồ nơi thác nước đang đổ xuống

Vũ Thiên lại không hỏi thêm nó mà liền ngụp lặn xuống, hấn nhìn quanh nơi những tầng đá to tạo thành tường của phần đất nhô cao này và cũng chính vì vậy mà tạo thành thác nước này đang đổ xuống che khuất phía trên, rồi nhìn một hồi từ gần sát mặt nước tới xuống dưới đáy ngang dọc rồi lại nhìn từ dưới đáy lên lại theo hướng giữa rồi ngừng ngay chính giữa thác nước ngang bốn mét đang đổ xuống gần sát mặt hồ nơi mà dòng nước từ trên cao đổ xuống rất mạnh khiến hấn không kịp chú ý

Nhưng khi nhìn kỹ rồi lại khiến Vũ Thiên kinh ngạc như nghĩ ngờ vì hần thấy đó chính là một cái hồ nhỏ, rộng khoảng năm mươi cen, phía trong hần chỉ thấy đúng một màu tối đen mà tự nói “Tiểu Bạch, chắc đã chui vào đây”

Vũ Thiên liền định tiến vào vì hần nhìn thấy cái hồ này đủ cho thân hần chỉ khoảng dưới ba mươi cen dư sức cho hần chui tọt vào cái hồ nước này, nhưng Vũ Thiên lại đành ngừng lại vì dòng nước phía trên đổ xuống rất mạnh đủ sức khiến cho tấm lưng hần phải bồng rất

Vũ Thiên lại hướng lên trên mà ngoi đầu nhìn mamút thú, rồi nhìn dòng nước đang trút xuống nơi cái hồ hần định tiến vào mà trầm ngâm chốc lát rồi liền mở to mắt mà cười rồi lại ngụp lặn xuống một khoảng

Vũ Thiên lại hướng cánh tay lên trên, mặt nước nổi bong bóng cùng lúc đó mặt hồ nơi hần đang lặn xuống một khoảng đang dần bị đóng băng lại mà hướng thẳng tới nơi sát mép tường đá ngay chân nơi dòng nước đổ xuống khiến cho dòng nước đang đổ từ trên xuống liền chạm vào mặt băng dày mấy cen mà lan ra phía ngoài nơi mamút thú đang bơi giữa hồ mà nhìn hần, lần này nó cũng không tiến theo

Vũ Thiên ngẩng đầu lên nhìn mặt hồ phía trên mình đã bị đóng băng lại nửa hồ cũng như chặn đứng dòng nước mạnh đang đổ mạnh xuống kia mà thờ phào trong lòng rồi liền hướng tới nơi cái hồ nước mà tiến vào và lúc này dòng nước dưới lớp băng đã ngừng động

Tiến vào chưa sâu nhưng cũng khiến cho Vũ Thiên cảm nhận được sự khác biệt trong hồ nước này vì hần không thấy gì cả, ngoài một mảng đen như mực, hần liền đưa hai tay đã chuyển sang băng về trước để tạo chút ánh sáng trong cái hồ nước đen thui này mặt dù nước không hề đen

Vũ Thiên đã tiến vào ba mét nhưng hần chỉ có thể bơi thẳng vào, có khi còn phải hơi cong người, khi tiến vào thêm một mét nữa thì một giọng nói đã ập vào tai hần, nhưng do nước đang vây chung quanh, nên hần chỉ nghe được ù ù có khi được vài chữ

“... c...á ... n...h.a.nh ... t...a ra, nguoi ... t...a l...àm ... c...hứ”

Vũ Thiên cũng đã nhận ra được giọng nói này là của ai, chính là của Tiểu Bạch khiến hần phải than thầm “không biết nó lại phá hoại gì mà tiếp tục bị bắt”

Giọng nói của Tiểu Bạch lại tiếp tục vang bên tai hần nhưng lần này thì lại rõ hơn vì hần đã tới gần, mặc dù vẫn mất vài chữ “mau, thả t...a r...a, Thiên ca của ... tha ...”

Khi mà giọng nói của Tiểu Bạch dứt thì Vũ Thiên cũng liền nghe thấy một giọng nói trẻ nhỏ khác vang lên, có vẻ không hề tức giận hay uy hiếp gì Tiểu Bạch mà có chút mong chờ nó

- Ta chỉ muốn nguoi ở lại đây chơi với ta, chẳng lẽ không được sao!

- Cá ngọc, ta làm sao ở lại đây với nguoi được, ta ở trên cạn, nguoi ở dưới nước, làm sao có thể ở chung với nhau được!

Vũ Thiên đã tới gần nên nghe thấy rất rõ lời Tiểu Bạch đang rống lên khiến hần phải lằm bằm trong lòng hai chữ “cá ngọc”

- Sao lại không ở lại, nơi này rất vui mà, nguoi ở lại với ta đi!

Giọng nói của đứa trẻ vẫn vang lên mà ngập trong hi vọng nhưng Tiểu Bạch lại tiếp tục rống lên “vui cái đầu cá ngọc, nơi này toàn nước và rông rêu, xung quanh toàn là đá, làm sao mà vui được”

“Mau thả ta ra”

“Nguoi là ai”

Giọng đứa trẻ lại vang lên nhưng không hướng Tiểu Bạch mà như hướng một ai đó nói to khiến Tiểu Bạch chỉ biết nhìn theo cá nhỏ mà kinh ngạc trong chốc lát nhưng rất nhanh mừng rỡ mà hét to:

- Thiên ca, mau cứu đệ, đệ bị cá ngọc này bắt rồi!

Vũ Thiên chỉ biết trợn mắt khi đã tới gần nơi giọng hai đứa trẻ phát ra, hần nhìn về phía cá nhỏ, toàn thân bảy sắc mà định nói, nhưng miệng định mở rồi lại ngừng mà chỉ có thể nhìn chú cá bảy sắc nhỏ khoảng ba đốt ngón tay, mắt mở trừng trừng không chớp bao giờ, khi nó lại tiếp giọng “ta muốn nó ở đây với ta và cả tên quái vật to xác nguoi cũng sẽ ở đây với ta”

Vũ Thiên kinh ngạc khi nghe thấy lời cá nhỏ vọng rất rõ vào tai hần, mặc dù nước đang ngăn cách mà không hề sót một chữ, ngay cả Tiểu Bạch đang bị nhốt trong cái lồng nước khi nói cũng không rõ như vậy rồi nhìn con cá nhỏ vì nhận thấy nó cũng là thú tu giống như Tiểu Bạch nhưng có vẻ như thấp hơn Tiểu Bạch nhưng không hiểu vì sao Tiểu Bạch lại bị bắt mà lúc này như đang bị nhốt trong lọ

Khi cá nhỏ dứt lời thì liền nơi Vũ Thiên đang bơi thẳng như lúc tiến vào liền xuất hiện bong bóng xanh như nước biển hướng hần mà bao lại từ đầu tới chân mà ngăn cách dòng nước đang chèn ép lấy hần, tách ra, khiến hần kinh ngạc mà thốt lên hai chữ trong lòng “cái này”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Cá Thất Sắc

Nơi này hơi tối nhưng nhờ bong bóng thủy mà nhìn rõ hơn, Tiểu Bạch bị vây trong cái bong bóng thủy hình tròn mà chạm qua, chạm lại nhưng cũng không thể nào chọt thủng được cái bong bóng thủy, nó lại nhìn Vũ Thiên cũng bị bao lấy như mình mà gọi to có chút không tin:

- Thiên ca, huynh cũng bị cá ngốc này bắt rồi sao, nếu thế ai cứu đệ đây!

“Tiểu Bạch”

Vũ Thiên mắt tròn xoe nhìn Tiểu Bạch đang đạp bốn chân vào bong bóng thủy mà gọi nó cùng với đó là lời cá nhỏ đã vang lên “hai người sẽ ở đây chơi với ta”

“Tiểu cá này” Vũ Thiên ngừng lời không nói tiếp mà toàn thân bằng nguyên lực vận khởi hấn cũng chuyển sang băng thể khiến cho cá nhỏ nhìn thấy phải kinh ngạc nhưng nó lại không kịp làm gì thì toàn bộ đáy hồ nước này đã bị đóng băng một cách nhanh chóng

Vũ Thiên có chút bất đắc dĩ vì chính hấn cũng gặp khó khăn trong việc đóng băng cái hồ nước này khiến hấn cũng gặp khó trong việc di chuyển, bong bóng thủy của “tiểu cá” tạo ra đã bị hấn đánh vỡ cùng với đó là hấn thu lại băng nguyên lực đang vây gần hấn mà bơi tới nơi chú cá nhỏ đã bị đóng băng mà nắm chặt nó trong tay trái rồi hấn liền khôi phục lại nơi này khi đã thu lại băng nguyên lực

Tiểu Bạch đã thoát ra khỏi cái bong bóng thủy của “tiểu cá” mà mắt đảo liên tục nhìn Vũ Thiên định mở miệng nói nhưng rồi lại thôi vì biết mình đang ở nơi nào

Vũ Thiên nhìn đáy hồ nước rộng hơn miệng vào chỉ khoảng sáu mươi cen nhưng cũng đủ cho hấn cong người mà xoay đầu lại rồi nhìn Tiểu Bạch bị hấn đá thẳng lên phía trước hướng thẳng lối ra miệng hồ nước này mà mắt trợn lên

Vũ Thiên tay nắm chặt cá nhỏ rồi nhìn Tiểu Bạch đang ở trước đầu mình mà gật đầu với nó rồi bơi thẳng tới trước cách nó một chút dùng mắt ra hiệu cho nó bơi ra ngoài

Tiểu Bạch thấy vậy thì liền cong bốn chân đạp liên hồi, đuôi xoay thành vòng tròn, đầu gật lên, gật xuống, có vẻ nó đang dùng “điệu bơi hồ” bơi ra lối vào hồ nước

Vũ Thiên theo phía sau mắt mở cực to, má phình lên như rắn hổ mang, rồi mắt lại nhắm lại cùng nó tiến ra ngoài

Chỉ mắt không biết bao nhiêu giây, Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đã tiến ra khỏi hồ nước mà đã bơi ra giữa hồ nước, hấn cùng Tiểu Bạch liền leo lên mặt băng mà Vũ Thiên đã tạo ra vây kín một nửa mặt hồ, từ sát mép đá nơi dòng nước phía trên đổ xuống mà tiến ra giữa hồ

Vũ Thiên đứng ngay mặt băng giữa hồ hấn tạo ra mà nhìn cá nhỏ trên tay trái mình vẫn bị đóng băng mà chưa nói gì, Tiểu Bạch đã bay lên mà đứng giữa không trung, ngang vai Vũ Thiên mà lắc lư thân khiến nước đang làm ướt sũng bộ lông nó liền bắn tung tóe, mamút thú đang tắm mát nơi dòng thác đổ xuống mặt băng liền đi tới cạnh hấn mà há miệng phát ra tiếng gì đó

- Thiên ca, cá ngốc chết rồi sao!

Tiểu Bạch nhìn cá nhỏ trên tay Vũ Thiên mà hỏi vì thấy nó vẫn bị đóng băng nên gục đầu hỏi mà không để ý mamút thú đang hỏi nó

Vũ Thiên nhìn nó mà lắc đầu, lòng bàn tay đang đặt cá nhỏ liền tỏa ra băng nguyên lực mà thu lấy lớp băng phủ lấy cá nhỏ đã biến mất, chú cá nhỏ đã hiện ra trước mặt Vũ Thiên cùng nhị thú

Cá nhỏ liền thẳng thân lại như lúc nó bơi mà không nằm sấp nghiêng sang một bên như lúc nãy, hai mắt không bao giờ chớp của cá nhỏ nhìn Vũ Thiên cùng nhị thú mà kinh ngạc trong lòng, nó há miệng mà nói trong nước mắt ướt đầy lòng bàn tay Vũ Thiên “tiểu cá đã ra khỏi cái hồ nước rồi sao, tiểu cá đã rời khỏi rồi sao”

Vũ Thiên cùng nhị thú nhìn nhau rồi nhìn cá nhỏ đang nước mắt như mưa, Tiểu Bạch lại lên tiếng nhìn cá nhỏ mà hỏi

“Cá ngốc, người nói vậy là sao”

- Ta đã từ một con sông “Panth Phên” men theo dòng suối nơi con sông để tiến ra nơi “biển lớn” một nơi rộng lớn vô cùng, ta đã vượt qua rất nhiều con sông, thác nước, hồ nước, con suối nhưng rồi lại bị nhốt ở cái hồ nước nơi hồ nước này, khi mà trượt xuống dòng thác vô tình bị dòng nước đẩy ta vào trong hồ nước mà không thể nào thoát ra, mặc dù ta đã cố gắng muốn rời khỏi cái hồ nước này nhưng lại không được vì bị chính dòng nước phía trên đổ xuống ngăn cản!

- Ta đã nghĩ mình sẽ không thể nào rời khỏi cái hồ nước đó nhưng hôm nay các người đã đưa ta ra khỏi nơi đó!

Cá nhỏ liền nhìn Tiểu Bạch mà ngừng nước mắt, khi nó dứt lời càng khiến cho Vũ Thiên cùng nhị thú phải trợn lên, Tiểu Bạch mắt hồ mở to hơn đảo liên hồi, bốn chân chụm lại, đầu hồ lắc mà ngoác miệng cười toe toét chỉ chân nói to như không tin những lời cá nhỏ vừa nói:

- Cá ngốc, ngươi đang nói xạo ta cùng Thiên ca phải không, mà ta thấy, một mình ngươi cũng dám đi xa như vậy sao!

- Ta ... t...a, ta đi chung với Cá Ngừ Sắc, nhưng mà bây giờ có lẽ cậu ấy cũng đã gần tới “biển lớn”

Cá nhỏ lắc thân khi nghe Tiểu Bạch hỏi mà đáp lời trong do dự nhưng rồi cũng ngập ngừng chút lát rồi nói nhanh

- Cá Ngừ Sắc không ở lại cứu ngươi sao!

Vũ Thiên khó hiểu nhìn cá nhỏ mà hỏi, mamút thú cùng Tiểu Bạch nghe vậy liền gật đầu lia lịa, Tiểu Bạch còn nói thêm vào “cá ngốc, tên Cá Ngừ Sắc không ở lại cứu ngươi sao”

Chỉ là cá nhỏ lại không hề nói thêm gì mà chỉ để Vũ Thiên cùng nhị thú nhìn nó, nhưng rồi lúc này nó lại búng thân mà bắn ngược xuống hồ nước, cá nhỏ bơi ở dưới hồ nước mà nhìn về phía Vũ Thiên cùng nhị thú đang đứng trên tầng băng kính ngạc nhìn nó ở dưới hồ nước đối diện, cá nhỏ liền hét to trước khi xoay thân lại

- Cá Bầy Sắc là tên của tiểu cá!

- Tiểu Bạch là ta, đây là Thiên ca, tên to thân nhất là mamút!

Tiểu Bạch há to miệng mà hét lớn với cá nhỏ khi nó xoay thân mà hướng con suối nhỏ bơi nhanh đi khi mà nói dứt cái tên nó mà không hề trả lời câu trước của nó cùng Vũ Thiên

Vũ Thiên nhìn Cá Bầy Sắc đã mất hút nơi khúc quanh con suối bị những nhánh cây che khuất mà ngẩn ngơ một hồi rồi lại nhìn Tiểu Bạch mặt đang yểu xiu còn mamút thú thì vẫn vậy chỉ nhìn thẳng phía trước

- Tiểu Bạch, sao để lại chui vào trong hồ nước để rồi bị bắt hả!

Vũ Thiên về mặt lạnh giá bộ mà hỏi nó, khiến Tiểu Bạch liền giật mình nhưng rồi lại lắc đầu quảy quảy mà đụng đầu vào vai hắn rồi lại bay vòng ra trước tới cạnh mamút thú mà đậu trên hai cái ngà của nó nói trong ngập ngừng với hắn trong liên hồi

“Thiên ca, tại đệ đợi huynh tu luyện lâu quá”

“Nên đệ với mamút mới đi lòng vòng gần mép con suối”

“Mà bắt gặp thác nước nên đệ với nó mới bay vào, tắm đó mà”

“Chúng ta, quay lại Dược Viên”

“Nhưng rồi để lại bắt gặp cái hồ nước, tại đệ tò mò nên đệ mới vào xem thử, ai dè gặp ngay cá ngốc”

“Và rồi, bị nó bắt luôn, nhốt cả mấy tiếng”

Vũ Thiên lắc đầu nhìn mamút thú nói nhanh, mặc kệ Tiểu Bạch đang nói liên hồi mà bước đi trên mặt hồ khi đã đóng băng toàn bộ mặt hồ để mamút thú theo sau rồi mới thu lại

Rời xa thác nước, Vũ Thiên lại leo lên lưng mamút thú, Tiểu Bạch đã được mamút thú nâng lên bằng vòi quần lại mà nhấc chân bước đi. Nhưng lúc này, nhị thú nhìn nhau như đang nói gì đó

- - - - -

Dược Viên tuy rộng nhưng cũng chỉ có vài bóng người cho nên nó rất vắng lặng nhưng bây giờ đã có thêm nhị động vật nữa nên đã nhộn nhịp hơn trước

Nhưng hương thơm lại lan tỏa khắp Dược Viên từ ba khu thảo dược trồng đầy các loại thảo dược

Hai tháng nữa trận đấu pháp với Vũ Phiến Môn sẽ diễn ra nhưng hai tháng vẫn chưa tới mà một tháng đã qua

- - - - -

Trong một tháng này, Vũ Thiên cũng chỉ quanh quẩn trong Dược Viên phá hoại cùng nhị thú và hai vị sư huynh của mình, quảy nát ba khu thảo dược cùng roi tung hết mảnh đất xung quanh mấy căn nhà tranh

Nhưng hôm nay, có vẻ là ngày khác biệt của hắn, ánh nắng len lỏi được vài tia, hắt qua khe phòng mà chiếu thẳng vào mặt Vũ Thiên, nơi chiếc giường tre mà hắn vẫn còn say giấc nồng mà co ro như gấu bông

Vũ Thiên mở mắt mà quờ quạng nhìn quanh khắp phòng nhưng lại không thấy bóng dáng nhỏ bé của Tiểu Bạch đâu vì mỗi lần như mọi khi Tiểu Bạch hay đánh thức hắn dậy

Khiến Vũ Thiên ú ớ mà gọi to “Tiểu Bạch, đệ đâu rồi?”

Vũ Thiên bật dậy mà cuốn lấy nhanh một bộ y phục là một cái áo ngắn tay cùng chiếc quần dài phủ tới mắt cá chân rồi liền mở toan cửa

Hắn liền chạy nhanh tới khu thảo dược của mình nhưng lại không có gì ngoài mấy cây thảo dược đang lay động thân cùng cành có vẻ đang đón gió

Vũ Thiên liền dụi mắt mà nhìn kỹ một lần nữa rồi chạy sang khu thảo dược của Thùy Phong, liền nhìn thấy Thùy Phong đang loay hoay một mình với đám thảo dược mà hỏi nhanh:

- Thùy Phong sư huynh, huynh có thấy Tiểu Bạch của đệ ở đâu không!

Thùy Phong vốn dĩ vẫn đang cắt tia thảo dược liền ngẩng ra nhìn Vũ Thiên mà lắc đầu rồi ngạc nhiên nói:

- Nó không bên cạnh đệ sao, ta vẫn thấy nó đùa giỡn với mamút thú lúc nãy mà, hay là nó đang ở bên Ngừ Hải, đệ sang đó xem sao!

Vũ Thiên chỉ biết gật đầu rồi hướng thẳng sang khu thảo dược của Ngừ Hải mà lao nhanh tới, hắn chưa tới nhưng giọng hắn thì đã vọng khắp khu thảo dược của Ngừ Hải “Ngừ Hải sư huynh, Tiểu Bạch của đệ có tới đây không?”

Tuy nhiên, Ngừ Hải vẫn chưa kịp trả lời thì Vũ Thiên đã xuất hiện mà nhìn vào trong vòm mắt càng kinh ngạc khi thấy chỉ một mình Ngừ Hải, cũng đang nhìn lại hắn, khiến Vũ Thiên gãi đầu khó hiểu mà hỏi câu khác “Ngừ Hải sư huynh, Tiểu Bạch cùng mamút, không ở nơi này sao?”

Ngừ Hải lắc đầu vẫn cắt tia đám thảo dược “lúc nãy, ta còn thấy nó và mamút ở quanh đây nhưng rồi nó lại rù mamút đi đâu đó, nói là giúp người!”

“Giúp đệ?”

Vũ Thiên ngẩn ra, không hiểu gì cũng chẳng biết mamút thú lại bị Tiểu Bạch dụ đi đâu rồi

- Ngừ Hải sư huynh, nó không còn nói gì thêm sao!

Vũ Thiên vẫn không hiểu rõ lắm đành phải hỏi thêm, Ngừ Hải nhìn đám thảo dược rồi vỗ vỗ đầu mà nhớ lại gì đó mà giọng ngắt quãng “ta còn nghe thấy nó gọi tên ai đó, hình như là ... hình như ... tên ... tên Nguyệt tỷ tỷ gì đó”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Hái Thảo Dược

“Phương Nguyệt sao” Vũ Thiên lăm bắm mấy chữ khiến cho Ngừ Hải đang cắt tia thảo dược liền ngừng lại nhìn Vũ Thiên đang lao nhanh ra hướng ngoài Dược Viên thì kinh ngạc mà tự nói:

- Phương Nguyệt, cái tên này sao giống nữ thế nhi!

Nhưng rồi Ngừ Hải lại tiếp tục mà cắt tia thảo dược tuy trong lòng vẫn còn thắc mắc, Vũ Thiên lúc này đã đứng trước lối vào Phương Viên mà nhìn vào nhưng lại không thấy gì vì bị những gốc cây to gần lối vào che khuất, hắn đá chân qua lại rồi cũng lắc đầu mà tiến vào trong

Phía trong biệt viện Phương Viên, đang dần tiến ra phía ngoài ba nữ cùng nhị thú, một to và một nhỏ; to thì đang đi giữa tam nữ, nhỏ thì đang bay vòng quanh luân chuyển liên tục

- Nguyệt tỷ tỷ, Thiên ca của đệ kêu đệ sang đây gặp tỷ đó!

Phù Hiểu tay vuốt bộ lông dài của mamút thú mà hỏi nó:

- Tiểu Bạch, đệ lại dẫn cả mamút sang đây cơ à!

Tiểu Bạch bay vòng quanh liền nhìn Phù Hiểu mà gật đầu, trong vòm mắt của nó, có vẻ quả thật đã dẫn dụ mamút thú sang đây, nó lại nhìn mamút thú đi giữa Phù Hiểu cùng Nghệ Tuyết lại còn đang vuốt vuốt bộ lông dày của mamút thú nhưng mamút thú chỉ lúc lắc cái đầu, có vẻ rất thích mà bước chân cứ nhấc tới tiến ra khỏi Phương Viên mà không hề tỏ vẻ khó chịu gì

Tiểu Bạch lại bay vòng quanh tam nữ rồi đậu trên ngà mamút thú:

- Ba tỷ, chịu sang Dược Viên gặp Thiên ca của đệ rồi sao!

- Tiểu Bạch, tam tỷ đây, chỉ đang đưa đệ quay lại Dược Viên mà thôi vì đệ cứ luân chuyển khiến cho biệt viện không thể nào yên được!

Nghệ Tuyệt nhìn nó mà cười ngọt nhưng không thành tiếng nhưng lại khiến Tiểu Bạch gục đầu trên ngà mamút thú, mamút thú lại lắc lư thân dùng vòi mà đụng nhẹ vào đầu Tiểu Bạch, có vẻ là đang đồng cảm với nó hơn là an ủi, Tiểu Bạch quay phắt đầu sang bên mà nhìn Nghệ Tuyệt hỏi nhỏ:

- Tuyệt tỷ, tỷ nói đệ là kẻ nói nhiều sao!

- Tiểu Bạch, ý của Tuyệt tỷ không phải là như vậy, mà là muốn đệ nhanh quay lại Dược Viên, chắc chắn Thiên ca của đệ đang tìm đệ vì đã trốn sang đây, đó!

Phuong Nguyệt đi trước mỉm cười mà xoay đầu nhìn mặt hồ nhỏ bí xí đang nhìn Nghệ Tuyệt đi ngang vai còn vuốt bộ lông mamút thú

Chỉ là Tiểu Bạch đã ngẩng đầu lên nhìn Phuong Nguyệt, vầng trán của nó nhăn lại mà lắc đầu quày quặt tỏ vẻ không tin mà miết chân vào ngà mamút thú “Thiên ca, chẳng nhớ đệ tỷ nào mà chỉ mãi lo ngủ thôi, đã vậy còn đập đệ rớt xuống giường liên tục”

“Vũ Thiên”

Tam nữ đồng loạt nhìn về phía trước lối vào Phuong Viên mà nói to hai chữ, cùng lúc đó Vũ Thiên cũng đã đi vào được một đoạn vừa kịp nghe thấy câu cuối Tiểu Bạch nói xấu mình mà liền đứng khựng lại nhìn nó đang gục mà lắc đầu liên tục có vẻ chưa thấy hấn nên liền gọi to:

“Tiểu Bạch, ta đập đệ rớt xuống giường từ lúc nào há” khiến cho Tiểu Bạch giật mình mà nhìn hấn, miệng há to rồi lại lấy chân vỗ miệng “đệ có nói vậy sao”

Chỉ là nhìn về mặt giả ngu của nó khiến Vũ Thiên phải ngẩn ra nhìn nó đang nói tiếp mà cổ họng có chút cứng lại không thể trả lời

“Thiên ca, huynh đứng đây đợi Nguyệt tỷ tỷ rồi sao, nếu thế, sao còn sai đệ sang đây kêu Nguyệt tỷ tỷ sang chứ”

Tiểu Bạch đã bay lên không trung mà dùng đưa bốn cái chân trước mặt tam nữ cùng hấn, mặt hồ xoay, nhìn Vũ Thiên rồi lại nhìn Phuong Nguyệt mà cười to nơi này, khiến cho Phù Hiểu, Nghệ Tuyệt mắt muốn nổ tung nhìn nó đang tạo dáng trên không mà không thốt nên lời, mamút thú đã vòng mà chạy đến bên cạnh Vũ Thiên lại còn dùng vòi quấn lấy tay hấn

- Vũ Thiên, người lại nhớ tới Nguyệt muội của Phuong Viên chúng ta sao mà lại sang đây hả, lại còn sai Tiểu Bạch, may là có ta, nếu không nó đã bị tỷ, muội khác trong viên xoa đầu nó thành quả bóng tròn!

Vũ Thiên gãi đầu vuốt vuốt bộ lông mamút thú mà leo lên lưng nó, ngồi trầm trệ trên đó, mắt lại nhìn Tiểu Bạch mà ngoắc tay

Tiểu Bạch đã bay tới cạnh nhưng đậu trên hai cái ngà của mamút thú mà đứng trên đó nhìn hấn, nhưng Vũ Thiên lại vỗ mamút thú nói nhỏ “quay lại Dược Viên, mamút”, mamút thú đã xoay thân mà bước đi còn Vũ Thiên lại ngoái đầu lại nhìn tam nữ nói to:

“Tiểu Bạch đã làm phiền Phuong Viên, cho Dược Viên cáo lỗi, Dược Viên sẽ quét mông nó sau”

Tam nữ nhìn Vũ Thiên vỗ mông mamút thú bỏ đi nhanh mà căng mắt nhìn nhau ngạc nhiên hiện ra trong mắt và không hiểu chuyện gì đang xảy ra với hấn

Phù Hiểu nhìn mamút thú đã tiến ra mà lăm bằm trong khó hiểu “tên tiểu tử này, hành động thật quái lạ”

Nghệ Tuyệt lại gật đầu theo mà nhìn về hướng Dược Viên, rồi lại nói với nhị nữ “chúng ta quay lại biệt viện, tỷ vẫn đang tìm cách thi triển cái thanh binh khí vừa mới lấy được trong tháp bình khí”

Tiếng bước chân của tam nữ đã vang lên mà xoay người quay lại Dược Viên trong vẻ mong lung không hiểu Vũ Thiên cùng nhị thú đang làm trò gì

Dược Viên

Vũ Thiên đã vẫn ngồi trên vai mamút thú hấn nhìn Tiểu Bạch mà nói nhỏ “Tiểu Bạch sao đệ lại chạy sang Phuong Viên làm gì chứ”

Tiểu Bạch há miệng giọng lí nhí “không phải đệ đã nói hết rồi sao” càng khiến Vũ Thiên ngẩn ra định hỏi tiếp mà truy vấn nó thì giọng của Diệc lão từ đâu đã truyền vào tai hấn “Vũ Thiên, con cùng Ngữ Hải, Thụy Phong đi Tam Thảo Viên mà hái thảo dược đi”

Vũ Thiên hơi kinh ngạc nhưng cũng không từ chối, hấn gật nhẹ đầu, cũng không trả lời Diệc lão vì không biết Diệc lão đang ở nơi nào

Mamút thú đã ngừng ngay dãy nhà tranh, Vũ Thiên nhìn nhị thú mà nói “đợi ta chút” rồi liền nhảy xuống mà tiến vào phòng mình lấy ra một cái giỏ nhỏ được đan bằng tre rồi lại leo lên trên lưng mamút thú lại mà tiến tới Tam Thảo Viên

Mặc dù khi tiến tới ba khu thảo dược lại không hề thấy Ngữ Hải, Thụy Phong đâu nhưng hấn liền nghĩ biết chắc hai vị sư huynh đều đã ở Tam Thảo Viên nên liền thúc mamút thú đi nhanh

Khi tới lối đường mòn thì liền ngừng lại nhìn hai bên trái, phải mà kinh ngạc vì thấy bóng dáng của hai vị sư huynh đã hướng hai hướng mà gần khuất từ lúc nào

Nhưng có vẻ hai người cũng đã thấy hấn mà giọng hai người đã cùng vang lên rất to mà vọng tới Vũ Thiên cùng nhị thú

“Vũ Thiên, khi mặt trời lặn, thì phải quay lại Dược Viên”

“Vũ Thiên, Diệc lão nói chúng ta đi hái thảo dược, chắc Diệc lão lại đang chuẩn bị luyện chế đan dược ...”

Tiếng nói của hai người cũng đã nhỏ dần, Vũ Thiên cùng nhị thú ngẩn ra một hồi rồi hần cũng thúc nhẹ vào bụng mamút thú đi thẳng hướng trước mặt, hướng mà Diệc lão vẫn hay đi hái

Nhưng hần cũng không dám đi xa mà chỉ đi gần trong bán kính hơn năm mươi mét để tìm kiếm thảo dược trong khu rừng này

Chưa tiến được bao xa thì Tiểu Bạch vẫn đậu trên đầu mamút thú liền xoay thân nhìn hần đang trên lưng mamút thú mà nói “Thiên ca, đệ cũng đi tìm thảo dược ở hướng khác nha”

Vũ Thiên nhìn nó đang dùng cặp mắt mong đợi mà hơi do dự trong lòng vì hần không biết có nên cho tiểu phá hoại này đi chỗ khác không nhưng rồi Vũ Thiên lại nhìn mamút thú mình đang cười mà nhảy xuống vỗ vỗ vào bụng nó “mamút, đệ đi cùng Tiểu Bạch, nhớ canh chừng nó giúp ta”

Mamút thú nhìn hần mà gật đầu còn Tiểu Bạch lại há miệng mà trách “Thiên ca, huynh lại sợ đệ gây chuyện sao” Vũ Thiên gật đầu rồi lại đưa chiếc giỏ đang đeo mà choàng vào ngà mamút thú nhìn nó có vẻ đang buồn rười rượi nhưng đành chịu mà dặn “Tiểu Bạch nếu tìm được thảo dược nào thì cho vào đây”

Tiểu Bạch gật gù rồi vỗ chân vào đầu mamút thú nhưng vẫn nói với hần “đệ đi trước đây” rồi cùng tiến về một nơi lùm cây

Vũ Thiên nhìn nó rồi hướng một nơi gần hướng nó đi mà tiến tới tìm kiếm thảo dược

Hoàng hôn dần buông, trong Túi Trữ Vật của Vũ Thiên cũng đã đầy ắp thảo dược, nhưng lúc này Vũ Thiên vẫn đang đứng trước một loại thảo dược mà hần không biết tên nhưng thực ra, tất cả các loại thảo dược có trong Túi Trữ Vật của hần lúc này, thì hần cũng thật không biết tên loại nào mà chỉ thu lấy theo cảm quan bằng cách quan sát và ngửi mùi rồi quyết định có nên thu lấy hay không

Đám thảo dược này xoắn mà nhỏ như đám cỏ liền được hần thu lấy rồi định tìm kiếm tiếp thì từ phía xa bóng dáng to lớn của mamút thú đã hiện ra, trong nó lúc này, có vẻ rất gấp gáp lẫn tất tưởi khi cong bốn chân chạy tới mà dùng vôi quần lấy tay hần như lời đi đâu đó

Khiến Vũ Thiên mới đầu có chút bất ngờ nhưng khi không thấy Tiểu Bạch cạnh nó thì liền hiểu “Tiểu Bạch lại gặp chuyện nữa rồi, mamút, mau chạy tới đó” Vũ Thiên đã leo lên lưng nó mà nói, mamút thú liền rống lên một tiếng rồi chạy nhanh, quay lại chỗ Tiểu Bạch

Chỉ thấy mamút thú chạy vù vù, lách quanh những gốc cây mà né tránh, rồi cũng tới nơi Tiểu Bạch đang đứng trước một gốc cây to dưới gốc cây là một cây mỏng như chiếc lá thân đẹp có vài chiếc lá chia ra, nhưng khi tới gần Vũ Thiên lại cảm nhận được nguyên khí ẩn chứa trong cây mỏng này mà từ lúc tìm kiếm thảo dược nơi này hần không hề cảm nhận được bất kỳ một cây nào ẩn chứa nguyên khí

Còn Tiểu Bạch có vẻ nó đã khôi phục lại bình thường toàn thân lác lư xung quanh quang cam đã xuất hiện mà thay thế quang đồ tuy rất nhạt nhưng Vũ Thiên cũng nhìn ra được Tiểu Bạch đã tiến vào cảnh mà tiến vào Hạ Vương

Vũ Thiên trầm ngâm hỏi “Tiểu Bạch, đệ mới tiến cảnh sao”

Tiểu Bạch nhìn hần mà lác lư toàn thân rồi bay lên đầu mamút thú gật đầu với hần “đệ mới nuốt đám thảo dược này chả biết có lên cấp không nữa nhưng đệ thấy sức mạnh đang tràn trề”, Tiểu Bạch lại chỉ chân:

- Thiên ca, vẫn còn một cây, đệ chưa dùng này!

Vũ Thiên chỉ gật đầu rồi thu lấy cây còn sót lại của Tiểu Bạch, hần cũng không biết đây là loại thảo dược gì mà có thể khiến Tiểu Bạch tiến cảnh như vậy, bất quá hần quay lại Dược Viên hỏi Diệc lão thì sẽ rõ

Vũ Thiên liền leo lên lưng mamút thú mà nói với nhị thú:

- Chúng ta quay lại Dược Viên, chắc hai vị sư huynh cũng đã quay lại Dược Viên

Nơi mấy gian nhà tranh của Dược Viên

Vũ Thiên cùng nhị thú đã về tới hần cũng đã trong thấy Ngừ Hải, Thủy Phong đeo giỏ tiến tới từ lúc nào nhưng mà là đang hướng ra ba khu thảo dược đi tới, khi trong thấy Vũ Thiên đang cùng nhị thú tiến về nơi Diệc lão thì Ngừ Hải đã lên tiếng ngăn cản:

- Vũ Thiên, Diệc lão nói, chúng ta đem trồng chúng vào khu thảo dược, không cần phải đem cho người xem đâu!

Vũ Thiên nghe vậy thì đành gật đầu rồi cùng quay lại khu thảo dược mà trồng ngay đám thảo dược mới thu lấy này, vì khu thảo dược của hần cũng đang cần bổ sung những cây đã chết, thay thế những gốc cũ cùng loại bỏ những cây đã héo rũ mà thay nhanh trước khi chúng héo ngã

Không mất bao lâu Vũ Thiên cũng đã thờ hắc ra mà nhìn khu thảo dược rất được, ít sự chăm sóc của hần, có vẻ đã đầy đủ lại mà tiến ra ngoài đứng cạnh mamút thú rồi cùng Tiểu Bạch nhìn mamút thú mà nói:

- Mamút, đệ quay lại chuông của mình đi, ta và Tiểu Bạch đi gặp Diệc lão rồi cùng quay lại phòng của mình!

Mamút gật đầu mà chạy một mạch về cái chuông, còn Tiểu Bạch đã bay theo sau Vũ Thiên mà tiến tới phòng của Diệc lão, chỉ là không đợi hán gỗ cửa thì cửa đã tự mở ra, Diệc lão đã xuất hiện trước mặt mà hỏi hán từ lúc nào:

- Vũ Thiên, lần này tự động tìm lão già ta, có chuyện gì sao!

Vũ Thiên gật đầu rồi liền không để ý hay vòng vo mà lấy cây thảo dược như cây cỏ cao đẹp đưa cho Diệc lão xem rồi mới hỏi “Diệc lão người có biết nó là loại thảo dược gì không?”

Diệc lão chỉ cầm lấy cây thảo dược từ tay hán rồi trầm ngâm chốc lát rồi mới đáp lời:

- Nó là Yết Nam Thảo, nó có thể giúp tu nguyên giả cảnh giới Huyết khai thông thêm rất nhiều huyết đạo nhưng phải luyện chế mới dùng được

Diệc lão dứt lời liền thu lấy nó mà cất vào “giới chỉ” rồi lại nhìn hán mà ngạc nhiên “chỉ có chuyện này thôi sao?”

“Diệc lão, người luyện chế cho con dùng?”

Vũ Thiên vừa gật đầu xong thì Tiểu Bạch đã bay tới trước mặt Diệc lão chạm hai chân trước khiến Vũ Thiên vẻ mặt như đàn ra với nó vì không nghĩ là nó mới ngón hết một đồng thảo dược này mới tiến vào Hạ Vương bây giờ lại muốn dùng nữa

Diệc lão nhìn nó mà mắt tuy kinh ngạc vì đã nhìn ra cảnh giới lúc này của Tiểu Bạch nhưng cũng gật đầu với nó, tỏ vẻ yêu xoa đầu nó “tiểu thú, người thật biến thái, quả là không phải tiểu thú bình thường mới đó đã tiến vào Hạ Vương?”

Tiểu Bạch há miệng định đa tạ nhưng Diệc lão lại nói tiếp “muốn luyện chế cũng phải đợi ta tìm thêm vài loại thảo dược để phối hợp thì nguyên lực của viên Yết Nam Đan này nó mới mạnh hơn thì người mới có thể tăng tăng cảnh giới được”

Tiểu Bạch mắt sáng gật đầu lia lịa rồi bay cạnh Vũ Thiên, Diệc lão đã tiến vào trong phòng, để lại Vũ Thiên đứng đó ngơ ngác một hồi nhưng hán cũng liền cùng Tiểu Bạch quay lại căn phòng của mình trong khe khẽ

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Vũ Phiến Môn

Ngày cuối cùng của một tháng nữa lại sắp trôi qua, trời chạng vạng nơi Thanh Phong Phái, các vị trưởng lão cùng đệ tử chân truyền cũng đều đã tập trung trong Thanh Phong Điện, ngay cả Diệc lão cũng đã ở trong đây

Phía đông Thành Vị Thanh, chếch lên trên một khoảng, nơi này cũng tồn tại một môn phái tu nguyên được gọi là Vũ Phiến Môn

Vũ Phiến Môn được xây dựng hoàn toàn khác với Thanh Phong Phái mà tất cả các lối kiến trúc đều xây theo một đường thẳng, ngang, cong thành hình chữ U nhưng lại hướng về phía thành, nơi này cũng có rất nhiều phòng ốc riêng

Vũ Phiến Môn do hai người thành lập chính là Vũ Phiến Chất và Vũ Phiến Lương, nhưng hiện tại, môn chủ bây giờ chính là Vũ Phiến Lương

Ngoài môn chủ chính là các vị trưởng lão, nhưng trưởng lão trong Vũ Phiến Môn cũng không quá nhiều nhưng cũng chẳng phải ít, nhưng những trưởng lão nắm quyền quản lý trong môn lúc này cũng chỉ khoảng mười trưởng lão, còn tất cả trưởng lão khác đều đã ở cấm viện của môn, mười trưởng lão này cũng chính là mười trưởng lão được phép thu nhận đệ tử hạch môn nhưng có điều khác biệt chính là mỗi trưởng lão chỉ được phép thu nhận một đệ tử hạch môn duy nhất

Trước cổng vào Vũ Phiến Môn, được dựng một tảng đá to, khắc ba chữ nổi “Vũ Phiến Môn” rất là bay bổng, trước một khoảng hai bên, có thêm hai tượng điêu khắc hình thỏ nhỏ nằm hai bên trong hơi cổ quái tỹ

Ngay lúc này, trước cổng vào, đã xuất hiện một hàng mười lăm người, trong đó, có khoảng mười nam nữ thanh niên chia làm bốn nữ và năm nam

Trong số năm nam này, có một người mà Tống Tân đã từng biết chính là Tiêu Bân cũng đứng chung trong số này

Nhưng lúc này, tất cả mười lăm người đều đang nhìn về một nam tử y nâu chỉ khoảng ba mươi đang đứng trên không trung nơi tảng đá cũng đang nhìn bọn họ, và từ nơi mười lăm người, một thiếu phụ chỉ khoảng ba mươi mốt, ba mươi hai đã nhìn hướng nam tử y nâu:

- Môn chủ, không biết đã xem xét kỹ chưa, lần này sẽ không thất bại, mà vẫn dành chiến thắng như năm lần đầu pháp trước!

Nam tử y nâu này chính là môn chủ của Vũ Phiến Môn hiện tại, hán chính là Vũ Phiến Lương, cũng chính đệ đệ của Vũ Phiến Chất

Vũ Phiến Lương môn chủ chỉ gật đầu mà cười một tràng dài nhìn phía sau thiếu phụ là mười nam nữ thanh niên nói trong tự tin:

- Lần này, ta sẽ đặt cược một lượng lớn nguyên thạch với lão Lý Dương đó, đội hình đệ tử hạch môn của chúng ta lần mạnh hơn trước rất nhiều, ta không tin, lần này, đám đệ tử chân truyền của chúng có thể thắng được chúng ta!

Vũ Phiến Lương dứt lời nhưng lại khiến cho thiếu phụ vừa mới hỏi cùng bốn tu nguyên giả đứng cạnh đều nhìn nhau mà có chút không tin nhưng cũng không ai lên tiếng đáp trả Vũ Phiến Lương

Nhưng Vũ Phiến Lương đã ngừng cười mà mặt nghiêm lại nhìn thiếu phụ vừa mới lên tiếng rồi lướt một lượt bốn tu nguyên giả còn lại nói nhanh:

- Liễu Như, Ánh Mai, Nghiêm Niêm, Ngô Nàm và Suru Ngử trưởng lão nhờ năm vị trưởng lão đưa mười đệ tử tới Thanh Phong Phái!

Năm trưởng lão của Vũ Phiến Môn liền nhìn nhau mà im lặng chốc lát chưa ai lên tiếng, chỉ là rất nhanh Liễu Như thiếu phụ đã hướng Suru Ngử trưởng lão chỉ khoảng tứ tuần thân hình không gầy, không mập tằm trung:

- Suru Ngử trưởng lão, trưởng lão nắm giữ mộc hệ, tạo một mặt kính mộc để đám đệ tử tiến lên mà cùng tới Thanh Phong Phái!

Suru Ngử trưởng lão có vẻ không đồng ý lắm: “Liễu Như, một mình ta làm sao duy trì nổi từ đây đến Thanh Phong Phái?”

Liễu Như trưởng lão liền cười mỉm mà liếc thiếu phụ kế cạnh mình rồi nói nhỏ như không để ý lắm “đến lúc đó, thì sẽ để cho Ánh Mai giúp vậy” khiến cho thiếu phụ bên cạnh định nói gì đó nhưng chưa kịp nói gì thì giọng Vũ Phiến Lương môn chủ cắt ngang

- Cứ như thế đi!

- Môn chủ!

Suru Ngử trưởng lão cùng Ánh Mai trưởng lão nhìn nhau mà hướng Vũ Phiến Lương môn chủ nhưng có vẻ bất đắc dĩ mà gật đầu

Chỉ thấy Suru Ngử trưởng lão liền tiến lên phía trước cách mười bốn người một khoảng rồi liền nhấc chân đứng vãn trên không, cách mặt đất chỉ mười cen, Suru Ngử trưởng lão đã trực tiếp chuyển sang “mộc thể” hai tay xanh lá chạm nhau dưới chân lão mộc nguyên lực đã tuôn ra mà hình thành một mặt kính mộc đủ cho mười lăm người đứng xung quanh Suru Ngử trưởng lão đang đứng giữa mặt kính mộc

Suru Ngử trưởng lão há miệng xanh lè mà hướng mười đệ tử hạch môn nhưng lại nói cho bốn trưởng lão còn lại nghe thấy:

- Các ngươi còn không mau tiến vào, ta cũng không duy trì được lâu đâu, cùng lắm là nửa chặn đường tới Thanh Phong Phái!

Mười đệ tử hạch môn liền nhìn nhau rồi lần lượt tiến vào mà không nói gì, Vũ Phiến Lương môn chủ phía trên thân động liền bay thẳng hướng tới Thành Vị Thanh

- Tiến tới Thanh Phong Phái!

Bốn vị trưởng lão còn lại nhìn nhau rồi liền đáp không mà bay theo sau Vũ Phiến Lương môn chủ, Suru Ngử trưởng lão cũng không nói gì mà vẫn giữ nguyên mộc thể cùng mặt kính mộc đang có mười đệ tử hạch môn mà bay lên không rồi liền bay theo sau bốn trưởng lão hướng tới Thành Vị Thanh rồi mới bay tới Thanh Phong Phái

Thanh Phong Phái, đại điện Thanh Phong

Trong đại điện, giọng của Tiểu Bạch đang bay vòng quanh đại điện mà chỉ chốc hồi Lý Dương chương môn cùng mấy vị trưởng lão đang ở nơi này

- Các lão, tự nhiên gọi Tiểu Bạch tới đây làm chi vậy!

Chín đệ tử chân truyền cũng đã đứng trước mặt đám trưởng lão cùng Lý Dương chương môn mà đợi, Hoàng Phong vẫn đứng gần Vũ Thiên, có vẻ Vũ Thiên cùng Hoàng Phong rất thích đứng gần nhau, Hoàng Phong còn nghiêng đầu sang hỏi nhỏ hần khi mà Tiểu Bạch vừa dứt lời “Vũ Thiên, không nghĩ đệ lại nhanh tiến tầng cảnh giới như vậy, mới cách vài tháng đã tiến lên ngũ tầng, ta cũng chỉ mới tiến lên lục tầng nhờ viên Huyền Tinh Đan và cũng chỉ đã thông được thêm vài huyết đạo”

Có vẻ Hoàng Phong đang than vãn với Vũ Thiên còn hần thì biết cười trừ, chỉ có Tiểu Bạch đã đậu trên đầu hần lại sau khi đã dạo mấy chục vòng nơi đại điện trước đó vừa kịp nghe thấy câu nói của Hoàng Phong nên liền mách lẻo “Thiên ca của đệ nuốt quá trời nguyên thạch mới tiến cảnh nhanh như vậy đó Hoàng Phong ca từ”

Hoàng Phong tuy nghe Tiểu Bạch nói vậy nhưng chỉ lắc đầu có vẻ không tin khi nhìn nó đang uốn bụng trên đầu Vũ Thiên

Cùng lúc đó Lam Nguyệt trưởng lão đã nhìn Tiểu Bạch mà đáp lời câu hỏi của nó lúc này:

- Tiểu Bạch, ta và các vị trưởng lão cũng đâu hề có gọi con tới!

- Nếu vậy là Tiểu Bạch tự ý tới rồi!

Tiểu Bạch dùng chân trước chạm mũi Vũ Thiên mà há miệng he răng cười với Lam Nguyệt trưởng lão, chỉ là trong vẻ cười của nó, có hơi chút khó coi

Lý Dương chương môn đã lại tiếp lời nhưng không hỏi nó mà nhìn chín đệ tử chân truyền nói trong đó có cả Vũ Thiên mặc dù những lần trước không hề có Dược Viên:

- Lần đầu pháp này, phái chúng ta lại chỉ có chín đệ tử chính vì vậy mà sáu đệ tử trong chín đệ tử các người, nhất định phải dành được sáu trận thắng ngay trong sáu trận đầu tiên như thế thì chúng ta mới có thể giành được phần thắng

Nhìn vẻ mặt nghiêm của Lý Dương chương môn khiến cho chín đệ tử liền nhận thấy đây không phải là trận tỷ thí cho có lệ khiến cho tám đệ tử sắc mặt nặng nề, còn một đệ tử chính là Vũ Thiên có vẻ không hề để ý, mà hắn lại đang xi xâm nhỏ nhỏ với Tiểu Bạch

- Xong trận chiến này, các người có thể rời khỏi phái!

Lý Dương chương môn dứt lời liền khiến tám đệ tử ngẩn ra trong giây lát nhưng lại không ai hỏi gì vì lúc này phía ngoài đại điện giọng nói của Vũ Phiến Lương môn chủ đã vọng khắp Thanh Phong Phái các viện khiến cho tất cả đệ tử trong phái đều giật mình chốc lát:

- Lão Lý Dương, không định đón tiếp khách từ xa tới sao!

Lý Dương chương môn nhìn các vị trưởng lão đều đã đổi sắc khi nghe thấy giọng Vũ Phiến Lương môn chủ ngoài trừ Diệc lão cùng lão là sắc mặt không chút thay đổi

Lý Dương chương môn hướng ánh mắt ra phía ngoài lối vào cùng giọng nói đã vọng ra như đáp lời:

- Phiến Lương, lần này vẫn là người à, các vị đường xa tới đây nên nghỉ lấy hơi, ngày mai, chúng ta sẽ khai mạc trận đấu pháp này!

Lý Dương chương môn nói hết câu, liền nhìn Lam Nguyệt trưởng lão đang ngồi cạnh Diệc lão mà nói nhỏ “Lam Nguyệt, nhờ trưởng lão đón tiếp họ, dẫn bọn họ tới những căn phòng trống gần Thanh Phong Các”

Lam Nguyệt trưởng lão chỉ gật đầu rồi liền tiến ra phía ngoài đại điện, đó là một khoảng trống cực kỳ rộng, nằm chính giữa “Điện Thanh Phong”, “Thanh Phong Các”, “Thanh Phong Khố”, ngang giữa “Thanh Phong Các” và “Thanh Phong Khố” chính là một hàng dãy phòng bị chia tách ra bởi những lối mòn nhỏ dẫn vào khoảng sân rộng cùng đại điện

Lam Nguyệt trưởng lão đã tiến tới bậc thềm dẫn vào đại điện mà nhìn trước Vũ Phiến Lương môn chủ cùng đám trưởng lão và đệ tử hạch môn đã đáp xuống mặt đất, ngay khoảng trống rộng từ lúc đang cùng nhìn nàng thì chỉ gật đầu mà mỉm cười với bọn họ:

- Các vị theo ta, tới nơi nghỉ ngơi!

Lam Nguyệt trưởng lão dứt lời liền hướng tới dãy phòng gần Thanh Phong Các mà tiến tới nhưng trong lòng lại nói thầm ba chữ “khó thắng rồi”

- Lại là cô à, cũng được!

Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn Lam Nguyệt trưởng lão xuất hiện mà không phải Lý Dương thì cũng không nói gì mà chỉ gật đầu rồi buông một câu vẫn hay nói rồi liền tiến theo sau

Trong đại điện, Lý Dương chương môn sau khi đã thu hồi ánh mắt nhìn phía ngoài mà lại chuyển đến chín đệ tử chân truyền mà thờ dài trong lòng nhưng vẫn nói hắc ra một hơi:

- Các người cũng về viện của mình đi, khi nào mặt trời mọc thì tập trung trước đại điện!

Chín đệ tử đồng loạt vâng một tiếng, chỉ là Tiểu Bạch vẫn hướng mấy lão mà nói một câu “tạm biệt các lão, Tiểu Bạch đi đây” khiến cho Lý Dương chương môn chỉ biết lấy tay sờ trán mà nhìn nó đã cùng với chín đệ tử đã rời khỏi đại điện

Thoáng chốc, Lý Dương chương môn chỉ giọng trầm lại có chút không để nghe:

- Đám đệ tử của Vũ Phiến Môn, lần này, mạnh hơn ta tưởng, khó mà đám đệ tử dành được sáu trận thắng trong sáu trận đầu pháp liên tiếp!

Bốn vị trưởng lão còn lại ngoài trừ Diệc lão, nghe vậy thì hơi bất ngờ, Tây Môn Tử trưởng lão trầm ngâm chút rồi nói:

- Trong đám đệ tử chân truyền của chúng ta, chỉ có mình Phương Nguyệt là đạt tới Tượng cảnh giới còn những đệ tử khác còn chưa đạt tới Huyệt Bát Tầng nữa là

- Nếu vậy, thì đành tùy trận đấu pháp ngày mai vậy!

Hoàng Khương trưởng lão vẻ mặt vẫn bình thường mà không nhanh, không chậm nói, Tây Môn Tử trưởng lão cũng chỉ gật đầu cùng Vạn Bách trưởng lão và Viên Lăng trưởng lão

Lý Dương chương môn đã tiếp lời mà hướng bốn trưởng lão mà trầm giọng nói:

- Bốn trưởng lão, bốn vị trưởng lão cũng nên sắp đặt kết giới để ngày mai khởi động!

Bốn trưởng lão còn lại liền nhìn nhau rồi gật đầu mà tiến ra, trong đại điện lúc này chỉ còn Lý Dương chương môn cùng Diệc lão vốn vẫn im lặng ngồi đó

Lý Dương chương môn, ánh mắt đã hiện lên chút trầm tư, nhìn thẳng phía ngoài rồi nhìn về nơi Diệc lão đang định rời đi nơi này mà hỏi trong gấp gáp, có vẻ còn là câu hỏi thắc mắc nhất của Lý Dương chương môn

- Diệc lão, sao người không tới Thanh Phong Cảnh cùng tu luyện với sư phụ ta cũng như những trưởng lão còn lại trong phái mà vẫn ở nơi này mở Dược Viên chứ!

Diệc lão mở mắt mà nhìn Lý Dương chương môn nhưng chỉ lắc đầu mà rời nơi này nhưng vẫn để lại một câu nói như trả lời cho Lý Dương chương môn biết:

- Lý Dương, ta tới nơi đó để làm gì, khi cảnh giới của ta đã không thể nào tiến thêm, vì, đã tới cực hạn của tu nguyên, ta có tiến vào nơi đó cũng chỉ vô dụng!

Chỉ để lại Lý Dương chương môn sắc mặt kinh ngạc hiện rõ nhìn nơi Diệc lão đã khoanh chân lúc trước mà trong lòng khó hiểu với câu nói của Diệc lão để lại

- Chương môn, đám đệ tử của Vũ Phiến Môn lần này, toàn kẻ mạnh, nên lần này, người nên hạn chế cuộc nguyên thạch với tên Lương đó, để tránh tổn thất thêm nguyên thạch không đáng!

Nhưng lúc này, ngay lối vào đại điện Lam Nguyệt trưởng lão đã tiến vào mà nói gấp

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* tại miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Đại, Nhị Tiêu Gia

Nơi Dược Viên

Lúc này, Vũ Thiên đã từ đại điện Thanh Phong quay lại, hắn đã xếp bằng nơi khu thảo dược của mình từ lúc nào, ba trăm vạn nguyên thạch đã được xuất ra nhưng có vẻ đã giảm bớt vì đã bị hắn dùng gần hết

Quanh hắn không hề thấy Tiểu Bạch cùng mamút thú đâu, có vẻ bọn nó đã đi đâu từ khi hắn xếp bằng nơi này

Chỉ là hắn vừa thở hắt ra một hơi lắc đầu ngao ngán thì đã thấy Tiểu Bạch từ ra bay tới theo sau chính là mamút thú đang chạy ầm ầm theo sau, Tiểu Bạch đã ngừng trước mặt hắn mà nói trong ranh mãnh

- Thiên ca, đệ mới đi gặp Nguyệt tỷ tử xong, tỷ ấy nói là rất nhớ huynh!

Mamút thú cũng đã ngừng lại phía ngoài khu thảo dược mà đầu gật cùng dặm chân lia lịa có vẻ đang phụ họa theo lời Tiểu Bạch nói, Vũ Thiên thì mắt kèm nhèm nhìn nó rồi trợn lên, có vẻ không tin, tay đã nắm lại mà nhưống thân cốc đầu Tiểu Bạch mắng “đệ lại nói xạo”

Tiểu Bạch bị Vũ Thiên cốc đầu mắt nó đỏ lên, lấy hai chân trước gấn gượng sờ đầu mà nói trong lí nhí “đệ đâu có nói xạo” mamút thú thì đã ngừng lại nhìn Tiểu Bạch bị cốc đầu mà im thinh thin

Vũ Thiên lại nhìn nhị thú rồi tiến ra phía ngoài mà hướng về nơi một trong hai khu thảo dược còn lại đi tới

“Tiểu Bạch, mamút chúng ta tới chỗ Ngử Hải, Thùy Phong, hai vị sư huynh xem thế nào”

Thanh Phong Điện, nơi các dãy phòng gần Thanh Phong Các

Tại một dãy phòng ngang, lúc này đã có vài bóng ảnh đang đi trong đêm nơi này, lướt tới, lướt lui nơi dãy phòng

Trong một căn phòng nằm chính giữa các dãy phòng, xung quanh là một hàng cây xanh bao quanh trước và sau dãy phòng

Lúc này, có sáu thân ảnh đang khoanh chân tạo thành vòng tròn treo lơ lửng chính giữa căn phòng, phía trên cái bàn cùng mấy cái ghế đang đặt nơi mặt nền giữa căn phòng

Sáu thân ảnh này chính là “Môn chủ” Vũ Phiến Môn cùng năm vị trưởng lão, lấy Vũ Phiến Lương làm trọng tâm vòng tròn, tay phải mắt nhìn trước, chính là Liễu Như trưởng lão, kẻ chính là Nghiêm Niềm trưởng lão; bên trái Vũ Phiến Lương môn chủ chính là Ảnh Mai trưởng lão, kẻ chính là Ngô Năm

trưởng lão, đối diện Vũ Phiến Lương môn chủ chính là Suru Ngừ trưởng lão, kế chính là một mập, một gầy và cũng là Nghiêm Niềm, Ngộ Nam, hai vị trưởng lão

Chỉ là lúc này Vũ Phiến Lương môn chủ, mắt vẫn đang nhắm có vẻ không hề để ý tới sự to nhỏ của năm vị trưởng lão nhưng khi cánh cửa phòng vang lên tiếng cóc cóc cùng tiếng gọi nhỏ vọng vào trong hai chữ “môn chủ” thì Vũ Phiến Lương liền nói vọng ra ngoài:

- Vào đi!

- Môn chủ, các vị trưởng lão!

Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn đệ tử hạch môn đã đẩy cửa tiến vào mà khom lưng hướng sáu người thì liền hỏi:

- Riam Cương, có tìm hiểu được gì không!

Đệ tử hạch môn vừa mới tiến vào, Riam Cương ngừng ngay Vũ Phiến Lương môn chủ mà gật đầu mặc dù năm trưởng lão còn lại cũng đã nhìn hẩn, Vũ Phiến Lương môn chủ vẫn giọng bình thường hỏi tiếp:

- Thanh Phong Phái lần này có bao nhiêu đệ tử chân truyền!

- Môn chủ dường như chỉ còn tám tên, còn những tên khác nghe nói khi tiến vào động gì đó đều đã bỏ mạng!

- Tám tên!

Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm trưởng lão nghe vậy thì nhìn nhau mà vẻ mặt mới đầu ngẩn ra vì không tin lời Riam Cương vừa nói, nhưng rất nhanh Vũ Phiến Lương môn chủ đã cười khằng khặc nhìn Riam Cương đang run chân vì tiếng cười kinh khủng của môn chủ trước mặt mà hỏi tiếp:

- Cảnh giới của bọn chúng thế nào!

- Trong tám tên còn lại thì chỉ có tam thể là mạnh nhất, nghe nói tam thể này không những nắm giữ hệ hiếm còn sở hữu cả thể nguyên căn của hệ hiếm, nhưng chưa có ai đạt tới Tượng!

Riam Cương gật nhẹ đầu rồi thuật lại những gì đã hỏi được từ một vài tên đệ tử ở các viện trong Thanh Phong Phái, chỉ là chính hẩn cũng không dám chắc những gì hỏi được đã chính xác

Riam Cương vừa dứt lời thì lông mày Vũ Phiến Lương môn chủ đã giật giật rồi nhướng lên nhìn hẩn:

- Có phải vậy không, sao ta nghe Tiêu Bân nói trong đám đệ tử chân truyền của Thanh Phong Phái có một nữ đệ tử nắm giữ Băng hệ đã đạt tới Nhất Tượng!

- Việc này ... đệ tử cũng không rõ, chắc mấy tên đệ tử đã hỏi, chắc cũng không biết nữ tử đó đạt tới Tượng!

Riam Cương vẻ mặt hơi khẩn trương chút ít vừa lắc đầu vừa nói nhanh, Vũ Phiến Lương môn chủ mắt nhắm mắt mở, im lặng một hồi nhưng lại khiến cho Riam Cương phải căng thẳng, mà mất hơn một phút, Vũ Phiến Lương môn chủ mới nhấc tay ra dấu cho Riam Cương rời khỏi “được rồi, người về phòng của mình đi”

Riam Cương trong lòng liền thở nhẹ mà gật đầu rồi khom người với năm trưởng lão cùng Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn Riam Cương đã lui ra khỏi phòng mà đóng nhẹ cửa lại thì nét mặt đã hiện lên ý cười đậm:

- Lần đầu pháp này, Vũ Phiến Môn chúng ta nắm chắc phần thắng!

- Môn chủ, người có đang quá tự tin không vậy!

Suru Ngừ trưởng lão lại là kẻ phản bác lại lời Vũ Phiến Lương nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ lại không thêm để ý mà chỉ nói trong chắc chắn như là lão đã biết trước

- Suru Ngừ trưởng lão, mười đệ tử hạch môn của chúng ta đều ở Thất Huyệt cảnh giới trở lên, huống chi Nghê Đồ và Tiêu Bân đã được ta và đại huynh không tiếc tài nguyên giúp chúng đạt tới Nhất Tượng đạt trạng thái Tượng Thận cùng với Mật Linh đạt trạng thái Tượng Tâm thì người nghĩ đám đệ tử chân truyền đó có thể thắng nổi sao!

Suru Ngừ trưởng lão nét mặt không khỏi co giật mà nhìn bốn trưởng lão còn lại chỉ là bọn họ cũng đều im lặng mà không ai nói gì khiến lão trong lòng hơi khó chịu vì chỉ muốn phun ra hai chữ “chưa chắc” tiếp nữa, chỉ là lại răn nín nó lại mà chỉ nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đã ngừng nhìn lão mà hướng cả năm trưởng lão:

- Các vị cũng nên tìm cho mình một phòng mà nghỉ đi!

Ngay lúc này, nơi lối nhỏ dẫn vào “Chân Viên” cùng “Hoàng Viên” có một thân ảnh nam tử đang bước đi trong màn đêm và dừng bước ngay lối vào “Chân Viên” cùng với một giọng nói quen thuộc đã vang lên rất nhỏ nơi thân ảnh đang đứng nhìn vào trong “Riam Cương không biết đã hỏi kỹ chưa, Tiêu Ngọc đang ở đây sao” thân ảnh này chính là Tiêu Bân nhưng không hiểu vì sao hẩn lại xuất hiện nơi này

Tiêu Bân nhìn vào Chân Viên chỉ một mảng tối đen nhưng hắn cũng không để ý mà liền tiến vào phía trong vốn đang yên lặng, có vẻ như khi tiến vào trong cũng không hề bị ngăn cản, nhưng khi tới gần đứng trước một tòa nhà tre cao mấy tầng có rất nhiều phòng mà đứng khựng lại mấy chục giây cho tới khi có một vài đệ tử đang lảng vảng phía ngoài tiến tới gần hắn, mà hỏi:

- Không biết vị huynh là ai, tiến vào Chân Viên không biết có chuyện gì!

Tiêu Bân chỉ nhìn vào ba đệ tử Chân Viên đứng trước mặt đang hỏi mình thì liền gật đầu rồi hỏi nhỏ:

- Ba vị huynh đệ, nơi này, không biết có ai tên là Tiêu Ngọc không, nếu có mong ba vị chỉ chỗ giúp ta một chút!

Ba tên đệ tử nhìn nhau một hồi mà cả ba cùng nói nhỏ “là Tiêu Ngọc sư huynh sao” nhưng cũng đủ cho Tiêu Bân nghe thấy nét mặt liền giãn ra vì đã chắc chắn Tiêu Ngọc đang ở đây, hắn lại nhìn ba đệ tử đang lưỡng lự chút ít nhưng cuối cùng tên đệ tử chính giữa cũng nhìn hắn mà gật đầu xác nhận:

- Tiêu Ngọc sư huynh là đệ tử chân truyền trong phái nên tu luyện ở nơi biệt viện của Chân Viên, nếu như vị huynh muốn gặp, vậy thì đi theo tiểu đệ sẽ dẫn huynh đi gặp!

Tiêu Bân nghe vậy thì liền bớt khẩn trương mà bước theo sau ba đệ tử trong Chân Viên, đi thẳng theo dãy phòng bên trái liền tới một lối đường mòn, hai bên là những hàng cây rậm rạp vì trời tối nên không thể thấy được điểm cuối của lối mòn này là gần hay xa, ba đệ tử cũng đã ngừng lại mà hướng Tiêu Bân, một trong ba đệ tử liền chỉ vào lối mòn nhỏ nói:

“Tiêu Ngọc sư huynh ở trong đó tu luyện, vị huynh có thể tiến vào, nhưng không nên ở lâu, ba đệ sẽ đứng đây đợi”

“Đa tạ, ta đã làm phiền” Tiêu Bân gật đầu rồi nói nhỏ liền tiến thẳng vào nơi lối đường nhỏ hơi tối này

Chẳng mấy chốc, Tiêu Bân cũng đã rời khỏi đường mòn và hắn lại không nghĩ là đoạn đường lại khá là ngắn nhưng lúc này khi từ ngoài nhìn vào hắn lại nghĩ con đường khá xa

Nơi biệt viện của Chân Viên này cũng giống như Phương Viên chỉ có đúng ba căn phòng, nhưng nếu nhìn kỹ phía sau thì sẽ có thêm một căn nhỏ nữa, xung quanh biệt viện vẫn là rừng cây vây quanh

Ngay lúc này, nơi một gốc cây to gần nơi ba căn phòng đang có một thân ảnh khoanh chân nơi đó, từ xa tiếng bước chân rột roạt đã vang lên, trong đêm lạnh một giọng nói từ xa tới gần đã vang lên xé tan đi sự im lặng nơi thân ảnh đang cô lập khoanh chân nơi gốc cây to

- Tiêu Ngọc, đã gần chín năm rồi, huynh đệ chúng ta hôm nay mới gặp lại!

Giọng Tiêu Bân vừa dứt, thì cũng đã tới gần, Tiêu Ngọc thân hơi run lên, mắt đã mở to xuyên qua màn đêm mà nhìn Tiêu Bân rất rõ đang trước mặt nhìn hắn thì sắc mặt cứng đờ, giọng hơi run mà chỉ thốt được hai chữ không to nhưng cũng không nhỏ:

- Tiêu Bân!

Tiêu Bân sắc mặt tuy vẫn bình tĩnh khi thấy Tiêu Ngọc đang nhìn mình, mặc dù trong lòng lúc này lại có gì đó hơi khác lạ, giọng nói cũng không còn mạch lạc mà đứt khoát như trước, một chữ ngừng rồi lại tiếp một chữ:

- Tiêu Ngọc, nhị đệ, vẫn, còn, giận, ta, sao!

Tiêu Ngọc trong lòng hơi thay đổi nhưng về mặt vẫn vậy, vẫn dùng giọng kiêu ngạo mà nói trong vô tình “ta và huynh mỗi người một môn, một phái không ai đã động gì tới ai, vì sao, ta phải giận huynh”

“Tiêu Ngọc, huynh không hề biết Nghịch Thiên Tuyền Phong nó lại tàn ác như vậy và chính huynh cũng không hề biết điều kiện khi phải dùng nó”

Tiêu Bân không để ý tới vẻ vô tình của Tiêu Ngọc mà giọng nói có chút gấp rút, ngay cả hai tay của hắn cũng đã trở nên loạn xạ như muốn giải thích điều gì đó, nhưng đáp trả lại hắn vẫn chỉ là sự lãnh lẽo và không quan tâm của Tiêu Ngọc cùng tiếng hét như đánh tan đi hết màn đêm đang vây lấy nơi này:

“Tiêu Bân, ta chưa bao giờ hối hận khi dùng nó”

Tiêu Bân toàn thân liền run lên mà đứng khựng lại nhìn Tiêu Ngọc đang mắt mở trừng trừng nhìn mình khiến Tiêu Bân như muốn nói thêm chỉ là đã phải ngừng lại “Tiêu Ngọc, đại huynh” nhưng rồi Tiêu Bân lại thờ dài mặt kệ ánh mắt như muốn ăn tươi hắn của Tiêu Ngọc mà nhún nhu

“Tiêu Ngọc, đệ không về thăm cha của mình sao, người không hề có lỗi với đệ”

“Cha sao, cha có bao giờ để ý tới ta, cha chỉ để ý tới người cùng tam đệ”

Chỉ là Tiêu Bân mới vừa dứt lời, Tiêu Ngọc đã nắm chặt mỗi tay đang để trên hai đầu gối chân hắn mà đè mạnh xuống, dùng giọng tức giận gân cổ nổi lên hét lớn với Tiêu Bân khiến Tiêu Bân sắc mặt càng trở nên khó coi hơn nhưng không đợi hắn nói gì thêm thì Tiêu Ngọc đã tiếp ngay một câu:

“Huynh đi đi, đừng bao giờ tới nơi này, đệ không muốn gặp lại huynh nữa”

Tiêu Ngọc dứt lời liền không để ý tới Tiêu Bàn sắc mặt lúc này đã đỏ bừng bừng, hai tay cũng đã nắm chặt lại, rất chặt, chỉ là trong giây lát, Tiêu Bàn đã thở hắt ra một hơi mà nhìn Tiêu Ngọc vẫn khoanh chân đã tiến vào nhập định như không để ý tới hắn mà lắc nhẹ đầu rồi xoay người đứng đó trong im lặng

Năm phút trôi qua, nơi Tiêu Bàn đứng đó cùng Tiêu Ngọc đang nhập định vẫn không hề có một tiếng động gì, nhưng rồi một tiếng thở dài của Tiêu Bàn đã vang lên cùng một câu nói nhỏ nhưng vẫn đủ lọt vào tai Tiêu Ngọc “đệ rời đi năm mười hai tuổi, tới giờ cũng đã chín năm, cha vẫn đang đợi đệ ở gia tộc”

Dứt lời tiếng bước đi của Tiêu Bàn đã vang lên nhưng giọng nói của Tiêu Bàn vẫn hòa vào trong tiếng bước đi mà vọng vào tai Tiêu Ngọc vốn vẫn đang nhập định

“Tiêu Ngọc, ta muốn quay lại cái ngày mà mười hai năm về trước, lúc đó đệ vẫn còn theo cạnh ta, lúc đó, ta và cha vẫn chưa hề cho đệ dùng Nghịch Thiên Tuyên Phong”

Chỉ là chữ “phong” vừa dứt, Tiêu Ngọc toàn thân đã run lên, hắn cũng đã nhìn theo bóng dáng Tiêu Bàn đã khuất nơi lối mòn dẫn vào tới trước mặt hắn, Tiêu Ngọc nét mặt lại run run, ngẩng đầu nhìn phía trên gốc cây to nơi hắn đang khoanh chân, nhưng chỉ thấy một nhánh cây đang che chắn, xung quanh vẫn là bóng tối

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Đại, Nhị Tiêu Gia

Nơi Dược Viên

Lúc này, Vũ Thiên đã từ đại diện Thanh Phong quay lại, hắn đã xếp bằng nơi khu thảo dược của mình từ lúc nào, ba trăm vạn nguyên thạch đã được xuất ra nhưng có vẻ đã giảm bớt vì đã bị hắn dùng gần hết

Quanh hắn không hề thấy Tiểu Bạch cùng mamút thú đâu, có vẻ bọn nó đã đi đâu từ khi hắn xếp bằng nơi này

Chỉ là hắn vừa thở hắt ra một hơi lắc đầu ngao ngán thì đã thấy Tiểu Bạch từ ra bay tới theo sau chính là mamút thú đang chạy ầm ầm theo sau, Tiểu Bạch đã ngừng trước mặt hắn mà nói trong ranh mãnh

- Thiên ca, đệ mới đi gặp Nguyệt tỷ tỷ xong, tỷ ấy nói là rất nhớ huynh!

Mamút thú cũng đã ngừng lại phía ngoài khu thảo dược mà đầu gật cùng dậm chân lia lịa có vẻ đang phụ họa theo lời Tiểu Bạch nói, Vũ Thiên thì mắt kèm nhèm nhìn nó rồi trợn lên, có vẻ không tin, tay đã nắm lại mà nhưống thân cốc đầu Tiểu Bạch mắng “đệ lại nói xạo”

Tiểu Bạch bị Vũ Thiên cốc đầu mắt nó đỏ lên, lấy hai chân trước gấn gượng sờ đầu mà nói trong lí nhí “đệ đâu có nói xạo” mamút thú thì đã ngừng lại nhìn Tiểu Bạch bị cốc đầu mà im thinh thít

Vũ Thiên lại nhìn nhị thú rồi tiến ra phía ngoài mà hướng về nơi một trong hai khu thảo dược còn lại đi tới

“Tiểu Bạch, mamút chúng ta tới chỗ Ngử Hải, Thùy Phong, hai vị sư huynh xem thế nào”

Thanh Phong Điện, nơi các dãy phòng gần Thanh Phong Các

Tại một dãy phòng ngang, lúc này đã có vài bóng ảnh đang đi trong đêm nơi này, lướt tới, lướt lui nơi dãy phòng

Trong một căn phòng nằm chính giữa các dãy phòng, xung quanh là một hàng cây xanh bao quanh trước và sau dãy phòng

Lúc này, có sáu thân ảnh đang khoanh chân tạo thành vòng tròn treo lơ lửng chính giữa căn phòng, phía trên cái bàn cùng mấy cái ghế đang đặt nơi mặt nền giữa căn phòng

Sáu thân ảnh này chính là “Môn chủ” Vũ Phiến Môn cùng năm vị trưởng lão, lấy Vũ Phiến Lương làm trọng tâm vòng tròn, tay phải mắt nhìn trước, chính là Liễu Như trưởng lão, kế chính là Nghiêm Niềm trưởng lão; bên trái Vũ Phiến Lương môn chủ chính là Ảnh Mai trưởng lão, kế chính là Ngộ Nằm trưởng lão, đối diện Vũ Phiến Lương môn chủ chính là Sưu Ngử trưởng lão, kế chính là một mập, một gầy và cũng là Nghiêm Niềm, Ngộ Nằm, hai vị trưởng lão

Chỉ là lúc này Vũ Phiến Lương môn chủ, mắt vẫn đang nhắm có vẻ không hề để ý tới sự to nhỏ của năm vị trưởng lão nhưng khi cánh cửa phòng vang lên tiếng cốc cốc cùng tiếng gọi nhỏ vọng vào trong hai chữ “môn chủ” thì Vũ Phiến Lương liền nói vọng ra ngoài:

- Vào đi!

- Môn chủ, các vị trưởng lão!

Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn đệ tử hạch môn đã đẩy cửa tiến vào mà khom lưng hướng sáu người thi lễ hỏi:

- Riam Cương, có tìm hiểu được gì không!

Đệ tử hạch môn vừa mới tiến vào, Riam Cương ngừng ngay Vũ Phiến Lương môn chủ mà gật đầu mặc dù năm trưởng lão còn lại cũng đã nhìn hẩn, Vũ Phiến Lương môn chủ vẫn giọng bình thường hỏi tiếp:

- Thanh Phong Phái lần này có bao nhiêu đệ tử chân truyền!

- Môn chủ dường như chỉ còn tám tên, còn những tên khác nghe nói khi tiến vào động gì đó đều đã bỏ mạng!

- Tám tên!

Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm trưởng lão nghe vậy thì nhìn nhau mà vẻ mặt mới đầu ngẩn ra vì không tin lời Riam Cương vừa nói, nhưng rất nhanh Vũ Phiến Lương môn chủ đã cười khằng khặc nhìn Riam Cương đang run chân vì tiếng cười kinh khủng của môn chủ trước mặt mà hỏi tiếp:

- Cảnh giới của bọn chúng thế nào!

- Trong tám tên còn lại thì chỉ có tam thể là mạnh nhất, nghe nói tam thể này không những nắm giữ hệ hiếm còn sở hữu cả thể nguyên căn của hệ hiếm, nhưng chưa có ai đạt tới Tượng!

Riam Cương gật nhẹ đầu rồi thuật lại những gì đã hỏi được từ một vài tên đệ tử ở các viện trong Thanh Phong Phái, chỉ là chính hẩn cũng không dám chắc những gì hỏi được đã chính xác

Riam Cương vừa dứt lời thì lòng mày Vũ Phiến Lương môn chủ đã giật giật rồi nhướn lên nhìn hẩn:

- Có phải vậy không, sao ta nghe Tiêu Bân nói trong đám đệ tử chân truyền của Thanh Phong Phái có một nữ đệ tử nắm giữ Băng hệ đã đạt tới Nhất Tượng!

- Việc này ... đệ tử cũng không rõ, chắc mấy tên đệ tử đã hỏi, chắc cũng không biết nữ tử đó đạt tới Tượng!

Riam Cương vẻ mặt hơi khần trương chút ít vừa lắc đầu vừa nói nhanh, Vũ Phiến Lương môn chủ mắt nhắm mắt mở, im lặng một hồi nhưng lại khiến cho Riam Cương phải căng thẳng, mà mất hơn một phút, Vũ Phiến Lương môn chủ mới nhấc tay ra dấu cho Riam Cương rời khỏi “được rồi, người về phòng của mình đi”

Riam Cương trong lòng liền thở nhẹ mà gật đầu rồi khom người với năm trưởng lão cùng Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn Riam Cương đã lui ra khỏi phòng mà đóng nhẹ cửa lại thì nét mặt đã hiện lên ý cười đậm:

- Lần đầu pháp này, Vũ Phiến Môn chúng ta nắm chắc phần thắng!

- Môn chủ, người có đang quá tự tin không vậy!

Sư Ngưu trưởng lão lại là kẻ phản bác lại lời Vũ Phiến Lương nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ lại không thêm để ý mà chỉ nói trong chắc chắn như là lão đã biết trước

- Sư Ngưu trưởng lão, mười đệ tử hạch môn của chúng ta đều ở Thất Huyền cảnh giới trở lên, huống chi Nghê Đồ và Tiêu Bân đã được ta và đại huynh không tiếc tài nguyên giúp chúng đạt tới Nhất Tượng đạt trạng thái Tượng Thận cùng với Mật Linh đạt trạng thái Tượng Tâm thì người nghĩ đám đệ tử chân truyền đó có thể thắng nổi sao!

Sư Ngưu trưởng lão nét mặt không khỏi co giật mà nhìn bốn trưởng lão còn lại chỉ là bọn họ cũng đều im lặng mà không ai nói gì khiến lão trong lòng hơi khó chịu vì chỉ muốn phun ra hai chữ “chưa chắc” tiếp nữa, chỉ là lại răn nén nó lại mà chỉ nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đã ngừng nhìn lão mà hướng cả năm trưởng lão:

- Các vị cũng nên tìm cho mình một phòng mà nghỉ đi!

Ngay lúc này, nơi lối nhỏ dẫn vào “Chân Viên” cùng “Hoàng Viên” có một thân ảnh nam tử đang bước đi trong màn đêm và dừng bước ngay lối vào “Chân Viên” cùng với một giọng nói quen thuộc đã vang lên rất nhỏ nơi thân ảnh đang đứng nhìn vào trong “Riam Cương không biết đã hỏi kỹ chưa, Tiêu Ngọc đang ở đây sao” thân ảnh này chính là Tiêu Bân nhưng không hiểu vì sao hẩn lại xuất hiện nơi này

Tiêu Bân nhìn vào Chân Viên chỉ một mảng tối đen nhưng hẩn cũng không để ý mà liền tiến vào phía trong vốn đang yên lặng, có vẻ như khi tiến vào trong cũng không hề bị ngăn cản, nhưng khi tới gần đứng trước một tòa nhà tre cao mấy tầng có rất nhiều phòng mà đứng khựng lại mấy chục giây cho tới khi có một vài đệ tử đang lảng vảng phía ngoài tiến tới gần hẩn, mà hỏi:

- Không biết vị huynh là ai, tiến vào Chân Viên không biết có chuyện gì!

Tiêu Bàn chỉ nhìn vào ba đệ tử Chân Viên đứng trước mặt đang hỏi mình thì liền gật đầu rồi hỏi nhỏ:

- Ba vị huynh đệ, nơi này, không biết có ai tên là Tiêu Ngọc không, nếu có mong ba vị chỉ chỗ giúp ta một chút!

Ba tên đệ tử nhìn nhau một hồi mà cả ba cùng nói nhỏ “là Tiêu Ngọc sư huynh sao” nhưng cũng đủ cho Tiêu Bàn nghe thấy nét mặt liền giãn ra vì đã chắc chắn Tiêu Ngọc đang ở đây, hần lại nhìn ba đệ tử đang lưỡng lự chút ít nhưng cuối cùng tên đệ tử chính giữa cũng nhìn hần mà gật đầu xác nhận:

- Tiêu Ngọc sư huynh là đệ tử chân truyền trong phái nên tu luyện ở nơi biệt viện của Chân Viên, nếu như vị huynh muốn gặp, vậy thì đi theo tiểu đệ sẽ dẫn huynh đi gặp!

Tiêu Bàn nghe vậy thì liền bốt khăn trương mà bước theo sau ba đệ tử trong Chân Viên, đi thẳng theo dãy phòng bên trái liền tới một lối đường mòn, hai bên là những hàng cây rậm rạp vì trời tối nên không thể thấy được điểm cuối của lối mòn này là gần hay xa, ba đệ tử cũng đã ngừng lại mà hướng Tiêu Bàn, một trong ba đệ tử liền chỉ vào lối mòn nhỏ nói:

“Tiêu Ngọc sư huynh ở trong đó tu luyện, vị huynh có thể tiến vào, nhưng không nên ở lâu, ba đệ sẽ đứng đây đợi”

“Đa tạ, ta đã làm phiền” Tiêu Bàn gật đầu rồi nói nhỏ liền tiến thẳng vào nơi lối đường nhỏ hơi tối này

Chẳng mấy chốc, Tiêu Bàn cũng đã rời khỏi đường mòn và hần lại không nghĩ là đoạn đường lại khá là ngắn nhưng lúc này khi từ ngoài nhìn vào hần lại nghĩ con đường khá xa

Nơi biệt viện của Chân Viên này cũng giống như Phương Viên chỉ có đúng ba căn phòng, nhưng nếu nhìn kỹ phía sau thì sẽ có thêm một căn nhỏ nữa, xung quanh biệt viện vẫn là rừng cây vây quanh

Ngay lúc này, nơi một gốc cây to gần nơi ba căn phòng đang có một thân ảnh khoanh chân nơi đó, từ xa tiếng bước chân rột roạt đã vang lên, trong đêm lạng một giọng nói từ xa tới gần đã vang lên xé tan đi sự im lặng nơi thân ảnh đang cô lạng khoanh chân nơi gốc cây to

- Tiêu Ngọc, đã gần chín năm rồi, huynh đệ chúng ta hôm nay mới gặp lại!

Giọng Tiêu Bàn vừa dứt, thì cũng đã tới gần, Tiêu Ngọc thân hơi run lên, mắt đã mở to xuyên qua màn đêm mà nhìn Tiêu Bàn rất rõ đang trước mặt nhìn hần thì sắc mặt cứng đờ, giọng hơi run mà chỉ thốt được hai chữ không to nhưng cũng không nhỏ:

- Tiêu Bàn!

Tiêu Bàn sắc mặt tuy vẫn bình tĩnh khi thấy Tiêu Ngọc đang nhìn mình, mặc dù trong lòng hần lúc này lại có gì đó hơi khác lạ, giọng nói cũng không còn mạch lạc mà dứt khoát như trước, một chữ ngừng rồi lại tiếp một chữ:

- Tiêu Ngọc, nhị đệ, vẫn, còn, giận, ta, sao!

Tiêu Ngọc trong lòng hơi thay đổi nhưng về mặt vẫn vậy, vẫn dùng giọng kiêu ngạo mà nói trong vô tình “ta và huynh mỗi người một môn, một phái không ai đã động gì tới ai, vì sao, ta phải giận huynh”

“Tiêu Ngọc, huynh không hề biết Nghịch Thiên Tuyền Phong nó lại tàn ác như vậy và chính huynh cũng không hề biết điều kiện khi phải dùng nó”

Tiêu Bàn không để ý tới về vô tình của Tiêu Ngọc mà giọng nói có chút gấp rút, ngay cả hai tay của hần cũng đã trở nên loạn xạ như muốn giải thích điều gì đó, nhưng đáp trả lại hần vẫn chỉ là sự lãnh lẽo và không quan tâm của Tiêu Ngọc cùng tiếng hét như đánh tan đi hết màn đêm đang vây lấy nơi này:

“Tiêu Bàn, ta chưa bao giờ hối hận khi dùng nó”

Tiêu Bàn toàn thân liền run lên mà đứng khựng lại nhìn Tiêu Ngọc đang mắt mở trừng trừng nhìn mình khiến Tiêu Bàn như muốn nói thêm chi là đã phải ngừng lại “Tiêu Ngọc, đại huynh” nhưng rồi Tiêu Bàn lại thờ dài mặt kệ ánh mắt như muốn ăn tươi hần của Tiêu Ngọc mà nhấn nhá

“Tiêu Ngọc, đệ không về thăm cha của mình sao, người không hề có lỗi với đệ”

“Cha sao, cha có bao giờ để ý tới ta, cha chỉ để ý tới người cùng tam đệ”

Chỉ là Tiêu Bàn mới vừa dứt lời, Tiêu Ngọc đã nắm chặt mỗi tay đang để trên hai đầu gối chân hần mà đè mạnh xuống, dùng giọng tức giận gân cổ nổi lên hét lớn với Tiêu Bàn khiến Tiêu Bàn sắc mặt càng trở nên khó coi hơn nhưng không đợi hần nói gì thêm thì Tiêu Ngọc đã tiếp ngay một câu:

“Huynh đi đi, đừng bao giờ tới nơi này, đệ không muốn gặp lại huynh nữa”

Tiêu Ngọc dứt lời liền không để ý tới Tiêu Bàn sắc mặt lúc này đã đỏ bừng bừng, hai tay cũng đã nắm chặt lại, rất chặt, chỉ là trong giây lát, Tiêu Bàn đã thờ hắc ra một hơi mà nhìn Tiêu Ngọc vẫn khoanh chân đã tiến vào nhập định như không để ý tới hần mà lắc nhẹ đầu rồi xoay người đứng đó trong im lặng

Năm phút trôi qua, nơi Tiêu Bàn đứng đó cùng Tiêu Ngọc đang nhập định vẫn không hề có một tiếng động gì, nhưng rồi một tiếng thờ dài của Tiêu Bàn đã vang lên cùng một câu nói nhỏ nhưng vẫn đủ lọt vào tai Tiêu Ngọc “đệ rời đi năm mười hai tuổi, tới giờ cũng đã chín năm, cha vẫn đang đợi đệ ở gia tộc”

Dứt lời tiếng bước đi của Tiêu Bản đã vang lên nhưng giọng nói của Tiêu Bản vẫn hòa vào trong tiếng bước đi mà vọng vào tai Tiêu Ngọc vốn vẫn đang nhập định

“Tiêu Ngọc, ta muốn quay lại cái ngày mà mười hai năm về trước, lúc đó đệ vẫn còn theo cạnh ta, lúc đó, ta và cha vẫn chưa hề cho đệ dùng Nghịch Thiên Tuyền Phong”

Chỉ là chữ “phong” vừa dứt, Tiêu Ngọc toàn thân đã run lên, hắn cũng đã nhìn theo bóng dáng Tiêu Bản đã khuất nơi lối mòn dẫn vào tới trước mặt hắn, Tiêu Ngọc nét mặt lại run run, ngẩn đầu nhìn phía trên gốc cây to nơi hắn đang khoanh chân, nhưng chỉ thấy một nhánh cây đang che chắn, xung quanh vẫn là bóng tối

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Đại, Nhị Hàn Gia

Tiêu Bản men theo lối mòn mà ra khỏi biệt viện Chân Viên gặp lại ba đệ tử đã dẫn hắn vào và vẫn đợi nơi đó, Tiêu Bản lại chỉ gạt đầu đa tạ rồi liền tiến ra khỏi Chân Viên, để lại ba đệ tử nhìn theo một hồi lâu, chỉ là ngay lối vào Hoàng Viên đang có một nam tử từ hướng tảng đá khắc “Thanh Phong Phái” nhưng không phải là hướng tảng đá dẫn vào “Hoàng Viên” và “Long Viên” đang nhắc bước tiến vào

“Tổng Tân”

Tiêu Bản từ trong Chân Viên tiến ra vừa kịp trong thấy nên liền gọi khiến cho nam tử đang dần tiến vào Hoàng Viên liền đứng khựng lại mà xoay người:

“Tiêu Bản, ngươi cũng có nhã hứng đi tham quan các viên của phái ta sao”

Nam tử này cũng chính là Tổng Tân không biết là vừa mới đi đâu về Hoàng Viên lại, Tiêu Bản giọng lạnh lại hướng Tổng Tân đi tới chậm rãi nói:

“Tổng Tân, không nghĩ là gặp ngươi ở đây, trận đấu pháp ngày mai ta rất là mong chờ sẽ được tiếp ngươi”

Tổng Tân sắc mặt liền trở nên âm trầm nhìn Tiêu Bản đang đi tới cạnh mình mà tay phải nắm chặt lại, từng tia sét đã hiện ra mà bao quanh tay hắn, khiến cho Tiêu Bản đang tiến tới gần hắn, liền ngừng lại mà cười cười thản nhiên nói:

- Tổng Tân, ngươi đã quá căng thẳng rồi, ta cũng không có ý định chiến với ngươi ngay lúc này, nếu không lại kéo đám trường lão tới thì rắc rối to!

Tổng Tân trông thấy vậy thì sắc mặt đã trở lại bình thường nhưng vẫn nhìn Tiêu Bản mà cảnh giác đáp lời hắn “ta cũng mong là sẽ gặp lại ngươi trong trận đấu pháp” rồi liền tiến vào trong Hoàng Viên không để ý gì tới Tiêu Bản, nhưng trong lòng Tổng Tân lại đang lo lắng vì cảm nhận được Tiêu Bản đã tiến vào cảnh giới Tượng

Nhưng lúc này, ngay tại lối vào Long Viên và Hoàng Viên vì “Long Viên” nằm giữa “Hoàng Viên” và “Phượng Viên”

Nơi lối vào Long Viên đã xuất hiện một nam tử vẻ mặt có chút, “thoáng giống với Hàn Trung” đang dần tiến vào trong, lúc này Long Viên cũng đã vắng lặng không còn ai dường như chỉ còn đứng một nam đệ tử đang đi quanh vừa lúc bắt gặp nam tử “thoáng giống Hàn Trung” nên liền tiến tới vừa ngăn cản vừa hỏi

- Không biết vị huynh đây tới Long Viên chúng ta là có chuyện gì!

- Chào tiểu huynh, ta muốn gặp Hàn Trung, không biết tiểu huynh đây có thể giúp không!

Nam tử này liền nhìn nam đệ tử trông có vẻ nhỏ hơn mình nên liền gọi là tiểu huynh mà hỏi, nam đệ tử mới đầu còn ngần ra với cách gọi của hắn nhưng khi nghe tới hai chữ Hàn Trung thì liền gạt đầu, trông sắc mặt nam tử hao hao giống Hàn Trung sư huynh thì có chút nghi ngờ nên cũng không từ chối mà liền nói “vị huynh đi theo tiểu đệ tới gặp Hàn Trung sư huynh đang ở biệt viện của Long Viên” và nơi lối vào biệt viện của Long Viên cũng giống như Hoàng Viên

Nhìn quanh một hồi trong biệt viện Long Viên, nam tử này liền tiến tới ba gian nhà tranh vắng tối như lọ mực mà nói vọng vào:

- Hàn Trung, ta đến thăm đệ đây, không định đón tiếp sao!

- Giọng này là, Hàn Vinh, là huynh sao!

Từ gian phòng chính giữa tiếng cửa cót két vang lên rồi va mạnh vào nhau, Hàn Trung đã vọng khắp biệt viện Long Viên, hắn nhìn trong bóng tối mà nhìn nơi bóng dáng nam tử đang đứng gần ba gian nhà mà vừa chạy tới vừa nói

Nam tử tên Hàn Vinh liền hỏi tiếp “Hàn Trung, hình như lâu rồi, đệ chưa về gia tộc”

Hàn Trung đứng cách Hàn Vinh một khoảng mà gật đầu, Hàn Vinh về mặt có chút kinh ngạc nhìn quanh thấy vắng lặng nơi biệt viện nên hỏi:

- Hàn Trung, chẳng lẽ nơi này chỉ có mình đệ thôi sao!

Nhưng Hàn Trung về mặt lại hơi run rồi lại tiếp tục gật nhẹ đầu mà cũng không hề nói tới hai vị sư đệ đã bỏ mạng nơi Huyền Lang Động, Hàn Vinh như ẩn ước nhìn ra được gì đó chỉ là hần cũng không hỏi mà nhìn nơi khác nói nhỏ với Hàn Trung:

- Nhị đệ, tam đệ dùng Nghịch Thiên Tuyền Thổ do cha đầu giá được, chỉ là nó lại khiến cho tam đệ không còn ... ài!

Hàn Vinh chỉ nói tới đây thì liền ngừng lại mà không nói tiếp khiến cho Hàn Trung về mặt hơi khó hiểu mà hỏi ngược lại “tam đệ, nó bị gì sao”

Hàn Vinh hơi run tay mà lắc đầu trong lòng ém nhẹ rồi cười lớn vỗ vai Hàn Trung nói lãng đi chuyện khác:

- Trận đấu pháp, ta mong là không gặp đệ!

Hàn Trung về mặt liền cười to mà không để ý hết lớn “nếu gặp cũng đâu có sao”, liền hai tay phủ lấy hỏa hệ đám thẳng xuống mặt đất khiến cho mặt đất liền lõm vào cùng một đám lửa đang cháy, bốc lên phần phục chính giữa nơi hần cùng Hàn Vinh, Hàn Vinh nhìn hần mà cười rồi liền nhấc chân lên một dòng thủy nguyên lực liền bao lấy mà đập mạnh vào đám lửa đang bốc cháy nơi mặt đất liền khiến nó tắt ngấm

Hai người lại nhìn nhau mà cười lớn một hồi, chỉ là không bao lâu, Hàn Vinh lại nhỏ giọng:

- Ta quay lại chỗ các đệ tử, chúng ta sẽ gặp lại ở đại điện sau vậy!

Hàn Vinh dứt lời liền xoay người rời khỏi biệt viện để lại Hàn Trung nhìn theo mà trong lòng có chút khác lạ như đoán ra điều gì mà lại không được rõ với câu nói “nhị đệ” mặc dù hần không hỏi rõ

Mọi nơi trong Thanh Phong Phái đều chìm trong màn đêm, phía trên khoảng không, gió thổi vi vu, rừng cây quanh Thanh Phong Phái cũng như được trồng bên trong cũng đều lung lắc theo cơn gió nhẹ

Buổi sớm mai, nơi lối mòn dẫn vào Dược Viên cùng Phương Viên cũng như là nơi dẫn tới các viên khác và cũng, dẫn thẳng tới đại điện mà không cần phải đi qua lối các viên khác

Ngay lúc này, nơi lối mòn đã xuất hiện bảy bóng hình, trong đó có một lão giả đang ngồi trên lưng một con thú to xác, trên ngà của con thú to xác còn có một tiểu thú đang vắt chân mà đứng đưa, hai bên là ba thanh thiếu niên đi cạnh chỉ là ba thanh thiếu niên đang có chút bất ngờ, về mặt không còn gì ngu hơn mà nhìn lão giả đang khoanh chân trên lưng con thú to xác, một giọng nói trầm bổng của một trong ba thanh thiếu niên đã vang lên:

- Diệt lão, người cũng tới xem trận đấu pháp sao!

Bảy bóng hình này chính là Diệt lão chủ Dược Viên cùng tam đệ tử Ngự Hải, Thùy Phong, Vũ Thiên và nhị thú của hần, Tiểu Bạch cùng mamút thú, tất cả đều đang hướng tới đại điện nơi trận đấu pháp giữa đệ tử chân truyền của Thanh Phong Phái, trong đó có Vũ Thiên cùng đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn so pháp

Diệt lão cuối đầu nhìn Ngự Hải vừa mới hỏi mà lông mày dài lay động nhẹ khi gật đầu với hần khiến cho Ngự Hải phải xoay người nhìn Vũ Thiên đang đi sau cũng ngần ngại mà tự vỗ đầu mình rồi nhìn trước không hỏi nữa

- Diệt lão, lão thấy cái lưng mamút có êm không!

Ba đệ tử không nói nữa nhưng Tiểu Bạch lại lên tiếng mà hỏi thay khiến cho ba người mắt nhìn nó rồi lại nhìn Diệt lão đã hé miệng cười với nó, mắt nhắm lại, bộ râu dài cũng lay động mà trả lời nó

- Rất êm, Tiểu Bạch!

- Mamút, Diệt lão khen ngươi rất êm!

Tiểu Bạch lại bay mà đậu ngay trên đầu mamút thú, dùng chân mà vỗ đầu nó, cười khoan khoái nói to khiến cho Vũ Thiên, Ngự Hải, Thùy Phong nhìn Diệt lão đang cười thành tiếng mà mặt ba người ngần ngại một hồi rồi mới nhìn thẳng nơi đại điện đã gần tới tự nói trong lòng “Diệt lão, hôm nay tự xưng bị làm sao vậy”

Khoảng trống rộng, nơi chính giữa đại điện và hai tòa tháp, lúc này đã tập trung khoảng ba mươi người, đồng thời nơi những lối vào cũng như ngay chỗ các dãy phòng thẳng ngang “Thanh Phong Các” tới “Thanh Phong Kh” đã đứng đầy rẫy hình dáng đệ tử của tất cả các viên nhưng tất cả đều đang nhìn vào trong nơi khoảng trống rộng

Nơi khoảng ba mươi người đang chia thành hai phe đang nhìn nhau chính là chương môn, môn chủ, trưởng lão và đệ tử của một phái, một môn

Lý Dương chương môn nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ cùng trưởng lão và đám đệ tử đang đối diện hướng “Thanh Phong Các” rồi lại nhìn đám trưởng lão cùng đệ tử của phái mà ngạc nhiên hỏi Vũ Thiên nhưng ngừng ngay Diệt lão:

- Vũ Thiên đầu sao không thấy, còn Diệc lão ...!

Năm vị trưởng lão lại lắc đầu nhìn xuống tám đệ tử chân truyền phía sau nhưng cũng chỉ thấy tám đệ tử lắc đầu vì tám người cũng đang thắc mắc không biết Vũ Thiên đầu mà chưa tới, nhưng năm vị trưởng lão lại nhìn nhau rồi nói nhỏ với Lý Dương chương môn “chương môn, Diệc lão có bao giờ tới”, dứt lời cũng là lúc phía đối diện

- Lý Dương chương môn, trận đấu pháp này, vẫn như cũ, trong mười trận thắng sáu coi như môn phái đó thắng!

Vũ Phiến Lương môn chủ đã hướng đám Lý Dương chương môn vừa cười vừa nói khiến Lý Dương chương môn thôi hỏi Vũ Thiên cùng trả lời năm vị trưởng lão mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ gật đầu rồi lại cười cười nhắc:

- Phiến Lương, lần này lão không gian lận chứ!

- Lý Dương, lão đang nghỉ ngơi ta!

Vũ Phiến Lương môn chủ mặt đỏ gay gắt mà đáp trả Lý Dương chương môn đang nhìn mình cười cười tỏ ý, không để ý, Vạn Bách trưởng lão lại nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm trưởng lão phía sau sắc mặt có chút thay đổi mà giọng châm chọc thêm vào:

- Mong là như vậy, Vũ Phiến Môn các người sẽ không dùng đệ tử hạch môn vượt quá mười năm trong đợt đệ tử tham gia đấu pháp lần này, chứ!

Vũ Phiến Lương môn chủ nghe vậy tức giận đã hiện rõ trên mặt mà gân cổ hiện đầy, chỉ là Liễu Như trưởng lão kể cạnh liền nắm lấy cánh tay hấn ngăn lại rồi mỉm cười nhẹ hướng Vạn Bách trưởng lão:

- Nhất định là như vậy, Vạn Bách trưởng lão đã quá đa nghi!

Chỉ là Liễu Như trưởng lão vừa dứt lời, thì Viên Lăng trưởng lão đã tiếp ngay sau đó chen vào giọng ồ ồ mà ngập trong tức giận:

- Liễu Như trưởng lão, nói vậy không phải là các người lại

Nhưng lại bị giọng mang vẻ bất ngờ của Lam Nguyệt trưởng lão cắt ngang khi nhìn hướng “Thanh Phong Các” nơi một lối vào không hề có một đệ tử nào xuất hiện nơi đó ngoài bảy bóng dáng đang tới gần dần hiện rõ

- Vũ Thiên, còn có Diệc lão như mà sao Diệc lão lại

Khiến cho tất cả đều nhìn tới mà hơi ngạc nhiên, đặc biệt là đám người Vũ Phiến Môn khi Lý Dương chương môn cùng năm trưởng lão lại nhìn tới nơi bảy thân ảnh đã ngừng lại nơi lối mòn mà nhìn về phía bọn họ, mặc dù có hai thân ảnh đang lao tới nơi bọn họ một bay trên không trung miệng toát nói cùng một đang chạy nơi mặt đất phẳng lì tới gần nơi bọn họ đang đứng trong khoảng đất trống và rộng

Hai thân ảnh này chính là Tiểu Bạch cùng Vũ Thiên

- Sao mọi người tập trung đông như vậy, định cho Tiểu Bạch xem cái gì sao!

Tiểu Bạch cũng đã bay tới mà đứng vững nơi không trung, chính giữa Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ mà vừa nhìn hai một loạt ba mươi người rồi ngừng ngay câu “định cho Tiểu Bạch xem cái gì sao” lần hai

Khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều đơ mặt mà nhìn nó không thốt nên lời, chỉ là, có vẻ như, khi bị rất nhiều ánh mắt từ nơi các lối vào nhìn tới khiến nó không khỏi lấy chân trước bịt miệng lại, mắt hồ mờ to nhìn một lượt rồi lại há miệng đã méo sệo làm cho mặt nó nhăn lại, rồi xoay thân hồ nhỏ mà lao thẳng lên nóc đại điện núp

Làm cho từ trong tới ngoài đại điện đều phải cười to nhìn nó đã núp, nơi nóc đại điện không dám hé đầu ra, mặc dù, đệ tử nơi lối vào cùng đám Vũ Phiến Môn đang ngạc nhiên không hiểu từ đâu lại xuất hiện một tiểu thú

Vũ Thiên cũng đã tới cạnh tám đệ tử chân truyền mà đứng cạnh bọn họ, tam nữ cùng Hoàng Phong đã nhìn hấn mà cùng hỏi “Vũ Thiên, Tiểu Bạch làm sao vậy”, nhưng hấn chỉ gật đầu mà nhìn nó đang núp nơi nóc đại điện không biết nên trả lời tám cặp mắt đang nhìn hấn như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Đại, Nhị Hàn Gia

Tiêu Bán men theo lối mòn mà ra khỏi biệt viện Chân Viên gặp lại ba đệ tử đã dẫn hấn vào và vẫn đợi nơi đó, Tiêu Bán lại chỉ gật đầu đa tạ rồi liền tiến ra khỏi Chân Viên, để lại ba đệ tử nhìn theo một hồi lâu, chỉ là ngay lối vào Hoàng Viên đang có một nam tử từ hướng tảng đá khắc “Thanh Phong Phái”

nhưng không phải là hướng tăng đã dẫn vào “Hoàng Viên” và “Long Viên” đang nhắc bước tiến vào

“Tống Tân”

Tiêu Bân từ trong Chân Viên tiến ra vừa kịp trong thấy nên liền gọi khiến cho nam tử đang dần tiến vào Hoàng Viên liền đứng khựng lại mà xoay người:

“Tiêu Bân, ngươi cũng có nhã hứng đi tham quan các viên của phái ta sao”

Nam tử này cũng chính là Tống Tân không biết là vừa mới đi đâu về Hoàng Viên lại, Tiêu Bân giọng lạnh lại hướng Tống Tân đi tới chậm rãi nói:

“Tống Tân, không nghĩ là gặp ngươi ở đây, trận đấu pháp ngày mai ta rất là mong chờ sẽ được tiếp ngươi”

Tống Tân sắc mặt liền trở nên âm trầm nhìn Tiêu Bân đang đi tới cạnh mình mà tay phải nắm chặt lại, từng tia sét đã hiện ra mà bao quanh tay hắn, khiến cho Tiêu Bân đang tiến tới gần hắn, liền ngừng lại mà cười cười thản nhiên nói:

- Tống Tân, ngươi đã quá căng thẳng rồi, ta cũng không có ý định chiến với ngươi ngay lúc này, nếu không lại kéo đám trường lão tới thì rắc rối to!

Tống Tân trông thấy vậy thì sắc mặt đã trở lại bình thường nhưng vẫn nhìn Tiêu Bân mà cảnh giác đáp lời hắn “ta cũng mong là sẽ gặp lại ngươi trong trận đấu pháp” rồi liền tiến vào trong Hoàng Viên không để ý gì tới Tiêu Bân, nhưng trong lòng Tống Tân lại đang lo lắng vì cảm nhận được Tiêu Bân đã tiến vào cảnh giới Tượng

Nhưng lúc này, ngay tại lối vào Long Viên và Hoàng Viên vì “Long Viên” nằm giữa “Hoàng Viên” và “Phượng Viên”

Nơi lối vào Long Viên đã xuất hiện một nam tử vẻ mặt có chút, “thoáng giống với Hàn Trung” đang dần tiến vào trong, lúc này Long Viên cũng đã vắng lặng không còn ai đường như chỉ còn đứng một nam đệ tử đang đi quanh vừa lúc bắt gặp nam tử “thoáng giống Hàn Trung” nên liền tiến tới vừa ngăn cản vừa hỏi

- Không biết vị huynh đây tới Long Viên chúng ta là có chuyện gì!

- Chào tiểu huynh, ta muốn gặp Hàn Trung, không biết tiểu huynh đây có thể giúp không!

Nam tử này liền nhìn nam đệ tử trông có vẻ nhỏ hơn mình nên liền gọi là tiểu huynh mà hỏi, nam đệ tử mới đầu còn ngần ra với cách gọi của hắn nhưng khi nghe tới hai chữ Hàn Trung thì liền gật đầu, trông sắc mặt nam tử hao hao giống Hàn Trung sư huynh thì có chút nghi ngờ nên cũng không từ chối mà liền nói “vị huynh đi theo tiểu đệ tới gặp Hàn Trung sư huynh đang ở biệt viện của Long Viên” và nơi lối vào biệt viện của Long Viên cũng giống như Hoàng Viên

Nhìn quanh một hồi trong biệt viện Long Viên, nam tử này liền tiến tới ba gian nhà tranh vắng tối như lọ mực mà nói vọng vào:

- Hàn Trung, ta đến thăm đệ đây, không định đón tiếp sao!

- Giọng này là, Hàn Vinh, là huynh sao!

Từ gian phòng chính giữa tiếng cửa cót két vang lên rồi va mạnh vào nhau, Hàn Trung đã vọng khắp biệt viện Long Viên, hắn nhìn trong bóng tối mà nhìn nơi bóng dáng nam tử đang đứng gần ba gian nhà mà vừa chạy tới vừa nói

Nam tử tên Hàn Vinh liền hỏi tiếp “Hàn Trung, hình như lâu rồi, đệ chưa về gia tộc”

Hàn Trung đứng cách Hàn Vinh một khoảng mà gật đầu, Hàn Vinh vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn quanh thấy vắng lặng nơi biệt viện nên hỏi:

- Hàn Trung, chẳng lẽ nơi này chỉ có mình đệ thôi sao!

Nhưng Hàn Trung vẻ mặt lại hơi run rồi lại tiếp tục gật nhẹ đầu mà cũng không hề nói tới hai vị sư đệ đã bỏ mạng nơi Huyền Lang Động, Hàn Vinh như ẩn ước nhìn ra được gì đó chỉ là hắn cũng không hỏi mà nhìn nơi khác nói nhỏ với Hàn Trung:

- Nhị đệ, tam đệ dùng Nghịch Thiên Tuyền Thổ do cha đầu giá được, chỉ là nó lại khiến cho tam đệ không còn ... ài!

Hàn Vinh chỉ nói tới đây thì liền ngừng lại mà không nói tiếp khiến cho Hàn Trung vẻ mặt hơi khó hiểu mà hỏi ngược lại “tam đệ, nó bị gì sao”

Hàn Vinh hơi run tay mà lắc đầu trong lòng ém nhẹ rồi cười lớn vỗ vai Hàn Trung nói lãng đi chuyện khác:

- Trận đấu pháp, ta mong là không gặp đệ!

Hàn Trung vẻ mặt liền cười to mà không để ý hết lớn “nếu gặp cũng đâu có sao”, liền hai tay phủ lấy hỏa hệ đám thăng xuống mặt đất khiến cho mặt đất liền lõm vào cùng một đám lửa đang cháy, bốc lên phần phực chính giữa nơi hắn cùng Hàn Vinh, Hàn Vinh nhìn hắn mà cười rồi liền nhắc chân lên một dòng thủy nguyên lực liền bao lấy mà đập mạnh vào đám lửa đang bốc cháy nơi mặt đất liền khiến nó tắt ngấm

Hai người lại nhìn nhau mà cười lớn một hồi, chỉ là không bao lâu, Hàn Vinh lại nhỏ giọng:

- Ta quay lại chỗ các đệ tử, chúng ta sẽ gặp lại ở đại điện sau vậy!

Hàn Vinh dứt lời liền xoay người rời khỏi biệt viện để lại Hàn Trung nhìn theo mà trong lòng có chút khác lạ như đoán ra điều gì mà lại không được rõ với câu nói “nhị đệ” mặc dù hắn không hỏi rõ

Mọi nơi trong Thanh Phong Phái đều chìm trong màn đêm, phía trên khoảng không, gió thổi vi vu, rừng cây quanh Thanh Phong Phái cũng như được trồng bên trong cũng đều lung lắc theo con gió nhẹ

Buổi sớm mai, nơi lối mòn dẫn vào Dược Viên cùng Phương Viên cũng như là nơi dẫn tới các viên khác và cũng, dẫn thẳng tới đại điện mà không cần phải đi qua lối các viên khác

Ngay lúc này, nơi lối mòn đã xuất hiện bảy bóng hình, trong đó có một lão giả đang ngồi trên lưng một con thú to xác, trên ngà của con thú to xác còn có một tiểu thú đang vắt chân mà đứng đưa, hai bên là ba thanh thiếu niên đi cạnh chỉ là ba thanh thiếu niên đang có chút bất ngờ, vẻ mặt không còn gì ngu hơn mà nhìn lão giả đang khoanh chân trên lưng con thú to xác, một giọng nói trầm bổng của một trong ba thanh thiếu niên đã vang lên:

- Diệc lão, người cũng tới xem trận đấu pháp sao!

Bảy bóng hình này chính là Diệc lão chủ Dược Viên cùng tam đệ tử Ngữ Hải, Thủy Phong, Vũ Thiên và nhị thú của hắn, Tiểu Bạch cùng mamút thú, tất cả đều đang hướng tới đại điện nơi trận đấu pháp giữa đệ tử chân tuyến của Thanh Phong Phái, trong đó có Vũ Thiên cùng đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn so pháp

Diệc lão cuối đầu nhìn Ngữ Hải vừa mới hỏi mà lông mày dài lay động nhẹ khi gật đầu với hắn khiến cho Ngữ Hải phải xoay người nhìn Vũ Thiên đang đi sau cũng ngần ngại mà tự vỗ đầu mình rồi nhìn trước không hỏi nữa

- Diệc lão, lão thấy cái lưng mamút có êm không!

Ba đệ tử không nói nữa nhưng Tiểu Bạch lại lên tiếng mà hỏi thay khiến cho ba người mắt nhìn nó rồi lại nhìn Diệc lão đã hé miệng cười với nó, mắt nhắm lại, bộ râu dài cũng lay động mà trả lời nó

- Rất êm, Tiểu Bạch!

- Mamút, Diệc lão khen người rất êm!

Tiểu Bạch lại bay mà đậu ngay trên đầu mamút thú, dùng chân mà vỗ đầu nó, cười khoan khoái nói to khiến cho Vũ Thiên, Ngữ Hải, Thủy Phong nhìn Diệc lão đang cười thành tiếng mà mặt ba người ngần ngại một hồi rồi mới nhìn thẳng nơi đại điện đã gần tới tự nói trong lòng “Diệc lão, hôm nay tự dung bị làm sao vậy”

Khoảng trống rộng, nơi chính giữa đại điện và hai tòa tháp, lúc này đã tập trung khoảng ba mươi người, đồng thời nơi những lối vào cũng như ngay chỗ các dãy phòng thẳng ngang “Thanh Phong Các” tới “Thanh Phong Kh” đã đứng đầy rẫy hình dáng đệ tử của tất cả các viên nhưng tất cả đều đang nhìn vào trong nơi khoảng trống rộng

Nơi khoảng ba mươi người đang chia thành hai phe đang nhìn nhau chính là chương môn, môn chủ, trưởng lão và đệ tử của một phái, một môn

Lý Dương chương môn nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ cùng trưởng lão và đám đệ tử đang đối diện hướng “Thanh Phong Các” rồi lại nhìn đám trưởng lão cùng đệ tử của phái mà ngạc nhiên hỏi Vũ Thiên nhưng ngừng ngay Diệc lão:

- Vũ Thiên đầu sao không thấy, còn Diệc lão ...!

Năm vị trưởng lão lại lắc đầu nhìn xuống tám đệ tử chân truyền phía sau nhưng cũng chỉ thấy tám đệ tử lắc đầu vì tám người cũng đang thắc mắc không biết Vũ Thiên đầu sao chưa tới, nhưng năm vị trưởng lão lại nhìn nhau rồi nói nhỏ với Lý Dương chương môn “chương môn, Diệc lão có bao giờ tới”, dứt lời cũng là lúc phía đối diện

- Lý Dương chương môn, trận đấu pháp này, vẫn như cũ, trong mười trận thắng sáu coi như môn phái đó thắng!

Vũ Phiến Lương môn chủ đã hướng đám Lý Dương chương môn vừa cười vừa nói khiến Lý Dương chương môn thôi hỏi Vũ Thiên cùng trả lời năm vị trưởng lão mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ gật đầu rồi lại cười cười nhắc:

- Phiến Lương, lần này lão không gian lận chứ!

- Lý Dương, lão đang nghi ngờ ta!

Vũ Phiến Lương môn chủ mặt đỏ gay gắt mà đáp trả Lý Dương chương môn đang nhìn mình cười cười tỏ ý, không để ý, Vạn Bách trưởng lão lại nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm trưởng lão phía sau sắc mặt có chút thay đổi mà giọng châm chọc thêm vào:

- Mong là như vậy, Vũ Phiến Môn các người sẽ không dùng đệ tử hạch môn vượt quá mười năm trong đợt đệ tử tham gia đấu pháp lần này, chứ!

Vũ Phiến Lương môn chủ nghe vậy tức giận đã hiện rõ trên mặt mà gân cổ hiện đầy, chỉ là Liễu Như trưởng lão kế cạnh liền nắm lấy cánh tay hắn ngăn lại rồi mỉm cười nhẹ hướng Vạn Bách trưởng lão:

- Nhất định là như vậy, Vạn Bách trưởng lão đã quá đa nghi!

Chỉ là Liễu Như trưởng lão vừa dứt lời, thì Viên Lăng trưởng lão đã tiếp ngay sau đó chen vào giọng ồ ồ mà ngập trong tức giận:

- Liễu Như trưởng lão, nói vậy không phải là các ngươi lại

Nhưng lại bị giọng mang vẻ bất ngờ của Lam Nguyệt trưởng lão cắt ngang khi nhìn hướng “Thanh Phong Các” nơi một lối vào không hề có một đệ tử nào xuất hiện nơi đó ngoài bảy bóng dáng đang tới gần dần hiện rõ

- Vũ Thiên, còn có Diệc lão như mà sao Diệc lão lại

Khiến cho tất cả đều nhìn tới mà hơi ngạc nhiên, đặc biệt là đám người Vũ Phiến Môn khi Lý Dương chương môn cùng năm trưởng lão lại nhìn tới nơi bảy thân ảnh đã ngừng lại nơi lối mòn mà nhìn về phía bọn họ, mặc dù có hai thân ảnh đang lao tới nơi bọn họ một bay trên không trung miệng toát nói cùng một đang chạy nơi mặt đất phẳng lì tới gần nơi bọn họ đang đứng trong khoảng đất trống và rộng

Hai thân ảnh này chính là Tiểu Bạch cùng Vũ Thiên

- Sao mọi người tập trung đông như vậy, định cho Tiểu Bạch xem cái gì sao!

Tiểu Bạch cũng đã bay tới mà đứng vững nơi không trung, chính giữa Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ mà vừa nhìn hai một loạt ba mươi người rồi ngừng ngay câu “định cho Tiểu Bạch xem cái gì sao” lần hai

Khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều đơ mắt mà nhìn nó không thốt nên lời, chỉ là, có vẻ như, khi bị rất nhiều ánh mắt từ nơi các lối vào nhìn tới khiến nó không khỏi lấy chân trước bịt miệng lại, mắt hồ mở to nhìn một lượt rồi lại há miệng đã méo sẹo làm cho mặt nó nhăn lại, rồi xoay thân hồ nhỏ mà lao thẳng lên nóc đại điện núp

Làm cho từ trong tới ngoài đại điện đều phải cười to nhìn nó đã núp, nơi nóc đại điện không dám hé đầu ra, mặc dù, đệ tử nơi lối vào cùng đám Vũ Phiến Môn đang ngạc nhiên không hiểu từ đâu lại xuất hiện một tiểu thú

Vũ Thiên cũng đã tới cạnh tám đệ tử chân truyền mà đứng cạnh bọn họ, tam nữ cùng Hoàng Phong đã nhìn hẩn mà cùng hỏi “Vũ Thiên, Tiểu Bạch làm sao vậy”, nhưng hẩn chỉ gãi đầu mà nhìn nó đang núp nơi nóc đại điện không biết nên trả lời tám cặp mắt đang nhìn hẩn như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Khai! Đấu Pháp

Vũ Thiên liền tiến tới cạnh Hoàng Phong rồi nhìn dưới chân mình mà nói nhỏ với tám người “chắc, tại nó bị kinh động cho nên mới động kinh mà thành ra như vậy” khiến cho tám người lại nhìn Tiểu Bạch vẫn đang núp trên nóc đại điện mà chưa thấy lộ đầu ra

“Diệc lão cũng tới sao”

Nhưng Lý Dương chương môn cùng năm trưởng lão lại đang nhìn nơi Diệc lão đang khoanh chân trên lưng mamút thú cùng Ngũ Hải, Thủy Phong đang đứng cạnh bên mà mắt kinh ngạc nhìn nhau đều nói một câu, cũng không chú ý tới Tiểu Bạch đang trốn trên nóc đại điện nữa

Và cũng chính vì vậy đã khiến cho đám Vũ Phiến Môn đều quay đầu mà nhìn phía sau chệch hướng bên trái nơi một lối vào gần “Thanh Phong Các” cũng đều ngạc nhiên

Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm trưởng lão lại nhìn nhau đều kinh ngạc hiện rõ trên mặt rồi lại nhìn Diệc lão đang khoanh chân trên lưng mamút thú cùng với Ngũ Hải, Thủy Phong đứng cạnh mà hơi nghi hoặc nhìn chăm chăm một hồi, liền như nhìn ra điều gì đó không có khác thường

Vũ Phiến Lương môn chủ chỉ xoay người lại nhìn Lý Dương chương môn mà cười to rồi chỉ Diệc lão nói trong vẻ châm biếm:

- Lý Dương, từ khi nào, đệ tử trong phái các ngươi lại có cả một lão ấu gần đất xa trời thế này, nhìn xem ba người bọn họ đều là dân già, lại còn thu nhận cả hai động vật của Thú Tộc nữa!

- Phiến Lương, ngươi!

Vạn Bách trưởng lão cùng Viên Lăng trưởng lão nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đang cười to mà nghiêng rằng nhưng chỉ có thể nói ba chữ rồi ngừng trong tức giận nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ cùng đám trưởng lão đang cười to, có vẻ là châm chọc bọn họ nhưng đúng hơn là đang châm chọc Diệc lão cùng Ngũ Hải, Thủy Phong kể bên

Chỉ là Lý Dương chương môn lại nghiêm mặt mà giọng trầm lại, ánh mắt sắc lạnh mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đang cười to nhắc nhở “Phiến Lương, Diệc lão không phải là người để cho ngươi chăm chọc”, nói rồi Lý Dương chương môn lại không thèm để ý tới Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt đang kì lạ với câu nói của Lý Dương chương môn

Nhưng Lý Dương chương môn lại nhìn hướng Diệc lão đang nhìn sáu người mà gật đầu khi thấy Diệc lão đang cười tươi với bọn họ, mặc dù, trong lòng đều đang bất ngờ lẫn nghi hoặc khi Diệc lão xuất hiện nơi này

Lý Dương chương môn lại nhìn hướng trên không trung nét mặt nghiêm nghị trở lại, chân đạp nhẹ nơi mặt đất mà đạp bước lên không trung mắt quét một lượt trước mặt rồi hướng tay phải về bên phải cũng là hướng Thanh Phong Phái, tay trái về bên trái hướng đám Vũ Phiến Môn mà cùng lúc điểm, chỉ thấy từ đầu ngón trỏ giương thẳng, trong khi những ngón khác đều đã nắm lại

Cùng lúc này, Vũ Phiến Lương môn chủ đã hướng ánh mắt tới Vũ Thiên đang đứng giữa Tống Tân và Hoàng Phong có vẻ là bất ngờ, ánh mắt lại chuyển đến phía sau đám trưởng lão mà ngừng ngay một nam đệ tử hạch tâm dùng giọng âm trầm “Riam Cương, không phải ngươi nói chỉ có tám đệ tử thôi sao?”

Nhưng lại khiến cho Riam Cương thân phải run lên khi bị cặp mắt lạnh của Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn tới mà sắc mặt tái lại chút ít, chỉ lắc lắc đầu miệng đã mở nhưng lại không thành tiếng, may là Vũ Phiến Lương môn chủ đã thay hán nói tiếp “nhưng may là hán chỉ mới đạt tới Ngũ Huyệt” rồi liền không để ý tới nữa mà chỉ nhìn phía trên nơi Lý Dương chương môn

Từ đầu ngón trỏ của Lý Dương chương môn nơi hai cánh tay hướng hai hướng đã bắn ra một tia mộc nguyên lực, cách nơi lão đứng một khoảng khá xa rồi lại quét ngang tia mộc nguyên lực này liền theo sự điều khiển của Lý Dương chương môn mà hình thành những chiếc ghế xanh nơi đó, khi thu tay lại, nơi đó đã lơ lửng sáu chiếc ghế xanh bay lơ lửng trên không trung dường như nó được hình thành từ những tia nguyên lực của Lý Dương chương môn bắn tới rồi quét ngang

Lý Dương chương môn mắt lại nhìn dưới mặt đất nhìn về phía đám Vũ Phiến Môn trưởng lão mà nét mặt nghiêm lại giọng to rõ khắp toàn trường khi mà tay trái hướng bên trái:

- Mời!

Vũ Phiến Lương môn chủ đã thu lại vẻ cười cợt Diệc lão mà liền hướng Lý Dương chương môn đang trên không trung nhìn xuống bọn họ mà gật đầu rồi lại xoay đầu nhìn năm trưởng lão kế cạnh và sau mình mà dùng ánh mắt hướng trên với bọn họ

Vũ Phiến Lương môn chủ liền đạp bước hướng những chiếc ghế bên tay trái Lý Dương chương môn mà bay tới tọa vị ở một chiếc ghế lơ lửng phía trước, phía sau là năm chiếc ghế còn lại dành cho năm vị trưởng lão của Vũ Phiến Môn cũng đã bay theo sau mà tới yên vị trên

Lý Dương chương môn liền gật đầu rồi lại nhìn tới năm trưởng lão của Thanh Phong Phái mà gật đầu chỉ thấy Lam Nguyệt trưởng lão cùng bốn vị trưởng lão còn lại liền đạp không bay thẳng lên, hướng tới năm chiếc ghế xanh phía sau hai chiếc ghế xanh trước mà yên vị theo hướng tay phải của Lý Dương chương môn

Lý Dương chương môn nhìn hai bên trái, phải đều đã tọa vị các vị trưởng lão nhưng vẫn đứng yên ở chỗ cũ trên không trung, mắt lại nhìn xuống đám đệ tử chân truyền của phái mình rồi lại nhìn sang đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn mà giọng nói lại vang lên rất to, vang khắp Thanh Phong Phái

- Các ngươi lui về phía sau nơi các vị trưởng lão!

Khiến cho mười chín đệ tử đều nhìn nhau rồi liền lui lại phía sau đứng ngay chỗ mặt đất mà ngẩng đầu lên đã thấy đám trưởng lão đang ngồi ở chiếc ghế xanh treo lơ lửng trên không trung

Nhưng lúc này toàn trường đều đang tĩnh lặng mà nhìn Lý Dương chương môn đang ở chính giữa, nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ có vẻ rớt ruột mà nhìn Lý Dương chương môn nói gấp:

- Lý Dương, lão tạo kết giới nhanh đi!

Lý Dương chương môn liền gật đầu mà nâng hai tay nhưng mắt lại không quên nhìn về nơi bốn trưởng lão của phái chính là Hoàng Khương, Vạn Bách, Viên Lăng, cùng Tây Môn Tử mà hỏi “đã sắp xếp đá xanh rồi chứ?”

Cùng với giọng nói của Lý Dương chương môn vang lên, chính là trên nóc đại điện Thanh Phong lúc này, Tiểu Bạch vốn dĩ vẫn đang núp đã lộ đầu lên, hai chân chạm vào mảnh sắt đầu gác lên, mắt hồ lơ liên mà nhìn trước mặt, mắt trở nên tròn xoe há miệng mong đợi nhìn Lý Dương chương môn đang đứng giữa không trung, thẳng trước mặt nó hai bên lão chính là đám trưởng lão của một môn, một phái, trông nó lúc này hơi ngộ nghĩnh

Bốn vị trưởng lão trừ Lam Nguyệt trưởng lão liền gật nhẹ đầu với Lý Dương chương môn, Lý Dương chương môn lại hướng ánh mắt xuống phía dưới nơi mặt đất là một khoảng trống rất rộng

Lý Dương chương môn tay phải nâng lên phía trước hướng đám đệ tử bình thường trong các viện đang phía ngoài nhìn vào trong nơi trận đấu pháp sắp diễn ra

Chỉ thấy lòng bàn tay úp xuống, một giọng nói nhỏ vang lên “hộp mộc”, phía dưới lòng bàn tay Lý Dương chương môn một hộp mộc nhỏ đã hình thành rồi liền dần hướng xuống phía dưới nơi khoảng trống rộng lại bắt đầu rộng dần khi đã tiến sát xuống mặt đất liền chạm vào bốn viên đá xanh thuộc loại đá phát sáng được xếp thành hình chữ nhật nơi mặt đất trống rồi liền đứng vững, “hộp mộc” này dày tận hai cen

Nhưng Lý Dương chương môn lại hạ xuống mặt đất cạnh kết giới hộp mộc phía trong rất rộng và cao này, tay chạm vào như chạm vào một bức tường cứng chỉ là chẳng mấy chốc cánh tay đã xuyên qua một nửa ngay góc gấp lại, khiến Lý Dương chương môn liền gạt đầu rồi thu tay lại nhìn hai bên đệ tử nói:

- Được rồi, các ngươi có thể thoải mái thi triển pháp quyết trong này mà không sợ nguyên lực xung động ra ngoài, và nếu đệ tử nào bị đánh ra khỏi kết giới có nghĩa là đệ tử đó thua cũng như môn phái đó thua!

“Nhưng nhớ, đây chỉ là trận đấu pháp”

Dứt lời cuối trong nghiêm trọng, Lý Dương chương môn liền hướng tới nơi hai chiếc ghế xanh do chính lão tạo ra mà yên vị trên một chiếc cũng không để ý tới đám đệ tử phía dưới đang nhìn hộp mộc của lão mà trầm trồ trong lòng mắt đều mở to nhìn tầm tắc khó hiểu, nhưng giọng Vũ Phiến Lương môn chủ đã vang lên khi nhìn hộp mộc đã hình thành:

- Lý Dương, lần này ta cược một triệu, không hai triệu nguyên thạch không biết lão có dám cược với ta!

Giọng Vũ Phiến Lương môn chủ vừa dứt liền khiến toàn trường im lặng mà há hốc miệng nhìn lão không thốt nên lời, ngay cả năm vị trưởng lão phía sau lão cũng nhìn nhau mà thay đổi chút ít trên mặt trong thấy

Nhưng chỉ có Suru Ngừ trưởng lão là lên tiếng “môn chủ, người có đang cược nhiều quá không đó”, chỉ là Vũ Phiến Lương môn chủ có vẻ không hề để tâm mà giọng vẫn tự tin “ta tự biết” rồi không để ý tới Suru Ngừ trưởng lão đang mặt đỏ tía tai còn bốn trưởng lão khác vẫn im lặng nhìn Lý Dương chương môn

Lý Dương chương môn vàng trán đang nhăn lại, mắt khẽ nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đang cười âm hiểm nhưng vẫn chưa gạt đầu hay là lắc đầu mà trầm ngâm một chút rồi hướng ánh mắt xuống năm vị trưởng lão phía sau mình, chỉ thấy năm trưởng lão cũng đang nhìn mình với sắc mặt khác nhau

Vạn Bách trưởng lão đã lên tiếng nói nhỏ “chương môn, lần đấu pháp này chỉ sợ chúng ta sẽ thua, chương môn không cần phải nhận lời cược với hần”

Lý Dương chương môn chỉ gạt đầu rồi nhìn bốn trưởng lão còn lại, chỉ thấy hai gạt đầu, hai lắc đầu mà không ai nói gì

Lý Dương chương môn lại chuyển hướng nhìn xuống chín đệ tử chân truyền đang ở dưới mặt đất nhìn lên sáu người mà hơi biến chuyển chốc lát rồi lại nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ vẫn giữ nguyên nụ cười không hề hồi thúc lão đáp lời mà trong lòng lại phân vân vì không biết là có nên từ chối hay không nhưng nếu nhận lời cược lại không nắm chắc phần thắng

Chỉ là Vũ Phiến Lương môn chủ đã nhận ra sự phân vân của Lý Dương chương môn mà liền cười to nói lớn hơn nữa:

- Thế nào, Lý Dương, lão không dám cược sao!

Khiến cho Lý Dương chương môn không khỏi khó chịu, trong lòng như đã quyết định, mắt nhìn thẳng Vũ Phiến Lương môn chủ giọng đánh lại mà gạt đầu:

- Phiến Lương, ta cược với ngươi, nhưng!

Lý Dương chương môn liền đồng ý rồi ngừng lại một chút mới tiếp lời ngay sau chữ “nhưng”

“Ngoài nguyên thạch cược lần này, ta muốn gia tăng sự quản lý Thành Vị Thanh lên hai mươi năm, nếu như lần này chúng ta thắng, Thành Vị Thanh sẽ do chúng ta quản lý trong hai mươi năm, nếu như các ngươi thắng thì các ngươi sẽ quản lý trong hai mươi năm”

“Thế nào, Phiến Lương, ngươi có dám cược với ta”

Năm trưởng lão ngay sau Lý Dương chương môn không khỏi ngó người cùng toàn trường tĩnh lặng, ngay cả Vũ Phiến Lương môn chủ cũng đã thu lại nụ cười vốn còn tươi, đã thay bằng vẻ khó coi chút ít vì không nghĩ Lý Dương chương môn lại đề nghị như vậy, đám trưởng lão phía sau vẫn lặng như tờ giấy; có lẽ sáu người đều đang khó hiểu không biết vì sao Lý Dương chương môn lại có dám cược như vậy khi mà phần thắng không hề nằm bên phía lão, mặc dù chính năm trưởng lão cũng không hi vọng mấy phần thắng sẽ thuộc về Vũ Phiến Môn bọn họ ngoài tên Vũ Phiến Lương môn chủ là chắc chắn

Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt chỉ khẽ biến chốc lát rồi liền tràn đầy thâm ý mà cười to “được, được, ta cược với lão”

Dứt lời, Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn xuống mười đệ tử phía dưới nơi mặt đất dưới chân lão, chỉ thấy cánh tay phải hướng thẳng, từ đầu ngón trở một tia hỏa nguyên lực đã xuất hiện phía trên không trung nơi kết giới hộp mộc mà ngừng lại vẫn chưa hề di động tiếp, rồi lại nhìn Lý Dương chương môn như mời lão

Lý Dương chương môn sắc mặt vẫn bình thản cũng giống như Vũ Phiến Lương môn chủ từ đầu ngón trở tay phải cũng xuất hiện một tia mộc nguyên lực hướng thẳng tới mà ngừng ngay giữa không trung nơi kết giới hộp mộc do chính lão tạo ra

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Trận Đầu Tiên

Tất cả đệ tử trong ngoài đều nhìn trên kết giới hộp mộc mà nhìn hai tia nguyên lực một mộc của Lý Dương chương môn, một hỏa của Vũ Phiến Lương môn chủ như đã biết hai người đang làm gì mà trông đợi

Chỉ là rất nhanh hai tia nguyên lực vốn đứng im đã bắt đầu di động về thành chữ to trên không trung khiến cho mười chính đệ tử gồm chân truyền và hạch môn của một phái, một môn đều mở to mắt mà nhìn, nét mặt ai cũng khẩn trương vì không biết ai sẽ đấu pháp đầu tiên

Và lúc này phía trên không trung nơi kết giới hộp mộc, từ hai tia nguyên lực đã hình thành hai chữ “Hàn” khiến cho đám đệ tử cùng trường lão như ăn ước đoán được ai sẽ đấu pháp trận đầu tiên, rất nhanh nối tiếp chữ “Hàn” từ tia mộc nguyên lực của Lý Dương chương môn đã tiếp một chữ “Trung”, từ tia hỏa nguyên lực của Vũ Phiến Lương môn chủ đã tiếp một chữ “Vinh”

“Trận thứ nhất Hàn Trung”

“Trận đầu tiên Hàn Vinh”

Tiếp ngay chính là giọng nói to rõ của Lý Dương chương môn đã vang lên cùng với Vũ Phiến Lương môn chủ đã lần át toàn trường và cũng đã lần át hết những tiếng nói nơi phía ngoài những lối vào đang vang lên rất nhiều lần “chỉ là một cái tên” “Hàn Trung” mà thôi, nhưng lúc này ngay chỗ chín đệ tử chân truyền đang xếp thành hàng ngang

Hàn Trung đứng cạnh Hoa Lữ nhưng lúc này sắc mặt hắn đã trở nên sấm xịt mà hơi nhăn lại, tay hơi run nhưng mắt lại nhìn phía đối diện xuyên qua kết giới hộp mộc mà nhìn về mười đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn cũng xếp thành hàng ngang giống như bọn họ cũng đang nhìn về nơi bọn họ, nhưng sắc thái mỗi người lại khác nhau hoàn toàn

Chỉ là Hàn Trung chỉ đang ngừng lại nơi một thân ảnh hao hao giống hắn đang tới kết giới mà tiến vào trong vẫn đang nhìn hắn mà cười cười khiến Hàn Trung không khỏi dơ người một chút mà không biết phải như thế nào

Hoàng Phong cùng Hoa Lữ cạnh Hàn Trung liền đẩy vai hắn mà nói nhanh:

- Hàn Trung, người lên chiến đầu tiên kia!

Khiến Hàn Trung không khỏi giật mình mà nhìn hai người rồi ậm ự một tiếng nhỏ rồi lại nhìn thẳng vào trong kết giới hộp mộc, Hàn Vinh đã từ trong đó nhìn tới hắn từ lúc nào

Vũ Thiên chỉ gật gù đứng nơi đó cùng tất cả mọi người có mặt nơi Thanh Phong Phái này đều nhìn Hàn Trung đã bắt đầu tiến bước vào trong kết giới hộp mộc

Chỉ là lúc này, Hoàng Phong đã nhìn xuyên qua kết giới phía đối diện nơi đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn mà ngừng ngay tứ nữ đang đứng cạnh nhau mà tự nói trong hi vọng vọng vào tai bảy đệ tử chân truyền đứng cạnh hắn không khỏi phì cười “cầu mong là ta không phải chiến với đám nữ a”

Nhưng Tống Tân lại chậm rãi lên tiếng như nhìn ra điều gì từ đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn mà nói “trong số chúng có ba kẻ đã đạt tới Nhất Tượng”

Giọng nói của Tống Tân vừa dứt lại khiến cho sáu đệ tử còn lại ngạc nhiên mà nhìn về Phương Nguyệt như đợi nàng xác nhận vì bọn họ biết Phương Nguyệt cũng đã đạt tới Nhất Tượng

Phương Nguyệt hơi nghiến đầu về trước mà nhìn Tống Tân rồi gật đầu với sáu người khiến cho bọn họ như nhận ra được trận đấu pháp này khó mà thắng được chỉ là Phương Nguyệt lại nói tiếp khiến sáu cặp mắt lại nhìn về Tống Tân như đợi xác nhận:

- Tống Tân sư huynh, cũng đã đạt tới Nhất Tượng!

Tống Tân vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng cũng giật giật con mắt chút xíu mà nhìn Phương nguyệt gật đầu cũng như xác nhận với sáu cặp mắt đang nhìn hắn rồi lại nhìn về kết giới khi mà Hàn Trung đã tiến vào trong đứng đối diện với Hàn Vinh mà nói tiếp:

- Ta chỉ mới tiến vào hôm qua cũng vì quá lo lắng mà tiến nhập trạng thái Tượng Tỳ, Nguyệt muội, còn muội!

Sáu đệ tử còn lại về mặt ngăn ngại nhìn vào trong kết giới mà nghe Phương Nguyệt đang đáp lời Tống Tân nhưng cũng khiến mấy người biết thêm về cảnh giới Tượng, mặc dù lúc này Tiêu Ngọc sắc mặt lại khê biến, trong lòng hơi khó chịu nhưng cũng chỉ im lặng nhìn phía đối diện, cũng như Phương Nguyệt hơi nhìn Vũ Thiên rồi lại nhìn kết giới nhỏ nói “muội cũng đạt thành trạng thái Tượng Tỳ”

- Đám đệ tử của Vũ Phiến Môn đều Thất Tạng Huyết trở lên còn chín người chúng ta chỉ mới Ngũ Tạng Huyết trở lên, thật sự, trận này khó giành được sáu trận thắng!

Có vẻ như đệ tử giặt mình đầu tiên chính Vũ Thiên vì hắn xác thật chỉ mới ở cảnh giới Ngũ Huyệt khi mà Tống Tân dứt lời, rồi tất cả đều im lặng nhìn vào trong kết giới khi mà lúc này tất cả đều đang nhìn trong kết giới khi tiếng nói đang từ trong phát ra khiến bọn họ phải kinh ngạc

Phía trong kết giới, Hàn Vinh nhìn Hàn Trung đã tiến vào đứng cách mình một khoảng mà chỉ cười nhìn hắn rồi nói trong bình thường:

- Nhị đệ, ta cũng không nghĩ là trận đầu tiên lại do hai huynh đệ chúng ta cùng ứng chiến!

- Đại huynh, đệ sẽ dùng hết, tất cả nguyên lực đang có trong cơ thể đệ chiến với huynh trận này!

Giọng Hàn Trung cũng đã hướng Hàn Vinh mà gắt đầu mà sắc mặt vốn không tốt đã trở lại bình thường mà nói, dứt lời hai tay hắn đâm mạnh vào nhau, phía ngoài giọng Hoa Lữ đã vang lên:

- Hàn Trung và tên đó là huynh đệ với nhau à, chẳng lẽ hai người đều cùng Hàn gia nơi Thành Vị Thanh sao, nhưng trận này khó phân thắng bại, khi mà hai người đều ở Thất Huyệt!

Phía trong kết giới, Hàn Trung hai tay vốn đâm mạnh vào nhau liền bốc lên ngọn lửa đỏ phủ quanh tay hắn rồi lại lan tỏa khắp toàn thân mà bao lại, trong Hàn Trung bây giờ giống như “người lửa”

- Huynh nắm giữ Thủy hệ, tuy có khắc đệ nhưng muốn thắng đệ đó là điều không dễ!

Dứt lời đã thấy Hàn Trung, hai tay phủ lửa đã tách ra một “hỏa cầu tròn” liền hình thành trước mặt hắn, Hàn Trung miệng há, hỏa cầu liền lao thẳng tới trước mặt Hàn Vinh

Hàn Vinh chỉ cười cười nhìn hỏa cầu đã gần tới trước mặt mình mà tay phải đưa lên trước mặt, toàn thân hắn một dòng nước xanh biển đã bao toàn thân, khiến Hàn Vinh như một người nước chính hiệu, mặc dù chỉ là phủ phía ngoài

Cùng lúc đó, hỏa cầu đã tới trước mặt hắn, một thanh kiếm thủy đã hình thành mà nắm ngay cánh tay gờ lên của Hàn Vinh, mặc dù, mũi kiếm thủy đang hướng xuống dưới liền lúc cắt ngang quả cầu lửa của Hàn Trung thành hai nửa, sọt qua hai bên tai hắn chỉ là giọng của Hàn Trung đã vang lên:

- Vinh ca, Huynh quên hệ của đệ là “dạng khí” sao!

Cùng lúc đó, hai nửa hỏa cầu phía sau Hàn Vinh liền hợp lại nhưng lại thay đổi thành một thanh kiếm lửa liền đâm thẳng tới sau lưng Hàn Vinh khiến cho hắn hơi kinh ngạc nhưng liền cười to mà xoay thân, toàn thân đã trở lại như cũ, kiếm thủy cũng đã thu lại, lúc này chỉ có lòng bàn tay phải là phủ lấy thủy hệ liền đón đỡ thanh kiếm lửa cứng rắn đâm tới khiến hắn phải cong người mà lui nhanh, giọng kinh ngạc đã vang lên:

- Từ khi nào mà đệ lại biết vận dụng rắn, lỏng, khí vậy!

Chỉ là lúc này Hàn Trung cũng đã thu lại toàn bộ ngọn lửa đang bao phủ toàn thân vì không đủ nguyên lực cũng như không có thể nguyên căn để trực tiếp trở thành người lửa, Hàn Trung đã đạp bước lướt nhanh tới Hàn Vinh đang xoay thân đón đỡ thanh kiếm lửa của hắn

Cùng với đó là hai tay Hàn Trung hướng thẳng lên trên, ngọn lửa từ hai tay lại tuôn ra phía trên mà dần hình một loài vật giống mèo nhưng không phải mèo, mặc dù nó vẫn là mèo nhưng người ta lại gọi nó là “Linh Miêu”, có vẻ là mèo hoang và đúng là mèo hoang

- Thập nhị biến, tam biến, “Linh Miêu”!

Hàn Trung hét lớn cùng với đó “Hỏa Linh Miêu” trong thập nhị biến phía trên đầu hắn, mèo hoang hình thành từ lửa này to gấp đôi hắn, hai tay hắn lại đang nắm lấy hai chân sau của mèo hoang này mà hướng tới Hàn Vinh đã lui tới gần mình

Khiến cho Hàn Vinh đang đón đỡ thanh kiếm lửa trước liền cảm nhận được nguy hiểm phía sau mà liền đạp mạnh chân ngừng lại, cùng với đó là thanh kiếm lửa đã bị một dòng thủy nguyên lực bao lại mà bốc hơi mất, Hàn Vinh đã xoay thân lại trong lòng hơi bất ngờ khi thấy Hàn Trung đã lướt tới rất gần trên đầu còn hình thành một loài vật to lớn mà nói lớn hắn:

- Tam biến “Linh Miêu”, nhị đệ, không nghĩ là đệ mạnh lên rồi a!

Hàn Trung lại không nói gì mà đã lướt tới trước mặt Hàn Vinh đang cười khê, chỉ thấy hai tay đã buông lỏng của Hàn Vinh liền từ tay phải, trong tay đã nắm lấy một thanh kiếm đen thui nhưng đầu mũi kiếm lại tỏa ánh xanh biển

Mất khê nhắm, thanh kiếm trong tay Hàn Vinh vốn dĩ vẫn chia xuống đã hướng lên trên không nhanh không chậm và toàn thân thanh kiếm tỏa ra quang thủy quét ngang năm lần từ dưới lên trên và ngừng lại ngay quét thứ năm cũng vừa lúc “Hỏa Linh Miêu” của Hàn Trung đã tới từ trên vồ tới Hàn Vinh nhưng mà lại chạm ngay mũi kiếm của hắn

Hàn Vinh mắt liền mở ra, giọng nói hai chữ nhỏ “Đoạn Pháp” tiếp chính là bốn chữ hét lớn “Kiếm cắt từng đoạn” chỉ thấy thanh kiếm hắn đang cầm đã vòng ra sau

Cùng lúc đó Hỏa Linh Miêu to lớn đã bị cắt thành năm đoạn rớt xuống trước mặt Hàn Vinh nhưng lại tiến nhập vào mặt nền mộc kết giới này mà hòa tan vào, còn Hàn Trung đã bị chấn lui ra phía sau rồi mới đứng vững lại hai tay phủ ngọn lửa đã bị đánh tan và hắn cũng đã cảm nhận được hỏa nguyên lực trong thân đã giảm nửa khiến trên mặt Hàn Trung đã hiện lên sự kinh hãi nhìn Hàn Vinh đang cười cười với mình mà hỏi:

- Vinh ca, đây là pháp quyết gì!

- Đây là Đoạn Kiếm, Đoạn pháp quyết ẩn trong nó còn gọi là Đoạn Kiếm Pháp!

Hàn Vinh liền gật đầu rồi nhìn Hàn Trung mà cười nói có vẻ như cũng không hề để ý tới một kiếm lúc nãy và ngừng, chưa công kích tiếp

Hàn Trung vẻ mặt không khỏi ngờ ngợ nhưng rồi lại hiện lên chút hứng thú mà đứng vững lại nhìn Hàn Vinh đang đứng khá xa mình trong kết giới, liền từ trong Túi Trữ Vật đã lấy ra một thanh kiếm khác nắm chặt trong tay, nâng lên trước mặt nhìn Hàn Vinh:

- Đại huynh, đây là Lạc Kiếm, có vẻ như là Lạc Kiếm Pháp, không biết ông nào nghĩ ra nhưng mà nó rất mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Hai Mảnh Sắt

Phía ngoài kết giới “hộp mộc”

Đệ tử các viên của Thanh Phong Phái đã vọng ra rất nhiều lời nói nhưng phía trong lại không hề nghe rõ

Mười bảy đệ tử đang chuẩn bị ứng chiến, mắt đều nhìn phía trong mà quan chiến khi thấy Hàn Trung và Hàn Vinh đều đã xuất binh khí thì liền trở mắt mà nhìn hết

Trên không trung, nơi Lý Dương chương môn cùng đám trưởng lão, mắt nhìn nhau một lúc rồi im lặng nhìn Hàn Trung đã dùng binh khí thì biết khó phân thắng bại được, ngay cả Vũ Phiến Lương môn chủ cùng đám trưởng lão phía sau lão cũng đều nhìn chăm chú phía dưới vì bọn lão cũng không thể đoán được ai trong hai người sẽ giành trận thắng

- Không biết Hàn Trung có thể thắng với Thanh Lạc Kiếm đó không!

Hoa Lữ cùng Hoàng Phong đã đồng loạt nói nhưng sáu đệ tử còn lại vẫn im lặng mà không nói gì mà cùng tất cả đều hướng ánh mắt nhìn phía trong kết giới, vì lúc này, Hàn Trung đã bắt đầu thi triển pháp quyết công kích

Hắn nhìn mũi kiếm ánh đỏ tên là Lạc Kiếm mà hướng Hàn Vinh giọng trầm lại mà nét mặt không còn vẻ hớn hở như trước:

- Đại huynh, đệ bắt đầu thi triển Lạc Kiếm Pháp, huynh nhớ cẩn thận đó!

Khiến Hàn Vinh không khỏi lắc đầu mà cũng đã thu lại ý cười nhìn hần “Hàn Trung, đệ vẫn vậy, trong chiến đấu không nên lơ là, và càng không nên nhắc nhở đối thủ” dứt lời chỉ thấy Hàn Vinh đã công kích tiếp bằng một tiếng hét rất nhanh “Đoạn Pháp, kiếm đoạn thẳng” cùng với đó Đoạn Kiếm nắm trong tay đã tỏa quang thủy mà quét ngang một đường, ánh thủy lấp lánh, một đường kiếm thẳng đã hiện mà xuất hiện trước chân, bụng, ngực Hàn Trung

Khiến Hàn Trung không khỏi cả kinh khi mà mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến hần chỉ kịp cảm phập thanh kiếm xuống kết giới mộc, ngọn lửa liền lan tỏa khắp thân bao lấy hần cùng thanh kiếm, cùng lúc đó, ánh kiếm thủy đã cong khi va chạm với thân kiếm Lạc Kiếm, một âm thanh “tách” vang lên khi mà Hàn Trung xoay mạnh thanh kiếm khiến cho ánh kiếm thủy liền đứt đôi mà lao ra phía sau, chạm vào mà hòa trong kết giới

Hàn Trung sắc mặt vẫn không chút thay đổi, thanh Lạc Kiếm đã chỉ hướng Hàn Vinh, toàn thân ngọn lửa lại tập trung vào thanh kiếm cùng cánh tay đang nắm của hần, cùng với đó Hàn Trung đã bước nhanh mà tiến về phía Hàn Vinh trong ánh mắt kinh ngạc lẫn nghiêm túc của cả hai người

Hàn Trung tay nắm Lạc Kiếm liền chia lên trên rồi lại chia xuống dưới rồi lại xoay thành vòng cùng với tiếng hét to của hần, khi đã va chạm với Đoạn Kiếm của Hàn Vinh và cùng bước nhanh tới:

“Lạc Pháp, kiếm lạc từng hướng”

Hai thanh kiếm một bao phủ ngọn lửa liền va chạm với một bao phủ dòng nước, Hàn Trung và Hàn Vinh cũng đã áp sát mặt nhau cùng giọng Hàn Vinh đã cười mà vang lên khi Hàn Trung vừa dứt câu “nhị đệ, trận này huynh phải thắng” chỉ là hần vừa dứt lời đã trong thấy ý cười của Hàn Trung cùng một câu nói giống y hệt vậy “đại huynh, trận này đệ cũng phải thắng” chỉ thấy câu nói vừa dứt Hàn Trung đã tự lui lại phía sau nhưng lại khiến cho Hàn Vinh cảm thấy bất ổn khi mà hần cảm nhận được sau lưng, hai bên hông đều đang xung động hòa nguyên lực

Khiến cho Hàn Vinh mất phải nhìn quanh mà đề phòng, nhưng lúc này, trước mặt hần, Hàn Trung đã bắt đầu tiếp tục thế công khiến cho Hàn Vinh không khỏi cả kinh trong lòng cùng với đó là thế kiếm thứ hai của hần Trung đã được hần hét lên:

“Lạc Pháp, về lạc kiếm”

Cùng với đó Lạc Kiếm trong tay của Hàn Trung đã vẽ vài vòng trước mặt hần, mỗi một vết vẽ đều động lại một đường lửa hướng Hàn Vinh lao tới, mỗi

một đường lửa như rút cạn hỏa nguyên lực trong cơ thể Hàn Trung, chẳng mấy chốc Lạc Kiếm vốn được phủ ngọn lửa đã khôi phục lại thành một thanh sắt khi mà các đường về hướng tới Hàn Vinh đã đi sau mà tới cùng gắn kết vào nhau hình thành một nhìn về hoàn chỉnh tới gần Hàn Vinh, ngay trước mặt đó là hình một ngôi sao lửa rất to, to tận hán đang hướng tới Hàn Vinh

Khiến Hàn Vinh nét mặt cứng lại mà hơi khó coi “đệ” còn Hàn Trung chỉ cười cười mà nói “Lạc Kiếm, chỉ hai chiêu đệ đã dùng hết, nếu huynh đồ được thì sẽ đánh bại được đệ”

Nhưng rất nhanh, Hàn Vinh sắc mặt đã bình thường trở lại mà nhìn hàn Trung cười cười, tay nắm chặt Đoạn Kiếm giọng trầm lại “được, ta chờ cho đệ xem”

Phía ngoài kết giới mộc, tất cả đệ tử đang quan chiến đều mở to mắt mà nhìn chiêu kiếm vừa được xuất ra của Hàn Trung trông đợi kết quả

Trên không trung, Lý Dương cường môn trầm giọng, còn Vũ Phiến Lương môn chủ lại tươi cười như chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về Hàn Vinh khi mà hai người đồng loạt nói cho đám trưởng lão phía sau nghe:

- Đây là kích quyết định!

Phía trong kết giới mộc, Hàn Vinh vẻ mặt không thay đổi nhìn Hàn Trung đang chống kiếm nhìn trước mặt mình nhìn hán đang chống đỡ

Mắt Hàn Vinh lại liềm diêm, tập trung cảm nhận hỏa nguyên lực đang vây xung quanh hán vì lúc này hán đã cảm nhận được sau lưng, hai bên hông xung động nguyên lực đã mạnh hơn mà dần hình thành ba đường thẳng kiếm tròn hai đầu đang lao tới hán đang ở chính giữa cùng trước mặt ngôi sao lửa mang theo khí thể hỏa nguyên lực nồng đậm mà tới, khiến hán không còn đường thoát vì đều đã bị bao vây mà chỉ có thể đón đỡ

Hàn Vinh lại nắm chặt Đoạn Kiếm trong tay, toàn thân bùng phát thủy nguyên lực nhưng rất nhanh đều đã tập trung về Đoạn Kiếm nhưng mà nó chỉ lấp lánh quang thủy, Hàn Vinh đã động thân xoay tròn khi kiếm từ trước mặt đã được quét cho tới chân cùng một câu nói cũ “Đoạn Pháp” tiếp chính là chân nhẹ nhắc lên không, từng bước dưới chân liền hình thành một dòng nước nhỏ quanh chân

Hàn Vinh lại đạp nhẹ mà bay lên cao cùng câu nói cũ “kiếm cắt từng đoạn” phía dưới hán từng đường kiếm đã được quét quanh thân liền lóe sáng, ánh kiếm thủy va chạm với hai chiêu đã thi triển trước sau của Hàn Trung đã cùng tới

Chỉ là lúc này Hàn Trung nét mặt đờ đẫn nhìn Hàn Vinh đang bước nhanh từng bước trên không trung cách nơi các chiêu kiếm đang va vào nhau mà lao tới hán giọng có chút bất ngờ “đại huynh đang bay sao”

Không chỉ hán mà phía ngoài đám đệ tử cũng đều đang bất ngờ, ngay nơi tám đệ tử chân truyền đang quan chiến, Nghệ Tuyệt cùng Phù Hiệu chỉ tay nơi Hàn Vinh mà giọng ngạc nhiên “hán đang bay sao”

Chỉ là hai nàng vừa dứt thì Tống Tân đã đáp lời “không phải hán đang bay mà chính hán đang tiêu tốn nguyên lực để đạp vài bước trên không tiến tới Hàn Trung, nhưng như vậy rất tổn nguyên lực”

Chỉ là phía trong nơi va chạm giữa các chiêu kiếm Đoạn Pháp của Hàn Vinh đã không thể nào ngăn chặn được Lạc Pháp của Hàn Trung mà còn bị chúng cắt thành từng đoạn đứt gãy nhưng lại không làm được gì Hàn Vinh vì lúc này hán đang đạp từng bước trên không trung mà lao tới Hàn Trung khiến cho Lạc Pháp của hán tự va vào nhau mà nơi Hàn Vinh đã đứng lúc này liền xung động hỏa nguyên lực mạnh mẽ trước khi không còn động lại chút gì

Còn Hàn Vinh đã tới trước mặt Hàn Trung từ trên không một kiếm đã hướng xuống hán khiến Hàn Trung vẻ mặt vẫn còn thần thờ đang không hiểu gì, chỉ biết nhắc Lạc Kiếm đang là sắt vụn mà đón đỡ trong khi không hề vận hỏa nguyên lực, Đoạn Kiếm được truyền vào thủy nguyên lực liền tỏa ra quang thủy lóe lên mà kiếm lắt nhẹ, Lạc Kiếm cùng Hàn Trung đã bị chấn cho lui ra sau mà nét mặt đã tái lại vì lực va chạm cùng với việc hán đã chạm lưng vào kết giới mộc khiến cho Hàn Trung không khỏi quay đầu nhìn mà cả kinh, chỉ là khi hán nhìn trước đã thấy Hàn Vinh ở trước mặt, Đoạn Kiếm lại nhắc lên mà va chạm thêm một lần nữa với Lạc Kiếm của Hàn Trung

Nhưng lần này một tiếng “rắc” mạnh của sắt gãy đã vang lên, Hàn Trung đã văng ra khỏi kết giới trong bàn tay cầm kiếm đã tê tái mà đỏ rần, còn Lạc Kiếm đã không còn trong tay hán khi mà hai nửa thanh kiếm đã nằm trong kết giới, nơi Hàn Vinh đang đứng nhìn Hàn Trung đang hơi khụy chân nơi đầu gối phía ngoài kết giới cách tám đệ tử chân truyền một khoảng khá gần

Còn Hàn Trung lại dùng ánh mắt ngờ ngạc mà nhìn Hàn Vinh rồi lại xoay đầu nhìn tám đệ tử chân truyền như hán đang phía sau nhìn mình rồi lại nhìn Hàn Vinh đang ở trong kết giới nhìn mình mà chỉ gạt nhẹ đầu với hán mà lắt nhẹ đầu tuy nét mặt không được tốt nhưng vẫn xoay người lại tới cạnh tám đệ tử chân truyền, có lẽ Hàn Trung biết mình đã thua

- Hàn Trung, hán thua rồi sao!

Hoàng Phong cùng Hoa Lữ lại vang lên tiếng nói đầu tiên khi nhìn Hàn Trung đang tới gần cũng như nhìn Hàn Vinh vẻ mặt không có một chút gì là mừng rỡ của đệ tử đã thắng mà vẻ mặt vẫn lặng thính còn có chút trầm lặng, cúi đầu nhìn Lạc Kiếm đã bị gãy thành hai đoạn nằm dưới chân mình sát kết giới mà khom người thu lấy cất vào trong Túi Trữ Vật cùng Đoạn Kiếm vốn còn nắm trong tay cũng được thu vào

Hàn Vinh lại xoay người mà bước đi rời khỏi kết giới hộp mộc hướng tới đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn đều đang cười cười nhìn hán chút ít

Phía trên Vũ Phiến Lương môn chủ đã nhìn Hàn Vinh đã rời khỏi kết giới mà cười to lại hướng Lý Dương chương môn nói nhanh:

- Lý Dương, trận đầu tiên này, Vũ Phiến Môn chúng ta thắng

Vũ Phiến Lương môn chủ dứt lời chỉ thấy ngón trở tay còn lại liền hướng thẳng phía trên cái tên to đang đang hiện phía trên kết giới mà điểm tới số một hình thành từ hóa nguyên lực đã hiện ra cùng với đó là cái tên phía dưới liền xóa đi mà bắt đầu thay thế bằng một cái tên khác

Lý Dương chương môn vẻ mặt vẫn không đổi nhìn chín đệ tử phía dưới đang xì xào mà hướng Vũ Phiến Lương môn chủ nét mặt bình thản có vẻ cũng không để ý tới việc Hàn Trung đã để thua trận thứ nhất

- Vẫn còn chín trận, Phiến Lương, “môn chủ” không nên vội mừng!

Lý Dương chương môn dứt lời liền điểm chỉ một tia một nguyên lực mà hình thành số 0 ngay trên cái tên đã được lão xóa đi mà sắp sửa thay bằng một cái tên khác, chỉ là Vũ Phiến Lương môn chủ chỉ cười dài mà không để ý mà tiếp tục tìm đệ tử ứng chiến cho trận đấu thứ hai khi nhìn một lượt mười đệ tử hạch môn phía dưới nhưng lại bỏ qua Hàn Vinh

Đám trường lão phía sau Lý Dương chương môn cũng như Vũ Phiến Lương môn chủ chỉ im lặng nhìn hai cái tên mới đang xuất hiện thay thế cái tên cũ đã tỷ thí

Phía ngoài đám đệ tử nơi các lối vào cũng đang xì xầm to nhỏ

- Hiểu tỷ, Nguyệt muội, đám nữ kia đang trợn mắt nhìn tam tỷ chúng ta!

Nghệ Tuyết cùng nhị nữ lại không chú ý tới hai cái tên mới đang dần thay đổi mà nhìn tới bốn nữ trong số đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn mà nói với Phù Hiệu, Phương Nguyệt đang dán mắt trên kết giới hộp mộc để xem ai chiến trận tiếp theo khiến cho hai nữ liền nhìn nàng rồi lại nhìn tới bốn nữ của Vũ Phiến Môn cũng đang chăm chú nhìn thì đều trợn to mắt mà nhìn lại

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Trận Thứ Hai

Chỉ là giọng của Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đã đồng loạt vang lên hai cái tên của nữ:

“Trận thứ hai Phù Hiệu”

“Trận thứ hai Diệp Vy”

Cùng lúc lần át đi tiếng gọi phía xa nơi các lối vào vẫn là một cái tên “Phù Hiệu” đang hiện trên không trung mà hò to

Cùng khiến cho tam nữ của Thanh Phong Phái cùng tứ nữ của Vũ Phiến Môn đã giật bản mình khi vẫn đang đấu mắt với nhau mà bỏ qua mất liền chuyển lên phía trên kết giới hộp mộc đã thấy hai cái tên mới hiện ra thay thế cho hai cái tên cũ, khiến cho Nghệ Tuyết cùng Phương Nguyệt liền nhìn Phù Hiệu đang hơi run mà chưa biết lên tiếng gì miệng hơi hé nhưng lại không nói được gì

- Hiểu tỷ, tỷ lại chiến trận hai!

Phương Nguyệt nhìn phía đối diện rồi hướng Phù Hiệu đang hơi run mà nói, nhưng cùng lúc Tống Tân đứng cạnh Phù Hiệu cũng đã lên tiếng:

- Hiểu muội, nữ tử kia đã đạt tới thất tầng, muội chỉ mới lục tầng cho nên ...

Tống Tân nhìn một trong tứ nữ của Vũ Phiến Môn đang dáng vẻ thướt tha chỉ khoảng hai mươi mốt, đang tươi cười hướng tam nữ vì không biết ai trong hai người tiến ra đấu mà Tống Tân muốn nói gì đó nhưng rồi lại không

Phía trên Lý Dương chương môn cùng đám trường lão nhìn nữ tử đã tiến vào mà sắc mặt liền thay đổi vì biết trận này Phù Hiệu cũng khó mà giành được trận thắng khiến cho Vạn Bách trường lão hơi hướng Lý Dương chương môn mà hỏi “chương môn, người có chọn nhầm không vậy” nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu vì chính Lý Dương chương môn cũng không thể biết được đối thủ của Phù Hiệu là ai

Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm vị trưởng lão không khỏi cười tươi khi thấy Phù Hiệu đã gạt đầu với tám đệ tử còn lại rồi tiến bước vào kết giới nơi nữ tử tên Diệp Vy đã đợi sẵn vì bọn lão đã nhận ra lần chiến thứ hai này phần thắng chắc chắn lại thuộc về Vũ Phiến Môn bọn lão

Phù Hiệu nét mặt đã bình tĩnh lại mà nhấc bước tiến vào kết giới mà nhìn nữ tử Diệp Vy chỉ nhỏ hơn nàng một hoặc hai năm

- Tiểu nữ tên Diệp Vy, mong là tỷ tỷ nhẹ tay trong trận tỷ thí này!

Phù Hiệu chưa tiến vào thì đã nghe thấy giọng Diệp Vy đã nhoen miệng cười hướng nàng gật đầu nói trong nhỏ nhẹ, nhưng lại khiến Phù Hiệu có chút

thốn tai, khiến nàng mặt nhẵn lại mà giọng hơi chua chất:

- Diệp Vy tiểu muội, muội còn cao tay hơn cả tỷ đây, mong là muội nhẹ tay một chút với tỷ!

Chỉ là chữ “tỷ” của Phù Hiệu vừa dứt thì xung quanh nàng, thổ nguyên lực dao động một cách nhanh chóng cùng với đó Phù Hiệu mất nhìn Diệp Vy đang hai tay hướng mình mà chụm lại một dòng chất lỏng nâu đặc phủ quanh hai tay nàng liền hướng Phù Hiệu mà điếm tới trong hai chữ “thổ lao”

Cùng lúc đó, Phù Hiệu chỉ thấy quanh mình những cột trụ hình tròn nâu đậm đông cứng lại mà hình thành một cái lao tù mà vây lấy nàng ở trong khiến cho Phù Hiệu phải một phen giật bản mình rồi nhìn hướng Diệp Vy mắng trong tức giận:

- Diệp Vy, ngươi lại dám tấn công lên ta, khi mà ta chưa phòng bị!

Nhưng Diệp Vy có vẻ như không để ý mà chỉ mỉm cười nói “trong chiến đấu thì không được lơ là, mà phải cảnh giác tuyệt đối, dù cho có đang là một trận tỷ thí”

Khiến cho tất cả mọi người đang quan chiến phía ngoài đều phải nhìn Diệp Vy mà bất ngờ với câu nói hơi hao hao giống Hàn Vinh của nàng, chỉ có Nghê Tuyệt lại có chút ngăn ra khi nhìn Phù Hiệu đã bị nhốt trong “lao tù” giống như những khúc gỗ kết lại với nhau, mặc dù nó không phải là gỗ mà là đất vì không nghĩ Hiệu tỷ của “Phương Viên” lại bị chiếm tiện nghi mà không chế một cách dễ dàng như vậy

Phía trong kết giới hộp mộc

“Tiểu muội muội, muội nghĩ như vậy là nhốt được đại tỷ sao?”

Phù Hiệu mắng to, cũng không hề để ý tới việc cái “lao thổ” đang vây lấy mình mà nhìn hướng Diệp Vy đang có vẻ tự lự không quan tâm tới về tức giận của mình mà kết quyết hướng nàng hét “ta cũng sẽ nhốt cô, đồ xảo trá, mộc lao” chỉ thấy tiếng nói nàng vừa dứt cũng là lúc quanh Diệp Vy một cái mộc lao đã vây lấy nàng khiến cho Diệp Vy lúc này cũng đã bị nhốt giống như Phù Hiệu, tuy mộc lao và thổ lao do Diệp Vy cùng Phù Hiệu tạo ra đã chạm vào kết giới hộp mộc dưới chân hai người đang đứng nhưng lại không hề bị nó hấp thu vào trong

Lần này, thì chính đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn phải há miệng nhìn nhau, Tiêu Bản cùng một nam tử ngang tuổi hắn, sắc mặt nam tử lúc này cũng đang khó chịu mà nhìn Diệp Vy phía trong cùng mắng nhỏ:

- Á Diệp Vy này, lại đang giờ trò gì vậy!

Nhưng hai người cũng chỉ nói thoáng qua mà không cần ai trả lời vì lúc này tất cả đều nhìn vào trong kết giới, nơi hai nữ tử đang bắt đầu điên loạn mà thi triển pháp quyết tứ tung trong hai cái nhà lao do hai người tạo ra cùng tự nhốt mình và cũng tự thi triển hướng về nhau “kiếm mộc, đâm cho tôi á cho tỷ” chỉ thấy Phù Hiệu hai tay chạm vào hai cột trụ tròn đất nứt lại trợn lên mà hướng Diệp Vy hét lớn, một thanh kiếm mộc đã hình thành mà tiến vào những cái khe hở còn trống khá to của lao mộc nàng tạo ra mà xuyên vào nơi Diệp Vy đang bị nhốt phía trong chính giữa

Khiến Diệp Vy nhìn thanh kiếm mộc do mộc nguyên lực của Phù Hiệu thi triển ra mà mắng “Hiệu tỷ thật là biết thương muội, nên mới dùng tới thanh kiếm già này để đâm muội, nhưng mà nó cũng không làm gì được muội” cùng với lời nàng nói đã thấy tay phải của Diệp Vy hướng về thanh mộc kiếm của Phù Hiệu mà lòng bàn tay mở ra để cho thanh mộc kiếm tự chui vào

Rồi ánh mắt Diệp Vy lại lóe lên nhìn tới Phù Hiệu mà nói trong châm chọc nàng “Hiệu tỷ, phải như vậy mới là xuyên thân tỷ được nè” cùng với đó chính là xung quanh Phù Hiệu vây quanh lao thổ là hơn chục thanh thổ kiếm đang tiến nhanh vào những cái khe hở nơi thổ lao mà đâm tới khiến Phù Hiệu thất kinh mà mắng té tát “tiểu yêu, ta chỉ thi triển có một thanh, ngươi lại tạo tới mười thanh, tiểu yêu ngươi có thấy mình quá đáng không?”

Tuy nàng mắng nhiếc nhưng cũng không quên chặn hơn thanh kiếm thổ của Diệp Vy bằng cách tạo ra những tấm khiên liên tục mới ngăn chặn mà triệt tiêu hết hơn chục thanh kiếm thổ

Phía ngoài kết giới, sắc mặt tất cả mọi người đều đang thay đổi khác nhau, lần này lại đến lượt Tổng Tân nhìn vào trong kết giới mà lẩm bẩm “không biết Hiệu muội đang tỷ thí bằng pháp hay bằng võ miệng nữa” nhưng lại khiến cho Nghê Tuyệt phải sừng ảo mộc đầy hướng hắn mà hỏi “Tổng Tân, huynh nói vậy là sao?”

Khiến Tổng Tân hơi giật mình nhưng lại không lên tiếng trả lời nàng và cũng không dám xoay đầu nhìn nàng đang tức giận mà chỉ nhìn vào trong kết giới khi mà Diệp Vy lúc này đã miết hai tay lại với nhau, chỉ thấy một dải lụa đang dần hình thành, dải lụa nâu nhạt như cây thược nhưng nó lại uốn lượn và mềm như tấm vải thật,

Dải lụa thổ liền uốn lượn mà tiến tới Phù Hiệu một cách nhanh chóng mà quấn chặt lấy nàng không hề buông lỏng, biến nàng thành một xác ướp quấn khảm, khiến Phù Hiệu miệng chỉ có thể ú ớ tạo ra âm thanh không thành chữ cùng với việc bị nhốt trong thổ lao khiến nàng bây giờ trong có vẻ hơi quái đản

“Hiệu tỷ thành cái xác ướp trong thổ lao mất rồi” Phương Nguyệt nắm lấy tay Nghê Tuyệt mà nói nhỏ

Nhìn Phù Hiệu bây giờ có vẻ rất là khó coi vì bị trói chặt còn nhốt trong thổ lao khiến bọn họ chỉ biết gục đầu mà không dám nhìn chỉ có đám đệ tử hạch môn bên phía Vũ Phiến Môn lại đang cười ngoặt ngoẹo, phía ngoài các lối vào nơi đám đệ tử của các viện chỉ còn biết trợn mắt trong im lặng

Chỉ có Tiểu Bạch là đang miệng há to, há nhỏ, mắt nhắm, mắt mở trên óc đại diện nhìn trận tỷ thí của Phù Hiệu và Diệp Vy mà lắc đầu hồ liên tục rồi đầu hồ nhỏ của nó quẹo qua quẹo lại mấy cái, mí mắt đã sụp xuống mà ngủ lúc nào không hay nhưng miệng vẫn lẩm bẩm vài chữ “Phù Hiệu tỷ, đệ chẳng

có hứng xem tí nào, đấu pháp gì mà dở quá”

Chỉ là cũng không ai để ý tới nó mà tất cả đều đang nhìn phía trong kết giới khi mà Diệp Vy lúc này, hai tay đã hình thành hai thanh đao từ lúc nào chỉ múa liên hồi ba bốn nhất vòng quanh một lao của Phù Hiệu đang mất đi điều khiển của nàng khiến một lao thành một đồng một vụn nhập vào trong kết giới mất tung

Diệp Vy lại không hề đứng tại chỗ mà liền lướt nhanh tới Phù Hiệu đang bị quấn thành xác ướp còn bị nhốt trong lao thổ của mình mà bước nhanh chóng cùng giọng nói của nàng vọng khắp trong ngoài kết giới “trận thứ hai này, đến đây là kết thúc, tiểu muội không nghĩ lại thắng tỷ dễ dàng như vậy” chỉ thấy Diệp Vy đã tới cạnh mà dùng hai tay nhắc bổng lao thổ lên rồi liền hướng nhanh ra ngoài mà ném khiến cho tất cả mọi người đang quan chiến ngoài kết giới đều tròn tròn mắt mà nhìn như không tin

- Hiệu tỷ, cứ thế mà thua sao!

Nghệ Tuyệt vẫn quan chiến khi thấy vậy thì không khỏi thay đổi khi nhìn thấy thổ lao nhốt Phù Hiệu đang bị Diệp Vy điều khiển mà hướng ra ngoài như không tin tự nói khiến sắc mặt đám người Tổng Tân cũng phải thay đổi mà nhìn trong khăn trương

Chỉ là có vẻ Phù Hiệu lại không thể nào thay đổi được tình thế lúc này của mình vì nàng đã không thể vận được nguyên lực dường như đã bị phong bế từ lúc nào chính vì vậy mà nàng lúc này dường như chỉ có thể uốn uốn bụng, hơi gập lại mà đánh qua đánh lại trong thổ lao trong tức giận mà không thể nói gì ngoài việc ú ớ khi biết mình đang bị Diệp Vy nhắc bổng thổ lao mà ném ra ngoài

- Tỷ tỷ, gập tỷ ở ngoài kết giới nha!

Một tiếng “bùng” vang lên cùng với đó là một nửa thổ lao đã ở ngoài kết giới, khi mà tiếng nói của Diệp Vy đã dứt thì một tay nàng nâng dưới còn một tay lại đánh mạnh vào nửa thổ lao còn ở trong cùng với Phù Hiệu mà theo lực bay thẳng ra phía ngoài cùng với tất cả thổ nguyên lực của Diệp Vy đều đã bị tuốt ở trong mà hòa tan vào kết giới còn Phù Hiệu thì đã rút cái bịch xuống nơi mặt đất gần kết giới mất ngờ ngác nhìn Diệp Vy đang phẩy tay với nàng phía trong còn cười châm chọc khiến Phù Hiệu chỉ biết chỉ tay mắng một chữ:

- Cô!

Nàng chỉ thốt được chữ đó mà không thể thốt thêm chữ nào ngoài một câu nói thầm trong lòng mà có chút không tin “mình đã thua rồi sao, pháp lực của mình vẫn còn đây mà”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thập Nhị Biến! Thất Biến

Phù Hiệu đang chạm mũi nơi mặt đất tay chỉ Diệp Vy nhưng cũng chỉ có thể đứng lên mà nhìn Diệp Vy đang thước tha xoay thân tiến ra ngoài mà tới cạnh nơi tam nữ còn lại của Vũ Phiến Môn

Để lại Phù Hiệu, đứng nơi đó mà sắc mặt khó xử nhưng cũng chỉ có thể nắm chặt tay mà xoay thân hướng về nơi Nghệ Tuyệt cùng Phương Nguyệt mà đi tới, mặc dù trong lòng đang khó chịu tội cùng

- Phù Hiệu lại thua tiếp trận này!

Hoa Lữ vừa dứt lời liền cùng lúc đó chính là giọng Vũ Phiến Lương môn chủ lại hướng Lý Dương chương môn mà nói to trong giọng nói còn ẩn ước chút sắc cười:

- Lý Dương, trận này chúng ta lại thắng, đây là trận thứ hai, chỉ cần thêm bốn trận nữa thì ba trận sau coi như khỏi phải đấu!

Khiến Lý Dương chương môn cùng năm trưởng lão phía sau thôi không nhìn Phù Hiệu đang tới cạnh nơi đệ tử chân truyền mà đành trầm ngâm vì không nghĩ hai trận đấu pháp đấu lại đều thất bại

Lý Dương chương môn lại khản một tiếng to vang khắp “Thanh Phong Điện” rồi hướng Vũ Phiến Lương môn chủ giọng trầm lại:

- Trận này chúng ta lại thua nhưng không có nghĩa là những trận sau đều thất bại!

Dứt lời, Lý Dương chương môn sắc mặt vẫn vậy, hai tia một nguyên lực phía trên kết giới liền xóa đi cái tên cũ còn số ở trên vẫn giữ nguyên là số không nhưng kẻ bên hai tia hỏa nguyên lực của Vũ Phiến Lương môn chủ cũng liền bắt đầu thay đổi cả hai, khi mà số phía trên, cái tên đã bị xóa đi bắt đầu hình thành cái tên mới cùng lúc với Lý Dương chương môn còn số phía trên liền được chỉnh thành số hai thay vì số một lúc đầu

- Chúng ta lại để thua bọn chúng 0 – 2, số lớn lại nghiêng về đám Vũ Phiến Môn đó!

Hoàng Khương trưởng lão hướng bốn trưởng lão đang ngồi cạnh mình mà nói nhỏ nhỏ cũng không hề để ý tới sắc mặt hai vị, một môn chủ, một trưởng môn cũng đều khác nhau khi đang viết lên một cái tên khác để tiếp tục cho trận đấu thứ ba sẽ diễn ra nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ vẫn giữ một nụ cười khiến bất kỳ ai đang quan chiến nhìn thấy đều cảm thấy khó ưa

Chỉ mất khoảng chục giây hai tên mới đã dần hiện rõ, mặc dù vẫn chưa rõ vì mới chỉ có hai chữ là hai cái họ của hai đệ tử chuẩn bị trận thứ ba, một chính là chữ “Phản” nơi tia hỏa nguyên lực của Vũ Phiến Lương môn chủ, một chính là chữ “Hoa” nơi tia mộc nguyên lực của Lý Dương trưởng môn

Chỉ là khi mà hai cái tên tiếp sau hai cái họ dần hình thành, cũng là lúc ai cũng đều đang nhìn lên, ngay cả nơi chính đệ tử chân truyền cũng đều ngẩn đầu nhìn lên, mặc dù lúc này bày đứng trước và hai đứng sau chính là Phù Hiểu và Hàn Trung nhưng trong hai người có vẻ đang rất là thiếu sức sống, gục đầu như hoa mặt trời héo tàn, chính lúc này, phía trên Hàn Trung, Vũ Thiên lại đang nhướng thân về trước nhìn nơi hai nữ vốn tưởng nhìn lên nhưng lại đang nhìn thẳng

Có lẽ đang đấu mắt với tứ nữ của Vũ Phiến Môn khi mà Vũ Thiên nhìn theo ánh mắt hai nàng, đặc biệt hẳn thấy Phương Nguyệt đang nắm chặt hai tay lại khi ngừng ánh mắt tại một nữ đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn giống như nàng mà gãi đầu không biết hai nữ bị gì mà tự dưng lại đấu mắt với nhau

Và chính vì vậy mà cũng không hề để ý tới ai đang nhìn trộm hai nàng, nhưng rồi Vũ Thiên lại chuyển hướng nhìn tới nóc đại điện, nơi Tiểu Bạch đang chụm hai chân, đầu hồ kê lên, miệng hồ còn há nhỏ thấy cả bọt đang phun ra chỉ là nó không hề hay biết, chắc vì ngu say

“Trận thứ ba Phản Vỹ”

“Trận thứ ba Hoa Lữ”

Cuối cùng thì hai cái giọng cùng hai cái tên đã được Vũ Phiến Lương môn chủ cùng Lý Dương trưởng môn trước sau hòa vào vọng lên âm vang toàn đại điện rộng lớn

Khiến cho Hoa Lữ cạnh Hoàng Phong cùng Tiêu Ngọc tuy đã đoán được nhưng cũng không khỏi thân run lên một chút rồi lại bình tĩnh trở lại mà xoay đầu nhìn Phù Hiểu cùng Hàn Trung mà gãi đầu một cái, khi thấy hai người nhìn mình rồi liền nhấc bước mà tiến tới kết giới hộp mộc để tiến vào trong, cùng với một nam tử đang từ nơi đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn

- Thất Huyết, trận này cũng khó phân thắng bại!

Lần này không phải là Tổng Tân lên tiếng mà chính là Tiêu Ngọc khiến cho Tổng Tân hơi nhướng người nhìn hắn mà gãi đầu rồi lại cùng trầm ngâm mà nhìn phía trong kết giới

Chỉ thấy lúc này, Hoa Lữ đã đứng đối diện vị nam đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn mà chấp tay hướng hắn chậm rãi nói:

“Tiểu đệ tên Hoa Lữ, mong, vị huynh nương tay giúp”

- Không cần phải nương tay làm gì!

Hoa Lữ vừa mới nói dứt câu thì liền cảm nhận được một luồng mộc nguyên lực từ đâu đang ập tới trước mặt mình cùng một câu nói bất cần vang lên khiến Hoa Lữ không khỏi ngẩn đầu mà thay đổi hẳn sắc mặt khi thấy Phản Vỹ tay nắm hai thanh đao mộc đang quét về trước ngực mình mà trầm tới

Nhưng cũng không khiến Hoa Lữ phải biến mà liền hướng hai tay đã phủ kim nguyên lực đón đỡ hai thanh đao mộc do Phản Vỹ tạo thành cùng về mặt đang cười xảo đã trầm tới ngực hắn nhưng rồi liền ngừng lại do hai tay của Hoa Lữ đã nắm chặt lấy mà không thể tiến thêm chút nào khiến Phản Vỹ mất hơi kinh

Nhưng lại nhiều hơn là tiếc nuối vì không thể làm bị thương được Hoa Lữ vì như thế sẽ khiến Hoa Lữ phải tổn hao nguyên lực để chữa trị đến lúc đó phân thắng sẽ thuộc về hắn một cách dễ dàng và nhanh chóng

Còn Hoa Lữ sắc mặt vốn bình lặng đã hiện lên chút tức giận “ngươi, lại đánh mà không báo trước” cùng với đó chính là một tiếng hét to “hộp kim”

Liền lúc đó chính là một hộp kim ánh xám đã xuất hiện mà hình thành bao lấy Phản Vỹ nhưng cũng chưa dừng lại ở đó, Hoa Lữ lại nhấc chân mà lui ra phía sau, một tay vẫn hướng Phản Vỹ lúc này đã bị nhốt trong hộp kim của hắn mà tiếp tục hai chữ “hộp kim”

Liền phía ngoài, hộp kim đang bao lấy Phản Vỹ liền hình thành thêm một hộp kim khác khiến cho Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm vị trưởng lão phía sau khần trương trong thấy khi mà nhìn ra trận này khó đoán được đệ tử nào sẽ thắng

- Phản Vỹ, ta muốn xem ngươi làm sao thắng được ta, khi mà Kim hệ của ta khắc chế Mộc hệ của ngươi!

Hoa Lữ giọng đã không còn khách khí với Phản Vỹ mà nhìn hai hộp kim đang vây lấy hắn giọng trở nên lạnh lẽo chút ịch mà hai tay cùng lúc đã nắm chặt lấy rồi mở ra cùng chỉ hướng Phản Vỹ, từ hai bàn tay, kim nguyên lực liền tuôn ra, rồi lại dần hình thành một đầu rắn màu xám

Tiếp đến chính là thân rắn ngoằn ngoèo cùng đuôi rắn khiến cho đám đệ tử phía ngoài kết giới mất dần chặt về Hoa Lữ nhìn con vật to đùng đã hình thành đang trườn thân tới Phản Vỹ đã bị bao kín bởi hộp kim hai lớp mà kinh sợ

Ngay cả nơi tám đệ tử chân truyền còn lại, Hoàng Phong cũng phải há hốc mồm mà nói trong tay đang run run chỉ:

- Đó là “Thất biến” trong “Thập Nhị Biến” Rắn không lỏng!

- Tên Hoa Lữ này, không nghĩ là hấn lại dấu chúng ta, hấn đã tu tập thành công “Thất Biến”

Hàn Trung phía sau cũng nhìn Hoa Lữ nắm giữ Kim hệ hình thành một chú rắn khổng lồ từ kim nguyên lực đã trườn tới Phàn Vỹ đang bị nhốt trong hộp kim hai lớp mà quần quanh lại khiến mắt hấn trợn lên mà gác lại trận đầu tiên mình đã thua

Cùng với đó chính là Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt đã âm u trong rõ khi nhìn rắn khổng lồ xám từ kim nguyên lực hình thành khiến lão đã đoán được trận này phần thắng thuộc về phía Vũ Phiến Môn e rằng rất ít, nhưng Lý Dương chương môn lại gật đầu mà hơi mừng vì đã trong thấy phần thắng ở trận này nhưng cũng không chắc chắn mà chỉ có thể tiếp tục cùng tất cả nhìn phía trong kết giới

Nơi Phàn Vỹ đang bị vây bởi hai lớp hộp kim, nhưng lúc này, ngay lớp thứ hai, vốn dĩ không có gì ngoài bằng phẳng thì nơi mặt hộp hướng Hoa Lữ từ đâu đã nhô ra một mũi sắt tỏa quang mạc nhìn rõ trong giống như đầu một mũi thương chỉ là Hoa Lữ không thấy nhưng lại cảm ứng được có vật gì đó đã đâm vào hai lớp hộp kim

Hoa Lữ thoáng nghĩ rồi liền nhìn rắn kim đang vây quanh hộp kim hai lớp mà đập nhẹ nơi kết giới hộp mộc một tầng chất lỏng màu xanh đã dưới chân mà cứ theo thế, tiến lên trên không một khoảng cố gắng duy trì đứng vững trên đó và cũng vừa lúc nhìn thấy mũi thương đã bắt đầu di động một vòng quanh hộp kim hai lớp của hấn liền một vết nứt hiện ra khiến hai lớp hộp kim đều thành hai nửa trên và dưới

Phàn Vỹ phía trong lại nắm chặt thanh binh khí vừa mới lấy ra một thanh thương dài liền rút lại rồi chia thẳng nửa hộp kim phía trên đầu mình đang rút xuống mà đâm lên, chỉ thấy hộp kim của nửa trên lại nứt ra làm hai nửa, rút xuống hai bên Phàn Vỹ khiến hấn không khỏi thở hắt ra một hơi ngắn, chỉ là chưa kịp mừng gì, khi nhìn quanh mình là thân một con gì đó đang uốn lượn mà không thể thấy được Hoa Lữ đâu vì đã bị che mất do rắn kim quá to nhưng cũng chính vì vậy mà khiến cho Phàn Vỹ phải thất kinh, miệng cứng lại mà lẩm bẩm vài chữ trong khó khăn khi thấy rõ đầu vật phía trên:

- “Thất Biến Rắn” sao!

Chỉ là Phàn Vỹ lại chuyển cặp mắt tới Hoa Lữ phía trên mà hơi kinh ngạc nhưng rồi lại như ản ước biết được làm sao Hoa Lữ lại đứng được trên không trung khi mà chỉ ở Thất Huyết cảnh giới nhưng hấn biết Hoa Lữ không thể duy trì được lâu và cũng không thể bay lên quá cao chỉ là một khoảng ngắn cách mặt đất không xa còn bay lên cao hơn nữa thì không thể nào được ngoài cách tới Tượng cảnh giới

Chỉ là rất nhanh sắc mặt Phàn Vỹ đã hiện lên chút hoảng sợ, khi thấy những ngón tay của Hoa Lữ bắt đầu cử động chỉ thẳng hướng mình nhưng hấn lại phải nhìn đầu rắn kim khổng lồ to gấp ba lần hấn

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thế Anh! Cô Gái Sao

Rắn kim lúc này chỉ đang quần quanh hấn chứ không hề siết chặt khiến cho Phàn Vỹ chỉ có thể đứng trong, tay nắm chặt thanh thương cũng là một cục sắt đen chế tạo thành mà ngắn đầu nhìn đầu rắn đang giương cao như đang trực chờ mổ phập xuống hấn

Phàn Vỹ sắc mặt cũng trở nên trầm trọng ánh mắt nhìn vào đầu rắn kim đang dùng cặp mắt không sinh mệnh nhìn hấn mà tay trái không cầm thanh thương liền quét ngang trước mặt ngay đầu rắn kim mà hình thành một hàng chục thanh tiểu kiếm mộc lao vào đầu rắn kim một cách nhanh chóng

Chỉ là lúc này đầu rắn kim liền cử động theo mấy ngón tay của Hoa Lữ, chỉ thấy ngón trỏ cùng ngón giữa chỉ thẳng hướng hớ thành số hai, miệng rắn liền há, tiếp đến chính là ngón trỏ cụp vào rồi lại thẳng ra liền thấy chiếc lưỡi rắn từ trong thò ra quần lấy từng thanh tiểu kiếm mộc mà nuốt vào

- Điều khiển bằng ngón sao!

Tổng Tân hơi kinh ngạc rồi lại trầm ngâm nhìn Hoa Lữ đang điều khiển rắn kim bằng mấy ngón tay, chỉ có Vũ Thiên là ngơ ngạc nhìn vì hấn cũng chưa hề tu tập thành công pháp quyết Thập Nhị Biến

Chỉ là Hoa Lữ phía trong kết giới đã tiếp tục thể công khí mà bàn tay phải cụp xuống đã hình thành đầu xà cũng là lúc mà rắn kim của hấn vây bao quanh Phàn Vỹ vào trong cũng đã hình thành đầu rắn như rắn hổ mang chỉ trực cắn khiến cho Hoa Lữ lúc này cũng cực kỳ quái dị khi tất cả đệ tử phía ngoài đang hình hấn

Còn Hoa Lữ lại hướng nhanh cánh tay hình đầu rắn hơi mở về phía trước liền thấy đầu rắn kim dưới đang quần quanh Phàn Vỹ liền nhắm ngay đầu Phàn Vỹ mà mổ tới khiến Phàn Vỹ nét mặt kinh hãi hiện rõ

Liền không nghĩ nhiều mà thanh thương liền đưa lên thẳng ngang hai tay nắm chặt quang mạc đã phủ quanh thanh thương liền đón đỡ đầu rắn đang tấp tới hấn, liền chấn ngay mép miệng rắn kim đang há thành hai nửa khiến đầu rắn kim đứng khựng lại nhưng cũng khiến cho Phàn Vỹ phải mất hơi hoảng khi nhìn thấy đầu rắn đang sát mặt mình, miệng rắn lại phả ra kim nguyên lực nồng đậm áp chế cả mộc nguyên lực của hấn

Chỉ là không đợi hấn tấn công thì đầu rắn kim đã rút lại trong nhanh chóng mà hướng xuống phía dưới đánh thẳng vào bụng Phần Vỹ trong bất ngờ khiến sắc mặt hấn liền nhăn nhó một cảm giác đau nhức truyền khắp thân mà vắng thẳng thân rắn đang quán quanh mình

Phần Vỹ lắc lắc đầu trấn tĩnh lại nhìn thân rắn mình chạm vào mà mắt đỏ trong tức giận liền đánh mất đi vẻ hoảng sợ lúc trước tay vẫn còn nắm thanh thương liền nâng thẳng định đâm vào thân rắn kim một phát nhưng hấn đã phải đứng thẳng lên mà cầm mạnh thanh thương về trước xuyên thẳng vào miệng rắn kim đang há khiến nó đứng khựng lại mà không thể nào cắn phập xuống được nữa

Khiến cho Hoa Lữ vốn vẫn đang điều khiển rắn kim đánh cử động ngón tay theo cách khác định thay đổi phương thức tấn công nhưng có vẻ không kịp khi mà một giọng nói trầm bổng của Phần Vỹ đã vang to “Xuyên Thương, xuyên nguyên lực”

Hoa Lữ sắc mặt liền tái lại mà nhìn Phần Vỹ nắm chặt ngay đầu Xuyên Thương mà không phải là thân hay mũi thương liền xuyên thẳng qua đầu của rắn kim khiến nó liền vỡ nát

Còn Phần Vỹ cũng đã đứng cách mặt đất một khoảng ngắn khi hấn cùng lúc tiêu tốn một nguyên lực triệt hạ rắn kim cùng duy trì chất lỏng màu xanh dưới chân, nhưng không hề đứng lâu nơi rắn kim đã vây mình mà liền nắm chặt Xuyên Thương tỏa ra quang một mà đạp từng bước nhanh đâm tới Hoa Lữ sắc mặt đã khó coi nguyên lực trong thân hấn đã không còn lại bao nhiêu nhưng vẫn đang nhìn rắn kim đã nát đầu cùng thân đang tiến nhập vào kết giới một

Mà không hề để ý Phần Vỹ đã đâm Xuyên Thương tới mình cho tới khi tiếng hét của hấn vang lên “Xuyên Thương, ta muốn xuyên” khiến Hoa Lữ nét mặt liền sẵn lại cùng giọng trầm mà bắn mắt lạnh tới Phần Vỹ:

“Hộ Thuần”

Nhưng lại chuyển mắt nhìn Xuyên Thương đã tới mà chỉ giang hai tay cùng lúc đó âm thanh kim loại va đập vào nhau khiến cho Phần Vỹ phải chấn ngược ra phía sau lại, một nguyên lực đang duy trì dưới chân để bay cũng gần như tán loạn, nhưng cũng may là hấn đã duy trì lại được, tay đang nắm Xuyên Thương đã run bần bật mà nhìn trước Hoa Lữ là một tấm thuẫn hình tứ giác che chắn cả hấn, bốn góc chéo ngang, chính giữa hơi nhọn mà nhô ra

Chỉ là không đợi hấn chấn tĩnh thì giọng Hoa Lữ từ sau tấm thuẫn đã vang lên hai chữ “Hộ Thuần” tiếp theo cùng với đó chính là Phần Vỹ chỉ thấy “Hộ Thuần” tỏa quang xám liền mấy bước đã tới trước mặt hấn cùng câu nói “trận đấu này kết thúc tại đây” khiến Phần Vỹ càng trở nên hoảng loạn chỉ kịp hướng Xuyên Thương đâm loạn xạ vào tấm thuẫn nhưng lại không hề tạo thành vết thủng nào hay một chút vết xước gì mà chỉ thấy Phần Vỹ bị chấn lui liên tục ba lần khi hai người vẫn đang tiêu tốn nguyên lực để duy trì bay một khoảng trên không trung trong kết giới đến lần thứ tư Xuyên Thương đã bị méo mó cong queo từ đầu mũi thương cho tới giữa thân thương còn Phần Vỹ cũng đã lưng chạm vào kết giới

Khiến hấn cả kinh quay đầu nhìn lại chỉ là khi quay đầu lại nhìn Hoa Lữ tiếp thì đã thấy Hộ Thuần đã đập tới sắc mặt hấn liền tái lại cứ thế mà ra ngoài trong mất quay cuồng

- Hoa Lữ thắng rồi!

Hoàng Phong liền nhìn Hoa Lữ đã thu lấy Hộ Thuần cùng với kim nguyên lực dưới chân đã tiêu tán mà rút mạnh xuống mặt nền kết giới, tuy có ê buốt chân nhưng hấn lại không để ý mà chỉ nhìn Phần Vỹ đã nằm thẳng căng nơi mặt đất phía ngoài kết giới một cái rồi liền quét sơ một lược chín đệ tử hạch môn còn lại của Vũ Phiến Môn nét mặt đều đang thay đổi khi thấy Hoa Lữ nhìn tới, chỉ là Hoa Lữ lại không nói gì ngoài việc xoay thân mà rời khỏi kết giới tiến tới nơi tám đệ tử chân truyền

Giọng đầu tiên tiếp theo cất lên sau Hoàng Phong chính là Lý Dương chương môn hướng Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt đang âm u mà cười nói:

- Phiến Lương, trận này Thanh Phong Phái chúng ta thắng!

Lý Dương chương môn dứt lời nhìn tới nơi cái tên Hoa Lữ cùng số không ngay trên kết giới hộp một mà bắt đầu thay đổi số trước từ không thành một, tên cũ lại xóa đi mà bắt đầu viết một cái tên khác thay thế, còn Vũ Phiến Lương môn chủ cũng như vậy, mặc dù sắc mặt của hấn đã thay đổi mà thu lại vẻ tươi cười từ lúc nào giọng lại âm trầm hơn trước hơi hướng xuống đám mười đệ tử hạch môn rồi mới nói tiếp:

- Vẫn còn bảy trận đừng vội mừng, đây là trận thứ tư!

Vũ Phiến Lương môn chủ dứt lời thì liền xóa đi cái tên cũ để thay thế cái tên mới đang cùng Lý Dương chương môn mà dần hiện ra cùng với giọng hai người sau trước vang lên nhưng cũng kèm theo giọng nói nhỏ nhỏ của Lam Nguyệt trưởng lão “1 – 2 rồi” như nói cho bốn trưởng lão còn lại nghe thấy

“Trận thứ tư Hoàng Phong”

“Trận thứ tư Thế Anh”

Bên ngoài vẫn là một trận ồn ào bởi một cái tên vang lên, nhưng nơi chính đệ tử chân truyền lại yên ắng, chỉ có Hoàng Phong là mắt nhìn trên có chút bất ngờ khi thấy cái tên của mình hiện rõ to trên kết giới:

- Trận này do ta sao, sao lại nhanh vậy chứ!

Hoàng Phong nắm chặt hai tay lại, vẻ mặt háo hức, có vẻ như là đang rất muốn ứng chiến khiến cho Vũ Thiên kế cạnh nhìn hấn mà ngạc nhiên, chỉ là không đợi ai nói gì thì hấn đã liền hướng kết giới mà đi tới cũng vừa lúc chạm mặt Hoa Lữ từ trong kết giới đã đi ra tới gần:

- Hoa Lữ, trận trước ngươi thắng, vậy trận này ta cũng sẽ thắng!

Hoa Lữ có vẻ đã tiêu tốn khá nhiều nguyên lực nên chỉ gạt đầu với hấn rồi nhích sang bên cùng hấn đi về hai hướng vẫn thẳng trước mặt nhưng vẫn nói thầm trong lòng “may là có tám thuấn mới thắng được Phần Vũ, nếu không chỉ sợ”

Hoa Lữ liền tới mà đứng cạnh Hàn Trung cũng như bỏ dở câu nói thầm, Tổng Tân nét mặt khác lạ nhìn đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn nơi một thân ảnh đang tiến vào kết giới mà có chút bất ngờ nhưng chỉ cùng bảy đệ tử còn lại cùng nhìn Hoàng Phong đang hí hửng tiến vào kết giới mà không hề nhìn đối thủ của mình một lần cho tới khi:

- Tiểu muội tên là Thế Anh, mong Hoàng Phong huynh nhẹ tay cho!

- Huynh, không, muội, cô, cô là nữ sao!

Hoàng Phong vừa mới tiến vào trong kết giới một giọng nói ngọt ngào mà êm tai đã truyền thẳng vào tai hấn khiến hấn như bị định thân mà nhìn đối thủ của mình nét mặt liền trở nên xanh đỏ mà chỉ tay hỏi ngược lại

Khiến cho cô gái tên Thế Anh đứng đối diện Hoàng Phong mắt chớp chớp khó hiểu với câu nói của hấn nhưng rồi rất nhanh liền lấy tay che miệng đang cười mím với hấn mà gạt gạt đầu thay câu trả lời khiến cho Hoàng Phong nét mặt cứng đờ hết lớn tám chữ rồi nói nhỏ lại tay chân có chút luống cuống:

- “Tên của cô không phải là nam sao”, Thế Anh, sao ta lại chiến với nữ chứ, sao ta có thể phóng tay mà chiến được!

Chỉ là Hoàng Phong rất nhanh đã bình tĩnh lại mà chuyển sang cười trong khó coi chút ít nhìn cô gái Thế Anh mà nói trong lòng chờ:

- Hoàng Phong không thể đánh với nữ, đây là điều ta không làm được, cho nên, ta đề nghị Thế Anh tự nhận thua đi!

- Việc này, Thế Anh không thể đồng ý được!

Hoàng Phong vừa dứt lời thì đã bị cô gái Thế Anh đáp lời, mặc dù nét mặt vẫn giữ nụ cười với hấn, khiến Hoàng Phong không khỏi chết trân đứng nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt một hồi lâu

Khiến cho tất cả mọi người phía ngoài đều nhìn vào trong mà ngơ ngác không hiểu Hoàng Phong và Thế Anh đang xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Nghệ Tuyết đang đứng cạnh Phương Nguyệt nhìn Hoàng Phong đang nhìn đắm đuối Thế Anh thì tức giận mắng ra mặt “cái tên Hoàng Phong ngốc này, sao lại nhìn chăm chăm à ta thế kia, không lo đánh đi chứ”

Nhưng có vẻ như lời nàng vừa dứt thì Thế Anh phía trong đã chủ động công kích trước, khi mà nàng chỉ thấy Hoàng Phong đứng nhìn mình trong ngần ngơ như không có ý định đấu với nàng, cho nên nàng liền khai tiên trước mở màn cho trận đấu xảy ra

Chỉ thấy Thế Anh hai tay thủy nguyên lực bao phủ khi hai tay chạm vào nhau hướng Hoàng Phong miệng mở giọng nói vẫn ngọt như đường vọng vào tai hấn nhưng lần này lại khiến Hoàng Phong bừng tỉnh trong cơn mê

“Thủy Cung”

“Ba Tiên”

Hấn mở to mắt nhìn ba mũi tên thủy đang hướng thẳng ba vị trí, trán cùng hai vai hấn mà lao tới khiến mắt Hoàng Phong tròn lên nhìn Thế Anh tay nắm cung thủy lấp lánh quang thủy mà hét to với nàng: “Thế Anh, cô hết chỗ nhắm rồi sao”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: “Xích Tiên” Của Thế Anh

Tuy bất ngờ với ba tiên đang hướng tới mình nhưng cũng liền đón đỡ khi nó đã tới trước mặt hấn, Hoàng Phong cũng không nghĩ nhiều mà liền nâng tay hướng thẳng lên trước mặt một tấm chắn lửa đã hiện ra mà ngăn chặn ba mũi tên bằng mấy tấm chắn liền mới tan, khiến Hoàng Phong sắc mặt liền trở nên khó coi vì hấn nhận ra Thế Anh mạnh hơn hấn mà hướng nàng hỏi:

- Thế Anh, cậu đạt tới Thất Huyệt rồi sao!

Thế Anh chỉ gạt đầu, hai tay liền chạm lại mà hướng tiếp về phía hấn mà giọng trầm trầm vài chữ nhỏ: “dải lụa thủy”

Liền một tấm dải lụa thủy rất dài, uốn lượn trước mặt hai người nhưng nó lại hướng về Hoàng Phong mà lao tới một cách nhanh chóng khi tới gần đã vòng quanh hấn mà vây tròn khiến cho Hoàng Phong lúc này chỉ nhìn thấy dải lụa thủy xoay tròn quanh mình nhưng nó lại không thể nào tiến sát để quần chặt lấy hấn thành xác ướp

Vì lúc này, quanh thân Hoàng Phong đang bốc lên một ngọn lửa ngăn cản dải lụa thủy mới khiến cho hắn có thời gian mà châu cặp lông mày rậm đen của mình một lúc mà nghĩ cách đánh tan nó khi mà nó đang không ngừng đánh hòa khí áp sát vào mình

Phía ngoài kết giới, tất cả đều chỉ quan đầu, Tổng Tân châu cặp lông mày kiếm cùng với bảy đệ tử còn lại đang nhìn Thế Anh, nhìn nàng đang tiến bước nhẹ nhàng tới Hoàng Phong đang bị quần quanh khiến bóng dáng hắn mờ nhạt mà tới gần trong miệng cười nhẹ của nàng khiến Tổng Tân phải nói nhỏ với bảy đệ tử:

- Thế Anh, nắm giữ Thủy hệ, Thất Huyết cảnh giới, Hoàng Phong muốn thắng e rằng chẳng thể nào được, khi hắn chỉ mới đạt tới Ngũ Huyết!

Dường như đã không thể chịu được nữa khi bị vây trong dải lụa thủy mà Hoàng Phong đã bắt đầu lan tỏa rất nhiều hỏa nguyên lực ra xung quanh mình bao phủ luôn dải lụa thủy trong vốn đang đánh tan hỏa nguyên lực của hắn khiến cho Thế Anh đang tiến tới liền kinh ngạc đứng khựng lại hồi lâu mà nhìn hắn

Sự xung khắc giữa hỏa và thủy đang hiện ra, khi mà ngọn lửa của Hoàng Phong lại không thể nào tiến sát tới dải lụa thủy khi mà nó đang bị bao vây bởi ngọn lửa của hắn khiến Hoàng Phong sắc mặt càng tái hơn nhưng liền tức giận mà hét lớn “rắn lại” chỉ thấy ngọn lửa phủ quanh hắn vốn vẫn đang ở dạng khí liền cứng lại một cách nhanh chóng cũng làm cho dải lụa thủy đang di chuyển thu hẹp liền đứng im

Khiến cho phía ngoài nhìn vào liền cảm thấy hơi kỳ quái, chỉ là lúc này, phía trong Thế Anh từ từ sau một hồi kinh ngạc rồi chuyển sang cười nhẹ nâng hai tay, hơi lay động một chút, dải lụa thủy vốn đứng im vây quanh Hoàng Phong liền tiếp tục chuyển động còn áp sát vào hắn chuẩn bị biến hắn thành một cái xác ướp tiếp theo khi mà ngọn lửa vốn cứng lại kia lại đang rơi lộp bộp tiến nhập vào trong kết giới hộp mộc

Trong giọng hét to đầy khó chịu của Hoàng Phong đã vọng ra: “ta sẽ nuốt nó” cùng với tiếng hét của Hoàng Phong chính là hai tay vốn đã tập trung ngọn lửa nơi này, mắt hắn lại nhìn dải lụa thủy đang xoay tròn đã sắp quần chặt mình mà liền chột thẳng hai tay vào dải lụa thủy

Mặc cho ngọn lửa phủ hai tay hắn, đã bị đánh tan cùng với việc hai tay đang bị rút thủy khiến nó nhăn lại nhưng Hoàng Phong vẫn nắm lấy một nơi bất định mà kéo dải lụa thủy tới trước miệng mình, đồng thời há to miệng nuốt vào trong khiến cho dải lụa thủy liền tán loạn mà mất đi sự xoay tròn của mình quanh hắn

Nhưng chính vậy mà khiến cho mọi người đang phía ngoài kết giới mắt mở to, sắc mặt đều trở nên quái dị nhìn Hoàng Phong nhưng lại không ai thốt nên lời nào, chỉ có Thế Anh mắt tròn, mắt dẹt nhìn Hoàng Phong đang ngấu ngốn dải lụa thủy của mình vào trong bụng mà tay chỉ, mắt ngơ ngác giọng kinh ngạc tột độ nói: “ngươi, sao lại dám nuốt thủy nguyên lực của ta”

Chỉ là Hoàng Phong lại không hề trả lời nàng, vì lúc này, sắc mặt hắn đang nhăn nhó, hỏa nguyên lực trong thân xung động tột độ khiến một vài nơi trên thân hắn liền bốc lên ngọn lửa, mặc dù miệng vẫn đang ngốn hết dải lụa thủy vẫn còn lại chút ít

Khi đã xong Hoàng Phong liền cười to lấy tay vỗ bụng hơi phình lên của mình mà khoái chí gật gật đầu rồi lại nhìn Thế Anh vẫn mở to mắt chỉ tay nhìn mình thì lại khen một câu với nàng: “Thế Anh, dải thủy của cậu ngon thật, hỏa nguyên lực đã cạn của ta liền được bổ sung mặc dù hơi lâu một chút”

“Làm sao có thể chứ”

Phía ngoài Tổng Tân lâm bầm cùng ánh mắt mọi người trợn trừng lên hết mà nhìn Hoàng Phong và cũng khiến Thế Anh phải đứng hình trong chột lát

Rồi mới bước từng bước nhẹ tiến về phía Hoàng Phong mà tiếp tục thế công của mình cũng không hề đợi Hoàng Phong kịp tiêu, cánh tay phải gầy, thon của nàng đã nhấc lên, thủy nguyên lực phủ quanh, rồi lại quét ngang trước, chỉ thấy một hàng chục thanh kiếm thủy từ đầu hình thành, bén và xanh như biển, chúng không hề đứng khựng lại hay tiến nhẹ theo bước chân tiến tới của Thế Anh mà là chục thanh thủy kiếm nối đuôi nhau hướng Hoàng Phong đâm tới khiến hắn phải phồng to mũi, hơi tức mà hét to, thân đập nhẹ bước mà lướt tới Thế Anh:

- Nãy giờ ta chưa tấn công cậu được một lần nào, “Đạo nhỏ”!

Hoàng Phong hai tay lại bùng phát ngọn lửa, trong tay liền nắm ngay hai thanh tiểu đao hỏa nhỏ mà tới trước mặt thanh kiếm thủy thứ nhất, hai thanh tiểu đao cùng lúc vung mà băm phanh thanh kiếm thủy thứ nhất rồi hắn lại chéch sang bên mà quét tới thanh thứ hai trong hỏa hệ bao trùm quanh hắn cho tới khi cắt tới thanh thứ mười tất cả thủy nguyên lực hình thành chục thanh kiếm lại rút xuống mặt kết giới mà tan vào trong, kết giới hộp mộc lại sáng lên như được tiếp thêm năng lượng

Còn Hoàng Phong cũng đã lướt tới gần Thế Anh đã đứng khựng lại khi thấy hắn đã đứng gần sát nàng, chỉ còn cách ba mươi cen, cho nên Thế Anh cũng đã ngừng lại mà không hề tiến tới tiếp, nếu tiến tới tiếp chỉ sợ sẽ ôm chầm lấy hắn

- Ta sẽ thắng trận này!

Cùng lúc đó là hai thanh tiểu đao hỏa được nắm trong tay mà liền theo câu nói của Hoàng Phong hướng bụng nhỏ của Thế Anh mà đâm tới khiến cho đám nam nhân phía ngoài đều cả kinh khi trong thấy được mặc dù đã bị che khuất đi chút ít

Chỉ là, tưởng chừng như hai thanh tiểu đao hỏa sẽ cắm phập vào bụng nhỏ Thế Anh nhưng nó đã ngừng lại khi mũi đao nhọn đã chạm vào bụng nàng được ngăn cách bởi tấm áo cùng hai bàn tay phủ lấy thủy nguyên lực đã giữ chặt lấy thân hai thanh tiểu đao sắp sửa đâm thẳng vào bụng nàng

Thế Anh lại ngăn đầu, mặt đối mặt rất gần với Hoàng Phong mà nói nhỏ: “Hoàng Phong, huynh không nên đâm vào bụng muội như thế” khiến Hoàng Phong gần sát nàng, mặt đối mặt với nhau mà mặt dày của hắn cũng phải đỏ lên trong thấy mà ngẩn ngơ nhìn nàng một hồi trong cứng đờ người

Ngay cả khi hai thanh tiểu đao hóa bị đánh tan lúc nào cũng không biết và chính hắn đang gặp nguy cũng không hề nhận ra vì hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào Thế Anh bằng ánh mắt bị mê hoặc

Chỉ là phía ngoài nơi tám đệ tử chân truyền, giọng của Nghệ Tuyệt có chút tức giận mắng nhiếc trong hai tay nắm chặt lại “Hoàng Phong, hắn làm gì mà sát a ta thế không biết”, chỉ là bảy người còn lại, không ai lên tiếng hay trả lời nàng, ngoại trừ Tổng Tân nhìn vào trong tiếp thay như ẩn ước đoán được trận đấu pháp thứ tư này lại sắp kết, giọng có chút trầm lại như lý giải cho Nghệ Tuyệt nghe thấy: “Hoàng Phong, chắc bị trúng thuốc sắc rồi, khó chữa lắm”

Khiến cho Nghệ Tuyệt quay phắt sang nhìn Tổng Tân mắt vẫn đang nhìn phía trong kết giới nơi Thế Anh sau khi đánh tan hai thanh tiểu đao hóa của Hoàng Phong thì liền bắt đầu đuổi thẳng hai tay xuống dưới chân

Chỉ là nơi tay phải đã bắt đầu xuất hiện mà nắm chặt một sợi xích sắt dài cả hai mét, khác biệt duy nhất của các mắc xích chính là mắc xích ở hai đầu sợi xích lại có màu xanh biển, và lúc này sợi xích đã tỏa quang thủy mà trượt khỏi tay Thế Anh hướng tới hai chân Hoàng Phong mà vòng từ chân lên tới vai hắn

Nhưng chỉ là vòng cách mà chưa vòng sát thân hắn cho tới khi tay phải Thế Anh hướng trước sang bên mà cử động các ngón tay cùng ánh mắt của nàng nhìn Hoàng Phong vẫn còn đang nhìn mình mà nói trong vẻ cười: “Hoàng Phong, trận này mình thắng cậu” dứt lời chỉ thấy tay phải nàng nắm chặt lại, cùng hai chữ nhỏ “Xích Tiên” chỉ thấy sợi xích tỏa quang thủy liền siết chặt cứng Hoàng Phong lại

Khiến hắn giật bắn mình mà cuối đầu nhìn sợi xích tỏa quang thủy đang siết chặt mình mà ngẩn ngơ nhìn nó rồi nhìn Thế Anh trong mắt dờ ra nhìn tay chạm nhẹ vào trước bụng đang bị siết chặt cả hai tay vào trong của hắn mà ẩn nhẹ tiến tới trước còn Hoàng Phong lại cứ lui dần trong nét mặt dần tỉnh ra của mình

Vì Hoàng Phong nhận ra mình đang dần bị đẩy tới kết giới, nơi hắn đã tiến vào mà bị Thế Anh đang dùng sợi “Xích Tiên” đẩy từng bước chân của nàng tiến tới cũng khiến hắn đi ngược tiến ra khỏi kết giới

Khiến cho Hoàng Phong cuống quýt mà nói to “Thế Anh, cô mau cời trói cho ta, nhanh” chỉ là Thế Anh chỉ cười nhẹ lắc lắc đầu “Thế Anh, chỉ muốn kết thúc trận thứ tư này bằng Xích Tiên”

Nhưng Hoàng Phong lại hét to mà như không muốn “Thế Anh, người kết thúc trận này phải là ta, không phải là cô” dứt lời toàn thân Hoàng Phong như muốn bốc hỏa nhưng lại không thể toàn thân mà chỉ có mỗi cái đầu hắn là chưa bị sợi xích quấn quanh cho nên cái đầu hắn liền được bao phủ bởi ngọn lửa, khiến cho Thế Anh phải trợn mắt mà nhìn nhưng vẫn thấy “Xích Tiên” đang siết chặt Hoàng Phong mà tiến ra kết giới để đẩy hắn ra ngoài, mặc cho hai chữ:

“Tứ Biến”

Vang lên, dứt lời miệng Hoàng Phong đã há ra, từ trong liền phun ra một ngọn lửa kết hợp cùng ngọn lửa đang phủ quanh đầu cũng bị rút theo mà bắn thẳng tới trước mặt khiến cho Thế Anh phải né sang một bên nhìn một loài vật nào đó đang dần hình thành từ hỏa nguyên lực

Chỉ mất chục giây loài vật này cũng đã hình thành từ hỏa nguyên lực của Hoàng Phong, chỉ thấy loài vật này giống “nai” nhưng không phải là “nai” vì nó khác nơi cái sừng và bộ lông, chính vì vậy mà người ta gọi nó là “Tuần Lộc” và chính vì vậy, Thế Anh đã nhìn ra nên liền nói nhỏ:

- Thập Nhị Biến, Tứ Biến Tuần Lộc!

Hoàng Phong lại nhìn con “Tuần Lộc Hỏa” đang đứng trước mặt mình mà mừng lay niêng méo mà đầu hơi xoay liền theo chính là “Tuần Lộc Hỏa” xoay thẳng hai sừng cùng đầu hỏa về hướng Thế Anh khiến nàng có chút luống cuống mà ngừng tay đang đẩy Hoàng Phong lại mà chụm hai tay lại hướng về “Tuần Lộc Hỏa” tạo tấm chắn thủy ngân cản nó nhưng có vẻ như không có hiệu quả khi mà nó đã sắp xuyên qua và thừa cơ hội lúc này Hoàng Phong lại đang nghĩ cách đánh bay sợi xích đang siết mình đi nhưng chính hắn cũng đành bất lực vì không thể khi “Xích Tiên” vẫn đang phát quang thủy sáng chói

Chỉ là hắn còn đang không biết nên làm thế nào thì tự động sợi “Xích Tiên” liền thả hắn ra mà hướng tới “Tuần Lộc Hỏa” quấn chặt từ bốn chân cho tới hai cái sừng của nó theo kiểu không giống ai làm cho Hoàng Phong nhìn tới mà há miệng vì hắn cảm nhận được mình không thể nào điều khiển được “Tứ Biến” “Tuần Lộc Hỏa” mà chỉ có thể trợ mắt cùng Thế Anh tay đang xoay thành vòng tròn nhanh, sợi “Xích Tiên” thì tỏa quang thủy càng đậm hơn mà không ngừng siết chặt lại khiến “Tuần Lộc Hỏa” không ngừng thu nhỏ dần rồi bốc hơi mất chỉ còn lại sợi “Xích Tiên” đang vo cục lại nơi đó nhưng rất nhanh nó cũng liền thẳng ra từ từ khi bay lại trên tay Thế Anh

Nàng lại chuyển ánh mắt tới Hoàng Phong đang dùng cặp mắt trợn trừng nhìn “Tuần Lộc Hỏa” đã đầu mất rồi lại chuyển mắt tới “Xích Tiên” đang giữa thân trên tay nàng còn hai đầu lại hướng xuống dưới trong lòng không biết nên tức giận hay kinh ngạc mà nhìn Thế Anh:

- Sợi xích này lại đánh tan Tứ Biến của ta sao!

Chỉ là Thế Anh lại không nói gì ngoài cái gật đầu, sợi “Xích Tiên” vốn nằm yên lại tiếp cử động hướng tới Hoàng Phong như muốn tiếp tục quấn chặt lấy hắn lần nữa chỉ là lần này Hoàng Phong đã phòng bị khi mà “Xích Tiên” tới gần chỉ thấy trước hắn vết đao hỏa lóe lên âm thanh từ kim loại va vào nhau

Khiến “Xích Tiên” lại đứng thẳng im còn Hoàng Phong đã bị hất văng ra xa mới đứng vững lại miệng há hốc hình sợi “Xích Tiên” đang dựng thẳng đứng như cây cột điện

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: “Trảo Ngón”

Không hề hứng gì mà vẫn tỏa quang thủy khiến Hoàng Phong nuốt nước bọt mà giờ thanh đao mới lấy ra của mình lên nhìn trong khó tin “Hoành Đao lại cùi như thế sao, mờ rồi, cái này” quả thật là như vậy, thanh đao của hắn, thân đao đã lồm vào nơi chính giữa một khoảng nữa lại nhìn Thế Anh đã đi tới cạnh “Xích Tiên” tay nâng lại đánh nhẹ vào nó, nó liền lao thẳng tới Hoàng Phong vẫn đang nhìn Hoành Đao mà lầu bầu: “mới dùng lần đầu mà mờ rồi”

Chỉ là hắn cũng đã không còn thời gian để mắng thanh đao khi mà “Xích Tiên” của Thế Anh đang lao tới mình bằng thế quái dị khiến cho Hoàng Phong đã cách kết giới không xa cũng phải run lên mà kinh hoàng khi thấy “Xích Tiên” lao tới hắn bằng hình chữ U theo thế đứng và thế ngược chỉ mấy lần liền tới hắn mắt đang trắng dã ra mà mắng sợi xích: “sợi xích quái dị sao nó lại mạnh như vậy”

Chỉ là tiếp theo Hoàng Phong đã phải vun “Hoành Đao” đón đỡ hai đầu sợi xích đánh trên, đánh dưới, trái, phải, trước, sau mình mà khiến hắn phải xoay thân đón đỡ liên tục không ngừng, âm thanh kim loại cũng phát ra liên hồi còn Thế Anh cứ tiến lại gần hắn khi mà các đầu ngón tay nâng đang cử động không ngừng dường như là nâng đang điều khiển sợi “Xích Tiên” trong vẻ cười khi nhìn Hoàng Phong cũng không hề nhận ra mình đang dẫn di chuyển tới gần kết giới mà tiến ra ngoài vì hắn, đang mãi đón đỡ thế công của hai đầu sợi xích cho đến khi một tiếng hét lớn của Hoàng Phong vang lên khi mà quang hóa đang tỏa nơi “Hoành Đao” đã không còn:

- Thế Anh, ta không thể thua cô!

- Nhưng cậu vẫn thua mình!

Đáp lại Hoàng Phong chính là giọng nhỏ nhẹ của Thế Anh cùng một tiếng “bùng”, Hoàng Phong đã ngừng vung đao khi cảm thấy bụng mình tê rát cùng với đó chân đã đứng vững lại nhìn quanh đã thấy mình ở ngoài kết giới khiến mặt hắn không khỏi méo sẹo nhìn thanh đao đang nắm trên tay đã không còn hình dáng là một thanh đao khi mà nó vừa cong vừa móp vừa sát vào chuôi đao, giọng hắn lại lầu bầu trong tức giận “đúng là đao cùi mà” lại hướng ánh mắt vào trong kết giới hộp mộc

Chỉ thấy Thế Anh đang đứng gần sát nhìn hắn mà hơi cười trong gật đầu khi mà sợi “Xích Tiên” lúc này lại đang thẳng đứng xoay tròn trên lòng bàn tay nâng khiến Hoàng Phong mắt buồn rũ đầu xoay người lại hướng tới nơi tám đệ tử chân truyền đang nhìn mình mà đi tới, miệng vẫn nói vài chữ trong khó tin “ta thua rồi” vì hắn biết mình đã thua thật sự khi chân hắn đã đặt ở ngoài kết giới

Thế Anh chỉ xoay người mà rời khỏi kết giới tới nơi đám đệ tử hạch môn và cũng đã thu lấy “Xích Tiên” cất vào

- Lý Dương trận này chúng ta lại thắng!

Không đợi Thế Anh đã gần rời khỏi kết giới, Vũ Phiến Lương môn chủ lại nhìn Lý Dương chương môn chủ cười lại hé mà nói trong hai tia nguyên lực đang duy trì số cùng tên phía dưới lại bắt đầu thay đổi tiếp, Lý Dương chương môn chủ gật đầu về mặt hơi trầm lại nhìn Hoàng Phong đã tới cạnh tám đệ tử chân truyền còn lại rồi lại nhìn lên bắt đầu thay đổi cái tên khác cũng như số vẫn giữ nguyên

Phía dưới Nghệ Tuyệt đã nhìn Hoàng Phong mà hỏi nhỏ:

- Hoàng Phong, huynh không sao chứ!

Hoàng Phong hơi ngược đầu vẫn đang cúi nhìn nàng mà lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu nói nhỏ: “không sao, nhưng ta thua rồi, thanh đao cùi không chống lại được cô ta”

Nhưng lần này không phải là Nghệ Tuyệt trả lời hắn mà chính là Tống Tân nói thay câu khác “Hoàng Phong, binh khí “Xích Tiên” của Thế Anh rất mạnh, người thua cũng là đúng thôi”

“Trận thứ năm Nghệ Tuyệt”

“Trận thứ năm Chu Hương”

Cũng không đợi Nghệ Tuyệt hay bất cứ ai nói gì thêm thì cái tên của nàng đã vọng khắp đại điện khiến cho Nghệ Tuyệt giật bắn mình ngẩn đầu nhìn phía trên kết giới hộp mộc, nơi hai cái tên mới đã hiện ra cũng như giọng của Lý Dương chương môn chủ cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đã ngừng

Năm trường lão phía sau Lý Dương chương môn, Tây Môn Từ trường lão nhìn số nguyên lực phía trên hai cái tên mà nói nhỏ cho bốn trường lão còn lại “1 – 3, nữa rồi, lại tăng hai”

Chỉ là Nghệ Tuyệt lại đang dần tiến vào kết giới trong ánh mắt nhìn tám đệ tử chân truyền còn lại đối diện nàng, bên đệ tử hạch môn Vũ Phiến Môn cũng đang có một thân ảnh thiếu nữ tiến vào cùng lúc, nét mặt thiếu nữ vẫn còn giữ vẻ cười

Nghệ Tuyệt tiến vào trong sự nhỏ dần gọi tên nàng nơi các đệ tử ngay các lối vào “Thanh Phong Điện”

Phía trong kết giới hộp mộc, hai tiếng “bùng” nơi hai đầu hướng đệ tử chân truyền cũng như đệ tử hạch môn, bóng dáng hai nữ đã tiến tới giữa kết giới khi cách nhau chỉ tầm ba mét thì ngừng lại mà nhìn nhau trong vẻ dò xét trước khi tiến hành một trận đấu tiếp theo

Chỉ là trong nét mặt Nghệ Tuyết lúc này rất là nghiêm túc vì những trận đấu trước đều thất bại chính vì vậy mà lúc này trong lòng nàng chỉ có hai chữ phải thắng mà không muốn mình thua

Nhưng Chu Hương lại nhìn nàng mà khẽ cười giọng nhỏ nhẹ “trong tỷ lúc này có vẻ khá là căng thẳng” khiến cho Nghệ Tuyết nhìn nàng gật đầu rồi lại lắc nhẹ theo ánh nhìn của Chu Hương khi nàng đã nói tiếp: “tỷ mới chỉ là Lục Huyết, còn muội đã là Thất Huyết, trận này tỷ khó lòng mà thắng nổi, muội muội đây”

Nói dứt lời, tay phải liền hướng về Nghệ Tuyết mà giọng nhỏ vang lên “Hỏa Ấn” liền theo đó chính là đỉnh đầu Nghệ Tuyết một bàn tay lửa đã hình thành mà ấn mạnh xuống nàng khiến Nghệ Tuyết sắc mặt khẽ biến với câu nói của Chu Hương cũng nhưng thế công liền sau đó

Chỉ là khi bàn tay lửa đã ấn xuống cách đỉnh đầu nàng ba mươi cen trong nồng đậm hỏa nguyên lực thì hai tay Nghệ Tuyết đã hướng lên trên hai thanh kiếm thủy đã hiện ra mà đón đỡ cắt ngang “Hỏa Ấn” thành hai nửa nhưng nàng lại hơi kinh ngạc nhìn Chu Hương vẫn bình thản trước một kích bị mình đánh tan mà không có chút để ý thì nói vài chữ “cô ta nắm giữ Hỏa hệ”

“Nghệ Tuyết chắc thua rồi, à ta nắm giữ Hỏa hệ”

Giọng của Phù Hiểu đã vang lên khi nhìn hai nữ đang đấu trận thứ năm phía trong mà nói trong vẻ như biết được trận này ai thắng ai thua, chỉ là không ai gật đầu với câu nói của nàng ngoài Phương Nguyệt mặc dù lúc này mắt nàng đang dán chặt vào một thân ảnh nữ tử khác đối diện với mình nơi đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn

Phía trong kết giới, ngay cả Chu Hương cũng đang kinh ngạc khi trong thấy thủy nguyên lực phát ra từ Nghệ Tuyết, dường như cả hai nữ tử đều bất ngờ vì nhận ra hệ hai người nắm giữ

Nhưng lần này Nghệ Tuyết đã phát động tấn công tiếp khi mà Chu Hương vẫn còn đang bất ngờ với Thủy hệ mà nàng nắm giữ khác chế Hỏa hệ của nàng, chỉ là rất nhanh lại khó hiểu với hành động tiếp theo của Nghệ Tuyết khi mà hai tay thon, dài của nàng đã nâng lên cao quá đầu, bàn tay thì hơi cup lại, các đầu ngón tay hơi cong vào cùng với vẻ mặt đang cười quái dị của Nghệ Tuyết khiến cho nàng bây giờ giống như “phù thủy sim la”

Chỉ là không phải mình Chu Hương cảm thấy quái dị mà tất cả mọi người phía ngoài đang quan đấu cũng thấy kinh dị với tư thế quái dị của Nghệ Tuyết lúc này, đặc biệt là Hoàng Phong mắt như muốn lòi ra nhìn nàng

Nhưng có vẻ như Nghệ Tuyết không hề để ý vì lúc này hai bàn tay nàng theo tư thế cũ đã bao phù thủy nguyên lực cùng với giọng cười quái dị và hai chữ phát ra “Trảo Thủy” cùng với đó chính là nơi Chu Hương nét mặt vẫn đang còn ngờ ngác, ngay lúc này, trước ngực nàng đã ngưng tụ thành mười ngón tay hơi cong và nhọn tách thành hai mà cào xoẹt vào ngay hai gò, là hai cục thịt nhô cao đang lay nhẹ của Chu Hương

Khiến cho Chu Hương chỉ thấy đau rát nơi đó mà ngo ngắc sắc mặt, nhìn xuống trước ngực mình không biết từ lúc nào y phục đã bị rách vài đường hờ cả da thịt đang mẩn đỏ phía trong khiến nàng bất chợt lấy tay sờ lên một hồi rồi chợt tỉnh nhìn Nghệ Tuyết mà mặt đỏ bừng bừng mẩn to lên hồi:

- Tỷ, tỷ hết chỗ nhắm rồi sao!

Phía ngoài sau một hồi ngẩn ra nhìn vào trong nơi hai nữ mà cười ầm cả lên nhìn Chu Hương đang mẩn Nghệ Tuyết, mặc dù nơi đám trưởng lão, chương môn cùng môn chủ một môn, một phái lại vang lên hai chữ nhỏ “Trảo Ngón” trong bất ngờ lẫn kinh ngạc

Chỉ là Nghệ Tuyết phía trong lúc này lại chỉ cười ranh mãnh mà tiếp hai chữ với tư thế cũ “Trảo Thủy” liền hồi chục lần khiến cho Chu Hương đã có phòng trước cũng cuống lên mà không kịp ngăn chặn, chỉ có thể lui lại liên tục chục lần để thoát khỏi mấy ngón trảo tay của nàng đang nhắm tới nơi hai cục thịt của mình mà thi triển liên hồi

Khiến cho chục nơi nàng đã đứng cũng như lui lại hiện đứng ngay nơi hai cục thịt nàng tọa vị đã hiện ra cả chục cái mười ngón tay ngưng tụ bởi thủy nguyên lực hơi cong theo thế thẳng tới trước nàng chỉ là chúng không hề duy trì theo đường thẳng tới nàng lâu mà đã tan biến ngay sau kích đánh hụt

Nghệ Tuyết cũng đã ngừng lại mà không công kích tiếp vì biết không hiệu quả chỉ tổn nguyên lực mà cười trong kỳ lạ nhìn Chu Hương nét mặt đang đỏ bừng bừng lấy tay chắn ngang ngực cũng đã giãn ra cách nàng thêm chục bước chân mà liền hỏi:

- Chu Hương, sao cô né được hay vậy!

Chỉ là Chu Hương vừa nghe thấy câu nói của nàng nét mặt vốn đỏ bừng bừng đã thay đổi mà thay vào đó chính là ngọn lửa bốc lên phừng phừng nhưng rất nhanh đã thu lại mà dùng ánh mắt như mắt sói, lạnh như băng, chỉ thấy chân nàng liền nhấc khỏi mặt kết giới một khoảng rồi lại nhấc tiếp chân kia cũng cách mặt kết giới nhưng dưới chân nàng lại có một tầng chất lỏng màu đỏ chắn dưới lòng hai bàn chân, cứ thế Chu Hương đã cách khỏi mặt kết giới chưa tới hai mét nhưng cũng đã cao qua đầu Nghệ Tuyết khiến Nghệ Tuyết phải ngẩn đầu nhìn lên mà kinh ngạc không biết Chu Hương định làm gì

Chỉ là lúc này giọng của Chu Hương nhìn xuống nàng mà đầy lửa giận khiến cho Nghệ Tuyết phải lạnh sống lưng nhìn lên nàng đang bao phủ trong ngọn lửa:

- Nghệ Tuyết, cô không nên công vào chỗ không nên công, nhưng chính vì vậy mà cô đã chọc giận Chu Hương này!

Chỉ thấy Chu Hương dứt lời ngọn lửa phủ quanh nàng khiến nàng lúc này trở thành nữ người lửa cách mặt kết giới một khoảng cao qua đầu Nghệ Tuyết một chút, nhưng cũng khiến Nghệ Tuyết ẩn ước nhìn ra được chút gì đó không ổn nơi Chu Hương khi nhìn tới mà lăm lăm, mặc dù cũng không để ý mấy: “bà hỏa này, nổi giận rồi”

- “Pháp Quyết Cách Không”, sử dụng bước đệm nguyên lực để đạp bước trên không trung!

Nhưng cũng lúc này, nơi Lý Dương chường môn ánh mắt hơi nheo lại đang nhìn Chu Hương mà nói nhỏ cùng năm vị trưởng lão đã tiếp vài chữ ngay sau đó “lại là Pháp Quyết Cách Không”

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: “Thù” Và “Gậy”

Chỉ là Chu Hương phía trong, ngọn lửa phủ quanh nàng đã được thu lại mà tập trung vào hai tay nàng đang hướng thẳng lên trên, chỉ thấy hai tay Chu Hương lại chụm lại mà cháp vào nhau quét từ trên đỉnh đầu xuống tới bụng cùng một tiếng hét to:

“Hỏa Cương Soa”

Cùng với ba chữ lớn, chính là Nghệ Tuyết chỉ thấy từ nơi Chu Hương đang xuống nàng, chính là một hàng dài những thanh “cương xoa” đã hình thành hỏa nguyên lực, thân trụ tròn, đầu trước hướng Nghệ Tuyết có hai mũi nhọn, có thể nói “cương xoa” giống như là “cái nĩa”

Khiến Nghệ Tuyết phải run tay nhìn rất nhiều “cương xoa” ít nhất cũng khoảng hai chục cái đang lao tới, chỉ mất khoảng chục giây chúng đã gần áp sát xuống nàng đang đứng nhìn lên nhưng Nghệ Tuyết cũng không hề muốn đám “cương xoa” này găm vào thân nên tay phải nàng nâng lên liền hướng trước mặt, qua đầu mình mà quét từ phải sang trái trong giọng nói:

- Chu Hương, cô không thấy cái pháp quyết này vô dụng quá sao!

“Thủy Khiên”

Cùng với đó chính là những tấm khiên được ngưng tụ từ thủy nguyên lực của Nghệ Tuyết đã hiện ra mà hướng thẳng phía trên đám cương xoa đang lao xuống nàng mà ngăn chặn lại, những tấm khiên hình tứ giác rất nhỏ vừa đủ va chạm với những cây cương xoa cũng nhỏ mà cùng triệt tiêu khi mà Thủy của Nghệ Tuyết lại khắc Hỏa của Chu Hương

Chính Chu Hương đã nhận ra là như vậy, nhưng chính nàng cảnh giới lại cao hơn Nghệ Tuyết cho nên nàng cũng không hề lo sợ Nghệ Tuyết sẽ thắng được mình

Chỉ là khi mà “cương xoa” cùng “khiên thủy” cùng lúc bị triệt tiêu trên không trung nơi ánh mắt Nghệ Tuyết nhìn lên Chu Hương đang nhìn xuống nàng một giọng ranh mãnh của Nghệ Tuyết đã tiếp ngay:

- Đến lượt ta!

Nghệ Tuyết dứt lời cũng là lúc Chu Hương đã nhìn thấy một đoàn thủy nguyên lực hình trụ bắn thẳng tới nàng, thanh trụ này hình tròn rất to khoảng cây cột điện đang từ giữa hai tay đang giãn ra của Nghệ Tuyết mà bắn thẳng hướng lên trên nàng khiến Chu Hương không khỏi co giật cơ mặt vì cảm nhận được thủy nguyên lực đang nồng đậm hướng tới nhắm ngay bụng nàng, chỉ sợ năm giây nữa là tới

Nhưng cũng kịp cho Chu Hương thi triển pháp quyết mà ngăn cản chứ không hề có ý định né tránh, Chu Hương cũng úp hai bàn tay phủ lửa của nàng vào nhau rồi lại giãn ra mắt mở to nhìn Nghệ Tuyết cũng đang nhìn mình mà hét lớn:

- Mèo hoang hiện cho tỹ!

Cùng với đó chính là hỏa nguyên lực tuôn trào dần dần ngưng tụ mèo hoang hướng tới thanh trụ mà há to miệng đỏ lỏm như muốn nuốt vào

“Hỏa Linh Miêu” Nghệ Tuyết trong thấy thì chỉ thốt lên ba chữ rồi nhìn mèo hoang hình hỏa đang há to miệng mà nuốt lấy thanh trụ hình tròn của nàng trong dễ dàng

Cùng với hai chữ “nuốt chửng” của Chu Hương chính là “Hỏa Linh Miêu” đã nuốt chửng thanh trụ hình tròn của Nghệ Tuyết vào trong bụng nó, chỉ là có vẻ như nó nuốt tới đâu thì thanh trụ thủy liền rút ngắn đi từ nơi nó nuốt tới Nghệ Tuyết mà không thể nào bắn tới Chu Hương đang dùng hỏa nguyên lực để duy trì nơi mình đang đứng trên không trung

Nhưng mà “Hỏa Linh Miêu” của Chu Hương có vẻ như cũng không hề lạnh lạng gì khi mà nuốt thanh trụ hình tròn của Nghệ Tuyết

Vì lúc này, mèo hoang vốn to đùng cũng đã nhỏ dần cho tới khi nuốt tới cạnh hai bàn tay của Nghệ Tuyết tạo ra thì chỉ còn nhỏ tí như một chú chuột nhất

Nghệ Tuyết nhìn tiểu mèo hoang hình hỏa nhỏ tí trước mặt mình mặt ngờ ngạc chút ít nhìn nó rồi lại cười nhỏ mà há to miệng, tay phải hướng nó mà vỗ mạnh chỉ thấy tiểu mèo hoang hình hỏa nhỏ đã bay tọt vào miệng nàng đang há to rồi liền ngậm lại trong mắt tròn trũng của Chu Hương đang nhìn xuống

Nghệ Tuyết ngẩn đầu nhìn Chu Hương giọng khách sáo, khiến Chu Hương ngừng lại mà chưa tiếp tục thể công tiếp:

- Có vẻ như ta và tỷ có thi triển thêm phát quyết cũng vô dụng nếu thể thì hai ta đành phân thắng bại bằng binh khí nắm được!

Dứt lời Nghệ Tuyết trong tay đã nắm chặt lấy một cây gậy, có vẻ như vật liệu làm nó là từ gỗ nhưng chẳng biết là gỗ gì chỉ biết cây gậy này màu xanh, rất ngắn chỉ khoảng ba mươi cen, thân cây sần sùi mà không hề lán mịn, chỉ thấy đầu gậy đang chỉ hướng Chu Hương của Nghệ Tuyết là đầu tròn hơi méo màu xanh biển, trong cây gậy hơi kì lạ chút

Chu Hương nhìn thanh binh khí trong tay Nghệ Tuyết mà hơi bất ngờ nhưng cũng không để ý mà cũng giống như nàng, trong tay phải cũng liền nắm lấy một thanh binh khí hình trụ tròn nhưng mà nhỏ, dài khoảng một mét, vật liệu chế tạo nó vẫn là cục sắt, cho nên toàn thân vẫn là một màu đen, khác biệt duy nhất chính là giữa thân nó lại là một đoạn màu đỏ cũng là nơi mà Chu Hương tay phải đang nắm chặt

Chu Hương cùng Nghệ Tuyết trong tay nắm binh khí mà chỉ hướng vào nhau, hai cặp mắt va chạm cùng hét lớn, hai giọng nói cứ thế mà hòa quyện lại âm âm vang từ trong ra ngoài kết giới:

“Thù”

“Gậy”

Khiến cho phía ngoài kết giới, ánh mắt mọi người đều mờ trũng trũng không hiểu hai nữ phía trong đang làm gì mà kẻ đứng trên thì thốt chữ “Thù”, người đứng dưới thì thốt chữ “Gậy”

“Binh khí Thù và binh khí Gậy”

Chỉ là Diệc lão đang quan đầu phía ra nhìn tới mà lầm bầm vài chữ nhỏ, chỉ có Ngũ Hải, Thùy Phong đang đứng cạnh hai bên mamút thú là nghe thấy nhưng hai người cũng không biết Diệc lão đang nói gì mà chỉ nhìn tiếp vào trong kết giới nhìn Nghệ Tuyết đang thi triển thể công trước khi mà Chu Hương vẫn còn đang nhìn ngắm thanh binh khí của mình:

- “Gậy Que”, que tròn!

Nghệ Tuyết đã hét lớn cùng với đó chính là toàn thân “Gậy Que” đã tỏa quang thủy, Nghệ Tuyết lại nắm chặt “Gậy Que” mà hướng Chu Hương phía trên mà chầm thẳng đầu gậy trên không vạch ngang một đường dài từ phải sang trái rồi từ trái xuống dưới rồi lại từ dưới vạch ngang sang phải rồi từ phải vạch lên trên lại đã tạo thành một cái khung thủy, cứ thế mà vạch Nghệ Tuyết đã tạo ra hơn chục cái khung như vậy mà hướng Chu Hương ở trên bay tới

Khiến cho Chu Hương cũng đã nhìn tới mà không hiểu Nghệ Tuyết đang làm gì với cây gậy cùng mấy cái khung thủy này chỉ là nàng vẫn đề phòng khi mà giọng nàng đã vọng nhỏ “Đả Thù” cùng với đó chính là ngọn lửa liên bao trùm lấy nhưng chỉ đề phòng mà không tấn công

Cặp mắt Chu Hương lại nhìn xuyên qua khung thủy có thể thấy được Nghệ Tuyết đang cười với mình mà càng khó hiểu không biết nàng định làm gì với chục cái khung thủy do những vạch ngắn, dài hình thành này

Chỉ là khi mà những cái khung thủy không theo thể thẳng mà có khi là ngang cũng đã tới gần cùng giọng nói khá mừng của Nghệ Tuyết đã vọng vào tai Chu Hương một chữ “tách” cùng với “Gậy Que” đã lắc nhẹ

Khiến Chu Hương mắt mở to kinh ngạc nhìn những khung thủy này đã bị tách ra thành những que thủy ngắn, dài khác nhau do những đường vạch lúc nãy của Nghệ Tuyết tạo ra đã phủ đầy trước mặt nàng cùng với một chữ “Đán” của Nghệ Tuyết tiếp mà vọng vào tai nàng

Nhưng làm cho Chu Hương kinh sợ thật sự khi mà trong thấy những que thủy này từng que dán chặt khắp thân nàng, đặc biệt hai tay, hai chân nàng những que thủy này lại vòng thành vòng tròn khiến nàng như đang đeo vòng, ngay cả cổ cùng trán nàng cũng có một cái

Cùng với đó, chính là nét mặt hoảng sợ của Chu Hương khi mà “Đả Thù” nắm ngay tay vốn dĩ tỏa quang hỏa đã khôi phục lại bình thường mà đang rớt xuống mặt nền kết giới trong sự kinh ngạc của mọi người đang quan đầu phía ngoài kết giới

Đặc biệt là đám Vũ Phiến Môn không biết Chu Hương bị gì mà bị dán kín que thủy đang tỏa quang thủy khắp thân mà không thấy nàng cử động, ngay cả hỏa nguyên lực dưới chân để duy trì cũng đã tan biến khiến nàng đang rớt xuống mặt nền kết giới một cách nhanh chóng

Chỉ là tiếng bước nhẹ của Nghệ Tuyết đã vang lên đi tới nơi Chu Hương đang rơi xuống nhưng lại không nhanh bằng tốc độ rơi của nàng cho nên Nghệ Tuyết lại hướng “Gậy Que” mà vạch tiếp một khung thủy nhưng khung thủy này lại không giống như khung thủy trước vì khung thủy này nó giống như một tấm lưới mà đón đỡ lấy Chu Hương

Khiến Chu Hương rơi vào, sắc mặt nàng liền thờ phào nhẹ nhõm vì đã không phải úp mặt xuống kết giới khi mà cái khung thủy giống lưới này đã đón đỡ nàng

Nhưng khi trong thấy Nghệ Tuyết đang tiến tới gần thì lại càng lo lắng mà nói to:

- Nghệ Tuyết, tỷ tính làm gì muội, sao muội không cử động được!

- Không làm gì cả, tỷ chỉ giúp tiểu muội ra ngoài nằm đó mà!

Nghệ Tuyết đã tới gần mà dùng “Gậy Que” chạm vào lưới thủy cùng nhìn Chu Hương mà cười to khiến cho Chu Hương trong lòng tuy tức giận nhưng cũng không thể làm gì ngoài việc trơ mắt nhìn Nghệ Tuyết nắm lấy “Đá Thù” trong tay cùng với dây nằng đang cứng đờ người, que thủy vẫn dán quanh thân nằm trên khung thủy giống lưới mà bị đẩy nhanh ra ngoài khi đã tới gần kết giới bên hướng đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn thì liền ngừng lại

Nghệ Tuyết lại nhìn “Đá Thù” chăm chú trong tay còn lại mà nhìn Chu Hương đã nằm dưới mặt nền kết giới ngay chân Nghệ Tuyết mà nói trong cười to:

- Tiểu muội, trận này kết thúc tại đây, cây “Thù” này thuộc về ta, còn tiểu muội ra ngoài đó nằm nhá!

Chân Nghệ Tuyết nhẹ nhấc đã chạm vào bụng Chu Hương đang không thể cử động vì bị trấn trụ bởi những que thủy, tiếng “bụp” cùng “bùng” vang lên, những que thủy đang dán chặt khắp thân Chu Hương liền bị tuột lại còn nằng thì cong thân mà đã văng thẳng ra ngoài kết giới trong ánh mắt tròn trĩnh của mọi người phía ngoài nhìn tới

Chỉ là tưởng chừng như Chu Hương sẽ lại đập thân xuống mặt đất thì một bóng dáng đã lướt tới, một cơn gió cuốn qua, Chu Hương đã được nâng thẳng lên, một vòng tay đã ôm lấy nằng đứng vững nơi chính giữa kết giới cùng đám đệ tử hạch môn, khiến cho Chu Hương không khỏi ngơ ngác chút ít mà hơi sợ nhưng lại hơi nghiêng đầu mà nhìn bóng dáng ai đó đang ôm vai nằng mà gọi tên khi đã biết là ai

“Mật Linh tỷ”

Đó là bóng dáng một nữ tử tên là Mật Linh chỉ khoảng hai mươi hai, hai mươi ba, Mật Linh chỉ gật đầu nói nhỏ “muội không sao chứ” rồi lại cùng nhìn vào trong kết giới nơi Nghệ Tuyết đã đứng chỉ là Nghệ Tuyết đã xoay người mà rời khỏi kết giới, mặc dù nằng cũng có chút nhìn thoáng qua nơi hai người cũng có nghe thấy câu nói tức giận của Chu Hương hướng mình: “cô mau trả “Đá Thù” cho ta”

Chơi Vô Lâm Chi Mộng

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Trận Sáu “Biết Rồi Còn Hỏi”

Nghệ Tuyết nắm chặt hai thanh binh khí một “Thù”, một “Gậy” trong tay quan sát hồi lâu khi đang dần tiến ra khỏi kết giới mà nằng mới đá văng Chu Hương ra ngoài, kết thúc phần thắng về mình, mặc dù nằng còn có chút không tin mình đã thắng

- Trận này Thanh Phong Phái thắng!

Lý Dương chương môn sắc mặt không đổi mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ giọng không vui cũng không mừng rồi lại tiếp tục bắt đầu thay đổi số nguyên lực từ một thành hai và cái tên cũ xóa đi để thay thế cái tên khác cho trận đấu thứ sáu

Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt lại có chút khó coi nhìn Chu Hương cùng Mật Linh đang tiến bước tới nơi đám đệ tử hạch môn mà tới, chỉ là trong chốc lát liền bình thường trở lại nhưng giọng của Vũ Phiến Lương môn chủ thì lại không được bình thường khi nhìn Lý Dương chương môn:

- Tỷ số là 2 – 3 không tệ, nhưng chúng ta vẫn dẫn trước!

Vũ Phiến Lương môn chủ lại ngừng câu nói rồi lại tiếp khi đã dùng tia nguyên lực xóa đi cái tên cũ mà vẫn giữ nguyên số rồi mới nhấn mạnh một câu, vọng xuống cả nơi đám đệ tử chân truyền cùng hạch môn

- Lý Dương, những trận sau chỉ sợ Thanh Phong Phái các ngươi sẽ không thắng nổi!

Lý Dương chương môn nét mặt vẫn vậy không hề đáp trả mà cùng Vũ Phiến Lương môn chủ khi đã nói dứt lời thì cũng bắt đầu dùng tia nguyên lực viết một cái tên khác trong số đệ tử còn lại vẫn chưa tham đấu

Chỉ là phía sau Lý Dương chương môn, Lam Nguyệt trưởng lão lại nhìn Nghệ Tuyết mà lắc đầu khi thấy Nghệ Tuyết tới cạnh Phương Nguyệt mà giọng hai thanh binh khí với nằng cười lí lắc nói nhỏ với nằng “còn muội đó” rồi lại thu hai thanh binh khí vào trong Túi Trữ Vật nhưng lại không ngừng lại mà đứng cạnh Phương Nguyệt mà là tiến ra phía sau nằng cùng ba đệ tử còn lại vẫn chưa tham đấu đứng kế cạnh Phù Hiểu mà thì thầm to nhỏ như chỉ có một câu là nghe rõ: “Nghệ Tuyết, tỷ còn tưởng muội sẽ thua trận này”

Trong náy chục giây, khi nhìn phía trên kết giới nơi không trung, giọng của Tống Tân đã nhanh mà vang lên trong bát ngò “là Tiêu Ngọc”, chỉ là hần vừa dứt lời thì hai giọng nói vốn vẫn quen thuộc mỗi khi trận đấu kết thúc cũng như bắt đầu lại tiếp mà vọng quanh đại điện

“Trận thứ sáu Tiêu Ngọc”

“Trận thứ sáu Nghêu Đồ”

Trong ánh mắt của đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn cũng như đệ tử chân truyền của Thanh Phong Phái đang đổ dồn về cái tên vừa được vọng lên

Tiêu Ngọc cũng đã bị ánh mắt của tám đệ tử nhìn tới nhưng nét mặt vẫn vậy không hề để ý mặc dù hẳn đang đứng một mình nhưng cũng không cách bọn họ bao nhiêu vì hàng trước chỉ còn lại bốn người là hẳn cùng Vũ Thiên, Tống Tân và Phương Nguyệt là chưa đấu, tuy năm đệ tử phía sau đứng cạnh nhau nhưng bốn người đứng trên vẫn giữ nguyên chỗ cũ mà cũng không hề đứng sát lại

Tiêu Ngọc sau một hồi vẫn còn nhìn cái tên mình đang hiện to phía trên kết giới thì ánh mắt lại nhìn qua đám đệ tử Vũ Phiến Môn nhưng lại ngừng nơi Tiêu Bán rồi liền dùng ánh mắt cao ngạo mà nhìn thẳng vào trong kết giới tiến từng bước, nhanh không nhanh và chậm không chậm đi vào, mặc cho phía ngoài các lối vào đại điện tên của Tiêu Ngọc đang được hét in in, ối ối như muốn nổ tan hai tòa tháp “Thanh Phong Khí” và “Thanh Phong Các” nhưng cũng may là hai tòa tháp cũng chưa thể nào bị tiếng hét làm cho đổ sập được

Một tiếng “bùng” vang lên, Tiêu Ngọc đã tiến vào trong kết giới mà đi gần tới chính giữa kết giới rồi liền ngừng lại nhìn về nam tử tên là Nghêu Đồ trong thần sắc cũng không kém hẳn là bao, cũng đã đi tới gần mà cách hẳn ba mét thì liền ngừng lại rồi hai người lại tự nhìn nhau mà quan sát một hồi lâu

Chỉ là lúc này, Tiêu Bán đang đứng cạnh Hàn Vinh nơi đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn

Tiêu Bán lại đang nhìn Tiêu Ngọc mà lắc đầu rồi lại thở hắt ra một hơi, thầm mừng vì đã không phải đấu pháp với Tiêu Ngọc, chỉ là khi nhìn tới Nghêu Đồ hẳn lại hơi lo lắng khiến trán hẳn hơi nhăn lại

Chỉ là lúc này phía trong kết giới, Tiêu Ngọc trán cũng đã nhăn, ánh mắt lạnh mà cao của hẳn nhìn Nghêu Đồ nét mặt cũng đang lãnh đạm có vẻ cũng không hề để ý gì tới ánh mắt đang dò xét của Tiêu Ngọc, ngoại trừ một cái liếc duy nhất rồi lại nhìn quanh tứ hướng kết giới mà mặt Nghêu Đồ trầm ngâm như đang tính gì đó, khiến cho Tiêu Ngọc tuy khó chịu nhưng vẫn dùng giọng cao, mặc dù vẫn xưng huynh:

- Ta tên Tiêu Ngọc, không biết huynh đây tên gì!

- Biết rồi còn hỏi, Nghêu Đồ!

Nghêu Đồ vẫn dùng vẻ mặt lãnh đạm, câu trước khó chịu, tới tên hẳn thì dùng giọng cao, câu sau lại có vẻ ngạc nhiên cùng với một tay khoanh, một tay chỉ hướng Tiêu Bán đang đứng phía ngoài kết giới đang nhìn chăm chăm vào hẳn nhưng hẳn cũng không để ý mà lại xoay thân nhìn Tiêu Ngọc hỏi:

- Người chẳng lẽ là đệ đệ của tên Tiêu Bán, là thiếu gia của Tiêu gia sao, nhưng sao ta lại chưa bao giờ nghe thấy tên của người trong Tiêu gia!

Chỉ là Nghêu Đồ lại không biết rằng, Tiêu Ngọc đang cực kỳ chán ghét câu trước cũng như câu hỏi sau của hẳn khiến sắc mặt của Tiêu Ngọc càng âm trầm mà lạnh lẽo, mặc dù Nghêu Đồ xoay thân đã trong thấy nhưng cũng không hề để ý mà vẫn nhìn hẳn cười nhếch mép đợi câu trả lời của Tiêu Ngọc

Chỉ là Nghêu Đồ lại chỉ nghe thấy một câu khó lọt lỗ tai hẳn của Tiêu Ngọc “ta sẽ không nương tay”

Khiến Nghêu Đồ phải nhướng mày, cơ mặt giật liên hồi, cặp mắt hơi nheo lại nhưng rồi nhanh chóng liền giãn ra mà dùng giọng châm chọc “hếu thế thì ta phải đa ...”

Nhưng Nghêu Đồ chưa dứt lời thì đã cảm nhận được một lốc xoáy hình thành từ phong nguyên lực, từ phía sau lưng cuốn tới hẳn khiến Nghêu Đồ nét mặt càng thêm trầm mà liếc mắt nhìn phía sau khi đã vô ý trong thấy tay phải Tiêu Ngọc lắc nhẹ, chỉ là tay phải Nghêu Đồ, ngọn lửa cũng đã bao phủ hẳn chỉ xoay nhẹ thân, tay cao quá đầu tạo thế trào ngôn hươu lốc xoáy phong cao quá thân hẳn ngập trong phong nguyên lực đã tới mà kéo mạnh từ trên xuống

Nhưng lại khiến cho Tiêu Ngọc trong lòng hơi rét nhìn lốc xoáy phong của đã chia năm cùng với năm ngón tay hỏa được Nghêu Đồ đánh ra lao thẳng tới kết giới mà hòa vào trong, Nghêu Đồ lại xoay thân ngọn lửa bao phủ tay cũng đã được thu lại nhìn Tiêu Ngọc bằng ánh mắt kênh kiêu cùng nhếch mép trong giọng nói kinh ngạc của tám đệ tử chân truyền phía ngoài cùng lúc vang lên:

- Là Hỏa hệ!

- Hẳn tới Trượng rồi!

Chỉ là Tống Tân cùng Phương Nguyệt lại tiếp lời khiến cho sáu đệ tử chân truyền còn lại cổ họng cứng lại mà nhìn Nghêu Đồ phía trong như đoán được kết quả của trận này

- Người nắm giữ hỏa hệ!

P phía trong kết giới, Tiêu Ngọc sắc đen càng thêm nặng hiện trên mặt giọng có chút khó hiểu nhìn Nghêu Đồ nói

Hẳn thật sự ngạc nhiên vì không nghĩ Nghêu Đồ lại nắm giữ Hỏa hệ nhưng lại càng không tin Hỏa hệ có thể chống lại Phong hệ của hẳn chỉ vì theo hẳn “ngũ” năm hệ thuộc hệ cơ bản không thể nào chống lại được ba hệ thuộc hệ hiếm

Chỉ là giọng của Nghêu Đồ mang theo vẻ châm chọc đã vang lên:

- Người đang coi thường hệ cơ bản sao nhưng nó không hề yếu hơn hệ hiếm của người nếu như kẻ nắm giữ, cảnh giới mạnh hơn người!

Nghêu Đồ dứt lời đã bước nhanh nhưng cũng phải chực cái chớp mắt mới tới trước mặt Tiêu Ngọc còn đang tiêu hóa câu nói của hắn, trong khi đó, giọng hắn đã vang lên hai chữ:

“Thương hòa”

Cùng hai tay của Nghêu Đồ cũng đã hình thành hai thanh thương được ngưng tụ từ hòa nguyên lực, một cái hướng bụng cùng một cái hướng cổ Tiêu Ngọc mà quét tới rất nhanh nhưng Tiêu Ngọc đã kịp thời đón đỡ khi mà hai chữ “thương hòa” của Nghêu Đồ đã làm hắn bùng tỉnh mà hai tay đã nắm chặt hai thanh kiếm từ phong nguyên lực hình thành mà đón đỡ

Lực va chạm khiến cho Tiêu Ngọc văng ra sau hơn chục bước còn Nghêu Đồ chỉ lui lại hai, ba bước liền đứng vững lại mà cười ngạo nhìn Tiêu Ngọc hai tay đang run cùng sắc mặt đã tái lại chút ít mà cười to nói:

- Ta còn tưởng là người sẽ không đỡ được!

Khiến cho Tiêu Ngọc sắc mặt vốn đã âm trầm càng thêm phần âm u mà giọng càng lạnh lẽo:

- Vậy sao, ta cũng đang muốn biết cảnh giới của người đang ở mức nào!

“Chuyển”

Dứt câu trên, một chữ “chuyển” đầy sự rét lạnh của hắn đã vang lên, hai tay đâm mạnh vào nhau, chỉ nghe tiếng rắc rắc của xương kêu, cùng lúc đó, toàn thân hắn đang chuyển sang Phong thể

Tiêu Ngọc nhắc chân định đạp bước trên không trung bằng “pháp quyết cách không” nhưng hắn đã ngừng lại ngay một chữ “người” khi mà Nghêu Đồ dứt một câu dài với hắn:

- Đây là Phong thể, người sử dụng “Nghịch Thiên Tuyên Phong” tiến vào tu nguyên làm sao có thể nắm giữ được Phong thể!

Trong ngạc nhiên lẫn không thể tin được mắt mờ to mà tay chỉ dứt câu, mặc dù khi nói bốn chữ “Nghịch Thiên Tuyên Phong” hắn lại nhấn mạnh cùng giọng rất to trong ngoài đều nghe rõ

Chỉ là khi mà hắn vừa dứt lời cũng đã khiến cho Tiêu Ngọc vốn dĩ đang ở trạng thái Phong thể đã khôi phục lại thân bình thường. Ánh mắt của hắn nổi đầy gân đỏ nhìn Nghêu Đồ mà tiếp nhưng chỉ ngừng lại nơi một chữ “người” rồi lại hướng ánh mắt phía sau nơi ngoài kết giới ngừng ngay thân ảnh một nam tử đang nắm chặt hai tay sắc mặt lạnh toát đầy giận dữ không kém gì Tiêu Ngọc đang nhìn tới trong những giọng nói phía ngoài nơi đám đệ tử hạch môn, trưởng lão, môn chủ của Vũ Phiến Môn đầy bất ngờ và ngạc nhiên:

“Hắn là một dân giả”

“Không phải chứ, hắn không có tư chất tu nguyên sao”

“Là một trong các loại Nghịch Thiên Tuyên”

“Không nghĩ là hắn lại dùng thứ Nghịch Thiên đó để tiến vào tu nguyên”

Nhưng vọng vào tai đám đệ tử đang phía ngoài nơi các lối vào là một trận oanh động một loạt những âm thanh không rõ câu rõ chữ đã truyền vào trong tám đệ tử chân truyền còn lại nét mặt đều dờ ra chưa hiểu rõ lắm cái thứ Nghịch Thiên Tuyên Phong là gì ngoại trừ Vũ Thiên đã hiểu chút ích nhưng sắc mặt của hắn vẫn dờ ra như bảy đệ tử còn lại

Nhưng cũng chính vì vậy mà đã tạo ra một trận hỗn loạn âm thanh làm âm vang hết nơi đại điện nhưng cũng chỉ có duy nhất một mình Tiểu Bạch trên nóc đại điện mắt vẫn đang nhắm chặt, đầu hồ nhỏ đã hơi quẹo sang bên, miệng vẫn phì phò phun bọt, có vẻ như lúc này không ai có thể đánh thức được nó dậy

- Viên Lăng, Tiêu Ngọc nó!

Hoàng Khương trưởng lão kế cạnh đã nhìn Viên Lăng trưởng lão mà hơi nhỏ khiến cho ba vị trưởng lão còn lại cũng nhìn tới chỉ là Viên Lăng trưởng lão chỉ lắc nhẹ đầu tỏ ý không hiểu rõ cho lắm mà chỉ nhìn Tiêu Ngọc phía trong cùng với Lý Dương chừng môn ngoài ánh mắt già nua cùng cặp lông mày nhướng lên chút ít

Vì lúc này, giọng của Tiêu Ngọc đã từ trong kết giới vọng ra ngoài nhưng lại chỉ hướng tới Tiêu Bàn mang theo sự tức giận

- Tiêu Bàn, không phải người đã hứa với ta, sẽ không nói cho ai biết, vì sao hắn lại biết!

Nơi Tiêu Bàn đang nắm chặt hai tay nhìn Tiêu Ngọc muốn mở miệng nói gì đó như lại không thể, vì môi hắn đã cứng họng, lưỡi uốn đã ngừng khi thấy cặp mắt đỏ chói cùng sắc mặt không còn bình tĩnh của Tiêu Ngọc mà hắn liền chuyển hướng nhìn tới Nghêu Đồ trong những tia sét đã xuất hiện quanh

thân khiến cho Hàn Vinh cùng Mật Linh đứng cạnh liền cách ra vài bước:

- Nghêu Đồ, không phải ngươi hứa với ta sẽ không nói gì, sao bây giờ ngươi lại nói trước mặt nó mấy chữ đó!

Chỉ là Nghêu Đồ phía trong kết giới không hề xoay người nhìn Tiêu Bản mà chỉ ngoác miệng cười cười tràn đầy ẩn ý nhìn Tiêu Ngọc cũng như trả lời Tiêu Bản trong vẻ không liên quan đến mình:

“Tiêu Bản, ta cũng chỉ là lỗ miệng mà thôi, cũng giống như ngươi vô ý nói ra khiến ta nghe thấy được, sao bây giờ lại trách ta chứ”

“Ngươi”

Một chữ “ngươi” từ giọng Tiêu Ngọc đã phát ra khi nhìn Nghêu Đồ đã dứt chữ “chứ” chỉ là Nghêu Đồ giọng vẫn cứ âm vang, quanh trong ngoài kết giới mà bất cần để ý tới Tiêu Ngọc giận dữ đã hiện đầy trên mặt vốn đang u ám của hắn

- Nhưng ta cũng không tin là ngươi lại thật sự dùng Nghịch Thiên Tuyên nhưng không ngờ lại là sự thật!

“Nhưng mà ngươi vẫn còn sống khi dùng thứ đó cũng thật là kỳ lạ”

Nghêu Đồ vừa dứt chữ “lạ” cũng là lúc mà hắn cảm nhận được một lượng lớn nguyên lực đang tiến vào trong kết giới cũng như phong nguyên lực đang lan tràn trong toàn bộ kết giới bao phủ cả chính hắn cùng một câu nói tràn ngập sát của bóng đêm từ nơi Tiêu Ngọc đang đứng hướng Nghêu Đồ nhưng lại vọng cả ra ngoài đại điện:

- Ngươi, ta muốn ngươi phải bỏ mạng nơi này, ta muốn ngươi không còn “xác” bước ra khỏi kết giới này, ta muốn ngươi phải "hồi hận" với những gì ngươi mới nói!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: “Hóa Rồng Hay Là Hải Ly”

- Chương môn, có nên ngăn chặn Tiêu Ngọc!

Tây Môn Tử trưởng lão nét mặt tràn đầy kinh hãi mà nhìn Lý Dương chương môn phía trên nói nhanh chóng khi cảm nhận được nguyên lực đang tiến nhập vào trong kết giới

- Tiêu Ngọc đang tiến vào Nhất Tượng, chẳng lẽ trạng thái mà nó đạt thành lại là Tượng Can, nhưng mà ...

Hai tay Viên Lăng trưởng lão đã nắm chặt lại mà bỏ lỡ câu không nói tiếp, nét mặt không dấu được kinh sợ, nhưng lại không thể làm gì khác khi mà Lý Dương chương môn đã hơi nghiêng người nhìn năm vị trưởng phía sau đang khẩn trương nhìn Tiêu Ngọc trong kết giới đang nhìn lão mà lắc đầu giọng vẫn bình tĩnh:

- Không cần đâu, cùng cảnh giới hai đứa nó sẽ không thể nào tạo ra sát thương được cho nhau, nhưng mà ai thắng ai bại vào lúc này rất khó nói khi mà Tiêu Ngọc đã tiến vào Nhất Tượng!

Tuy nói vậy nhưng Lý Dương chương môn vẫn chăm chú nhìn vào trong kết giới hai tay đã nắm lại nơi hai bên ghé, cặp lông mày lại neoh lại khi mà Tiêu Ngọc trong kết giới vừa dứt lời liền cùng nét mặt đầy bất ngờ của Nghêu Đồ đã hiện ra, cùng với ánh mắt kinh hãi của đám đệ tử đang phía ngoài kết giới quan chiến khi nhìn về tay phải Tiêu Ngọc đã nắm chặt lấy một thanh kiếm phong, phong nguyên lực xung quanh cũng đã được hắn thu lại nhưng mà phía ngoài lại không thể nhìn thấy ngoài việc Tiêu Ngọc đã lướt tới vì gió không có màu sắc, nhưng lại có thể cảm nhận khi mà nó thổi đến, có thể gọi nó là khí mát, tùy theo mức độ khác nhau mà sẽ có những cơn gió khác nhau

Cùng với Nghêu Đồ lúc này đã trở thành người lừa từ lúc mà vết kiếm phong của Tiêu Ngọc tới gần khiến hắn liền bị tách làm hai nửa

Khiến cho đám đệ tử nơi các lối vào đều hoảng sợ mà la hét thất thanh vì nghĩ Nghêu Đồ đã bị Tiêu Ngọc vốn dĩ từ trước mà lúc này đã xuất hiện sau lưng chèn ép mà vong, mặc dù đám đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn cũng đang thất kinh hiện trên mặt nhưng chỉ ngoại trừ Tiêu Bản với một đệ tử nữa chính là Mật Linh là không hiện lên chút sắc nào thất thường cũng như năm trưởng lão cùng Vũ Phiến Môn chủ cũng vậy

- Diệt lão hắn bị chèn ép rồi, nhưng sao đệ tử không thấy tên kia sử dụng bất cứ thứ gì ngoài lướt thẳng một vòng từ trước ra sau lưng!

Ngữ Hải đứng nơi xa cũng kinh hãi mà cổ họng có chút cứng lại khi trong thấy Nghêu Đồ bị chèn ép rồi lại nuốt nước bọt mà nhìn Diệt lão nét mặt vẫn vậy không hề gì chỉ cười cười nhìn Thùỵ Phong cùng Ngữ Hải đang nhìn mình mà trả lời:

- Phong hệ rất khó nhìn thấy, mà chỉ có kẻ chiến đấu với tu nguyên giả nắm giữ Phong hệ mới cảm nhận được nhưng phải ...!

Chỉ là khi Diệc lão nói tới đây liền ngừng vì nhận ra mình có nói cũng bằng thừa khi trong sắc mặt ngơ ngác của Ngử Hải cùng Thùy Phong thì cũng đủ hiểu hai người không biết chút gì về tu nguyên giả cho nên Diệc lão liền lắc lắc đầu mà tiếp tục cùng mamút thủ đang lác lư vôi dài mà tiếp tục nhìn vào trong kết giới khi mà giọng của Tiêu Ngọc đã kinh ngạc vang lên hai chữ khi xoay người lại:

- Hòa thể!

Nhưng rồi Tiêu Ngọc lại sờ bụng mà lăm lăm trong kinh ngạc có chút không tin “Nhất Tượng, ta cũng đã tiến vào cảnh giới Tượng, trạng thái mà ta đạt thành lại là Tượng Can” chỉ là rất nhanh Tiêu Ngọc sắc mặt đã sần lại mà vẫn giữ nguyên sự nét mặt đầy giận cùng kiêu của hắn khi nhìn Nghêu Đồ vốn dĩ đã bị mình chế làm đôi nhưng bây giờ đã ghép lại như cũ mà thành một Nghêu Đồ nguyên vẹn như cũ giọng lại cười to hai tay hướng hai bên mà đang thẳng cũng không để ý Tiêu Ngọc đang khó chịu:

- Ta thật không ngờ, ngươi lại tiến vào Nhất Tượng lúc này!

Cùng lúc đó, nơi đám đệ tử chân truyền Thanh Phong Phải

- Hòa thể còn gọi là Hòa nguyên căn không hề kém Phong nguyên căn, Phong thể, nhưng may là Tiêu Ngọc đã tiến vào Nhất Tượng nếu không chắc chắn hẳn sẽ thua, còn lúc này thì khó tin!

Tổng Tân nhìn Nghêu Đồ phía trong đã nhấc từng bước nhanh trong tay phải còn hình thành “Thương Hòa” tới Tiêu Ngọc mà giọng trầm lại nhưng đáp lời hẳn chính là Hoàng Phong bằng giọng khó tin:

- Tiêu Ngọc, hắn đâu mất rồi!

Chỉ là đám đệ tử phía ngoài nơi các lối vào đại điện cũng đều hiện lên một câu hỏi giống như Hoàng Phong khi nhìn trong kết giới lúc này

Nghêu Đồ cũng đã chuyển sang hòa thể tay nắm thương hỏa hướng bụng Tiêu Ngọc mà xuyên tới chỉ là hắn chỉ đâm vào hư không mà không hề thấy Tiêu Ngọc vốn dĩ đang đứng đó đâu mà nhìn quanh kết giới cũng không thấy hắn đâu

Khiến cho Nghêu Đồ sắc mặt có chút khó coi nhưng giọng vẫn không mấy để ý:

- Phong hệ, đúng là không dễ xoi, nhưng mà ta vẫn sẽ đánh bay ngươi ra khỏi kết giới này!

- Còn ta, lại muốn cái xác của ngươi ở trong kết giới này!

Nghêu Đồ vừa dứt lời phía sau lưng hắn giọng của Tiêu Ngọc lại vọng ra khiến cho Nghêu Đồ nét mặt liền hơi cười thanh thương hỏa liền chuyển ra phía sau đâm tới cùng ánh mắt kinh hãi của mọi người khi nhìn thấy chính là Tiêu Ngọc với ánh mắt không tin đã hiện ra khi nhìn thanh thương hỏa đã cắm sâu vào bụng hắn

Chỉ là hai tay Tiêu Ngọc đã hình thành hai thanh kiếm phong mà quét trước nơi Nghêu Đồ đang đứng trước mà cấm pháp thanh thương hỏa vào bụng hắn, chỉ nghe âm thanh của gió vang lên còn Nghêu Đồ đã đạp bước trên không trung đối diện đang thẳng mặt nhìn Tiêu Ngọc ở dưới

Chỉ là Tiêu Ngọc lại nhìn xuống thanh thương hỏa vẫn đang cấm pháp vào bụng mình mà tay vuốt nhẹ liền bị đánh tan trong gió

Tiêu Ngọc lại tiếp tục biến mất trong trạng thái phong thể khi đã hướng ánh mắt về phía Nghêu Đồ đang ở trạng thái hòa thể

Khiến cho Nghêu Đồ trong lòng lại cẩn trọng mà nhìn hướng Tiêu Ngọc rồi lại đảo mắt lửa nhìn xung quanh đề phòng cho đến khi hai chữ từ miệng hắn đã vang lên “dưới sao” cùng với đó thân lửa liền cong, chính là hai tay lửa của hắn đã liền hướng xuống phía dưới chân nơi mặt nền kết giới mà hét lớn

“Khiên hòa”

Liền một tấm khiên lửa hình thành mà che chắn toàn thân đang ở hòa thể của Nghêu Đồ, hai tiếng “rít” liền âm vang nhưng mọi người phía ngoài lại không hề thấy gì ngoài một mình Nghêu Đồ đang tự che chắn bằng tấm khiên

Chỉ là rất nhanh lại khiến cho đám đệ tử phía ngoài phải há hốc mồm mà nhìn Nghêu Đồ phía trong kết giới vì lúc này

Thân hỏa của Nghêu Đồ đang bay khắp nơi trong kết giới có khi hắn cũng đã tới gần sát kết giới mà tay lửa nắm kiếm hỏa cùng chân lửa xoay liên tục có khi chính thân hỏa Nghêu Đồ cũng bị quét thành hai nửa nhưng lại hợp lại một cách nhanh chóng mà tiếp tục bay khắp nơi trong kết giới đón đỡ hay là tấn công gì đó

Trong khi đó tiếng “rít” lúc to, lúc nhỏ lại vang lên rất nhiều trong kết giới có khi cũng vọng ra ngoài mặc dù rất nhỏ

Nhưng mọi người phía ngoài kết giới cũng đoán được, Tiêu Ngọc cùng Nghêu Đồ đang không ngừng dùng kiếm mà va chạm khắp nơi trên dưới cùng bốn mặt kết giới hợp một nhưng có vẻ như không ai hơn ai, không ai làm gì được ai, mặc dù phía ngoài mọi người đều chỉ nhìn thấy Nghêu Đồ mà không hề nhìn thấy Tiêu Ngọc đâu, ngoại trừ những tu nguyên giả nào đã tiến vào cảnh giới Nhất Tượng trở lên

Cho đến khi một tiếng rít lớn vang lên, Nghêu Đồ đã khôi phục lại thân bình thường mà đứng ngay chính giữa không trung nơi góc lối vào bên đám đệ tử chân truyền mà mắt nhìn Tiêu Ngọc đã khôi phục thân bình thường cũng đang đứng vững nơi góc lối vào bên hướng đám đệ tử hạch môn

Khiến cho ánh mắt mọi người liền mở to mà nhìn Nghêu Đồ cùng Tiêu Ngọc đã khôi phục lại thân bình thường mà cùng nhìn nhau, mặc dù, hai người đều đang đứng vững trên không trung

“Phong hệ, thuộc hệ hiếm có khác”

“Hỏa hệ của ngươi cũng chỉ có vậy”

Chỉ là Nghêu Đồ cùng Tiêu Ngọc rất nhanh đã đồng loạt lên tiếng mà chầm chọc nhau nhưng rồi ánh mắt hai người lại va chạm vào nhau đối mắt trong giây lát, có vẻ như đều đang tìm cách đánh bại đối phương

Cho đến khi giọng của Nghêu Đồ đã vang lên trước cùng trạng thái hóa thể đã chuyển sang nhưng lại không dừng lại ở đó khi mà thân hóa lại bắt đầu thay đổi từ hai chân cho tới đầu bằng một tiếng hét to vọng ra ngoài trong ánh mắt của đám đệ tử đang nhìn tới:

“Hóa bát biến”

- Là pháp quyết hóa!

Vũ Thiên nơi đám đệ tử chân truyền giọng đã trầm trầm mà sò lỗ mũi nói nhỏ, còn Vũ Phiến Lương môn chủ phía trên nét mặt vốn âm trầm liền hiện lên ý cười mà nói nhỏ với năm vị trưởng lão:

- Nghêu Đồ, đã bắt đầu dùng thân hóa hóa bát biến!

Chỉ là Sư trưởng lão lại mắng nhỏ trong lòng: “ai mà không thấy”

Vì lúc này Nghêu Đồ đã tự thay đổi thân hóa của mình thành một con rồng lửa giống như Bát Biến trong Thập Nhị Biến, Nghêu Đồ lại dùng mắt rồng lửa hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Ngọc cũng đang thay đổi nhưng lại lắc đầu rồng lửa mà ngao nghể há miệng phun chữ:

- “Tự thân hóa rồng”, để xem lần này ngươi làm sao thắng được ta, Tiêu Ngọc!

- Cái tên Nghêu Đồ đó, hẳn thật sự là tự tin gớm, phải không Mật Linh tỷ!

Chỉ là nơi đệ tử hạch môn, Chu Hương cùng Diệp Vy nhìn rồng lửa do Nghêu Đồ tự hóa thành mà giọng có chút khó ưa hướng Mật Linh nữ tử nói, chỉ là Mật Linh lại không nói gì mà chỉ nhìn về nơi Tiêu Ngọc khi mà nàng trong thấy hẳn cũng đã sang trạng thái phong thể nhưng lại nhìn hai cánh tay hẳn lúc này lại đang thay đổi

- Tiêu Ngọc đang hóa kiếm, nhưng chỉ có hai tay!

Nơi đệ tử chân truyền, Tống Tân lại lên tiếng khi nhìn Tiêu Ngọc lúc này trong thân phong thể trong suốt, hai tay Tiêu Ngọc đang dần thay đổi mà hình thành hai thanh kiếm nối liền với thân hẳn dài cả ba mét bản rộng năm cen, mỏng nên bên chỉ hướng Nghêu Đồ đang là rồng lửa

Vũ Thiên thì lại nhìn phía trong kết giới mà trầm trầm “pháp quyết hóa thật kỳ lạ” hẳn lại vòng tay ra sau mà gỡ đầu rồi lại nhìn tới Tiểu Bạch trong nó vẫn vậy, vẫn ngủ khò khò

Chỉ là Viên Lăng trưởng lão lại nhìn Tiêu Ngọc phía trong kết giới mà nét mặt hơi sầu có chút than nhưng giọng nhỏ: “Nghịch Thiên Tuyên tiến vào tu nguyên, bây giờ thì nó cũng đã tới Nhất Trọng, chuyện này là sao chứ”

Phía trong kết giới, rồng lửa do Nghêu Đồ hóa thành đã há miệng rồng phun chữ:

- Ta cũng không nghĩ là ngươi cũng thi triển được pháp quyết Hóa kết hợp pháp quyết Ban tự thân hóa kiếm, tiếc rằng pháp quyết hóa kết hợp pháp quyết Thập Nhị Biến của ta lại mạnh hơn cái của ngươi rất nhiều!

Nghêu Đồ vừa nói vừa đạp bốn chân rồng trên không trung trong kết giới mà hướng tới Tiêu Ngọc cùng với đó là một quả cầu lửa liền cũng được phun tới chỉ là hai tiếng “rít” quả cầu lửa đã bị cắt làm hai nửa

Cùng với đó, chính là Tiêu Ngọc cũng liền hướng Nghêu Đồ đang vẩy đuôi rồng lửa mà hai thanh kiếm từ tay hẳn liền quét ngang bỏ dọc khi đã cùng Nghêu Đồ va chạm ở chính giữa kết giới:

- Cũng phải xem ngươi có thắng được hai tay kiếm này của ta không đã rồi nói!

Hai thanh kiếm của Tiêu Ngọc một hướng đầu rồng một lại hướng giữa thân rồng của Nghêu Đồ mà quét tới chỉ là Nghêu Đồ đã phe phẩy thân rồng hẳn dùng đuôi rồng mà hướng một cánh tay kiếm của Tiêu Ngọc mà chặn lại cùng với đó miệng rồng đã hơi hé mà ngậm cánh tay kiếm còn lại cùng với một đám lửa liền được phun ra bao phủ lấy cánh tay kiếm của Tiêu Ngọc mà hướng nhanh tới hẳn

Khiến cho đám đệ tử đang quan đầu phía ngoài kết giới chỉ thấy Nghêu Đồ đang cong thân rồng cùng đầu rồng đang há như ngậm cái gì đó mà phun ra một đám lửa theo đường thẳng

Nhưng Tiêu Ngọc phía trong kết giới lại đang kinh sợ mà nhìn đám lửa đang men theo cánh tay kiếm phủ lấy mà tới hẳn, chỉ là không đợi đám lửa tới gần Tiêu Ngọc liền há miệng một luồng gió mạnh từ miệng hẳn đã thổi ra khiến cho đám lửa đang hướng tới hẳn liền dội ngược lại

Nhưng đầu rồng của Nghêu Đò lại “hử” một tiếng khi nhìn thấy, đuôi rồng phía sau liền quán chặt lấy cánh tay kiếm đang quét ngang quét dọc của Tiêu Ngọc mà giữ chặt lại khiến cho hai cánh tay kiếm của Tiêu Ngọc đều đã bị giữ chặt bằng đuôi rồng và miệng rồng của Nghêu Đò

Nhưng không đợi lâu, Tiêu Ngọc đã phải biến sắc khi mà toàn thân bây giờ chỉ là gió của hắn phải run lên mà nhìn hai chân sau của rồng lửa Nghêu Đò đã đập vào cánh tay kiếm cùng với đó chính là miệng rồng lửa vốn chỉ ngâm đã bắt đầu cạp cùng với phun lửa tiếp tới Tiêu Ngọc

Còn Tiêu Ngọc chỉ có thể phun ra một luồng gió để ngăn cản đám lửa đang men theo cánh tay kiếm mà tới hắn nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Nghêu Đò đang đánh gãy hai cánh tay kiếm của hắn một cách rất nhanh bằng thể đập từ hai chân rồng lửa và thể cạp từ miệng rồng lửa của Nghêu Đò khiến cho phong nguyên lực của hắn cũng giảm một cách nhanh chóng

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: “Tiêu Ngọc Rời Đi”

Rất nhanh, rất nhanh tới trước Tiêu Ngọc cùng một đám lửa đã phủ quanh hắn đang ở trạng thái Phong thể cùng giọng ngao nghễ của Nghêu Đò đã vang lên:

- Những câu nói lúc trước của ngươi, đã không thực hiện được rồi!

Cùng với đó chính là đuôi rồng lửa của Nghêu Đò đã quất tới Tiêu Ngọc đang bị bao vây trong ngọn lửa của Nghêu Đò, hai tay đang ở trạng thái phong thể của Tiêu Ngọc cũng đã không còn cùng với phong nguyên lực trong thân Tiêu Ngọc cũng đã hao gần hết hắn cũng chỉ cảm nhận được chiếc đuôi rồng lửa của Nghêu Đò quất tới, thân Phong thể của hắn liền bay thẳng tới kết giới trong dần khôi phục lại thân bình thường khi một tiếng “bùng” thì Tiêu Ngọc đã ra khỏi kết giới trong ánh mắt ngỡ ngàng của đám đệ tử nhìn hắn, chỉ là mặt kết giới mà Tiêu Ngọc bị đánh bay ra chính là hướng các đệ tử nơi các lối vào đang nhìn tới

Dường như lực quất của Nghêu Đò rất mạnh cho nên Tiêu Ngọc như điều đứt dây, như cây gỗ mục, trong thân nguyên lực đã cạn, bay nhanh, hạ thấp và rớt xuống trong tiếng đổ gãy của cây cối vang lên, Tiêu Ngọc đã bị vùi trong đồng cây nơi gần các lối vào nhưng cũng chính vì vậy mà không còn ai nhìn thấy Tiêu Ngọc khi mà hắn đang bị lùm cây che chắn xung quanh

Ánh mắt mọi người nhìn tới Nghêu Đò vẫn đang là rồng lửa, bay vòng trong ngao nghễ rồi lao ra khỏi kết giới khôi phục lại thân bình thường hướng tới đám đệ tử hạch môn mà đi tới trong giọng ngao nghễ vang vọng quanh đại điện mà không hề nhìn tới Tiêu Ngọc:

- Một tên dân giả cho dù có dùng Nghịch Thiên Tuyền tiến vào tu nguyên thì vẫn chỉ là một dân giả!

“Thật như vậy sao, ngươi nghĩ là đúng?”

Nghêu Đò vừa dứt lời, cái nhấc chân tiếp theo đã khựng lại toàn thân liền run lên nét mặt ngao nghễ đã trở nên tái xanh, hắn chỉ cảm nhận được một áp lực cùng một sự nguy hiểm đang áp tới mình mà hắn không thể chống nổi cùng một câu nói như xuyên phá vào tai hắn khiến cho màng nhĩ run lắc, cặp mắt đảo nhanh trong mờ mịt chục giây mới hồi phục

Cùng lúc này nơi đại điện bất chợt im lặng một lúc, ánh mắt đều đang nhìn xuyên qua những góc cây tới nơi Tiêu Ngọc đang bị những góc cây đổ gãy phủ lấy, ngoại trừ Vũ Phiến Lương môn chủ là vẫn đang hoạt động khi hai tia hỏa nguyên lực đang lay động

Tiêu Bán sắc mặt đã thay đổi liền hỏi bước chân đã định tiến khi nhìn lên lối trong đám cây nơi một đồng cây bị đổ ngã đang lấp lấy Tiêu Ngọc mà bước tới, chỉ là một câu nói đã vọng vào tai hắn:

- Hãy để hắn yên lặng vào lúc này!

Giọng nói này không ai khác chính là của Hàn Vinh, nhưng cũng khiến Tiêu Bán đang bước tới liền khựng lại như từ bỏ ý định tiến về phía chỗ Tiêu Ngọc và quả là như vậy, nhưng lại chuyển ánh mắt tới Nghêu Đò vốn dĩ đang đứng khựng lại nét mặt vốn ngao nghễ đã trở nên sợ hãi lần nghĩ ngờ mà nhìn quanh miệng thì lầm bầm “chẳng lẽ chỉ mình ta nghe thấy” trong lòng bàn tay Tiêu Bán đã nắm chặt lại

Mặc dù, lúc này Viên Lăng trưởng lão sắc mặt tái xanh cũng đang nhìn Nghêu Đò mà tức giận nhưng rồi lại chuyển hướng tới Tiêu Ngọc định bay tới đó nhưng giọng của Lý Dương chuông môn đã ngăn lại:

- Viên Lăng, trưởng lão cũng nên để hắn yên tĩnh lúc này!

Chỉ là câu hỏi tiếp theo của Lý Dương chuông môn đã khiến Viên Lăng trưởng lão khựng lại mà cũng từ bỏ tới cạnh Tiêu Ngọc đang bị che lấp bởi đồng cây đổ gãy kia:

- Lăng trưởng lão, đệ tử Tiêu Ngọc lúc ngươi đưa nó về phái cũng không biết nó là một dân giả dùng Nghịch Thiên Tuyền sao!

Chính câu hỏi của Lý Dương chương môn cũng khiến cho bốn trưởng lão khác liền nhìn Viên Lăng trưởng lão mà đợi câu trả lời

- Chương môn, lúc ta đưa nó về phái chỉ biết nó nắm giữ Phong hệ và sau này ở trong viên mới biết nó sở hữu Phong thể!

Viên Lăng trưởng lão cũng chỉ biết lắc lắc đầu về mặt ngạc nhiên mà trả lời năm cặp mắt đang nhìn, phía dưới bọn lão chính là đám đệ tử chân truyền, Hoàng Phong về mặt lúc này cũng đã trở nên ngờ nghệch:

- Tiêu Ngọc, hẳn là một dân giả sao, mà Nghịch Thiên Tuyên là cái gì!

Chỉ là có vẻ như cũng có đệ tử trả lời hẳn chính là Vũ Thiên mặt cũng đỏ ra giống như Hoàng Phong:

- Là một thứ Nghịch Thiên!

Chỉ là hẳn vừa dứt vài chữ thì chính hẳn cũng đỏ mặt ra không biết nói gì thêm, có vẻ Vũ Thiên đã lại quên mất những gì Tiên Đông râu bạc nói, nhưng một giọng cười to mang theo vẻ châm chọc đã phá tan sự im lặng lúc này của toàn đại điện khiến mọi người bừng tỉnh lại mà nhìn lên, mặc dù giọng nói này chỉ hướng vào Lý Dương chương môn:

- Lý Dương, vẫn còn bốn trận nữa, lão không định nhìn tên dân giả đó mãi chứ, cũng nên tiếp trận thứ bảy đi, bọn ta còn phải nhanh chóng quay lại sơn môn cũng sẽ không ở đây lâu mà làm phiền Thanh Phong Phái các lão!

Lý Dương chương môn cũng liền chuyển hướng mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ, mắt nheo lại, cặp lông mày hơi lay động, nhưng lại không hề gật đầu hay lắc đầu mà nhìn phía trên kết giới chỉ thấy số nguyên lực lại thay đổi từ hai và ba, đã chuyển sang hai và bốn, cái tên dưới số bốn cũng đã thay đổi khi mà một chữ “Mạnh” đã hình thành cùng một chữ khác sắp thành do Vũ Phiến Lương môn chủ đang viết bằng tia nguyên lực

Lý Dương chương môn cũng liền xóa đi cái tên cũ mà bắt đầu hình thành một cái tên khác khi mà số hai phía trên cái tên vẫn giữ nguyên

Chỉ mất khoảng chục giây, Vũ Phiến Lương môn chủ đã viết xong một chữ khác liền trước chữ “Mạnh” là chữ “Khỏe” cùng giọng của Vũ Phiến Lương môn chủ đã vọng lên ngay sau đó:

“Trận thứ bảy Mạnh Khỏe”

Còn Lý Dương chương môn cũng đã hình thành xong một chữ “Vũ” và tiếp ngay sau đó một chữ khác

Chỉ là Vũ Thiên ở phía dưới khi nhìn lên thấy chữ “Vũ” từ tia nguyên lực của Lý Dương chương môn khiến chân hẳn không khỏi run, trán đổ đầy nước, mà bất chợt đưa tay sờ mũi nói nhỏ: “tối mình rồi sao” hẳn lại nuốt một ngụm nước bọt khi mà giọng Lý Dương chương môn đã vang vọng:

“Trận thứ bảy Vũ Thiên”

“Thiên ca của đệ”

Chỉ là tiếp ngay sau chính là giọng của một đứa trẻ gọi to bốn chữ “Thiên ca của đệ” trong liên hồi khiến Vũ Thiên càng thêm giật bắn mình nói nhanh “Tiểu Bạch, nó tỉnh rồi sao” mà cùng mọi người nhìn tới giọng nói trong trẻo vừa phát ra

Chỉ là cùng lúc này nơi Diệc lão, Ngừ Hải cùng Thùy Phong đã đồng loạt vỗ vai mamút thú nói to nơi đó: “mamút, tới Vũ Thiên rồi”, mamút thú lại dậm chân mà rống lên một tiếng hưởng ứng

Nhưng sắc mặt của Vũ Thiên đang khấn trương liền giãn ra, chân đã bớt run khi nhìn Tiểu Bạch thấy nó đã đứng thẳng trên nóc đại điện, đầu hồ nhỏ lắc lư lắc lư, miệng cười mà chân phẩy phẩy với hẳn giọng nói lại vọng lên có vẻ là đang mong đợi: “đệ chỉ xem huynh đấu thôi, Thiên ca của đệ”

Chỉ là Vũ Thiên lấy tay sờ trán mà nhìn quanh rồi lại nhìn nó mà vận nộ cười khi nó nhìn mình nhưng trong lòng lại thầm mắng nó: “trời ơi là trời, sao nó không ngủ hết trận luôn đi trời” chỉ là Vũ Thiên lại hít một hơi mà nhấc bước tiến vào kết giới trong ánh mắt tròn xoe của Tiểu Bạch nhìn hẳn mà chân vẫn phẩy phẩy

Mặc dù các đệ tử nơi các lối vào đều đã vọng lên một vài câu nói nhỏ khi nhìn hẳn nhưng Vũ Thiên lại không nghe thấy

“Hẳn là ai vậy nhỉ”

“Tiểu thú kia ở đâu ra vậy”

“Hẳn cũng là đệ tử chân truyền sao, sao ta chưa thấy bao giờ”

Chỉ là lúc này nơi đồng cây đổ gãy đang phủ lấy Tiêu Ngọc đã lay động mà bay nhẹ nhàng ra xung quanh, chỉ thấy Tiêu Ngọc cũng đã hiện ra nhưng hẳn vẫn nằm ngửa mắt nhìn thẳng lên trời trong chốc lát miệng khẽ cười nhưng không ai biết hẳn cười điều gì

Hành động tiếp theo chính là Tiêu Ngọc đã bật thẳng lưng trong nhẹ, tay phải gác lên đầu gối chân phải, chân trái vẫn dúi thẳng trên mặt đất cùng tay trái chống xuống mặt đất nơi này, đầu nhìn thẳng rồi lại cúi, chỉ là lúc này lại không ai nhìn thấy vì tất cả đều đang nhìn trong kết giới nơi một trận đấu khác sắp diễn ra

Nhưng không phải là tất cả vì phía trong đại điện nơi đám trưởng lão Thanh Phong Phái cùng đệ tử chân truyền và hạch môn của Vũ Phiến Môn vẫn đang có vài ánh mắt đang nhìn tới hấn cho đến khi hấn đã đứng dậy mà hướng tới Lý Dương chương môn:

- Chương môn, đệ tử sẽ rời khỏi phái một thời gian!

Khiến cho tất cả ánh mắt lại hướng tới hấn mà không để ý gì tới phía trong kết giới nơi hai thân ảnh tiến vào, mặc dù hai thân ảnh lúc này cũng đang nhìn ra

Nhưng lại không đợi Lý Dương chương môn cùng năm vị trưởng lão nói gì, Tiêu Ngọc liền tránh mấy gốc cây đang bao vây hấn mà tiến tới nơi lối dẫn vào đại điện cũng như dẫn ra khỏi Thanh Phong Phái

Chỉ là ánh mắt Tiêu Ngọc lại trở nên lạnh lùng khi quét tới Nghê Đồ một lần duy nhất mặc dù Nghê Đồ chỉ cười mỉa đang đứng cạnh Riam Cương nhìn Tiêu Ngọc rời đi khi đã tới gần các đệ tử đang đứng phía ngoài nơi các lối vào vẫn đang nhìn vào nhưng không phải tất cả đệ tử nơi các lối vào đều nhìn thấy Tiêu Ngọc đang tiến ra ngoài

- Tiêu Ngọc!

Nhưng lại có một tiếng gọi, gọi tên hấn lúc này đó chính là của Viên Lăng trưởng lão, khiến hấn đứng khựng lại mà chưa tới gần nơi đám đệ tử đang rẽ lối cho hấn rời khỏi phái

Nhưng Viên Lăng trưởng lão vừa dứt lời thì giọng của Lý Dương chương môn đã nói nhỏ nơi đám trưởng lão: “cứ để nó rời đi, vì sau trận đấu pháp này, tất cả đệ tử chân truyền cũng đều phải rời đi”

Lý Dương chương môn vừa dứt lời thì Tiêu Ngọc cũng đã bước tiếp trong giây lát bất định chỉ là hấn chỉ mới bước được vài bước thì đã xoay người lại nhìn Viên Lăng trưởng lão khi mà giọng lão vang lên cùng một thứ gì đó bay thẳng tới hấn:

- Tiêu Ngọc, cầm lấy!

Trong khi Tiêu Ngọc chỉ kịp giật tay mà nắm lấy nhìn thứ Viên Lăng trưởng lão ném từ nơi lão cầm tới hấn cũng khá là xa khi nhìn kỹ thì ánh mắt của hấn không khỏi kinh ngạc mà lầm bầm: “là Túi Trữ Vật của trưởng lão” khiến hấn phải nhìn tới Viên Lăng trưởng lão nhưng không để hấn nói gì mà chỉ thấy Viên Lăng trưởng lão lắc lắc tay không nhìn hấn như biểu ý Tiêu Ngọc rời đi

Và Tiêu Ngọc cũng xoay người lại nắm chặt lấy Túi Trữ Vật của Viên Lăng trưởng lão mà nhấc bước vào nơi đám đệ tử vẫn đứng chặt nơi một lối vào mà rẽ hai bên để lại một lối nhỏ nhìn Tiêu Ngọc đang rời khỏi Thanh Phong Điện

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Hóa Quyền

Viên Lăng trưởng lão nhìn Tiêu Ngọc đã gần ra khỏi Thanh Phong Phái khi đang ở trên không trung mà thở hắt ra một hơi trút bỏ đi nỗi phiền trong lòng rồi lại nhìn vào trong kết giới

Nhưng phía dưới, Hoàng Phong là người lên tiếng đầu tiên trong bảy đệ tử chân truyền khi nhìn hướng Tiêu Ngọc rời đi đã bị che khuất nói:

- Tiêu Ngọc hấn bỏ đi rồi!

Chỉ là không có câu trả lời nào từ sáu đệ tử chân truyền còn lại mà chỉ hơi xuất hiện chút tư lự rồi thôi, mà tiếp tục cùng nhìn vào trong kết giới, nơi Vũ Thiên sắp khai đấu, mặc dù lúc này chỉ thấy hấn cùng đối thủ của mình đó là một nam tử chỉ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy cũng đang nhìn Vũ Thiên mà cười cười, khiến Vũ Thiên liền chấp tay giọng không to không nhỏ:

- Tiểu đệ tên Vũ Thiên cùng Mạnh Khỏe huynh đấu trận này!

- Ta lại mong Thiên đệ nhẹ tay cho!

Còn Mạnh Khỏe lại nâng tay cười cười nói với Vũ Thiên rồi lại ngừng lại mà cùng nhìn nhau trong chốc lát không tán công gì khiến Vũ Thiên cũng phải ngẩn ra chút ít nhưng rồi hấn bắt chợt hỏi khiến Mạnh Khỏe giật mình mà khựng người nhìn hấn:

- Mạnh Khỏe huynh cái tên của huynh nó thật kỳ, sao huynh không chuyển nó thành Khỏe Mạnh không phải hay hơn sao!

- Đa tạ ý của Thiên đệ nhưng cái tên này là do cha mẹ ta đã đặt, vì lúc khi sinh ra ta đã không được khỏe mạnh cho nên cha mẹ ta đã đặt tên này để mong ta được khỏe mạnh!

Vũ Thiên thì gật gù tỏ vẻ hiểu ý còn Mạnh Khỏe thì lại tiếp mà lắc lắc nhẹ đầu, hai người cứ thế mà im lặng trong giây lát khiến cho Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn xuống tay phải nắm chặt, sắc mặt đã khó coi mà từ trên hét vào trong kết giới:

- Mạnh Khỏe, đệ tử ngươi còn không mau đánh bay tên đó ra ngoài mà kết thúc trận đấu!

“Chỉ là một tên Ngũ Huyệt làm sao đỡ được một kích của Bát Huyệt”

Vũ Phiến Môn môn chủ hét lớn khiến cho toàn trường giật mình mới nhìn lão ở trên rồi mới nhìn vào trong kết giới lại khi mà Mạnh Khỏe đã chuẩn bị thể công khi mà câu nói của lão đã thực sự khiến hấn giật mình

Mặc dù Vũ Phiến Lương môn chủ vẫn nói nhỏ một câu vì nghĩ trận này sẽ rất nhanh mà kết thúc khi tầng cảnh giới của hai đệ tử đang tham đấu kia lại chênh lệch quá nhiều

- Chúng ta đều đấu vì môn, vì phái nên ta cũng chỉ cố hết sức mà dùng hết lực nên có thể sẽ làm bị thương Vũ Thiên đệ!

Mạnh Khỏe vừa nói vừa chạm hai tay lại với nhau nhìn Vũ Thiên khẽ cười chỉ cách hấn vài mét mà bắt đầu đợt công kích đầu tiên của mình khi mà Vũ Thiên vẫn còn chưa biết nên tấn công thế nào

Hai tay Mạnh Khỏe đã phủ thổ nguyên lực, mắt mở to, miệng thốt lên hai chữ lớn khiến Vũ Thiên cũng phải nhìn quanh mà đề phòng lần công kích đầu tiên của Mạnh Khỏe

“Soa Thổ”

Hai chữ của Mạnh Khỏe vừa dứt, Vũ Thiên không khỏi liếc mắt sang phải, sang trái nhưng rất nhanh hấn đã xoay thân ra sau mà nhìn thanh binh khí hình thành từ thổ nguyên lực này, nó giống như thanh cương soa nhưng nó lại khác một chút vì nó có tận ba mũi nhọn nhô ra, mũi giữa cao hơn cho nên nó được gọi bằng một cái tên khác đó là “Soa” đang hướng thẳng bụng tới ngực Vũ Thiên đã xoay thân lại mà găm tới

Vũ Thiên chỉ kịp nhấc tay phải lên mà hướng nhanh giữa thân thanh soa thổ mà siết chặt lại khiến nó liền ngừng lại khi nó đã lún khá sâu gần xuyên vào thân hấn, Vũ Thiên lại tủa băng nguyên lực ngay tay khiến cho soa thổ nhanh chóng chuyển thành một cây soa băng mà vỡ vụn xuống mặt kết giới

Chỉ là Mạnh Khỏe phía sau hấn lại không nhìn thấy và cũng không hề để ý tới thanh soa của mình đã thất bại mà chỉ nói một câu vọng vào tai Vũ Thiên khi hấn đang ở phía sau lưng Vũ Thiên:

- Trong trận đấu mà chỉ nhìn trước không nhìn sau là sẽ thất bại đó!

Khiến Vũ Thiên không khỏi giật mình nhưng không kịp xoay thân mà chỉ cảm nhận được thổ nguyên lực đã tủa sau lưng do nắm tay của Mạnh Khỏe đã ngưng tụ liền đầm mạnh vào lưng hấn khiến Vũ Thiên thấy rất cả cái lưng mà vắng thẳng về trước trong thân vẫn thẳng nhưng hấn lại không thể nào tự ngừng được cho đến khi lực hết mới chúi nhủi hai chân bước nhanh tới mà gần chạm đến kết giới, tưởng chừng như hấn cũng sẽ đạp bước như thế mà tiến thẳng ra ngoài vì vẫn chưa tự ngừng lại được

Nhưng lại khiến cho mọi người phía ngoài đang quan đấu, đặc biệt là Thanh Phong Phái phải căng mắt vì nghĩ Vũ Thiên sẽ tiến luôn ra ngoài kết giới mà thua ở trận thứ bảy một cách nhanh chóng đến bất ngờ này

Chỉ là Vũ Thiên cũng đã nhận ra khiến trong đầu hấn cũng cuống quýt mà nhìn kết giới đã ở gần trước mặt, trong đầu hấn vừa xẹt ra một cái pháp quyết liền được hấn thi triển ngay

Nên phía ngoài chỉ thấy Vũ Thiên đưa tay phải lên, quét ngang bụng một dải lụa băng liền hình thành theo kiểu cong lại nhưng lại rất hữu dụng với Vũ Thiên lúc này vì đã giúp hấn cong người lại hình chữ U mà ngừng lại theo thế gấp thân giữa bụng trong giây lát thờ phào của hấn cũng như trong ánh mắt ngỡ ngàng của đám đệ tử phía ngoài kết giới đang quan đấu

Nhưng Vũ Thiên lại không thấy mà lại vượt nhẹ dải lụa băng khiến nó liền thu lại băng nguyên lực vào tay mà xoay thân lại nhìn Mạnh Khỏe cũng đang tròn mắt nhìn hấn, vẻ mặt kinh ngạc đã hiện rõ, nói trong hai chữ như mọi người phía ngoài kết giới đang quan đấu

“Băng hệ”

Đặc biệt là Vũ Phiến Lương môn chủ cùng năm vị trưởng lão phía sau sắc mặt đã hiện lên kinh ngạc lẫn bất ngờ mà ngậm miệng lại nhìn trong kết giới chưa biết nên nói gì tiếp

Mặc dù đối diện với mấy lão chính là Lý Dương chương môn chủ đám trưởng lão đều đồng loạt nói:

- Vũ Thiên, tiểu tử này nó lại nắm giữ băng hệ thuộc hệ hiếm trong hệ năng lượng cùng hệ với tiểu nữ Phương Nguyệt sao!

Đây cũng là lần đầu mấy lão trong thấy hệ năng lượng (tác giả sẽ chuyển hệ thiên địa sang hệ năng lượng) mà Vũ Thiên nắm giữ vì lúc trước chỉ biết cảnh giới của hấn chứ không hề biết hấn nắm giữ hệ gì trong hệ năng lượng, mặc dù Lam Nguyệt trưởng lão dường như đã biết trước nên lúc này chỉ khẽ cười

Mặc dù nơi các lối vào lại vang lên rất nhiều tiếng nói nhưng hai chữ “băng hệ” là nhiều nhất và có lẽ như, bây giờ mọi người đều đang chú ý vào trận đấu trong kết giới mà không còn ai nghĩ tới việc Tiêu Ngọc đã rời đi nhưng nếu như có thật sự nghĩ tới thì bọn họ cũng không thể thay đổi được gì

- Chắc các vị trưởng lão đang rất bất ngờ vì Vũ Thiên nắm giữ băng hệ!

Hoàng Phong nhìn lên trên nơi Lý Dương chương môn cùng năm vị trưởng lão mà nói trong đắc ý khiến cho sáu đệ tử còn lại phải cười khi trong thấy cái mặt ngồ ngộ của hắn

“Hoàng Phong, huynh trưởng băng hệ hiếm lắm sao, Nguyệt muội cũng nắm giữ nè”

Nghệ Tuyết không khỏi lắc đầu mà hơi nhăn mặt đang cười của nàng phản kích lại Hoàng Phong rồi lại nhìn vào trong kết giới

Nơi Mạnh Khôe nhìn Vũ Thiên đang nhìn mình mà cười cười nói:

- Ta không nghĩ là Thiên đệ lại nắm giữ Băng hệ đó!

Vừa nói vừa hướng hai tay lên trên đầu rồi cùng chạm vào nhau, dứt lời cũng là lúc thổ nguyên lực phủ tay rồi lại tách ra mà vòng tròn hướng bàn tay xuống mặt kết giới lại chỉ là hiện ra phía sau cùng trái và phải, trên đỉnh đầu Mạnh Khôe đó là rất nhiều thanh thương thổ khiến cho Vũ Thiên phải kinh sợ khi nhìn tới

“Thương thổ”

- 200 cây thương thổ đã là tối đa có thể tạo lúc này!

Tất cả đầu mũi thương đều hướng thẳng Vũ Thiên cùng câu nói của Mạnh Khôe chưa dứt thì khoảng năm mươi thanh đã lao tới trước mặt Vũ Thiên, khi đã dứt câu toàn bộ những thanh còn lại cũng liên lao theo

Phía ngoài nhìn tới chỉ thấy một rừng thương theo thể thẳng mà hướng tới Vũ Thiên đang trợn mắt mà nhìn thương thổ đang ập tới mà hơi hoảng nhưng vẫn giữ bình tĩnh nhìn một mảng không áp hấn mà lắc đầu nói nhỏ “định găm thân mình hay sao mà tạo nhiều thế”

Chỉ là Vũ Thiên đã nâng tay mà đón đỡ bằng cách mười ngón tay xò ra hướng đám thương thổ mà hét lớn trong sự kinh ngạc của Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ giọng thất thanh trong hai chữ được thốt ra “Băng thể”

“Tường băng” Vũ Thiên vừa dứt lời hấn cũng đã chuyển sang trạng thái băng thể cùng lúc đó một bức tường băng cao quá đầu hắn đã hiện ra mà chắn trước mặt khi mà đám thương thổ đã va vào và chìm ngấm phía trong, có khi bị đóng băng toàn thân thương, chỉ là phía trên lại có một vài thanh thương suột qua bức tường băng của Vũ Thiên tạo ra nhưng lại lao thẳng vào kết giới mất hút ở trong, còn bức tường băng đã bị găm cây thương thổ mà dần chìm vào mặt nền kết giới hộp mọt

Khiến Vũ Thiên phải nhìn ngây dại trong giây lát, rồi nhìn tới Mạnh Khôe trước mặt cũng đang như vậy mà nâng tay hướng Mạnh Khôe cùng chân bước không nhanh nhưng không chậm cùng hai ngón trỏ mỗi tay chỉ hướng Mạnh Khôe hét lớn khi vẫn ở trong trạng thái băng thể:

“Đạn băng”

Bước chân di chuyển không nhanh, cùng đầu ngón trỏ của Vũ Thiên đã liên xuất hiện một viên đạn hình trụ ngắn khoảng một đốt ngón tay đầu trước hơi tròn đầu sau phẳng được hình thành từ băng nguyên lực mà bắn tới Mạnh Khôe trong thế liên tiếp từ hai ngón trỏ tay mà bắn ra

Nhưng lại khiến cho Mạnh Khôe phải kinh sợ như bị chấn nhiếp, nói mấy chữ trong khó tin “băng thể, Thiên đệ cũng sở hữu băng thể khi chỉ mới Ngũ Huyệt sao”

Chỉ là Mạnh Khôe đã phải bình tĩnh lại khi thấy Vũ Thiên đang thi triển đạn băng bắn tới gần sát mình trong bước chân đang tiến tới thì liền lập tức tạo một tấm khiên thổ chắn trước người để đón đỡ đám đạn băng đang bắn tới kia

Chỉ là Mạnh Khôe rất nhanh sắc mặt đã trở nên khó coi vì ngay bụng cùng ngực hắn đã có vài viên găm vào trong tê buốt khí lạnh khiến toàn thân hắn cũng lạnh toát mà khựng cả người, mặc dù cũng có rất nhiều đạn băng khác bắn vào mặt kết giới phía sau hắn vì đi chệch hướng

Nhưng Vũ Thiên cũng đã ngừng thi triển đạn băng mà bắt đầu kết một pháp quyết khác khi mà Mạnh Khôe vẫn còn đang bị ê buốt bởi khí lạnh từ đạn băng của hắn găm vào thân

Cùng phía ngoài kết giới, Vạn Bách trưởng lão vẻ mặt như không tin mà tự nói:

- Hấn, tiểu tử này lại có cả băng thể sao chuyện này lại là sao chứ!

Chỉ là phía dưới Hoàng Phong lại trầm trồ mà nhìn Vũ Thiên đang tạo thể công tiếp theo:

- Vũ Thiên, lại tu tập nhuần nhuyễn mấy pháp quyết như vậy rồi!

- Pháp quyết hóa!

Nhưng Tống Tân lại tiếp ngay sau đó khi nhìn ra pháp quyết mà Vũ Thiên đang thi triển tiếp

Nhưng lại khiến cho Vũ Phiến Lương môn chủ đã không còn giống như trước mà đang lo lắng vì nhận ra trận này có thể Mạnh Khỏe sẽ thua khi nhìn thấy Vũ Thiên sang trạng thái băng thể cùng thứ mà hắn sắp thi triển tiếp theo, ngay cả năm trưởng lão phía sau cũng đều bất ngờ trong giọng của Liễu Như trưởng lão phía sau đã vang lên:

- Pháp quyết hóa kết hợp pháp quyết ban, hóa quyền!

Cùng lúc đó chính là Tiểu Bạch trên nóc đại điện miệng há nói to cùng đầu hồ đã ngừng lắc, vì mặt hồ của nó lúc này đã méo mà mếu: “Oa, Thiên ca, huynh bị gì rồi, sao tay lại to dữ vậy”

Nhưng không có ai trả lời nó, mặc mặt hồ của nó đang mếu, vì lúc này, tất cả đều đang nhìn Vũ Thiên phía trong kết giới cùng Mạnh Khỏe đã kinh sợ trong lòng cảm nhận khí lạnh cùng băng nguyên lực mạnh mẽ đang áp tới toàn thân lại càng lạnh hơn

Khi nhìn Vũ Thiên hai tay hắn vốn dĩ vẫn nhỏ bình thường cho dù ở trạng thái băng thể nhưng lúc này nó lại đang không ngừng to lên khi Vũ Thiên đang bước chậm đã nhanh tới gần hắn khiến cho hai tay băng hắn to đến độ có thể đo vòng được khoảng hai trăm cen, khi mà cơ bắp tay băng, khuỷu tay tay băng, bàn tay băng nắm lại hiện ra các đốt ngón tay băng to đùng cùng lúc trong hắn lúc này cứ như lực sĩ cử tạ mặc dù thân hắn lại nhỏ tí

Vũ Thiên lại nhấc hai tay băng khổng lồ ra phía sau lưng một khoảng tạo thế mà mang theo băng nguyên lực cùng hai cánh tay băng khổng lồ lúc này mà bước nhanh chóng thẳng hướng trước mặt Mạnh Khỏe mà đâm tới trong ánh mắt đang kinh sợ thật sự của Mạnh Khỏe đã hiện rõ

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cẩn Nhau

Vì nó chưa tới nhưng áp lực đã tới khiến Mạnh Khỏe toàn thân hơi run vì khí lạnh tiến nhập thân nhưng hắn cũng không hề có ý định chịu đòn này mà không đón đỡ cho nên liền trước mặt Mạnh Khỏe cũng đã được che chắn bởi một tấm thuẫn hình chữ nhật cao hai mét rộng sáu mươi cen chắn trước người cùng tiếng hét to của hắn khi mà hai tay đã giữ chặt tấm thuẫn vốn màu kim loại sắt đã bắt đầu tỏa quang nâu mà hết lớn đón đỡ thế công của Vũ Thiên đã tới:

“Giáp thuẫn”

Chỉ là tiếp sau Mạnh Khỏe đã vọng tiếp hai chữ “Tuồng Thổ” vì không yên tâm nên đã tạo tiếp hai bức tường thổ phía trước tấm thuẫn nữa khiến cho hắn liền trước mặt được chắn bởi ba lớp phòng thủ để đón đỡ hai nắm đấm băng khổng lồ của Vũ Thiên đã tới đâm mạnh vào bức tường thổ thứ nhất nhưng có vẻ như nó không hề chặn được một giây nào mà trực tiếp bị ủi phẳng luôn bức tường thổ thứ hai

Mà bắt đầu đập mạnh vào tấm thuẫn khiến tấm thuẫn rung rắc mạnh cùng hai tay đang giữ chặt tấm thuẫn của Mạnh Khỏe như tê rất mà thối lui lại phía sau liên tục cũng như sắc mặt của hắn đã không còn tốt khi nghe thấy một tiếng rắc phát ra khiến hắn càng thêm hoảng nhưng lại không thể tạo thêm một phát quyết nào và

Khi tiếng rắc thứ hai, thứ ba, thứ tư và thứ năm kết thúc trong nhanh chóng thì Mạnh Khỏe đã trực tiếp văng ra khỏi kết giới khi mà Vũ Thiên cũng đã đẩy lui hắn tới gần kết giới cùng tấm thuẫn đã bị gãy thành từng mảnh to có nhỏ cũng có mà cùng Mạnh Khỏe văng thẳng ra khỏi kết giới cùng những mảnh sắt từ tấm thuẫn đã vỡ rơi lộp bộp trên mặt đất phía ngoài nơi lối vào kết giới của đám đệ tử hạch môn

Còn Vũ Thiên cũng đã khôi phục lại thân bình thường khi mà hai tay băng khổng lồ của hắn xuyên qua được một nửa nơi mặt kết giới lối vào khiến hắn không khỏi ngẩn ngơ chút ít mà nhìn Mạnh Khỏe đã đứng vững lại phía ngoài kết giới nơi mà trước mặt tên Nghêu Đồ đang khoanh tay nghênh mặt của mình khi nhìn Vũ Thiên phía trong kết giới

Chỉ là Vũ Thiên lúc này lại thờ phào một hơi mà nhìn quanh một lượt rồi ngừng lại nơi Tiểu Bạch nó đang chụm hai chân lại với nhau hai mắt của nó còn đang chảy ra vài giọt nước mắt nhìn hắn không biết là tại sao, có vẻ nó đang nghĩ tới hai cái tay to đùng của Vũ Thiên lúc nãy mà mặt hồ của nó lúc này mới như vậy

Nhưng cũng khiến Vũ Thiên phải cười phì trong khó hiểu với nó mà lắc lắc tay trong miệng hơi há của Tiểu Bạch đang nói hai chữ nhỏ gì đó mà chỉ mình nó nghe thấy nhưng nó cũng phẩy phẩy chân trước của mình với hắn khi mà Vũ Thiên lại nhìn lối vào ngược lại, định tiến ra, chỉ là chân hắn đã đạp vào mảnh vụn của tấm thuẫn khiến hắn không khỏi nhìn xuống mà nhìn thấy vẫn còn hai mảnh sắt vụn của tấm thuẫn vẫn còn trong kết giới

Nhưng hắn lại bất chợt khom người mà cầm lên rồi xoay thân lại ném ra ngoài kết giới nơi Mạnh Khỏe bị đánh văng ra trong vài chữ: “vẫn còn hai mảnh sắt vụn này” rồi mới bước tiếp rồi khỏi kết giới hướng tới bảy đệ tử chân truyền mà tiến ra trong vẻ mặt không được bình thường cùng ánh mắt đang nhìn nơi bước chân của hắn

Trong giọng bất ngờ của Lý Dương chương môn đã vang lên phía ngoài kết giới:

- Trận này lại thắng!

- Không nghĩ trận này Mạnh Khỏe lại thua!

Và giọng âm trầm của Vũ Phiến Lương môn chủ cùng sắc mặt xám xịt đã hiện rõ, nhưng vẫn nhìn xuống đám đệ tử hạch môn phía dưới mà nói tiếp: “chúng ta đã thắng bốn chỉ cần hai trận nữa bọn chúng sẽ thua”

Khiến cho ba đệ tử hạch môn còn lại chưa đâu phải bất đắc dĩ mà hiện rõ trên mặt nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ lại không để ý mà đã chuyển hướng tới Lý Dương chương môn dùng giọng không vui nói nhanh:

- Lý Dương tiếp trận thứ tám, trận này chúng ta thua!

Và cũng không nhìn Lý Dương chương môn khi đang nhìn Vũ Thiên tiến ra mà gạt đầu với câu nói của mình mà đã hướng cái tên của Mạnh Khỏe xóa đi mà bắt đầu hình thành một cái tên khác

Còn Lý Dương chương môn cũng đành lắc đầu bắt đầu thay đổi cái số nguyên lực từ hai lên ba và thay đổi cái tên phía dưới mà cùng lúc với Vũ Phiến Lương môn chủ viết một cái tên khác chuẩn bị cho trận thứ tám, mặc dù trong lòng Lý Dương chương môn vẫn còn đang ngờ ngợ trong trận thắng thứ bảy này

Chỉ là Tiểu Bạch trên nóc đại điện lại nhìn Vũ Thiên đã rời khỏi kết giới mà chân vẫn lắc lắc nói nhỏ nhỏ trong mắt đảo liên hồi “Thiên ca, đầu xong rồi sao” nhưng hẳn lại không nhìn thấy

Khi mà hai cái tên mới đang dần hiện ra khiến cho tất cả đệ tử sau một hồi còn nhìn Vũ Thiên đang tiến ra cũng bắt đầu chuyển ánh mắt tới phía trên kết giới mà nhìn chăm chú vào hai cái tên đã hình thành được một chữ hai bên, chữ thứ hai của hai bên cũng đang dần hiện ra

Mặc dù nơi đệ tử chân truyền, Vũ Thiên cũng đã gần tiến tới trong ánh nhìn của vài đệ tử, nhưng Tổng Tân lúc này lòng hơi run mà nói nhỏ “tới mình rồi” trong cái vỗ của Hoàng Phong vào vai Vũ Thiên đã tới cạnh hẳn cùng câu nói hơi chút bất ngờ:

- Vũ Thiên, ta không nghĩ là đệ lại thắng trận này!

Cùng lúc đó, Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đã tiếp ngay sau lời của Hoàng Phong mà giọng vọng xuống:

“Trận thứ tám Tiêu Bản”

“Trận thứ tám Tổng Tân”

Trước sau, sau trước mà hai tên của Tổng Tân cùng Tiêu Bản đã vọng khắp đại điện khiến cho Tổng Tân hai tay nắm chặt lại mà nhìn Tiêu Bản đối diện khẽ cười rồi mới hơi xoay người nhìn một lượt bảy đệ tử chân truyền mà khẽ gật nhẹ nhưng lại hơi ngừng nơi Phương Nguyệt mà cười lắc đầu rồi liền nhắc bước nhắm kết giới mà đi tới khi mà Tiêu Bản đối diện cũng đang giống hẳn cùng lúc tiến vào

- Không biết trận này sẽ như thế nào!

Hoa Lữ lại nhẹ giọng nói một câu rồi cùng mọi người nhìn Tổng Tân đã tiến bước vào trong kết giới rồi lại chuyển tới Tiêu Bản phía đối diện cũng đã tiến vào trong khố miệng lại cười khi nhìn Tổng Tân giọng đang âm vang trong kết giới nhưng lại chỉ hướng hẳn:

- Tiêu Bản, ta cứ ngỡ là trận đấu pháp này sẽ không gặp được ngươi!

- Vậy sao, ta cũng đang muốn đấu với ngươi, Tổng Tân!

Tiêu Bản chỉ nhướn cặp lông mày cùng giọng trầm lại nhưng vẫn rõ ràng mà mắt nhìn thẳng, khố miệng cười trong rần lại mà ngừng lại cùng lúc với Tổng Tân khi mà cả hai đã cách nhau vài mét

Chỉ là cánh tay phải của Tổng Tân đang hướng xuống mặt kết giới đã nắm chặt lại trong những tia sét đã hiện ra mà lưu chuyển quanh hẳn trong những tia sét đang dần hình thành một cái gì đó cùng giọng âm trầm của hẳn mà tiếp:

- Lần trước, ngươi lại cứu đám ác ôn Hoàng Dương Trại và câu nói ở Thành Vị Thanh ta vẫn chưa quên nên lần này ta muốn tính một lần với ngươi, Tiêu Bản!

Dứt lời Tổng Tân lại hét lớn trong một loại động vật đã thành hình mà quán quanh toàn thân hẳn “rồng lôi” chính là “Bát Biến” đầu rồng lôi đang lắc lư cao quá đầu của Tổng Tân cùng tay phải của hẳn vốn dĩ hướng xuống dưới đã chuyển lên trên mà gần sát với đầu rồng lôi đang lắc lư cùng thân đang vòng quanh hẳn cùng một câu nói tiếp mà vang lên trong ánh mắt lạnh toát của Tổng Tân khi ngẩng đầu nhìn đầu rồng lôi:

- Và cũng chính ngươi, khiến ta không thể nào diệt trừ được bọn chúng, tuy bây giờ ta không biết bọn chúng như thế nào nhưng ta nhất định sẽ quay lại diệt trừ bọn chúng thêm một lần nữa!

“Khi đã đánh bại ngươi”

Năm chữ vừa dứt, Tổng Tân đã nhắc một bước chân toàn thân hẳn như điện chớp giật đã xuất hiện trước mặt Tiêu Bản vẫn còn đang dùng ngón trỏ chọc lỗ tai mà mắt lúc nhìn Tổng Tân đang nói lúc thì lại nhìn nơi mặt kết giới mà cùng đạp chân cười khẩy cho tới khi nắm tay nắm chặt trên là đầu rồng lôi chạm tới bụng hẳn mới khiến hẳn giật mình mà mở to mắt nhìn

Một trận ê buốt từ bụng đã truyền tới cùng toàn thân đã lui nhanh ra phía sau cho tới khi hai tay hần hơi cong lại giật mạnh tia sét liền xuất hiện mà luân chuyển quanh thân cùng đậm mạnh hai chân nơi mặt kết giới hần đang lui bước thì mới đứng vững lại được trong cặp mắt tức giận mà ngẩn đầu nhìn Tổng Tân cùng hai tay hơi cong hai bên mà thẳng lại rồi một tay sờ bụng mà xoa xoa trong tia sét vẫn đang lưu chuyển quanh

- Tổng Tân, ngươi vẫn yếu như lúc trước, còn đám thổ phi Hoàng Dương Trại mà ngươi nói, bây giờ ngươi muốn diệt đám thổ phi đó lúc nào cũng được!

- Vậy sao lúc đó ngươi không để ta diệt chúng mà lại ngăn cản!

Tổng Tân giọng càng thêm tức giận, rống lời vẫn vòng từ chân lên, mặc dù đầu rống lời vẫn nằm phía trên tay phải hần và Tổng Tân cũng đang đứng ngay tại nơi Tiêu Bản đã đứng lúc này

Chỉ là Tiêu Bản lại lắc đầu mà khẽ cười mắt liêm diêm nói nhỏ với Tổng Tân “vì Tiêu gia chúng ta cần Trại Hoàng Dương, nên không thể để ngươi diệt chúng” dứt câu Tiêu Bản lại đánh nhẹ hai tay về trước trong miệng khẽ thốt: “rồng lời” khiến cho Tổng Tân nét mặt sấn lại nhìn rồng lời đang tới nhanh trước mặt mình mà mở mắt đâm trực diện khiến cho rồng lời đang quán quanh hần liền lao vào rồng lời của Tiêu Bản đang tới nhưng cũng chính vì vậy khiến cho Tổng Tân bị chấn lui ra sau trong tiếng cười khẩy của Tiêu Bản nhìn tới

Cùng đám đệ tử phía ngoài lại phải mở to mắt mà nhìn rồng lời của Tổng Tân cùng Tiêu Bản tự triệt phá lẫn nhau tiêu tán trong chính giữa kết giới cũng như chính giữa Tiêu Bản và Tổng Tân đã bị giãn cách khá xa khi đã gần nơi hai người đã tiến vào trong kết giới

Chỉ là lúc này, Tổng Tân cùng Tiêu Bản đã không còn đứng nơi chỗ cũ mà đã chuyển sang lời thể cùng lúc va chạm nhau nơi chính giữa kết giới nhưng lại trong không trung mà không phải là dưới mặt kết giới cùng với hai tiếng hét lớn từ hai người đã vọng ra ngoài

“Hóa rồng”

“Hóa rắn”

Tổng Tân trước, Tiêu Bản sau, trong ánh nhìn kinh hãi của đám đệ tử nơi các lối vào khi nhìn trong kết giới nơi giữa không trung chính là hai quái thú lời to đang đang quán lấy nhau mà đầu rắn cùng đầu rồng cứ thế mà tấp nhau nhưng lại không trúng mà toàn trượt nhưng có vẻ như rắn lời đã chiếm lợi thế hơn khi mà đã dùng thân quán chặt thân rồng lời

Nhưng có vẻ như đầu rắn lời cùng đầu rồng lời lại chỉ đang hướng về cổ của nhau mà cắn chứ không hề để ý tới việc thân rắn cùng thân rồng đang quán chặt ngay không trung trong kết giới

Để lại phía ngoài kết giới chỉ biết há hốc mồm nhìn vào trong mà ngẩn ngơ nhìn hai quái thú lời là rồng và rắn to đang đang quán mà nhắm cổ nhau oanh tạc, mặc dù lúc này nơi đệ tử hạch môn, Nghê Đồ dùng ánh mắt trầm ngâm nhìn rồng lời do Tổng Tân hóa thành mà nói trong chắc chắn:

- Tên Tổng Tân này, lại có thể hóa bát biến giống như ta nếu thế thì Tiêu Bản chỉ có nước thua trong trận này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Cô Gái Mật Linh

- Tổng Tân, huynh ấy cũng hóa rồng được kìa!

Nghê Tuyệt cùng Phù Hiểu cũng đã tiếp một câu ngay sau câu của Nghê Đồ, giọng hai nàng còn có chút kinh ngạc vì không nghĩ Tổng Tân cũng đã tu tập thành pháp quyết hóa rồng thành tựa hóa rồng

Nhưng ánh mắt mọi người lúc này lại nhìn vào trong kết giới khi mà Tiêu Bản hóa rắn đang dùng thân rắn dài của hần mà quán chặt thân rồng của Tổng Tân, còn đầu rắn cùng đầu rồng vẫn đang nhắm cổ nhau mà cắn chỉ là không thể nào cắn được khi mà đầu rồng của Tổng Tân cùng đầu rắn của Tiêu Bản lại chỉ có thể cắn vào mồm nhau rồi lại tách ra khi va chạm vì ý định cắn vào cổ nhưng lại bị ngăn chặn bởi cái mồm rồng lời và rắn lời

Nhưng phía ngoài kết giới, nơi đệ tử chân truyền, lần này chỉ có Phù Hiểu là miệng hơi hé rồi thốt lên một câu có chút kỳ lạ với thể đánh của Tổng Tân cùng Tiêu Bản phía trong:

- Tổng Tân, huynh ấy đang làm gì vậy, sao cứ nhắm mồm rắn của Tiêu Bản mà cắn hoài vậy!

Mặc dù, Phù Hiểu cũng đang căng mắt ra giống như những đệ tử khác khi nhìn trong kết giới, cũng là lúc mà giọng của Tổng Tân đã vọng ra ngoài

“Một đòn ta muốn kết thúc trận này”

Cùng lúc đó, chính là đầu rồng của Tổng Tân đã nhìn xuống thân rắn của Tiêu Bản đang quán lấy mình mà bốn chân rồng lồi lên cử động mà bấu vào thân rắn của Tiêu Bản khiến cho đầu rắn lồi của Tiêu Bản đang định tấp đầu rồng của Tổng Tân đang cúi phải ngừng lại khi mà từ nơi bị bốn chân rồng bấu vào truyền tới cảm giác tê giật làm cho đầu rắn lồi phải rút lại mà hết lòn:

- Tổng Tân, ngươi có bỏ ...

Chỉ là Tổng Tân đã há miệng rồng mà cắt ngang khi câu nói lúc nãy được tuôn ra “không phải ta nói là một đòn kết thúc sao”

Cùng với đó chính là toàn thân rồng đã bùng sáng lồi quang đến chói mắt cùng bốn chân rồng bấu càng chặt có khi cắm sâu vào trong khiến cho Tiêu Bản phải hét lớn

“Tổng Tân, ngươi mau ngừng lại, không được hút lồi nguyên lực của ta”

Chỉ là, giọng hấn lại nhỏ dần cùng với thân rắn lồi cũng đang thu nhỏ lại, vừa lúc đó đầu rồng của Tổng Tân lại cắn phập vào thân rắn chưa gần đầu rắn của Tiêu Bản mà ngậm chặt lại, càng khiến cho Tiêu Bản đang hóa rắn lại đang nhỏ dần cùng lồi quang đậm đã trở nên nhạt dần chẳng mấy chốc hấn đã trở lại thân bình thường

Khiến cho phía ngoài kết giới, lại chỉ biết trợn trừng mà ngó người nhìn một màn phía trong khi nhìn Tổng Tân vẫn đang hóa rồng, miệng rộng ngoạm chặt lấy bụng Tiêu Bản mà lắc qua lắc lại nhưng không chỉ như vậy mà từ miệng rồng của Tổng Tân còn phun ra rất nhiều tia sét bao quanh Tiêu Bản set qua set lại bao trùm lấy hấn

Trong sự rệu rã cùng gập thân của Tiêu Bản mà giọng có chút run run lẫn tức giận mà điên tiết “Tổng Tân, ngươi”

- Ta đã nói là sẽ đánh bay ngươi ra ngoài!

“Và bây giờ chính là lúc ta thật hiện”

Tổng Tân dứt lồi liền ngậm chặt lấy Tiêu Bản đã không thể nào cử động được nữa khi lồi nguyên lực đều đã không còn bao nhiêu cùng với việc bị lồi nguyên lực của hấn phong tỏa thì chỉ có thể là cây gỗ mục để Tổng Tân ném ra ngoài

Quả thật là như vậy khi mà Tổng Tân vẫn đang hóa rồng đã đập bốn chân rồng mà tiến tới lồi vào kết giới nơi đám đệ tử hạch môn trong ánh mắt đang kinh hoàng lẫn ngỡ vực với hấn khi không biết Tổng Tân định làm gì, chỉ là rất nhanh bọn họ đã hiểu

- Ra ngoài này!

Một câu nói chỉ ba chữ cùng với đó chính là đầu rồng lồi đang ngậm chặt Tiêu Bản của Tổng Tân liền nhả ra khiến cho Tiêu Bản liền rớt thẳng xuống mặt nền kết giới nhưng vẫn bị bao phủ bởi những tia sét của Tổng Tân tạo ra

Chỉ là mọi người phía ngoài kết giới cứ ngỡ hấn sẽ rớt xuống mặt nền kết giới nhưng chẳng mấy chốc đã tỏ mà không khỏi thảm than cho Tiêu Bản khi mà chưa rơi được chục cen thì đã bị chiếc đuôi rồng của Tổng Tân, đã quẫy mà hướng lưng Tiêu Bản quất mạnh, một âm thanh gì đó đã vọng trong kết giới cùng với đó chính là Tiêu Bản đã trực tiếp văng thẳng ra khỏi kết giới trong một tiếng “bùng” lại vang lên

Những tia sét vây quanh Tiêu Bản cũng đã bị tuốt lại trong mặt kết giới còn hấn thì lại văng rất ra suột qua nơi đám đệ tử hạch môn đang bản loạn vì bất ngờ cũng như lực quất của Tổng Tân rất mạnh, cho nên hấn mới chưa ngừng

Nhưng lần này cũng tương chừng như Tiêu Bản sẽ đập vào đám cây phía sau thì một bóng dáng nữ tử lướt nhanh từ nơi đám đệ tử hạch môn đã xoay người nhìn mà tới, đỡ lấy Tiêu Bản rồi cùng chạm nhẹ nơi mặt đất, cách đám cây cũng rất gần, trong ánh nhìn kinh ngạc của một vài đệ tử nơi các lối vào có thể nhìn thấy

Mặc dù lúc này, Tiêu Bản cùng bóng dáng nữ tử kia đã đứng vững còn rất gần nhau trong cái quàng tay của bóng dáng nữ tử kia khiến Tiêu Bản hơi bất ngờ mà bật thốt gọi tên:

- Mật Linh!

- Bản, cậu không sao chứ!

Bóng dáng nữ tử này cũng chính là Mật Linh, Tiêu Bản vừa dứt lời thì Mật Linh cũng đã nhỏ giọng trong cuống hút mà hỏi hấn, khiến cho Tiêu Bản sắc mặt hơi tái cũng phải có chút ngượng mà lắc đầu trong cái tách ra của Mật Linh đang nhẹ bước đi thẳng tới cạnh đám đệ tử hạch môn đang nhìn tới hai người

Mặc dù có chút hơi ngỡ khi Mật Linh đã tiến tới nơi bọn họ để lại Tiêu Bản nhìn theo sắc mặt chút ít khó coi nhưng cũng tiến theo sau mà tới nơi đám đệ tử hạch môn trong sự khó chịu của Nghêu Đồ cũng như cái châu mày của Thế Anh nhưng rất nhanh nàng cũng đã liền giãn ra

Cùng lúc đó, chính là giọng của Lý Dương chương môn đã vọng lên trong ánh nhìn Tổng Tân đã trở lại thân bình thường đang nghiêng đầu hơi cười tiến ra khỏi kết giới mà liền chuyển ánh mắt tới Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt càng u ám thêm nữa cũng đang nhìn Tổng Tân:

- Phiến Lương, trận này chúng ta lại thắng!

“Vây thì thế nào, vẫn còn hai trận”

Vũ Phiến Lương môn chủ liền tiếp ngay câu nói của Lý Dương chương môn trong tức giận, sắc mặt càng âm u thêm sắc đen như muốn phun hỏa mà mặt đỏ bừng bừng hét lớn vang khắp đại điện khiến cho đám đệ tử nơi các lối vào đều phải giật mình mà đơ người nhìn tới:

- Đã bốn đều, trận thứ chín Mật Linh!

Và cũng khiến cho Mật Linh đang đi tới cũng phải giật mình khi nghe thấy cái tên của mình vọng khắp đại điện mà nhìn lên Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt vẫn đang bốc hỏa nhưng ánh mắt lại chỉ đang nhìn Lý Dương chương môn cũng đang nhìn tới mà lên tiếng:

- Bốn đều, trận thứ chín Phương Nguyệt!

Rồi lại thay đổi số nguyên lực từ ba lên bốn nhưng cái tên vẫn giữ nguyên cũng giống như Vũ Phiến Lương nhưng Lý Dương chương môn lại đang nhìn tới Phương Nguyệt vẫn còn đứng lặng trước sáu đệ tử chân truyền đang đứng sát nhau phía sau nhìn nàng

Còn Phương Nguyệt hơi nhìn vào trong kết giới rồi lại chuyển ánh mắt lên trên không trung phía trên kết giới cũng là nơi chính giữa đám trưởng lão, chương, chủ của một môn, một phái

Nhưng Lý Dương chương môn lại có chút trầm tư nhìn về nơi đám đệ tử hạch môn có một nữ tử đang tiến bước vào trong kết giới và nữ tử này chính là Mật Linh mới từ phía sau tiến tới nơi đám đệ tử hạch môn nhưng lại không ngừng lại giống như Tiêu Bản đã đi tới mà liền tiếp tục tiến thẳng vào trong kết giới

Khiến cho đám trưởng lão phía sau cũng đã nhìn tới mà Lam Nguyệt trưởng lão lại khẽ giọng nói nhỏ:

- Mật Linh cũng rất mạnh, trận này Phương Nguyệt cũng khó mà thắng được!

Chỉ là khi Lam Nguyệt trưởng lão nhìn xuống nơi đám đệ tử chân truyền của phái đã thấy Phương Nguyệt đang nhìn bảy đệ tử còn lại mà gật đầu, mặc dù ngừng lại nơi Vũ Thiên hơi lâu rồi liền xoay thân mà nhắc bước tiến thẳng tới kết giới trong ánh mắt kinh ngạc của đám đệ tử nơi các lối vào khi nhìn Phương Nguyệt có chút bất ngờ cùng to nhỏ những câu gì đó như “chưa thấy bao giờ”, “đây chính là nữ thể trong tam thể sao”, “lần đầu tiên ta mới thấy”

Và cũng lúc này ngay lúc đại điện, Tiểu Bạch vẫn còn tỉnh, mắt mở to nhìn trong kết giới mà nhỏ giọng gọi nhỏ cho mình nó nghe: “Nguyệt tỷ tỷ, đấu tiếp sao” nhưng rồi nó lại lắc lư đầu hồ nhỏ đang kê lên hai chân hồ trước chụm lại mà dùng ánh mắt háo hức nhìn Mật Linh đối diện trong mấy cái râu nhỏ hơi lay động rồi nhìn

Phương Nguyệt đã ở trong kết giới nhìn Mật Linh đã đợi nàng được hơn trăm giây đối diện với mình mà khẽ cười cùng gật nhẹ đầu khi thấy Mật Linh cũng nhìn tới rồi lại khẽ nói:

- Mình tên là Phương Nguyệt không biết nên gọi thế nào với cậu!

Mật Linh đôi lông mày hơi chau lại rồi giãn ra cũng khẽ cười gật đầu với nàng mà trả lời trong giọng cũng nhỏ:

- Linh chính là tên, Mật chính là họ, nên gọi là Mật Linh, mình và cậu sẽ đấu trận này!

- Mình sẽ cố hết sức để tỷ thí thắng Mật Linh!

Phương Nguyệt gật nhẹ đầu rồi nói nhanh với Mật Linh vẫn nhìn nàng chăm chú, có vẻ là cũng đang cảnh giác cao độ khi biết cảnh giới đều ngang nhau và có lẽ hai nữ tử cũng đều cảm nhận được sự nguy hiểm từ nhau

Phương Nguyệt dứt câu chân chạm nhẹ, nàng như chớp mắt mà bước thoăn thoắt tới trước Mật Linh trong tay cũng đã nắm chặt một thanh băng kiếm hướng tới ngực của Mật Linh mà đâm nhưng một tiếng rít vang lên thanh băng kiếm của Phương Nguyệt liền đứng khựng lại khi cách ngực của Mật Linh chỉ chục cen khiến Phương Nguyệt phải tự nói trong ngạc nhiên:

- Phong hệ, cậu nắm giữ Phong hệ!

Đám đệ tử nơi các lối vào thì ngẩn ngơ, nơi đệ tử chân truyền Tổng Tân đã tự trả lời thay câu hỏi của sáu đệ tử kế cạnh khi mà ánh mắt sáu người cũng không hiểu sao thanh băng kiếm của Phương Nguyệt lại đứng khựng lại:

- Mật Linh đó nắm giữ Phong hệ, giống như Tiêu Ngọc!

Chỉ là Tổng Tân dứt lời, lại cùng mọi người nhìn trong kết giới khi mà trong thấy Phương Nguyệt đang nghiêng thân sang phải cùng tay trái cũng đã tiếp mà nắm chặt một thanh băng kiếm như đón đỡ rồi nàng lại tiếp thanh băng kiếm bên phải mà hướng cổ Mật Linh quét tới nhưng có vẻ như Mật Linh đã đón đỡ rồi liền lại tiếp mà quét kiếm phong đang nắm chặt trong hai tay nàng mà lại tấn công tới Phương Nguyệt

Khiến cho hai người kẻ vùng người đỡ, kẻ đỡ người tấn công, cứ thế mà qua lại trên dưới trái phải khi thì đâm ngang quét dọc, quét lên, quét xuống chọc thẳng hướng lên trên, nhưng cũng khiến hai nàng cứ thế mà di chuyển trong kết giới

Mặc cho ánh mắt phía ngoài đám đệ tử nơi các lối vào lại phải mở to nhìn vào trong kết giới, chỉ thấy Phương Nguyệt đang vùng hai thanh băng kiếm về Mật Linh nhưng trong tay Mật Linh lại không hề thấy nắm cái gì nhưng vẫn khiến Phương Nguyệt phải ngừng băng kiếm có khi là đón đỡ, lui nhanh

“Hai nữ đang đấu kiếm với nhau”

Nghê Đồ về mặt có chút khó coi nhìn Phương Nguyệt cùng Mật Linh đang vùng vẫy kiếm cùng lúc với nhau mà than to, mặc dù hắn chỉ nhìn thấy kiếm hai nàng đang triển khai không theo phương thức hợp lý nào, hẳn đứt câu, cũng là lúc nơi đệ tử chân truyền

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: “Băng Nguyên”

- Hai người cứ đâm tới đâm lui như vậy cũng không có tác dụng gì!

Tổng Tân cũng đã tiếp một câu trong kỳ quặc với thế công của hai nàng chỉ là sáu đệ tử còn lại chỉ biết căng mắt mà nhìn Mật Linh vì không nghĩ Mật Linh lại mạnh như vậy, chỉ là

- Cô ta đâu mất rồi!

Nghê Tuyết, Phù Hiểu đã đồng loạt nói khi nhìn vào trong kết giới vì không còn thấy Mật Linh đâu, mà chỉ có mình Phương Nguyệt cũng đã chuyển sang băng thể từ lúc nào đang nhìn quanh mình mà đề phòng ai đó

- Chẳng lẽ Mật Linh sang Phong thể!

Hoàng Phong sau một hồi cũng ngó ra liền nhớ lại Tiêu Ngọc lúc trước cũng như vậy nên liền nói nhanh như trả lời Nghê Tuyết, Phù Hiểu rồi lại cùng mà nhìn vào trong kết giới khi mà

Phương Nguyệt đang thay đổi cùng mấy chữ nhỏ đã được nàng thoát ra “hóa rồng” khi nhìn quanh nơi mặt kết giới nàng đang đứng giữa cũng là lúc toàn thân băng thể của Phương Nguyệt đã thay đổi thành rồng băng trong nhanh chóng

Phương Nguyệt lại chớp chớp mắt rồng, thân rồng băng uốn lượn, bốn chân liền đạp bước trên không trung mắt rồng xinh đào liên tục trong kết giới cùng xoay liên tục

Chỉ là trên không trung phía ngoài kết giới, Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đã đồng loạt nói nơi đám trường lão nghe thấy:

“Cửu Biến”

“Đại Băng”

Năm trường lão phía sau Lý Dương chương môn mắt cũng mở trừng trừng mà nhìn vào trong kết giới có chút khó tin, Lam Nguyệt trường lão phải lẩm bẩm mà than:

- Mật Linh lại hóa đại bàng!

Chỉ là phía trong Phương Nguyệt đã nhìn xuống mặt kết giới, mà mắt rồng chớp chớp cũng hiện rõ sự kinh nghi đến khó tin, chỉ là không đợi nàng kịp nói gì, một tiếng “roạt” đã vang, cùng với đó là ánh mắt như muốn trợn lên của mọi người phía ngoài khi nhìn Phương Nguyệt đã hóa thành rồng băng lúc này, đã bị cắt thành ba nửa đang rớt xuống mặt kết giới lại

Trong ánh nhìn của đám đệ tử nơi các lối vào nhìn tới, nhưng đám trường lão của một môn, một phái lại đều nhìn tới không trung trong kết giới bằng ánh mắt kinh sợ

“Đây là cửu biến sao”

Tổng Tân cũng nhìn trong kết giới trên không trung mà lẩm bẩm như không tin, đối diện hắn chính là Nghê Đồ cùng Tiêu Bân cũng đều như vậy mà đồng loạt nói:

“Lại còn hóa Đại Băng”

Chỉ là giọng hơi khó chịu của Nghê Đồ đã hướng Tiêu Bân mà hỏi nhỏ “Tiêu Bân ngươi cũng thấy rõ”

Tiêu Bân lại hơi nhìn hắn rồi lắc nhẹ đầu trong nét mặt trầm ngâm chút ít rồi mới trả lời “không nhìn rõ cho lắm, nhưng chắc là cửu biến rồi”

“Mật Linh, cô bé này đã tu tập thành Cửu Biến Đại Băng”

Lý Dương chương môn nét mặt trầm ngâm mà nghiêm lại mắt nhìn trong cặp lông mày cũng giật nhanh, nhưng đối diện với lão chính là Vũ Phiến Lương môn chủ đã cười to mặc dù ánh mắt cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên lẫn bất ngờ đang hiện rõ: “cửu biến, trận này đã nắm phần thắng trong tay”

Chỉ là lúc này trong kết giới, Phương Nguyệt hóa rồng băng đã bị cắt thành ba nửa, nhưng hai nửa sau đều đã tiến nhập vào trong mặt nền kết giới chỉ còn lại đầu rồng băng là đang thu nhỏ lại tiếp đó chính là tuôn băng nguyên lực hình thành lại một con rồng băng khác nhưng lại nhỏ hơn rồng băng trước rất nhiều

Đầu rồng băng nhỏ liền ngẩng lên mà nhìn thẳng khoảng không trước mặt rồi lại há miệng rộng từ trong liền phun thẳng ra một luồng khí lạnh phả thẳng lên trên không trung hòa cùng tiếng rít đang áp xuống

Nhưng lại khiến cho ánh mắt mọi người phía ngoài cả kinh khi nhìn thấy đó là một con chim khổng lồ đã hiện ra trong lớp băng lạnh phủ lên mà hiện rõ khi không còn trong suốt

- Con gì mà to quá vậy!

Chỉ là nơi nóc đại điện, Tiểu Bạch đã đứng thẳng bốn chân hổ cùng ánh mắt đầy ngạc nhiên trong câu nói của nó khi mà trong thấy “Cửu Biến Đại Băng” do Mật Linh dùng phong thể hóa thành to đùng đang trong kết giới bay trên không trung nhưng lúc này đầu đại băng lại hướng xuống đầu rồng nhỏ của Phương Nguyệt hóa thành

Mặc dù lúc này đã bị phủ một lớp băng khiến nó như biến thành đại băng băng, cùng phía trong kết giới Phương Nguyệt lúc này tuy vẫn đang hóa rồng băng nhưng chỉ là một rồng băng nhỏ

Đầu rồng băng nhỏ ngẩng lên nhìn đại băng khổng lồ đã bị phủ một lớp băng trong giây lát thì liền tự nói “Cửu Biến trong Thập Nhị Biến, Mật Linh cậu thật mạnh” nâng vừa dứt lời thì đã lui toàn thân rồng về sau khi mà đầu đại băng cùng hai cánh to đùng đã lay động mạnh lớp băng phủ lấy liền bị vỡ vụn thành từng mảnh mà rơi xuống mặt nền kết giới chìm vào trong

“Đại Băng Phong” lại biến mất trước mặt mọi người phía ngoài kết giới đang quan sát nhưng lại khiến Phương Nguyệt kinh sợ mà toàn thân rồng băng lại xoay thành vòng tròn khí lạnh liền tuôn trào từ rồng băng của nàng mà sáu mặt kết giới đều bị đóng băng lại khiến cho mọi người phía ngoài không thể nhìn thấy gì

Chỉ là mấy chục giây qua đi lớp băng phủ lấy sáu mặt đã vỡ vụn mà tiến nhập vào trong kết giới nhưng hiện ra trước mặt mọi người đang quan đầu phía ngoài kết giới, chính là Phương Nguyệt đã khôi phục lại thân bình thường mà nằm ngửa trên mặt kết giới, hai tay lại giang thẳng ra trong mắt tròn trũng, nét mặt còn chút kinh hoảng mà hình vào

Mật Linh đang dùng thân đại băng đè chặt lấy nàng khiến nàng không thể cử động mà nằm ngửa trong tư thế hơi khó coi tỳ cùng với một câu nói đã ập vào tai nàng khiến sắc mặt Phương Nguyệt phải thay đổi trong lo âu “Phương Nguyệt, trận này ta thắng”

Giọng Mật Linh rất to chính vì vậy mà mọi người nơi phía ngoài kết giới đều nghe thấy nhưng trong kết giới Phương Nguyệt lại cảm nhận được một luồng gió rất mạnh đang quét tới nàng khiến nàng bị thổi mạnh mà văng trên mặt kết giới hướng ra ngoài trong ánh nhìn kinh hoảng của Nghệ Tuyết cùng Phù Hiểu đã vang lên khi nhìn thấy:

“Nguyệt muội”

Cùng hai tay đã nắm chặt của Lam Nguyệt trường lão cùng sắc mặt khó coi lẫn bất ngờ của Vũ Thiên và bốn đệ tử chân truyền còn lại nhưng một giọng trẻ nhỏ trong trẻo đã vang to:

“Nguyệt tỷ tỷ, tỷ bị làm sao vậy”

Đó chính là giọng của Tiểu Bạch trên nóc đại điện vẫn nhìn tới mà liền gọi to khi trong thấy tình cảnh của Phương Nguyệt lúc này trong kết giới nhưng lại không thấy Mật Linh đâu vì nó không biết Mật Linh vẫn đang ở trạng thái Phong thể hóa Đại Băng

Nhưng tiếng hét của Tiểu Bạch vừa dứt cũng là lúc biến cố đã xảy ra nơi Thanh Phong Phái chính là toàn bộ Thanh Phong Phái đều bị đóng băng, trong khi mọi người đang quan đầu cũng đều bị đóng băng mà thành tượng băng sống động với tư thế giữ nguyên

Nhưng nét mặt mọi người đều hiện lên biểu cảm như cũ mà in rõ trên mặt vì lúc này khi nhìn trong kết giới

Ánh mắt mọi người đang quan đầu, chỉ thấy Phương Nguyệt đang văng ra khỏi kết giới nơi hướng tới đệ tử hạch môn thì lúc đó trong tay phải nàng đã nắm lấy một thanh băng kiếm hình dạng kỳ quái nhưng khi mọi người còn chưa kịp nhìn rõ hình dạng nó như thế nào thì đã bị khí lạnh nhập thể đóng băng toàn thân trong một cái chớp mắt, nhanh không còn từ diễn tả

Mặc dù lúc này, toàn bộ Thanh Phong Phái đều đã bị đóng băng hoàn toàn trong một cái chớp mắt khi mà Phương Nguyệt hai tay nắm chặt chuôi kiếm của thanh băng kiếm hình thù kỳ quái cảm mũi kiếm xuống mặt nền kết giới liền khiến nàng ngừng lại nhưng cũng khiến cho toàn bộ Thanh Phong Phái đóng băng theo

Ngay cả Mật Linh đang hóa Đại Băng đứng nơi mặt kết giới cũng bị đóng băng trong hình dáng đại băng khổng lồ, các mặt kết giới hợp mộc cũng đã bị đóng băng mà vỡ vụn ngoại trừ mặt nền kết giới mộc đã thành băng vẫn còn nguyên

Và chỉ còn đứng Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ là đang chống đỡ khí lạnh cực độ đang lan nhanh khắp toàn thân hai người mặc

đủ hai người đã đánh tan nó nhưng chỉ được chực giây lát thì nó lại tiếp tục tiến tới mà bao phủ lấy

Nhưng rất nhanh Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đã thất kinh cùng rời khỏi ghế mộc mà nhanh chóng xuất hiện ở phía dưới nơi mỗi năm chiếc ghế của năm vị trưởng cũng đã bị đóng băng đang rớt xuống mà liền cùng lúc nâng hai tay lên cao quá đầu cùng tạo ra một mặt kính mộc và hỏa đón đỡ

Vũ Phiến Lương môn chủ nét mặt vẫn còn kinh sợ mà ngẩn đầu nhìn mặt kính hỏa nơi năm chiếc ghế, năm vị trưởng lão của môn cũng đã thành tượng băng đã ngừng rớt xuống mà bốt hoảng trong ánh mắt lại chuyển tới thanh băng kiếm hình thù kỳ dị đang được Phương Nguyệt đã gần ra khỏi mặt nền kết giới đang khom người ngồi trong tư thế hai tay nắm chuỗi kiếm mà lâm bầm trong thân hỏa vẫn run:

- Băng Nguyên, không phải nó đang nằm trong tay lão Đông râu bạc sao!

- Băng Nguyên, Tiên gia diệt, chỉ còn Tiên Đông râu bạc, nhưng sao nó lại nằm trong tay Phương Nguyệt!

Lý Dương chương môn lúc này cũng giống như Vũ Phiến Lương môn chủ, hai tay cũng đang chống đỡ năm vị trưởng lão phía trên mặt kính mộc mà cũng lâm bầm trong thân mộc còn mang theo chút khó tin

Nhưng hai người lại đồng loạt mà tiếp một câu “Băng Nguyên, cảnh giới thấp, không thể sử dụng được nó, không hiểu sao” nhưng lại ngừng lại

Trong lo lắng vì khí lạnh cực độ đang dần trấn áp nguyên lực của hai người khiến Vũ Phiến Lương môn chủ cùng Lý Dương chương môn phải ngừng nói mà chống đỡ, chỉ là Lý Dương chương môn đã phải ngẩn đầu nhìn lên nơi một giọng nói đã phát ra trong không tin lẫn tự trách của chính Lam Nguyệt trưởng lão đang ở thân thủy thể mà hai tay đang nắm chặt

- Băng Nguyên, Tiên gia bị diệt cũng vì nó, và chính con, Ngân Dao đã phải theo ta tới nơi này!

“Diệt lão”

Nhưng câu tiếp theo của Lam Nguyệt trưởng lão đã khiến cho Lý Dương chương môn hơi chấn động mà nhìn tới nơi Phương Nguyệt

Đã trong thấy, Diệt lão đứng đối diện gần ngay thanh băng kiếm hình dạng kỳ dị mà ba người gọi nó là “Băng Nguyên” từ lúc nào

Chỉ là Diệt lão lại không để ý tới ánh mắt của ba người mà sắc mặt nghiêm trọng đến đáng sợ nhưng toàn thân Diệt lão lúc này lại bao quanh là ánh sáng ngũ sắc đan xen nhau vòng quanh từ chân tới đầu, cùng hai tay lại nhấc chồng lên nhau tỏa ra ngũ sắc, cũng chính là ngũ sắc nguyên lực gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mà ẩn vào đầu chuỗi kiếm cùng một chữ rồi tiếp một chữ trong không to nhưng cũng không nhỏ:

“Phong”

Hidden Content Hidden Content Hidden Content

Chữ “Phong” của Diệt lão vừa dứt, Lý Dương chương môn, Vũ Phiến Lương môn chủ cùng Lam Nguyệt trưởng lão chỉ thấy ánh sáng ngũ sắc nơi hai tay đang chồng chất lên nhau lòng bàn tay của Diệt lão đang ẩn vào đầu chuỗi kiếm liền ánh sáng ngũ sắc liền vòng quanh thanh Băng Nguyên từ đầu chuỗi kiếm tới mũi kiếm đã cắm vào mặt nền kết giới đã hóa băng, nhưng thật sự khiến cho ba người kinh sợ chính là băng đang bao phủ toàn bộ Thanh Phong Phái đang thu lại trong từng chực giây một

Thời gian trôi qua không lâu, Thanh Phong Phái cũng đã khôi phục lại như cũ trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người có mặt trong Thanh Phong Phái, ngoại trừ Lý Dương chương môn, Vũ Phiến Lương môn chủ và Lam Nguyệt trưởng lão vẫn đang nhìn Diệt lão tiếp một chữ

“Khóa”

Đã vang lên cùng với giọng của Vũ Phiến Lương môn chủ mang theo chút bất ngờ đã hiện ra mặt: “là lão già lúc này” chỉ là rất nhanh đã trợn mắt cùng Lý Dương chương môn và Lam Nguyệt trưởng lão đang nói hai chữ “Diệt lão” nhưng Lý Dương chương môn đã thêm vài chữ “lại mạnh như vậy”

Theo chữ “Khóa” của Diệt lão âm vang khắp toàn trường khiến cho mọi ánh mắt đều nhìn tới Diệt lão khi mà hai tay chồng lên nhau đang ẩn vào đầu chuỗi kiếm đã cách một khoảng trong ánh sáng ngũ sắc vẫn đang vòng quanh Băng Nguyên nhưng khi chữ “Khóa” vừa dứt thì ánh sáng ngũ sắc đã tiến nhập vào trong Băng Nguyên theo thể vẫn vòng quanh mà ẩn vào

Cùng với ánh mắt đang không hiểu gì của tất cả mọi người đang nhìn tới Diệt lão đã nắm lấy Băng Nguyên vào tay trong ánh mắt ngạc nhiên của Phương Nguyệt đang nửa quỳ nửa ngồi hai tay vẫn giơ thẳng như đang nắm lấy Băng Nguyên mà nhìn lên Diệt lão trong thần thờ như mọi người

Chỉ là Diệt lão đã lên tiếng “cất vào đi, không nên dùng nó khi mà cảnh giới còn thấp” khiến cho Phương Nguyệt gật đầu ậm ừ ra âm thanh nhưng không thành chữ rồi lại nắm lấy Băng Nguyên lúc này như tảng băng bình thường mà thu vào trong giới chỉ của mình khi nhìn tới cái gật đầu của Diệt lão trong im lặng cùng ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều đệ tử đang nhìn tới thân ảnh Diệt lão đang nhòa đi

Trong giọng lâm bầm của Vũ Phiến Lương môn chủ có vẻ không tin cho lắm “lão già này, cảnh giới có lẽ là ngang với đại huynh” nhưng dứt câu lâm bầm trong lòng lại có chút run lên như khó chấp nhận nhưng rồi lại nhìn tới Phương Nguyệt mà cười to dường như cũng đã không còn để ý tới Diệt lão đã rời đi đâu mà hướng Lý Dương chương môn khi mà tất cả đều đã đứng nơi mặt đất trong lớn tiếng hỏi:

- Lý Dương, không nghĩ là Băng Nguyên lại đang ở trong phái lão!

Chỉ là câu nói của Vũ Phiến Lương môn chủ vừa dứt lại khiến cho Lý Dương chương môn cùng năm vị trưởng lão toàn thân đều run lên nhìn tới trong nét mặt đều khác nhau nơi mỗi vị

Nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ đã tiếp một câu trong ánh mắt đang nhìn tới Mật Linh cũng đang ngơ ngác vì nàng cũng giống như đám đệ tử hạch môn, chân truyền cũng như đám đệ tử nơi các lối vào đang thật sự không biết chuyện gì vừa xảy ra lúc này

Khiến cho tất cả đệ tử đều phải bờ ngỡ nhìn nhau như muốn tìm câu trả lời nhưng đã phải nhìn tới Vũ Phiến Lương môn chủ khi hướng Lý Dương chương môn nói:

- Lý Dương, trận này coi như chúng ta thua, Thanh Phong Phái các ngươi thắng!

Giọng Vũ Phiến Lương môn chủ rõ to chính vì vậy mà khắp Thanh Phong Phái đại diện rộng lớn đều nghe thấy nhưng lần này lại đến lượt Lý Dương chương môn cùng năm vị trưởng lão nhìn nhau mà không thốt nên lời vì không hiểu tại sao Vũ Phiến Lương môn chủ lại tự động nhận thua khi mà Mật Linh vẫn chưa bị đánh văng ra khỏi kết giới

Và càng khiến cho đám trưởng lão đứng gần, sau Vũ Phiến Lương môn chủ cũng một phen khó hiểu với môn chủ chỉ là lại không ai hỏi gì mà chỉ đang nghĩ tới hai chữ Bằng Nguyên cùng với hình dáng của thanh bằng kiếm lúc này Phương Nguyệt cất vào

Nhưng lại tiếp một phen khó hiểu khi mà Vũ Phiến Lương môn chủ đã tiếp lời đề nghị trong cười âm trầm:

- Lý Dương, còn một trận cuối hãy để sớm mai sẽ đấu tiếp, không biết ý chương môn thế nào!

Lý Dương chương môn hơi nhướng mày nhưng rồi lại gật nhẹ đầu trầm giọng “nếu vậy thì sớm mai chúng ta sẽ tiếp trận đấu cuối cũng là trận quyết định thắng, thua hay hòa” trong giọng cười tươi nhưng đầy nam hiểm của Vũ Phiến Lương môn chủ đã hướng đám trưởng lão cùng đệ tử quét một lần như biểu thị ý rồi không đợi ai hỏi gì liền quay lại nơi các dãy phòng gần Thanh Phong Các mới hôm qua bọn họ còn ở đó

Để lại năm vị trưởng lão có chút bất ngờ nhưng cũng liền bước theo trong ánh mắt nhìn nhau cùng đám đệ tử hạch môn cũng chỉ có thể bước theo sau trong cái phẩy phẩy tay của Chu Hương cùng Diệp Vy hướng

Mật Linh đang đứng trên mặt đất nơi mặt nền kết giới đã bị hút mất khi toàn bộ băng bao phủ Thanh Phong Phái bị thu lại và về mặt nàng lúc này cũng có chút ngơ ngác không biết nên làm thế nào nhưng rồi cũng đành tiến nhanh tới đám đệ tử hạch môn sau khi đã hướng mắt tới Phương Nguyệt mà cười trong ẩn ý khi Phương Nguyệt cũng đang nhìn tới

Để lại năm vị trưởng lão ngoại trừ Lam Nguyệt trưởng lão đồng loạt nhìn Lý Dương chương môn hỏi gấp “chương môn, chuyện này là sao” khiến cho Lý Dương chương môn sắc mặt đang trầm trọng nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ rồi đi mà xoay người nhìn bốn trưởng lão lắc nhẹ đầu rồi hướng đám đệ tử chân truyền phía sau mà phát phát tay:

- Sớm mai, tập trung ở nơi này!

Khiến đám đệ tử chân truyền chỉ biết bầy mặt nhìn nhau mà gật đầu rồi cùng nhìn tới Phương Nguyệt vẫn đang ngơ ngác nhưng chỉ có Phù Hiểu cùng Nghệ Tuyệt là chạy tới cạnh nàng vẫn đứng chỗ cũ rồi kéo nàng nhanh chóng rời khỏi đại điện trong những câu hỏi gì đó

Tổng Tân hơi châu mày nhìn bốn đệ tử còn lại nói nhỏ “ngày mai, chúng ta sẽ tới xem trận đấu cuối” rồi liền tách ra mà hướng tới nơi các lối vào đại điện trong sự ồn ào của các đệ tử đang không hiểu chuyện gì nhưng cũng liền nhanh chóng quay lại các viên trong xi xăm

Để lại, Vũ Thiên nhìn quanh khoảng trống đại điện đã vắng lặng trong bầu trời đã dần tối khi mà trưởng lão cùng chương môn và Diệc lão có vẻ cũng đã tiến vào trong đại điện khi mà cái phát tay của Lý Dương chương môn lúc này hướng mấy đệ tử bọn họ

Vũ Thiên lại nhìn tới nóc đại điện chỉ là hấn lại có chút bất ngờ vì không thấy Tiểu Bạch đầu, hấn định tiến tới nhưng lại có hai tiếng gọi to tên hấn đã vọng tới khiến Vũ Thiên phải nhìn tới rồi lại bất chợt tiến tới gần nơi hai giọng đã vọng ra đó chính là Ngữ Hải cùng Thùy Phong vẫn đứng cạnh mamút thú

Vũ Thiên vừa tới cũng đã nghe thấy giọng ca thán của Thùy Phong cùng Ngữ Hải và những cái dậm chân của mamút thú cùng cái vồ của nó đã quán tay hấn:

- Vũ Thiên, ta không nghĩ là trận đấu của đệ lúc này lại thi triển giữ đội như vậy!

Chỉ là Vũ Thiên lại lắc lắc đầu tới cạnh vỗ vỗ mamút thú rồi ngoái đầu lại nhìn nóc đại điện lần nữa: “chẳng lẽ Tiểu Bạch đã bay ...” nhưng hấn lại bỏ lẩn câu nói mà hướng Thùy Phong cùng Ngữ Hải “hai vị sư huynh chúng ta quay lại Dược Viên, sớm mai tới xem trận cuối cùng”

Nhưng trong đại điện lúc này, chỉ có đúng ba người đó chính là Lý Dương chương môn, Lam Nguyệt trưởng lão cùng với Diệc lão còn bốn vị trưởng lão còn lại không biết đã đi đâu

Chỉ là sắc mặt của Lý Dương chương môn cùng Lam Nguyệt trưởng lão là ngưng trọng còn Diệc lão vẫn bình thản trong mắt nhắm

Chỉ là chẳng mất bao lâu, giọng của Lý Dương chương môn có chút khó hiểu lần nghĩ ngờ đã hướng Lam Nguyệt trưởng lão về mặt vẫn còn đang thần thờ không dám tin mà hỏi trong cái giạt mình của chính Lam Nguyệt trưởng lão:

- Lam Nguyệt trưởng lão, Băng Nguyên đó sao lại ở trong tay Phương Nguyệt, không phải nó thuộc về Tiên gia sao, từ khi Tiên gia bị diệt tộc thì nó cũng mất tích!

Lam Nguyệt trưởng lão vẻ mặt hơi chút ngơ ngác mà nhìn Lý Dương chương môn mà lắc đầu không tự chủ nhưng rồi lại gật đầu trong mỗi tay đang nắm chặt thân hơi run cùng vẻ mặt đang phân vân trong khó xử hồi lâu

- Lam Nguyệt, chẳng lẽ Phương Nguyệt có liên quan gì tới Tiên gia sao!

Lý Dương chương môn lại hỏi tiếp trong vẻ mặt hoảng sợ đến ngơ ngác của Lam Nguyệt trưởng lão nhìn tới trong cái gật đầu như xác nhận của nàng mà giọng có chút đứt không dứt nhanh mà ngừng:

- Phương Nguyệt, nó ...

Trước đó không bao lâu, nơi các dãy phòng gần Thanh Phong Các

Trong căn phòng của Vũ Phiến Lương môn chủ lúc trước, sáu bóng hình lơ lửng trên không chỉ có sắc mặt của Vũ Phiến Lương môn chủ là ngưng trọng, một ngọc giản đang đặt lên trán khiến cho đám trưởng lão đang khoanh chân vòng quanh như lúc trước đều phải nhìn lão mà không hiểu lão đang làm gì

Nhưng rất nhanh Vũ Phiến Lương môn chủ đã rút ngọc giản mà đặt trên lòng bàn tay ánh mắt mở nhìn một lượt năm vị trưởng lão một lúc rồi mới lên tiếng hướng một trưởng lão nói:

- Ngộ Nam trưởng lão, trưởng lão mang ngọc giản này về cho Chát đại huynh giúp ta, ngày mai chúng ta sẽ quay lại sau!

Ngộ Nam trưởng lão tuy gật đầu mà nắm lấy ngọc giản trong tay nhưng lại có chút thắc mắc nên liền hỏi:

- Môn chủ, việc này là sao ta quay về môn trước vậy còn các vị vẫn ở nơi này sao!

Vũ Phiến Lương môn chủ lại hiện lên vẻ cười cười ẩn chút hung ác cùng hiểm hiểm mà như nói rõ ý định của mình cho đám trưởng lão khiến mấy lão không khỏi run thân mà hoảng sợ:

“Băng Nguyên đang nằm trong tay nữ tử tên Phương Nguyệt kia, ta muốn lấy nó vào trong tay mình, nghe nói chúng ẩn chứa bí mật của tu nguyên giới thứ mà tu nguyên giả đều muốn biết nhưng lại không thể biết”

“Cho nên các vị cũng nên chuẩn bị đi, ta sẽ diệt Thanh Phong Phái để chiếm lấy Băng Nguyên cũng như sẽ không còn ai tranh giành Thành Vị Thanh với chúng ta nữa”

Nhưng lại khiến năm trưởng lão còn lại sắc mặt đều kinh sợ, trong lòng ẩn chút lo lắng lẫn kinh nghi khi Vũ Phiến Lương môn chủ dứt lời, Liễu Như trưởng lão sắc mặt lưu chuyển ánh mắt hơi có chút không tin:

- Môn chủ, người có nói quá không đó, môn chúng ta chỉ sợ chưa chắc đủ sức để mà diệt được Thanh Phong Phái đã tồn tại hơn chúng ta rất nhiều năm!

Bốn trưởng lão còn lại gật đầu rất mạnh như đồng ý, chỉ là Vũ Phiến Lương môn chủ cũng không để ý mà hướng Ngộ Nam trưởng lão phát phát tay:

- Các vị không cần phải lo ta tự có cách, Ngộ Nam trưởng lão, trưởng lão cũng nên quay lại sơn môn đưa ngọc giản cho Chát đại huynh giúp ta, bốn người cũng nên về phòng của mình đi, sớm mai là trận cuối cùng dù thắng hay bại cũng không còn quan trọng nữa!

Ngộ Nam trưởng lão chỉ còn biết gật đầu mà tiến ra khỏi căn phòng cất ngọc giản vào Túi Trữ Vật rồi bay lên rồi khỏi Thanh Phong Phái trong đêm

Nhưng trong đại diện lúc này, mấy chữ nhỏ đã được Diệc lão vốn mắt đang nhắm đã mở ra mà nheo lại thốt ra trong hai chữ liên tiếp ba lần

- Tai họa, tai họa, tai họa!

Khiến cho Lam Nguyệt trưởng lão đã nhìn tới mà càng giật mình hơn nữa trong câu hỏi của Lý Dương chương môn khi nhìn Diệc lão lông mày đang nhướng rồi giãn bộ râu đã gần bạc cũng đã run nhẹ mà hỏi:

- Diệc lão, tai họa mà người nói chẳng lẽ đến từ Băng Nguyên nhưng cũng đúng thôi!

Diệc lão lại nhìn Lý Dương chương môn nét mặt đã nhăn lại càng nhăn hơn nữa mà như đồng ý với hai chữ “tai họa” của mình mà khẽ cười nói tiếp, mặc dù câu này cũng không ẩn chứa điều tốt gì:

- Băng Nguyên mà tiểu nữ Ngân Dao đang giữ chính là do hệ năng lượng đã hình thành được khí sư tu nguyên giả chế tạo thành hình kiếm, những tu nguyên giả nào nắm giữ Băng hệ trong hệ Hiếm rất là muốn nắm giữ nó

- Diệc lão, Phương Nguyệt nó

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: “Họa Tới”

Lam Nguyệt trưởng lão lại nhìn Diệc lão mà giọng nhỏ như lại định nói gì đó, chỉ là Diệc lão lại tiếp mà cắt ngang lời: “Ngân Dao mới là tên của nó, phải vậy không?”

Chỉ là Lý Dương chương môn sắc mặt lúc này càng thêm phần nghiêm trọng giọng trầm trầm như đã hiểu ý Diệc lão mặc dù chính lão cũng đã hiểu rõ Băng Nguyên nó như thế nào:

- Thanh Phong Phái, thật sự gặp họa rồi sao!

Nhưng rồi Lý Dương chương môn lại lắc đầu hướng Lam Nguyệt trưởng lão mà dặn:

- Lam Nguyệt, trưởng lão nên đi gặp Phương Nguyệt, căn dặn nó không nên sử dụng Băng Nguyên hay lấy nó ra!

Lam Nguyệt trưởng lão nét mặt vẫn còn hơi bi lẫn thương mà đành gạt đầu rồi tiến bước ra khỏi đại điện trong câu nói của Diệc lão có chút run run trong lòng đã tự nói một mình “Băng Nguyên, nó lại mạnh như vậy, ngay cả ta cũng bị nó chấn cho” nhưng rồi thở hắt ra một hơi nhìn Lam Nguyệt trưởng lão đã khuất nơi lối vào đại điện mà nhìn Lý Dương chương môn:

- Trận đấu ngày mai ngươi định để cho ai ứng đầu cùng tên đệ tử cuối cùng của Vũ Phiến Môn!

Khiến Lý Dương chương môn không khỏi khựng lại với câu hỏi của Diệc lão mà nét mặt lại càng thêm u sầu trong lúc đầu không biết nên thế nào mà đành ngậm ngùi nói trong kỳ lạ:

- Diệc lão, Lý Dương cũng không biết phải nên như thế nào, không biết nên tìm đệ tử đầu để đấu trận cuối cùng, nhưng cũng thật không ngờ kết quả lần này lại là năm, bốn nghiêng về chúng ta!

“Còn trận ngày mai”

Lý Dương chương môn vẫn còn chưa biết nên làm thế nào thì giọng một đứa trẻ từ ngoài lối vào đại điện đã vọng vào nơi hai lão:

- Oa, đầu quá, u đầu rồi!

Khiến cho Lý Dương chương môn nhìn ra mà kinh ngạc khi trong thấy là ai mà buột miệng gọi tên:

- Tiểu Bạch

- Tiểu Bạch con còn chưa về Dược Viên sao!

Tiếp chính là Diệc lão cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch mà hỏi khi nó vẫn đang còn cách một khoảng ngắn nơi mặt nền mà nó đang chụm bốn chân, đầu hơi cúi xuống nhưng chưa đụng

- Hà, hai lão!

Tiểu Bạch cũng đã ngẩng đầu mà nhìn tới trong miệng hồ há mắt nhìn chăm chú hai lão nhưng nó lại bay vào trong rồi đáp xuống khoảng trống cũng không rộng mấy trong đây đại điện đối diện với Lý Dương chương môn và Diệc lão rồi lại lắc lư đầu hồ nói tiếp như giải thích cho hai lão biết vì sao mình còn ở đây:

- Tiểu Bạch lúc này chỉ thấy toàn thân cứng đờ ở trên nóc, bây giờ mới cử động được suýt nữa u đầu thì đã trong thấy hai lão rồi!

- Tiểu Bạch, con mau chóng quay lại Dược Viên đi, ta sợ Vũ Thiên đang lục tìm con đó!

Diệc lão sau một hồi nhìn nó có chút bất đắc dĩ mà gạt gạt đầu với nó rồi cười nói, chỉ là Tiểu Bạch mắt đảo, lắc lắc đầu, hai chân trước đang chống vồ vồ mặt nền, mắt lại nhìn hai lão nói nhanh khiến cho hai lão cũng phải tròn mắt lên:

- Hai lão nói gì, Tiểu Bạch nghe hết rồi, trận đấu cuối này cho Tiểu Bạch đấu đi!

Khiến cho Lý Dương chương môn cùng Diệc lão hai mắt nhìn nhau mà hơi há miệng trong giây lát nhìn Tiểu Bạch đang gạt đầu lia lịa như đợi hai lão đồng ý, chỉ là Lý Dương chương môn lại lắc đầu nhìn nó nói trong khuyên nhủ:

- Tiểu Bạch, cảnh giới của con chỉ mới ở Hạ Vương, nếu có đấu thì cũng không thể thắng được mà dùng thân thú tộc thì đám Vũ Phiến Môn kia sẽ không đồng ý!

- Diệc lão, người giúp con tăng cảnh giới!

Tiểu Bạch mắt nhắm nhắm, đầu nhỏ lại hướng tới Diệc lão mà gọi khiến cho Diệc lão bộ râu hơi giật mà lông mày lại chau hướng Lý Dương chương môn về mặt không được vui:

- Lý Dương, sao lại nói với nó câu đó!

Khiến cho Lý Dương chương môn mắt cũng nheo lại rồi cười trừ trong khi Tiểu Bạch vẫn gọi Diệc lão mà mong chờ:

- Diệc lão, người cho con vài viên đan dược con chắc chắn sẽ tiến cảnh vì vù ...

- Lần này, con sẽ chú tạo hình dáng Nhân tộc giống Thiên ca như lời hai lão tổ nói thì con có thể chiến được rồi mà không sợ đám Vũ Phiến Môn kia biết được!

Tiểu Bạch nói nhanh rồi ngong, ngong rồi lại nói nhanh trong chặc chặc khiến cho Diệc lão nhìn nó một hồi lâu mà do dự trong sự im lặng của Lý Dương chương môn đang nhìn tới Tiểu Bạch mặt nhỏ có vẻ rất là kiên quyết

Diệc lão đành thở dài sao một hồi nhìn Tiểu Bạch nhưng vẫn như hồi nó lần nữa:

- Tiểu Bạch nếu con đã quyết ...

“Con đã quyết rồi”

Diệc lão còn chưa dứt câu thì đã bị tiếng hét nhỏ của Tiểu Bạch lấn át khiến cho hai lão nhìn nó đang hớn hở như rất mong chờ, Diệc lão lại đành gật đầu nói tiếp:

- Vậy thì con đợi ta một chút!

Diệc lão thở dài chút ít rồi nhìn phía sau Tiểu Bạch nơi phía ngoài đại điện màn đêm đã buông xuống mà trong lòng bàn tay phải đã xuất hiện một cái lư hương

Trong ánh nhìn của Tiểu Bạch cùng Lý Dương chương môn khi mà cái lư hương lại hướng sang tay trái của Diệc lão cùng tay phải đã hướng lư hương mà cách một khoảng khi mà lư hương cũng đã bị một ngọn lửa đỏ bao phủ cùng với đó là nắp mở từng loại thảo dược liền để vào, trong hương thơm cùng nguyên lực nồng đậm

- Tiểu Bạch đệ đầu rồi!

Chỉ là lúc này, nơi Dược Viên giọng của Vũ Thiên đã vọng khắp trong tiếng hét lớn của hắn chỉ là giọng của Diệc lão đã vọng lại vào tai Vũ Thiên “Tiểu Thiên, Tiểu Bạch đang ở cạnh ta con không cần phải lo” khiến Vũ Thiên đang đứng nơi mấy khu thảo dược, đang hướng ra lối vào Dược Viên mà lao nhanh đi, trong vẻ cuồng quý cũng đã khựng lại mà lẩm bẩm hai chữ trong yên tâm lại “Diệc lão”

Rất lâu, lư hương vẫn được nung đỏ trong ngọn lửa đang bao phủ chỉ có nguyên lực cùng hương thơm là tỏa ra càng nồng

Còn Tiểu Bạch đầu ngê mà ngủ từ lúc nào không hay chỉ để đợi đan dược xuất lò, trong ánh mắt đã nhắm của Diệc lão cùng Lý Dương chương môn có vẻ đang đợi, trong lặng thinh, đến khi

- Diệc lão đan dược người đã luyện chế xong!

Lý Dương chương môn trong vẻ mặt thần thờ hướng Diệc lão đã thu lấy lư hương mà trên tay lúc này đã xuất hiện một viên đan dược màu đỏ chói cỡ hai ngón tay hình tròn không tên mà gật đầu rồi nhìn Tiểu Bạch vẫn đang ngủ mơ màng trước đại điện nhìn nó

Diệc lão cũng đã nhìn tới Tiểu Bạch đang chân nọ xọ chân kia đầu nhỏ xẹt qua xẹt lại liên tục thì chỉ cười mỉm cũng không định có ý đánh thức nó vẫn để nó ngủ, mặc dù viên đan dược đã nằm trong tay nhưng Diệc lão lại nhìn Lý Dương chương môn cũng đang im lặng như vậy không hề lên tiếng

Chỉ là khi nhìn ra phía ngoài vẫn là màn đêm nhưng Diệc lão lại lắc đầu mà nhấc tay hướng Tiểu Bạch búng nhẹ, một cái nón tròn thủy liền xuất hiện mà bao lấy nó vào trong nhưng cũng đã đánh thức nó dậy

Trong Tiểu Bạch chỉ biết ngẩn đầu, vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ khi mà há to há nhỏ nhìn nón tròn thủy đang vây lấy mình mà không để ý mà mở to mắt nhìn Diệc lão đã liếc nhìn Lý Dương chương môn một cái trong tư thế đứng thẳng bốn chân:

- Diệc lão, người đã luyện chế xong đan dược cho con chưa!

Diệc lão chỉ biết gật đầu viên đan dược trên tay liền được bắn vào trong một vòng tròn thủy trước mặt Tiểu Bạch nó liền há miệng mà giữ chặt nhưng chưa nuốt vào khi giọng của Diệc lão đã nói tiếp:

- Tiểu Bạch, nếu con dùng nó sẽ rất đau đớn đó!

Tiểu Bạch dùng mắt tròn xoe nhìn Diệc lão đang nhắc trước rồi lại nhìn sang Lý Dương chương môn vẻ mặt vẫn như cũ không hiện lên chút dị sắc gì mà lắc lắc đầu đang giữ chặt viên đan dược đỏ chói:

- Không sao Diệc lão, chỉ có một viên thôi mà con còn muốn dùng nhiều hơn nữa!

Tiểu Bạch dứt lời đã trực tiếp rướng cổ lên cao mà há miệng viên đan dược màu đỏ liền chui tọt vào cổ họng nó trong ánh nhìn của Lý Dương chương môn cùng Diệc lão mà không biết nên nói gì thêm với nó, mặc dù Lý Dương chương môn lại có chút cảm thán với Tiểu Bạch mà nghĩ tới Vũ Thiên không biết vì sao nó lại bắt gặp được Tiểu Bạch rồi còn đưa nó về phái

Chỉ là Tiểu Bạch khi đã nuốt viên đan dược vào rồi thì miệng hồ nó liền ngậm chặt lại trong cặp mắt chớp chớp có vẻ đang thích thú nhưng không bao lâu thì mặt hồ nó đã thay đổi khi mắt tròn lên, mặt nhăn nhó trở nên méo mó, miệng há liên tục phì phò phun lửa, có vẻ như nó đang gào thét gì đó

Nhưng lại không có chút âm thanh nào phía ngoài trong ánh nhìn của Diệc lão cùng Lý Dương chương môn chỉ thấy hai chân trước của nó đưa lên cổ, hai chân sau đập liên tục rồi lại lặn không ngừng trong nón tròn thủy của Diệc lão khiến cho Lý Dương chương môn về mặt già nua đã hiện lên chút lo lắng mà chỉ tay định bước tới trong giọng hỏi:

- Diệc lão, trong Tiểu Bạch nó có vẻ đau đớn người nên giúp nó giảm đau đi chứ!

Chỉ là Diệc lão lại lắc lắc đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch đang không ngừng lấy hai chân chỉ cổ rồi chỉ đầu mà lặn qua lặn lại trầm giọng:

- Nó sẽ chịu được, nếu không sau này nó làm sao có thể dùng nhiều đan dược, thảo dược để tiến cảnh được!

Hai người lại im lặng nhìn Tiểu Bạch trong thời gian cứ thế trôi qua, trong bầu trời dần sáng khi mà mặt trăng hôm nay có, đã lặn, để cho mặt trời đang dần lên

Mặc dù lúc này, Tiểu Bạch trong nón tròn thủy đã nằm yên trong ánh mắt mở to của Lý Dương chương môn cùng Diệc lão vẫn chưa chớp cái nào mà nhìn Tiểu Bạch đang bắt đầu thay đổi

Chỉ thấy bốn chân của nó đang dần chuyển thành hai chân hai tay đi đứng thẳng lớp lông đen trắng đã bị tước đầu mất mà trở nên nhỏ dần trong một màu đen nhỏ

Trong ánh nhìn của Lý Dương chương môn khi Tiểu Bạch đã trở thành một đứa bé trai khoảng năm, sáu tuổi chỉ là nó lại đang nằm sấp ngủ say trong mắt run run giọng cũng run run có chút khó tin:

- Sao giống Vũ Thiên vậy!

- Là Tiểu Thiên thu nhỏ!

Diệc lão cũng đã nhìn Tiểu Bạch giống y đúc Vũ Thiên chỉ là lúc này nó chỉ là đứa trẻ tầm năm, sáu tuổi nhưng lại hơi khác đứa bé khác chút là ngay móng nó vẫn còn chiếc đuôi hồ đang phe phẩy cùng về mặt non nớt trắng tươi của nó mà muốn béo một cái

Khiến trong lòng Diệc lão phải buột miệng “Tiểu Bạch nó lại lấy Vũ Thiên mà tự nắn ra thân thể Nhân tộc cho mình, mong là sau này sẽ không có gì rắc rối cho nó khi dùng hình dáng tiểu tử đó”

Ánh nắng cũng đã chiếu vào trong nơi Tiểu Bạch mất nhỏ vẫn đang nhắm, miệng vẫn phì phò khiến Lý Dương chương môn có chút khó xử mà ngo ngoác nhìn Diệc lão hơi chút bối rối:

- Diệc lão, Tiểu Bạch nó ...

- Ài, Diệc lão, Lý Dương ra ngoài bố trí trận đấu cuối cùng!

Lý Dương chương môn dứt lời liền tiến bước mà né Tiểu Bạch ra rồi bước từng bước nặng ra ngoài đại điện chỉ để Diệc lão vẫn đang nhìn Tiểu Bạch đang nhắm nghiền mắt được quấn một lớp vải dày màu trắng đen quanh thân mà trong lòng có chút gì đó hơi bi thương nhưng lại lắc lắc đầu

Khi mà Lý Dương chương môn đã xuất hiện ở ngoài thì tất cả cũng đều đã tập trung chỉ là nơi các lối vào đại điện lại không hề có bất cứ một đệ tử của các viên nào khiến cho mười đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn phải nhìn ra trong kỳ lạ

Lý Dương chương môn lại nhấc tay một hộp mộc lại xuất hiện mà hướng tới bốn viên đá xanh khiến cho Vũ Phiến Lương môn chủ cùng bốn trưởng lão và đệ tử phải lui nhanh trong giọng lầm bầm của Lý Dương chương môn “sao lại thiếu một trưởng lão” và bước chân cũng lui nhanh của đám trưởng lão và tám đệ tử chân truyền

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Tiểu Bạch Tiến Hóa

Nhưng rồi Lý Dương chương môn lại lắc đầu không để ý thêm mà liền hướng năm trường lão của phái đi tới rồi ngừng đứng trước, xoay người lại cùng nhìn hướng đối diện xuyên qua kết giới hộp mộc nơi đám Vũ Phiến Môn cũng đang nhìn tới

Cùng với đó, chính là Vũ Phiến Lương môn chủ vẻ mặt cười, đầy hàm ý đã hướng Lý Dương chương môn nói:

- Trận đấu cuối này lão định để ai đấu chứ, Lý Dương, ta thấy trong đám đệ tử chân truyền của lão thì tất cả tám, mà chín đệ tử đều đã đấu rồi, lão không định để chúng tiếp tục đấu chứ!

Lý Dương chương môn chỉ gật đầu trong trầm lặng không lên tiếng, ánh mắt hơi nheo lại nhìn vào trong đại điện như đợi ai đó khiến cho năm trường lão phía sau hơi khó hiểu

Nhìn theo Lý Dương chương môn, chính là tám đệ tử chân truyền đều chỉ biết nhìn nhau nhưng cũng im lặng khi đứng cạnh mà nhìn quanh khắp nơi vì hôm nay bọn họ không hề tham đấu mà tới chỉ để quan đấu giống như mười đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn, ngoại trừ đệ tử hạch môn Riam Cương

Đang bị ánh mắt cùng giọng lạnh lạnh của Vũ Phiến Lương môn chủ đã quét một lượt mà ngừng ngay hần nói to:

- Riam Cương, trận đấu cuối này do ngươi đấu tiến vào trong kết giới đi!

Khiến cho Riam Cương cũng hơi giật mình mà nhìn tới, mặc dù trong lòng cũng đã biết trước nên lúc này chỉ gật nhẹ đầu rồi nhích sang một bên đi ngang qua bốn vị trường lão cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đang cười lạnh làm trán nhăn mà tiến thẳng tới kết giới hộp mộc của Lý Dương chương môn nhưng

- Riam Cương, trận này ngươi nhất định phải thắng, nếu không hai triệu nguyên thạch của môn sẽ bay mất, đến lúc đó!

Khi Riam Cương vừa đi qua Vũ Phiến Lương môn chủ được vài bước thì đã đứng yên lại giây lát trong sắc mặt có chút khó coi, khi mà câu nói có lẽ vẫn chưa hết của Vũ Phiến Lương môn chủ, tuy nhỏ nhưng cũng đủ lọt vào tai hần

Nhưng rất nhanh, Riam Cương liền nhấc bước tiếp mà tới kết giới hộp mộc

Hướng đối diện, Lý Dương chương môn nhìn Riam Cương đã xuyên qua mặt kết giới mà nhấc bước vào trong, ngừng ngay chính giữa kết giới trong im lặng, khiến cho năm trường lão phía sau khần trương mà Viên Lăng trường lão đã mở miệng hỏi:

- Chương môn, vẫn chưa tìm được đệ tử nào đấu trận cuối sao!

Nhưng Lý Dương chương môn vẫn điềm tĩnh không nói gì ngoài cái lắc đầu trong ánh nhìn của năm trường lão cùng đệ tử chân truyền đang xầm xì to nhỏ, đặc biệt là tam nữ cùng Hoàng Phong hướng Vũ Thiên hỏi nhỏ trong thắc mắc: “Vũ Thiên, sao không thấy Tiểu Bạch đâu”

Mặc dù, Vũ Thiên cũng đang thắc mắc nên chỉ biết lắc đầu mà trả lời trong khó hiểu “cái này, Tiểu Bạch nó đang ở cạnh Diệc lão” khiến cho bảy đệ tử chân truyền còn lại không khỏi ngạc nhiên nhưng lại nhìn theo ánh mắt của Lý Dương chương môn khi lão buông hai chữ “ra rồi”

Khiến cho đám Vũ Phiến Môn cũng đang nhìn tới mà đồng loạt cùng nhìn vào trong lối vào đại điện trong ánh mắt mơ hồ

Chỉ là không tới năm mươi giây, tất cả đều há nhỏ miệng trong mắt mờ to như muốn bay ra trong ngạc nhiên cùng những câu nói đã vang lên hai bên:

“Diệc lão”

“Đứa bé đó ở đâu ra vậy”

“Lại là lão già đó”

“Trong bé trai đó sao nó giống”

Vì lúc này, chỉ thấy nơi lối vào đại điện đang dần tiến ra, một cậu bé chỉ tầm năm đến sáu tuổi đang được một lão già đã ngoài sáu mươi nắm lấy bàn tay nhỏ của nó mà dắt ra, cậu bé này cũng chính là Tiểu Bạch, còn lão già đó chính là Diệc lão

Lý Dương chương môn tuy sắc mặt bình thường nhưng trong lòng cũng nổi sóng mà lắc đầu nhìn Tiểu Bạch mặt trong có vẻ ngần ngại đang lắc lư tay còn lại, chiếc đuôi sau lưng nó cũng phe phẩy mà lòng lão cảm thấy lạnh nhìn tới Riam Cương phía trong kết giới

Nhưng không chỉ lão, mà tất cả mọi người có trong đại điện đều đang mắt tròn mắt dẹt nhìn đứa trẻ đang lí lắc mà mắt không thể chớp khi nhìn Tiểu Bạch

Trong một hồi lâu, Lam Nguyệt trường lão nhìn đứa trẻ nhưng không biết là Tiểu Bạch khi còn là một tiểu thú mà liền xoay thân nhìn Vũ Thiên bật thốt trong hai tay chạm nhẹ môi vàng trợt đỏ:

- Sao nó giống Vũ Thiên quá vậy!

Hoàng Phong lại tiếp câu nói khi nhìn tới Vũ Thiên mặt cũng đang đỏ ra nhìn Tiểu Bạch khiến hần phải vỗ ngực Vũ Thiên mà hỏi:

- Vũ Thiên, con roi của đệ sao, sao lại như khuôn vậy!

Còn Vũ Thiên cũng chỉ biết ngó người mấy giây, giọng run run buột miệng nói hai chữ “chắc vậy” nhưng rồi lại xua tay liên tục nói lại “không, không phải vậy” khi mà ánh mắt của bảy đệ tử chân truyền khác đang nhìn tới hắn, trong khi Vũ Thiên lại nhìn tới đứa trẻ chằm chằm mà bất chợt sờ mặt, nắn mũi mình xem thế nào khi mà Diệc lão vẫn nắm tay đứa trẻ còn đi tới gần mà cách kết giới hộp mộc một mét rưỡi mới ngừng lại

Đứa trẻ do Tiểu Bạch dùng thân chuyển thành cũng đã nhìn Vũ Thiên mà cười mỉm chỉ khiến mọi người nhìn tới không khỏi lại hé miệng không ngậm lại nhìn nó trong cổ họng có chút cứng lại cũng khản luôn khi đứa trẻ mở miệng nói:

- Thiên ca, là đệ đây, đệ sẽ đấu trận này!

“Tiểu Bạch”

Nhưng lại khiến cho năm vị trưởng lão cùng tám đệ tử chân truyền đồng loạt mở miệng nhưng trong lòng lại run run, thốt được hai chữ rồi im bất mà đang nhớ tới hình ảnh vốn là một tiểu thú của Tiểu Bạch nhưng bây giờ lại là một bé trai mặt mũm mĩm đang nhìn Vũ Thiên mà cười nheo miệng rồi nhìn vào trong kết giới

Nơi đối diện, đám Vũ Phiến Môn đều hai mặt nhìn nhau cùng nhìn Tiểu Bạch mà không biết nên nói gì ngoài một vài cánh tay đang chỉ chỉ vì không biết đứa trẻ đó từ đâu xuất hiện

- Ngừ Hải, giọng của đứa trẻ đó sao giống Tiểu Bạch vậy!

- Có khi nào là do Tiểu Bạch đã thành tinh không, Diệc lão còn đi kể bên kia!

Mặc dù, ngay nơi một lối vào đại điện gần Thanh Phong Các, giọng của Thùy Phong trước cùng Ngừ Hải sau đã đồng loạt vang lên trong cái vỗ bốp chát vào chân trước to của mamút thủ đang gặt đầu cùng với quần rồng to đậm chân như đồng ý với Ngừ Hải, Thùy Phong cũng đã lấy tay nắm lại đập trán lắc lắc đầu trong ánh mắt mơ màng

Nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ sau một hồi ngẩn mặt ngây dại thì cũng đã hiểu ra trong sắc mặt liền sấn lại cùng tức giận mà hóa cười như bệnh đang phát nhìn Lý Dương chương môn:

- Lý Dương, chuyện này là sao, người lại dùng một đứa trẻ hi mũi chưa sạch không rõ từ đâu để tham gia trận đấu cuối này, người đang không coi Vũ Phiến Môn chúng ta ra gì!

- Hà, Tiểu Bạch mũi rất sạch, cũng là đệ tử chân truyền mà, là đệ tử thứ tư của Diệc lão đó, sao lại không được tham gia chứ nhỉ!

Chỉ là Lý Dương chương môn chưa lên tiếng thì Tiểu Bạch đã hướng Vũ Phiến Lương môn chủ chu miệng nhỏ của nó mà nói liên hồi trong tay còn lại liên chọt lỗ mũi mà nhăn mặt khiến Vũ Phiến Lương môn chủ phải ngẩn mặt sang nhìn nó trong cổ họng cứng lại không biết nên trả lời với nó thế nào khi mà Tiểu Bạch đang ôm chặt lấy chân Diệc lão trong nửa thân nhìn tới

Nhưng Lý Dương chương môn đã tiếp lời khiến Vũ Phiến Môn càng cứng họng vì những lời lão nói không sai mấy:

- Phiến Lương, từ trận đầu tới giờ chưa ai qui định là con nít không có quyền tham đấu cả!

Diệc lão nhìn Tiểu Bạch đang ngẩn đầu nhìn mình mà mỉm cười với nó nói nhỏ “Tiểu Bạch con có đấu được không”

Chỉ là Tiểu Bạch lại ngoát miệng cười ngây thơ rồi gặt mạnh đầu trong cái buông tay Diệc lão đang nắm ra mà bước từng bước chân nhỏ của nó tiến vào trong mặt kết giới đối diện với lối vào đại điện, khiến Diệc lão bất ngờ mà đưa tay về trước nhưng cũng thả lỏng tay đã nhăn mà vẫn đứng yên tại chỗ nhìn Tiểu Bạch đang là đứa trẻ tám năm, sáu tuổi nói vọng tới: “Tiểu Bạch, nhớ cẩn thận đó”

- Diệc lão, người đang làm gì Tiểu Bạch vậy!

Vũ Thiên trong lòng thầm than mà nhìn Tiểu Bạch rồi lại chuyển ánh nhìn tới Diệc lão nhưng cũng chỉ biết nắm chặt hai tay trong ánh mắt dán chặt vào Tiểu Bạch đang tiến vào trong kết giới

Mặc dù, năm trưởng lão của phái đã hướng Lý Dương chương môn mà gọi “chương môn, chuyện này” nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu cùng đưa tay ra hiệu ngừng của Lý Dương chương môn

Cũng như đám trưởng lão của Vũ Phiến Môn cũng đang nhìn Tiểu Bạch rồi chuyển tới Vũ Phiến Lương môn chủ hỏi trong giọng có chút khó coi lần không tin cho lắm “môn chủ, đứa trẻ đó bây giờ nên phải làm sao” nhưng cũng chỉ nhận được cái xoay đầu cùng cặp mắt đỏ bùng bùng ánh lửa giọng có chút âm u “thế các người nói ta phải làm sao” khiến cho bốn vị trưởng lão cùng đám đệ tử hạch môn phải run lên mà chuyển ánh mắt tới kết giới

Khi mà Riam Cương cũng về mặt thần thờ nhìn Tiểu Bạch đang đứng trước mặt mình chỉ cách vài bước chân mà mắt mở to không dám tin nhìn về mặt non nốt cùng biểu cảm trên mặt nó đang cười tùm tùm trong má đỏ đỏ mắt chớp chớp khiến hắn thân hơi run mà rặn nụ cười đang khó xử trong lòng nhìn Tiểu Bạch nói:

- Đây, tiểu đệ, đệ đấu trận này cùng huynh sao!

- Dạ, đệ đấu trận này!

Trong khi, Tiểu Bạch lại nâng hai tay nhỏ mà nhìn Riam Cương gật đầu trong vẻ mặt vẫn từ từ cười cùng ngây ngô khiến cho mọi người phía ngoài kết giới chỉ biết lấy tay vỗ trán mà miệng đã cười sượng nhưng lại không thành tiếng

Nhưng lại làm cho Riam Cương như chết lặng giây lát nhìn nó mà sắc mặt liền chuyển đỏ chuyển xanh chân tay có chút luống cuống thật không biết nên như thế nào bây giờ nhưng rồi hần liền xoay thân lại nhìn nơi đám Vũ Phiến Môn mà ngừng ngay Vũ Phiến Lương môn chủ hỏi to:

- Môn chủ, trận này!

- Đấu cho ta, chỉ là thắng nhóc, người nhắc bóng nó lên ném ra ngoài là xong!

Chỉ là câu đáp lời của Vũ Phiến Lương môn chủ lại khá lạnh lẽo cùng âm trầm khiến Riam Cương sắc mặt càng xám xịt hơn nữa đỏ xanh lại càng tăng mà xoay thân lại nhìn Tiểu Bạch trong nét mặt liền nhăn lại, cảm nhận ngay bụng một dòng lực mạnh đang đâm vào cùng thân mình đang vắng ra sau nhưng trong cái đậm mạnh hai chân Riam Cương liền đứng vững lại trong câu nói của Tiểu Bạch:

- Năm tay của Tiểu Bạch lại yếu như vậy sao!

Trong ánh nhìn khó tin của mọi người nơi ngoài kết giới cùng Riam Cương đang hơi khom mà xoa xoa bụng nhìn nơi hần đứng lúc nãy, Tiểu Bạch đang nắm chặt bàn tay phải của nó mà đưa lên trước mặt trong mặt nhỏ hần đang nhăn tay còn lại, lại vỗ vỗ vào khiến Riam Cương đang sờ bụng hơi đau cũng phải ngẩn ngơ nhìn nó

Nhưng rồi hần lại nhìn Tiểu Bạch mà hai tay chắp vào nhau toàn thân bùng phát “Kim hệ” nhưng vẫn đứng im tại chỗ trong giọng cầu mong:

- Tiểu đệ, ta không muốn làm bị thương đệ, đệ nhận thua đi!

Chỉ là điều hần trong thấy chính là cái lắc đầu quầy quậy của Tiểu Bạch đã vung hai tay nắm thành quyền mà xoay thành vòng tròn thẳng tới Riam Cương, nguyên lực từ hai quyền của nó liền tản ra mà hướng bụng Riam Cương đâm tới khiến cho Riam Cương phải nâng hai tay lên mà đón đỡ

Một tấm chắn kim liền xuất hiện mà chắn trước bụng hần khi mà Tiểu Bạch thân nhỏ đã đâm tới trong ánh nhìn kinh ngạc của mọi người cùng Riam Cương khi nhìn thấy nơi hai nắm tay của Tiểu Bạch đã xuất hiện hai ngọn lửa bao lấy mà tỏa ra hai bên cùng lúc đã tới mà va chạm vào tấm chắn kim của Riam Cương

Nhưng rất nhanh mọi người đã thấy kinh sợ khi mà tấm chắn kim lại không ngăn cản được Tiểu Bạch chỉ thấy Tiểu Bạch cùng nắm đám lửa của mình đã xuyên qua tấm chắn xám của Riam Cương mà đâm thẳng vào bụng hần lần nữa khiến hần lại lui tiếp ra sau tới gần mặt kết giới trong tất cả ánh nhìn đang nhìn Tiểu Bạch đứng nơi Riam Cương đã đứng

Cùng giọng châm chọc của Nghê Đồ phía ngoài đã hướng Riam Cương nói vọng vào:

- Riam Cương, người lại làm mất mặt đám đệ tử hạch môn chúng ta, lại bị một đứa trẻ đánh cho phải thối liên tục, thật mất mặt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Tiểu Bạch Đấu

Nhưng rồi Lý Dương chương môn lại lắc đầu không để ý thêm mà liền hướng năm trưởng lão của phái đi tới rồi ngừng đứng trước, xoay người lại cùng nhìn hướng đối diện xuyên qua kết giới hộp mộc nơi đám Vũ Phiến Môn cũng đang nhìn tới

Cùng với đó, chính là Vũ Phiến Lương môn chủ vẻ mặt cười, đầy hàm ý đã hướng Lý Dương chương môn nói:

- Trận đấu cuối này lão định để ai đấu chứ, Lý Dương, ta thấy trong đám đệ tử chân truyền của lão thì tất cả tám, mà chín đệ tử đều đã đấu rồi, lão không định để chúng tiếp tục đấu chứ!

Lý Dương chương môn chỉ gật đầu trong trầm lặng không lên tiếng, ánh mắt hơi nheo lại nhìn vào trong đại điện như đợi ai đó khiến cho năm trưởng lão phía sau hơi khó hiểu

Nhìn theo Lý Dương chương môn, chính là tám đệ tử chân truyền đều chỉ biết nhìn nhau nhưng cũng im lặng khi đứng cạnh mà nhìn quanh khắp nơi vì hôm nay bọn họ không hề tham đấu mà tới chỉ để quan đấu giống như mười đệ tử hạch môn của Vũ Phiến Môn, ngoại trừ đệ tử hạch môn Riam Cương

Đang bị ánh mắt cùng giọng lạnh lạnh của Vũ Phiến Lương môn chủ đã quét một lượt mà ngừng ngay hần nói to:

- Riam Cương, trận đấu cuối này do người đấu tiến vào trong kết giới đi!

Khiến cho Riam Cương cũng hơi giật mình mà nhìn tới, mặc dù trong lòng cũng đã biết trước nên lúc này chỉ gạt nhẹ đầu rồi nhích sang một bên đi ngang qua bốn vị trưởng lão cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đang cười lạnh làm trán nhăn mà tiến thẳng tới kết giới hộp mộc của Lý Dương chương môn nhưng

- Riam Cương, trận này ngươi nhất định phải thắng, nếu không hai triệu nguyên thạch của môn sẽ bay mất, đến lúc đó!

Khi Riam Cương vừa đi qua Vũ Phiến Lương môn chủ được vài bước thì đã đứng yên lại giây lát trong sắc mặt có chút khó coi, khi mà câu nói có lẽ vẫn chưa hết của Vũ Phiến Lương môn chủ, tuy nhỏ nhưng cũng đủ lọt vào tai hắn

Nhưng rất nhanh, Riam Cương liền nhắc bước tiếp mà tới kết giới hộp mộc

Hướng đối diện, Lý Dương chương môn nhìn Riam Cương đã xuyên qua mặt kết giới mà nhắc bước vào trong, ngừng ngay chính giữa kết giới trong im lặng, khiến cho năm trưởng lão phía sau khản trương mà Viên Lăng trưởng lão đã mở miệng hỏi:

- Chương môn, vẫn chưa tìm được đệ tử nào đấu trận cuối sao!

Nhưng Lý Dương chương môn vẫn điềm tĩnh không nói gì ngoài cái lắc đầu trong ánh nhìn của năm trưởng lão cùng đệ tử chân truyền đang xầm xì to nhỏ, đặc biệt là tam nữ cùng Hoàng Phong hướng Vũ Thiên hỏi nhỏ trong thắc mắc: “Vũ Thiên, sao không thấy Tiểu Bạch đâu?”

Mặc dù, Vũ Thiên cũng đang thắc mắc nên chỉ biết lắc đầu mà trả lời trong khó hiểu “cái này, Tiểu Bạch nó đang ở cạnh Diệc lão” khiến cho bảy đệ tử chân truyền còn lại không khỏi ngạc nhiên nhưng lại nhìn theo ánh mắt của Lý Dương chương môn khi lão buông hai chữ “ra rồi”

Khiến cho đám Vũ Phiến Môn cũng đang nhìn tới mà đồng loạt cùng nhìn vào trong lối vào đại điện trong ánh mắt mờ hồ

Chỉ là không tới năm mươi giây, tất cả đều há nhỏ miệng trong mắt mở to như muốn bay ra trong ngạc nhiên cùng những câu nói đã vang lên hai bên:

“Diệc lão”

“Đứa bé đó ở đâu ra vậy?”

“Lại là lão già đó”

“Trong bé trai đó sao nó giống”

Vì lúc này, chỉ thấy nơi lối vào đại điện đang dần tiến ra, một cậu bé chỉ tầm năm đến sáu tuổi đang được một lão già đã ngoài sáu mươi năm lấy bàn tay nhỏ của nó mà dắt ra, cậu bé này cũng chính là Tiểu Bạch, còn lão già đó chính là Diệc lão

Lý Dương chương môn tuy sắc mặt bình thường nhưng trong lòng cũng nổi sóng mà lắc đầu nhìn Tiểu Bạch mặt trong có vẻ ngần ngại đang lắc lư tay còn lại, chiếc đuôi sau mỏng nó cũng phe phẩy mà lòng lão cảm thấy lạnh nhìn tới Riam Cương phía trong kết giới

Nhưng không chỉ lão, mà tất cả mọi người có trong đại điện đều đang mắt tròn mắt dẹt nhìn đứa trẻ đang lí lắc mà mắt không thể chớp khi nhìn Tiểu Bạch

Trong một hồi lâu, Lam Nguyệt trưởng lão nhìn đứa trẻ nhưng không biết là Tiểu Bạch khi còn là một tiểu thú mà liền xoay thân nhìn Vũ Thiên bật thốt trong hai tay chạm nhẹ môi vàng trện đỏ:

- Sao nó giống Vũ Thiên quá vậy!

Hoàng Phong lại tiếp câu nói khi nhìn tới Vũ Thiên mặt cũng đang đỏ ra nhìn Tiểu Bạch khiến hắn phải vỗ ngực Vũ Thiên mà hỏi:

- Vũ Thiên, con rơi của đệ sao, sao lại như khuôn vậy!

Còn Vũ Thiên cũng chỉ biết ngó người mấy giây, giọng run run buột miệng nói hai chữ “chắc vậy” nhưng rồi lại xua tay liên tục nói lại “không, không phải vậy” khi mà ánh mắt của bảy đệ tử chân truyền khác đang nhìn tới hắn, trong khi Vũ Thiên lại nhìn tới đứa trẻ chăm chăm mà bất chợt sờ mặt, nắn mũi mình xem thế nào khi mà Diệc lão vẫn nắm tay đứa trẻ còn đi tới gần mà cách kết giới hộp mộc một mét rưỡi mới ngừng lại

Đứa trẻ do Tiểu Bạch dùng thân chuyển thành cũng đã nhìn Vũ Thiên mà cười mỉm chỉ khiến mọi người nhìn tới không khỏi lại hé miệng không ngậm lại nhìn nó trong cổ họng có chút cứng lại cũng khản luôn khi đứa trẻ mở miệng nói:

- Thiên ca, là đệ đây, đệ sẽ đấu trận này!

“Tiểu Bạch”

Nhưng lại khiến cho năm vị trưởng lão cùng tám đệ tử chân truyền đồng loạt mở miệng nhưng trong lòng lại run run, thốt được hai chữ rồi im bật mà đang nhớ tới hình ảnh vốn là một tiểu thú của Tiểu Bạch nhưng bây giờ lại là một bé trai mặt mũm mĩm đang nhìn Vũ Thiên mà cười nheo miệng rồi im nhìn vào trong kết giới

Nơi đối diện, đám Vũ Phiến Môn đều hai mặt nhìn nhau cùng nhìn Tiểu Bạch mà không biết nên nói gì ngoài một vài cánh tay đang chỉ chỉ vì không biết đứa trẻ đó từ đâu xuất hiện

- Ngừ Hải, giọng của đứa trẻ đó sao giống Tiểu Bạch vậy!

- Có khi nào là do Tiểu Bạch đã thành tinh không, Diệc lão còn đi kể bên kia!

Mặc dù, ngay nơi một lối vào đại điện gần Thanh Phong Các, giọng của Thùy Phong trước cùng Ngừ Hải sau đã đồng loạt vang lên trong cái vỗ bốp chát vào chân trước to của mamút thú đang gật đầu cùng với quần rống to đậm chân như đồng ý với Ngừ Hải, Thùy Phong cũng đã lấy tay nắm lại đập trán lắc lắc đầu trong ánh mắt mơ màng

Nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ sau một hồi ngẩn mặt ngây dại thì cũng đã hiểu ra trong sắc mặt liền sẵn lại cùng tức giận mà hóa cười như bệnh đang phát nhìn Lý Dương chương môn:

- Lý Dương, chuyện này là sao, người lại dùng một đứa trẻ hi mũi chưa sạch không rõ từ đâu để tham gia trận đấu cuối này, người đang không coi Vũ Phiến Môn chúng ta ra gì!

- Hà, Tiểu Bạch mũi rất sạch, cũng là đệ tử chân truyền mà, là đệ tử thứ tư của Diệc lão đó, sao lại không được tham gia chứ nhỉ!

Chỉ là Lý Dương chương môn chưa lên tiếng thì Tiểu Bạch đã hướng Vũ Phiến Lương môn chủ chu miệng nhỏ của nó mà nói liên hồi trong tay còn lại liền chọt lỗ mũi mà nhăn mặt khiến Vũ Phiến Lương môn chủ phải ngẩn mặt sang nhìn nó trong cổ họng cứng lại không biết nên trả lời với nó thế nào khi mà Tiểu Bạch đang ôm chặt lấy chân Diệc lão trong nửa thân nhìn tới

Nhưng Lý Dương chương môn đã tiếp lời khiến Vũ Phiến Môn càng cứng họng vì những lời lão nói không sai mấy:

- Phiến Lương, từ trận đầu tới giờ chưa ai qui định là con nít không có quyền tham đấu cả!

Diệc lão nhìn Tiểu Bạch đang ngẩn đầu nhìn mình mà mỉm cười với nó nói nhỏ “Tiểu Bạch con có đấu được không”

Chỉ là Tiểu Bạch lại ngoát miệng cười ngây thơ rồi gật mạnh đầu trong cái buông tay Diệc lão đang nắm ra mà bước từng bước chân nhỏ của nó tiến vào trong mặt kết giới đối diện với lối vào đại điện, khiến Diệc lão bất ngờ mà đưa tay về trước nhưng cũng thả lỏng tay đã nhăn mà vẫn đứng yên tại chỗ nhìn Tiểu Bạch đang là đứa trẻ tầm năm, sáu tuổi nói vọng tới: “Tiểu Bạch, nhớ cẩn thận đó”

- Diệc lão, người đang làm gì Tiểu Bạch vậy!

Vũ Thiên trong lòng thầm than mà nhìn Tiểu Bạch rồi lại chuyển ánh nhìn tới Diệc lão nhưng cũng chỉ biết nắm chặt hai tay trong ánh mắt dán chặt vào Tiểu Bạch đang tiến vào trong kết giới

Mặc dù, năm trường lão của phái đã hướng Lý Dương chương môn mà gọi “chương môn, chuyện này” nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu cùng đưa tay ra hiệu ngừng của Lý Dương chương môn

Cũng như đám trưởng lão của Vũ Phiến Môn cũng đang nhìn Tiểu Bạch rồi chuyển tới Vũ Phiến Lương môn chủ hỏi trong giọng có chút khó coi lẫn không tin cho lắm “môn chủ, đứa trẻ đó bây giờ nên phải làm sao” nhưng cũng chỉ nhận được cái xoay đầu cùng cặp mắt đỏ bừng bừng ánh lửa giọng có chút âm u “thế các người nói ta phải làm sao” khiến cho bốn vị trưởng lão cùng đám đệ tử hạch môn phải run lên mà chuyển ánh mắt tới kết giới

Khi mà Riam Cương cũng về mặt thần thờ nhìn Tiểu Bạch đang đứng trước mặt mình chỉ cách vài bước chân mà mắt mở to không dám tin nhìn về mặt non nốt cùng biểu cảm trên mặt nó đang cười tùm tùm trong má đỏ đỏ mắt chớp chớp khiến hân thân hơi run mà rặn nụ cười đang khó xử trong lòng nhìn Tiểu Bạch nói:

- Đây, tiểu đệ, đệ đấu trận này cùng huynh sao!

- Dạ, đệ đấu trận này!

Trong khi, Tiểu Bạch lại nâng hai tay nhỏ mà nhìn Riam Cương gật đầu trong vẻ mặt vẫn tùm tùm cười cùng ngây ngô khiến cho mọi người phía ngoài kết giới chỉ biết lấy tay vỗ trán mà miệng đã cười sượng nhưng lại không thành tiếng

Nhưng lại làm cho Riam Cương như chết lặng giây lát nhìn nó mà sắc mặt liền chuyển đỏ chuyển xanh chân tay có chút luống cuống thật không biết nên như thế nào bây giờ nhưng rồi hân liền xoay thân lại nhìn nơi đám Vũ Phiến Môn mà ngừng ngay Vũ Phiến Lương môn chủ hỏi to:

- Môn chủ, trận này!

- Đấu cho ta, chỉ là thắng nhóc, người nhắc bóng nó lên ném ra ngoài là xong!

Chỉ là câu đáp lời của Vũ Phiến Lương môn chủ lại khá lạnh lẽo cùng âm trầm khiến Riam Cương sắc mặt càng xám xịt hơn nữa đỏ xanh lại càng tăng mà xoay thân lại nhìn Tiểu Bạch trong nét mặt liền nhăn lại, cảm nhận ngay bụng một dòng lực mạnh đang đâm vào cùng thân mình đang vắng ra sau nhưng trong cái đậm mạnh hai chân Riam Cương liền đứng vững lại trong câu nói của Tiểu Bạch:

- Nắm tay của Tiểu Bạch lại yếu như vậy sao!

Trong ánh nhìn khó tin của mọi người nơi ngoài kết giới cùng Riam Cương đang hơi khom mà xoa xoa bụng nhìn nơi hân đứng lúc này, Tiểu Bạch đang

nắm chặt bàn tay phải của nó mà đưa lên trước mặt trong mặt nhỏ nhắn đang nhăn tay còn lại, lại vỗ vỗ vào khiến Riam Cương đang sờ bụng hơi đau cũng phải ngẩn ngơ nhìn nó

Nhưng rồi hần lại nhìn Tiểu Bạch mà hai tay chấp vào nhau toàn thân bùng phát “Kim hệ” nhưng vẫn đứng im tại chỗ trong giọng cầu mong:

- Tiểu đệ, ta không muốn làm bị thương đệ, đệ nhận thua đi!

Chỉ là điều hần trong thấy chính là cái lắc đầu quầy quậy của Tiểu Bạch đã vung hai tay nắm thành quyền mà xoay thành vòng tròn thẳng tới Riam Cương, nguyên lực từ hai quyền của nó liên tán ra mà hướng bụng Riam Cương đâm tới khiến cho Riam Cương phải nâng hai tay lên mà đón đỡ

Một tấm chắn kim liên xuất hiện mà chắn trước bụng hần khi mà Tiểu Bạch thân nhỏ đã đâm tới trong ánh nhìn kinh ngạc của mọi người cùng Riam Cương khi nhìn thấy nơi hai nắm tay của Tiểu Bạch đã xuất hiện hai ngọn lửa bao lấy mà tỏa ra hai bên cùng lúc đã tới mà va chạm vào tấm chắn kim của Riam Cương

Nhưng rất nhanh mọi người đã thấy kinh sợ khi mà tấm chắn kim lại không ngăn cản được Tiểu Bạch chỉ thấy Tiểu Bạch cùng nắm đấm lửa của mình đã xuyên qua tấm chắn xám của Riam Cương mà đâm thẳng vào bụng hần lần nữa khiến hần lại lui tiếp ra sau tới gần mặt kết giới trong tất cả ánh nhìn đang nhìn Tiểu Bạch đứng nơi Riam Cương đã đứng

Cùng giọng châm chọc của Nghê Đồ phía ngoài đã hướng Riam Cương nói vọng vào:

- Riam Cương, ngươi lại làm mất mặt đám đệ tử hạch môn chúng ta, lại bị một đứa trẻ đánh cho phải thối liên tục, thật mất mặt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: “Trận Cuối Ai Thắng”

Khiến Riam Cương phải quay phát đầu nhìn Nghê Đồ về mặt đang kênh kiệu trong sắc mặt hơi trầm cùng ánh mắt sệt qua một tia tức giận của Riam Cương nhưng rồi lại chuyển tới Tiểu Bạch về mặt non nớt mềm mại đang há miệng cười với mình mà trong lòng lại run, mặc dù trên mặt vẫn bình tĩnh mà nhắc hai tay hướng Tiểu Bạch cùng ba chữ nói gấp

“Chuyển”

“Kim lao”

Dứt lời trong nhanh chóng, chỉ thấy quanh Tiểu Bạch một nhà lao do kim nguyên lực đã nhanh hình thành mà cứng lại vây lấy nó khiến cho Tiểu Bạch trong bộ dạng ngơ ngác đã nhìn quanh rồi hai tay nhỏ bé đã nắm chặt lấy những thanh tròn xám của kim lao mà giật mạnh gì chặt cùng bề nhưng lại không có hiệu quả nên nó liền há miệng nhỏ mà ngọam lấy nhưng rất nhanh mặt nhỏ của Tiểu Bạch liền nhăn lại, bệu ra mà xi một đồng

Trong vẻ mặt ngơ ngơ của mọi người phía ngoài kết giới nhìn Tiểu Bạch lúc này như chú chim trong lồng cùng câu nói của Riam Cương đã vọng quanh: “tiểu đệ, trận đấu này coi như kết thúc tại đây, ta đưa đệ ra ngoài”

Dứt lời, lao kim đang nhốt Tiểu Bạch liền được nhắc bổng lên trong cái ôm lấy của Riam Cương khi đã bước nhanh tới mà nhắc bước hướng thẳng tới mặt kết giới bên lối vào đại điện mà đưa Tiểu Bạch đang bị nhốt ra trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người nhìn vào

Cùng câu nói của Lam Nguyệt trường lão đã vang lên giọng có chút không nỡ:

- Riam Cương đã đạt Bát Huyết cùng Kim thể của tên này, Tiểu Bạch đứa bé này làm sao mà thắng nổi với cảnh giới Trung Vương của nó chứ, chừng môn người thật là!

Nhưng giọng trong ngọt của Tiểu Bạch đã hét lớn trong kim lao “Tiểu Bạch phải thắng trận này”

Khiến cho Riam Cương liền đứng lại mà nhanh chóng lui ra xa khi mà xung quanh lao kim đang bốc lên ngọn lửa phản phát bao quanh trong một tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc toàn đại điện trong mí mắt giật giật cùng kinh hãi của tất cả mọi người khi nhìn vào trong lao kim của Riam Cương

Chỉ thấy lao kim của Riam Cương gãy thành từng đoạn mà rút xuống mặt nền kết giới còn Tiểu Bạch lúc này không phải là đứa trẻ, cũng không phải là một tiểu thú nhỏ như lúc trước mà bây giờ nó đã trở thành một đại hổ to đùng, to hơn Vũ Thiên một tý, chính vì vậy chân hổ quét một hàng toàn bộ những khung sắt của kim lao đều bị đánh cong mà gãy liên tục trong ánh mắt đã sang khó tin của mọi người nhìn tới nó, đặc biệt Thanh Phong Phái

Mặc dù, giọng của Vũ Phiến Lương môn chủ đã vang lên đầu tiên trong cặp lông mày nhú lại:

- Nó là thú tộc hóa thành, Lý Dương, chuyện này lại là sao đây!

Chỉ là Lý Dương chứng môn vẫn bình thân mà đáp lời trong ánh mắt cũng không dấu nổi kinh ngạc khi Tiểu Bạch đã to lên:

- Như thế nào, tuy nó là Thú tộc nhưng Tiểu Bạch cũng là đệ tử chân truyền sao lại không được đầu chứ!

- Lão!

Vũ Phiến Lương môn chủ chỉ còn biết ngậm miệng một chữ chỉ tay trong tức giận nhưng đành chịu vì lúc này chỉ có thể nhìn trận đấu đang tiếp diễn ra

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang là đại hổ toàn thân lông dài trắng sọc đen trong rất là mạnh mẽ nó liền đạp bước trên không cách mặt nền kết giới chỉ khoảng hai mét mà lao tới Riam Cương đang thờ thần nhìn nó đang há miệng khiến mặt liền nhăn lên nhưng liền những đóm lửa đã dần hình thành khi tới gần Riam Cương đã là một quả cầu lửa to mang theo khí nóng như muốn nung chảy kim nguyên lực của Riam Cương đang ở trạng thái Kim thể

Chỉ thấy quả cầu lửa to đùng của Tiểu Bạch liền bao trùm lấy Riam Cương biến hẳn từ một người kim thành một người lửa trong miệng không khép lại được của mọi người phía ngoài, cùng câu nói của Diệc lão có chút gì đó không được bình thường:

- Tiểu Bạch, Hóa hệ nó nắm giữ mạnh hơn cả tu nguyên giả nắm giữ!

Chỉ là khi mà quả cầu lửa đã bao trùm lấy Riam Cương thì Tiểu Bạch đã từ đại hổ mà chuyển sang là đứa trẻ đứng cách hẳn một khoảng mà nhìn trong mặt non nớt phúng phính nhỏ nhắn cùng cặp mắt đảo, thờ phỉ phò trong hai bàn tay đang nắm lại hơi hướng trước

Cũng như Riam Cương đã khôi phục lại thân bình thường nhìn Tiểu Bạch giọng có chút khó nghe lẫn hơi ngạc nhiên:

- Tiểu đệ, ta không nghĩ là đệ, lại là một tiểu thú hóa thành!

Riam Cương dứt lời lại nhìn Tiểu Bạch đang ngẩn mặt ngây thơ của mình nhìn hẳn đã chuyển sang trạng thái kim thể tiếp trong hai tay kim nhấc lên cùng hai chữ liền được thốt ra “đạo kim” phát nhẹ hướng Tiểu Bạch, hai thanh đao kim đã tự hình thành mà lao tới Tiểu Bạch trong miệng nhỏ đang há của nó

Cùng ánh mắt kinh hoàng của Vũ Thiên nhưng lại nhanh cơ mặt giãn chút ít nhìn Tiểu Bạch khi mà từ miệng nó liền phun ra rất nhiều lưỡi liềm hỏa hình trắng khuyết mà chế đôi kim đao rồi hướng thẳng Riam Cương đang mất mở trong khiếp sợ nhưng hẳn lại hét lớn vài chữ trong sự kinh sợ của mọi người phía ngoài khi nghe thấy

- Hóa đao!

Trong ánh mắt thờ thần nhìn của Tiểu Bạch mà nói trong ngọng ngọng cùng chỉ tay “hả, sao huynh lại thành cái gì rồi” khi mà Riam Cương lúc này đang tự biến đổi thân kim của hẳn thành một thanh đao sáng lóa, mỏng nên bén, dài khoảng ba mét bỏ thẳng tới Tiểu Bạch đang chỉ tay trong ánh nhìn khẩn trương của mọi người phía ngoài, đặc biệt Thanh Phong Phái từng người đã gọi nhỏ tên “Tiểu Bạch”

Khi mà lưỡi liềm hỏa hình trắng khuyết của Tiểu Bạch phun tới chạm vào thanh đao do Riam Cương hóa thành đều bị cắt thành hai nửa cùng những cái khác bay thẳng tới mặt kết giới phía sau

Ánh đao lại lóe lên, nhưng tất cả mọi người phía ngoài kết giới đều đứng im tại chỗ nhìn Riam Cương đã thành một thanh đao kim đang bỏ từ trên xuống như muốn chế đôi Tiểu Bạch trong một tiếng “tăng” của một vệt đao đã chạm vào mặt nền kết giới nhưng thanh đao kim đã xoay lại mà hướng lưỡi đao lên trên không trung nhìn Tiểu Bạch đang đứng trên cười tủm tỉm nhìn xuống

Có vẻ như lúc này, Tiểu Bạch đã né sang bên mà đạp vào mặt nền kết giới bay lên trên không trung

Chỉ là Tiểu Bạch lúc này lại há miệng một quả cầu lửa liền hình thành mà phun xuống thanh đao kim do Riam Cương hóa thành đang lao lên mà vừa lúc ánh xám lại lóe lên đã chế đôi ngọn lửa mà vẫn hướng tới Tiểu Bạch phía trên mà trầm nhanh tới

Nhưng lần này, tiếng va chạm lại vang lên giữa móng vuốt cùng đao kim trong tiếng hổ gầm lại phát ra, ánh xám cùng ánh đỏ lóe lên làm chói mắt mọi người trong giây lát khi nhìn vào đã thấy đao kim do Riam Cương hóa thành đã bị giữ chặt bởi bốn chân hổ to của Tiểu Bạch đã trở lại đại hổ mà kẹp chặt

Khiến cho mọi người phía ngoài lại một phen ngẩn ngơ nhìn tới, cùng giọng Vũ Phiến Lương môn chủ phải lằm bằm trong kỳ lạ:

- Đại thú này thật kỳ quái, Thú tộc sao!

Nhưng không đợi mọi người kịp khép miệng cùng cửa quay của Riam Cương đang hóa đao mà giọng lên “tiểu đệ, đệ làm gì ta vậy” cùng với đó chính là hành động tiếp theo của Tiểu Bạch

Khi mà đầu hổ to của nó đang cúi xuống mà ngoạm một cái mũi đao liền gãy mà rớt xuống rồi lại ngậm lấy nơi bị gãy cùng bốn chân hổ đang bấu giữ chặt thanh đao kim liền nhích thanh đao kim lên trước miệng hổ của Tiểu Bạch đang há mà nuốt vào, trong tiếng rột rọt của miệng hổ to đang ngấu nghiêng cùng vài chữ đứt quãng:

“Trận”, “đấu”, “này”, “Tiểu”, “Bạch”, “thắng”, “rồi”

Giọng nói trẻ nhỏ đang ngấu rột rọt mà vang lên trong sự tĩnh lặng của toàn trường khi nhìn vào khi đao kim do Riam Cương hóa thành đã nằm hết trong miệng nó cùng bốn chân hổ đang đạp bước trên không trung mà hướng mặt kết giới nơi Vũ Phiến Môn đang trọn tròng mắt trong căm lặng nhìn nó

Khi đã cách mặt kết giới khoảng chục cen Tiểu Bạch liền ngừng lại mà hạ thân đại hồ của nó xuống mặt nền kết giới, đầu hồ đang cúi liền ngẩng thẳng trong phình to mà phun thẳng tới Vũ Phiến Lương môn chủ, trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người nhìn một đám chất lỏng xám từ trong miệng Tiểu Bạch đang bắn thẳng tới

Khiến Vũ Phiến Lương môn chủ sắc mặt đã chuyển sang xám xịt nhấn lên mà đưa tay phải hướng trước một tấm chắn hỏa liên hiện mà ngăn cản đám chất lỏng xám do Riam Cương đã chuyển sang

Một tiếng “bep” vang lên, đám chất lỏng xám lại rút xuống mặt đất dần khôi phục lại thân bình thường của Riam Cương trong ánh mắt kinh khiếp nhìn Tiểu Bạch lại trở lại đứa trẻ trong kết giới đang nhìn tới mà cười trong nét mặt cùng ánh mắt ngây thơ nói mấy chữ “Tiểu Bạch thắng rồi”

Nhưng lại trong sắc mặt tức giận, cay đắng của Vũ Phiến Lương môn chủ khi nhìn nó:

- Lý Dương, thật hay cho Thanh Phong Phái, lần đầu pháp này Vũ Phiến Môn thua nhưng tiểu thú mạnh mẽ cùng Băng Nguyên ta thật sự cầu mong cho lão!

Vũ Phiến Lương môn chủ dứt lời liền xoay người liếc một lượt đám đệ tử hạch môn rồi nhìn tới bốn trưởng lão trong giọng hậm hực:

- Tới như thế nào thì đi như thế đó, chúng ta quay lại môn!

Cũng không để ý tới sắc mặt của Suru Ngưu trưởng lão đã trở nên khó chịu mà liền đạp bước trên không trung nơi này định bay đi mà rời khỏi Thanh Phong Phái

Chỉ là giọng của Lý Dương chương môn đã vọng nhanh trong thân đã tới ngay mặt kết giới cùng tay chạm nhẹ vào:

- Phiến Lương, hai triệu nguyên thạch đã cược đâu!

Dứt lời kết giới hộp mộc liền bị hút vào trong lòng bàn tay của Lý Dương chương môn nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ đang định bay đi liền khựng lại mà đầu hơi xoay lại trong nét mặt sắc lạnh mà nâng tay chỉ thấy một Túi Trữ Vật liền bay thẳng tới trước mặt Lý Dương chương môn liền nắm trong tay lão cùng giọng lạnh, nét mặt cười khẩy của Vũ Phiến Lương môn chủ:

- Hai triệu nguyên thạch coi như đã đủ, Vũ Phiến Môn cũng xin cáo từ, mong rằng hai mươi năm sau lại tiếp một trận đấu pháp!

Dứt lời Vũ Phiến Lương môn chủ cũng đã bay nhanh khuất dần trong ánh nhìn của Lý Dương chương môn cùng năm vị trưởng lão khi nhìn tới mười đệ tử hạch môn đang được Suru Ngưu trưởng lão chở đi cùng với ba trưởng lão còn lại mà mau chóng bay theo sau

Trong giọng bất ngờ của tám đệ tử chân truyền khi tám cặp mắt xoay liên tục mà nhìn nhau trong một câu nói “Tiểu Bạch lại thắng trận cuối” khi nhìn Tiểu Bạch đang đưa tay lên miệng mà ngậm chặt trong mặt bệu ra đang nhìn đám Vũ Phiến Môn rời đi

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: “Khai Chiến”

Nhưng rất nhanh, Tiểu Bạch đã quay phát lại không để ý nơi mặt đất mình đang đứng trong miệng ngậm chặt bàn tay nhỏ đã nhả ra mà liếc nhìn tới Vũ Thiên nhón miệng cười rồi chạy như bay tới hần còn gọi chỉ chóc:

- Thiên ca, thấy đệ thế nào!

Nó đã nhúng chân bay thẳng lên mà quàng tay ôm chặt cổ Vũ Thiên khiến hần phải cúi đầu nhìn cặp mắt đen lầy của nó hần lại bất chợt một tay đỡ hông nắm đuôi, một tay lại béo má nó đang cười hờ hững mà hỏi:

- Ai cho đệ oánh nhau hả, chắc đệ không phải là Tiểu Bạch của Thiên ca rồi!

Chỉ là Tiểu Bạch miệng đang to ra mà méo vì cái béo má của Vũ Thiên trong lúc đầu liên tục, mà miệng ngậm rồi hé nhỏ, mắt lại chớp chớp nhìn hần nhưng chưa kịp trả lời thì đã bị Hoàng Phong đứng cạnh nhìn tới cái đuôi đang phẩy lên phẩy xuống mà túm lấy giật nhẹ rồi nói như hỏi nó “Tiểu Bạch, cái đuôi này ở đâu ra vậy”

Khiến cho đám đệ tử chân truyền còn lại nhìn tới mà hai má phồng to khi Tiểu Bạch đã ngoái đầu nhìn, mặt non choẹt cùng cái lắc đầu quẩy quẩy dùng giọng cầu nhậu với Hoàng Phong:

- Phong ca, đừng có giật đuôi đệ, đầu lấm đó!

- Tiểu Bạch, ta muốn đệ là lúc trước!

Chỉ là tam nữ đã tới cạnh mà cùng nhìn Tiểu Bạch nói khiến cho Tiểu Bạch lại quay đầu nhìn tới tam nữ đang nhìn chăm chăm mà há nhỏ miệng cứng đầu vào ngực Vũ Thiên trong cái chớp mắt của mọi người nhìn tới cùng với sự bất ngờ của Vũ Thiên

Chính là Tiểu Bạch đã trở lại là tiểu hồ nhỏ như cũ, trong giọng của Tổng Tân liền lúc này lại vang lên:

- Tiểu Bạch, ta nhớ lúc này đệ đã là Đại Bạch to, sao bây giờ lại trở thành Tiểu Bạch nhỏ như cũ rồi!

Khiến cho Tiểu Bạch có chút tức giận lại quay phắt đầu hồ nhỏ ra phía sau nhìn Tổng Tân đang cười nhạo mà nói: “đệ có thể phình to phình nhỏ mà, nếu phình to Thiên ca lại bắt đệ chở huynh ấy thì tội nghiệp cái thân đệ, nên phình nhỏ như vậy để huynh ấy ôm đệ không ấm hơn sao”

“Tiểu Bạch, ta thì muốn đệ phình to”

Nhưng nó vừa dứt lời thì Vũ Thiên đã gõ đầu nó nói nhanh khiến cho Tiểu Bạch đã ngẩng đầu lên nhìn hắn đang cúi xuống mà mặt hồ nhỏ ngậm chặt miệng cùng cặp mắt rung rung mà tiếp tục cứng đầu hồ vào ngực hắn giọng nhỏ nhỏ: “đệ chỉ muốn là Tiểu Bạch như lúc trước” trong tiếng cười to của mấy đệ tử chân truyền cạnh bên mặc dù không hiểu câu nói của Tiểu Bạch là có ý gì nhưng khi trong thấy cử chỉ của nó lại không thể nhị cười cũng khiến cho Vũ Thiên phải trợn mắt

Trong khi tiếng ho khan của Lý Dương chương môn đã vọng tới khiến tám đệ tử liền im lặng trở lại mà nhìn tới cùng câu nói của Lý Dương chương môn đã hướng bọn họ mà cất lời:

- Các đệ tử cũng nên về viên của mình đi sớm mai hãy tới nơi này để chuẩn bị cho việc rời phái!

Dứt câu liền nhìn tới nơi Diệt lão đã đứng nhưng lại không thấy Diệt lão mà đành chuyển tới năm vị trưởng lão đang nhìn tới mà nghiêng đầu xoay thân nhắc bước tiến vào trong đại điện khi mà năm vị trưởng lão cũng nhìn nhau rồi theo sau trong giọng xì xầm mấy câu nói lúc rời đi của Vũ Phiến Lương môn chủ

Để lại tám đệ tử chân truyền nhìn theo rồi lại nhìn nhau trong cái lắc đầu rồi tách ra mà rẽ từng hướng nơi lối vào đại điện mà bước đi để quay lại từng viên của mình

Vũ Thiên cũng ôm lấy Tiểu Bạch mà tiến bước tới nơi Ngữ Hải, Thùy Phong đang đứng giữa mamút thú mà đi tới trong chân đang đậm của mamút thú

Mặc dù lúc này trong lòng tất cả mọi người đều có chút gì đó không yên, một cảm giác khiến bọn họ lo lắng nhưng lại không thể đoán được là điều gì mà chỉ có thể tiếp tục nhắc bước trong lặng thinh trong từng người nhắc bước quay lại nơi mà họ đang cần quay lại

Đại điện Thanh Phong lại vắng lặng, quay trở lại như là chưa có ai từng ở nơi này, mặc cho gió nhẹ đang thổi làm lay động những nhánh cây từ những góc cây được trồng nơi đây và phía trong đại điện cũng lặng như tờ giấy, cùng hai tòa tháp “Thanh Phong Khí” và “Thanh Phong Các” vẫn đứng vững

Nơi các lối vào đại điện, bóng dáng của tám đệ tử chân truyền đang lững thững từng bước chậm của từng đệ tử đang men theo lối mòn vào đại điện mà quay lại viên của mình trong lặng yên

Mây trên bầu trời đang trôi nhẹ có lẽ là do những con gió trên cao luân thổi, ánh nắng từ trên chiếu xuống Thanh Phong Phái cũng đã đậm màu theo từng canh giờ

Dược Viên

Nơi ba khu thảo dược, Vũ Thiên đang loay hoay trong khu thảo dược của chính hắn, hắn đang khom lưng, tay nắm nắm đất đầu cúi sát nhìn vào từng gốc cây thảo dược không biết là làm gì

Mặc dù, phía ngoài khu thảo dược của hắn, chính là khoảng trống cùng hai khu thảo dược của Ngữ Hải cùng Thùy Phong đối diện nhau đang in ỏi tiếng dặm chân khiến mặt đất cũng nhẹ rung của mamút thú cũng như tiếng nói của hai người và Tiểu Bạch đang vang lên liên hồi

Chỉ là lúc này trong khu thảo dược của Vũ Thiên lại đang vọng ra một vài chữ nghe có vẻ hơi khó hiểu “một khoảng cách, vẫn luôn chia cắt”

“Thiên ca, huynh đang làm gì vậy, ra đây giỡn với đệ”

Nhưng giọng của Tiểu Bạch đã vọng vào mà bay tới ngừng lại trên không đám thảo dược trong đầu hồ nhỏ đang cúi nhìn Vũ Thiên đang bò cùng xoay thân liên tục hai tay thì đang cử động quanh đám thảo dược mà liên gọi vọng xuống khiến Vũ Thiên phải ngẩng đầu nhìn nó mà nhăn mặt, nhàu lông mày im lặng hồi lâu không lắc đầu hay trả lời

Mặt trời bắt đầu lặn, bầu trời lại trong veo một màu xanh rọi xuống cho đến khi dần tối, lúc này đã là canh sáu, nhưng Thanh Phong Phái lại vẫn lặng yên nơi các lối mòn mà trừ các viên

Chỉ là lúc này, tại Thành Vị Thanh đã phát sáng đã được bật lên mà chiếu sáng khắp nơi trong thành

Ngay nơi trung tâm, chính là tòa Thư Viện Vị Thanh

Lúc này thì lại khác hẳn những nơi khác khi mà xung quanh tòa thư viện đã có bốn đội binh mang giáp bạc khắc chữ cùng khắc hình động vật tượng trưng của bốn gia tộc đứng chắn ngay nơi bốn hướng vào thư viện, trước còn có thêm chục tên giáp vàng nơi một đội binh khoảng năm trăm binh

Rất kín kẽ và trang nghiêm nhưng ánh mắt mọi binh lính đều đang nhìn lên phía trên không trung nơi nóc của tòa Thư Viện Vị Thanh mà tất cả đều nắm chặt thanh binh khí trong tay nhưng lại hơi run mà im phăng phắt vì không biết đang xảy ra chuyện gì

Vì lúc này, nơi nóc của tòa Thư Viện Vị Thanh không biết từ đâu đã lơ lửng trên không khoảng năm mươi tu nguyên giả đang xỉ xầm với nhau trong một vài tu nguyên giả lại đang nhìn thẳng về năm thân ảnh trước bọn họ cũng đang nhìn năm mươi tu nguyên giả đang vọng ra một câu hỏi lúc này:

- Hội trưởng, sao lại ngừng nơi này mà không trực tiếp tiến tới Thanh Phong Phái!

Câu nói rất to nên trong thành mọi người đều nghe thấy mà lấy làm run trong lòng khiến cho tất cả mọi người trong thành đều chú ý về nơi tòa Thư Viện Vị Thanh đám người đang lơ lửng trên không

- Hội trưởng, không biết đã tìm hiểu kỹ về Thanh Phong Phái chưa mà lại đồng ý liên thủ với đám Vũ Phiến Môn nhanh như vậy!

Nơi năm thân ảnh, trong đó có một nam tử khoảng ba mươi tư, ba mươi lăm đứng giữa, chỉ là lúc này hắn lại đang xoay đầu sang bên trái nhìn tới lão giả vừa mới nói khi mà câu trước nơi một trong năm mươi tu nguyên giả vừa dứt

Và lão giả này, Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đã từng gặp trong Bảo Cẩm Đường, đó chính là Hình Cung đã từng tham gia đấu giá tự nói mình là Hộ pháp của Kiên Văn Hội và có vẻ đúng là như vậy

Khi mà kẻ bên Hộ pháp Hình Cung chính là một trung niên tu nguyên giả hơi béo khác tên là Viêm Họng

Bên phải nam tử được Hộ pháp Hình Cung gọi là Hội trưởng là một lão bà đã lục tuần với tên gọi là Liễu Tỳ bà bà, kế cạnh chính là một thiếu phụ cũng khoảng ba mươi ba, ba mươi tư gọi là Khả Thúy

Câu nói này chính là của Hộ pháp Khả Thúy đã hơi xoay thân mà hình nam tử chính giữa:

- Vuur Chí, cậu thật sự muốn diệt Thanh Phong Phái sao!

Nam tử chính giữa được gọi là Vuur Chí cũng như là Hội trưởng của Kiên Văn Hội chỉ cười tà dị mà im lặng chốc lát khi đã nhìn lướt qua Hộ pháp Hình Cung cũng như Khả Thúy rồi hướng mắt nhìn xa xa về hướng đông nam Thành Vị Thanh hơn chục giây mới lên tiếng:

- Bốn hộ pháp, ta đã tìm hiểu kỹ không cần phải lo, Thanh Phong Phái bây giờ đã rất yếu không biết còn lại được bao nhiêu trưởng lão nhưng chắc con số sẽ không vượt qua năm mươi với lại chỉ có tên Đại trưởng lão Thanh Chiến mới có thể cầm chân được ta, Băng Nguyên sẽ thuộc về Kiên Văn Hội!

- Đội tên Chắt cùng tên Lương dẫn đám trưởng lão của hắn tới rồi tính tiếp!

Hội trưởng Vuur Chí lắc lắc chân rồi im lặng không để ý tới sắc mặt của bốn hộ pháp đang thay đổi liên tục nhưng cũng không ai hỏi tiếp, mặc dù Hộ pháp Khả Thúy lại đang nhìn Hội trưởng Vuur Chí mà cười mỉm đầy tình ý

Cách xa Thành Vị Thanh hướng đông nam chính là nơi Vũ Phiến Môn dựng sơn môn

Trên không trung, nơi sơn môn trong lúc này đã có một đám tu nguyên giả đang bay trên không trung cũng khoảng bốn mươi đang nhìn về hai thân ảnh nam tử đứng trước hướng nơi lối vào Vũ Phiến Môn, hai thân ảnh hao hao giống nhau một số điểm nhưng lại chưa giống, trong đó, một chính là Vũ Phiến Lương môn chủ, còn người còn lại có vẻ như chính là Vũ Phiến Chắt

Và lúc này, Vũ Phiến Lương môn chủ đã hướng nam tử bên cạnh mà hỏi:

- Chắt huynh, tên Vuur Chí đó lại đòi lấy Băng Nguyên!

- Không sao, chúng ta bắt đại thú mà đệ nói về môn như thế là đủ rồi cùng với Thành Vị Thanh không còn ai tranh giành, huống chi Băng Nguyên cũng không hề đơn giản, giữ trong môn chỉ sợ sẽ rước họa!

Nhưng Vũ Phiến Chắt chỉ hơi nhướng lông mày rậm mà nhìn một lượt khoảng bốn mươi tu nguyên giả đang đứng trước mặt trầm giọng nhắc nhở nhưng lại khiến Vũ Phiến Lương môn chủ có chút không vừa lòng mà đành gật đầu trong nét mặt trầm lại

Trong im lặng, nhìn Vũ Phiến Chắt đã quét ánh mắt tới đám tu nguyên giả cũng là trưởng lão trong môn trước mặt mà nói trong giọng nghiêm chỉnh:

“Các vị trưởng lão”

“Ta cùng với môn chủ đã quyết định một trận chiến với Thanh Phong Phái, kết thúc trận đấu pháp gần ngàn năm qua chỉ để tranh sự quản lý Thành Vị Thanh”

Dứt lời lại im lặng giây lát nhưng Vũ Phiến Lương môn chủ lại tiếp bằng một câu: “các vị trưởng có ý kiến gì không” bằng ánh mắt hơi lạnh khi nhìn lướt qua từng trưởng lão giây lát

Chỉ là không có ai lên tiếng ngoài cái giạt mình trong đó bao gồm cả năm vị trưởng lão lúc trước cùng với ba trong số mười đệ tử hạch môn sau cuối đó là Mật Linh, Nghêu Đồ cùng Tiêu Bàn mới tới Thanh Phong Phái để đấu pháp

- Ta đã liên thủ với Kiên Văn Hội, cho nên các vị trưởng lão cũng không cần phải quá lo vì trận chiến này Thanh Phong Phái tất diệt!

Vũ Phiến Chất lại cười cười mà tiếp lời khi nhìn thấy ánh mắt khá nhiều trưởng lão đang lo lắng khiến cho bọn họ cặp lông mày cùng vầng trán hơi nhăn liền giãn ra chút ít khi nghe xong

Mặc dù, Vũ Phiến Chất cũng đã hơi nghiêng đầu mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ gật nhẹ đầu rồi xoay thân về một hướng đạp bước nhanh trên không trung bay thẳng hướng tới Thành Vị Thanh trong một câu nói vọng lại:

- Các vị bay tới Thành Vị Thanh để tập hợp với Kiên Văn Hội rồi sẽ cùng tiến tới Thanh Phong Phái!

Trong ánh nhìn của Vũ Phiến Lương môn chủ đã bay theo sau đến đám trưởng lão cùng nhìn nhau trong một vài ánh mắt bất đắc dĩ

Tất cả đều lữ lượt mà bay nổi đuôi tạo thành một đoàn dài như cánh chim đang vỗ cánh trên không trung nhưng lại có ba bóng dáng bay cuối, bay cạnh nhau đang vọng ra tiếng nói nhỏ chính là Nghêu Đồ, Tiêu Bàn cùng Mật Linh

- Tiêu Bàn, Mật Linh hai người xem, mới xong một trận đấu, bây giờ lại tới một trận chiến!

Nghêu Đồ dùng giọng hơi cao nhưng vẫn nhỏ chỉ để cho Mật Linh cùng Tiêu Bàn nghe thấy khi mà ba người đang bay cạnh nhau, mặc dù trong giọng của hắn lại không hề lo lắng gì với trận chiến sắp xảy ra

Nhưng Tiêu Bàn đang bay giữa lại có chút không vui mà hơi khó chịu trong lồng ngực nhiều mạnh mà hỏi hắn:

- Nghêu Đồ, người thật sự muốn diệt Thanh Phong Phái theo lời môn chủ đã định!

Trong nét mặt căng cứng lạnh của Mật Linh mà miệng hơi hé nhưng rồi lại ngậm chặt trong mắt đậm chiều lắng nghe Nghêu Đồ trả lời Tiêu Bàn trong tiếng cười lạnh:

- Ta không quan tâm, đó là ý muốn của bọn họ chúng ta cứ tới đó nhưng chỉ đứng nhìn nếu như không muốn bỏ mạng bởi đám trưởng lão Thanh Phong Phái!

Hidden Content Hidden Content Hidden Content

- Mà Tiêu Bàn, ta cũng không nghĩ là lần này chúng ta lại quay lại Thanh Phong Phái một cách nhanh như vậy, chi tiết là, không phải để đấu pháp mà là diệt phái!

Nghêu Đồ vừa dứt câu trước lại tiếp một câu sau xen chút bất ngờ lẫn chút không tin trong sự im lặng của Tiêu Bàn cùng Mật Linh đang bay theo sau đám trưởng lão tới

Nơi Thành Vị Thanh

Trên không trung tòa Thư Viện Vị Thanh lúc này Hội trưởng Vu Chí mắt nhắm mày chau nhìn sắc trời đã tối, mặc dù phía dưới mặt đất nơi Thành Vị Thanh lại đang sáng rực bởi đá phát sáng

Trong tiếng ngáp to của Hộ pháp Hình Cung cùng câu nói có chút bức dọc lẫn hơi nghi khi nhìn theo ánh mắt của ba hộ pháp còn lại cùng Hội trưởng Vu Chí vẫn đang nhìn hướng đông nam:

- Hai tên Chất, Lương của Vũ Phiến Môn này vẫn còn chưa tới, hay là bọn chúng đã từ bỏ ý định liên thủ!

Khiến cho Hội trưởng Vu Chí ánh mắt cũng hiện lên chút nghi ngờ mà nhìn thẳng hướng đông nam thành thêm vài phút rồi mới giãn ra mà ý cười trên mặt đã hiện mà nghiêng đầu nhìn Hộ pháp Hình Cung hỏi một câu không liên quan:

- Hình Cung, lần trước người đi đấu giả nơi tòa thành này về mà sao lại thân tàn đến bị thương nghiêm trọng như vậy, không biết đã gặp đối thủ nào mà lại khiến người ra nông nổi đó!

Nhưng dứt lời lại khiến cho Hộ pháp Hình Cung hơi run trong ánh nhìn của ba hộ pháp còn lại như đợi câu trả lời từ lão trong nét mặt đang âm u đã trở nên khó coi lẫn chút tức giận của chính lão

Nhưng rồi Hộ pháp Hình Cung lại có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu lẫn chút sợ như nhớ lại trong ánh mắt:

- Đó là do ta đã chiến với một tên tiểu tử không biết là thuộc nơi nào, hắn lại mạnh hơn ta oánh cho cái thân gầy này phải bay lên trời rồi chui xuống đất nhưng cũng may là hắn đã ngừng tay nên ta mới có thể bỏ chạy với chút nguyên lực còn lại!

Khiến cho Hội trưởng Vu Chí cùng ba vị hộ pháp sắc mặt bất ngờ lẫn chút không tin đã hiện rõ mà nhìn chăm chăm lão không rời một hồi lâu

Hội trưởng Vu Chí mới mở miệng hỏi tiếp: “Hình Cung, hắn tên gì, thuộc hội môn phái nào người không biết sao?”

Ba vị hộ pháp còn lại liền gật đầu trong Hộ pháp Hình Cung sắc mặt càng xám xịt khi bị hỏi câu này nhưng cũng liền vỗ vỗ chân mà chỉnh tay nói: “hắn nói mình là Nguyễn Duy, ngoài ra không còn gì hơn”

Hội trưởng Vu Chi lại càng đơ mặt mà miết mấy ngón tay tự nói “Nguyễn Duy, là tên nào nhỉ” trong khi ba vị hộ pháp còn lại cũng vậy khi mà sắc mặt cũng đang nhúu lại chỉ là lại không ai hỏi tiếp mà đành bỏ qua

Vì lúc này, hướng Phiêu gia gần thành, trên không trung đang có rất nhiều tu nguyên giả bay tới nơi bọn họ

Hội trưởng Vu Chi lại hiện lên ý cười mà nhìn tới hai thân ảnh bay trước cùng một giọng rền vang khắp thành của Vũ Phiến Chất đã vọng lên:

- Hội trưởng Vu Chi đã để các vị đợi lâu chúng ta Vũ Phiến Môn thất lễ!

Cùng lúc đó khi mà giọng nói của Vũ Phiến Chất vừa dứt, phía trong tòa Thư Viện Vị Thanh, tầng thứ ba không gian thư viện này lại khác biệt hai tầng dưới, đó là, chính giữa lại được đặt một cái bàn được gắn một viên đá trắng tỏa sáng cùng bốn cái ghế sắt vây quanh đã có bốn bóng người đang ngồi trong đó có ba trung niên cùng một lão già

“Vũ Phiến Môn, mấy tên điên này lại giờ trò gì đây”

Lão già đã dùng tay gõ bàn mà lên tiếng trong sắc mặt của ba trung niên còn lại đang nhìn nhau mà miệng cùng lẩm bẩm vài chữ của lão già “mấy tên điên” rồi lại tiếp “mấy tên tu nguyên giả đó”

Nhưng rồi đều im lặng mà nhìn cái bàn trong ánh mắt trầm ngâm cùng nét mặt thay đổi liên tục, khi mà xung quanh bọn họ chính là những kệ gỗ xếp đôi điện và song song nhau tạo thành hình vuông nhưng không liền nhau mà cách ngay góc cạnh, và khoảng trống nơi góc cạnh này chính là nơi để bước ra bước vào

Mặc dù, có tận hai dãy kệ gỗ hình vuông này, một ngoài, và một trong bao quanh bốn người cùng cái bàn nơi chính giữa và bốn người này cũng chính là bốn gia chủ nắm quyền bốn gia tộc trong Thành Vị Thanh

Trên mỗi kệ gỗ cũng đầy ngọc giản, và kệ gỗ phía ngoài được đặt cách bức tường thư viện một khoảng năm mươi cen, trên mỗi bức tường cách nền nhà tầng ba tòa thư viện một mét được gắn một hàng thẳng hai mươi năm viên đá phát sáng giống nhau đều chỉ có một màu nơi mỗi bức tường phân biệt là đỏ, xám, nâu, xanh lá và mỗi viên đá phát sáng cách nhau hai mươi cen và cũng đang đứng một hàng thẳng tu nguyên giả nơi viên đá đó

Nhưng tất cả cũng đều im lặng mà nhìn vào viên đá phát sáng nhưng chưa phát sáng mà mình đang đứng gần

Cùng lúc đó, nơi ngục tù của Phiêu gia

Phòng giam sâu nhất cũng là phòng giam tu nguyên giả nơi Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đã từng tiến vào và bị nhốt giữa lão già Tiên Đông cùng Tử Thần Vương Tử Đế

Và lúc này, sau một hồi ánh mắt hai người đang hướng lên trần ngục tù liền chuyển đến nhau trong ánh mắt nghi hoặc, cùng giọng nói của Tiên Đông đã lên tiếng trước:

- Tử Đế, có một kẻ cảnh giới cũng đã bằng ta và ngươi, mặc dù hắn vẫn còn yếu hơn chúng ta rất nhiều!

Tử Đế ánh mắt vẫn sắc lạnh mà gật đầu nói ngược lại như muốn biết “không biết bọn chúng tập trung nơi này đông như vậy làm gì khiến cho đám gia chủ nơi thành này đều trở nên cuồng quýt”

Tiên Đông mắt hơi nhắm, lông mày rậm trắng liền gật theo nhưng lại lắc đầu không để ý nói trong bất cần:

- Không phải chuyện chúng ta, cũng không cần phải để ý mặc kệ bọn chúng!

Tiên Đông dứt lời liền im lặng mặc cho câu nói của Tử Đế khiến lão hơi run “Tiên Đông, lão không định rời khỏi nơi này đi gặp cháu gái của mình sao” nhưng mắt vẫn nhắm chặt trong tiếng thở dài trong lòng khiến cho Tử Đế cũng phải khép mắt lại trả lại nơi này sự yên lặng như lúc nào

Nhưng phía trên không trung tòa Thư Viện Vị Thanh

Vũ Phiến Chất, Vũ Phiến Lương môn chủ cùng đám trưởng lão của Vũ Phiến Môn đã bay tới cạnh Kiền Văn Hội nhưng lại khiến cho mọi người trong thành vẫn đang nhìn tới mà kinh hoảng

- Phiến Chất, Băng Nguyên ta giữ, còn những thứ khác tùy các ngươi, nhưng chắc cũng chẳng có cái gì ngoài Băng Nguyên!

Hội trưởng Vu Chi đã lên tiếng đi nhanh vào vấn đề chuẩn bị làm khi nhìn Vũ Phiến Chất đứng chếch hướng bọn họ cũng đã gật đầu mà cười to trả lời với Hội trưởng Vu Chi trong rất nhỏ:

- Vu Chi hội trưởng không phải đã nói trước rồi sao Băng Nguyên các vị cứ lấy chỉ cần cùng Vũ Phiến Môn diệt sạch Thanh Phong Phái như thế là đủ rồi!

Trong ánh nhìn của Hội trưởng Vu Chu khi ánh mắt đang quét một lượt về đám trưởng lão của Vũ Phiến Môn nhưng lại hơi ngừng lại nơi Mật Linh mà có chút khựng lại ngẩn ngơ chút ít rồi mới chuyển ánh mắt tới Vũ Phiến Chất, Vũ Phiến Lương môn chủ:

- Nếu đã như vậy thì tất cả cùng tiến tới Thanh Phong Phái!

Dứt lời Hội trưởng Vu Chu liền nhìn tới tứ hộ pháp cạnh mà gật đầu rồi hướng tây bắc thành bay đi, tiếp đến chính là Vũ Phiến Chất cùng Vũ Phiến Lương môn chủ, sau đó chính là thành viên của Kiền Văn Hội cùng trưởng lão của Vũ Phiến Môn lần lượt bay theo trong ánh nhìn khô khan cổ hủ cùng kinh sợ của mọi người trong thành vẫn đang nhìn lên nhưng cũng có hai ánh mắt đang nhìn xuống chính là Tiêu Bản cùng Nghê Đồ

“Các vị tu nguyên sắp xảy ra chiến trận”

“Lại chuẩn bị một trận chiến lớn”

“Không biết có ảnh hưởng gì tới thành chúng ta hay không”

Từng tiếng nói nhỏ đã vang khắp Thành Vị Thanh, từ nơi heo hút cho tới nơi đông đúc trong thành

Cùng với đó, trong tầng ba tòa thư viện vốn vẫn đang yên tĩnh từ nơi chính giữa hai dãy kệ gỗ đã có tiếng bước chân vang lên trong ánh nhìn của tứ gia chủ tới nơi một góc cạnh của dãy kệ gỗ liền xuất hiện một bóng dáng nam tử mang giáp vàng khắc chữ “Tiêu gia” cùng khắc hình chim cánh cụt đã đi tới mà hơi khom lưng nâng hai tay:

- Tham kiến bốn vị gia chủ, đám tu nguyên giả phía trên đều đã rời đi hình như là tiến tới Thanh Phong Phái!

Khiến cho Tiêu Xương gia chủ lại phải xoay thân lại nhìn nam tử giáp vàng mà phát phát tay cùng với Phiêu Lăng gia chủ đối diện, bên trái Phiêu Lăng gia chủ chính là Nghê Thành gia chủ đối diện Nghê Thành gia chủ chính là Hàn Tuyên gia chủ đều gật đầu và trong cái phát phát tay của Tiêu Xương gia chủ

Như biểu thị ý nam tử giáp vàng mau rời đi chỉ là hắn vẫn đứng yên tại chỗ trong ánh nhìn của ba gia chủ còn lại khiến cho Tiêu Xương gia chủ hơi bất ngờ mà lại xoay thân lại hỏi:

- Còn chuyện gì sao!

Nam tử giáp vàng liền mở miệng nói trong ánh mắt đang chằm chằm nhìn tới Nghê Thành gia chủ rồi lại chuyển tới Tiêu Xương gia chủ:

- Gia chủ, lúc này tôi có thấy Nghê Đồ thiếu chủ cùng Tiêu Bản thiếu chủ ở trong đám tu nguyên giả đó!

Khiến cho hai vị gia chủ không khỏi nhìn nhau mà sắc mặt biến hẳn trong chốc giây nhưng rồi cũng chỉ gật đầu trong câu nói của Tiêu Xương gia chủ “được rồi, tiến xuống tiếp tục quan sát”

Đội nam tử giáp vàng đã tiến xuống mà rời khỏi tầng ba thư viện thì Tiêu Xương gia chủ mới trầm giọng trong tay phải đang nắm chặt quả trứng cùng tay trái nắm lại gõ bàn nói:

- Ba đứa các ngươi thế nào, có nên kích hoạt phòng thủ hay không nếu không chỉ sợ trận chiến của đám tu nguyên giả đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thành chúng ta!

Ba gia chủ nhìn nhau nhưng vẫn chưa lên tiếng nhưng cũng chỉ vài giây, Hàn Tuyên gia chủ sắc mặt nghi ngại có hơi chút không muốn:

- Nếu như kích hoạt phòng thủ, chỉ sợ nguyên thạch phải trả rất nhiều đến lúc đó chúng ta biết lấy đâu mà bù vào!

Phiêu Lăng gia chủ gật đầu liên tục với Hàn Tuyên gia chủ nhưng Nghê Thành gia chủ vốn dĩ vẫn chưa lên tiếng từ này tới giờ đã mở mắt trầm giọng nói trong khó hiểu lẫn tức giận

- Đám tu nguyên giả đó sao lại tự dưng tiến hành một trận chiến như vậy!

Nhưng bốn gia chủ lại tiếp tục im lặng trong do dự rất lâu như đội cái gì đó mà cùng nhìn mặt bàn đang tỏa ra ánh sáng trắng

Chỉ là nơi Thanh Phong Phái chệch hướng công vào, đang có bảy thân ảnh đang lao nhanh tới chính là Hội trưởng Vu Chu cùng tứ hộ pháp và Vũ Phiến Chất cùng Vũ Phiến Lương môn chủ trong thân đang chuyển sang thể nguyên căn cùng tiếng hét loạn cuồng của Hội trưởng Vu Chu vang vọng khắp Thanh Phong Phái tới tận ra ngoài

- Sáu vị khai pháp!

Trong ánh mắt của đám trưởng lão Vũ Phiến Môn cùng thành viên Kiền Văn Hội đang bay sau khi nhìn tới mà trong lòng cũng kinh hoàng không thôi nhìn bảy thân ảnh đã ngừng lại đang triển khai pháp quyết khi mà Hội trưởng Vu Chu dứt lời cùng một tiếng hét trong giận dữ của Lý Dương chương môn chủ đại diện Thanh Phong Phái vọng ra trong đêm tối nhưng hôm nay lại có ánh trăng đang chiếu xuống:

- Các ngươi, đây là có ý gì!

“Phiến Lương, Hội trưởng Vu Chử”

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: “Đại Chiến Nổ”

Câu nói thứ hai chưa dứt thì Lý Dương chương môn đã từ trong đại điện bay ra, thân đã chuyển sang Mộc thể mà hướng bảy thân ảnh đang bay trên không trung đã ngừng gần hướng cổng vào Thanh Phong Phái mà giọng của Lý Dương chương môn đã vọng to hai chữ trong giận dữ:

“Hóa quyền”

Cùng với đó, chính là cánh tay phải của Lý Dương chương môn đã phình to gấp đôi của Vũ Thiên lúc đầu pháp mà hướng bảy thân ảnh đâm tới trong một tiếng gầm rền vang cùng giọng nói đáp trả của Hội trưởng Vu Chử trong tiếng cười điên loạn cùng nhếch mép:

- Ta sẽ ngăn chặn lão, sáu vị bao quanh tạo thành vòng tròn mà đánh xuống, nhanh!

Dứt lời Hội trưởng Vu Chử thân đã chuyển sang lôi thể bay thẳng tới Lý Dương chương môn trong cánh tay phải cũng đang “hóa quyền” to đùng mà liên va chạm khiến cho nguyên lực hai hệ xung động trên không trung, chính giữa Thanh Phong Phái cũng rất nhiều tiếng la hoảng phía dưới đã bị kinh động mà nhìn lên khi cảm nhận được nguyên lực mạnh mẽ phía trên đang xung đột mà áp xuống

Trong khi đó, tứ hộ pháp cùng Vũ Phiến Chất và Vũ Phiến Lương môn chủ đều đã tách ra mà bay tới một góc vây quanh thành vòng tròn trên không trung nhìn xuống các viên của Thanh Phong Phái mà thi triển pháp quyết một cách nhanh chóng đánh xuống

Khi mà Lý Dương chương môn đã bị đánh văng trở lại mà va đập mạnh vào đại điện khiến đại điện liên đồ sập mà vui lấp lầy Lý Dương chương môn, trong pháp quyết thi triển của tứ hộ pháp cùng Vũ Phiến Chất và Vũ Phiến Lương môn chủ gần xuống sáu viên của Thanh Phong Phái trong nguyên lực các hệ tàn sát cùng sự kinh sợ của toàn bộ đệ tử trong phái khi nhìn lên mà tạo thành một trận hỗn loạn nơi đám đệ tử các viên

Chỉ thấy Vũ Phiến Chất đã chuyển sang Kim thể hai tay chạm lại hướng xuống dưới mà hơi cong thân trong hai tay đã xòe ra cùng giọng hét phấn khích: “Rồng Kim” cùng với đó chính là kim nguyên lực liên tuôn ra từ hai tay mà dần hình thành hai rồng kim to lớn gấp bốn lần mà lao xuống một viên của Thanh Phong Phái

Trong khi Hộ pháp Viêm Họng thân cũng chuyển sang Băng thể liên khí lạnh từ lão tuôn trào mà lan tỏa xuống phía dưới khiến cho cành cây cùng một viên của Thanh Phong Phái cũng gần như đóng băng hoàn toàn nhưng Hộ pháp Viêm Họng khi nhìn xuống chỉ thêm cười mà hai tay đang nắm lại đã cách ra một khoảng mà mở ra hướng xuống dưới một viên của Thanh Phong Phái cùng một tiếng nói nhỏ “Tuồng băng”, chính là ngay sau đó băng nguyên lực tuôn trào hình thành một bức tường băng dày mà to, roi nhanh từ trên không trung xuống trong khí lạnh thấu xương lại lan tỏa khiến cho một viên của Thanh Phong Phái đóng băng nhanh hơn

Còn Hộ pháp Liễu Tỳ bà thân chuyển Thủy thể cùng thủy nguyên lực đã bao xung quanh thân nên lúc này nhìn Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà giống như là đang bơi trong một hồ nước trên không mặc dù lúc này “Tỳ bà” đang đứng im mà nhìn xuống dưới trong giọng hơi mỉa “Vạn vạn kiếm thủy” liền đó là đám nước đang bao quanh nhanh chóng tách ra mà hình thành ngàn ngàn thanh kiếm thủy lơ lửng quanh Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà nhưng trong cái nhấc tay của “Tỳ bà”, mũi kiếm đang hướng xuống một viên của Thanh Phong Phái mà lao nhanh

Hỏa thể đã chuyển sang, Vũ Phiến Lương môn chủ cũng ngoác miệng cười to trong thân Hỏa thể lại bắt đầu thay đổi khi hai chữ từ miệng hắn dứt “Hỏa rồng” toàn thân liền chuyển thành rồng lửa nhưng lại to gấp đôi rồng lửa của Nghê Đồ từng thi triển mà đuôi rồng lửa đang ngẩng hướng trên, đầu rồng lửa lại hướng xuống một viên của Thanh Phong Phái nơi hắn đang bay trên không trung mà há rộng, lửa từ miệng rồng liên tuôn trào liên tục xuống

Chỉ là Hộ pháp Hình Cung thân cũng chuyển sang Hỏa thể rồi lại hơi quay đầu nhìn sang đám lửa đang phun xuống của Vũ Phiến Lương môn chủ đã hóa rồng lửa mà nói to:

- Phiến Lương, ngươi cũng nắm giữ Hỏa hệ giống lão à!

Trong khi chính lão đang từ trên không trung lao xuống một viên của Thanh Phong Phái trong giọng phấn khích “Hỏa Hải Ly”

Dứt lời chỉ thấy toàn thân hỏa thể của Hộ Pháp Hình Cung liền chuyển nhanh sang “Nhất biến Hải Ly” trong “Thập Nhị Biến” nhưng Hỏa Hải Ly này lại to không kém rồng lửa của Vũ Phiến Lương môn chủ hóa thành cũng đang há miệng rộng đỏ lòm mà hai chân lửa trước to đùng đang rút nhanh từ trên không xuống

Và Hộ pháp Khả Thúy đang đứng trên không trung nơi một viên còn lại cũng là viên cuối cùng trong sáu viên của Thanh Phong Phái, mặc dù vẫn còn một cái “Phòng Tật Vụ”, lúc này Hộ pháp Khả Thúy cũng đã chuyển sang Mộc thể hai tay cũng chạm vào nhau rồi mở ra hướng xuống dưới trong giọng nhỏ “Rắn mộc” liền theo đó là mộc nguyên lực xuất hiện nhanh chóng hình thành một con rắn toàn thân xanh như rắn lục nhưng không có đuôi đỏ kích thước cũng không hề kém cạnh “Rồng lửa” Vũ Phiến Lương môn chủ hóa thành và Hỏa Hải Ly do Hộ pháp Hình Cung chuyển sang

Tất cả pháp quyết của tứ hộ pháp cùng Vũ Phiến Lương môn chủ và Vũ Phiến Chất đồng loạt đánh ra và hướng nhanh xuống các viên Thanh Phong Phái nơi mặt đất trong thế cuồng loạn nguyên lực ba động mà sáng rực cả một góc trời nơi Thanh Phong Phái khiến cho cây cối cùng mặt đất xung quanh đều đang run lên nhẹ nhàng rồi mạnh dần

Nhưng lại khiến cho Thành Vị Thanh rất nhiều, rất nhiều ánh mắt đều đang nhìn tới mặc dù khoảng cách từ Thành Vị Thanh tới Thanh Phong Phái cũng khá là xa theo một khoảng ước lượng, cho nên mọi người trong thành đều chỉ nhìn thấy rất nhiều quang sáng tỏa màu khác nhau đang hiện mà sáng rực lên trong đêm tối hòa cùng ánh trắng đang chiếu xuống nơi xa mà ngẩn ngơ, thờ thẩn nhìn nhưng lại đoán được điều gì đó đang xảy ra nơi một góc trời hướng tây bắc thành trong một vài giọng nói hơi run lẩy sẩy trong một số nơi trong thành:

“Nơi đó đang xảy ra một trận chiến bởi các tu nguyên giả”

“Chắc là những tu nguyên giả lúc này”

Mặc dù, trong tòa Thư Viện Vị Thanh, tầng ba vẫn im lặng mà tứ gia chủ vẫn nhìn viên đá trắng đang phát sáng

Nhưng Thanh Phong Phái lúc này, trong ánh nhìn của gần trăm vị tu nguyên giả của Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn cũng đã bay tới gần mà ngừng lại cách một khoảng nhìn tới trong kinh hoàng tột độ khi mà nguyên lực từ sáu pháp quyết đang tản ra

Cũng là lúc mà Lý Dương chương môn bị đánh văng vào đại điện trong năm thân ảnh từ trong đại điện đã bắn nhanh về năm viên của Thanh Phong Phái trừ Dược Viên khi mà sáu pháp quyết đã áp xuống từng viên trong rất nhiều âm thanh khác nhau vọng ra

Chỉ là Hội trưởng Vu Chu sau khi đã đánh văng Lý Dương chương môn cũng đứng chính giữa không trung Thanh Phong Phái mà xoay lại nhìn tứ hộ pháp cùng Vũ Phiến Chất, Vũ Phiến Lương môn chủ đang tạo thành hình cung đường tròn trên không trung nơi sáu viên đang nhìn pháp quyết đã đánh gần xuống

Mà cười loạn thần, thân vẫn đang ở trạng thái Lôi thể, Hội trưởng Vu Chu hai tay nắm mạnh vào nhau rồi nâng lên không, hai tay lại mở ra, những tia điện từ hai tay bắn qua bắn lại rồi lại xuất hiện nhiều thêm trong nhanh chóng dần hình thành quả cầu lôi to đùng đã bùng sáng thêm nữa trong bước chân lại đạp lên không một khoảng nữa rồi cong người lại mà hướng hai tay đang giữ quả cầu lôi dần to thêm mà lao xuống chính giữa Thanh Phong Phái trong tiếng hét rền vang của chính hắn trong ánh nhìn của Nghê Đồ, Tiêu Bân cùng Mật Linh đang ngừng cách xa nhìn tới:

- Chỉ một kích này, Thanh Phong Phái chỉ còn là một đồng đồ nát, Băng Nguyên, ta tới lấy Băng Nguyên!

Trong khi đó chính là sáu viên của Thanh Phong Phái đang hứng chịu đòn công kích từ trên không đã xuống tới, cùng lúc nơi các viên

Nơi mấy gian nhà tranh của “Dược Viên” đã vọng ra tiếng thở dài nhưng nhỏ của Diệc lão: “ta phải làm sao đây” khi mà hai ròng kim của Vũ Phiến Chất từ trên không trung gần đâm mạnh xuống

Nhưng lại ngừng lại khi cách mấy gian nhà tranh của “Dược Viên” trên không một khoảng ngắn bởi tầm chắn tam sắc và rồi tan biến vào trong ánh nhìn há miệng của Vũ Phiến Chất khi nhìn xuống mà ngạc nhiên đến độ rớt răng, không biết chuyện gì đang xảy ra với đòn công kích của mình nhưng khi chú ý vào tầm chắn tam sắc thì liền thất kinh tận đáy lòng, tay nắm chặt đã run rẩy nói khi nhìn phía dưới chỉ có đúng mấy gian nhà tranh đang loay hoay gần nhìn lên là hai dân giả, một tu nguyên giả cùng một đứa bé trai giống hệt tên tu nguyên giả và một thú to mà lắc lắc đầu như không muốn tin:

- Hòa, Kim, Mộc, nhưng tên tu nguyên giả cấp Huyết đó làm sao có thể!

Trong khi “Phượng Viên” lúc này lại đang hứng chịu bức tường băng của Hộ pháp Viêm Hạng đã che chắn mất khoảng không đã áp xuống trong sự đón đỡ của Lam Nguyệt trưởng lão đã đứng trên không cách mặt đất “Phượng Viên” đã đóng băng hoàn toàn một khoảng cao mà thân chuyển Thủy thể nhưng lại nhanh chóng hóa kiếm, một thanh kiếm thủy rắn lại, móng nên bén cùng dài mà ngăn cản bức tường băng của Hộ pháp Viêm Hạng trong chục giây

Cũng như “Hoàng Viên” đang đứng chịu “van vạn kiếm thủy” của Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà đã đâm xuống như mưa rơi trong một bức tường thổ của Tây Môn Tử trưởng lão đang chặn lại phía trên không “Hoàng Viên” một khoảng chỉ là rất nhanh đã bị đánh tan cùng thân Thổ thể của Tây Môn Tử trưởng lão đã bị găm đầy kiếm thủy

Còn “Chân Viên” lại đang hứng chịu cột lửa đỏ từ Rồng lửa do Vũ Phiến Lương môn chủ hóa thành đang phun mạnh xuống trong sự đón đỡ của Viên Lăng trưởng lão thân chuyển Hỏa thể nhưng lại “Hóa khiên” mà ngăn chặn nhưng cũng chỉ được chục giây đã bị xuyên thủng trong tiếng “ọc”

Trong khi “Kim Viên” lại đang hứng chịu đầu hải ly hỏa do Hộ pháp Hình Cung hóa thành trong sự đón đỡ của Vạn Bách trưởng lão đã chuyển Kim thể cũng “Hóa khiên” mà ngăn chặn nhưng lại bị hai cái vũ mạnh từ hai chân trước của “Hỏa Hải Ly” vũ vào liền “rắc” thành hai mảnh cùng tiếng “ọc”

“Long Viên” còn lại, đang hứng chịu đầu rắn mộc của Hộ pháp Khả Thụ đang đứng nguyên chỗ cũ trên không nhìn rắn mộc miệng há to đã đâm sầm xuống trong sự đón đỡ của Hoàng Khương trưởng lão bằng thân Mộc thể đã “Hóa kiếm” mà đâm thẳng vào miệng rắn mà chui tọt vào trong miệng rắn mộc đã ngậm chặt lại mà thân cùng đuôi lắc lư mạnh

Mà cứ thế sáu thể công từ trên đánh xuống trong năm thể công đã phá vỡ thể đón đỡ của năm trưởng lão ngăn chặn ngay năm viên, liền đâm sầm xuống từng viên

Trong từng trận địa chấn đã rền vang nơi mặt đất các viên của Thanh Phong Phái khiến đất nứt, cây gãy, đồ sụp, chôn vùi tất cả các “kiến trúc” cùng “đệ tử” các viên trong màn bụi mù trời từng khối đất bay tứ tung, lan tận ra phía ngoài trong một trận động đất mạnh rung rắc cùng sụt lún cây cối đã đổ

gãy quanh Thanh Phong Phái mà trở nên tan hoang một mảnh đất

Trong sự kinh sợ nơi Thành Vị Thanh khi mà từng tiếng la hoảng của mọi người trong thành đã vang lên cùng thân đã không thể đứng vững trong sự rung rắc từ nhẹ đến mạnh dần lên cùng những âm thanh âm i khác nhau cũng như rất nhiều tiếng va chạm đã vọng quanh trong thành, mặc dù ánh mắt đã trở nên hoảng loạn đến kinh sợ nhưng vẫn nhìn tới góc trời nơi Thanh Phong Phái những quảng sáng đang dần lặn xuống trong hai tay có khi là nắm chặt cái gì đó cùng sắc mặt đã tái hết

Nhưng Thanh Phong Phái lúc này đều đã hoang tàn nơi các viên khi hứng chịu sáu đòn công kích của tứ hộ pháp cùng Vũ Phiến Lương môn chủ

Ngoại trừ “Được Viên” vẫn bình yên nhưng vẫn bị ảnh hưởng từ “Phong Viên”

Lúc này đang bị bức tường bằng dây cột to dùng của Hộ pháp Viêm Họng chen lên mà nhấn chìm sâu vào trong mặt đất trong mặt bằng dây cũng đã nứt vài chỗ

Trong khi Hoàng Viên đã bị cày xới, cây gãy ngã cùng bị cấm pháp khiến đất nứt ra từng rãnh nhỏ to khác nhau bởi ngàn ngàn kiếm thủy của Hộ pháp Liễu Tỳ bà là nhìn thấy được

“Chân Viên” cũng không khá hơn khi mà mặt đất đã lún sâu khi cột hỏa đâm mạnh xuống mà bao trùm cùng thiêu đốt trong ánh đỏ chói lòa

Giống như “Kim Viên” lại bị “Hỏa Hải Ly” do Hộ pháp Hình Cung hóa thành đang đạp bước mạnh mà nhanh từng bước, dây xích mặt đất cũng lún sâu, nứt ra lửa thiêu xung quanh

Chung số phận như “Kim Viên”, “Long Viên” lúc này cũng đang bị “rắn mộc” của Hộ pháp Khả Thủy đào xới mà phá tan hoang bằng đầu rắn nuốt mọi thứ trên đường nó bò quanh, thân rắn thì dè, đuôi rắn thì chọt thủng mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: “Hoang Tàn Thanh Phong Phái”

Và nơi “Thanh Phong Điện” cũng đã đổ vỡ thành một đồng vật liệu, từ trong đó bóng dáng một lão già đầu tóc đã bạc lẫn rồi bởi đã hắc vắng một vài mảnh đang che lấp mà tựa vào một vài tảng đá to mà đứng lên trong thân hơi run nhìn tới nơi hai tòa tháp “Thanh Phong Khỉ” cùng “Thanh Phong Các” đang lung lay sắp đổ rồi lại xuyên tới các viên được dựng quanh đại điện theo lối hình cung đường tròn mà lặng nói:

“Mọi thứ đã hoang tàn”

Mà gần đầu nhìn Hội trường Vu Chi đã từ trên không trung xuống tới trong quả cầu lôi to dùng đã gần chạm mạnh vào mặt đất chỉ còn cách mấy chục cen nơi chênh ra ngoài các viên giữa hai tòa tháp đã đổ sụp từ trên xuống trong lời nguyên lực tàn nát ra toàn bộ Thanh Phong Phái vốn đã hoang tàn trong hai câu nói một nhỏ, một thêu thảo đang vọng ra từ “Thanh Phong Khỉ”:

“Ngày đó tới rồi sao”

“Nhưng lại kéo theo nhiều người như vậy”

Cũng như cái bay ngược trở lên của Hội trường Vu Chi khi mà quả cầu lôi đã đâm mạnh xuống mặt đất tạo ra một tiếng nổ lớn vọng tới Thành Vị Thanh đều nghe rõ cùng cặp mắt kinh hãi của “Hỏa Hải Ly” do Hộ pháp Hình Cung hóa thành đang tung tăng nơi “Kim Viên” khi nghe thấy tiếng nổ mà nhìn tới liền trong thấy những tia sét đang bắn mạnh ra các viên cũng như xung quanh mà nói nước rút “lôi lực của Hội trường, chạy” lôi chưa dứt Hộ pháp Hình Cung đã trở lại thân hòa thể mà lao nhanh lên không trung lại

Trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn phía trên không nhìn xuống, chỉ thấy một đám lôi từ nơi quả cầu lôi đã lan tỏa mà bao phủ toàn bộ Thanh Phong Phái cũng như đánh bay hết năm pháp quyết còn đọng lại nơi năm viên ngoại trừ “Được Viên” và tạo thành một hố sâu, rục tia sét

Âm i chạy trong lòng lan ra xung quanh rồi bắn lên trên mặt đất tầng tầng tia sét khiến cho mặt đất liền tách ra thành nhiều mảnh mà bay lên không rồi lại rớt xuống tạo thành những âm thanh hỗn loạn và chạm liên hồi, trong những tia sét tàn phá mảnh liệt mọi thứ khi nó tiếp tục lan ra tạo thành địa chấn

Cùng một trận động đất mạnh hơn trước, làm rung rắc mạnh Thành Vị Thanh thêm lần nữa trong rất nhiều kiến trúc trong thành đã đổ sụp mà vỡ vụn nhiều nơi cùng sự hoảng loạn lẫn kinh sợ càng tăng thêm của mọi người trong thành

Ngay tòa Thư Viện Vị Thanh lúc này bốn đội binh đang bao quanh cũng bị chấn cho đổ ngã, thân mang giáp bạc, giáp vàng và vào nhau kêu ken két nhưng lại chưa thể đứng vững lại được cũng khiến cho đội hình đang ngay thẳng đã không còn ra hàng, ra lối gì

Phía trong tòa Thư Viện Vị Thanh, tầng thứ ba

Nơi tứ gia chủ đang ngồi quanh bàn cũng đang kinh sợ mà cảm nhận trận động đất mạnh làm rung chuyển cả Thành Vị Thanh khiến sắc mặt tứ gia chủ biến hẳn khi mà những âm thanh va đập đã vang khắp tòa thư viện cũng như trong tầng ba này, đó chính là tiếng vang của những ngọc giản được đặt trên hai cái kệ gỗ đang rớt xuống mặt nền rất nhiều mà tạo ra tiếng động nhưng cũng lúc này giọng của tứ gia chủ đã hét lớn vọng khắp tầng ba khi mà trận trận động đất mạnh vẫn chưa ngừng:

- Mau triển khai phòng thủ, các vị tu nguyên giả!

Chỉ là một trăm vị tu nguyên giả đang chia ra hai mươi năm vị cùng đứng nơi một bức tường trong tầng ba đồng loạt trả lời:

- Mười vạn nguyên thạch, bốn vị gia chủ!

Khiến cho Nghêu Thành gia chủ, Phiêu Lăng gia chủ, Hàn Tuyên gia chủ chỉ biết nhìn nhau trong ánh mắt do dự nhìn nhau mà im lặng trong hai tay đều nắm chặt cùng sự rung rắc mạnh vẫn đang diễn ra

Chỉ là Tiêu Xương gia chủ nắm quả trọng mà gõ mạnh cùng tay đập mạnh vào bàn đang không run chút nào, hét lên, nói vài chữ trong ánh mắt quét về ba gia chủ còn lại:

- Được, ta đồng ý!

Khi lão dứt lời một trăm vị tu nguyên giả liền bùng sáng hệ năng lượng nắm giữ nơi hai tay đang nhấc lên mà áp vào viên đá phát sáng, mặc dù vẫn âm vang câu nói tiếp theo của Tiêu Xương gia chủ “mười vạn nguyên thạch do bốn gia chủ trong thành chi trả”

Khiến ba gia chủ còn lại sắc mặt lại xám xịt nhìn nhau nhưng không nói gì, trong khi đó, bức tường thư viện phía sau

Phiêu Lăng gia chủ lại được gắn toàn bộ hai mươi năm viên đá đỏ, Nghêu Thành gia chủ lại được gắn hai mươi năm viên đá nâu, cũng như đối diện, Hàn Tuyên gia chủ lại được gắn hai mươi năm viên đá xanh lá, Tiêu Xương gia chủ lại được gắn hai mươi năm viên đá xám

Chỉ thấy, hai mươi năm tu nguyên giả phía sau Phiêu Lăng gia chủ đều nắm giữ Hòa hệ mà bùng phát hỏa nguyên lực nơi hai tay đang chạm vào viên đá đỏ

Liền viên đá đỏ đã phát ra ánh sáng đỏ rực nơi hai mươi năm viên trong sự liên kết lại với nhau mà bắn thẳng lên trần tòa thư viện nơi hai mươi năm viên đá đỏ cũng được gắn trên trần khiến chúng liền sáng rực ánh đỏ nhưng lại không ngừng ở đó mà liên liên kết lại lan tới viên đá đỏ trên trần, ngay chỗ Phiêu Lăng gia chủ đang ngồi khiến nó liền sáng rực ánh đỏ

Nơi một trong bốn viên đá được gắn ngay chính giữa trần tầng ba tòa thư viện mà phía ngoài nóc tòa thư viện này cũng nhìn thấy bốn viên đá

Và ba bức tường còn lại cũng đều như vậy khi mà phía sau Nghêu Thành gia chủ chính là hai mươi năm viên đá nâu đã được áp vào thổ nguyên lực liền theo thể cũ lan tới viên đá nâu trên trần ngay chỗ Nghêu Thành gia chủ đang ngồi

Cũng như bức tường phía sau Tiêu Xương gia chủ chính là hai mươi năm viên đá xám cũng được hai mươi năm tu nguyên giả chạm hai tay mà bùng phát kim nguyên lực tỏa ánh xám mà cũng theo thể cũ lan tới viên đá xám trên trần ngay nơi Tiêu Xương gia chủ đang ngồi

Và bức tường phía sau Hàn Tuyên gia chủ chính là hai mươi năm viên đá xanh lá đang được mộc nguyên lực chạm vào mà lan tỏa theo thể cũ tới viên đá xanh lá gắn trên trần ngay nơi Hàn Tuyên gia chủ đang ngồi cạnh bàn

Nhưng lúc này, tứ gia chủ cũng đã ngẩng đầu nhìn lên trần tầng ba tòa thư viện được gắn bốn viên đá như là ứng với bốn vị trí đang ngồi của bốn lão cũng như ứng với bốn hệ trong hệ cơ bản, chính là Hỏa, Thổ, Kim và Mộc

Chỉ là thật sự khiến cho tứ gia chủ phải há hốc mồm chính là bốn viên đá lại đang bắn ra một đường quang sáng màu của hệ mà liên kết lại với nhau như trong lần đầu tiên bốn gia chủ nhìn thấy mà lâm bảm trong ngạc nhiên lẫn chút gì đó hơi không hiểu:

- Đây là kết giới phòng thủ!

Nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào viên đá đỏ đã liên kết với viên đá nâu, từ viên đá nâu lại liên kết với viên đá xám nhưng từ viên đá xám lại không liên kết với viên đá xanh lá mà là từ viên đá xanh lá đã liên kết với viên đá đỏ

Và liên kết này được liên kết với nhau bằng một đường thẳng tròn theo màu sắc của viên đá này bắn tới viên đá kia

Chỉ là tứ gia chủ khi trong thấy vậy thì thờ hắc ra một hơi, trong cái nhìn của ba gia chủ khác đang hướng vào Tiêu Xương gia chủ mà gật đầu

Trong Tiêu Xương gia chủ mắt đã khẽ nhắm lại trầm giọng mà vang nơi tầng ba tòa thư viện đang im lặng trong ánh sáng nơi bốn hệ nguyên lực đang tỏa khắp:

- Mong các vị tu nguyên giả duy trì đến khi đám tu nguyên giả lúc này đánh xong trận chiến, xong việc ta cùng ba vị gia chủ còn lại, mỗi gia tộc sẽ trả cho mỗi vị mười vạn nguyên thạch coi như là bù lại nguyên lực đã tiêu hao của các vị!

Một trăm vị tu nguyên giả nghe xong chỉ nghiêng đầu nhìn nhau một lần rồi nhìn thẳng bức tường mà đồng loạt hét to “chúng tôi sẽ cố hết sức, có thể”

Nhưng lại khiến cho tứ gia chủ đang ngồi trên ghế gần bàn gỗ, thân lại run khiến ghế cũng run trong sắc mặt tái mét, cùng lỗ tai như muốn thủng màng nhĩ, mặc dù lúc này toàn thành đã không còn rung rắc hay động đất gì nhưng chỉ nhìn nhau trong tiếng ho khan của Tiêu Xương gia chủ

Chỉ là lúc này phía ngoài trên nóc tòa thư viện, ngay mặt nền tầng ba chính giữa nơi nhìn thấy bốn viên đá được gắn phía trong trên trần nơi tứ gia chủ ngồi xuyên ra ngoài

Chỉ thấy những đường liên kết từ bốn viên đá đã rực sáng, ánh sáng thuần khiết đang cùng bắn thẳng lên không trung mà tỏa ra bốn đường sáng tỏa sắc đỏ, nâu, xám, xanh lá theo hình chữ U thẳng dưới, không cong, méo nếu nhìn thẳng từ cổng thành không dóng tới tòa thư viện còn có thể nói nó là nửa hình vuông vì còn thiếu một đường để thành hình vuông thật sự, và lúc này, tất cả mọi người đang có mặt trong Thành Vị Thanh đều chưa nhìn thấy nhưng cũng đã có rất nhiều ánh mắt nhìn tới

Và ngay tại bốn góc, phía ngoài Thành Vị Thanh không biết đã đứng đây lúc nào một vị tu nguyên giả nơi một góc thành đang nhìn tới không trung tòa thư viện khi trong thấy bốn đường sáng đã bắn ra thì liền xoay thân lại mà nhìn nơi mỗi người đang đứng trong hai tay nhắc lên đã bao phủ thủy nguyên lực mà hướng tới viên đá xanh da cũng chưa phát sáng đang được cắm vào mặt phẳng trên tầng đá to đặt nơi mặt đất phía ngoài nơi một góc thành mà chạm thủy nguyên lực vào liền đó là một đường sáng tỏa ánh thủy

Trong ánh nhìn của rất nhiều ánh mắt trong thành cũng đã nhìn thấy từ nơi bốn góc phía ngoài thành đang bắn tới bốn đường sáng tỏa ánh thủy mà hướng thẳng nơi bốn đường sáng tỏa tứ sắc đã bề ra nơi không trung tòa thư viện mà liền kết ngay đoạn kim nối thủy và thủy nối mộc tạo thành một hình ngũ giác do năm hệ nguyên lực liên kết với nhau

Liền trong ánh nhìn của tất cả mọi người trong thành nhìn lên đó chính là một màn chắn ngũ sắc đã bắt đầu từ nơi không trung tòa thư viện do bốn đường sáng tứ sắc men theo bốn đường sáng thủy đã bắn tới mà cùng lan tỏa ra nơi tầng đá đặt viên đá xanh da phía ngoài bốn góc thành mà bao phủ khắp trên không, thành một màn chắn ngũ sắc hình mái nhà nhỏ cao chính giữa chệch đôi hai bên

Khiến cho khắp trong ngoài thành lúc này đều tỏa ánh sáng lấp lánh trong màn đêm nơi một rừng cây bao quanh

Trong tiếng bước chân phía trong tòa Thư Viện Vị Thanh vang lên, nơi tầng ba nam tử mang giáp vàng lúc này đã tiến lên mà hướng tứ gia chủ đang ngồi trong liền báo “các vị gia chủ kết giới đã hình thành”

Chỉ là mọi người trong thành không phải tất cả đều mừng rỡ khi thấy kết giới ngũ sắc tỏa xuống mà hòa vào cùng những viên đá phát sáng trong thành càng thêm lung linh, huyền ảo vì đoán được điều gì đang xảy ra, nếu không tứ gia tộc cũng sẽ không kích hoạt kết giới phòng thủ thành

Nhưng tất cả đều đang hướng ánh mắt về hướng tây bắc thành cũng là nơi Thanh Phong Phái đang xảy ra một trận chiến giữa các vị tu nguyên giả, nhưng đã trở lại màn đêm u tối, mặc cho ánh trăng đang chiếu xuống nhưng mọi người nơi Thành Vị Thanh cũng không thể nhìn rõ nơi đó đang như thế nào nhưng vẫn tiếp tục nhìn tới

Thanh Phong Phái lúc này đã trở nên tan hoang trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả Kiền Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn phía trên không đang nhìn xuống mảnh đất đã hứng chịu đòn công kích tiếp theo của Hội trưởng Vu Chí mà vài lấp mọi thứ, ngoại trừ mấy gian nhà tranh nơi Dược Viên

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: “Có Ai Còn Sống”

Và nơi “Thanh Phong Điện” cũng đã đổ vỡ thành một đồng vật liệu, từ trong đó bóng dáng một lão giả đầu tóc đã bạc lẫn rồi bởi đã hắc vắng một vài mảnh đang che lấp mà tựa vào một vài tảng đá to mà đứng lên trong thân hơi run nhìn tới nơi hai tòa tháp “Thanh Phong Khỉ” cùng “Thanh Phong Các” đang lung lay sắp đổ rồi lại xuyên tới các viên được dựng quanh đại điện theo lối hình cung đường tròn mà lặng nói:

“Mọi thứ đã hoang tàn”

Mà gần đầu nhìn Hội trưởng Vu Chí đã từ trên không trung xuống tới trong quả cầu lõi to dùng đã gần chạm mạnh vào mặt đất chỉ còn cách mấy chục cen nơi chệch ra ngoài các viên giữa hai tòa tháp đã đổ sụp từ trên xuống trong lõi nguyên lực tàn nát ra toàn bộ Thanh Phong Phái vốn đã hoang tàn trong hai câu nói một nhỏ, một thều thào đang vọng ra từ “Thanh Phong Khỉ”:

“Ngày đó tới rồi sao”

“Nhưng lại kéo theo nhiều người như vậy”

Cũng như cái bay ngược trở lên của Hội trưởng Vu Chí khi mà quả cầu lõi đã đâm mạnh xuống mặt đất tạo ra một tiếng nổ lớn vọng tới Thành Vị Thanh đều nghe rõ cùng cặp mắt kinh hãi của “Hỏa Hải Ly” do Hộ pháp Hình Cung hóa thành đang tung tăng nơi “Kim Viên” khi nghe thấy tiếng nổ mà nhìn tới liền trong thấy những tia sét đang bắn mạnh ra các viên cũng như xung quanh mà nói nước rút “lõi lực của Hội trưởng, chạy” lõi chưa dứt Hộ pháp Hình Cung đã trở lại thân hòa thể mà lao nhanh lên không trung lại

Trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn phía trên không nhìn xuống, chỉ thấy một đám lôi từ nơi quả cầu lôi đã lan tỏa mà bao phủ toàn bộ Thanh Phong Phái cũng như đánh bay hết năm pháp quyết còn đọng lại nơi năm viên ngoại trừ “Được Viên” và tạo thành một hố sâu, rực tia sét

Âm i chạy trong lòng lan ra xung quanh rồi bắn lên trên mặt đất tầng tầng tia sét khiến cho mặt đất liền tách ra thành nhiều mảnh mà bay lên không rồi lại rớt xuống tạo thành những âm thanh hỗn loạn va chạm liên hồi, trong những tia sét tàn phá mãnh liệt mọi thứ khi nó tiếp tục lan ra tạo thành địa chấn

Cùng một trận động đất mạnh hơn trước, làm rung rắc mạnh Thành Vị Thanh thêm lần nữa trong rất nhiều kiến trúc trong thành đã đổ sập mà vỡ vụn nhiều nơi cùng sự hoảng loạn lẫn kinh sợ càng tăng thêm của mọi người trong thành

Ngay tòa Thư Viện Vị Thanh lúc này bốn đội binh đang bao quanh cũng bị chấn cho đổ ngã, thân mạng giáp bạc, giáp vàng và vào nhau kêu ken két nhưng lại chưa thể đứng vững lại được cũng khiến cho đội hình đang ngay thẳng đã không còn ra hàng, ra lối gì

Phía trong tòa Thư Viện Vị Thanh, tầng thứ ba

Nơi tứ gia chủ đang ngồi quanh bàn cũng đang kinh sợ mà cảm nhận trận động đất mạnh làm rung chuyển cả Thành Vị Thanh khiến sắc mặt tứ gia chủ biến hẳn khi mà những âm thanh va đập đã vang khắp tòa thư viện cũng như trong tầng ba này, đó chính là tiếng vang của những ngọc giản được đặt trên hai cái kệ gỗ đang rớt xuống mặt nền rất nhiều mà tạo ra tiếng động nhưng cũng lúc này giọng của tứ gia chủ đã hết lớn vọng khắp tầng ba khi mà trận động đất mạnh vẫn chưa ngừng:

- Mau triển khai phòng thủ, các vị tu nguyên giả!

Chỉ là một trăm vị tu nguyên giả đang chia ra hai mươi năm vị cùng đứng nơi một bức tường trong tầng ba đồng loạt trả lời:

- Mười vạn nguyên thạch, bốn vị gia chủ!

Khiến cho Nghê Thành gia chủ, Phiêu Lãng gia chủ, Hàn Tuyên gia chủ chỉ biết nhìn nhau trong ánh mắt do dự nhìn nhau mà im lặng trong hai tay đều nắm chặt cùng sự rung rắc mạnh vẫn đang diễn ra

Chỉ là Tiêu Xương gia chủ nắm quả chuông mà gõ mạnh cùng tay đập mạnh vào bàn đang không run chút nào, hét lên, nói vài chữ trong ánh mắt quét về ba gia chủ còn lại:

- Được, ta đồng ý!

Khi lão dứt lời một trăm vị tu nguyên giả liền bùng sáng hệ năng lượng nắm giữ nơi hai tay đang nhấc lên mà áp vào viên đá phát sáng, mặc dù vẫn âm vang câu nói tiếp theo của Tiêu Xương gia chủ “mười vạn nguyên thạch do bốn gia chủ trong thành chi trả”

Khiến ba gia chủ còn lại sắc mặt lại xám xịt nhìn nhau nhưng không nói gì, trong khi đó, bức tường thư viện phía sau

Phiêu Lãng gia chủ lại được gắn toàn bộ hai mươi năm viên đá đỏ, Nghê Thành gia chủ lại được gắn hai mươi năm viên đá nâu, cũng như đối diện, Hàn Tuyên gia chủ lại được gắn hai mươi năm viên đá xanh lá, Tiêu Xương gia chủ lại được gắn hai mươi năm viên đá xám

Chỉ thấy, hai mươi năm tu nguyên giả phía sau Phiêu Lãng gia chủ đều nắm giữ Hòa hệ mà bùng phát hỏa nguyên lực nơi hai tay đang chạm vào viên đá đỏ

Liền viên đá đỏ đã phát ra ánh sáng đỏ rực nơi hai mươi năm viên trong sự liên kết lại với nhau mà bắn thẳng lên trần tòa thư viện nơi hai mươi năm viên đá đỏ cũng được gắn trên trần khiến chúng liên sáng rực ánh đỏ nhưng lại không ngừng ở đó mà liên liên kết lại lan tới viên đá đỏ trên trần, ngay chỗ Phiêu Lãng gia chủ đang ngồi khiến nó liên sáng rực ánh đỏ

Nơi một trong bốn viên đá được gắn ngay chính giữa trần tầng ba tòa thư viện mà phía ngoài nóc tòa thư viện này cũng nhìn thấy bốn viên đá

Và ba bức tường còn lại cũng đều như vậy khi mà phía sau Nghê Thành gia chủ chính là hai mươi năm viên đá nâu đã được áp vào thổ nguyên lực liền theo thể cũ lan tới viên đá nâu trên trần ngay chỗ Nghê Thành gia chủ đang ngồi

Cũng như bức tường phía sau Tiêu Xương gia chủ chính là hai mươi năm viên đá xám cũng được hai mươi năm tu nguyên giả chạm hai tay mà bùng phát kim nguyên lực tỏa ánh xám mà cũng theo thể cũ lan tới viên đá xám trên trần ngay nơi Tiêu Xương gia chủ đang ngồi

Và bức tường phía sau Hàn Tuyên gia chủ chính là hai mươi năm viên đá xanh lá đang được mộc nguyên lực chạm vào mà lan tỏa theo thể cũ tới viên đá xanh lá gắn trên trần ngay nơi Hàn Tuyên gia chủ đang ngồi cạnh bàn

Nhưng lúc này, tứ gia chủ cũng đã ngẩng đầu nhìn lên trần tầng ba tòa thư viện được gắn bốn viên đá như là ứng với bốn vị trí đang ngồi của bốn lão cũng như ứng với bốn hệ trong hệ cơ bản, chính là Hỏa, Thổ, Kim và Mộc

Chỉ là thật sự khiến cho tứ gia chủ phải há hốc mồm chính là bốn viên đá lại đang bắn ra một đường quang sáng màu của hệ mà liên kết lại với nhau như trong lần đầu tiên bốn gia chủ nhìn thấy mà lầm bầm trong ngạc nhiên lẫn chút gì đó hơi không hiểu:

- Đây là kết giới phòng thủ!

Nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào viên đá đỏ đã liên kết với viên đá nâu, từ viên đá nâu lại liên kết với viên đá xám nhưng từ viên đá xám lại không liên kết với viên đá xanh lá mà là từ viên đá xanh lá đã liên kết với viên đá đỏ

Và liên kết này được liên kết với nhau bằng một đường thẳng tròn theo màu sắc của viên đá này bắn tới viên đá kia

Chỉ là từ gia chủ khi trong thấy vậy thì thở hắt ra một hơi, trong cái nhìn của ba gia chủ khác đang hướng vào Tiêu Xương gia chủ mà gật đầu

Trong Tiêu Xương gia chủ mắt đã khẽ nhắm lại trầm giọng mà vang nơi tầng ba tòa thư viện đang im lặng trong ánh sáng nơi bốn hệ nguyên lực đang tỏa khắp:

- Mong các vị tu nguyên giả duy trì đến khi đám tu nguyên giả lúc này đánh xong trận chiến, xong việc ta cùng ba vị gia chủ còn lại, mỗi gia tộc sẽ trả cho mỗi vị mười vạn nguyên thạch coi như là bù lại nguyên lực đã tiêu hao của các vị!

Một trăm vị tu nguyên giả nghe xong chỉ nghiêng đầu nhìn nhau một lần rồi nhìn thẳng bức tường mà đồng loạt hét to “chúng tôi sẽ cố hết sức, có thể”

Nhưng lại khiến cho tứ gia chủ đang ngồi trên ghế gần bàn gỗ, thân lại run khiến ghế cũng run trong sắc mặt tái mét, cùng lỗ tai như muốn thủng màng nhĩ, mặc dù lúc này toàn thành đã không còn rung rắc hay động đất gì nhưng chỉ nhìn nhau trong tiếng ho khan của Tiêu Xương gia chủ

Chỉ là lúc này phía ngoài trên nóc tòa thư viện, ngay mặt nền tầng ba chính giữa nơi nhìn thấy bốn viên đá được gắn phía trong trên trần nơi tứ gia chủ ngồi xuyên ra ngoài

Chỉ thấy những đường liên kết từ bốn viên đá đã rực sáng, ánh sáng thuần khiết đang cùng bắn thẳng lên không trung mà tỏa ra bốn đường sáng tỏa sắc đỏ, nâu, xám, xanh lá theo hình chữ U thẳng dưới, không cong, méo nếu nhìn thẳng từ cổng thành không dóng tới tòa thư viện còn có thể nói nó là nửa hình vuông vì còn thiếu một đường để thành hình vuông thật sự, và lúc này, tất cả mọi người đang có mặt trong Thành Vị Thanh đều chưa nhìn thấy nhưng cũng đã có rất nhiều ánh mắt nhìn tới

Và ngay tại bốn góc, phía ngoài Thành Vị Thanh không biết đã đứng đây lúc nào một vị tu nguyên giả nơi một góc thành đang nhìn tới không trung tòa thư viện khi trong thấy bốn đường sáng đã bắn ra thì liền xoay thân lại mà nhìn nơi mỗi người đang đứng trong hai tay nhấc lên đã bao phủ thủy nguyên lực mà hướng tới viên đá xanh da cũng chưa phát sáng đang được cắm vào mặt phẳng trên tầng đá to đặt nơi mặt đất phía ngoài nơi một góc thành mà chạm thủy nguyên lực vào liền đó là một đường sáng tỏa ánh thủy

Trong ánh nhìn của rất nhiều ánh mắt trong thành cũng đã nhìn thấy từ nơi bốn góc phía ngoài thành đang bắn tới bốn đường sáng tỏa ánh thủy mà hướng thẳng nơi bốn đường sáng tỏa từ sắc đã bẻ ra nơi không trung tòa thư viện mà liên kết ngay đoạn kim nối thủy và thủy nối mộc tạo thành một hình ngũ giác do năm hệ nguyên lực liên kết với nhau

Liền trong ánh nhìn của tất cả mọi người trong thành nhìn lên đó chính là một màn chắn ngũ sắc đã bắt đầu từ nơi không trung tòa thư viện do bốn đường sáng từ sắc men theo bốn đường sáng thủy đã bắn tới mà cùng lan tỏa ra nơi tầng đá đặt viên đá xanh da phía ngoài bốn góc thành mà bao phủ khắp trên không, thành một màn chắn ngũ sắc hình mái nhà nhô cao chính giữa chệch đôi hai bên

Khiến cho khắp trong ngoài thành lúc này đều tỏa ánh sáng lấp lánh trong màn đêm nơi một rừng cây bao quanh

Trong tiếng bước chân phía trong tòa Thư Viện Vị Thanh vang lên, nơi tầng ba nam tử mang giáp vàng lúc này đã tiến lên mà hướng tứ gia chủ đang ngồi trong liền báo “các vị gia chủ kết giới đã hình thành”

Chỉ là mọi người trong thành không phải tất cả đều mừng rỡ khi thấy kết giới ngũ sắc tỏa xuống mà hòa vào cùng những viên đá phát sáng trong thành càng thêm lung linh, huyền ảo vì đoán được điều gì đang xảy ra, nếu không tứ gia tộc cũng sẽ không kích hoạt kết giới phòng thủ thành

Nhưng tất cả đều đang hướng ánh mắt về hướng tây bắc thành cũng là nơi Thanh Phong Phái đang xảy ra một trận chiến giữa các vị tu nguyên giả, nhưng đã trở lại màn đêm u tối, mặc cho ánh trăng đang chiếu xuống nhưng mọi người nơi Thành Vị Thanh cũng không thể nhìn rõ nơi đó đang như thế nào nhưng vẫn tiếp tục nhìn tới

Thanh Phong Phái lúc này đã trở nên tan hoang trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn phía trên không đang nhìn xuống mảnh đất đã hứng chịu đòn công kích tiếp theo của Hội trưởng Vu Chí mà vui lập mọi thứ, ngoại trừ mấy gian nhà tranh nơi Dược Viên

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: “Ta Lấy Bằng Nguyên”

Khiến cho cả đám tu nguyên giả phải chuyển ánh mắt tới mà ngạc nhiên khi thấy mấy thân ảnh đang nhấc bước quanh mấy gian nhà tranh mà từ giọng nói không tin xen lẫn bất ngờ:

“Sao chỗ đó không bị gì?”

“Đòn công của Hội trưởng cũng không bị gì?”

Đặc biệt là Vũ Phiến Chất đang bay phía trên nơi Dược Viên nhìn xuống năm thân ảnh ngập trong nghi hoặc mà tự nói:

- Không thể nào là tên tu nguyên giả cấp Huyệt này, hẳn không thể nào đón đỡ được thể công của ta huống chi là tên Vu Chí đã tới cấp Thê!

Dứt lời Vũ Phiến Chất lại không chú ý tới Ngũ Hải, Thủy Phong, cùng Vũ Thiên và Tiểu Bạch, mamút thú của hắn đang loanh quanh nơi đồng đồ nát gần mấy gian nhà tranh mà Vũ Phiến Chất đã chuyển hướng sang nhìn tới bằng ánh mắt nghi ngờ đang ngầm đoán:

- Chẳng lẽ có tên nào đang trốn trong mấy gian nhà tranh sao, nhưng mà nhìn xuống ta làm gì có thấy ai!

Khiến cho Vũ Phiến Chất lại xoáy cặp mắt của mình để nhìn sâu vào trong mấy gian nhà tranh như muốn nhìn thấu xem trong đó có ai không mặc cho ánh mắt của đám tu nguyên giả còn lại cũng đang nhìn tới bằng hai mắt như muốn nổ tung trong khó hiểu mà hỏi lẫn nhau

Nhưng Hội trưởng Vu Chí đã thôi nhìn Thanh Phong Phái đã không còn gì mà chuyển ánh mắt sang Vũ Phiến Lương môn chủ cũng đang nhìn tới nơi mấy gian nhà tranh mà kinh ngạc rồi nghi ngờ rồi như nhớ ra điều gì mà chuyển sang hoảng sợ khi nhìn Tiểu Bạch đang là đứa bé lí lắc trên đầu mamút thú mà lăm bằm có chút khó tin: “chẳng lẽ là lão già đó?”

Và rồi hình ảnh Diệc lão như hiện rõ trong đầu Vũ Phiến Lương môn chủ, mặc dù lúc này câu nói của Hội trưởng Vu Chí đã vọng tới mà liền giật mình nhìn sang:

- Phiến Lương, Băng Nguyên đâu!

Cũng khiến cho toàn bộ tu nguyên giả của Vũ Phiến Môn cùng Kiên Văn Hội đều nhìn tới Hội trưởng Vu Chí như muốn rót hàm ra ngoài không thể nói nên lời mà đồng loạt nhìn xuống dưới mặt đất nơi Thanh Phong Phái đã thành bình địa trong câu nói của Vũ Phiến Lương môn chủ đã trả lời tình bơ:

- Nó nằm trong tay một nữ đệ tử của Thanh Phong Phái!

Khiến cho Hội trưởng Vu Chí cặp lông mày liền chau như xoắn lại mà “ừ” một tiếng nhưng kìm nén mà hỏi tiếp trong lạnh lẽo: “ngươi đang nói giỡn với ta sao?”

Chỉ là Vũ Phiến Lương môn chủ lại càng run lên mà lắc đầu rồi gật đầu liên tục cho đến khi vài chữ của Hội trưởng Vu Chí vang lên cùng liếc về hắn rồi chuyển tới Vũ Phiến Chất mà găm gặt dữ:

- Lương, Chất hai ngươi đang giỡn với ta!

Khiến cho Vũ Phiến Chất đã nhìn tới mà lắc đầu rồi hướng đám trưởng lão của môn mà hét to nhưng vẫn đứng trên không mấy gian nhà tranh mà nhìn xuống:

- Các vị trưởng lão mau xuống đó lục tìm Băng Nguyên!

Khiến cho đám trưởng lão của Vũ Phiến Môn phải ngờ ngạc nhìn nhau mà cùng nhìn xuống mảnh đất phía dưới do dự khi thấy rất nhiều những tia nguyên lực đang từ nơi mặt đất bắn lên trên rồi lan tỏa ra xung quanh mà nhanh chóng tan biến đi rất nhiều

Chỉ là lúc này từ dưới nơi mảnh đất đã hoang tàn mà đất đá vùi lấp cùng cây cối, Lý Dương chương môn đã bay thẳng lên rất nhanh

Trong ánh mắt đã nhìn Lý Dương chương môn của đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn mà Vũ Phiến Lương môn chủ liền nói nhỏ “Lý Dương, vẫn còn chịu được đòn công kích của tên Vu Chí sao?”

Mặc dù lúc này Lý Dương chương môn đã mang thương tích không nhẹ đập không rất nhanh lên thẳng không trung tới tận đám mây đang che khuất mà tay phải đã nắm mạnh

Cùng lúc, nơi Phương Viên đã thành một đồng hoang tàn đang bắn ra bốn thân ảnh nữ bay tới nơi đại điện trên không trung mà ngừng lại, đứng vẫn trên không bằng một mặt kính thủy và cũng đã hiện rõ ra là ai đó chính là Lam Nguyệt trưởng lão cùng Phương Nguyệt, Phù Hiểu, Nghệ Tuyết

Nhưng lúc này có vẻ như bốn người cũng đều đã bị thương nghiêm trọng, chỉ là lại đang không để ý mà cùng nhìn tới Lý Dương chương môn trong một vài ánh nhìn của đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn, đặc biệt là Vũ Phiến Lương môn chủ

Chỉ là nơi Hoàng Viên lại đang có hai thân ảnh cũng bay tới cạnh Lam Nguyệt trưởng lão trong tình trạng cũng đầy thương tích, hai nam tử này chính là Tổng Tân cùng Hoàng Phong chỉ là hai người khỏe nhất lại hơi đỏ trong ánh nhìn của Phù Hiểu, Nghệ Tuyết

Còn Phương Nguyệt lại đang nhìn xuống Dược Viên nơi mấy thân ảnh đang loay hoanh trong tiếng lăm bằm của Tổng Tân cùng Hoàng Phong đã run lẩy bẩy: “trưởng lão đã che chắn cho bọn ta mà đã ...”

Chỉ là hai người đã ngừng mà không nói nữa trong ánh nhìn đầy lửa giận về phía đám tu nguyên giả của Vũ Phiến Môn cùng Kiên Văn Hội đang một nửa nhìn mấy người một nửa nhìn Lý Dương chương môn đã thu tay lại cùng giọng hiếu kỳ của Hội trưởng Vu Chí:

- Là Thanh Phong Cảnh sao!

Trong khi Lý Dương chương môn đã nhìn xuống dưới chân mình cũng là một khoảng không chỉ là Lý Dương chương môn lại bay ở trên gần đám mây đang tách ra còn đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn cũng đang bay ở dưới mà nhìn lên

Một mảnh đất phía trên đám mây đang dần hiện ra trong ánh mắt mọi người, khiến cho ánh trăng đang chiếu xuống liền bị che khuất đi, đêm đen lại phủ lấy

Nhưng lúc này, Phương Nguyệt cùng Vũ Phiến Chấn vẫn đang từ trên không trung Được Viên nhìn xuống nhưng lại mang theo ánh mắt nghi hoặc của Vũ Phiến Chấn lần đề phòng vì sợ

Nơi mấy căn nhà tranh vẫn còn nguyên vẹn, gần quanh đó đã vọng lên tiếng gọi của một đứa bé trong trẻo trong mấy thân ảnh đang loay hoay mà gọi ai đó

“Thiên ca, Thiên ca”

“Sao phía ngoài kia lại đổ gãy nhiều vậy Thiên ca”

Và đúng là như vậy, khi mà cách mấy gian nhà tranh của Được Viên cũng đã giống như các viên khác trong tiếng bước chân của Vũ Thiên, Ngử Hải, Thùy Phong cùng với nhị thú của Vũ Thiên đang nhắc bước nhìn ba khu thảo được đã tan hoang rồi hướng quanh

Trong giọng của ba người cùng vang lên lần chút không tin với những gì đang diễn ra:

- Chuyện này là sao, phải gặp chuyện rồi sao!

Tiểu Bạch đang là đứa trẻ vẫn lí lắc phía sau mà nắn nắn tay, môi mím chặt, mắt nhắm nghiền cùng ngây thơ nhìn quanh không biết tại sao mọi thứ lại tan hoang phía sau chính là mamút thú nó cũng đang theo sau

Trong giọng tự nói của Ngử Hải, Thùy Phong nhìn lên trên mà trầm trách:

- Đám tu nguyên giả phía trên, chính bọn chúng đã tấn công Thanh Phong Phái!

Nhưng ba người lại không thể nào nhìn thấy các viên khác vì mọi thứ bây giờ, xung quanh đều đã hỗn hợp đất, đá, cây cối đều nhô lên:

- Mọi thứ đều ngổn ngang thế này, sao lại như vậy!

Trong câu nói ngờ ngạc của Vũ Thiên, tiếp chính là câu hỏi của Tiểu Bạch đã bay lên trên mà ngồi trên đầu mamút thú hỏi: “mamút, mày có biết chuyện gì đang xảy ra không”

Khiến cho mamút thú phải dùng vòi hướng Tiểu Bạch mà vuốt vuốt trong chân giậm đầu lắc và trong câu nói tiếp theo của Ngử Hải, Thùy Phong:

- Mọi người trong phái đều đã bị chôn vùi hết rồi nhưng chúng ta sao lại không bị sao!

Dứt câu đó lại khiến cho Ngử Hải, Thùy Phong cùng Vũ Thiên liền giật mình như nhớ ra điều gì mà đứng lại, xoay người lại nhìn mấy gian nhà tranh trong hiểu ra chút ít: “Diệt lão, là Diệt lão đã ngăn cản”

Trong khi đó, Hội trưởng Vu Chấn vẫn bay trên không trung ở giữa Thanh Phong Phái đã hoang tàn mà nhìn tới mảnh đất, trên Lý Dương chương môn cách một khoảng ngắn đã hiện ra rõ ràng mà lầm bầm: “tên Đại trưởng lão Thanh Chiến chắc ở trên đó”

Rồi liền chuyển đến Vũ Phiến Lương môn chủ hét to “Phiến Lương, Băng Nguyên nằm trong tay tên nào”

Trong cái giật mình tiếp theo của Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn tới miệng hơi liếc nhìn về Phương Nguyệt đang đứng cạnh Phù Hiểu, Nghệ Tuyết đang nhìn mảnh đất phía trên không trung mà lại ngậm chữ nhưng không đợi hẳn nói ra chữ nào thì mảnh đất phía trên Lý Dương chương môn đã vọng ra hai giọng trước sau cùng vang, trước khoảng năm mươi, sau khoảng tám mươi:

- Lý Dương, sao lại đánh tan đám mây che chắn ... phía dưới sao lại tan hoang, đám tu nguyên giả này!

“Lý Dương, con bị thương rồi sao”

Khiến cho toàn bộ tu nguyên giả đều nhìn lên mảnh đất mà mở to mắt nhìn nhưng chỉ thấy được đám đất mà không thể thấy được phía trên mặt đất của mảnh đất hình chữ nhật có thể che phủ cả một nửa Thanh Phong Phái

Nhưng phía trên mảnh đất này lại có rất nhiều những tòa kiến trúc độc đáo và kỳ lạ được dựng trên những ngọn núi nhỏ xen lẫn quanh những lùm cây, ngọn cỏ cùng thác nước nhưng lại tuyệt nhiên không có bất kỳ một loài động vật nào

Chỉ là lúc này từ những tòa kiến trúc đang bay ra mà hướng xuống nơi Lý Dương chương môn, trong giọng thì thầm của Hội trưởng Vu Chấn có chút luyến tiếc lẫn cơ hội khi nhìn mảnh đất mà như xuyên qua nhìn thấy phía trên:

- Đây chính là Thanh Phong Cảnh, thật rộng, phong cảnh hữu tình nếu đem về Kiền Văn Hội chúng ta thì thật tốt!

Dứt lời Hội trưởng Vu Chi lại chuyển ánh mắt tới Lý Dương chương môn mà nhìn một trung niên, một lão giả đang bay cạnh cũng như chưa tới bốn mươi tu nguyên giả, có lẽ cũng là trưởng lão còn lại của Thanh Phong Phái đang bay hai bên cũng hơi cúi xuống mà nhìn đám tu nguyên giả của Kiền Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn đang nhìn lên

Trong giọng nói của Lý Dương chương môn đã âm vang:

- Đại trưởng lão, sư phụ, Kiền Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn lại liên thủ tàn phá Thanh Phong Phái mà không có một lý do gì!

Trong khi hai người bay cạnh Lý Dương chương môn, một chính là Đại trưởng lão Thanh Chiến, và lão giả còn lại chính là Cự chương môn Lê Rít

Nhưng trong cái gật đầu của Đại trưởng lão Thanh Chiến ánh mắt lại nhìn Hội trưởng Vu Chi đang bay dưới mình cũng đang nhìn mình mà ánh mắt âm trầm sau khi đã nhìn dưới mặt đất nơi Thanh Phong Phái đã hoang tàn mà giọng hơi lạnh trong trầm:

- Vu Chi, người đang có ý gì khi mà lại kéo tới đây phá tan hoang Thanh Phong Phái!

Mặc dù, Cự chương môn Lê Rít lại đang hỏi Lý Dương chương môn vài câu không liên quan trong nét mặt đã nhăn cang nhăn cùng cặp lông mày hơi rũ xuống khi nhìn phía dưới:

- Lý Dương, sao không gọi bọn ta ra sớm hơn, mà lại để tới nông nỗi này, Thanh Phong Phái đã tan hoang!

Trong câu trả lời của Lý Dương chương môn có phần khó nghe nhưng cũng thập phần bất đắc dĩ khi đang hướng ánh mắt nhìn Lam Nguyệt trưởng lão và vài đệ tử còn sót lại:

- Sư phụ, không kịp, bọn chúng đánh quá nhanh không kịp trở tay, trưởng lão cùng đệ tử còn lại trong phái đã không còn ai, ngoài!

Nhưng lại ngừng khi mà Hội trưởng Vu Chi đang quét ánh mắt tới ba người mà không hề để ý tới đám trưởng lão cạnh bên trong câu nói thập phần khó nghe:

- Ta tới để lấy Băng Nguyên, chỉ cần giao ra Băng Nguyên ta sẽ rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Bắt Lấy Đại Thú

Khiến cho Vũ Phiến Lương môn chủ không khỏi giật mình mà chuyển ánh mắt tới Hội trưởng Vu Chi mà tay chỉ nhanh tới Phương Nguyệt cùng giọng trong không muốn:

- Vu Chi hội trưởng, Băng Nguyên đang nằm trong tay nữ tử đó!

Nhưng hần vừa dứt lời đã khiến cho toàn bộ tu nguyên giả đứng trên không đều nhìn tới Phương Nguyệt khiến cho hai tay nàng liền nắm chặt lấy Phù Hiệu cùng Nghệ Tuyệt, mặc dù lúc này cả sáu người đang đứng cạnh trên không trung đều hơi run khi bị nhiều ánh mắt tu nguyên giả không thiện ý nhìn tới

Cũng là lúc, Lam Nguyệt trưởng lão đã bay tới mà chắn trước nhìn chăm chăm Hội trưởng Vu Chi đề phòng, chỉ là Hội trưởng Vu Chi đã cười khàng khặc mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ trong giọng lạnh lẽo:

- Phiến Lương, lúc này mới nói người không thấy trẻ sao!

Chỉ là câu nói chưa dứt trong sự bất ngờ của tất cả tu nguyên giả đã không còn thấy Hội trưởng Vu Chi đứng chỗ cũ dường như là bay nhanh tới Phương Nguyệt nhưng chỉ mới bước được mấy bước trên không thì đã nhấc tay hướng thẳng lên trên trong toàn thân lôi nguyên lực bùng phát sang Lôi thể, năm tay phải đã va chạm với cánh tay phải đã sang Thổ thể không biết là của ai, khiến cho nguyên lực hai hệ tan mất mà chấn lui đám tu nguyên giả đang bay không gần

Nhưng rất nhanh Hội trưởng Vu Chi cùng tu nguyên giả đang va chạm liền tách ra mà một bắn xuống dưới khoảng không, một bắn lên trên khoảng không hiện rõ ra chính là Đại trưởng lão Thanh Chiến giọng đã cang âm trầm vọng khắp nơi này:

- Vu Chi, người nói Băng Nguyên, nó đang nằm trong phái chúng ta!

Chỉ là Hội trưởng Vu Chi lại có chút sắc lạnh hơi ngẩn lên chút nhìn Đại trưởng lão Thanh Chiến phía trên khoảng không mà nói trong cười sảng sặc:

- Có thể là vậy, Thanh Chiến!

Vừa dứt lời lại hướng tứ hộ pháp cùng quét về hướng đám trường lão của Vũ Phiến Môn cũng như thành viên của Kiền Văn Hội mà nói nhanh rồi mới nhìn tới Đại trưởng lão Thanh Chiến mà tiếp:

- Tứ hộ pháp, Bằng Nguyên giao cho bốn người, còn các vị vậy đánh đám ở trên, tên này ta sẽ chặn!

- Được, hội trưởng!

Trong tiếng hét to của tứ hộ pháp liền bay nhanh vòng sang hướng Lam Nguyệt trường lão cùng bốn đệ tử đang kinh sợ trong lòng nhìn tới cùng ánh mắt có chút khó chịu của Vũ Phiến Lương môn chủ khi nhìn tứ hộ pháp đang bay gần hẳn đang bay đi mà đánh lắt đầu rồi nhìn tới Vũ Phiến Chất vẫn đứng trên không nơi Dược Viên nhưng đã hạ xuống gần mà hết lớn trong tay lại chỉ khi nhìn xuống đứa bé là Tiểu Bạch nơi mặt đất Dược Viên:

- Chết ca, mau bắt đứa bé đó nó chính là đại thủ chúng ta cần!

Trong một tiếng “hả” của Vũ Phiến Chất vẫn đang mãi nhìn mấy gian nhà tranh trong tò mò lẫn thắc mắc mà chuyển mắt nhìn tới Vũ Phiến Lương môn chủ rồi gật đầu khi đã trong thấy Hội trưởng Vuur Chí cùng tứ hộ pháp đang chuẩn bị tiếp một trận chiến

Mà liền chuyển sang Kim thể từ trên không mấy gian nhà tranh, chệch hướng mà bay xuống nơi Tiểu Bạch đang ngồi trêm trên đầu mamút thú loay hoay theo sau Ngừ Hải, Thủy Phong cùng Vũ Thiên trong nhanh chóng nên cũng không để ý tới mấy gian nhà tranh nữa:

- Đại thủ của ta!

Khi nhìn Tiểu Bạch vẫn đang lí lắc trên đầu mamút thú dùng tay gõ cốc cốc nhưng Vũ Thiên cùng Ngừ Hải, Thủy Phong đã kinh hoảng mà toàn thân khựng lại nhìn tới Vũ Phiến Chất đang cười đến soái hằm đã ập gần tới

- Lý Dương, ta sẽ chiến với lão!

Trong khi Vũ Phiến Lương môn chủ lại nhìn tới Lý Dương chương môn mà liền lao lên trong đám trường lão của môn cùng thành viên của Kiền Văn Hội nhìn nhau một lần rồi liền bay theo mà hướng lên trên đám trường lão của Thanh Phong Phái cũng như Cự chương môn Lê Rít cùng Lý Dương chương môn đang nhìn xuống mà thờ hắc ra một hơi:

- Sư phụ, bọn chúng muốn diệt phái chúng ta!

Trong câu nói của Lý Dương chương môn có chút gì đó quặn lòng mà nhìn cùng nghe tiếng hét của Vũ Phiến Lương đã tiếp vang lên:

- Lấy nhiều đánh ít, nhất định phải diệt hết đám Thanh Phong Phái này!

Trong thân đã chuyển sang thể của năm hệ thuộc hệ cơ bản của tất cả tu nguyên giả Kiền Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn mang theo khí thể hung hổ trong nguyên lực hướng lên và tiếng hét của Vũ Phiến Lương môn chủ đã tiếp:

- Tất cả khai pháp!

Nhưng trong tiếng nói nhỏ của Lý Dương chương môn hướng Cự chương môn Lê Rít:

- Sư phụ, người tới chỗ Lam Nguyệt mà ngăn chặn tứ hộ pháp, bọn họ cứ để đệ tử cùng đám trường lão lo!

Trong ánh nhìn của Cự chương môn Lê Rít nhìn Lý Dương chương môn nhưng rồi lại gật đầu mà nhìn thẳng tới tứ hộ pháp đang vây lấy Lam Nguyệt trường lão đang gắng sức chống đỡ bằng một hộp thủy vậy kính lấy năm người bảo vệ trong, trong khi Hội trưởng Vuur Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến lại chỉ đang nhìn nhau chưa ai động thủ

- Lý Dương, vậy thì cẩn thận!

Dứt lời chính là Cự chương môn Lê Rít toàn thân chuyển sang Thổ thể hai tay duỗi thẳng sang ngang trong ánh nhìn kinh hoảng của Vũ Phiến Lương môn chủ nhìn tới mà liền né xuống dưới khi thấy Cự chương môn Lê Rít hai cánh tay đã hóa thành hai thanh kiếm kim dài lao về phía mình nhưng đám trường lão Vũ Phiến Môn cùng Kiền Văn Hội đang lao lên thành đàn lại không kịp tránh liền bị cắt ngang thân

Nhưng Cự chương môn Lê Rít lại không để ý tới chục tên tu nguyên giả mà mình cắt ngang đang tan biến trong sự kinh sợ của những tên còn lại mà liền hướng thẳng tới tứ hộ pháp trong chớp mắt vài cái đã tới

Trong giọng lảm bảm của Vũ Phiến Lương môn chủ như đã nhận ra là ai:

- Cự chương môn Lê Rít!

- Tiến lên cho ta quét sạch Thanh Phong Phái những tên còn lại!

Nhưng rồi lại xoay người hét với đám tu nguyên giả đang bay phía sau trong kinh sợ nhìn chục tu nguyên giả bị quét trúng đang tan biến trong ánh mắt trắng dã

- Các ngươi đã khiến Thanh Phong Phái tan hoang, ta cũng muốn các ngươi phải tán xác ở nơi này!

Nhưng đáp trả Vũ Phiến Lương môn chủ chính là giọng lạnh mà rõ ràng của Lý Dương chương môn trong thân chuyển sang Mộc thể bùng phát mộc nguyên lực cùng khoảng bốn mươi vị trưởng lão cũng đã chuyển sang thể nguyên căn hướng tới đám trưởng lão của Vũ Phiến Môn cùng thành viên của Kiên Văn Hội cũng đã như vậy mà lao vào nhau đánh tới, né sau mà oanh tạc lẫn nhau

Khiến cho khoảng không phía dưới mảnh đất Thanh Phong Cảnh bùng sáng lên ánh sáng của ngũ sắc nguyên lực hòa vào nhau tạo thành những màu sắc xen lẫn trong ánh nhìn của mọi người nơi Thành Vị Thanh đang nhìn tới

Cũng như phía dưới nữa nơi Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến đang đối mặt mà tay nắm chặt lại vẫn nhìn chứ chưa đánh, cũng như cách xa hai người một khoảng trên không chính là Lam Nguyệt trưởng lão cùng Cửu chương môn Lê Rít đang đánh trả mà ngăn chặn tứ hộ pháp của Kiên Văn Hội trong ánh nhìn của bốn đệ tử chân truyền bay phía sau

Nhưng lúc này nơi Dược Viên cũng không bình yên khi mà Vũ Phiến Chất đã lao xuống tới cạnh Tiểu Bạch cùng mamút thú trong ánh mắt kinh hoàng của Vũ Thiên, Ngũ Hải cùng Thủy Phong khi trong thấy

“Tiểu Bạch” Trong tiếng gọi của Vũ Thiên chỉ kịp giơ tay rồi lại cùng Ngũ Hải, Thủy Phong chấn lui ra phía sau rồi ngẩn đầu nhìn nó khiến Tiểu Bạch vẫn đang là đứa bé ngồi trên đầu mamút thú liền nhìn hấn mà “hả” một tiếng trong khó hiểu rồi mới xoay đầu lại hơi ngẩn lên đã thấy Vũ Phiến Chất hai tay bao phủ kim nguyên lực trong thể đang cong thân bay trên không trên Tiểu Bạch một khoảng

- Ta sẽ bắt ngươi về môn!

Giọng của Vũ Phiến Chất đã vang lên trong cười hơi loạn nhìn Tiểu Bạch khi mà hai tay đã sắp tóm lấy hai bả vai nhỏ của Tiểu Bạch trong tiếng hét của nó “chú định làm gì cháu”

Cùng với nét mặt không hiểu của Vũ Thiên thân chuyển Băng thể định bay tới chỉ là hấn không thể cử động giống như nét mặt của Vũ Phiến Chất lúc này cũng đã đảo mắt liên tục nhưng không thể mở miệng ngoài tự nói trong lòng: “sao ta lại không thể cử động, nguyên lực của ta, ngay cả miệng cũng không thể mở ra, sao lại như vậy”

Vũ Phiến Chất cứ đứng khựng trên không như vậy trong dáng khi đang ngồi mà nhìn Tiểu Bạch đang trợn mắt, bệu ra, tay nhỏ của nó vỗ vào tay mình rồi lại xoay thân lại mà gõ đầu mamút thú “mamút, mau tiến lên trước” trong tiếng bước chân của mamút thú đã nhấc lên mà tiến bước về chéch sang bên Vũ Thiên đã trở lại thân bình thường cùng Ngũ Hải, Thủy Phong đang nhìn Vũ Phiến Chất như chú khi bị trấn trụ trên không lúc này, mặc cho Tiểu Bạch vẫn lí lắc nói:

- Ba ca, khi này đòi ôm Tiểu Bạch!

Trong hai tay nó đang nắm lấy hai cái ngà của mamút thú cùng với đó là thân ảnh Diệc lão đang dần hiện ra phía dưới Vũ Phiến Chất nhưng lại chéch lên trên trước mặt hấn trong khi lưng lại hướng năm cặp mắt đang nhìn tới

Diệc lão vừa mới hiện rõ trong ánh mắt kinh sợ lẫn đã run trong lòng của Vũ Phiến Chất như hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình khi trong thấy Diệc lão mà tự nói trong lòng “lão này là ai, ba hệ lúc này chắc chắn là do lão” chỉ là hấn lại không thể nói thành tiếng trong khi Tiểu Bạch đã chỉ tay lên trời nơi không trung mà hỏi Diệc lão bằng cặp mắt hiếu kỳ xen không hiểu:

- Diệc lão, người xem, bọn họ đang làm gì trên đó mà cứ bay qua bay lại đâm tới đâm lui rồi mất tiêu!

Trong cái xoay đầu của Diệc lão nhìn nó mà cười nhò khiến bộ râu cũng lay động trong tiếng gọi đồng loạt của Vũ Thiên, Ngũ Hải cùng Thủy Phong: “Diệc lão”, cũng trong cái gật nhẹ đầu của Diệc lão mà hai tay chấp ra phía sau, xoay thân lại nhìn Vũ Phiến Chất vẫn như chú khi, mặt trắng dã trong hoảng sợ tột cùng nhưng lại không thể cử động được mà nhìn đúng một lần rồi lại hướng phía trên không trung vẫn đang là một trận hỗn loạn giữa các tu nguyên giả giao chiến với nhau

Trong câu hỏi tiếp của Vũ Thiên đã vang sau Tiểu Bạch khi nhìn về nơi Lý Dương chương môn cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đang giao chiến vây quanh chính là đám trưởng lão của Thanh Phong Phái đang bị vây trong nhiều đánh ít bởi Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn nhưng lúc này lại có rất nhiều tu nguyên giả đang tiêu biến thành từng đốm nhỏ nguyên lực do từng hệ năng lượng nắm giữ:

- Diệc lão, bọn họ đang dần biến mất, nhưng lại không thấy tụ lại!

Trong cái gật đầu của Diệc lão có chút trầm buồn khi Vũ Thiên đang nhìn tới trong ánh mắt nhìn lên thờ một hơi lạnh trả lời:

- Tất cả bọn họ đều đã chết, đều đã tan biến vào trong cõi trời đất này, trả lại hệ năng lượng mà họ đã nắm giữ khi còn sinh mệnh và là một tu nguyên giả!

Diệc lão dứt lời đã không còn nhìn trên mà đã nhìn tới Vũ Phiến Chất vẫn co chân như cũ trước mặt mình không thể động, không thể nói, chỉ có thể dùng ánh mắt mà nhìn Diệc lão, nhưng Vũ Thiên thì lại thần thờ, mắt nhắm chiều lăm bắm lại vài chữ của Diệc lão “tan biến vào trong trời đất sao”

Hidden Content Hidden Content Hidden Content

Chỉ là Diệc lão vẫn tiếp tục lên tiếng khi ánh mắt vẫn nhìn Vũ Phiến Chất đang bấn loạn bởi những câu nói của Diệc lão cũng như trong hai mắt si ngốc

của Ngũ Hải cùng Thủy Phong còn Tiểu Bạch và mamút thú vẫn là cặp mắt ngơ nghe lẫn hiểu kỳ nhìn quanh

“Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn”

- Một Thê, Sáu Giác, cùng gần trăm Tứ Tượng tới Lục Tượng!

“Thanh Phong Phái”

- Ngoài Đại trưởng lão cấp Thê mới tiến, cùng Lê Rít, lão bạn đã đưa ta về đây, cùng Lý Dương và Lam Nguyệt cấp Giác thì không còn ai!

- Trận chiến này, phần thua đã nắm chắc, nhưng người!

Diệc lão nói tới đây lại ngừng trong cặp môi đã cử động được của Vũ Phiến Chất nhưng lại đang run cùng giọng khản đi mà hỏi: “lão là ai” mặc dù trong lòng lại đang lo sợ

Nhưng Diệc lão lại buột miệng trả lời Vũ Phiến Chất trong một câu trọc lóc: “ta là Diệc lão, chủ của Dược Viên trong Thanh Phong Phái này” nhưng khi đã nói xong Diệc lão lại có chút ngơ ngẩn và Vũ Phiến Chất lại tiếp tục không thể nói

Chỉ là Diệc lão đã nâng tay lên lòng bàn tay mở ra một tấm khiên tam sắc đã va mạnh vào Vũ Phiến Chất đang bị trấn trụ liền bay thẳng nhưng chưa cách chỗ cũ được bao xa thì Diệc lão lại xuất hiện trong một tấm khiên tam sắc liền tiếp tục va mạnh mà đập thẳng Vũ Phiến Chất từ trên không rớt thẳng xuống nơi mấy gian nhà tranh

Trong khi, Lý Dương chương môn đang nhìn quanh mà thều thào “các vị trưởng lão đều đã” mà ánh mắt nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đang cười cuồng loạn nói to trong khoái chí: “Lý Dương, đám trưởng lão của Thanh Phong Phái đã không còn ai, lão cũng nên đi theo chúng”

Khiến cho Lý Dương chương môn mắt hơi giật giật mà thân run không trả lời Vũ Phiến Lương môn chủ trong ánh nhìn của đám trưởng lão Vũ Phiến Môn cùng thành viên của Kiên Văn Hội cũng đã giảm gần nửa mà chỉ còn khoảng sáu mươi đang bao vây lấy Lý Dương chương môn vẫn lặng lẽ đứng im trong không trung nhìn tới nơi Lam Nguyệt trưởng lão cùng Cự chương môn Lê Rít đang chống đỡ tứ hộ pháp mà bảo vệ cho bốn đệ tử chân truyền đang thần thờ nắm chặt hai tay mà lẩm bẩm vài chữ: “Thanh Phong Phái chỉ còn lại vài người thôi sao”

Nhưng lúc này, Cự chương môn Lê Rít lại đang nhìn xuống Dược Viên trong lòng thầm nói “lâu rồi mới thấy Diệc lão” mặc dù đang va chạm cùng lúc ba hộ pháp đó là Hộ pháp Hình Cung, Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà cùng Hộ pháp Khả Thủy

Trong tiếng mắng của Hộ pháp Hình Cung khi bị ngăn chặn bởi một bức tường kim dày cộm mà cứng như đá không thể đánh thủng trong hai kiếm một quyền của mình “lão quỷ này từ đâu xuất hiện mà mạnh dữ”

Rồi lại nhìn tới Hộ pháp Viêm Họng đang bị bôm trong vũng nước của Lam Nguyệt trưởng lão mà chưa thoát ra được trong thế đóng băng và vũng nước lại hiện tiếp tục giữ lấy

Trong tiếng “hừ” lạnh của Hội trưởng Vu Chí đang chiến mất với Đại trưởng lão Thanh Chiến đang đảo mắt liên tục cùng vài cái ý nghĩ đang hiện ra

- Thanh Chiến, người nên đứng ngoài nhìn!

Hội trưởng Vu Chí đã tiếp bằng một câu lạnh trong cái châu mày của Đại trưởng lão Thanh Chiến mà trả lời bằng một câu khó chịu và không mấy dễ nghe:

- Vu Chí, ba chữ Đại trưởng lão của ta nên dán vào người!

Nhưng cùng lúc, Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến đã đồng loạt lắc thân chuyển sang Lôi thể cùng Thổ thể trong hai tay đã nắm lại mà phình to lên trong tiếng hét vọng khắp khoảng không Thanh Phong Phái của hai người khi va chạm:

“Hóa quyền”

Lôi lực cùng Kim lực từ hai người tản mát ra khiến cho mặt đất phía dưới lại một trận địa chấn tạo thành trận động đất mạnh tận mấy độ rít te, trong nét mặt sắc của hai người

Hai cánh tay lôi to dùng chạm với hai cánh tay kim to dùng trong chục giây rồi lại tách ra nhưng cũng khiến cho đám tu nguyên giả trên khoảng không cách xa cũng cảm nhận được nguyên lực đang tản tới mà hơi quay đầu sang nhìn

Trong khi, Lý Dương chương môn vẫn bay lơ lửng giữa vòng vây mà tạo một hộp mộc bao lấy lão vào trong để ngăn chặn đòn công kích của Vũ Phiến Lương môn chủ còn có chút sát thương còn đám tu nguyên giả của Kiên Văn Hội và Vũ Phiến Môn thì không thể nào đánh thủng được

Nhưng lại khiến cho Vũ Phiến Lương môn chủ càng thêm tức giận trong khi Lý Dương chương môn lại đang nhìn tới nơi trận chiến của Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến:

- Cảnh giới Thê là đây!

- Tứ hộ pháp, mau chóng lấy Băng Nguyên!

Trong khi Hội trưởng Vu Chu giọng đã âm vang trong gấp rút tuy vọng toàn cảnh nhưng lại hướng vào tứ hộ pháp đang giằng co với Lam Nguyệt trưởng lão, Cựu chương môn Lê Rít cùng một tiếng hét thứ hai đã vang lên trong thân Lôi thể bắt đầu thay đổi:

“Thế không?”

Hội trưởng Vu Chu dứt lời chỉ thấy thân lôi đang nhỏ như lúc bình thường liền bắt đầu phình to lên trở thành một người khổng lồ lôi trong lôi quang ngợp trời mà nhìn Đại trưởng lão Thanh Chiến trong lòng đang chút thay đổi nhưng rồi lại lạnh giọng:

“Thế không?”

Cùng với đó, chính là Đại trưởng lão Thanh Chiến thân thể liền cũng phình to giống như Hội trưởng Vu Chu chân đã đạp trên mặt đất Thanh Phong Phái khiến nó càng lún sâu và tạo ra trận trận địa chấn lan tới Thành Vị Thanh đang nhìn tới chỉ thấy hai người khổng lồ một lôi, một kim như cột trụ chống trời đang va chạm ầm ầm bằng tay to đùng vọng tới những âm thanh rền vang khiến cho tứ gia chủ đang trầm ngâm nơi tầng ba tòa Thư Viện Vị Thanh lại một phen chấn động trong sự run rắc mạnh mẽ đâm ra kinh hãi hỏi gấp:

- Các vị tu nguyên giả, chuyện này là sao, đã tạo kết giới phòng thủ vì sao vẫn còn động đất!

Tứ gia chủ đồng loạt tiếp một câu mà nói thành một dòng hỏi trăm vị tu nguyên giả trong này, chỉ là câu trả lời của vài tu nguyên giả đã khiến cho tứ gia chủ nhìn nhau mà mặt mày tím đỏ:

“Kết giới này có vẻ chỉ phòng trên không, không phòng dưới đất”

“Theo bốn tu nghĩ, bốn vị nên gọi thêm mấy tên nắm giữ Thổ hệ tới phòng thủ mặt đất”

Trong khi đó nơi Dược Viên, Vũ Phiến Chất từ nơi mấy căn nhà tranh đã bị hấn làm cho đổ sập mà bay ra hướng Diệc lão đang đứng trước ánh nhìn của Vũ Thiên, Ngử Hải cùng Thủy Phong và Tiểu Bạch, mamút thú mà hai tay Vũ Phiến Chất nắm chặt thanh đao kim bỏ theo thể từ trên xuống như muốn chém đôi Diệc lão

Chỉ là khi nó cách Diệc lão mấy cen gần đỉnh đầu liền lúc tay phải Diệc lão nhấc lên trong quang đoàn ngũ sắc mà kẹp chặt lấy thân đao trong hai ngón tay cùng tiếng hét trong lòng của Vũ Phiến Chất: “lại không thể cử động, lão quái này”

Chỉ là phía xa xa nơi này lại đang có ba cặp mắt đang nhìn tới mà không hề gia nhập trận chiến, chính là Nghê Đồ, Tiêu Bán cùng Mật Linh đang nhìn Hội trưởng Vu Chu cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến đang hét in ỏi:

- Cùng cấp đúng là không thể làm gì nhau!

- Vu Chu, người lấy Băng Nguyên để làm gì, trong khi người lại nắm giữ Lôi hệ!

Trong khi nơi tứ hộ pháp đã đồng loạt hét to: “hộ pháp, không nghe thấy Hội trưởng nói gì sao, mau chóng lấy Băng Nguyên”

“Được rồi”

Nhưng cũng lại là chính do bốn người đồng loạt trả lời nhau, cùng với đó, chính là Hộ pháp Viêm Họng thân Băng thể hét lên một tiếng “gia” cánh tay phải liền đâm mạnh trong vũng nước đang bao quanh liền mau chóng kết tinh mà đóng băng lại bay tới Lam Nguyệt trưởng lão đã cả kinh mà xoay thân lại nhìn nơi năm đệ tử chân truyền mà nói lớn: “mau rời đi”

Khiến cho tam nữ cùng Tổng Tân, Hoàng Phong vẫn thần thờ nhìn không khỏi giật mình nhìn Lam Nguyệt trưởng lão đã bị chân lui bởi nắm tay của Hộ pháp Viêm Họng chỉ là không ngừng lại ở đó mà liền tiếp tục lao tới trong hai tay, một hỏa quyền, một hỏa kiếm mà bay tới hộ thủy đã được Lam Nguyệt trưởng lão tạo ra mà bao phủ lấy sáu người ở trong

Nhưng Lam Nguyệt trưởng lão liền nói nhanh khi bay trước mặt tam nữ trong chiếc nhẫn đeo ngay ngón tay liền được tháo ra mà đưa tới Phương Nguyệt trong vòm ngực ngác nắm lấy của nàng thì liền nói: “Phương Nguyệt mau cùng Phù Hiếu, Nghê Tuyết nhanh rời khỏi nơi này hãy mang theo Băng Nguyên mà đi tìm Tiên Đông”

Nhưng câu nói của Lam Nguyệt trưởng lão lại khiến cho Phương Nguyệt ngẩn ra trong hai tay nắm chặt giọng nhỏ mà hỏi ngược lại:

- Di Nguyệt, Tiên Đông là ai, người kêu con nên đi đâu về đâu đây khi mà trước giờ con vẫn ở nơi này!

Chỉ là câu hỏi của Phương Nguyệt lại khiến Lam Nguyệt trưởng lão khóe mắt hơi run mà xoay thân lại nhìn Hộ pháp Viêm Họng đang oanh kích liên tục hộ thủy của nàng nhưng vẫn chưa thủng mà gọi hai chữ trong lòng lại tự than:

- Ngân Dao!

- Di Nguyệt, người đang gọi con, nhưng sao lại là Ngân Dao!

Phương Nguyệt có chút hơi rối mà bần loạn nhìn Phù Hiếu, Nghê Tuyết cạnh bên cũng đã ngơ ngác lẫn cả Tổng Tân và Hoàng Phong đang cạnh bên nhìn trần nhìn Lam Nguyệt trưởng lão đã gật đầu nói tiếp

- Vì tên của con là Tiên Ngân Dao, ông của con chính là Tiên Đông, gia tộc của con chính là Tiên gia ... đã bị diệt tộc!

Chỉ là lời Lam Nguyệt trưởng lão chưa dứt hộp thủy của nàng đã bị đánh thủng nhưng Hộ pháp Viêm Họng cũng liền đứng khựng lại mà mặt đỏ ửng trong giật mình, mặc dù không chỉ riêng Hộ pháp Viêm Họng mà là tất cả tu nguyên giả đang tham chiến đều nhìn tới trong giây lát

- Tiên Đông, Băng Nguyên quả thật là của lão, Vuơ Chí nguoi có chọn nhầm thứ để lấy không!

Giọng của Đại trưởng lão Thanh Chiến đã vang lên khi mà vẫn đang là người không lộ đầu tay rồi tách rồi sáp mà va chạm với Hộ trưởng Vuơ Chí cũng đã đáp lời bất cần mặc dù trong lòng đang rét lạnh:

- Tiên Đông lúc này chỉ sợ đã tán xác dưới tay tên Tử Đế, kẻ mạnh nhất trong Thần Vong Sát nắm giữ Hệ bóng tối!

Chỉ là câu nói của Hộ trưởng Vuơ Chí lại khiến cho toàn bộ tu nguyên giả nơi này thêm một lần nữa chấn kinh trong lòng trong thần đều hơi run ngừng hẳn mà nhìn nhau rồi lại tiếp tục công kích

Khi mà Đại trưởng lão Thanh Chiến lại tách ra một khoảng rồi liền hình thành một thanh đao thô to nắm chặt trong hai tay bỏ từ trên xuống Hộ trưởng Vuơ Chí chỉ kịp nâng cánh tay phải không lộ lên đỡ vì quá bất ngờ nên liền bị chấn lui ra sau trong từng bước to làm rung mạnh mặt đất hơn nữa

Chỉ là tuy hai người đã trở thành không lộ đang nhấc từng bước to trên mặt đất tạo ra địa chấn rung mạnh không ngừng lan ra xung quanh, nhưng nơi Dược Viên chỉ cách hai người một khoảng, vẫn tĩnh lặng nơi mặt đất trong thân ảnh của mấy người vẫn đang đứng khi mà Diệc lão vẫn đang dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy thanh đao kim của Vũ Phiến Chất vẫn đang thân Kim thể nắm chặt hơi cong thân mà cách mặt đất trên không trong im lặng

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: “Phương Nguyệt” Chính Là?

Nhưng giọng Diệc lão lại tiếp tục vang lên trong hai ngón tay vẫn đang kẹp chặt thanh đao kim của Vũ Phiến Chất đang không thể cử động nhưng mắt đã nhắm lại:

- Vũ Thiên, trận chiến này có lẽ cũng là trận cuối cùng của ta, con cũng nên cùng Ngử Hải và Thủy Phong rời đi, ta sẽ chặn đám tu nguyên giả này!

Khiến cho Vũ Thiên đang nhìn trên không tới nơi Phương Nguyệt miệng đang thì thào hai chữ “Tiên Đông” mà như nhớ ra là ai mà tiếp tục nói nhầm trong lòng “Tiên Đông, chính là người sao, là lão tiền bối mà ta từng gặp sao” chỉ là hẳn lại bị câu nói của Diệc lão làm cho búng tỉnh mà nhìn tới trong ngờ ngác cùng Ngử Hải, Thủy Phong không biết vì sao Diệc lão lại nói vậy

Khiến cho bảy thân ảnh đứng nơi mặt đất liền im lặng trong nhất thời khi mà Vũ Thiên lại bất chợt nói lại câu Phương Nguyệt “đi đâu về đâu đây” trong khi hẳn đang nhìn Tiểu Bạch rồi nhìn Diệc lão cùng nhìn tới Vũ Phiến Chất vẫn đang cứng đờ thân

Chỉ là một chiếc nhẫn đang từ nơi Diệc lão vòng sang bay tới tay Vũ Thiên khiến Vũ Thiên phải nhìn chiếc nhẫn mà có chút khản trương lần nắm chặt khi Diệc lão nói:

- Vũ Thiên, giữ lấy “giới chỉ” mà nhớ giúp Diệc lão khi xem một ngọc giản ở trong!

Nhưng lại khiến cho Tiểu Bạch, mamút thú cùng Ngử Hải, Thủy Phong một đầu rối không biết Diệc lão bị làm sao

Trong khi Diệc lão đã nhìn lên nơi Lý Dương chương môn đã tạo hộp mộc đang ngăn đòn công liên tục của đám tu nguyên giả Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn còn lại chưa tới sáu mươi bao gồm cả Vũ Phiến Lương môn chủ đang tức giận oanh tạc khi thấy Lý Dương chương môn im lặng đứng trong cùng mái tóc bay bay mặc cho bọn họ công kích nhưng cũng không đánh thủng được

Cũng như, Cự chương môn Lê Rít đang một mình chống đỡ ba hộ pháp chỉ là lúc này Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà đã tách ra mà hướng tới Lam Nguyệt trưởng lão nhưng lại bị cái nhắc thân của Cự chương môn Lê Rít đã xuất hiện trước mặt mà nhắc tay một kích lại chấn lui Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà

Trong khi Hộ pháp Hình Cung cùng Hộ pháp Khả Thủy đã bay tới một cách rất nhanh tới gần Cự chương môn Lê Rít đang trợn mắt mà nhìn một hộ nhị sắc Mộc, Hỏa trong hai tay đang chạm vào mà thu nhỏ vừa đủ nhốt mình mà ngậy ra

Nhìn Hộ pháp Hình Cung đã quay đầu lại nhìn Hộ pháp Liễu Tỳ bà bà cũng đang bất ngờ mà hét lên: “Tỳ bà, mau áp nguyên lực vào” khiến cho “Tỳ bà” giật mình một cái nhưng cũng đã bay nhanh tới hộ nhị sắc mà chạm hai tay tuân thủ nguyên lực vào trong hai tay đâm liên hồi vào hộ tam sắc Thủy, Mộc, Hỏa của Cự chương môn Lê Rít nhưng không thể vỡ mà chỉ thêm tiêu tốn kim nguyên lực đang tiêu hao

Trong khi đó, cách nơi tứ hộ pháp cùng Cự chương môn Lê Rít chính là Hộ pháp Viêm Họng đã đóng băng toàn bộ hộp thủy lần hai của Lam Nguyệt trưởng lão đang bao phủ mấy đệ tử ở trong

Cùng tiếng vỡ vụn mà rớt xuống trong giọng mang theo chút ưu phiền của Lam Nguyệt trưởng lão đã nhìn một lượt năm đệ tử:

- Năm đứa mau đi, nếu còn ở đây đều sẽ phải bỏ mạng ở nơi đã hoang tàn này!

Trong sự vẫn là bán loạn lẫn phân vân của Phương Nguyệt đang thần thờ mà lầm bầm cái tên “Ngân Dao” lẫn “Tiên Đông” mà trong lòng vẫn chưa chấp nhận được, cùng hai tay đang nắm chặt của Nghệ Tuyết, Phù Hiểu, Tống Tân và Hoàng Phong trong môi ngậm chặt nét mặt đều sẵn lại xen chút giận nhưng lại không thể nói nên lời nào

Mặc dù lúc này trước mặt năm người một tấm kính thủy đã bay tới mà hắc vãng năm đệ tử ra sau trong giọng có chút lạc đi của Lam Nguyệt trưởng lão “mau đi” cũng như đón đỡ một kích của Hộ pháp Viêm Hạng đánh tới khiến nàng chấn mạnh thân mà bay lui ra sau gần tới năm đệ tử trong thân Thủy thể đã bị đóng băng một nửa nhanh chóng trở lại Thủy thể mà quay đầu nhìn năm đệ tử:

- Tách ra, mau đi nếu không sẽ không kịp!

Trong cái xoay thân lại mà nhìn Hộ pháp Viêm Hạng rồi liền đạp bước trên không bay tới ngăn chặn nhưng vẫn buông một câu cuối vọng vào tai Phương Nguyệt “Ngân Dao, mau cùng Nghệ Tuyết, Phù Hiểu bay đi, nếu có thể hãy đi tìm Tiên lão”

Dứt lời chính là một tiếng hét nghe u sầu xen lẫn bi thương của Lam Nguyệt trưởng lão vọng khắp nơi này vọng tận ra phía xa, hòa vào làn gió trong đêm như khê vang nơi Thành Vị Thanh

- Triệu triệu kiếm thủy!

Trong ánh mắt như trợn lên cùng kinh hãi của tất cả tu nguyên giả nơi này khi tiếng hét của Lam Nguyệt trưởng lão vừa dứt mà nhìn tới trong mắt càng thêm trắng đã

Trong những giọt nước đang chảy của Phương Nguyệt, Nghệ Tuyết, Phù Hiểu đã bay xa mà cách xa bầu trời Thanh Phong Phái cũng như Tống Tân mang theo Hoàng Phong đang đỏ mắt lẫn ngơ ngác cũng tách ra bay chéo hướng tam nữ mà bay về một nơi khác

Nhưng ánh mắt năm đệ tử vẫn ngoài lại nhìn thêm một lần nữa trong ánh mắt đang nhắm của Lý Dương chương môn đã mở ra mà như không muốn tin, nhưng rồi lại đành lắc đầu mà tự nói: “Lam Nguyệt, trưởng lão có cần phải tự đoạn nguyên lực như vậy”

Vì lúc này, Lam Nguyệt trưởng lão đã không thấy đâu ngoài triệu triệu kiếm thủy xuất hiện bay trong ngọn trời cùng ánh mắt kinh hãi của Hộ pháp Viêm Hạng cùng phía sau chính là ba hộ pháp còn lại đang nhốt Cự chương môn Lê Rít cũng đã cùng nhìn tới mà há hốc mồm nhìn bầu trời đã đầy kiếm đang xẹt tới Hộ pháp Viêm Hạng đang bay lui lại nơi ba người bọn họ mà càng thêm hoảng sợ

“Mau lui lại”

Trong tiếng hét của Hộ pháp Viêm Hạng đã vang lên khiến cho ba hộ pháp đang vây Cự chương môn Lê Rít liền nhìn nhau rồi nhìn rất rất nhiều kiếm thủy đã ập gần tới cùng Hộ pháp Viêm Hạng đã bay lướt qua mà cùng bay theo từ bỏ gia tăng nguyên lực để nhốt Cự chương môn Lê Rít mà bay hướng tới nơi Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến đã ngừng tay tách ra cũng đang nhìn tới

Trong triệu triệu kiếm thủy đã bao phủ nhưng sượt cùng cắt hợp tam sắc khiến cho Cự chương môn Lê Rít đang bị nhốt liền thoát ra được mà trong lòng tự lự nhìn triệu triệu kiếm thủy vẫn hướng tứ hộ pháp đang bay nhanh trong bỏ chạy tới cạnh Hội trưởng Vu Chí mà đuổi theo

Trong ánh nhìn của Hội trưởng Vu Chí đã xoay thân không lồ tạo tiếng động mạnh mà nhìn tới tứ hộ pháp đang cuồng cuộn bay nhanh tới mình, phía sau chính là triệu triệu kiếm thủy của Lam Nguyệt trưởng lão tự đoạn mà tạo ra số lượng kiếm vượt mức, cho nên mới hình thành nên một màn kiếm rợp trời trong màn đêm đang lao tới mình

Nhưng Hội trưởng Vu Chí lại không né mà liền nâng hai tay không lồ lôi đám thẳng trong những tia sét đang rực sáng cùng nhìn tới tứ hộ pháp đang lao thẳng tới mà hét lên như nhắc: “bay ra sau, nhanh”

Trong cái tách làm hai của tứ hộ pháp mà bay vòng hai bên thân không lồ của Hội trưởng Vu Chí mà ngừng ngay phía sau lưng trong mắt tròn mắt dẹt, tay run run mà nhìn trước hai tay Hội trưởng Vu Chí một tấm chắn lôi đã hiện mà cao quá khổ tới tận trên không nhưng cũng vừa đủ hứng trọn triệu triệu kiếm thủy đã đâm sầm tới tạo ra những âm vang rền trời cùng những cái nhắc chân thối lui ra sau liên tục của Hội trưởng Vu Chí mà tạo thành trận địa chắn liên hồi

Trong ánh mắt càng kinh hãi của tu nguyên giả nhìn tới vì không nghĩ triệu triệu kiếm thủy lại có thể chắn lui Hội trưởng Vu Chí đã đạt “Cánh giới Thể”, mặc dù triệu triệu kiếm thủy cũng đã giảm nửa khi đâm sầm vào màn chắn lôi nhưng cũng khiến màn chắn lôi hao hụt sắp thủng

Đến khi chỉ còn vạn kiếm thủy thì màn chắn lôi đã bị đánh tan mà tiếp tục bay thẳng ra phía sau trong rất nhiều thanh đã cắm vào thân không lồ của Hội trưởng Vu Chí nhưng lại bị hòa tan vào trong, mặc dù phía sau rất nhiều tu nguyên giả đang né tránh những thanh còn lại khiến những thanh còn lại liền tiếp tục lao nhanh ra phía sau mà mất hút trong vệt sáng

Nhưng cũng không có tu nguyên giả nào ngoài đầu nhìn, vì lúc này, một tiếng hét to trong hoảng sợ nơi mặt đất ngay Dược Viên đã vọng lên tới tận trên không nơi đám tu nguyên giả đang bay mà liền nhìn xuống

Nơi Dược Viên trước đó, Diệc lão đã nhìn Vũ Phiến Chất vẫn đang kẹp chặt thanh đao kim bằng hai ngón tay mà giọng đã sắc lại hỏi:

- Có phải ngươi muốn bắt Tiểu Bạch!

Trong ánh mắt kinh hoàng mà không thể phát ra tiếng của Vũ Phiến Chất nhưng dứt câu Diệc lão lại xoay đầu lại nhìn mamút thú ngồi trên chính là Tiểu Bạch đang lắc lư, tay nhỏ nắm ngà mamút thú mà cười mím môi nhìn lên nhìn xuống, kể bên chính là Vũ Thiên cùng đang nắm lấy chiếc nhẫn của Diệc lão trong lòng trống rỗng cũng như Ngữ Hải, Thủy Phong kể bên đang nhìn trên rồi nhìn tới Diệc lão tiếp một câu:

- Năm đứa cũng nên rời đi!

Trong ánh nhìn của Vũ Thiên đã nhìn tới nơi Phương Nguyệt, Nghệ Tuyết, Phù Hiểu cùng Tống Tân, Hoàng Phong đều đã rời đi cũng như Diệc lão đã nhìn lên liền trong thấy một rừng kiếm của Lam Nguyệt trường lão mà sắc mặt Diệc lão liền thay đổi nhưng rồi lại lắc đầu mà lạnh lẽo nhìn Vũ Phiến Chất trong mây cái tách tách vang lên chỉ thấy thanh đao kim của Vũ Phiến Chất đã gây thành từng đoạn và Diệc lão đã xuất hiện trước mặt Vũ Phiến Chất

Mà toàn thân bùng phát ngũ sắc nguyên lực bao phủ lấy Diệc lão cùng Vũ Phiến Chất vẫn cứng đờ không thể cử động mà bao trùm trong cái tay của Diệc lão đã xuyên thẳng bụng của Vũ Phiến Chất mà xoay vòng rồi rút rồi quay lại chỗ cũ trong cái nháy mắt cũng như thân đã cử động được của Vũ Phiến Chất vẫn ở trạng thái Kim thể đang rơi từ trên không xuống trong tay đưa tới bụng mà như muốn chạm vào lỗ thủng to trong một tiếng hét hoảng sợ không cam lòng của Vũ Phiến Chất vọng quanh nơi trận chiến này

- A ... a! ... ta ... ta đang làm sao vậy ... thân thể ta ... đang tan biến ... chuyện này ... không ... không thể được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Lam Nguyệt Hy Sinh

Chính vì vậy mà khiến cho toàn bộ tu nguyên giả trên không trung đều nhìn xuống nơi Dược Viên mà kinh hãi, đặc biệt là Hội trưởng Vu Chích cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến vẫn thân không lơ khi thấy Vũ Phiến Chất đang tiêu tán trong khi rút xuống mặt đất Dược Viên mà kinh ngạc rồi mới nhìn tới Diệc lão đã thu lại ngũ sắc nguyên lực mà cùng chấn động trong lòng hai thân khổng lồ đã run mạnh nhưng vẫn giữ được bình tĩnh mà nhìn Diệc lão rồi nhìn nhau mà lầm bầm “lão là ai, sao lại không nhìn thấy cảnh giới”

Cũng khiến cho tứ hộ pháp của Kiên Văn Hội đang bay cạnh mà nhìn nhau không dám tin: “tên Chất đó cảnh giới cũng ngang ngửa với lão đó mà lại” trong khi tay đang chỉ về Cựm chương môn Lê Rít

Vẫn bay đối diện với tứ hộ pháp trong thân khổng lồ của Hội trưởng Vu Chích ngăn cách cũng đã nhìn xuống Diệc lão mà hơi vui trong lòng chút ít mà đoán:

- Là Phục Diệc! cứ tưởng lão đã đi đâu, Diệc lão cảnh giới có lẽ đã không còn ở Thể!

Nhưng rồi lại lắc đầu nhìn quanh mà thở một hơi dài khi lướt qua Đại trưởng lão Thanh Chiến nhìn lên trên khoảng không gần mảnh đất đang treo lơ lửng ngay đám mây dừng ngay thân ảnh Lý Dương chương môn

Đang tự nhốt trong hộp mộc để ngăn cản đòn công của đám trưởng lão Vũ Phiến Môn cùng thành viên Kiên Văn Hội còn lại cùng Vũ Phiến Lương môn chủ đã ngừng tấn công từ lúc nào mà cùng nhìn tới Vũ Phiến Chất đã dần tiêu tán hoàn toàn trong tiếng hét sợ hãi đến hoảng loạn lẫn không tin: “không được ... ta đang chết sao ... không thể được”

Nhưng lại trong giọng bất ngờ của Lý Dương chương môn “Diệc lão” cùng ánh mắt đã đỏ lẫn sắc mặt tái xanh của Vũ Phiến Lương môn chủ đã cùng nhìn Diệc lão trong giây lát mà thoáng chốc nhớ ra “là lão ta”

Trong một vài giọng quanh hán đã vang lên có chút bất ngờ: “Cựm môn chủ đã toi”

Mặc dù Vũ Phiến Lương môn chủ đã không còn bay ở nơi này mà đã lao nhanh xuống nơi Vũ Phiến Chất đang dần biến mất hoàn toàn trong tiếng hét hoảng loạn của chính hắn:

- Phiến Chất, huynh không thể chết!

Chỉ là khi hắn đã bay xuống tới Vũ Phiến Chất đã tiêu tán thành những đốm xám nhỏ mà nhanh chóng tiêu tán trong hai cái vó tay vào hư không cũng như hai chân đã chạm đất của Vũ Phiến Lương môn chủ mà mắt đỏ sắc nhưng rất nhanh hắn đã quay phắt đầu nhìn Diệc lão đang đứng trước ba đệ tử cùng nhị thú:

- Là lão, ta muốn lão phải đi cùng với Chất ca!

Trong toàn thân bùng phát Hỏa thể, rống lên một tiếng “Hóa đao” cùng một câu đầy căm giận “ta muốn chẻ đôi lão”

Trong sắc mặt cả kinh của tất cả tu nguyên giả phía trên không nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đã hóa thành một thanh đao cực kỳ to, nóng rực ánh đỏ mang theo khí thế ép sập mặt đất mà trầm tới Diệt lão nét mặt vẫn không đổi sắc trong toàn thân bùng phát ngũ sắc nguyên lực khiến cho Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến chấn động càng thêm chấn động “hệ cơ bản, cả năm hệ luôn”

Trong giọng thù thảo nhìn nhau của tứ hộ pháp “lão quái vật nào nữa đây”

Khi mà một tay của Diệt lão đã hướng trước mà đỡ lấy lưỡi đao hỏa do Vũ Phiến Lương môn chủ hóa thành bằng một ngón trở lửa nơi tay phải trong khi toàn thân vẫn luân chuyển ngũ sắc nguyên lực nhưng thân vẫn chưa chuyển sang trạng thái thể nguyên căn trong sự kinh nghi của mọi tu nguyên giả phía trên không nhìn xuống cùng vài chữ đã được Diệt lão thốt ra “hóa quả cầu lửa”

Khiến cho mọi tu nguyên giả phía trên thân run mạnh, kinh hãi tột cùng mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đã hóa đao hỏa đang nhanh chóng thay đổi mà dần hóa một quả cầu lửa to nơi đầu ngón trở lửa mà hướng lên trên không trong ngón trở lửa tay trái liền đâm pháp vào quả cầu lửa liền lúc đó một tiếng thét

“A” kéo dài trong kinh khiếp đã vọng từ nơi Diệt lão lên tới tận trên không xuyên cả qua đám mây, mà vọng tới tận Thành Vị Thanh đang ngơ ngác nhìn rất nhiều vết xanh biển nếu nhìn rõ chính là ánh kiếm đang lao tới trên không Thành Vị Thanh mà đâm sầm vào màn chắn ngũ sắc liền tạo ra gợn sóng nhưng lại không thể xuyên thủng mà liền hòa tan vào cùng tiếng thét đã nhỏ dần

Nơi mặt đất Dược Viên trong Thanh Phong Phái đã hoang tàn

Trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả bay phía trên đang sóng nổi còn cao nhìn Diệt lão đang phát mạnh quả cầu lửa đã thu nhỏ lại nhưng trong hai tay của Diệt lão lại đóng băng một cách nhanh chóng liền lúc đó quả cầu lửa đã được ném mạnh sang một bên tạo thành một tiếng nổ lớn nơi mặt đất cùng chôn vùi Vũ Phiến Lương môn chủ đã bị Diệt lão chuyển hóa thành quả cầu lửa

Cùng với đó chính là hai tay đang đóng băng của Diệt lão liền khôi phục lại bình thường trong sắc mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng lại đang thảm thán lẫn thờ dài như nhìn ra điều gì đó khi ánh mắt nhìn lên trên không: “ảnh hưởng của Băng Nguyên ta vẫn chưa loại bỏ được” trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả nhìn xuống, trong ánh mắt nghi ngờ của Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến

Nhưng tiếng hét của Hội trưởng Vu Chí lần nữa đã vang lên khi hướng tứ hộ pháp mà nói gấp như nhớ tới Băng Nguyên đã quên khuấy đi là phải lấy:

- Tứ hộ pháp mau đuổi theo Băng Nguyên, phải lấy cho bằng được!

Trong nét mặt vẫn còn thần thờ lẫn không dám tin của tứ hộ pháp mà nhìn nhau rồi gật nhẹ đầu mới bừng tỉnh liền nhìn hướng Phương Nguyệt cùng Nghệ Tuyết và Phù Hiểu bay đi mà bay nhanh, bay qua nơi Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến vẫn đang là thân khổng lồ mà sệt qua chỉ là chỉ mới bay cách hai người một khoảng thì

Diệt lão đã xuất hiện trên không mà chắn trước trong sự kinh hãi của tứ hộ pháp đang bay tới định bay thẳng qua Cựu chương môn Lê Rít thì liền đứng khựng lại mà nhìn Diệt lão nhưng lại không dám tiến đánh vì sợ

Chỉ là Hội trưởng Vu Chí đã xuất hiện trước Diệt lão trong thân đã thu nhỏ lại, tia sét liền bắn tới bao trùm Diệt lão nắm tay lôi cũng đã tới cũng như cái tách ra của tứ hộ pháp sang hai bên cùng tiếng hét đã vọng tới:

- Tứ hộ pháp mau đuổi theo!

Trong ánh mắt nheo lại của Đại trưởng lão Thanh Chiến nhìn tới tứ hộ pháp đã vòng hai bên hai người đang va chạm mà bay đi tới Cựu chương môn Lê Rít cũng đang kinh ngạc nhưng khi thấy tứ hộ pháp bay tới thì liền ngăn cản trong thân chuyển Thổ thể hai lần bay nhanh tới trong hai lần chắn lui hai hộ pháp, còn Hộ pháp Viêm Hạng cùng Hộ pháp Hình Cung đã tiếp tục bay nhanh hướng Phương Nguyệt đã bỏ đi trong tiếng cười như giao phó vọng lại của Hộ pháp Hình Cung:

- Tỷ bà, Khả Thụý, hai người ở lại chặn lão, hai ta sẽ đi lấy Băng Nguyên!

Trong cái xoay thân định bay theo mà ngăn chặn của Cựu chương môn Lê Rít nhưng lại bị Hộ pháp Liễu Tỷ bà bà cùng Hộ pháp Khả Thụý hoán đổi từ kẻ bị chặn thành kẻ chặn chỉ là một tiếng thét từ Hội trưởng Vu Chí đã vọng quanh khiến cho mọi ánh mắt lại nhìn tới nơi Diệt lão đang bị bao trùm trong lôi quang rực sáng nhưng lúc này lôi quang đã tan trong Hội trưởng Vu Chí đang bắn thẳng cách xa Thanh Phong Phái một khoảng trên không rồi mới ngừng lại trong

Trong sự thất thải đến khó tin của Đại trưởng lão Thanh Chiến mà lăm bằm nhìn Diệt lão tự hỏi: “lão là ai” nhưng Diệt lão lại không để ý tới Hội trưởng Vu Chí đã bị chắn bay mà xoay thân trong một cái nhấc bước trên không đã biến mất trước mặt toàn bộ tu nguyên giả đang nhìn tới mà ngớ ra

Chỉ là rất nhanh tiếng rít mạnh trong nguyên lực xung động hai thân ảnh hướng Phương Nguyệt đã bỏ đi lúc này đang xuất hiện mà bắn mạnh tới trong hai tiếng hét vang lên: “lão quái đồ” khi hai thân ảnh đang dính chút băng nguyên lực ngừng lại trên không trung đã gần bay ra khỏi khoảng không của Thanh Phong Phái thì liền ngừng lại mà hiện rõ ra chính là Hộ pháp Hình Cung cùng Hộ pháp Viêm Hạng

Mặc dù, cùng lúc đó chính là nơi Dược Viên đang có bốn mũi tên hòa mang theo uy lực cấp Tượng đang men theo mặt đất mà bắn thẳng tới năm thân ảnh đang ngẩn đầu nhìn lên trên không, chính vì vậy mà không ai chú ý tới bốn mũi tên hòa đang bắn tới kể cả đám tu nguyên giả đang bay trên không đang nhìn Diệt lão đã biến mất khi đánh bay Hội trưởng Vu Chí

Và khi ánh mắt của năm thân ảnh nơi Dược Viên đã nhìn tới bốn mũi tên hòa khi nó đã tới gần nhưng chưa kịp nói gì bốn tiếng pháp đã vang lên trong ba

mũi tên xuyên thẳng xa sau lưng cùng một mũi tên cắm sâu vào ngực rồi ngừng trong bốn ngọn lửa bùng phát mà bao trùm bốn thân ảnh đang bị găm mũi tên trong tiếng gọi của một đứa bé:

- Mamút, mày bị làm sao vậy!

- Ba ca cũng giống mamút!

Đó chính là giọng của Tiểu Bạch nó đã rời khỏi mamút thú bốc cháy phản phục giống như ba thân ảnh còn lại chính là Ngữ Hải, Thùy Phong cùng Vũ Thiên đã xoay thân về hướng đại điện cũng đang bốc cháy phản phục chỉ là ngọn lửa bao trùm Vũ Thiên mau chóng bị dập tắt trong thân băng của hắn

Khoảng chục giây trong ánh nhìn không hiểu gì của Tiểu Bạch nhìn Vũ Thiên thân cháy xém đang đứng thẳng liền té thẳng mà nằm ngửa trên mặt đất Được Viên, ngay ngực hắn còn có một vết lõm sâu cháy xém, mắt nhắm lại không hề cử động trong tiếng gọi của Tiểu Bạch đã bay xuống:

- Thiên ca, huynh bị làm sao vậy!

Nhưng mắt nó vẫn nhìn về ba đốm lửa đã tan biến trong khi không còn thấy hình dáng của mamút thú cùng Ngữ Hải, Thùy Phong đâu khiến nó lại càng gọi to hơn nữa:

- Thiên ca ... Hải ca, Phong ca còn có mamút đâu mất rồi!

Nhưng Vũ Thiên đang nằm nơi mặt đất lại im lặng và cũng không có ai trả lời Tiểu Bạch trong vẻ ngồi cạnh vai mà nhìn Vũ Thiên đang nằm im trong tay nhỏ vỗ vỗ má hắn mà oa oa vẫn gọi:

- Oa, ba ca chết rồi, mamút cũng chết rồi, chỉ còn mỗi Tiểu Bạch!

- Đại thú ta nhất định phải bắt được ngươi!

Nhưng một tiếng gầm đầy giận dữ của Vũ Phiến Lưong môn chủ đã bay tới gần nơi Tiểu Bạch đang ngồi bệt cạnh vai Vũ Thiên đang nằm im còn mamút thú cùng Ngữ Hải và Thùy Phong dường như đã tan theo ngọn lửa bùng phát từ ba mũi tên

Mặc dù lúc này thân hắn cũng đã tàn tạ đầy vết thương đã tới trước mặt Tiểu Bạch hai tay cúi xuống định túm lấy nó đang nhìn lên bằng mắt đang mếu máo đầy nước trong mắt cũng đỏ

- Ngươi!

Chỉ là một chữ đầy lạnh lẽo như chấn hồn hắn đã vang lên xuyên tận vào đầu khiến Vũ Phiến Lưong môn chủ gai áo nổi đầy thân mà đứng thẳng người xoay đầu lại nhìn liền thấy một cái nhấc tay tỏa ngũ sắc cùng lúc đó Vũ Phiến Lưong môn chủ chỉ cảm nhận được thân đang bay lên không rồi rớt xuống toàn thân ê ẩm không thể cử động cho tới khi rớt xuống mặt đất một cái ầm nơi phía xa cách Thanh Phong Phái

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Phục Diệt Lão Tiên

Chính vì vậy mà khiến cho toàn bộ tu nguyên giả trên không trung đều nhìn xuống nơi Được Viên mà kinh hãi, đặc biệt là Hội trưởng Vuur Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến vẫn thân không lơ khi thấy Vũ Phiến Chất đang tiêu tán trong khi rớt xuống mặt đất Được Viên mà kinh ngạc rồi mới nhìn tới Diệt lão đã thu lại ngũ sắc nguyên lực mà cùng chấn động trong lòng hai thân khổng lồ đã run mạnh nhưng vẫn giữ được bình tĩnh mà nhìn Diệt lão rồi nhìn nhau mà lầm bầm “lão là ai, sao lại không nhìn thấy cảnh giới”

Cũng khiến cho tứ hộ pháp của Kiên Văn Hội đang bay cạnh mà nhìn nhau không dám tin: “tên Chất đó cảnh giới cũng ngang ngửa với lão đó mà lại” trong khi tay đang chỉ về Cựu chương môn Lê Rít

Vẫn bay đối diện với tứ hộ pháp trong thân khổng lồ của Hội trưởng Vuur Chí ngăn cách cũng đã nhìn xuống Diệt lão mà hơi vui trong lòng chút ít mà đoán:

- Là Phục Diệt! cứ tưởng lão đã đi đâu, Diệt lão cảnh giới có lẽ đã không còn ở Thế!

Nhưng rồi lại lắc đầu nhìn quanh mà thở một hơi dài khi lướt qua Đại trưởng lão Thanh Chiến nhìn lên trên khoảng không gần mảnh đất đang treo lơ lửng ngay đám mây dừng ngay thân ảnh Lý Dương chương môn

Đang tự nhốt trong hộp mộc để ngăn cản đòn công của đám trưởng lão Vũ Phiến Môn cùng thành viên Kiên Văn Hội còn lại cùng Vũ Phiến Lưong môn chủ đã ngừng tấn công từ lúc nào mà cùng nhìn tới Vũ Phiến Chất đã dần tiêu tán hoàn toàn trong tiếng hét sợ hãi đến hoảng loạn lẫn không tin: “không được ... ta đang chết sao ... không thể được”

Nhưng lại trong giọng bất ngờ của Lý Dương chương môn “Diệt lão” cùng ánh mắt đã đỏ lẫn sắc mặt tái xanh của Vũ Phiến Lương môn chủ đã cùng nhìn Diệt lão trong giây lát mà thoáng chốc nhớ ra “là lão ta”

Trong một vài giọng quanh hẩn đã vang lên có chút bất ngờ: “Cụu môn chủ đã tới”

Mặc dù Vũ Phiến Lương môn chủ đã không còn bay ở nơi này mà đã lao nhanh xuống nơi Vũ Phiến Chất đang dần biến mất hoàn toàn trong tiếng hét hoảng loạn của chính hắn:

- Phiến Chất, huynh không thể chết!

Chỉ là khi hắn đã bay xuống tới Vũ Phiến Chất đã tiêu tán thành những đốm xám nhỏ mà nhanh chóng tiêu tan trong hai cái vó tay vào hư không cũng như hai chân đã chạm đất của Vũ Phiến Lương môn chủ mà mắt đỏ sắc nhưng rất nhanh hắn đã quay phát đầu nhìn Diệt lão đang đứng trước ba đệ tử cùng nhĩ thứ:

- Là lão, ta muốn lão phải đi cùng với Chất ca!

Trong toàn thân bùng phát Hỏa thể, rống lên một tiếng “Hóa đao” cùng một câu đầy căm giận “ta muốn chẻ đôi lão”

Trong sắc mặt cả kinh của tất cả tu nguyên giả phía trên không nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đã hóa thành một thanh đao cực kỳ to, nóng rực ánh đỏ mang theo khí thể ép sụp mặt đất mà trầm tới Diệt lão nét mặt vẫn không đổi sắc trong toàn thân bùng phát ngũ sắc nguyên lực khiến cho Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến chấn động càng thêm chấn động “hệ cơ bản, cả năm hệ luôn”

Trong giọng thều thào nhìn nhau của tứ hộ pháp “lão quái vật nào nữa đây”

Khi mà một tay của Diệt lão đã hướng trước mà đỡ lấy lưỡi đao hỏa do Vũ Phiến Lương môn chủ hóa thành bằng một ngón trỏ lửa nơi tay phải trong khi toàn thân vẫn luân chuyển ngũ sắc nguyên lực nhưng thân vẫn chưa chuyển sang trạng thái thể nguyên căn trong sự kinh nghi của mọi tu nguyên giả phía trên không nhìn xuống cùng vài chữ đã được Diệt lão thốt ra “hóa quả cầu lửa”

Khiến cho mọi tu nguyên giả phía trên thân run mạnh, kinh hãi tột cùng mà nhìn Vũ Phiến Lương môn chủ đã hóa đao hỏa đang nhanh chóng thay đổi mà dần hóa một quả cầu lửa to nơi đầu ngón trỏ lửa mà hướng lên trên không trong ngón trỏ lửa tay trái liền đâm phập vào quả cầu lửa liền lúc đó một tiếng thét

“A” kéo dài trong kinh khiếp đã vọng từ nơi Diệt lão lên tới tận trên không xuyên cả qua đám mây, mà vọng tới tận Thành Vị Thanh đang ngơ ngác nhìn rất nhiều vết xanh biến nếu nhìn rõ chính là ánh kiếm đang lao tới trên không Thành Vị Thanh mà đâm sầm vào màn chắn ngũ sắc liền tạo ra gợn sóng nhưng lại không thể xuyên thủng mà liền hòa tan vào cùng tiếng thét đã nhỏ dần

Nơi mặt đất Dược Viên trong Thanh Phong Phái đã hoang tàn

Trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả bay phía trên đang sóng nổi cồn cào nhìn Diệt lão đang phát mạnh quả cầu lửa đã thu nhỏ lại nhưng trong hai tay của Diệt lão lại đóng băng một cách nhanh chóng liền lúc đó quả cầu lửa đã được ném mạnh sang một bên tạo thành một tiếng nổ lớn nơi mặt đất cùng chôn vùi Vũ Phiến Lương môn chủ đã bị Diệt lão chuyển hóa thành quả cầu lửa

Cùng với đó chính là hai tay đang đóng băng của Diệt lão liền khôi phục lại bình thường trong sắc mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng lại đang thầm than lần thờ dài như nhìn ra điều gì đó khi ánh mắt nhìn lên trên không: “ảnh hưởng của Băng Nguyên ta vẫn chưa loại bỏ được” trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả nhìn xuống, trong ánh mắt nghi ngờ của Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến

Nhưng tiếng hét của Hội trưởng Vu Chí lần nữa đã vang lên khi hướng tứ hộ pháp mà nói gấp như nhớ tới Băng Nguyên đã quên khuấy đi là phải lấy:

- Tứ hộ pháp mau đuổi theo Băng Nguyên, phải lấy cho bằng được!

Trong nét mặt vẫn còn thần thờ lẫn không dám tin của tứ hộ pháp mà nhìn nhau rồi gật nhẹ đầu mới bùng tỉnh liền nhìn hướng Phương Nguyệt cùng Nghệ Tuyết và Phù Hiểu bay đi mà bay nhanh, bay qua nơi Hội trưởng Vu Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến vẫn đang là thân không lồ mà sệt qua chỉ là chỉ mới bay cách hai người một khoảng thì

Diệt lão đã xuất hiện trên không mà chắn trước trong sự kinh hãi của tứ hộ pháp đang bay tới định bay thẳng qua Cụu chương môn Lê Rít thì liền đứng khựng lại mà nhìn Diệt lão nhưng lại không dám tiến đánh vì sợ

Chỉ là Hội trưởng Vu Chí đã xuất hiện trước Diệt lão trong thân đã thu nhỏ lại, tia sét liền bắn tới bao trùm Diệt lão nắm tay lôi cũng đã tới cũng như cái tách ra của tứ hộ pháp sang hai bên cùng tiếng hét đã vọng tới:

- Tứ hộ pháp mau đuổi theo!

Trong ánh mắt nheo lại của Đại trưởng lão Thanh Chiến nhìn tới tứ hộ pháp đã vòng hai bên hai người đang va chạm mà bay đi tới Cụu chương môn Lê Rít cũng đang kinh ngạc nhưng khi thấy tứ hộ pháp bay tới thì liền ngăn cản trong thân chuyển Thổ thể hai lần bay nhanh tới trong hai lần chấn lui hai hộ pháp, còn Hộ pháp Viêm Họng cùng Hộ pháp Hình Cung đã tiếp tục bay nhanh hướng Phương Nguyệt đã bỏ đi trong tiếng cười như giao phó vọng lại của Hộ pháp Hình Cung:

- Tỳ bà, Khả Thúy, hai người ở lại chặn lão, hai ta sẽ đi lấy Băng Nguyên!

Trong cái xoay thân định bay theo mà ngăn chặn của Cựu chương môn Lê Rít nhưng lại bị Hộ pháp Liễu Tỳ bà và Hộ pháp Khả Thúy hoán đổi từ kẻ bị chặn thành kẻ chặn chỉ là một tiếng hét từ Hội trưởng Vu Chi đã vọng quanh khiến cho mọi ánh mắt lại nhìn tới nơi Diệc lão đang bị bao trùm trong lời quang rực sáng nhưng lúc này lời quang đã tan trong Hội trưởng Vu Chi đang bắn thẳng cách xa Thanh Phong Phái một khoảng trên không rồi mới ngừng lại trong

Trong sự thất thối đến khó tin của Đại trưởng lão Thanh Chiến mà lăm bắm nhìn Diệc lão tự hỏi: “lão là ai” nhưng Diệc lão lại không để ý tới Hội trưởng Vu Chi đã bị chặn bay mà xoay thân trong một cái nhấc bước trên không đã biến mất trước mặt toàn bộ tu nguyên giả đang nhìn tới mà ngớ ra

Chỉ là rất nhanh tiếng rít mạnh trong nguyên lực xung động hai thân ảnh hưởng Phương Nguyệt đã bỏ đi lúc này đang xuất hiện mà bắn mạnh tới trong hai tiếng hét vang lên: “lão quái đồ” khi hai thân ảnh đang dính chút bằng nguyên lực ngừng lại trên không trung đã gần bay ra khỏi khoảng không của Thanh Phong Phái thì liền ngừng lại mà hiện rõ ra chính là Hộ pháp Hình Cung cùng Hộ pháp Viêm Họng

Mặc dù, cùng lúc đó chính là nơi Dược Viên đang có bốn mũi tên hỏa mang theo uy lực cấp Tượng đang men theo mặt đất mà bắn thẳng tới năm thân ảnh đang ngẩn đầu nhìn lên trên không, chính vì vậy mà không ai chú ý tới bốn mũi tên hỏa đang bắn tới kể cả đám tu nguyên giả đang bay trên không đang nhìn Diệc lão đã biến mất khi đánh bay Hội trưởng Vu Chi

Và khi ánh mắt của năm thân ảnh nơi Dược Viên đã nhìn tới bốn mũi tên hỏa khi nó đã tới gần nhưng chưa kịp nói gì bốn tiếng pháp đã vang lên trong ba mũi tên xuyên thẳng xa sau lưng cùng một mũi tên cắm sâu vào ngực rồi ngừng trong bốn ngọn lửa bùng phát mà bao trùm bốn thân ảnh đang bị găm mũi tên trong tiếng gọi của một đứa bé:

- Mamút, mày bị làm sao vậy!

- Ba ca cũng giống mamút!

Đó chính là giọng của Tiểu Bạch nó đã rời khỏi mamút thú bốc cháy phản phục giống như ba thân ảnh còn lại chính là Ngữ Hải, Thủy Phong cùng Vũ Thiên đã xoay thân về hướng đại diện cũng đang bốc cháy phản phục chỉ là ngọn lửa bao trùm Vũ Thiên mau chóng bị dập tắt trong thân băng của hấn

Khoảng chục giây trong ánh nhìn không hiểu gì của Tiểu Bạch nhìn Vũ Thiên thân cháy xém đang đứng thẳng liền té thẳng mà nằm ngửa trên mặt đất Dược Viên, ngay ngực hấn còn có một vết lõm sâu cháy xém, mắt nhắm lại không hề cử động trong tiếng gọi của Tiểu Bạch đã bay xuống:

- Thiên ca, huynh bị làm sao vậy!

Nhưng mắt nó vẫn nhìn về ba đóm lửa đã tan biến trong khi không còn thấy hình dáng của mamút thú cùng Ngữ Hải, Thủy Phong đâu khiến nó lại càng gọi to hơn nữa:

- Thiên ca ... Hải ca, Phong ca còn có mamút đâu mất rồi!

Nhưng Vũ Thiên đang nằm nơi mặt đất lại im lặng và cũng không có ai trả lời Tiểu Bạch trong về ngồi cạnh vai mà nhìn Vũ Thiên đang nằm im trong tay nhỏ vỗ vỗ má hấn mà oa oa vẫn gọi:

- Oa, ba ca chết rồi, mamút cũng chết rồi, chỉ còn mỗi Tiểu Bạch!

- Đại thú ta nhất định phải bắt được người!

Nhưng một tiếng gầm đầy giận dữ của Vũ Phiến Lương môn chủ đã bay tới gần nơi Tiểu Bạch đang ngồi bệt cạnh vai Vũ Thiên đang nằm im còn mamút thú cùng Ngữ Hải và Thủy Phong dường như đã tan theo ngọn lửa bùng phát từ ba mũi tên

Mặc dù lúc này thân hấn cũng đã tàn tạ đầy vết thương đã tới trước mặt Tiểu Bạch hai tay cúi xuống định túm lấy nó đang nhìn lên bằng mắt đang méo máo đầy nước trong mắt cũng đỏ

- Người!

Chỉ là một chữ đầy lạnh lẽo như chấn hồn hấn đã vang lên xuyên tận vào đầu khiến Vũ Phiến Lương môn chủ gai áo nổi đầy thân mà đứng thẳng người xoay đầu lại nhìn liền thấy một cái nhấc tay tỏa ngũ sắc cùng lúc đó Vũ Phiến Lương môn chủ chỉ cảm nhận được thân đang bay lên không rồi rớt xuống toàn thân ê ẩm không thể cử động cho tới khi rớt xuống mặt đất một cái âm nơi phía xa cách Thanh Phong Phái

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Diệc Lão! Đạo!

Đó chính là Diệc lão đã ngăn chặn Hộ pháp Hình Cung. Hộ Pháp Viêm Hạng đang định đuổi theo Phương Nguyệt rồi lại xuất hiện cạnh Cự chương môn Lê Rít định nói gì đó cũng như Cự chương môn Lê Rít vừa mới nói được vài chữ với Diệc lão “Diệc lão vẫn mạnh như lúc nào” chỉ là Diệc lão chưa trả lời thì đã xuất hiện nơi Tiểu Bạch trong ánh nhìn của tất cả tu nguyên giả đang bay trên không

Đặc biệt là tu nguyên giả của Kiên Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn chỉ lạng thình từ trên không nhìn xuống không ai công kích tiếp, trong khi Thanh Phong Phái chỉ còn lại Lý Dương chương môn đang thờ dài mà lăm bằm ba chữ “Thanh Phong Phái” cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến và Cự chương môn Lê Rít thì không còn ai cùng Diệc lão đứng trước Vũ Thiên đang cháy xém thân mà mắt nhắm nằm im trên mặt đất cạnh bên chính là Tiểu Bạch, nước mũi đang chảy cùng mặt nhỏ đang méu vồ vồ gọi gọi

Thời gian như ngừng trôi, Diệc lão nhìn Vũ Thiên một hồi lâu trong lúc đầu hơi ừ rừ nhưng đột nhiên Diệc lão mí mắt lại giật giật mà nhìn Tiểu Bạch rồi khẽ cười nhẹ trong cái xoay thân tiến lên trước một khoảng nơi mặt đất Dược Viên mà nhìn thẳng lên trên không quét một lượt từ xa tới gần trong hai tay Diệc lão đang đóng băng dần nhưng rồi lại tan mà giọng nói hơi buồn đã vọng lại vào tai Tiểu Bạch:

- Tiểu Bạch, con mau hóa to để chờ Vũ Thiên bay hướng cánh rừng nhỏ mà rời đi!

- Diệc lão nhưng Thiên ca nằm im rồi, ngay cả Phong ca ca, Hải ca ca, cùng mamút lại không thấy đâu!

Tiểu Bạch một tay vỗ lặn béo nhẹ một bên má Vũ Thiên tay nhỏ còn lại nắm nhẹ tóc hấn mà xoay đầu lại nhìn Diệc lão mà méu máo nói trong không biết tại sao nhưng mà giọng hét có chút gấp rút của Diệc lão đã trả lời nó:

- Tiểu Bạch, nhanh lên, nếu không sẽ không kịp!

Diệc lão dứt lời toàn thân lại luân chuyển ngũ sắc nguyên lực trong sự kinh sợ của toàn bộ tu nguyên giả mà nhìn Diệc lão ngờ ngác đến mắt tròn lên hết cỡ

Trong giọng có phần lạc đi lẫn không thể hiểu của Đại trưởng lão Thanh Chiến cùng Hội trưởng Vuư Chí đã bị đánh bay phía xa nhìn tới tự nói trong lòng: “ngũ thể cơ bản”

Vì lúc này thân bình thường của Diệc lão đã chuyển sang thân ngũ sắc luân chuyển liên hồi phát sáng ra ánh sáng ngũ sắc luân chuyển quanh thân trong hai tay vẫn đang dần đóng băng rồi lại tan rồi lại tiếp tục

Chỉ là Tiểu Bạch đã tiếp tục gọi nhỏ “Diệc lão, lão không đi cùng con sao”

Nhưng Diệc lão lại lắc đầu mà xoay người lại nhìn Tiểu Bạch ngồi bệt cạnh Vũ Thiên vẫn đang nằm im trên mặt đất mà lạng thình giọng xen lẫn chút buồn trong bi thương mà lướt nhẹ nhìn lên không trong giọng nói vẫn cứ vang:

- Tiểu Bạch, Tiểu Thiên, Diệc lão không còn nơi nào để đi, Diệc lão cũng đã từng bỏ đi nhưng lúc này Diệc lão lại không muốn bỏ chạy!

- Diệc lão!

Trong tiếng gọi trong trẻo của Tiểu Bạch xen vào câu nói vẫn vang của Diệc lão nhưng khi dứt câu Diệc lão lại hét lên với nó:

- Nhanh đi!

Khiến cho Tiểu Bạch mặt mũi ướt nhèm mà méu to nhưng vẫn “ạ” một tiếng cùng lúc đó chính là hai tay Diệc lão đang bị đóng băng rồi tan liền rồi lại tiếp mà đóng băng nhưng lại không để ý khi nâng hai tay lên thẳng trước trong một tiếng hét từ nhỏ đến lớn dần:

- Chấn ngũ sắc!

Trong sự kinh hãi của mọi tu nguyên giả phía trên nhìn xuống khoảng cách ngắn giữa Diệc lão cùng Tiểu Bạch đang ngồi cạnh Vũ Thiên dần lan tỏa một tấm chắn ngũ sắc giống như kết giới che chắn trên không Thành Vị Thanh

Nhưng khác biệt chính là tấm chắn này là một mặt phẳng từ nơi mặt đất mà lan tỏa rộng ra và cao tới tận đám mây, ngũ sắc nguyên lực đan xen nhau, nhưng Diệc lão lúc này cũng đã tựa lưng vào tấm chắn như bức tường ngăn cách bên này sang bên kia mà nói nhỏ vọng sang bên kia: “Tiểu Bạch, nhanh cùng Vũ Thiên rời đi”

Phía sau Diệc lão cũng như là bên kia tấm chắn ngũ sắc Tiểu Bạch đã trở lại thân tiểu thú nhưng lại tiếp tục phình to lên trở thành Đại Bạch mà dùng bốn chân to vòng lấy Vũ Thiên mà gầm lên một tiếng rung chuyển mặt đất xông thẳng lên đám mây trên cao trong những giọt nước đọng lại mà lao thẳng lên không hướng cánh rừng nhỏ mà giữ chặt lấy Vũ Thiên bằng hai chân trước bay nhanh

Mặc dù Diệc lão đang đứng cạnh tấm chắn bên kia cũng nghe thấy tiếng gầm của nó mà xoay đầu lại nhìn nó đã bay đi nhưng rồi lại lắc đầu nhìn từng tu nguyên giả phía trên đang kinh hãi vì tiếng gầm của Tiểu Bạch

Lại nhìn tới Diệc lão lúc này lại càng hoảng sợ thêm vì Diệc lão thân ngũ sắc đã trở lại thân bình thường nhưng đáng lẽ là một lão giả đã hơn sáu mươi thì lúc này đã cải lão mà trở thành một trung niên tầm bốn mươi rồi lại tiếp tục giảm xuống ba mươi rồi ngừng lại khi là thiếu niên hai mươi

Trong tiếng lăm bằm của Hội trưởng Vuư Chí cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến có chút kinh nghi lẫn khó tin sau trước cùng vang “lão đã không còn ở Cảnh giới Thể”, “Cảnh giới Đạo, chẳng lẽ là Cảnh giới Đạo”

Nhưng lại là sự ngạc nhiên đến ngẩn người của Lý Dương chương môn vẫn bay phía dưới mảnh đất bao vây bởi đám tu nguyên giả của Kiền Văn Hội cùng Vũ Phiến Môn còn lại khoảng sáu mươi mà nhìn Diệc lão đang là thiếu niên hai mươi, nét mặt hiền hòa, phong thái như mặt trời, ánh mắt sắc bén cùng sự lãnh đang lắc nhẹ thân trong một tay chạm vào tấm chắn ngũ sắc trong cái gục đầu nhìn nơi mặt đất mà như đang tự nói gì đó

Trong khi Cựu chương môn Lê Rút lắc lắc đầu mà thảm than như nhớ lại:

- Phục Diệc, đây là Cảnh giới của lão huynh sao!

Trong khi tứ hộ pháp hai gần Cựu chương môn Lê Rút còn hai thì hơi chếch trên không cách xa mà đồng loạt vỗ trán trong câu nói của Hộ pháp Viêm Họng trước “lão quái vật đó, không phải chứ Cảnh giới của hắn đã vượt qua cả Hội trưởng” cùng Hộ pháp Hình Cung tiếp ngay sau đó “không chỉ Hội trưởng mà là những kẻ mạnh nhất ở Lục Địa Nguyên Thiên này”

Nhưng Hội trưởng Vu Chi bay ở phía sau hai hộ pháp trong thân đã khôi phục lại bình thường từ xa mà nhìn tới Diệc lão đang là thiếu niên mà hơi run lẩy bẩy muốn bay ra ngoài trong thất thểu khó tin, nắm tay nắm chặt đám mạnh vào nhau làm thân run mạnh mà nói to trong hơi điên loạn:

- Cảnh giới Đạo, không thể nào, Lục địa Nguyên Thiên này không có tu nguyên giả nào đạt tới Cảnh giới Đạo, mà đều dừng ở Cảnh giới Thể, trừ một nơi!

Nói tới đây thì Hội trưởng Vu Chi liền ngừng trong sự bất ngờ lẫn khó hiểu của đám tu nguyên giả đang bay trên không, chỉ là Đại trưởng lão Thanh Chiến đã tiếp lời trong nói nhỏ: “chẳng lẽ nào hắn tới từ nơi đó”

Nhưng rồi lại lắc đầu quảy quảy không tin, thật không muốn tin mà hét lên trong hơi loạn: “không thể nào, nơi đó chỉ có một đi không trở lại” lại càng khiến cho đám tu nguyên giả phải nhìn tới mà vô đầu càng thêm khó hiểu với hai người

Chỉ là lúc này Diệc lão đang là thiếu niên hai mươi trong thân bình thường mà chưa chuyển sang trạng thái thể cùng cánh tay trái đang chống vào tấm chắn ngũ sắc đầu hơi gục xuống đã ngẩng lên trong ánh nhìn kinh hãi của đám tu nguyên giả khi nhìn thấy cặp mắt của Diệc lão lúc này đã chuyển sang màu ngũ sắc cùng bắn ra mà hướng trưởng lão của Vũ Phiến Môn cùng thành viên của Kiền Văn Hội mà quét một vòng trong hai tia sáng ngũ sắc bắn tới khiến cho chục tu nguyên giả không kịp né bị bắn trúng ngay một vị trí nào đó thì liền tiêu tán

Trong sự kinh sợ của tu nguyên giả còn lại đang vây lấy Lý Dương chương môn mà lắc lắc đầu nhìn tới Diệc lão đã thu lại tia sáng ngũ sắc bắn ra từ hai mắt mà nâng cánh tay phải nhắc lên trong toàn thân lại chuyển sang ngũ thể luân chuyển ngũ sắc cùng đám mạnh tới tấm chắn ngũ sắc

Chỉ thấy rất nhiều thanh kiếm ngũ sắc đang bắn ra hướng tới bọn họ mà bay tới trong sự kinh sợ của mọi tu nguyên giả mà cuồng cuồng bay tứ tung nhưng lại không kịp chỉ có thể đón đỡ nó như che chắn luôn cả một khoảng không phía dưới mảnh đất Thanh Phong Cảnh

Nhưng lúc này Diệc lão lại nhìn xuyên qua tấm chắn ngũ sắc hướng tới nơi Tiểu Bạch phình thành Đại Bạch mà ôm chặt Vũ Thiên bằng hai chân đã bay đi xa mà lẩm bẩm có chút đau thương như không nỡ buông: “tạm biệt hai đứa”

Cùng với đó chính là Lý Dương chương môn cùng Cựu chương môn Lê Rút thân cùng run mạnh mà mắt mở to hết cỡ nhìn phía sau lưng Diệc lão khi mà hai tay Diệc lão đang chạm vào tấm chắn khi tiếng nói của Diệc lão đã vọng vào tai mỗi người: “Lý Dương, Lê Rút, ta đi trước”

Trong cái mảy may của Lý Dương chương môn cùng Cựu chương môn Lê Rút mắt khẽ chớp nhìn tới gọi hai chữ “Diệc lão” nhưng rồi cổ họng lại cứng lại trong nét mặt như mất đi sinh khí nhìn Diệc lão đang tự đóng băng mình trong tấm chắn ngũ sắc cũng đóng băng cùng những thanh kiếm ngũ sắc cũng đóng băng mà rơi xuống hiện ra đám tu nguyên giả còn lại

Chỉ có tấm chắn ngũ sắc bị đóng băng là vẫn đứng vẫn chắn ngang không trung trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả đã nhìn tới Diệc lão lớp băng bao phủ đã rớt xuống cùng thân ngũ sắc đã bị tách thành từng khúc rồi phân thành từng đoạn nhỏ mà tiêu biến trước mắt họ để lại nơi đó chỉ còn lại tấm chắn bị đóng băng còn Diệc lão đã không còn thấy đâu trong một vài đốm ngũ sắc đang bay lơ lửng rồi tiêu tán

Trong sự khó hiểu của tất cả tu nguyên giả nhìn Diệc lão đã tiêu tán mà không còn thấy đâu trong khi tấm chắn ngũ sắc vẫn còn đó mặc dù đã đóng băng khiến cho hướng đối diện Tiểu Bạch và Vũ Thiên đã không còn thấy được gì vì đã bị che chắn

Trong ánh nhìn đầy nghi ngờ của Hội trưởng Vu Chi cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến:

- Lão đã chết rồi sao, làm sao có thể chứ!

- Cảnh giới Đạo, vì sao lão còn tiêu tán!

Khiến cho tất cả tu nguyên giả đều bay khựng mà im lặng nhìn trong ngẩn ngơ nhưng bọn họ cũng khó hiểu

Chỉ là rất nhanh Hội trưởng Vu Chi đã thu lại nét mặt đang lạng lạng suy của mình mà chuyển nhanh sang giận dữ khi mà bay thẳng tới tấm chắn ngũ sắc đã đóng băng mà thân chuyển Lôi thể trong giọng gầm vang khắp nơi này:

- Đuổi theo Băng Nguyên, nhất định phải lấy cho bằng được!

Trong khi Hội trưởng Vu Chi bùng phát lời quang mà bay thẳng tới trong hai tay mở mà hướng ra sau cùng tiếng hét to kéo dài hơi “lười lười” chỉ thấy từ hai tay hắn những tia sét đã bắn ra mà lan nhanh xuống dưới mặt đất trên không trong sự đan kết với nhau từ nhiều tia sét mà dần hình thành một tấm lưới

lời chỉ là chưa rộng chưa cao bằng tấm chắn ngũ sắc đã đóng băng của Diệc lão đang chắn trước mặt bọn họ

Chỉ thấy Hội trưởng Vu Chi đã bay tới sau lưng chính là tấm lưới lời đang bùng lời quang mà đâm sầm vào tấm chắn ngũ sắc đã đóng băng liền một lỗ thủng in hình Hội trưởng Vu Chi cùng tấm lưới lời trong nhiều tiếng rít cùng với đó chính là tấm chắn ngũ sắc đã đóng băng liền đổ sụp xuống trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả hiện ra khoảng không cùng mặt đất nơi Tiểu Bạch cùng Vũ Thiên đã bỏ đi

Chỉ là một tiếng hét nơi mặt đất trong lùm cây đổ gãy rất nhiều cách Thanh Phong Phái một khoảng đã vọng lên một tiếng gầm không kém gì Hội trưởng Vu Chi mới thét lên lúc này

- Đại thủ của ta, ta nhất định phải bắt được ngươi!

Trong cái xoay đầu nhìn tới của tất cả tu nguyên giả nhìn nơi tiếng nói phát ra là một thân ảnh đã bị thương không nhẹ đang bay lên mà bay thẳng tới nơi Hội trưởng Vu Chi đang xoay thân lại nhìn tới chính là Vũ Phiến Lương môn chủ trong giọng cùng lúc vang trong điện cuồng khi nhìn quanh mặt đất lần không trung Thanh Phong Phái

“Đuổi theo”

“Nhất định phải lấy được Băng Nguyên”

“Nhất định phải bắt được đại thủ”

Trong ánh nhìn nhau của đám trưởng lão Vũ Phiến Môn khi nhìn tới Vũ Phiến Lương môn chủ đang vọng câu nói lên bọn họ cũng như thành viên cùng tứ hộ pháp của Kiến Văn Hội khi nhìn Hội trưởng Vu Chi đang xoay thân trong ánh mắt nhìn hướng Phương Nguyệt cùng Phù Hiếu, Nghê Tuyết đã bay đi chứ không định bay theo hướng Tiểu Bạch cùng Vũ Thiên đã bay đi mặc dù hẳn đang bay trên không trung nơi Tiểu Bạch cùng Vũ Thiên đã đứng ngay mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: “Phái Diệt” Và “Vũng Nước”

Hội trưởng Vu Chi liền bay nhanh theo hướng Phương Nguyệt đã bỏ đi mà đuổi theo trong khi Vũ Phiến Lương môn chủ đã nhắm thẳng tới nơi hẳn đang ngừng trên không trung mà bay hướng Tiểu Bạch kẹp chặt Vũ Thiên đã bay đi mà cũng đuổi theo

Nhưng hai giọng nói già nua đã vọng lên ngay sau đó chính là của Lý Dương chương môn cùng Cự chương môn Lê Rít đã nhìn Đại trưởng lão đang bay chính giữa mà nói vọng tới: “Đại trưởng lão, mong người chặn Vu Chi lại”

Khiến cho Đại trưởng lão Thanh Chiến phải giật mình mà nhìn tới Hội trưởng Vu Chi đang nhấc bước trên không định bay đi mà ngậm vài chữ phun ra “tốc độ, lướt” trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hội trưởng Vu Chi mà thân chuyển Thổ thể trong nắm tay đã đâm thẳng tới bụng Hội trưởng Vu Chi khiến hắn chỉ kịp gọi tên “Thanh Chiến” trong giận đến bắn ngược lại mà sụt quạ

Vũ Phiến Lương môn chủ đã bay tới cùng Đại trưởng lão Thanh Chiến đã không còn đứng nơi này có vẻ đã bay theo Hội trưởng Vu Chi đang bắn mạnh vào trong không trung đang bị che chắn bởi mảnh đất phía trên đám mây

Chỉ là bóng dáng của Lý Dương chương môn đã thay thế mà thân chuyển Mộc thể hướng Vũ Phiến Lương môn chủ đã suy yếu nhưng cũng đã đề phòng mà va chạm chỉ là hắn đã bắn ngược trở lại

Trong ánh nhìn của đám tu nguyên giả vẫn đứng im nơi chỗ cũ trên không mà nhìn tới Hội trưởng Vu Chi đã ngừng bay ngược lại mà mặt đỏ gay gắt nhìn Đại trưởng lão Thanh Chiến đang chặn trước, rồi lại nhìn tới Vũ Phiến Lương môn chủ đang gào thét với Lý Dương chương môn:

- Lý Dương, Thanh Phong Phái đã tàn, ngươi còn định chặn ta mà không chịu bỏ đi!

Chỉ là hấn dứt lời thì nét mặt vốn bình tĩnh của Lý Dương chương môn cũng đã chuyển sắc mà giọng già nua đã lạnh lùng nhưng không hề nhỏ:

- Phiến Lương! Trận chiến này là do ngươi mà ra!

- Không phải do ta, mà là các ngươi, ai biểu các ngươi nắm giữ Băng Nguyên làm chi!

Chỉ là Vũ Phiến Lương môn chủ đã điên cuồng mà đáp trả trong cái cổ gân nổi đầy chỉ tay hướng Phương Nguyệt đã bỏ đi mà gào lên, mặc dù lúc này giọng của Hộ pháp Liễu Tỳ bà và Hộ pháp Khả Thụ đang kinh hãi mà la thất thanh trong cái chỉ tay hướng

- Lão quái điên rồi lại giống ả trước, chạy mau!

Cựu chương môn Lê Rít lúc này đã trở thành một quả cầu kim khổng lồ đang không ngừng to lên trong giọng già nua đã vang lên khi mà Hộ pháp Liễu Tỷ bà bà cùng Hộ pháp Khả Thủy đang mau chóng bay lui lại: “Lý Dương, Thanh Chiến trưởng lão ta đi trước” rồi im bất trong ánh nhìn của mọi tu nguyên giả đã nhìn tới đã thấy phía trong quả cầu kim còn chứa rất nhiều mũi tên

Mặc dù lúc này giọng của Lý Dương chương môn cũng lâm bảm vừa dứt:

- Băng Nguyên, chính Băng Nguyên đã khiến trận chiến này khai... nhưng nó sẽ ngừng khi mà không còn ai!

Cũng vừa lúc nhìn tới Cựu chương môn Lê Rít mà lắc đầu trọng giọng trở nên trầm gọi hai chữ “sur phụ, người đã” rồi hít một hơi lạnh nhìn xuống mặt đất Thanh Phong Phái rồi nhìn lên mảnh đất trên đám mây mà gào lên một tiếng “đệ tử cùng theo” trong toàn thân bùng phát Mộc quang mà nhanh chóng thay đổi trong sự kinh hãi khi Vũ Phiến Lương môn chủ đang bay gần khi nhìn sang

Liền thấy Lý Dương chương môn cũng giống như Cựu chương môn Lê Rít trong sự bay thối lui của Vũ Phiến Lương môn chủ cùng giọng nhỏ không tin lẫn không muốn của Đại trưởng lão Thanh Chiến: “Lý Dương, Lê Rít”

Trong quả cầu mộc khổng lồ ẩn chứa rất nhiều mũi tên phía trong do Lý Dương chương môn chuyển sang đang lao nhanh mà đâm mạnh tới Cựu chương môn Lê Rít đã thành quả cầu kim khổng lồ ẩn chứa mũi tên phía trong đang nhỏ giọng vài chữ “kích hoạt, nổ” cùng lúc với tiếng hét của Hội trưởng Vưu Chí “lui nhanh”

Chỉ là mộc nguyên lực cùng hòa nguyên lực đã bùng phát trên không từ nơi hai quả cầu to dùng mà bao trùm toàn bộ khoảng không Thanh Phong Phái cũng như nơi mặt đất và mảnh đất Thanh Phong Cảnh nơi đám mây và còn lan ra phía ngoài

Chính vì vậy mà bao phủ hết toàn bộ tu nguyên giả còn lại nơi này ngoại trừ ba tu nguyên giả cũng chính là Nghêu Đồ, Tiêu Bân cùng Mật Linh vẫn đang quan chiến mà không hề tham gia nhưng lúc này ba người lại đang bay lui lại mà nhìn tới trong kinh hoàng và hướng của ba người cũng chính là hướng tới Thành Vị Thanh

Và mọi người trong thành lúc này cũng đều đang nhìn tới mà tất cả đều há hốc mồm trong tay chỉ miêng lấp bấp không nên lời trong khi chân đang đứng không vững khi mà mặt đất trong thành đang lung lay liên tục

Trong khi trên không trung hướng cánh rừng nhỏ nơi Dược Viên Thanh Phong Phái Tiểu Bạch đang ôm chặt bay nhanh đã quay đầu lại nhìn hai tiếng nổ lớn đã vọng tới nhưng đã nhỏ dần vào tai nó nhưng lại khiến cho Tiểu Bạch đang là tiểu thú đã phình to thành Đại Bạch phải gầm lên một tiếng to rồi lại bay nhanh hơn nữa, nó bay như điên, băng băng qua đám rừng phía dưới cho đến khi mất hút trên không, không còn trong thấy

Nhưng nơi Thành Vị Thanh lúc này trên không trung kết giới ngũ sắc lại đang hứng chịu rất nhiều mũi tên xanh lẫn xám đang bay tới tạo thành những gợn sóng từ nhẹ đến mạnh liên tục

Nhưng lúc này, nơi ngục tù của Phiêu gia, phòng giam sâu nhất đang giam giữ Tiên Đông cùng với Tử Đế đang trợn mắt mà kinh ngạc trong khó tin mà cùng lúc nói khi đã im lặng hồi lâu:

- Hắn mạnh thật, đã đạt tới cảnh giới cuối cùng!

Chỉ là Tiên Đông lại tiếp trong lắc đầu mà cố nhớ lại xem mình có bỏ sót ai không nhưng rồi đành trầm ngâm mà lên tiếng như chờ một câu trả lời từ Tử Đế: “nhưng ở Lục địa Nguyên Thiên này, làm gì có ai đạt tới cảnh giới cuối cùng, ngay cả Thập Đại Gia Tộc hiện giờ, quản lý toàn bộ Nhân tộc ở Lục địa Nguyên Thiên cũng không hề có ai đạt tới Cảnh giới Đạo”

Nhưng Tử Đế lại trả lời bằng một câu nói mơ hồ lẫn khó hiểu trong sắc mặt lạnh đến cực độ của hắn cũng đang nhú lại:

- Cảnh giới Đạo rồi vì sao hắn còn chưa thoát khỏi chữ tử, chẳng lẽ cảnh giới cuối cùng mà tu nguyên giả đạt được vẫn phải đối diện với chữ tử này sao!

Câu than vãn của Tử Đế như làm bùng tỉnh Tiên Đông khiến lão lại ngẩn đầu nhìn hắn mà giọng có chút trầm lại:

- Tu nguyên hay là tu đạo, cuối cùng thứ chúng ta đang tu là cái gì, Tử Đế ngươi nói xem!

Tử Đế mặt sấn lại với câu hỏi của Tiên Đông nhưng rồi hắn chỉ thở nhẹ mà lâm bảm trong lòng như kê than điều gì mà lắc đầu nói trong mơ hồ:

- Bắt đầu từ “Nguyên khí” và kết thúc bằng “Đạo” nhưng thứ mà chúng ta đang tìm cũng chính là bí mật của tu nguyên giới, bí mật này bao gồm cả cái chết của tu nguyên giả, có lẽ không phải mà là tất cả Nguyên Thiên!

Tiên Đông nghe vậy vẻ mặt có chút trầm tư nhưng lại lắc đầu khẽ nói trong mắt liêm diêm cùng cặp lông mày nhíu lại:

- Ngươi nói xem có mấy ai đi tìm cái bí mật này cơ chứ, tất cả tu nguyên giả đều từ bỏ, chỉ đắm chìm tranh giành một vài thứ, có phải không!

Nhưng rồi Tiên Đông lão giả lấy tay mà vuốt bộ râu bạc giọng hơi nhìn lên khiến cặp lông mày cũng nhướng lên mà nhớ lại trong chút rét lạnh tự nói:

- Tử Đế, lúc này ta nhìn thấy được hắn nắm giữ toàn bộ hệ cơ bản dường như còn thêm cả Băng hệ, không hiểu sao hắn lại tan biến một cách kỳ quái như vậy!

Khiến cho Tử Đế phải mất đang hơi nhắm mà mở to nhìn Tiên Đông gật nhẹ đầu trong trầm mặc chút ít mới nói trong so sánh:

- Hệ bóng tối nằm trong Hệ cực hiếm của ta chỉ sợ khó mà chống nổi toàn bộ hệ cơ bản của hần!

- Cảnh giới Đạo, người nghĩ Cảnh giới Thế có thể chống lại sao, nhưng có lẽ ta phải rời khỏi nơi này để đi gặp nó!

Chỉ là Tiên Đông mắt đã nhắm liền mở mà bắn ra khí lạnh nhìn Tử Đế như nhắc nhưng trong ánh mắt là một màu đen của Tử Đế đã nhìn ngược lại mà giọng không có gì tức giận hay khó chịu mà như chấp nhận:

- Hần đã đạt tới Cảnh giới Đạo, ta cũng sẽ rời khỏi nơi này để gặp lại “Bá Đạo”!

Nơi ngục tù lại trở nên im lặng, khi mà Tử Đế cùng Tiên Đông đều nhắm mắt lại trong nét mặt thay đổi liên tục như đang nghĩ tới điều gì đó

Mặc dù, trong Thành Vị Thanh lúc này đang một trận hỗn loạn mà ồn ào trong rất nhiều đội binh đang bình ổn lẫn xuất hiện ở khắp nơi trong thành xung quanh những nơi đồ sộ mà ngăn cách để cho những người phía trong thu dọn

Cũng như phía trong tòa Thư Viện Vị Thanh tứ gia chủ sắc mặt đang trầm đến nhìn nam tử gấp vàng hỏi:

- Thiệt hại nhiều như vậy sao!

- Rất nhiều nơi đã bị trận động đất mới ngừng làm cho đồ sụp!

Nam tử gấp vàng liền gật đầu mà trả lời trong khi tứ gia chủ vẫn đang trầm ngâm nhưng Tiêu Xương gia chủ đã trầm giọng mà đứng lên nói nhanh:

- Mau xuống xem, chắc phải gọi thêm tu nguyên giả tới để tu sửa thành!

Chỉ còn lại tiếng bước chân đang vang lên liên hồi trong từng tầng thư viện hòa vào từng giọng nói đang vọng quanh

Nhưng Thanh Phong Phái lúc này khi hai vụ nổ đã qua đi trong ánh nhìn của Nghê Đồ, Tiêu Bân cùng Mật Linh đang bay phía ra nhìn tới khi Mộc nguyên lực và Kim nguyên lực còn sót lại đã phân tán hiện ra trước mắt ba người chính là một vùng hoang tàn trong những hố sâu không thấy đáy cùng với đó chính là mảnh đất trên đám mây gọi là Thanh Phong Cảnh cũng đang rơi xuống phân thành nhiều mảnh trong tiếng rít của gió và rớt mạnh xuống mặt đất tạo ra tiếng động mạnh

Chỉ là trong những mảnh đất phía trên đám mây đang rớt xuống lại còn xen lẫn hơn chục thân ảnh cũng đang rơi xuống trong giọng nói có chút điên loạn từ hai thân ảnh:

- Băng Nguyên không lấy được!

- Đại thủ cũng không bắt được!

Trong ánh nhìn của Nghê Đồ, Tiêu Bân cùng Mật Linh đã nhìn tới và đã nhận ra hai thân ảnh đang rơi xuống trong bị thương rất nặng vừa mới gào lên trong hơi như đứt đó là Hộ trưởng Vu Chí cùng Vũ Phiến Lương môn chủ

Trong những thân ảnh còn lại còn có tứ hộ pháp cũng đều như vậy, tất cả đều đang rơi xuống trong mảnh đất phía trên đang rớt xuống

Ngoại trừ một thân ảnh đang bắn thẳng tới hướng đông Thanh Phong Phái mà bay đi trong ánh nhìn theo của Nghê Đồ, Tiêu Bân cùng Mật Linh

Mặc dù, ba người lúc này cũng không hề lãnh lặn khi lui nhanh né tránh vụ nổ lúc này mà cùng khề nói: “Đại trưởng lão Thanh Chiến”

Trong tiếng thét vọng lên của Hộ pháp Hình Cung khi đã cùng mấy thân ảnh còn lại bị vùi lấp nhất thời vào trong mặt đất: “đây phải gọi là thành bại”

Nhưng tại một nơi cách xa Thanh Phong Phái cũng như cách xa Thành Vị Thanh và cách xa Vũ Phiến Môn

Nơi này gọi Trại Hoàng Dương cũng đã hứng chịu trận động đất nhỏ nên chỉ khiến mặt băng dày nứt ra cùng những bức tượng băng đã đổ vỡ chỉ còn lại chục bức tượng băng ẩn trong là vài bóng người vẫn còn nguyên vẹn cũng như lúc này nơi đây cũng đã khôi phục lại sự vắng lặng như cũ

Và nơi đâu đó trong khu rừng rậm lớn trên Lục Địa Nguyên Thiên, cách xa Thành Vị Thanh nhưng lại ngay hướng cánh rừng nhỏ Dược Viên của Thanh Phong Phái

Lúc này trong ánh trăng đang chiếu xuống nơi một vũng nước trong đáy cũng khá sâu trên mặt của vũng nước phủ lá cùng một vài cây nhỏ, xung quanh vũng nước chính là rừng cây bao quanh trong yên ả nhưng lại vắng lặng

Nhưng nơi cạnh vũng nước đang có hai thân ảnh nằm chồng lên nhau đó là một thiếu niên cùng một tiểu thú đang ngồi ngay ngực thiếu niên đang nằm ngửa, mắt đang nhắm trong khóe mắt vẫn còn đọng nước nhưng lại không cử động, mặc cho tiểu thú đã chuyển thành đứa bé, mắt đỏ đỏ, môi chúm chím vỗ vỗ má hần cúi sát mặt gọi liên hồi:

- Thiên ca, mau tỉnh dậy!

Nhưng lại không có lời đáp nơi thiếu niên khi mà hần lại không hề cử động mà chỉ nằm im mặc cho đứa bé cứ vỗ cùng béo hai má thiếu niên mà gọi trong

mặt nhỏ mếu:

“Thiên ca, mau dậy”

“Thiên ca, mở mắt ra đi”

“Thiên ca, mamút của đệ đâu”

Và thiếu niên này chính là Vũ Thiên, đứa bé do tiểu thú hóa thành chính là Tiểu Bạch gọi một hồi không thấy Vũ Thiên trả lời thì cũng gục trên ngực hắn mà mặt nhỏ nhắm lại trong miệng vẫn méo mà vẫn gọi “Thiên ca”

Chỉ là Vũ Thiên lúc này lại đang lằm bằm vài cái tên “Ngũ Hải, Thủy Phong sư huynh còn có mamút, Diệc lão người cũng đã ... Toan lão đầu”

Bất chợt hắn lại gọi hai chữ “Tiểu Bạch” mà mở mắt, quàng tay ôm nhẹ lấy Tiểu Bạch đang là đứa bé đã ngủ trong vũng gọi nhỏ tên hắn để không đánh thức nó khi mà hắn đã nhìn xuyên qua đám cây trong ánh trăng vẫn đang len lỏi chiếu xuống nhưng vẫn không thể đánh tan đi sự âm u của khu rừng rậm này trong ánh mắt cũng đã nhắm lại mà thờ hắc ra một hơi như xưa tan đi điều gì đó

Trong tiếng gió thổi vi vu cùng những nhánh cây đang đung đưa trong bầu trời đêm nơi rừng rậm hoang vắng này, cũng như mặt nước trong vũng nước lại đang tạo nên những gợn sóng nhẹ và lúc này chính giữa vũng nước ngay một chiếc lá đang trôi lên một đầu rần nhỏ có màu nhò tỏa rất nhiều sắc, trong cặp mắt ti hí hình trăng khuyết, lưỡi rần nhỏ lại đang thò ra mà nhìn chăm chăm Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch đang nằm cạnh vũng nước thờ đều đặn trong mắt đang nhắm

Mà há miệng răng nhọn nhỏ phát ra âm thanh như một giọng nói của một bé gái cũng tầm năm, sáu tuổi cũng khoảng Tiểu Bạch:

- Hai kẻ lạ mặt dám xâm phạm vào vũng nước của “Xà yêu”!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Rừng U Tịch

Vũng nước nơi rần nhỏ đang nhò đầu, hơi đục, gợn sóng nổi trên mặt nước, cặp mắt ti hí của rần nhỏ khẽ động nhìn Vũ Thiên rồi cong thân, tới cạnh hắn trong nhẹ nhàng.

Vũ Thiên lúc này, mắt chớp nhẹ, nhìn những cành cây đang che phía trên khoảng không mà không biết nguy hiểm đang tới với mình,

Chính là Xà yêu lúc này, đã nhắm tới gót chân hắn mà trườn thân tới, miệng nhỏ khẽ há, răng nanh nhọn, sắc bén, đã cắn vào cổ chân hắn, khiến hắn giật mình mà cong thân ngồi dậy, mặt nhắm lại như khi ăn ớt, một cảm giác đau nhức từ chân truyền thẳng lên đầu làm cho Vũ Thiên phải há miệng, thờ khò khè, mắt liền đỏ,

Tiểu Bạch lại khác, nó bị văng ra xa, trước mặt Vũ Thiên một khoảng ngắn, trong khi nó đang lồm cồm bò dậy mà chạy tới trước mặt Vũ Thiên, trong tay đang nắm chặt Xà yêu, hơi lạnh từ hắn liền truyền sang Xà yêu khiến nó phải la thất thanh:

- Thả ta ra, thả ra!

Vũ Thiên lại nhìn nó đang thờ lưỡi ngắn, liền nói nhanh “một con rần”, Tiểu Bạch lại nhìn nó chăm chăm khi bị Vũ Thiên đóng băng từ đuôi lên tới cổ chỉ còn mỗi đầu rần là đang lắc qua lắc lại

- Thiên ca, con này nó làm huynh đau sao!

- Mi dám xâm phạm lãnh thổ của ta!

Giọng hai đứa trẻ lại vang lên cùng lúc, trước sau hoà vào, Vũ Thiên lại lắc lắc thân, đứng lên nhìn rần nhỏ một lúc, khi mà cảm giác đau nhức lúc này đã tan hết,

Hắn lại thả rần nhỏ vào vũng nước nơi đang đứng mà buồn một câu hơi lạnh:

- Ta chỉ vô tình tiến vào, giờ sẽ rời đi, coi như ta chưa xuất hiện ở nơi này vậy!

Tiểu Bạch đang bay cạnh liền trở nên rét run mà lắc thân một cái nhìn rần nhỏ, đang lượn vòng nơi mặt nước rồi mới nhìn Tiểu Bạch đang bay sau. Tới trước mặt Vũ Thiên đã đi được một khoảng cách khá xa vũng nước mà hơi nhỏ gì đó,

Nhưng chỉ được hai ba câu, một giọng nói của bé gái đã vọng từ phía sau Vũ Thiên mà vang lên:

- Cho ta theo với!

Vũ Thiên liền giật mình mà đứng khựng lại, tự lẩm bẩm trong miệng “hoi quen”, rất nhanh đã tỉnh lại mà xoay người nói nhỏ trong cười mỉm khó hiểu:

- Gọi người là Xà Xà nhá!

Hắn nói chưa xong thì đã cảm thấy từ chân lên tới cổ hơi nhột, gương mặt liền nhẩn hẩn, lộ hàm răng đều, trắng men của mình ra, một cảm giác khó tả như cảm nhận được một con gì đó đang bò loăn quăn trên da thịt mình, chưa đợi hắn chợt hiểu thì nơi vai Vũ Thiên, giọng nói bé gái nhỏ khoảng năm, sáu tuổi dường như là rần nhỏ đã vang lên trong mừng rỡ:

- Dạ! Dạ! Xà Xà đây!

Vũ Thiên ngoái đầu, mắt liếc sang bên nhìn Xà Xà mà chân vẫn bước đi thẳng trong khu rừng vắng này. Nhưng hình ảnh về trận chiến vẫn còn hiện ra trong đầu hắn, chưa tan hết.

Hắn như trở thành kẻ nằm mơ, đang đi lạc. Trong khi, Tiểu Bạch, Xà Xà chính là rần nhỏ vẫn đang cười nói vui vẻ cũng dần làm Vũ Thiên bừng tỉnh, đứng khựng lại, khi đã bước đi được một đoạn khá xa, trong khu rừng hoang vắng đầy dã thú này

Nhưng theo bước chân của Vũ Thiên thì chưa gặp dã thú nào. Tại khu rừng này, có tên là Rừng U Tịch, diện tích rộng lớn tới mấy vạn dặm, nhưng tính ra thì chưa có ai đo lường chính xác vì không rành,

Cho đến khi một lực chấn thật mạnh, ập về phía hắn, hất văng hắn ra xa cùng bụi bay tứ tung, cây cối đổ ngã vùi lấp Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà liền như vậy

Lồm cồm bò dậy trong đám bụi cây, Tiểu Bạch đã bay tới cạnh Vũ Thiên nhìn Xà Xà không bị trầy xước trên vai Vũ Thiê, đang cùng nhìn thẳng hướng trước mặt đang phát ra âm thanh dữ dội do một luồng sức mạnh lan ra xung quanh,

Mặc dù, hắn đã đứng cách xa, nhưng vẫn cảm nhận được, sự rung động nhẹ nơi mặt đất đang đứng, chỉ là liền một thoáng cái đã ngừng lại, Vũ Thiên liền tiến tới gần hơn một chút nhìn về nơi đã phát ra luồng sức mạnh vừa mới xuất hiện

Một thân ảnh liền hiện ra trong mắt hắn, không gầy, không mập, tà áo đang bay bó chặt, chỉ tầm ba mươi mốt, hơi ngăm da, ánh mắt sắc bén

Nhưng thật sự, Vũ Thiên kinh hãi khi không nhìn ra cảnh giới của nam tử cũng như cử chỉ lúc này, hắn, cánh tay trái, những ngón tay màu nâu, đã dài ra, túm lấy cổ một quái thú to bự, trong khi bụng quái thú lại đang bị một thanh kiếm gỗ đâm xuyên qua, không còn cử động

Đôi mắt sắc bén của nam nhân đang nhìn quái thú khê nhưu lại, đôi lông mày rậm khê rung, liếc nhìn Vũ Thiên có chút ngạc nhiên nhưng Vũ Thiên lại run bần bật, bước chân nhấc lên bước lui lại phía sau,

Trong khi đó, Xà Xà lại đang siết chặt cổ Vũ Thiên, Tiểu Bạch đã núp sau lưng hắn nhỏ giọng:

- Thiên ca! Huỳnh ấy thật đáng sợ!

Cho đến khi nam tử nhìn tới quái thú, Vũ Thiên mới ngừng bước lại, không tính bỏ chạy, nhìn hành động tiếp theo của nam nhân khi xuất hiện một ngọn lửa thiêu đốt quái thú, chỉ còn lại khung xương được nam tử thu lấy, cất khỏi tầm nhìn của hắn

Ánh mắt kỳ lạ của nam tử lại hướng tới Xà Xà đang quấn cổ Vũ Thiên cũng như Tiểu Bạch đang nhìn trộm nam tử đã chớp nhoáng thân ảnh vài cái đã cách Vũ Thiên một khoảng, nét mặt hắn lạnh tanh, khi nâng tay về phía nam tử tà quái,

Ngón trỏ tay Vũ Thiên bỗng chốc hoá băng, chỉ một giây sau, ba thanh kiếm băng đã xuất hiện, vây lấy nam tử ở chính giữa, hơi lạnh bốc lên, lan toả, nhưng chỉ cái phẩy tay của nam tử, ba thanh kiếm băng liền hoá thành ba thanh kiếm lửa, tiêu tán nhanh chóng

Trong khi nam tử tà quái đã xuất hiện trước mặt Vũ Thiên, tuy đã gần nhưng chốc lát lại xa mang theo một cỗ áp lực, Vũ Thiên liền trở nên khó thở như muốn nổ tung trong chốc lát lại tan biến

Đến khi định thần lại trong sợ hãi nhìn nam tử cách mình không xa đang cười khoét miệng nhìn hắn không to không nhỏ nói:

- Người! Sao lại xuất hiện nơi này!

Vũ Thiên nhìn khoét mắt nam tử, trong không có ý định như là sát hại hắn nên nghĩ vài giây liền trả lời:

- Ta chỉ vô tình bị đẩy đến chỗ này!

Nam tử lại nhướng hàng lông mày nhưng chưa nói gì, khoé miệng khê nhếch lên chút gì, lấy tay sờ mũi một cái nhưng Tiểu Bạch lại nhe răng với hắn, nam tử lại không để ý nét mặt đã ẩn hiện chút ngạc nhiên:

- Nơi này rất nguy hiểm, Rừng U Tịch! Người chưa nghe nói sao! Vũ Thiên im lặng một lúc, gật nhẹ đầu, trong ánh nhìn kinh nghi của nam tử khi chú ý tới Tiểu Bạch, Xà Xà dò xét chúng nó hồi lâu lại tự giới thiệu mình:

- Ta tên Ngọc Kha! Cứ gọi ta là Ngọc Kha!

“Ngọc Kha” Hắn lại khẽ nói tên nam tử đang đứng trước mặt mình cách không xa kia

- Đệ tên Vũ Thiên! Đây là Tiểu Bạch, Xà Xà!

Vũ Thiên chỉ Tiểu Bạch đang núp sau lưng cũng như Xà Xà quần cổ, giới thiệu với Ngọc Kha

- Quái thú lúc này!

Ngọc Kha nhìn Vũ Thiên một lúc khi nghe hắn hỏi về con quái thú mình vừa mới giết, hơi do dự một chút khi nhìn Vũ Thiên, Tiểu Bạch đã nhìn hắn bằng cặp mắt dò xét, Xà Xà thì lại khác vẫn quần chặt cổ Vũ Thiên

- Đó là công việc của ta, đệ có muốn gia nhập Hội!

Một tiếng “hà” nhỏ từ Vũ Thiên đã phát ra, khi nghe nói gia nhập Hội từ Ngọc Kha, hắn có chút ngạc nhiên đang do dự hồi lâu ậm ự không biết phải trả lời thế nào, gật nhẹ đầu không chắc chắn:

- Đệ cũng được sao!

Rồi lại im bất nhìn Ngọc Kha nét mặt đang khẽ cười liền gật đầu, xoay lưng bước đi trước khiến hắn hơi ngạc nhiên nhìn theo

“Đi theo ta”

“Thiên ca”

Tiểu Bạch gọi nhỏ, Vũ Thiên liền bước chậm chậm theo sau Ngọc Kha đã đi được khá xa, hắn phải chạy gấp mới đuổi kịp

Ngọc Kha dẫn Vũ Thiên đi lòng vòng, vòng qua vòng lại trong Rừng U Tịch làm cho hắn không khỏi rối trí nhưng vẫn theo sát phía sau, trong khu rừng này rất nhiều quái thú được hai người bắt gặp nhưng chúng lại không hề dám tấn công hai người, tất cả đều bỏ chạy tán loạn khi bắt gặp hai người, Vũ Thiên lại cảm nhận được có nhiều quái thú vượt qua cảnh giới hiện tại của hắn,

Và cũng gặp các tu nguyên giả khác nhưng khi gặp hai người cũng đều né tránh đi nơi khác và chính Ngọc Kha cũng không hề làm phiền tới những tu nguyên giả khác khi dẫn Vũ Thiên đang theo sau mang chút cảnh giác

Bước chân của hai người chưa hề dừng lại, tốc độ bước đi càng lúc càng nhanh từ Ngọc Kha, càng về lâu, Vũ Thiên đã không theo kịp, nếu không phải tu nguyên giả có lẽ hắn đã ngồi tại chỗ, không thể bước tiếp

Không để ý hay nhìn phía sau mình, Ngọc Kha vẫn bước đi mới đột ngột dừng lại, trên mặt liền treo một nụ cười khó đoán, đứng đó khá lâu, Vũ Thiên hình dáng dần hiện rõ phía sau những đám cây đi tới cạnh hắn đứng gần bên thờ dốc, Xà Xà, Tiểu Bạch lại không thấy mặt nhưng đầu óc quay cuồng, chóng mặt khi hắn ngừng bước

Cặp mắt đỏ, miệng đang cắn lưỡi, Tiểu Bạch đã buông bỏ vai Vũ Thiên đang bầu chặt ra, nhìn lấy Ngọc Kha mang chút tức giận, bất quá nó chỉ biết cắn lưỡi, hai chân chụm lại, cào cào vào nơi hư không

Nhìn trước mặt, vẻ bất ngờ hiện rõ trên mặt Vũ Thiên, tại nơi hắn nhìn thấy chính là cánh đồng cỏ xanh um, có chỗ ngã vàng, rất rộng, chen vào là một vài hay một khóm đám cây to, lớn, tán rộng, phủ mát

Hắn đã không còn bị rừng cây vây quanh

- Thế nào! Chạy bộ có mệt không!

Ngọc Kha chậm rãi nói, cười nhẹ nhìn hắn, rồi lại dứt lời tiến bước vào cánh đồng cỏ, ngọn cỏ rẽ ra, quét vào hắn

“Hơi mệt” Một câu nhẹ từ Vũ Thiên, nếu như hắn không phải là tu nguyên giả, có lẽ hắn đã bất động nơi mặt đất, hắn lại bước tiếp theo sau Ngọc Kha tiến vào cánh đồng cỏ xanh vàng nơi này

Khi rời khỏi cánh đồng cỏ, nơi ánh nắng đang phủ xuống gay gắt, hai người lại tiến vào một rừng cây khác nhưng đi một lúc cũng đã ra khỏi khu rừng cây này tiến tới một thôn nhỏ

Trong Vũ Thiên đang ngó nghiêng xung quanh thôn nhỏ, nhìn tới Ngọc Kha trong phía sau liền thấy Ngọc Kha không có ý định dừng tại thôn nhỏ này

Bước chân hai người vẫn không dừng lại, nhanh chóng rời khỏi thôn nhỏ, những ánh mắt trong thôn từ xung quanh nhìn tới hai người lạ mặt đi ngang qua

Thôn nhỏ bị bỏ lại phía sau, Ngọc Kha lại dẫn Vũ Thiên đi qua vài cái thôn nhỏ khác, rẽ qua một khu rừng đầy u tối mới tới một toà thành vững chắc, khá rộng, đông đúc dân sinh sống

Vũ Thiên nhìn cổng thành mà không nói tiếng nào, hần đi cạnh nhưng theo sau Ngọc Kha tiến vào trong thành ngó lơ vài chỗ xung quanh, bụng áo Vũ Thiên hơi phình ra bởi Tiểu Bạch, Xà Xà núp trong

Rời khỏi toà thành trong bình yên, Ngọc Kha lại dẫn Vũ Thiên vào một toà thành thứ hai rồi mới đi bộ tới một cái làng nhỏ, đi qua làng nhỏ, chính là một khu rừng đầy cây cao, tán rộng, xuyên qua đám rừng cây, đó là đã đi thẳng hết khu rừng này, hiện ra trước mắt là một rừng hoa đầy ắp ẩn dụ như ẩn như hiện phía trong là một nơi nào đó, từ Vũ Thiên nhìn thấy vài toà nhà mờ ảo lúc thấy lúc không, và rồi không nhìn thấy gì hết

Ngọc Kha đứng trước rừng hoa, bước chân vùn vụt, tà áo tung bay, vẻ cười trên mặt không hiện rõ, miệng đã mấp máy:

- Tôi rồi! Hội Thuyền Phái!

- Ở đây sao!

Hần trả lời trong mơ hồ, không biết Ngọc Kha đang có ý gì, không đợi hắn hiểu ra, Ngọc Kha đã cười phá lên, Vũ Thiên liền kinh hãi nhận ra lúc này, Tiểu Bạch đã bị bắt, Ngọc Kha cũng đã biến mất cạnh bên hắn đang nhìn, hai tay lạnh, trong băng lạnh như sắp lan tràn liền thu lại, nét mặt hơi giãn ra bởi một câu nói:

- Ta đợi đệ ở trong!

Hắn lại loay hoay, gọi nhỏ “Tiểu Bạch” liền hiện chút khó xử trên mặt nhìn tới Rừng Hoa, không biết Ngọc Kha đã bắt Tiểu Bạch biến đi đâu mất, có chút lo lắng nhưng vẫn yên lặng, bàn tay khẽ sờ cổ, liền chạm vào thân Xà Xà đang quấn ngay cổ mình thì liền yên tâm

Bất giác, hắn lại bước chân vào đám hoa lá cỏ mọc đầy nơi này

Rừng Hoa liền nuốt lấy hắn như đã không còn thấy Vũ Thiên đứng trước Rừng Hoa, hay đã đi vào

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Thử Thách

Tại một nơi nào đó. Trong Hội Thuyền Phái. Đây là một toà nhà được dựng từ đá kim cương nên cực kỳ cứng chắc, rộng hai tầng duy nhất, tầng trên nhỏ chồng lên tầng dưới như một cái hồ lô, không đề tên nhưng có khắc chữ “hợp” lõm sâu tầng dưới

Kỳ quái chính là không có cửa để tiến vào toà “hợp” này. Đúng như vậy, khi mà toà “hợp” này kín từ tầng dưới lên tầng trên

Nhưng nó lại không ngăn cản được chân chạm vào toà “hợp” của nam tử vừa mới xuất hiện chính là Ngọc Kha, trong tay vẫn đang nắm chặt Tiểu Bạch, mặc nó la hét in ỏi “thả ta ra, thả ra”, “Thiên ca, đâu rồi”

Xuyên qua toà “hợp” mà không xảy ra bất trắc hay khó khăn gì, Ngọc Kha đã đứng bên trong toà “hợp” cùng một câu nói với vài giọng nói vang lên:

- Có thành viên mới gia nhập hội!

“Con gì đây! Lông vàng! Mắt đỏ!”

Lại những câu nói khác vang lên trong ánh mắt lại nhìn chăm chú Tiểu Bạch phẫn nộ như trên tức nó lúc này

Trong khi Ngọc Kha lại cười phá lên, ầm vang bên trong tầng dưới toà “hợp” cùng giọng nói pha phả không hợp với hắn lắm:

- Hắn đi lạc! Ta mới đưa vào hội!

- Chỉ đơn giản vậy sao!

Một giọng nói già lão ngồi chính giữa phía trên mọi người có mặt trong đây vuốt bộ râu quăn lên, chiếc ghế nạm kim cương sáng lấp lánh

Lúc này, lão lại phát tay hướng Tiểu Bạch đang trong tay Ngọc Kha mà tóm lấy vào tay lão trong một chớp mắt

Tiểu Bạch chỉ biết run rẩy, khóc mếu, nhìn quanh đám người nơi này, trong cái liếc mắt của Ngọc Kha đã nhận ra từng vị tu nguyên giả

Bên trong tòa “hợp”, hiện tại chỉ khoảng hai chục người có hơn, không ai giống ai, ánh mắt bọn họ lại đang chú ý tới Tiểu Bạch

Đặc biệt nhất, chính là lão giả với bộ râu quăn lên cùng một đôi nam nữ chỉ khoảng đôi mươi, có thể nói là trẻ nhất trong đây, hai thiếu niên cương mãnh y phục đã bạc màu, hai thiếu niên công tử, ba thiếu nữ mảnh dẻ, uyển chuyển, hai thiếu phụ đã ngoài ba mươi, cùng hai trung niên nam tử đã ngoài năm

mười, mỗi người một góc, nơi một chiếc ghế hình thù đặc dị không giống nhau càng thêm đặc biệt

Sắc mặt Ngọc Kha đã không còn bình thường, đã xanh xao thấy rõ, khi liếc ngang liếc dọc trong chớp mắt, tay hần bắt chợt đưa lên sờ trán, lại giật một cọng tóc trên đầu trong vẻ tự hiểu, ho khan một tiếng

Một trong hai thiếu phụ đã ngoài ba mươi liền lên tiếng:

- Ngọc Kha! Quái! Tiểu thú này chẳng lẽ là Cự Xà Thú!

Nét mặt thiếu phụ liền cười mang theo một cổ hàm ý nơi lông mày đang nhướng hồng đậm nhìn Ngọc Kha đang đỏ mặt, hơi bức tức, đáp trả:

- Không phải, Cự Xà Thú đây! Nó là Tiểu Bạch!

Ngọc Kha trả lời dứt khoát, còn lấy luôn bộ xương của quái thú to bự đã giết ra trước mặt bọn họ, cặp mắt hần lại nhìn tới lão giả bộ râu quần lên liền khoát tay áo

- Ta trong nó không được bình thường nên phải thuộc động vật quý hiếm!

Giọng một trung niên nam nhân không phải trong đám tu nguyên giả đặc biệt nhất đột nhiên nói

Trong khi lão giả bộ râu quần lên lại đang nhìn sát Tiểu Bạch, sờ nắn nó, soi rõ từng chi tiết, lại nói một câu, gây kinh hãi nơi này:

- Thú tộc mà ta biết về mi đã tuyệt chủng lâu rồi!

Ngọc Kha không khỏi đứng khựng lại chút ít, mới ngồi xuống chiếc ghế gỗ, được chạm khắc tinh xảo, họa tiết linh động

Nơi Rừng Hoa. Khi Ngọc Kha vừa biến mất, Vũ Thiên không nghĩ ngợi nhiều mà bước theo sau nhưng nơi hần bước vào không phải là Rừng Hoa được trồng tại mặt đất

Lúc này, thứ hần nhìn thấy, là những bức tường thép mỏng, vây lấy, nhốt hần trong một hộp thép

Không đợi Vũ Thiên kịp suy nghĩ, đã thấy hộp thép chuyển động, hần liền phải chạy bộ nơi mặt nền thép mỏng dưới chân, càng lúc càng nhanh, hần phải chạy không ngừng nghỉ, liền trong lòng mắng một câu rõ to:

- Nơi này là thế nào!

Rất nhanh, trong khoảng một tiếng trôi qua, hộp thép bắt đầu ngừng lại, chậm dần, Vũ Thiên liền hiện chút bất ngờ, lại thở phào một hơi, sờ lấy cổ vẫn cảm nhận được Xà Xà đang quần lấy cổ hần nên bớt lo vì sợ Xà Xà đã vắng mặt

Chỉ được chực giây, hần lại kinh hãi, khi hộp thép lại chuyển động, lần này lại là thu nhỏ lại, phân nhánh ra làm hai rồi ba tới bốn liền ngừng lại

Trợn tròn mắt, Vũ Thiên nhìn ba lối tiến vào ba hộp thép mới hình thành, nghi ngờ trong chút sợ, nơi hần đứng cũng đã bị thu hẹp lại dần dần, như đã ép buộc hần phải chọn một trong ba hộp thép mới hình thành mà bước vào

Hết do dự, Vũ Thiên cắn răng tiến vào hộp thép thứ hai, vừa bước chân vào hần liền thấy một sa mạc đầy cát, nóng bức, cảm giác khó thở liền dâng trào, vỗ vỗ Xà Xà nói gấp:

- Xà Xà! Mau quần chỗ khác!

Vũ Thiên đập mạnh bãi cát dưới chân, cặp mắt khép nhỏ đã mở to hết cỡ, nhìn xung quanh mình, gào lên:

- Nơi này, là chỗ nào!

Lửa từ đâu xuất hiện, bắt đầu thiêu đốt hần, băng nguyên lực bao trùm lấy hần tránh khỏi ngọn lửa đang thiêu đốt hần khắp xung quanh bãi cát

Ngọn lửa đang từ đỏ lại chuyển sang xanh đậm, độ nóng tăng gấp đôi, băng nguyên lực của Vũ Thiên lại tiêu hao rất nhiều, nhưng lại không thể ngăn cản ngọn lửa đang xâm thực, tiến nhập vào cơ thể hần

Thời gian là một canh giờ, ngọn lửa liền tắt, bãi cát lúc này đã không còn thấy

Vũ Thiên lại thấy mình đang đứng nơi mặt đất, quanh hần toàn là cây cối, cành lá tươi tốt bao trùm lấy hần phía trên, phía dưới mặt đất lại toàn cây cỏ lá nhỏ, xen kẽ là những khóm hoa tím đỏ đầy gai, tỏa ra một mùi hương bay khắp khoảng không gian nhìn xa không thấy điểm dừng

Hần hít thở đều đặn nên ngửi thấy mùi hương này, liền cảm giác thân thể có chút thay đổi, hần bắt chợt đưa tay sờ bụng, cảm giác khác lạ lại đang xảy ra với hần, nguyên lực từ ngoài đang tiến nhập vào cơ thể hần rất nhanh

Cảm nhận được “lục phủ, ngũ tạng” đã trở nên mạnh mẽ và khác trước

Nhưng lại không cảm nhận được sự thay đổi như thế nào, khi nhận ra cảnh giới vẫn không hề tăng thêm

Nơi hần đang đứng lại thay đổi, Xà Xà quán đuôi ngay cổ Vũ Thiên cũng đã khác trước, quang sáng màu vàng xuất hiện tại nó lại chuyển màu sang nồng đậm

Đây là cảnh giới Thượng Hoàng Thú. Nhưng Vũ Thiên lại không hay biết

Lúc này, hần đang đi lòng vòng qua lại, hai tay cảnh giác có thể ra chiêu bất cứ lúc nào nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ điều xấu gì xảy ra. Đến khi, Vũ Thiên dùng chân nện mặt nước trong veo, xuất hiện trên mặt đất hơi lôm xướng, vô tình đập trúng, cảm giác khác lạ lại nổi lên nhưng lại không hề có gì thay đổi

Ngoài Xà Xà đã cuộn tròn nơi vai hần, nói nhỏ trong khó chịu nơi này:

- Thiên ca! Nơi quý quái này sao này giờ chưa ra!

Vũ Thiên thu chân khỏi mặt nước, đọng lại chút ít nơi mặt đất, vừa chạm vào, hần im lặng nhìn quanh tiếp tục suy xét không nói, vì chính hần cũng không biết phải làm sao để thoát khỏi nơi này

Hần lại bước đi, mặc cho xung quanh lại đang thay đổi, mặt đất bắt đầu nhô cao, tạo thành một ngọn núi nhỏ, Vũ Thiên tuy kinh ngạc nhưng vẫn tiến tới ngọn núi xuất hiện trước mắt trong đề phòng

Hần đã nhận ra nơi này đã luôn thay đổi liên tục xung quanh hần, từ xa đi tới, Vũ Thiên thấy ngọn núi rất nhỏ nhưng khi tới gần ngọn núi lại cao gấp mấy lần hần

Ngọn núi này, có thể bước chân đi lên theo độ dốc của nó, leo được một nửa, Vũ Thiên liền cảm nhận được, đôi chân đã tê, nhìn quanh lại toàn cây cối, hần liền có chút chán nản, tự nhủ không hiểu vì sao mình lại có mặt chỗ này, đi hoài vẫn không thoát ra được

Hần lại đi tiếp lên trên ngọn núi, nét mặt liền kinh ngạc vì trên đỉnh núi lại có một cái đình nhỏ. Chính giữa đình, có một cái bàn hình tứ giác, nhìn thẳng sẽ thấy một thác nước đang chảy róc rách

Trên cái bàn hình tứ giác lại đang có vài vật dụng để trên, nhìn thoáng qua lại khiến hần hơi giật mình, vài thứ là binh khí, vài thứ là vật dụng dùng vào một vài việc nhỏ nhặt khác và vài ngọc giản để trên cùng với vài viên đá hình thù kỳ dị lẫn chung với vài viên đá phát sáng có màu khác nhau

Vũ Thiên bước chân tới gần mà quan sát chúng kỹ hơn, lại còn bất chợt đưa tay cầm lấy một vài thứ lên xem, bất chấp có nguy hiểm hay không

Nhưng lại không biết là trong tòa “hộp”. Nơi Hội Thuyền Phái

Đang một trận kinh nghi nơi một vài tu nguyên giả trong này

- Tệ thật, không nắm giữ được hệ nào!

Một trong hai thiếu niên công tử lăm bầm nói không nhỏ, không lớn. Trong khi một lão già tầm năm mươi chỗ này lại thấp giọng:

- Trần Ka – Tê!

- Phần thưởng không nhỏ, lần này mất quá nhiều rồi!

Trung niên nam tử trong nhóm đặc biệt lại cất giọng ngạc nhiên, lắc đầu liên tục nhìn quanh

- Trần Bê – Lô! Lần này là gì đây!

Một giọng trầm từ một nam tử sát cạnh tòa “hộp” đang tựa đầu vào chiếc ghế, mắt liêm diêm như ngủ mà không ngủ, có vẻ như không để ý gì những người đang có mặt nơi này nói gì khi mà bất chợt nói

Ngọc Kha hơi nhướng đôi lông mày nhìn nam tử này, lại không nói gì, trong đôi tay khẽ cử động, vuốt trán đang nhăn như nghĩ gì khó khăn

Rồi lại lắc lắc đầu làm tóc mái ngắn của hần trở nên rối bù nhìn Tiểu Bạch đang há miệng nuốt từng viên thuốc màu đỏ, nhỏ từ tay lão già bộ râu vuốt lên

Vũ Thiên lúc này lại khác, hần đứng trước mặt bàn hình tứ giác bị xéo, nhìn lại lần lượt từng thứ để trên, trong tay lúc này lại đang cầm một ngọc giản để lên trán, xem dữ liệu ghi bên trong, hần có chút bất ngờ vì chỉ có vài chữ đơn giản “mộng thu, thu mong”

Liền có chút khó hiểu với hai chữ ngược, nhưng lại không dành thời gian để suy xét mà liền bỏ qua

Hần lại cầm lấy một chiếc nhẫn để nơi này, đeo vào ngón áp út mới bật nói “giới chỉ” rồi lại nhìn những thứ khác lần lượt cầm xem, thu vào trong chiếc nhẫn này, ngay cả Túi Trữ Vật của hần cũng như vậy, được cho vào

Chỉ đến khi cầm lấy một thanh kiếm, trắng, hơi đục, tỏa ra một ít lời nguyên lực nhưng lại làm kinh hãi Xà Xà, vốn vẫn đang bình tĩnh mà quan sát hần

Hắn nhìn chữ khắc trên kiếm “điện” mà như nhớ lại thanh kiếm từng rút ra của Phương Nguyệt, nhưng cũng giống như những thứ trước không xem kỹ mà cất nhanh vào trong chiếc nhẫn

Đến khi cái bàn hình tứ giác trống trơn, cũng như thanh “điện” vừa mới thu vào, cũng là lúc mọi thứ xung quanh hắn lại thay đổi

Những thứ Vũ Thiên thu lấy vào chiếc nhẫn, ngoài “điện”, còn có hai ngọc giản “mộng” và “thư tịch”, một dụng cụ từ gỗ ghi là “Ghi-ta” nó giống một loại nhạc cụ, hai viên đá khắc chữ cùng một bộ y phục chất liệu mềm

Hắn liền lấy, mặc vào, thay bộ y phục cũ của mình

Vũ Thiên lại kinh hãi khi mà vừa chớp mắt, vườn hoa đã xuất hiện trước mắt hắn nhưng khi xoay vòng, hắn lại không còn thấy vườn hoa, mà thay vào đó là một sân băng lạnh giá nơi hắn đứng lúc này

Cuồng phong nổi lên, gió lạnh thổi tung tà áo hắn, Vũ Thiên lại chỉ biết mắng nhỏ “nơi nào đây”, gió lúc này mạnh như có thể thổi tung hắn lên, hai chân hắn bắt đầu xuất hiện một lớp băng bao phủ khắp người, khiến hắn cùng Xà Xà nhanh chóng thành khối băng

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Hồng Trúc Ngư

Một vài tiếng xẹt xẹt xuất hiện, vây quanh lan ra xung quanh khiến Vũ Thiên phải hét lớn “lôi hệ” liền một dòng lôi quang từ trên đánh thẳng xuống toàn thân hắn, những tia điện đang không ngừng chảy,

Hắn liền té ngã trên mặt băng khi bị liên tiếp hai ba dòng lôi lực từ trên tiếp tục đánh xuống trực tiếp tiến nhập cơ thể

Vũ Thiên liền nằm dài nơi mặt băng cùng với lớp băng đang đóng tuyết, mặc dù bị đóng băng nhưng những tia điện vẫn không ngừng lưu chuyển khắp người hắn

Thời gian trôi qua quá lâu, chỗ này vẫn như cũ, Vũ Thiên thì đã bất tỉnh cùng với Xà Xà

Cho đến khi lớp băng nứt ra, những tia điện xung quanh hắn đang tự thu hồi, cũng như những cơn gió đang bị hắn hấp thu vào trong cơ thể, cùng một tiếng hét như sấm rền từ miệng Vũ Thiên vang ra, mang theo một cỗ nguyên lực đánh nứt mặt băng cứng, liền thấy từng dòng điện đánh ra xung quanh, gió mạnh lại tạo thành lốc xoáy, cuốn theo từng mảng băng lớn nhỏ

- Lôi nguyên lực! Lôi hệ! Phong hệ! Năm giữ gió và điện!

Vũ Thiên nhìn ngón trở tay mà chuyển đổi băng nguyên lực sang lôi nguyên lực, tiếp đó là một ngọn gió, phong nguyên lực

Hắn lắc lắc đầu có chút không tin nhưng rất nhanh, một giọng nói giống như nữ mà không phải nữ vọng vào tai hắn:

- Ngươi lạ hoắc, không có ấn ký! Ai đây!

Vũ Thiên liền chút bùng tỉnh, chớp mắt vài cái, nhìn lấy cô gái đứng trước mặt mình mà kỳ lạ thay, may là hắn nhìn phía sau cô gái là một rừng hoa, như nhớ ra rừng hoa từng bước chân vào, chợt lóe hiểu ra rồi tắt hần, lại xoay người nhìn xung quanh như gần mà xa, hàng tá những tòa kiến trúc có thể thấy:

- Rắn nhỏ, qua đây với tỳ!

Hắn liền lắp bắp môi, không biết nên nói gì, mắt khép mờ to, nhìn từ trên xuống dưới, nữ tử nhưng lại không dám xác định là cô gái, khi dáng vẻ cong thẳng, chỗ nhỏ, chỗ to, không mập mà đầy đặn, gương mặt góc cạnh nên hắn xinh đẹp, bởi thêm làn da trắng, mái tóc xõa ngắn, vàng chanh

Hắn há miệng rồi lại nhắm môi, im lặng để cho cô gái này nói tiếp nhưng không phải nói với hắn, mà là với Xà Xà đang nghiêng đầu nhìn:

- Lại đây với tỳ!

Tay cô gái trắng nõn, nhỏ nhắn, hướng tới Xà Xà đã trườn ra bờ vai Vũ Thiên, ngẩng cao đầu, mào sáng chói, giọng bé gái đã vang lên càng làm cho cô gái này, mắt sáng hơi chút thất vọng:

- Xà Xà! Không qua đâu!

Vuốt mái tóc vàng chanh, cô gái nhìn Vũ Thiên nói nhanh, ra về thân thiết với hắn, không để ý tới hắn là người mới vào:

- Cậu mới gia nhập hội, ai dẫn cậu vào đây!

Vũ Thiên như bừng tỉnh, hần mới sực nhớ ra Ngọc Kha đã bắt Tiểu Bạch đi, từ này giờ đã quên khi mãi nhìn cô gái tóc vàng nổi bật xinh xắn này

Hần bật nói nhanh hai chữ “Ngọc Kha”

Nhưng khi nghe thấy, cô gái tóc vàng liền chuyển ánh mắt, có vẻ bất ngờ, giật mình, giật tay lại đang định bắt lấy Xà Xà trên vai hắn, như là sợ nó cắn

Bất chợt cô gái này lại chạy tung tăng xung quanh hắn vờn tay nơi vài bông hoa, lại giới thiệu chính mình với hắn bằng giọng hơi chút mạnh mẽ, nam tính:

- Hồng Trúc Ngư là tên ta, thành viên thứ bốn trăm năm chín trong hội, đang ở khu Cách Tân!

Vũ Thiên lại hiện ánh mắt nghi ngờ, nhìn kỹ cô gái tóc vàng đang vẫy tay trắng ngần, giới thiệu về mình, hắn lại đưa tay lên vuốt nhẹ, mặc nghi ngờ trong đầu:

- Ta tên Vũ Thiên! Đây là Xà Xà! Ta muốn gặp Ngọc Kha!

Hắn rất dứt khoát, không do dự mà nhìn thẳng đôi mắt Hồng Trúc Ngư, mặc về nghi ngờ giới tính của cô gái tóc vàng này đang lại khẽ vỗ tay vài cây hoa kỳ lạ đã hiện ra trong cái ánh nhìn kỳ lạ của Vũ Thiên

Nhưng Hồng Trúc Ngư lại không hề để ý, cánh tay lại khẽ vẫy, tà áo khẽ bay những giọt nước xuất hiện tưới lên những cây hoa liền được thu vào:

- Lại được vài cây bông mới!

Giọng nữ pha chút nam tính của Hồng Trúc Ngư lại vang lên, trong vẻ mặt cứng đờ của Vũ Thiên, khi thấy Hồng Trúc Ngư chưa giúp hắn tìm gặp Ngọc Kha

- Ngọc Kha! Chắc đang ở tòa họp!

Hồng Trúc Ngư ra vẻ không để ý, giọng nam tính lại bộc phát khiến Vũ Thiên cảm giác khó chấp nhận nhưng vẫn ráng nghe:

- Trúc Ngư! Dẫn hắn vào đây!

Một giọng nói sâu thẳm từ đâu vọng tới, làm cho hai người đều giật mình, Hồng Trúc Ngư lại hét lên một tiếng “Hội trưởng” dứt câu dài, hắn đã nắm chặt tay Vũ Thiên, kéo đi cùng với Xà Xà bị túm lấy, không kịp phản ứng gì, tốc độ rất nhanh, vèo một cái đã không còn thấy bóng dáng ai đứng chỗ này

Nơi tòa họp. Hội Thuyền Phái

Hình dáng Vũ Thiên cùng Hồng Trúc Ngư đã xuất hiện trong hành động nhanh như chớp của Hồng Trúc Ngư, chính là đi thẳng trực tiếp vào tòa họp mà không hề dừng lại

Chẳng may là hai tiếng động mạnh liền nghe thấy “bốp, bốp” trong giọng tức giận, đầy đau đớn người của Vũ Thiên:

- Ngươi điên sao!

- Hội trưởng! Ta đã đưa hắn tới!

Hồng Trúc Ngư không để ý tới vẻ mặt tức giận của Vũ Thiên, hắn đứng dậy, hướng vào trong hét to, trong sự nhanh tay lui lại phía sau Vũ Thiên, mạnh tay, hất mạnh hắn lại văng vào bên trong tòa họp, lần này lại không bị ngăn cản bởi bức tường kim cương

Trong khi Xà Xà lại đang bị Hồng Trúc Ngư bắt lấy, nắm trong tay, nhìn nó giọng nham hiểm “rắn nhỏ, đi theo ta”

Vũ Thiên thì đã ở bên trong tòa họp, Hồng Trúc Ngư bắt theo Xà Xà đi khỏi chỗ này, đi đâu đó

Bên trong tòa họp

Mọi thứ không có gì thay đổi, ngoại trừ đám tu nguyên giả hơn hai chục người, đã giảm bớt đi một nửa đều đang nhìn Vũ Thiên

Từ ngoài bị đánh vào bên trong, hắn không kịp phản ứng nên suýt đã va vào một chiếc ghế nhưng đã kịp đứng vững lại, lại nuốt một ngụm nước bọt, nhìn tòa nhà này, hiện ra trong mắt là những tu nguyên giả kỳ dị pha chút cổ quái đặc biệt

Hắn lại ngừng ánh mắt ngay lão giả bộ râu quán lên đang cho Tiểu Bạch nuốt đan dược liên hồi, nhìn nó có vẻ rất là khoan khoái

Trong khi một tiếng ho khan đã vang lên từ Ngọc Kha cùng một câu nói phát ra từ hắn:

- Hội trưởng! Cậu ta có thể gia nhập hội!

Lão giả bộ râu quán lên khẽ gật đầu, nhìn lấy Vũ Thiên một lần, rồi cười ha hả vọng to chỗ này mới nói lớn:

- Được! Nó đi theo người sao!

Khẽ hỏi Vũ Thiên khi Tiểu Bạch đã thoát khỏi bàn tay lão già quần bộ râu, hướng Vũ Thiên há miệng định nói nhưng rồi lại ngậm chặt lại, bay tới cạnh hắn, ngừng trên vai hắn, hỏi nhỏ, mắt còn lão lia:

- Thiên ca! Xà Xà đâu rồi!

Nó hỏi vậy, nhưng cũng không mong Vũ Thiên trả lời, vì lúc này, hắn đang rất căng thẳng, giọng đã run, trả lời lão già bộ râu quần lên, cũng chính là Hội trưởng:

- Vâng! Hội trưởng!

Chục người còn lại chỗ này lại khẽ quan sát hắn, trong đó, có một thiếu niên cương mãnh y phục đã bạc màu, một thiếu niên công tử và một thiếu nữ mảnh dẻ, uyển chuyển cùng Ngọc Kha đang cười

Những người còn lại cũng đã lần lượt rời khỏi chỗ này

Hắn chỉ biết liếc nhìn những tu nguyên giả đã rời khỏi chỗ này, cảm thấy họ thật khác lạ, y phục có chút đặc dị, khi đeo vòng, hay xuyên tai

Lão già quần bộ râu hơi lắc đầu nhìn Ngọc Kha đã nghiêm mặt, khi bị ánh mắt lão nhìn tới, giọng không mấy hi vọng, nét mặt đang nhăn:

- Hãy cho cậu ấy gia nhập hội!

Vũ Thiên hơi run, nhìn Ngọc Kha dường như không đùa giỡn chút nào, liền biết muốn vào Hội Thuyền Phái không phải dễ, hắn hơi chút do dự nhớ lại khoảng thời gian đi cạnh Ngọc Kha, khi rời khỏi Rừng U Tịch tới Rừng Hoa, rồi mới tiến vào nơi này, lại không gặp chút bất trắc, khó khăn gì

Chính hắn lại đang không biết đi đâu khi rời khỏi nơi này, liền căng thẳng, đứng chút không thể thả lỏng được

Cảm giác lạnh lạnh lại xuất hiện, cùng với đó là một cánh tay băng xuất hiện nhanh nhưng lại tới chậm, vỗ trước ngực hắn

Vũ Thiên kinh ngạc, sắc mặt bất ngờ đứng thẩn một chút mới kịp phản ứng, ngăn cản bằng cách cắt ngang, cánh tay băng liền vỡ vụn, nhập vào băng thể của hắn

- Băng hệ! Không tệ! Làm thành viên thứ chín trăm chín mươi tám của hội cũng không khó chứ Hội trưởng!

Thiếu niên công tử đặc biệt chỗ này, phủ cánh tay với tà áo che lấp vừa mới xuất một kích đã hướng hắn, rồi xoay sang Hội trưởng như đã nói giúp Vũ Thiên:

Hội trưởng lại gật đầu trong vẻ mặt không thể hiểu rõ của hắn, lại một câu nói khó hiểu từ Hội trưởng:

- Ấn ký! Người tính xăm ở đâu!

“Xăm hình”

Hắn buột miệng khi nghe nói xăm hình, lại nhìn Ngọc Kha, thấy Ngọc Kha đã ngửa lòng bàn tay trái, chỗ chiếc áo ngăn tay, nhìn thấy rõ một hình xăm nhỏ, khá đẹp, Vũ Thiên liền hiểu ra hình xăm này chính là ấn ký

Lão già bộ râu quần lên lại hướng hắn mà kết tay, tạo ra hai hình xăm kỳ lạ, độc đáo có khắc chữ, xuất hiện trước mặt Vũ Thiên đã há hốc miệng, mở to hết cỡ, khó tin khi thấy hai hình xăm giống nhau như đúc này vì đối với hắn việc dùng nguyên lực tạo ra hai hình xăm này là rất khó

Nhìn hình xăm chữ m thêm một gạch dài thêm một hình tròn ở đầu chữ uốn cong liền với gạch dài

Đây là ký hiệu của Hội Thuyền Phái, hắn chỉ hiện chút hiếu kỳ, không tính không in hình xăm này lên cơ thể mình

Nhưng lại không biết in hình xăm chỗ nào, thoáng qua một cái suy nghĩ, hắn liền nâng hai tay lên, một ngửa, một úp, tay phải úp, tay trái ngửa, nhìn hai hình xăm rồi đưa tới, nhập vào hai tay hắn, không có cảm giác gì lạ xảy ra, ngoài nguyên lực đang gia tăng thêm trong cơ thể hắn

Vũ Thiên nhìn hình xăm đen trắng, liền ẩn hiện những màu khác nhau khi xăm vào hai tay, hình xăm lại sát lên bốn ngón tay liền lòng bàn tay

Hắn lại lắc lắc hai tay rồi nắm lại trong lòng lại cười không phát ra âm thanh, đầu đang gật, liền ngẩng lên nhìn Tiểu Bạch đang nhìn mình, lại chạm mũi nó một cái, mới ngoái đầu nhìn Ngọc Kha, cười với hắn, không nói gì

Trong khi Hội trưởng, lại ném cho hắn một thứ gì đó, tới tay Vũ Thiên mới nhìn rõ là một tấm thẻ từ gỗ nguyên khối rất mịn và mỏng, rất cứng, trên dưới, trước sau lõm vào hai chữ “Thuyền Phái” rất rõ trên tấm thẻ gỗ

Tiểu Bạch lúc này chỉ co ro, nhìn theo Vũ Thiên nắm chặt tấm thẻ rồi thu vào trong chiếc nhẫn đang đeo

- Được rồi! Hiện tại, ngươi đã là thành viên thứ chín trăm chín mươi tám của Hội Thuyền Phái, để lão đây đưa ngươi tới nơi nghỉ ngơi!

Hội trưởng dút lời, phất nhẹ cánh tay không để Vũ Thiên phản ứng hay nói thêm lời nào, hắn đã biến mất khỏi bên trong tòa hộp chỗ vừa đang đứng, liền xuất hiện ở một chỗ khác trong Hội Thuyền Phái

Bên trong tòa hộp, cũng lần lượt những người đang bên trong còn lại cũng rời đi

Khu Cách Tân. Trong Hội Thuyền Phái

Rất rộng, gồm một dãy phòng, những căn tách biệt, những căn liên tiếp nhau, phân ra hay xen liền, những hàng cây xanh tốt, một vài chỗ có đài tượng đá, chạm khắc điêu luyện, một vài chỗ có dòng nước chảy qua

Chính giữa khu Cách Tân, Vũ Thiên đứng tại một dãy phòng liên tiếp, hắn ngoác nhìn một lúc, cùng với Tiểu Bạch đang nhậm chặt miệng nhớ lại mình đang ở bên trong tòa hộp, mọi thứ đều đặc thù, hắn lại không dám đụng chạm hay ngồi lên mấy chiếc ghế trống, nhưng lúc này lại bị đưa đến đây

Hắn có chút hối tiếc, ánh mắt chợt chuyển động, quan sát chỗ này, không phải bên trong tòa hộp, nhưng Vũ Thiên cũng không biết chỗ này là chỗ nào

Lắc đầu nhìn lấy Tiểu Bạch, đang bay vòng quanh hắn cười nói với nó:

- Tiểu Bạch! Lúc này! Đệ bị Ngọc Kha bắt đi, có làm sao không!

- Thiên ca! Đệ không sao! Lão Hội trưởng cho đệ rất nhiều kẹo!

Tiểu Bạch ngoáy miệng, cười to, trả lời hắn bằng giọng lém lỉnh, kẹo ngọt Hội trưởng cho nó ăn, chính là đan dược trung cấp

Giúp nó tiến cảnh lên Trung Hoàng Thú, hắn lại không biết, không để ý quang đoàn vàng đậm quanh nó đã tắt

- Xà Xà! Không bên cạnh Thiên ca sao!

Tiểu Bạch bay theo sau rồi lên trước Vũ Thiên, đang rẽ lối nhỏ của dãy phòng, hắn đang đi tới chỗ khác để xem thế nào, lại bắt chợt mắng lớn khi Tiểu Bạch ngừng nói

- Xà Xà! Trúc Ngư cô ta!

Vũ Thiên như sực nhớ lại Xà Xà đã bị Hồng Trúc Ngư bắt đi, lúc đẩy hắn vào trong tòa hộp

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Nơi Ở

- Trúc Ngư!

Vũ Thiên tức giận hét lớn hai chữ “Trúc Ngư” liền làm cho Tiểu Bạch giật mình, chớp chớp cặp mắt liên hồi nhìn hắn, vẫn đang nhanh chân đi tới, vẫn ngoái đầu nhìn xung quanh

Hắn đi được một lúc, tới trước một khối đá liền đứng lại, vỗ vỗ đầu nhìn kỹ, không để hắn nói trước, Tiểu Bạch liền ngồi chễm trệ bên trên:

- Khu Cách Tân!

- Tìm một chỗ nghỉ ngơi! Khu Cách Tân!

Vũ Thiên vỗ vỗ đầu, khẽ cười lớn với Tiểu Bạch, trong nụ cười tỏ rõ mừng rỡ, nói tiếp

- Hồng Trúc Ngư! Cô ta đang ở chỗ này!

Đi nhanh tới căn phòng tách biệt, khá rộng, trước mắt khá sâu, phía trong Vũ Thiên hướng tới cùng Tiểu Bạch vênh tai nghe, giọng mang vẻ tức giận của hắn như là nói tới một ai đó mà nó không biết, nhưng lại nhận ra người này có liên quan đến Xà Xà

Bước tới căn phòng, Vũ Thiên mở cửa nhẹ nhàng vào bên trong, hơi thở sâu rồi đóng cửa lại, trong lòng vẫn chút thắc mắc khi không gặp bất kỳ tu nguyên giả nào trong khu vực vừa mới dạo bước

Nhưng lại không biết, cách hắn vài con đường, vài căn phòng, xuất hiện tại một căn phòng tách biệt, trước sân thảm cỏ xanh, từng khóm hoa được phân ra mỗi một khoảnh, ngát mùi hương, thơm nức chỗ này, có một bé gái chỉ khoảng năm, sáu tuổi đang đùa giỡn với một cô gái tóc vàng, tuổi đã đôi mươi,

rất trẻ xinh

- Xà Xà! Không muốn ở chỗ này với ta sao!

- Ngự tỷ! Xà Xà!

Đang đùa giỡn, kẻ chạy người bắt, giọng nói bé gái dường như không muốn trả lời cô gái trong tình nghịch

Đưa bé gái và cô gái, lại là Xà Xà cùng Hồng Trúc Ngự. Chỗ này, chính là nơi ở của Hồng Trúc Ngự trong khu Cách Tân từng nói với Vũ Thiên

Cười gương nét mặt, Hồng Trúc Ngự nhìn Xà Xà chạy lăng tãng không hề để ý bề khó xử của mình khi nhìn tới

Tự nhiên, Xà Xà lại tới mấy bụi hoa nhìn ngó, nét mặt của nó lại thoáng hiện vẻ buồn, Hồng Trúc Ngự lại tiến vào trong căn phòng khá kín của mình

Nơi ở của Hồng Trúc Ngự khá rộng, là cả một mảnh đất dài, có hai phòng tách biệt, khoảng sân trồng đầy hoa lạ, vài bức tượng chạm điêu khắc

Không khác gì mấy, chỗ Vũ Thiên chọn làm nơi ở, một căn phòng nằm chính giữa mảnh đất trống, chưa trồng bất cứ thứ gì

Lúc này, trong căn phòng của hắn lại được sắp xếp khá nhiều vật dụng cần thiết cũng như một vài vật dụng lạ mắt, một cơn gió nhẹ từ ngoài thổi vào, Vũ Thiên cảm thấy hơi mát

Không nhìn thấy Tiểu Bạch đang bước nhẹ trên nền gạch bông, lại còn lắc đầu qua lại, ngó nghiêng lung tung, bốn chân của nó chạm vào một vài đồ vật mà cảm thấy thích thú đùa giỡn

Hắn lại khác, nét mặt trầm lắng, đã nhìn Tiểu Bạch, rồi lấy Túi Trữ Vật trong chiếc nhẫn ra, lục lội bên trong, hắn lại lấy ra một Túi Trữ Vật khác, nhìn một hồi lâu, nét mặt liền đỏ, tan mất, mới cho tay vào trong dò xét

- Nguyên thạch! Ngọc giản!

Vũ Thiên để Túi Trữ Vật trên bàn khi đã lấy ra một đồng nguyên thạch, ngồi khoanh chân chính giữa, mắt nhắm nghiền, tay còn cầm một ngọc giản đưa lên trán trong im lặng

Trong hắn lúc này, đã tiến vào tu tập

Hắn thoáng nghĩ về Hội Thuyền Phái, chỉ mới gặp được một vài tu nguyên giả và không hiểu biết gì thêm, lúc này lại không có ý định hiểu rõ ngay, hắn muốn nghĩ

Ngày trôi qua trong bình yên, cửa phòng vẫn đóng kín của Vũ Thiên liền được mở ra, ánh nắng lại chiếu thẳng vào, hắn liền vương vai, bước nhẹ ra phía ngoài, trong khi một tiếng hét nhỏ của một đứa trẻ đang vọng quanh

Tiểu Bạch từ trong phòng liền đã bay thẳng ra ngoài

- Thiên ca! Nắng mát rượi!

Vũ Thiên cười khoe miệng, ngón trỏ tay hướng nó, một dòng băng nguyên lực quanh Tiểu Bạch liền tụ tập, đóng băng nó lại

Nó liền rớt xuống, khi đang bay ở trên, lớp băng bao phủ liền vỡ vụn

Tiểu Bạch lại lắc lắc thân, bay lên lại nhìn hắn với ánh mắt giận hờn:

- Thiên ca! Huynh làm đệ đâu!

Vũ Thiên khép mắt, miệng mấp môi, không nói được câu nào, hắn lắc đầu nhìn hướng tiến vào, nhìn quanh lối đi nhưng lại không thấy bóng dáng thành viên nào trong hội đang tản bộ

- Trúc Ngự! Chắc chắn cô ta chỉ ở đâu đây nơi này!

Nói một câu đầy chắc chắn, hướng lối vào mà đi ra, liền vọng lại với Tiểu Bạch:

- Tiểu Bạch! Ta và đệ đi tìm Xà Xà!

- Xà Xà! Thiên ca, không phải bỏ rơi nó rồi sao!

Tiểu Bạch bay cạnh máng nhỏ Vũ Thiên, hắn lại đi trước

Nơi ở của hắn cùng Hồng Trúc Ngự không xa, nên liền dễ dàng tìm thấy Hồng Trúc Ngự nơi này, khi ngang qua con đường và nghe thấy Xà Xà, giọng nói của nó tỏ vẻ tình nghịch, Tiểu Bạch luôn ngó nghiêng chú ý xung quanh bắt gặp Xà Xà

Tiến vào trong nơi ở của Hồng Trúc Ngư, Xà Xà lại đang nghịch ngợm chỗ vườn hoa, nên không trông thấy Vũ Thiên

Tiểu Bạch liền bay tới trước mặt nó hét lớn:

- Xà Xà! Ngươi lại ở đây đùa giỡn một mình!

- Ngươi chửi ai!

Xà Xà hơi giật mình đang là một bé gái liền ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bạch đang là một bé trai, lè lưỡi nhăn mặt

Trong khi vẻ mặt non nớt ửng đỏ của Xà Xà mừng rỡ bay lên không, hai đứa còn sấp vào đánh nhau, hấn nhin mà quên can ngăn

- Xà Xà! Có chuyện gì vậy!

Từ bên trong căn phòng đã vọng ra một giọng nói, cánh cửa mở ra, Vũ Thiên sắc mặt lạnh đã thành kinh ngạc đến ngớ người nhìn Hồng Trúc Ngư đang bước ra, giọng hấn lấp bắp:

- Trúc Ngư, cô là nam hay nữ!

Lúc này, Hồng Trúc Ngư mới giật mình gọi tên Vũ Thiên nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại nhìn hấn nghiêm giọng mắng:

- Tất nhiên là con gái! Ngươi! Trong ta như vậy mà giống đám nam nhân ngươi sao!

- Ta trong cô rất giống nam giả nữ!

Hấn có chút không tin, lúc trước bắt gặp Hồng Trúc Ngư, hấn đã có chút nghi ngờ giới tính của cô ấy, lúc đó Hồng Trúc Ngư lại mang bộ đầm xòe trong rất nữ tính, còn lúc này lại mang một bộ sắc phục nam, trong rất là nam tính, làm hấn có cảm giác không kịp thích nghi

- Hôm nay, ta thích mặc quần áo nam, ngươi cũng cảm sao!

Hồng Trúc Ngư mặt hơi đỏ, nhìn hấn nửa giống nam nửa giống nữ nên khi mặc đồ nam hay đồ nữ đều hợp và đẹp, chính vì vậy nên khó phân biệt được giới tính của Hồng Trúc Ngư

- Ngươi sao lại xuất hiện ở chỗ này!

Hồng Trúc Ngư không để ý tới nét mặt đang hiện lên chút đen tối của Vũ Thiên mà bước vài bước đi qua hấn, xoay người lại nhìn hấn, hỏi chuyện khác:

Trong khi Tiểu Bạch, Xà Xà đã nhìn hai người, không còn động chân tay với nhau

- Tôi để tìm ngươi, Tiểu Bạch, Xà Xà chúng ta về!

Vũ Thiên trả lời lạnh tanh, dứt câu, hướng Tiểu Bạch, Xà Xà đang bay sát nhau nhấc lấy, hai đứa chỉ kịp “dạ” một tiếng to, liền bay nhanh theo sau hấn, đã nhanh chân muốn rời khỏi chỗ này, nơi ở của Hồng Trúc Ngư

Có chút tức giận, nhìn hấn mắng “ngươi” rồi lại im bất, lại đang có chút khó chịu khi thấy Tiểu Bạch, Xà Xà đang lơ đãng theo sau

Hồng Trúc Ngư liền xoay người, bước đi ngược lại vào trong căn nhà mình đang ở

- Xà Xà! Tên đó có ăn hiếp gì đệ không!

Vũ Thiên có chút rối đầu, khi đang nghĩ về giới tính thật của Hồng Trúc Ngư, hấn lại gạc sang một bên, ngoài đầu nhìn Xà Xà hỏi nó, khi hai đứa lại đang xì xầm to nhỏ với nhau

Về tới nơi ở của hấn, Vũ Thiên liền mở cửa nhà, bước vào, để Tiểu Bạch, Xà Xà đang đùa giỡn với nhau bên ngoài, hấn thì đang lục lọi Túi Trữ Vật của mình lấy từ trong chiếc nhẫn ra

Được một lúc, lại không nghe thấy giọng nói của hai đứa trẻ, nhưng Vũ Thiên cũng không quan tâm, hấn đang chuyên tâm tìm hiểu những thứ đã lấy ra những thứ từ trong Túi Trữ Vật

Một đồng nguyên thạch, được chất ra, hấn khoanh chân tại chính giữa, mắt đã nhắm nhưng đang hấp thu lấy nguyên khí trong nguyên thạch, cùng cố cảnh giới Huyết

Nguyên thạch chất đồng dần bị hấp thu hết, hấn lại cầm lấy ngọc giản xem đến, để ngọc giản lên trán, miệng hấn lại đọc ra:

- Cảnh giới Huyết, gồm tám tầng, phân thành một trăm lẻ tám huyết tổng cộng, cần để đã thông tiến lên cảnh giới Tượng!

Hấn xem một lúc, liền cất ngọc giản miêu tả Cảnh giới Huyết đi, tiếp tục lấy một ngọc giản khác cầm xem

Hắn cứ như vậy, ở chỗ này mấy tuần liền không ra, Tiểu Bạch, Xà Xà lại hay nhìn trộm hắn cũng có khi gọi hắn nhưng Vũ Thiên không hề nghe thấy, trả lời chúng, mặc hai đứa phá phách

Nhờ có nguyên thạch cùng ngọc giản Tượng, với sự trợ giúp lúc trước, Vũ Thiên đã đạt tới Nhất Tượng hỗn loạn, ngay cả chính hắn cũng không nhận ra, khi trải qua thử thách để tiến vào Hội, và lúc tiến vào trong tòa họp

Chỉ đến lúc này, hắn mới nhận ra sự hỗn loạn bên trong thân thể mình, khi kiểm tra bằng nguyên lực, Lôi nguyên lực, Phong nguyên lực, Băng nguyên lực

Ngọc giản Tượng đã áp lên trán, từng chữ, từng chữ một, tiến vào bên trong não bộ của hắn, rõ ràng, rành mạch, không thiếu sót về cảnh giới Tượng

- Tượng Tạng! Tượng Phủ!

Hắn kêu ca vài chữ nhỏ, khi vẫn đang nhắm nghiền mắt, vẫn còn đang xem ngọc giản

Tượng Tạng gồm Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận. Đạt được một phần gọi là Nhất Tượng, luyện được năm phần gọi là Ngũ Tượng

Tượng Tâm chính là Tim, Tượng Can chính là Gan, Tượng Tỳ chính là lá lách, Tượng Phế chính là Phổi, Tượng Thận chính là hai quả cật

Buồn, Vui, Bi thương, Sợ hãi, Tức giận chính là Tượng Tạng

Hắn đọc được tới đây liền có chút không hiểu, không thể diễn tả. Nhưng vẫn giữ ngọc giản xem tiếp

Tượng Phủ gồm Vị, Đâm, Tam tiêu, Bàng quang, Tiểu trường, Đại trường

Phân Đâm là mật, Tiểu trường là ruột non, Đại trường là ruột già, Tam tiêu trong cơ thể lại có Thượng tiêu là miệng trên của bao tử là vị, Trung tiêu là khoảng giữa bao tử là vị, Hạ tiêu là miệng trên dẫn tiêu của bàng quang, bọng đái

Thập tam tạng Cảnh giới Tượng

Vũ Thiên vừa điều chỉnh nguyên lực trong cơ thể, vừa xem lấy ngọc giản, lại ngừng lại, cất vào trong nhẫn, hắn lại thở hắt ra một hơi, đồng nguyên thạch xếp quanh đã hết, nhưng hắn lại không lấy ra thêm, mà lại lấy một ngọc giản khác, trong nhẫn của Diệc lão đã đưa hắn rất nhiều nguyên thạch, nhưng lại không có mấy thứ quan trọng bên trong

Ngọc giản để luyện là nhiều, ngọc giản về đại lực rất là ít

Hắn đang xem lấy ngọc giản Hệ, chỉ được một lúc liền bỏ xuống:

- Chỉ được vài hệ, Hệ rất hiếm lại không thể nắm bắt!

Cất ngọc giản hệ vào, hắn lại lấy vài cái khác ra xem, nhưng được một lúc cũng liền cất vào, lần này lại lấy ngọc giản Tượng ra tu luyện tiếp

- Nhất Tượng lên Ngũ Tượng có vẻ khó a!

Hắn nói không cầu may, khi để ngọc giản lên trán rồi để xuống trước mặt, nguyên thạch lại được lấy ra, để quanh người hấp thu lấy, nguyên lực được khởi động, vận chuyển khắp cơ thể, nhưng lại tập trung ngay vùng bụng hắn, nhắm nghiền đôi mắt, hắn lúc này lại đang nhớ lại trận chiến ở Thanh Phong Phái, lúc ngọn lửa bao trùm lấy hắn, nơi rừng hoa, trong tòa họp

Nguyên thạch bị hấp thu gần hết, dư lại một ít, cũng liền bị hấp thu, nguyên khí trong nguyên khí lại bị kéo đến dung nạp vào cơ thể hắn

Mấy tuần liền trôi qua, Vũ Thiên cứ như vậy, cho đến khi cơ thể hắn lan tỏa khí lạnh, đóng băng căn nhà, xuất hiện lõi quang, từng tia điện không ngừng chuyển động, gió mạnh lại thổi khí lạnh tại bên trong căn phòng của hắn mà không hề ảnh hưởng gì tới bên ngoài

- Cảnh giới Ngũ Tượng!

Bên ngoài, trời đã chuyển tối, bên trong căn phòng hắn, mọi thứ đã bình thường trở lại hòa vào giọng nói Vũ Thiên vang lên, ánh mắt tinh anh của hắn đã mở to

Cũng bên ngoài giọng nói trẻ nhỏ cũng đã vọng vào, từ bé trai, bé gái:

- Xà Cà! Ngươi không được tố cáo với Thiên ca chuyện chúng ta trốn đi chơi!

- Ngươi tỷ thiệt là tốt, phải không Bạch Bạch!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đạo Quanh

Xà Xà không mấy để ý mà nói chuyện khác, hỏi tới Hồng Trúc Ngu, hai đứa đã tới trước phòng Vũ Thiên trong sắc trời tối đen, chưa kịp đụng vào cánh cửa, đã mở ra, nét mặt kỳ lạ của Vũ Thiên đã nhìn Xà Xà, Tiểu Bạch

- Đi đâu, giờ này mới về!

Hắn chỉ hỏi đại nhưng lại làm cho Tiểu Bạch, Xà Xà cuống quýt, tỏ vẻ hơi sợ, tay quơ lia lịa, miệng chu lên, chúm chím môi:

- Thiên ca! Để chi đi quanh đây thôi!

- Xà Xà đi gặp Ngu tỷ đó!

Hắn giả bộ nét mặt nghi ngờ, muốn hỏi tiếp lại thôi, liền mở cửa tan quát mà đi ra ngoài, cũng không hề đóng cửa lại, hắn nhìn lên trời đêm, ngẫm những vì sao mà trong lòng thấy lạnh tay

Đứng đó rất lâu, rất lâu, không hề hay biết Tiểu Bạch, Xà Xà đã đi ngủ từ lúc nào

Lại một giọng nói như thức tỉnh hắn, đang trong ánh mắt lác lõng nhìn như chết lặng

- Vũ Thiên! Xà Xà, Tiểu Bạch đâu!

Vũ Thiên giật mạnh thân, xoay mạnh lại nhìn thấy Hồng Trúc Ngu đang cách hắn vài bước chân, nhìn lấy chỗ bả vai vừa bị vỗ nhẹ hắn như bị giật lại, thuận tay chỉ vào trong phòng “ờ trong”

Hồng Trúc Ngu không thềm để ý tới hắn nữa, mà liền đi vào trong phòng gọi nhỏ “Tiểu Bạch, Xà Xà” đều đang nằm ngủ nơi góc giường êm

Thoáng cái Tiểu Bạch đã ngóc đầu hồ nhỏ dậy, dùng chân dụi mắt, đánh thức luôn Xà Xà, cùng nhìn Hồng Trúc Ngu về mặt liền hớn hờ nhưng lại liếc mắt về nơi góc bàn, nặc lúc này là không có bóng dáng Vũ Thiên đang nhắm nghiền mắt khoanh chân

Hồng Trúc Ngu ho khan một tiếng, khi đã thoáng trong thấy Vũ Thiên đang tròn mắt nhìn mình, hắn dẫn Tiểu Bạch cùng Xà Xà đi trong giọng nói vọng tới bước chân theo sau

- Trúc Ngu! Người dẫn Tiểu Bạch, Xà Xà đi đâu!

- Đi chơi! Đạo quanh Hội, không được sao!

Hồng Trúc Ngu giọng nói không chút xiu nào khó nghe, hơi bức bối, trả lời Vũ Thiên, đã tới mà đi ngang cạnh nàng, còn túm lấy Xà Xà đang là bé gái mà ôm vào lòng khiến nó không khỏi đỏ mặt sứa, tay nhỏ nhắn chạm ngực hắn, mắt chớp chớp nhìn Hồng Trúc Ngu

- Đi khu ăn uống, Ngu tỷ!

Xà Xà thấp giọng nói, Hồng Trúc Ngu hét lên:

- Vẫn còn muốn ăn sao!

Trong khi Tiểu Bạch bay trước đã chửi đồng:

- Để vẫn muốn ăn mì xào chua cay!

Một đoàn môi chân vì đi quá xa, nhưng không làm Vũ Thiên tức giận, hắn đang kinh ngạc, vì nơi hắn đã đến đứng đây khá là đông người, giọng nói từ trong phát ra rất nhiều, lòng bồng trong lỗ tai hắn

Hồng Trúc Ngu lại nắm lấy tay Vũ Thiên kéo vào cùng Tiểu Bạch, Xà Xà mở to mắt nhìn hai người đi trước, leo đèo theo sau, mái tóc vàng nữ tính của hắn lại tung bay, hơi xoắn, gần như vừa mới tía

Bên trong rất nhiều quầy bán hàng dựng đồ ăn, thức uống nhưng cần phải có nguyên thạch

Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà cùng Hồng Trúc Ngu liền nhập tiệc, lết hết quán này rồi tới quán khác, hắn mới đầu còn chưa quen nhưng một lúc sau, hắn liền muốn ăn muốn uống nhiều hơn

Dường như nơi này bán thấu đêm suốt sáng, vì quầy bán vẫn mở cửa trong khi, người tới thì đang giảm bớt, người đi ra thì cũng không ít

Tới một vài hàng quán dường như có tu nguyên giả đứng bán, nhận ra Hồng Trúc Ngu, ngay cả Xà Xà, Tiểu Bạch cũng vậy, có đôi chút trêu ghẹo bọn họ

Đến lúc rời đi, Vũ Thiên liền sờ bụng cảm thấy nó căng, hắn liền xoa đầu một lần, vì cảm giác trong bụng mọi thứ đã ăn uống lúc này dường như đã tiêu hết, không còn gì

- Thế nào, ăn uống no chưa!

Hồng Trúc Ngư cười lém lỉnh nhìn hai đứa trẻ, đang căng bụng vỗ vỗ mà hỏi, trong khi Vũ Thiên lại nhìn ra chỗ này chỉ là góc nhỏ trong Khu ăn uống, hắn lại ngẫm nghĩ Hội Thuyền Phái rất rộng, chắc gồm rất nhiều khu, khu này hắn tới là Khu ăn uống, khu đang ở chính là Khu cách tân, tại khu này chỉ một số ít tu nguyên giả đang ở, ngọc giản về Khu cách tân hắn có nên để hiểu

Hồng Trúc Ngư lại đang xoa xoa tay, vuốt tóc, chạm bụng, hướng Vũ Thiên cười nhẹ, giọng mang chút nam, chút nữ nhưng phần nữ thì nhiều hơn, rất khó phân biệt:

- Ta đưa ngươi tới thăm một vài người!

Dứt lời, hắn liền đi nhanh trong bước chân vang lên liên hồi, thoáng một cái Hồng Trúc Ngư đã dẫn Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà tới một nơi đề ba chữ lớn “Khu dụng cụ” nơi này là nơi làm ra vật dụng trong hội

Hắn nhìn thoáng qua chỉ thấy một vài sạp nhỏ, được dựng nơi này, đa số là ông cụ bà lão, tầm ngoài năm mươi, có lớn tuổi hơn số nhỏ, đang ngồi quây hàng, bọn họ lại đi tới một sạp hàng nhỏ, chỗ một ông cụ đang đục khắc, một vài khúc sưa, lúc này cũng không nhìn tới bọn hắn

Khi Hồng Trúc Ngư mở lời hỏi, ông cụ mới ngẩng đầu lên nhìn trong ngạc nhiên lẫn lắc đầu khẽ nói:

- Trúc Ngư! Ngươi đến đó sao! Cậu ta là ai, hai đứa trẻ này nữa!

Không đợi Hồng Trúc Ngư nói tên mình, Vũ Thiên liền nói gấp, nhỏ giọng:

- Cháu tên Vũ Thiên!

Ông cụ khẽ gật đầu, nhìn Vũ Thiên cầm đồ gỗ lão điêu khắc lên xem mà lắc đầu khi nhìn kỹ hắn, nhưng lại lấy làm lạ lắm khi tự nói trong đầu khi ánh mắt nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà:

- Lại là Thú tộc, đặc biệt kỳ lạ!

Không hỏi tới nữa

- Trúc Ngư chỉ tới thăm, ông chưa nghĩ sao!

Hồng Trúc Ngư khẽ cười gượng nói, chỉ vài câu lại kéo tay Vũ Thiên đang ngờ ngác rời đi cùng Tiểu Bạch, Xà Xà

Biến mất khỏi tầm nhìn của ông cụ, xuất hiện ở một nơi khác trong Hội Thuyền Phái

Nơi này được gọi là Khu nhạc hội, khi Vũ Thiên nhìn thấy gốc gỗ to in chữ, một sân khấu nhỏ, một giọng hát du dương, êm ả lọt tai, hắn lặng người nghe

Ngay cả Hồng Trúc Ngư cũng như vậy, khi vẫn còn đang nắm chặt tay Vũ Thiên, về mặt ngờ ngác, ngộ nghĩnh của Tiểu Bạch, Xà Xà nhìn hai người

“Bước trong chiều mưa... lòng đã thôi sầu nhớ”

Cách hai người một con đường đang có một sân khấu nhỏ, tiếng nhạc cũng từ đây phát ra, nghe có chút nặng lòng

Nhưng chỉ một thoáng, Hồng Trúc Ngư với Vũ Thiên đã bừng tỉnh, trong tiếng cười nặc nỡ, sắc súa của Tiểu Bạch, Xà Xà

- Ngư tỷ! Hôm nay lại đưa Xà Xà tới những nơi rất lạ!

Xà Xà ni non hỏi nhỏ Hồng Trúc Ngư một câu thắc mắc, trong khi Hồng Trúc Ngư chỉ biết lắc đầu, vỗ mạnh trán như từ bỏ:

- Chúng ta quay về!

Cùng Vũ Thiên, Xà Xà, Tiểu Bạch không bước tới chỗ sân khấu nhỏ, quay lại chỗ ở của mình

Buổi tối trôi qua trong yên bình, lại tới một vài chỗ khác thì mới chia tay, cửa phòng Vũ Thiên vẫn mở khi hắn đã nằm trên giường, chìm vào giấc ngủ sâu, hai đứa Xà Xà, Tiểu Bạch lại không nằm cạnh hắn, khi mà nằm chung căn phòng kế bên

Thoáng một hồi, bốn năm đã trôi qua. Nơi Hội Thuyền Phái

Vũ Thiên đứng trước mảnh đất trồng đầy thảo dược, hắn nhìn hai đứa bé, một trai, một gái đang cười nói vui vẻ, bi bô to nhỏ cùng nhau liền lấy làm lạ trong lòng nở một nụ cười

Hắn dần quen với nơi này, hiểu rõ hơn về Hội Thuyền Phái

Một vài đặc khu trong hội như tòa họp, rất nhiều tu nguyên giả nghe tên nhưng chưa được thấy tận mặt, ngay cả chính hắn cũng đã quen biết được rất nhiều tu nguyên giả trong hội khi thường hay lui tới nhiều khu mỗi khi rảnh rỗi

Thập tam tầng Cảnh giới Tượng Vũ Thiên đã đạt được. Nhưng vẫn canh cánh trong lòng khi không nhìn ra cảnh giới của Hồng Trúc Ngư

Một lá thư được dán ngay tượng chim điêu, Vũ Thiên cầm lấy trong không hiểu gì nhưng hắn vẫn mở ra xem, liền đọc được vài chữ ngắn gọn “Sa La Thú”. Hắn ngó nghiêng nhìn quanh nhưng không thấy ai, nhưng chỉ một chút lát sau liền hiểu ra tự than thầm “nhiệm vụ”

- Cảnh giới Giác chưa luyện thành mà nhiệm vụ đã tới!

Hắn nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà định nói rồi lại thôi, xoay người đi nhanh nhưng vẫn không thoát được hai đứa nó đang im lặng theo sau, nét mặt già nai

Một khu khác trong Hội Thuyền Phái

Khu này được gọi là Khu việc làm. Vì khi tới nơi này chỉ để nhận việc đi làm

Khu việc làm chỉ rộng mấy dặm, phòng ốc san sát nhau, luôn đông tu nguyên giả cả ngày lẫn đêm. Trong màn đêm, bước chân Vũ Thiên khê vang, hắn bước tới Khu việc làm trong ánh mắt kinh ngạc của những vị tu nguyên giả nơi đây

Hắn liền có cảm giác lạ lẫm vì hắn chưa tới nơi này lần nào, mặc dù đã đi ngang qua một vài lần không có đi vào

Bất chợt, Vũ Thiên bắt gặp hai thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, rất gần gọi nhỏ:

- Tiểu Bạch, Xà Xà

Đang chêm chép miệng, gật đầu. Trong khi, phía sau hắn vài bóng dáng quen thuộc cũng đang đi vào đi ngang qua hắn, còn nói vọng lại:

- Vũ Thiên! Hôm nay, cũng đi làm việc sao!

Hắn có chút bất ngờ nhưng cũng gật đầu nói thầm vài cái tên đã được ghi nhớ “Trúc Ngư, Tân, A Cong, Thái Chí, Tuyết Yên”

Hồng Trúc Ngư đã tới cạnh hắn, trong tay còn ôm chặt lấy Tiểu Bạch, liền hôn một cái lên gò má bụ bẫm rồi tới cạnh Vũ Thiên ghéoch:

- Vũ Thiên! Ngươi trông Tiểu Bạch, Xà Xà mập hẳn lên!

Chỉ vậy thôi, đã làm Vũ Thiên khua tay véo má Tiểu Bạch, nhìn mấy người khác mới nói nhỏ với Hồng Trúc Ngư khi nhìn hắn:

- Ta tới nhận việc làm vì có giấy báo!

Hồng Trúc Ngư nghe vậy liền có chút giật mình, liền đưa ra một tờ giấy tới trước mặt Vũ Thiên, có ghi vài chữ giống tờ giấy của hắn “Sa La Thú”

Nhìn quanh căn phòng bọn họ đang đứng bên trong, nằm chính giữa của dãy phòng ốc nơi Khu việc làm

Nội thất bên trong đều được trang trí vật dụng rất bài bản theo một trật tự quy cách rõ ràng, sắp xếp đúng vị trí của người sắp xếp

Hắn cùng Hồng Trúc Ngư đi tới một cái bàn gỗ nơi nhóm tu nguyên giả vừa mới tiến vào, chen tới nhìn vài ngọc giản để trên cùng những tấm bản đồ làm từ giấy cứng khó rách

Vũ Thiên nhìn một hồi liền cầm lấy một ngọc giản ghi Sa La Thú cùng một tấm bản đồ dẫn đường kẻ bên lên xem, cùng một vài người khác giống như hắn, Hồng Trúc Ngư

- Sa La Thú! Ai Sa La Thú giờ tay cái nào!

Vài giọng nói hơi run cùng một giọng nói chững chạc lần áp sau đó, Vũ Thiên giật mình hắn có chút quen giọng

- Còng A Cong! Ngươi cũng Sa La Thú sao!

Hồng Trúc Ngư đứng cạnh Vũ Thiên liền hỏi dò có chút bất bẽ. Còng A Cong là một nam tử còn khá trẻ, tuy đã bước qua cái tuổi ba mươi, nên nét mặt hắn sắc bén, mạnh mẽ cơ thể, hắn khẽ gật đầu, trong mắt ngấm chặt, rõ ràng vài chữ phát ra:

- Ai Sa La Thú! Chúng ta làm chung!

Dứt lời liền xoay thân bước đi, trong cái tay của Hồng Trúc Ngư chưa kịp vỗ vào vai Vũ Thiên đã thấy hắn theo sau Còng A Cong cùng một vài nam nữ khác, Hồng Trúc Ngư liền theo sau đó cùng Xà Xà, Tiểu Bạch một đầu chặt vai Vũ Thiên, một quần cổ hắn như là một sợi dây

Bay trong đêm, rời khỏi hội lần đầu tiên sau bao ngày Vũ Thiên chưa đặt chân ra phía ngoài từ lúc về Hội tới bây giờ

Hắn cùng sáu người khác, hai nữ, năm nam gồm hắn cùng Cồng A Cong, Thái Chí, Hà Mai Tân, Quang Đại, hai nữ chính là Hồng Trúc Như, Tuyết Yên bay sát nhau trước sau tiến tới nơi có Sa La Thú đang ở trong đêm

Đây đều là những người Vũ Thiên đã biết. Ngoại trừ Quang Đại là hắn mới gặp lúc này, bất chợt lên tiếng

- Thú tộc lần này chúng ta giết có cấp bậc là Tôn Thú, Trung Tôn Thú, có thể là Thượng Tôn Thú!

- Tôn Thú! Một mình ta cũng có thể giết được!

Giọng bắt bẻ của Hồng Trúc Như, đã vang lên trong khoảng hư không nhưng lại khiến cho Thái Chí cùng Cồng A Cong cười phá lên, có chút châm chọc

Thái Chí trêu ghẹo:

- A Như! Đạo này muốn làm nữ a!

- Chưa chính giới tính sao!

Cồng A Cong lại khác, giọng lại càng khó nghe hơn khi đè nén giọng nói, Hồng Trúc Như đỏ mặt, tức giận, hơi cầm một chút

- Ghé thôn một chút

Giọng nữ từ Tuyết Yên đột nhiên vang lên cùng hạ thân xuống mặt đất trước lối vào một thôn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tại Thành Giết Người

Còn kéo theo Hồng Trúc Như như cứu bò hấn khỏi vẻ nghi ngờ của Vũ Thiên nhìn theo, ngó xuống thôn nhỏ vài giây sau mới kịp phản ứng mà hạ thân xuống theo

Bảy người tiến vào thôn nhỏ có đề là “Hạnh hoa thôn” trong ánh mắt của năm nam nhân nhìn về hai nữ tử tạm gọi là như vậy

Hạnh hoa thôn nhân khẩu cũng hơn trăm người nên cũng khá rộng, nơi này đa số là trồng ruộng lúa, rất nhiều, khi mà bảy người nhìn từ trên xuống, hoa quả không thấy, con nít đùa giỡn trong thôn lại nhiều, vào lúc này vì trời đã dần sáng vào canh năm

Bảy người tuy bị người lớn trong thôn chú ý nhưng lại thấy bọn họ không hề ngăn cản mà chỉ nhìn theo, còn đám lũ con nít lại nhìn theo trong cười ngây thơ, chút ngơ ngác xiêu vẹo thân cò

Trong thôn lại có khá nhiều cửa hàng nhỏ, rải rác cách nhau để bán vật liệu hay dụng cụ đồng áng

- Bay hoài không thấy một sao!

Tuyết Yên hé miệng nói trước tiên, khi mấy người đi chung đều im lặng, lại nhìn xung quanh khi vẫn đi cạnh nhau, đến khi Tuyết Yên tới một cửa hàng nhỏ bán đầy vật dụng của nữ phái, chỉ để mua một cái lược chải tóc, rồi liền hướng lên trên mà bay đi, tiếp tục khởi hành

Rời khỏi thôn nhỏ, trong giọng không mấy dễ chịu của Hồng Trúc Như:

- Chỉ mua một cái lược thôi sao Yên Yên!

Tuy gọi tên thân mật nhưng nét mặt thì đang nhăn, hắn càng thêm xinh, Tuyết Yên xinh xắn khẽ gật đầu với hắn rồi lại im lặng như những người bay theo sau

Bay thêm một đoạn khá xa, xuất hiện phía trước trong ánh mắt bảy người có thể nhìn thấy là một tòa thành rộng lớn, giáp quanh tòa thành nhìn từ trên xuống là một nửa sa mạc đầy cát và rừng rậm là nửa còn lại

- Rừng Sâm Lâm mới có Sa La Thú, đoạn đường này còn khá xa, nên vào thành nghỉ ngơi chút đã rồi đi tiếp!

Cồng A Cong đã bay thấp mà hạ xuống trước cổng thành, trong ánh mắt của sáu người còn lại cũng đều lần lượt như vậy

Một cái tên gọi thoáng hiện trong đầu Vũ Thiên “Biên Hoang Thành”. Lúc này, nắng hoàng hôn đang bao phủ, trong thành lại khá nhộn nhịp, tấp nập, lính gác vì vậy đứng canh ở trong thành cũng đông không ít, nên khi bảy người tiến vào thành, cũng chỉ bị một vài ánh mắt chú ý lướt qua

Mặc dù, lính canh gác đứng rất nhiều nhưng có vẻ như là kẻ người khác bước vào hay đi ra

Phía trong thành nhà cửa như nấm, san sát nhau, phồn hoa đô hội, đá phát sáng được gắn ở nhiều nơi, nhiều khu vực

Một góc nào đó trong thành đang diễn ra một buổi biểu diễn ca hát thu hút rất đông người đứng xem. Vì đông người, cho nên tu nguyên giả, dân giả khó phân biệt để nhận biết được

Trong Biên Hoang Thành, duy chỉ có một gia tộc quản lý nơi đây. Chính là Hoang gia

Hoang gia rất mạnh vì phía ngoài thành cách mười vạn dặm ra xa, trong đó còn gồm các thị trấn, thôn hay xã đều do Hoang gia kiểm soát, tiến vào trong thành, nhóm bảy người lại tách ra, không hề đi chung, chỉ có hai nữ tử là Tuyết Yên và Hồng Trúc Ngư đã cùng nắm tay nhau đi cùng một hướng

Vũ Thiên, hần đứng tại chỗ nơi đông người, nhìn theo sáu người đã dần khuất khỏi tầm nhìn của mình, đã rẽ vào từng lối đi khác nhau, nhưng tất cả cũng đều đã hẹn trước sẽ gặp lại phía ngoài thành trên không trung giữa bầu trời

Tiểu Bạch, Xà Xà lúc này lại cùng núp trong tay áo của hần, cho đến khi tiến vào một lối nhỏ lại chui ra, hóa thành hai đứa bé, một trai, một gái xinh xắn, đáng yêu đến dễ ghét liền đi cạnh hần

Trong khi Vũ Thiên lại đang lơ mơ nhận ra sự thay đổi của mình “Cảnh giới Giác, Nhất Giác khai mở”

Hần lúc này, cảm nhận được mình đã đạt tới Cảnh giới Giác nhưng hần lại không nắm bắt được, đành lắc lắc đầu, dắt theo Tiểu Bạch và Xà Xà đi dạo trong tòa thành

Suýt nữa hần đã va chạm với người khác nhưng đã kịp né tránh khi mà mãi mê nhìn với ngắm xung quanh, Tiểu Bạch, Xà Xà lại luyện thuyên với nhau

Tiếng nhạc truyền vào tai, hần lại nhìn tới nơi đám đông đang đứng vây xung quanh một cái sân khấu lớn, hần chỉ đứng được ở phía xa nhìn lên, sân khấu lớn được xây dựng kiên cố, vững chắc, tiếng nhạc từ đây cũng ầm ầm, vọng vào tai hần

Lượng người đứng xem rất đông lên tới mấy ngàn người nên việc Vũ Thiên nhìn thấy sáu người còn lại đi cùng hần là điều không hề có

Nơi này cũng chính là sân khấu lớn nhất của Biên Hoang Thành do Hoang gia đứng ra tổ chức, chỉ là một thoáng mới tổ chức một lần, có khi là hai tháng

Buổi ca nhạc lớn nhất của Biên Hoang Thành với sự góp mặt của không ít các ca sĩ, nhạc sĩ gọi chung là nghệ sĩ đứng đầu Biên Hoang Thành

Tiếng nhạc dồn dập, vang rền từ sân khấu vọng ra cả một khu vực khá rộng nhưng lại rất hay làm say mê người nghe, khán giả nơi này khá nhiều, nhiều người dơ hai tay mà đưa theo

Tiểu Bạch, Xà Xà cũng đang tung búng mà nhảy theo, miệng còn hét a aa

Xà Xà bất ngờ trở lại bản thể là rắn nhỏ của mình, bám vào vai Vũ Thiên trườn thân lên đầu hần, giống như Tiểu Bạch tự thay đổi cơ thể lại là hổ nhỏ, bay lên trên cao quá đầu Vũ Thiên, cùng nhìn về sân khấu

Một cô gái xinh xắn, diện quần áo, trang phục sắc xảo đang hát ở trên, phía sau thêm vài người đang múa

Nhưng hần lại không biết họa từ sau đang tới

Một nhóm người, ăn vận quý tộc gồm hai nam hai nữ trẻ tuổi cùng hai lão già đã sáu mươi, dáng vẻ đạo mạo, tươm tất

Phía trên sân khấu

Lúc này là một MC đang đứng nói, phía sau là cô gái vừa hát xong khẽ chào rồi lui vào trong sân khấu đã được che đi, có khá nhiều người cũng ăn mặc sang chảnh, nét mặt một vài người khá nghiêm túc, nhưng cũng có một vài người đang đùa giỡn cười nói nên cũng khiến cho chỗ này bớt im ắng, mặc dù, tất cả bọn họ đều đang chuẩn bị cho mình để ra sân khấu

Ánh đèn sân khấu sáng rực, đủ màu sắc, do những viên đá phát sáng, được trang trí liền kề, dính liền với nhau, gắn đúng nơi nên sân khấu rất hoành tráng

Vũ Thiên lúc này lại đang bị làm phiền bởi nhóm người mới xuất hiện từ sau đi tới cạnh hần, áp sát, bao vây lấy hần, mục tiêu của bọn họ chính là Tiểu Bạch, Xà Xà

Tuy không làm ảnh hưởng tới buổi trình diễn ca khúc tiếp theo trên sân khấu khi nhóm người này tóm gọn Tiểu Bạch, Xà Xà trong tay một nam, một nữ im lặng mà lui ra xa, cách Vũ Thiên mà rời đi

Nhưng không may khi mà Vũ Thiên đã nhận ra chút bất thường, hần xoay người lại, sắc mặt liền lạnh hần nhìn nhóm người đó đang lui nhanh khi lần tránh đã bắt gặp ánh mắt của hần rồi liền bỏ chạy lẫn vào trong đám đông. Hần liền không thể nhìn ra là ai, nên khẽ gọi: “Tiểu Bạch, Xà Xà”

Cùng với đó, hai tay hần nắm lại khí lạnh băng giá bắt đầu lan tràn, bao phủ xung quanh hần, nhanh chóng, từng người một trở thành một tượng tảng sống động

Nhóm người bắt trộm Tiểu Bạch, Xà Xà liền kinh hãi khi mà Băng nguyên lực đã đóng băng bọn họ không thể nhúc nhích ngoại trừ hai lão giả còn cử động được, trong khi hai nam, hai nữ, một trong hai đang ôm chặt Tiểu Bạch, Xà Xà đều hóa tượng băng

Vũ Thiên đã làm kinh động nơi này, khi mà băng nguyên lực đã lan tràn ra khá xa, gần như bao phủ toàn bộ khán giả lẫn sân khấu nơi này

Biên Hoang Thành một phen chấn động, binh lính từ khắp thành bắt đầu đổ về nhưng lại càng kinh hãi khi cứ tiến tới là đóng băng lại, càng lúc càng nhiều khiến cho một góc thành trở thành nơi băng giá, bao phủ cả trên lẫn dưới, tu nguyên giả Cảnh giới Tượng bay lên cũng bị đóng băng, rớt xuống, đóng băng

Chỉ khi tu nguyên giả Cảnh giới Giác xuất hiện mới có thể tới gần được nơi Vũ Thiên đang đứng

Nhưng vẫn không cách nào ra tay ngăn cản được hần khi mà băng lạnh ngày một lạnh, vẫn lan ra xa khiến binh lính đang cách ly cũng bị đóng băng

- Vị huynh đệ này sao lại tàn phá Biên Hoang Thành!

Một giọng nói trầm bổng từ đâu đó trong thành vang lên hướng Vũ Thiên nhắc hần như là hỏi hần trước rồi bóng dáng một trung niên bào xanh hiện ra, đi tới, cách hần một khoảng, đang ôm lấy hai khối băng nhỏ bị đóng băng, Tiểu Bạch, Xà Xà là hai đứa nó đã cử động lại được, Tiểu Bạch bay quanh hần, Xà Xà quần quanh nó

Vũ Thiên khẽ liếc trung niên bào xanh nhưng ánh mắt hần lại nhìn trầm trầm một nam, một nữ đã bắt cóc Xà Xà, Tiểu Bạch

Hần chưa làm gì cả chỉ hơi động băng nguyên lực đã khiến một góc Biên Hoang Thành bao phủ bởi băng lạnh, người người bị đóng băng

Trong khi trung niên bào xanh nét mặt đang thất sắc hơi chút do dự khi nhìn Vũ Thiên từ trên xuống dưới hồi lâu như đã phát hiện ra điều gì khiến hần đầy mờ hồ dường như đã quyết định nên không nói nhiều

Khẽ lắc tay, kiêu sắc xanh hiện ra loạn vũ nơi hai tượng băng một nam, một nữ đã bắt Tiểu Bạch, Xà Xà cùng một ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt không còn

Một nam, một nữ cứ thế mà chết đi trong sắc mặt lạnh của Vũ Thiên khẽ kinh ngạc nhưng lại không nói gì nhìn tới trung niên bào xanh mặt đang lạnh, trầm giọng nói với hần như không có gì

- Chuyện này đã xong, mời cậu thu lại băng nguyên lực!

Vũ Thiên hơi bặm môi, lại khẽ gật đầu, hơi vô ý trong giọng nói hần, Tiểu Bạch có chút khó hiểu mang vẻ ra mặt: “tự dung họ lại bắt đệ”

Nó dứt câu đã bị Vũ Thiên ôm lấy mà bay lên không hướng phía ngoài thành mà bay đi không nói thêm một câu gì với trung niên bào xanh cũng không hỏi một nam, một nữ vừa bị đánh vỡ, thiêu đốt không còn

Nhưng trong ánh mắt nhìn theo, có chút sợ hãi lẫn bầm vài chữ “Hội thuyên phái” của trung niên bào xanh nhìn băng nguyên lực đã tiêu tán hết, nhanh chóng trở lại bình thường trong sự ngỡ ngàng của một góc thành nơi sân khấu này lại tiếp tục

Vũ Thiên bay trên không phía ngoài, Biên Hoang Thành thẳng lối vào mà đợi một hồi lâu cùng Tiểu Bạch, Xà Xà mới thấy bóng dáng sáu người còn lại xuất hiện tới cạnh hần cười hồi:

- Đợi lâu chưa!

Cồng A Cong dứt câu, Hồng Trúc Ngư cùng Tuyết Yên liền bay tới theo sau là ba người còn lại, trong giọng hơi kinh ngạc hỏi một câu giống nhau:

- Lúc này trong thành!

- Nơi ca hát có đánh nhau!

Vũ Thiên khẽ gật đầu như bọn họ rồi lại nói một câu đúng chủ đề lúc này mà không để ý hay trả lời chuyện trong thành “đi được chưa”

- Trời đã tối, đi thôi, bay nhanh nào!

Thái Chí trả lời hần, rồi lại nhìn mấy người còn lại nói băng quơ, bay đi trước

Bảy người cùng Tiểu Bạch, Xà Xà rời khỏi chỗ vừa đứng, bay tới Rừng Sâm Lâm để giết Sa La Thú

Rừng Sâm Lâm cách xa Biên Hoang Thành mấy vạn dặm, nhóm bảy người phải vượt qua vài cái thị trấn mới tới khi cũng đã bay qua vài cái thôn nhỏ

Khá rộng lớn, Rừng sâm lâm cũng là nơi ở của Thú tộc đông đúc nơi này

Khi xuất hiện gần ngoài bìa rừng bọn họ liền hạ xuống nhẹ nhàng chạm lấy mặt đất, nhìn rừng cây đang che phủ, ánh mắt bảy người đều nhìn nhau, cảnh

giác

- Cẩn thận, nơi này đã là rừng sâm lâm!

Cồng A Cong lên tiếng trước, Thái Chí hơi mấp máy môi liền ngừng lại, hần lại nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà cùng một vài người khác hơi lạ nhưng từ nãy tới giờ lại không hỏi hần

Bảy người cách nhau một khoảng rộng mà tiến sâu vào trong rừng rậm khá hoang vắng nhưng lại không yên tĩnh vì cảm nhận được rừng rậm đang lay động

- Thiên ca đi giết Sà la sao!

Tiểu Bạch đột nhiên hỏi nhỏ Vũ Thiên khi bám chặt trên vai hần không rời ra, hần khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển động lại nhìn sang Hồng Trúc Ngư hơi liếc hần rồi thôi:

- Không biết Sa La Thú chỗ nào hay là chia nhau ra đi tìm!

Hồng Trúc Ngư không nhanh không chậm khẽ nói trong cái gật đầu của Thái Chí cùng Cồng A Cong, Quang Đại nét mặt trầm ưu, nãy giờ im lặng mới mở miệng nói:

- Vậy cho nhanh, cứ như vậy, mất cả tháng cũng không bắt gặp được Sa La Thú!

Dứt lời, tất cả đều chia ra mà đi riêng biệt

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Sa La Thú 459

Vũ Thiên, hần không đi một mình mà đi chung với Tiểu Bạch, Trong khi, Xà Xà đã đi theo Hồng Trúc Ngư, hần cũng không ngăn cản

Tĩnh lặng mà bước đi trong khu rừng này, chỉ có tu nguyên giả mới dám bước vào

Một ngày trôi qua, lang thang trong Rừng Sâm Lâm, nhưng nhóm bảy người vẫn chưa bắt gặp Sa La Thú. Trong khi đó, Vũ Thiên đã sát hại một số ít thú tộc tấn công hần

Lúc này, cánh tay hần khẽ nhấc, ngón trỏ chỉ thẳng một con heo rừng, to lớn, mõm rộng đang ngoác miệng lao tới hần, trong một tia điện bắn thẳng ra, hóa thành một cây thương điện xuyên thẳng heo rừng, khét lẹt trở lên, nằm lăn quay nơi mặt đất lẽ như đã chết

Vũ Thiên liền không để ý, bỏ qua xác heo rừng đi tiếp, Tiểu Bạch lại không thèm nhìn nó, nhắm mắt như không thấy

Vào sâu hơn nữa, mãnh thú càng mạnh mẽ, dữ tợn nhưng chỉ một kích Vũ Thiên liền sát quái thú, cho đến khi, hần bắt gặp một Mãng Xà cỡ lớn đang siết chặt một tu nguyên giả đã chết để nuốt vào

Liền nhướng lông mày, sắc mặt lạnh, thân chuyển động nhanh, đạp bước như bay tới trước miệng xà, một kiếm băng quét ngang, hát văng Mãng Xà ra xa, rồi nhìn thân xác tu nguyên giả đã chết khẽ lắc đầu, nhìn Tiểu Bạch nói mà không để ý tới Mãng Xà đã bị hất văng ra xa đang tức giận:

- Tiểu Bạch! Đệ phun lửa đi, hỏa thiêu cậu ta!

Tiểu Bạch nghe vậy thì liền nhìn cái xác của vị tu nguyên giả đã chết, liền quơ tay, một ngọn lửa liền xuất hiện bao trùm lấy, thiêu đốt cái xác chỉ còn lại đám tro bụi bị gió thổi bay đi

Mãng Xà lại khác, nó không hề bỏ chạy mà ngoác miệng rần, mắng nhiếc Vũ Thiên:

- Ngươi dám ăn cắp con mồi của ta!

Tốc độ rất nhanh, cây cối đổ ngã với thân hình to lớn của Mãng Xà khi bò thân, há miệng rộng, phun ra một làn sương khói mờ ảo, khi hít vào khiến Tiểu Bạch lắc lư như đã rơi xuống mặt đất

Phong nguyên lực được hần tạo ra, liền một cơn gió thổi mạnh từ Vũ Thiên đánh tan đi làn khói độc, cùng lúc đó, hai tay phun nhanh, hai thanh lôi kiếm ẩn hiện hướng Mãng Xà vùng mạnh quét trên quét dưới, lớp da ẩn vàng của Mãng Xà trong móng mà dẻo, nó lại ngoác miệng như muốn nuốt trọn Vũ Thiên vào bụng

Vũ Thiên lại đạp thân nó bay lên không, nhìn xuống đầu rắn khổng lồ mà nhấc một tay, ánh mắt lạnh lẽo, năm ngón tay phải xòe ra, miệng nói nhỏ vài từ “xích lô?”

Liền thấy những tia sét luân chuyển quanh thân, những ngón tay tuôn xuống Mãng Xà bao phủ lấy nó, một sợi xích lô quấn chặt nó lại không thể cử động, siết chặt lại, cắt đứt Mãng Xà thành từng khúc vẫn còn động đậy

Tiểu Bạch mắt tròn, miệng há to nhìn trong sợ hãi khi thấy Mãng Xà đã đứt thành từng khúc, đầu rắn cứng chắc lại đang bị một kiếm từ trên không của Vũ Thiên chẻ đôi bằng thanh kiếm hắc tím lấy trong tòa tháp bình khí nơi Thanh phong phái

Hắn lại để lại xác của Mãng Xà mà cùng Tiểu Bạch mà rời đi tiếp tục tìm dấu vết của Sa La Thú

Cách Vũ Thiên một khoảng rộng, bóng dáng Hồng Trúc Ngự cùng Xà Xà lại đang xuất hiện chỗ này, nét mặt hắn khá là căng thẳng khi đang nhìn về phía trước, cách một đám bụi cây, tại một thác nước chảy siết qua thác nước là một đám cây khá rậm rạp

Lúc này, đang cựa quậy thân hình đồ sộ đầy lông lá của một con quái thú rất là to

Mắt quái thú đỏ chói, tứ chi năm ngón to dài, hàm răng chắc gồm bốn răng nanh lớn, nhô ra, mũi hõm vào, đầu gồ, bụng phệ, chiếc đuôi xoắn lại trong rất là dị

- Sa La Thú, Trung Tôn Thú!

Hồng Trúc Ngự thấp giọng nói khi tới gần, chỉ là lại không dám mạnh động, tiến tới ra tay diệt sát

Chỉ nấp mà theo dõi nó khi bị thân hình to lớn của Sa La Thú hù dọa, chứ đừng nói đến Xà Xà đang khiếp sợ không dám lộ lười ngẩn ra

Theo sau Sa La Thú cả ngày trời, đêm đến lại khiến cho Hồng Trúc Ngự có chút không yên khi không biết phải làm gì để liên lạc với những người còn lại

Bất quá, may mắn sao Vũ Thiên đã bắt gặp hắn, khi Sa La Thú tiến vào một hang động sâu thẳm, có lẽ nơi này là nơi nó ở và cũng nơi này Hồng Trúc Ngự bắt gặp Vũ Thiên

Cũng như những người khác dần đi tới chạm mặt hai người:

- Vũ Thiên! Người tới rồi sao!

Hồng Trúc Ngự nhìn Vũ Thiên tiến tới cạnh rồi khẽ nói, nhưng bất chợt từ phía xa cũng đi tới vài bóng người

Thái Chí, Cồng A Cong, Hà Mai Tân nhưng lại không thấy Quang Đại cùng Tuyết Yên

Năm người họp lại, không đợi hai người còn lại, Vũ Thiên khẽ nói như chắc chắn khi chỉ vào hang:

- Sa La Thú đang ở trong hang, chúng ta tiến vào giết nó!

- Chà, từ khi nào lá gan người lớn vậy!

Hồng Trúc Ngự khẽ mắng nhưng cũng không từ chối ý định của hắn. Trong khi, Cồng A Cong đã tiến vào trong hang hơi tối khi nhìn vào, liền thấy rõ ánh mắt ngơ ngác của mấy người

- Cồng A Cong, hắn!

Mấy người đồng loạt gọi tên, nhỏ to khác nhau mà thôi

- Tiến vào!

Không nói thêm câu nào nữa, bốn người còn lại cũng tiến vào theo mà không đợi Quang Đại hay Tuyết Yên tới cùng

Hang động này khá sâu, chính vì vậy mà tối om như mực, Cồng A Cong đã mất bóng trong bước đi nhanh như bay của mấy người, vào sâu khoảng trăm mét, bề rộng mở ra, ẩm mốc. Một luồng dư chấn phát ra, âm thanh va chạm mạnh, hang sâu rung động mạnh, sụp đổ lúc này

Khiến cho bốn người vào sau Cồng A Cong kinh hãi trong thấy, né tránh trong nhẹ nhàng, đánh bay đất đá đang văng vào người rồi lại bay lên không, nét mặt hơi nghiêm trọng nhìn trước

Tập trung ánh mắt vào một thân ảnh cùng một quái thú to bự, chính là Sa La Thú đang bay trên không rừng cây rung động mạnh ở dưới

Thân ảnh này chính là Cồng A Cong đang chớp nhoáng lao vào Sa La Thú đánh loạn xạ nhưng lại không gây chút vết thương nào với nó. Trong khi, Cồng A Cong lại bị vài cái quất chân của Sa La Thú đánh bật lại

Bốn người còn lại liền bay tới, tách ra, vây lấy Sa La Thú vào chính giữa đang gầm gừ giận dữ mắng:

- Đám các người tính làm thịt ta sao! Trong khi năm người thì không để ý khi mà tất cả đều đã chuyển sang thể nguyên căn, Vũ Thiên một thân lòi quang bùng phát, Tiểu Bạch thì đã đứng cách xa hẳn nhìn tới, không chen vào

Mặc dù, ánh mắt nó thì đang có chút khác lạ hẳn không nữa giống như Xà Xà đang đứng cạnh trên không nhìn Sa La Thú

Hồng Trúc Ngư lại khác, chuyển sang băng thể, khí lạnh liền bao phủ xung quanh

Cồng A Cong một thân Mộc hệ, tay phải cầm một thanh kiếm sắt bén, có thể chém đứt cỏ cây, Hà Mai Tân lại khác, hẳn nắm giữ Phong hệ khởi động, hai tay xuất hiện hai ngọn gió thu nhỏ

Đặc biệt nhất chính là Thái Chí lúc này đã không còn thấy bóng dáng nhưng trong chớp mắt Sa La Thú đang bị vây chính giữa đã rên la toàn thân rỉ máu loang lổ hiện ra nhưng máu chảy ra lại không rơi xuống lá rừng mà bị hút vào một chỗ nào đó phía dưới Sa La Thú

Trong giọng thất thanh của mấy người la lên:

- Thái Chí! Hẳn! Hệ không gian!

Chỉ vài chữ, nhưng cũng đủ khiến Vũ Thiên, Hồng Trúc Ngư, Hà Mai Tân và Cồng A Cong kinh hãi trong lòng, bọn họ lúc này lại chỉ biết trơ mắt nhìn Sa La Thú bị cắt đầu trong chớp mắt khi mà máu từ thân nó đã ngừng chảy

Sa La Thú lại bị thu mất cùng với Thái Chí đã hiện ra khê cười trong sắc lạnh với bọn họ nói như xong việc:

- Xong việc rồi, việc này coi như ta hoàn thành, các người trợ giúp vậy!

Hắn chỉ nói vậy rồi nhìn sắc mặt bọn họ đợi câu trả lời trong ừ nhỏ to rất nhanh của Vũ Thiên, Cồng A Cong, Hồng Trúc Ngư và Hà Mai Tân lại nói lảng sang chuyện khác

- Quang Đại với Tuyết Yên không biết đã đi đâu rồi!

Cồng A Cong lại lên tiếng khi mãi không thấy hai người tới chỗ này và cũng gạt chuyện Sa La Thú đã bị Thái Chí tự tay giết chết sang một bên, coi như đã xong việc

Mấy người còn lại gạt đầu, Hà Mai Tân lúc này mới lên tiếng trong trầm mặc:

- Đợi hai người bọn họ tới, chúng ta khởi hành về lại Hội!

Trong khi, Vũ Thiên cùng Hồng Trúc Ngư đang im lặng, sắp lên tiếng liền ngậm lại vểnh tai cùng há miệng nhìn Thái Chí chu mỏ hét lên như sấm rền chấn động cả hư không Rừng Sâm Lâm trên hai người:

- Quang Đại, Tuyết Yên mau tới đây!

Khiến hưng thú, hưng cầm trong rừng liền náo loạn vì tiếng hét, Quang Đại, Tuyết Yên phía xa, cách nhau đang đánh nhau với đối thủ liền bỏ qua mà bay về nơi Thái Chí vừa cắt giọng rền vang

Khi mà đối thủ gây sự với hai người lại phải bay chậm, ngừng lại, ngơ ngác nhìn theo hai người bay đi mà không ngăn cản

Bay tới đã thấy bảy thân ảnh đang ngồi nơi không trung khê xoay đầu khi nhìn thấy hai người bay tới

- Về hội được rồi!

Hồng Trúc Ngư dùng giọng nữ nhân lên tiếng khá nhỏ bay tới cạnh Tuyết Yên nắm tay nàng rồi đi trước

Đám nam nhân liền bay theo phía sau, Tiểu Bạch, Xà Xà liền co ro trong ngực của Vũ Thiên

Ánh nắng ngả vàng, Biên Hoang Thành, dòng người đông đúc, tấp nập bóng dáng bảy người lại xuất hiện mà tiến vào trong thành với mục đích là mua sắm vật dụng cần thiết, lại tách ra, rồi họp nhau nơi ngoài thành trên không mà không xảy ra bất cứ trắc trở nào

Một đường bay thẳng về Hội Thuyền Phái theo hướng bắc

Hội Thuyền Phái. Khu làm việc

Bảy người đã xuất hiện mà đi bước vào trong, nhưng trên vai Vũ Thiên lại thiếu vắng đi Tiểu Bạch, Xà Xà khi mà hai đứa đã tự ý quay lại nơi ở của Vũ Thiên, hẳn cũng không hề ngăn cản

Vì lúc này, Vũ Thiên đang bận nơi khu làm việc, đó là trả việc, Thái Chí lôi Sa La Thú ra đặt trước mặt một nam thanh niên khá trẻ đang xem xét Sa La Thú cùng đang ghi chép tẩm thẻ cùng giấy báo của bảy người

- Được rồi! Xong rồi, mọi người về đi!

Nam thanh niên trẻ kiểng kê xong nhìn từng người một rồi nói chung, trả lại tấm thẻ cho bảy người trong khi Sa La Thủ thì thu lấy và xua xua tay với bọn họ mới quay bước đi vào trong

Bảy người cũng không hỏi gì thêm mà nhìn nhau một cái mới xoay bước rời khỏi khu việc làm nơi căn phòng này đi ra phía ngoài mới tách ra, về lại nơi ở của mình

Rẽ vào một lối nhỏ cùng nhau đi về Khu cách tân, Hồng Trúc Ngự nhỏ giọng hỏi hơi mơ hồ:

- Vũ Thiên! Ngươi từ đâu tới hội!

Vũ Thiên nét mặt có chút thay đổi nhưng không nhiều, hắn đã run người nhìn Hồng Trúc Ngự rất gần mình, sâu trong đôi mắt hắn đang khê rung, miệng ứ ớ, có chút kỳ lạ, lắp bắp:

- Ta chỉ hỏi vậy thôi, ngươi nói cũng được, không nói cũng không sao!

Vũ Thiên lại chớp mắt nhìn nét mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Hồng Trúc Ngự mà hơi khó hiểu, khi mà hắn không hề nhìn thấy hắn giống một nam nhân:

- Ta tới từ Thanh phong phái!

Hắn trả lời Hồng Trúc Ngự, giọng không được rành rọt khi nhắc tới Thanh phong phái, lắc lắc đầu để rũ bỏ đi những ký ức đang xuất hiện trong đầu hắn nhìn Hồng Trúc Ngự đang nở nụ cười xinh đẹp hỏi lại hắn:

- Cô tới hội lâu chưa!

- Thành viên bốn trăm năm chín, ngươi nghĩ ta vào hội lâu chưa!

Hồng Trúc Ngự không suy nghĩ nhiều mà trả lời ngay, Vũ Thiên hơi ngạc nhiên nhưng hắn ngẫm lại cũng thấy đúng nên lại lảng tránh ánh mắt đang cười khúc khích của hắn, bất chợt Hồng Trúc Ngự lại ôm chặt lấy Vũ Thiên khiến hắn run bần bật nhưng cũng không hề đẩy Hồng Trúc Ngự ra, hai tay như đưa lên, ôm lấy bờ vai hắn nhưng không kịp khi mà Hồng Trúc Ngự đã thả ra mà chạy đi rẽ vào một lối nhỏ để lại Vũ Thiên có chút thần thờ, lảo lảo “rất ảm”

- Cô thật ảm áp!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Cảnh Giới Giác

Vũ Thiên lại bước tiếp khi nhìn Hồng Trúc Ngự đã rẽ vào lối nhỏ, hắn lại thần thờ lê bước chân về lại nơi hắn đang cư ngụ của mình

Cửa phòng không đóng, hắn cứ thế bước vào liền nhìn thấy căn phòng đang chật kín vì đã được hắn để đầy vật dụng cần thiết mà hắn đã mua ở Biên Hoang Thành

Căn phòng bên kia khi Vũ Thiên nhìn vào, bóng dáng hai đứa trẻ Tiểu Bạch, Xà Xà lại đang nằm ngủ

Hắn cũng chỉ đang ngó lơ hai đứa, rồi lại ngồi bệt tại chiếc ghế mới lấy một vài vật dụng kỳ lạ khác đặt tiếp vào chỗ còn trống trong phòng

Thờ hắc ra một hồi nhìn quanh căn phòng đầy đủ những vật dụng kỳ lạ, hắn khẽ cười rồi lại nằm trên chiếc giường, nghĩ mông lung

Trong tay hắn thì lại đang cầm lấy một vài viên đá kỳ lạ có màu lục sắc, xem kỹ, nhưng lại chẳng nhìn ra điều gì, Vũ Thiên lại tiện tay vứt sang một bên, mắt lại nhắm nghiền như đã chìm vào trong giấc ngủ khi hơi thở hắn đã trở nên nhẹ nhàng

Một tháng trôi qua, Vũ Thiên, hắn vẫn ở tại nơi ở của mình, không hề có ai tới làm phiền hắn

Nhưng Tiểu Bạch, Xà Xà lại khác khi mà chúng nó lại thường hay lui tới chỗ ở của Hồng Trúc Ngự, lại dẫn chúng hay tự đến những chỗ khác mà chúng nó đã quen thuộc

Vũ Thiên như đã bị hai đứa bỏ sang một bên, và tại hắn cũng đang tu luyện

Phía sau dãy phòng của Vũ Thiên, đã thấy hắn khoanh chân ngồi nơi này trầm tư nét mặt, hắn đang tìm hiểu để nâng cao cảnh giới của mình, từ trong ngọc giản đang cầm trên tay, khẽ than từ môi miệng Vũ Thiên phát ra “cảnh giới tu luyện thì dễ nhưng hệ năng lực nắm giữ mới khó”

- Cảnh giới Giác, Hệ năng lực nắm giữ là Hệ hiếm, coi như ta cũng không tới!

Hắn đang nhăn mặt, tự trách mình, hân hoan mơ hồ với hệ năng lực nhưng lại đã hiểu rõ về Cảnh giới Giác nên liền tập trung tìm cách đột phá

- Cảnh giới Giác, dường như liên quan tới cái đầu của mỗi tu nguyên giả!

Bất giác Vũ Thiên lại đưa tay lên sờ nắn mặt mũi, vò đầu bứt tai, đầu tóc hắn liền rối bù, hắn khẽ cười lại ngẫm nghĩ thấy đúng mà nói toẹt ra trước khi tiến nhập vào trạng thái tu luyện, môi vẫn mấp máy tiếp tục lẩm bẩm một dòng chữ khá dài:

“Nhất tam, nhị ngũ, tam thất, tứ nhất nhất, ngũ nhất lục, lục nhị không, thất nhị nhị, bát nhị tứ, huyết thông tượng, huyết thông...”

Xung quanh Vũ Thiên nguyên lực tản mát, môi hắn đã khép, ngừng lẩm bẩm, nhưng lúc này khí lạnh lại trời dậy kèm theo đó là từng tia sét chớp nhoáng quanh thân hắn, cuồng theo cuồng phong xoay vòng quanh hắn

Cảnh giới Giác là Lục giác.

Nhất Giác tới Ngũ Giác thì dễ, nhưng tới Lục giác thì khó

Mắt nhìn xuyên thấu, mũi ngửi ra mùi, miệng nếm ra vị, tai nghe rõ ràng, da cảm ứng được, đây là Ngũ Giác

Lục Giác là trực giác, tâm linh tương thông suy nghĩ. Trực tiếp lúc này lại ảnh hưởng tới não bộ của Vũ Thiên

Một cảm giác kỳ lạ đang xảy ra nơi đầu hắn, nguyên lực xung quanh lại xung động, Vũ Thiên hít một hơi sâu, thở hắt ra, chép miệng trong lưỡi cong lại, mắt đã mở toả ra thứ ánh sáng kỳ lạ, cùng với đôi tai cử động

- Có người nhìn trộm!

Cứ như vậy, Vũ Thiên đã tiến vào Lục giác Cảnh giới Giác nhưng bất chợt hắn lại mắng một câu rõ to

Trong khi đó, tầm nhìn và nghe của hắn đã rời khỏi Khu cách tân mà như đã bao phủ toàn bộ Hội Thuyền Phái làm ảnh hưởng tới không ít người cùng một vài câu chửi đổng của rất nhiều ai đó vang lên

- Tên điên nào đây!

- Giác quái dị!

Vũ Thiên thì hơi kinh hãi nhưng kịp chấn tĩnh vì đã đọc rất rõ trong ngọc giản Giác khi tiến nhập Cảnh giới Giác tầng Lục giác sẽ như thế nào

Lúc này lại khác, một giọng nói đặc biệt đã vọng lên quanh nơi ở của Vũ Thiên như ra lệnh với hắn:

- Vũ Thiên ư, mau tới Khu việc làm!

Hắn liền giật mình mà tỉnh thần, thu lại toàn bộ cảnh giới đang nhả ra, hắn bất chợt ngẩng ra giọng nói như ra lệnh lúc này là của ai “hội trưởng gọi ta”

Hắn không biết hội trưởng gọi làm cái gì nhưng đành bắt đắc dĩ mà đứng lên khỏi nơi vừa tu luyện, đi vào trong căn phòng, thay một bộ y phục khác rồi mới rời khỏi nơi ở tới Khu việc làm

Khu việc làm Hội thuyền phái

Xuất hiện bên trong căn phòng khách Khu việc làm, Vũ Thiên nhìn chằm chằm những người đang có mặt nơi đây, chỉ khoảng chục người, trong đó, hắn thấy có cả Ngọc Kha, Hồng Trúc Ngư cùng hai tiểu thủ đang bay cạnh

Hắn có chút giật mình, “Tiểu Bạch, Xà Xà” và ba người còn lại hắn không biết là ai

Vũ Thiên đi tới cạnh Hồng Trúc Ngư, khẽ nói nhỏ với Tiểu Bạch, Xà Xà đang nghe rõ ràng, cười rất tươi với hắn, còn gọi “Thiên ca, huynh mới tới”

- Hai đứa cũng tính đi chung sao!

Nhưng Vũ Thiên lại đành gác lại không hỏi Tiểu Bạch, Xà Xà. Vì lúc này, Hội trưởng đã nhìn tới hắn, nét mặt hơi nghiêm:

- Lần này, Vũ Thiên cũng đi theo!

Hội trưởng lại nhìn lần lượt từng người được gọi đến khoác tay nói chậm

- Bình Tuấn Thành, là nơi các ngươi tới, có một nữ thành viên đang gặp chút rắc rối, coi như các ngươi tới đó giúp!

Ngọc Kha chỉ lướt sơ Vũ Thiên nhưng lại khẽ cười với hắn khi chạm mắt, mấy năm trôi qua, hắn đã không gặp Vũ Thiên, cho tới tận bây giờ

Ngọc Kha sắc mặt hơi nghiêm khi thấy nét mặt khá nghiêm túc của Hội trưởng, hấn gật mạnh đầu nói rõ:

- Vâng, hội trưởng!

- Ta có việc khác đi trước, Ngọc Kha dẫn đường đi!

Hội trưởng phát tay, khẽ nói, xoay lưng một cái liền mất tiêu trước mắt mấy người trong ánh mắt ngạc nhiên của Vũ Thiên- Được rồi, chúng ta khởi hành tới Bình Tuấn Thành nếu không thì trễ!

Ngọc Kha xoay bước đi ra phía ngoài, đạp chân mà bay lên không trung, Hồng Trúc Ngư lại khẽ liếc Vũ Thiên một cái, rồi cùng ba người còn lại theo sau mà bay lên thình không bầu trời, ánh nắng nhẹ, hấn bay cạnh Ngọc Kha

Tiểu Bạch, Xà Xà cũng không chậm hơn bay sát phía sau

Rời khỏi Hội Thuyền Phái.

Ngọc Kha bay trước, dẫn năm người cùng hai tiểu thú bay tới Bình Tuấn Thành

Bình Tuấn Thành nằm ở phía đông bắc của Lục Địa Nguyên Thiên cách Hội Thuyền Phái tới mấy trăm vạn dặm vì gấp gáp nên tất cả đều bay nhanh

Tốc độ bay khá nhanh nhưng Tiểu Bạch, Xà Xà vẫn đuổi kịp khiến Ngọc Kha có chút lạ thường ẩn hiện đôi mắt, một đoạn bay không gấp chút rắc rối nào cho tới khi va chạm với năm thân ảnh, nét mặt Ngọc Kha liền hiện lên sát ý, liền hét lớn

- Ngũ quý!

Làm cho năm thân ảnh vận y phục tà dị khẽ run xen chút tức giận

Tất cả đều dừng lại giữa thình không bầu trời mà nhìn nhau, Ngọc Kha đứng trước nhìn năm thân ảnh đang tức giận đề phòng bọn họ, kẻ đứng đầu nhướng cặp lông mày đỏ nhìn Ngọc Kha tức giận mắg

- Người là tên quái nào dám xưng danh gọi hiệu bọn ta!

Ở dưới bọn họ là một dãy núi trơ trụi cây, đầy đất đá đang chấn động liên hoàn nhưng đám tu nguyên giả bay ở trên lại không hề để ý

Ngọc Kha lạnh mặt, tay phải khẽ run nhẹ hướng năm thân ảnh gọi là Ngũ quý, làm một cái động tác, thân chuyển động trong chớp mắt một đường cong hai vòng màu đỏ đã bao phủ lấy Ngũ quý khiến bọn chúng ngẩn ra chút ít im lặng một hơi nhìn nhau

Tên vừa nói lại phát tay, một đoàn đao kim loại đã chém tới vòng cung tròn “phát” một tiếng va chạm đoàn đao vỡ đôi

Trừ Vũ Thiên, Xà Xà ra thì Hồng Trúc Ngư và ba người còn lại đều là nam thanh niên trẻ tuổi chỉ khoảng hai mươi lăm dường như đã nhận ra Ngũ quý là ai

Ngũ quý lúc này chỉ có năm tên, danh của chúng luôn làm điều tà ác, chính là ra tay sát hại bất cứ tu nguyên giả hay dân giả nào làm chúng không vừa ý hay muốn lấy thứ gì từ họ đều tất sát

Từ xa xưa chính là Thập quý, gồm những tên được tuyển chọn và mạnh nhất nhưng toàn làm những điều tà ác nên bị các tu nguyên giả hay đuổi đánh

Chỉ là khi Thập quý bị tiêu diệt, thì lại xuất hiện Cửu quý thay thế, chỉ khác là bớt đi một tên, và mạnh hơn những tên trước

Cứ thế, Cửu quý bị diệt thì lại xuất hiện Bát quý, và bây giờ, chính là Ngũ quý, sáu người và hai trẻ nhỏ bắt gặp, chỉ có điều là ai đang đứng sau Ngũ quý, lập ra những kẻ gọi là Quý

Một trận chiến đã nổ ra với Ngũ quý, mặt đất cưỡi thình không chỗ bọn họ đứng trên bị tàn phá, đồi núi, bụi đất tung bay, hư không chấn dư

Ngọc Kha lắc lắc đầu nhìn đến Ngũ quý, hai ngón tay khẽ chạm vào nhau cùng một câu nói lạnh giá:

- Để ta đưa tiễn các ngươi!

Dứt lời trong chữ “ngươi” đầy tức giận của Ngũ quý đang cùng lúc tăng mắt ra tăng tăng nguyên lực giao thoa, liền kết lại hướng kẻ cầm đầu Ngũ quý đang dang hai tay tỏa tăng tăng ánh kim đen hình thành bốn thanh kiếm chống đỡ đường cong hai vòng đang thu lại của Ngọc Kha

Ánh mắt kinh hãi của kẻ đứng đầu Ngũ quý đã hiện rõ ràng mà hét lớn một tiếng khi bốn tên đứng sau còn chưa hiểu gì với một từ “thư” của hấn thì đã không thể hiểu thêm được gì

Khi mà Ngọc Kha đã quét ngang bọn họ, chém đôi Ngũ quý bằng hai mảnh, lại một cái xoay thân Ngọc Kha đã bay ngược trở lại, cùng tiếng kim loại va chạm với nhau, đỉnh tai nhứ ốc vọng thẳng vào đầu Vũ Thiên cũng như Hồng Trúc Ngư và ba thanh niên khác đang cùng quan sát, há hốc mồm của Tiểu Bạch, Xà Xà một cái tặc lưỡi

Ngọc Kha lúc này, thân thể đã chuyển hóa sang hai màu đỏ nâu mỗi bên một nửa, hai thanh kiếm được nắm trong tay, tỏa hào quang quét ngang tên còn lại của Ngũ quỷ đang bị chèn ép nguyên lực

Không thể nói thêm mà tiêu tán giữa hư không, Ngọc Kha trở lại bình tĩnh đứng tại nơi vừa mới vùng kiếm tiêu diệt Ngũ quỷ trong nét mặt lạnh giá của mình nhưng lại không chút do dự, thờ hắc ra, khẽ nói:

- Xong rồi, chúng ta nhanh đi!

Dứt lời, hấn lại dẫn đường bay trước, không để ý mặt đất ở dưới khoảng không này đã bị thay đổi

Trong nét mặt kinh nghi của Hồng Trúc Ngư

- Đi nhanh!

Vũ Thiên khẽ nhắc khi chạm vào vai Hồng Trúc Ngư liền giật mình mà ậm ự cùng Vũ Thiên và Tiểu Bạch, Xà Xà quán cổ hấn bay theo sau ba nam thanh niên ở sau Ngọc Kha dẫn đường trước

Giữa Lục địa nguyên thiên, tồn tại một thành phố cực kỳ to lớn, trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm. Nơi này, được gọi là Nguyên Thành, tại một góc nào đó trong thành phố rộng lớn này, một giọng nói như đã hòa lẫn vào không khí nơi đây, mang theo vẻ âm trầm, bất ngờ:

- Ngũ quỷ lại chết!

Im bật...

Xuất hiện ở Bình Tuấn Thành, nhóm người Vũ Thiên vẫn đang bay tới trong sự dẫn đường của Ngọc Kha

Ánh nắng vẫn còn vì trời còn chưa đổ chiều nhưng Bình Tuấn Thành, lúc này, lại đang hỗn loạn không chút nào được bình yên

Bình Tuấn Thành.

Do hai gia tộc quản lý, chính là Miêu gia và Huân gia, hai gia tộc này lại luôn gây sự tạo ra bất hòa với nhau, chỉ để đánh đổ nhau, để gia tộc kia toàn quyền quản lý Bình Tuấn Thành, chính vì thế, mà thành này luôn hỗn loạn không thể bình yên

Dân giả trong thành chỉ muốn rời đi, nhưng lại rất khó vì hai gia tộc kiểm soát rất chặt không muốn cho dân giả rời đi, ngoại trừ việc hối lộ và tiểu tiết che mắt

Thực chất, Bình Tuấn Thành lúc trước chỉ là Thị trấn, chỉ mới lên Thành cách đây nhiều năm và không hề có tường thành vây quanh

Lúc này, trong thành lại tĩnh lặng đến đáng sợ, nỗi sợ hãi đang dâng lên khắp nơi trong thành

Phủ Miêu gia bên trong đang hỗn loạn khi mà bên ngoài khuôn viên của Miêu gia lại đang bị bao vây tứ phía

Binh lính mang áo vải bao vây bên ngoài, tu nguyên giả bao vây bên trong trước lối vào phủ Miêu gia, chính là Huân gia

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Bình Tuấn Thành

Một trung niên cầm phục lam đứng trước hướng một trung niên lam xám đứng trước lối vào Miêu gia mà nhìn phía sau một đám người nhúc nhúc to:

- Bây giờ các người rời đi còn kịp, ta chỉ cho chục giấy!

Dứt lời sau câu nói lạnh, số mười liền vọng vang, khiến cho đám người đứng sau trung niên lam xám chính là Miêu gia chủ Miêu Tuấn giật mình mà run mạnh chớp mắt một cái đã có rất nhiều người bay lên trên và rời đi và rất nhiều người từ trong phủ Miêu gia chạy ra

Miêu gia chủ Miêu Tuấn khẽ lắc đầu, không để ý, không ngăn cản, dùng ánh mắt lạnh tăng nhìn trung niên cầm phục lam Huân gia chủ Huân Dẫn Sang:

- Lần này, sau bao ngày, người lại muốn diệt sát Miêu gia ta!

Nhưong cặp lông mày trong giọng cười đậm to rõ của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lộ rõ ý đồ nói lớn:

- Bình Tuấn Thành, chỉ cần một gia tộc quản lý, không cần tới gia tộc thứ hai!

“Sát” sau một tiếng hét đầy ác khí của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang khi thấy phía sau Miêu gia chủ Miêu Tuấn đã không còn ai rồi đi liền hét lớn mà động tay chân

Miêu gia chủ Miêu Tuấn khẽ liếc những người phía sau mình chính là tu nguyên giả của Miêu gia chưa tới trăm người vì đã rời đi rất nhiều, đa số là người thân của Miêu gia còn lại. Trong đám người này, có một nữ tử chỉ khoảng hai mươi tư tên là Miêu Thị Hân đáng mảnh dẻ, thân hình nhỏ, nét mặt lúc này cứng rắn, cắn môi chỉ nhìn mà không nói gì

Khi mà Miêu gia chủ Miêu Tuấn đã va chạm với Huân gia chủ Huân Dẫn Sang khiến nguyên lực tản mát dư chấn hất lui đám binh lính dân giả cũng làm lung lay đám tu nguyên giả

Từ dưới bay lên không trung, Miêu gia chủ Miêu Tuấn nắm tay hóa lớn đám mạnh nắm tay hóa to của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang một kích hất văng hai người ra xa, cùng lúc đó hai tiếng hét lớn từ hai vị gia chủ lại vang vọng:

- Rồng hóa!

Thân thể hai vị gia chủ đã hóa thành hai con rồng một nâu đen, một xanh lá lao vào nhau

Về bặt môi của Miêu Thị Hân cùng đôi mắt hơi đỏ nhìn trận chiến trên không trung của hai vị gia chủ đã thu hồi ánh mắt khi nàng cũng đã chống trả, tham gia vào trận chiến đang diễn ra chính là tu nguyên giả người thân của mình đang chiến đấu với đám tu nguyên giả của Huân gia rất đông, bao vây lấy bọn họ công kích

Một tiếng chấn động mạnh từ phủ Miêu gia truyền ra trong giọng nói đầy kiêu kỳ của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang vọng từ trên xuống:

- Lần này, Bình Tuấn Thành chỉ còn một gia tộc quản lý!

- Sẽ không có gia tộc thứ hai!

Một tiếng ho mạnh đã yếu, suy từ trong đồng đồ nát của phủ Miêu gia truyền ra theo bóng dáng trung niên lam sam bước khó nhọc nhìn Huân gia chủ Huân Dẫn Sang bay trên mà sắc mặt hơi đỏ tựa hồ không thể trả lời

Im lặng hồi lâu trong ánh nhìn của Miêu Thị Hân cùng các tu nguyên giả cạnh nàng đang chống đỡ trong yếu thế, chỉ còn lại số ít khi đã bị tiêu diệt một số người

Miêu Thị Hân lại khác nét do dự trên mặt đã hiện rõ, tay trái nắm chặt bả vai đang nắm chặt tấm thẻ trong tay như muốn hét to rồi lại thu lại, im lặng, nhìn bản thân mình chống đỡ đám tu nguyên giả đang công kích mình

- Lui ra!

Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đột nhiên hét lớn với đám tu nguyên giả đang một nửa vây ngoài, một nửa bên trong công kích Miêu Thị Hân cùng các tu nguyên giả còn lại

Đám tu nguyên giả Huân gia nghe vậy liền gấp rút lui ra trong hai tay của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang, toàn thân lưu chuyển ba màu nâu đen nguyên lực cùng lôi quang xoay vòng quanh thân nói trong lạnh lẽo:

- Nhốt các ngươi lại, diệt các ngươi sau!

“Thỏ lao sát”

Giọng nói nhỏ nhưng vọng xuống Miêu gia lại to, một cái lồng sắt màu nâu đất được hình thành từ dưới cùng trên ráp lại nhốt cả Miêu phủ vào không ai có thể chạy thoát ra

Khiến cho nhiều tiếng la hét đã vang lên cùng nằm xuống phía trong Miêu phủ lầu các nhà cửa đã đổ sập rất nhiều

Miêu gia thị nữ, binh lính đã không bỏ đi

Cánh tay của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lại khẽ nhấc, miệng lầm bầm vài chữ nhỏ “sấm sét từ hư không” hai chân mang giày vải, móng khẽ đập nhẹ hướng xuống Miêu phủ từng tia sét lan tỏa, liên kết mà phủ xuống diện rộng

Miêu phủ đang hỗn loạn, lại càng thêm hỗn loạn mà kinh hãi thêm, tiếng hét đến khản giọng

Trong cái tận lực của Miêu gia chủ Miêu Tuấn đã bay thẳng lên, nguyên lực tản mát đã yếu bớt, hai cánh tay, một đỏ, một xanh lá va chạm vào nhau lại kéo dẫn hai cánh tay ra, hướng tầng tầng tia sét phía trên đang phủ xuống, hình thành một lá chắn hai màu ngăn cản

Trong một tiếng hừ nhẹ của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang cùng một giọng nói lạnh:

- Vẫn chưa chịu thua sao!

Hai tay khẽ quét ngang, nâng tay, giọng từ trên xuống, vọng vang trong thổ lao sắt:

- Thập nhị biến, nhị sói hiện!

Từ trong thổ lao sắt, liền xuất hiện những con sói, lông xám đậm màu, không phải do nguyên lực hình thành một phần mà có sinh mệnh

Rất nhiều sói xám tấn công Miêu gia

Tu nguyên giả Miêu gia còn lại số ít, một phen thất kinh với bảy sói xám xuất hiện mà ra tay ngăn cản, không thể để ý tới Miêu gia chủ Miêu Tuấn đã gần cạn kiệt sức lực chống đỡ đòn công tiếp của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang

Cánh tay phải trở xuống hướng lá chắn đã thủng, nhiều tia sét đã xuyên qua đánh xuống Miêu phủ càng tan hoang, thương vong thêm, nói một câu lạnh tiếp tục:

- Tròn!

Nguyên lực tích tụ tạo thành ba quả bóng, ba màu khác nhau, nâu xám đen, cùng quang tròn dần to lên, ba quả bóng tròn tích tụ nguyên lực rút thẳng xuống Miêu phủ đang hứng chịu rất nhiều thế công của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang

Giọng nói thờ dài như hết phương cứu của Miêu gia chủ Miêu Tuấn nhìn ba quả bóng nguyên lực lao xuống mà than trách trong bất lực:

- Miêu gia, Bình Tuấn Thành coi như hết!

Khẽ nhắm mắt lại nhìn xuống Miêu phủ trong lặng thinh, vẫn im lặng tạo lá chắn chống đỡ tia sét cùng ba quả bóng nguyên lực đã xuống tới

Bất ngờ, từ xa nơi không trung, một thân ảnh dần xuất hiện, tiếp theo sau là mấy thân ảnh đang bay phía sau, trong đó có hai đứa bé nhí nhảnh cười đùa vui vẻ còn hết to:

- Thiên ca, huynh lên kia!

Liền đó, một thân ảnh phía sau, vượt qua thân ảnh bay trước, xuất hiện trước mắt Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đứng trên không trung của Miêu gia Bình Tuấn Thành

Thân ảnh này không ai khác chính là Vũ Thiên

Ánh mắt có chút do dự nhìn thẳng Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đang kinh nghi nhìn hắn cũng như phía xa một đám tu nguyên giả bay tới

Vũ Thiên lại hướng ánh mắt xuống Miêu gia, trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện ngay ba quả bóng, ngăn cản trước, hai tay hấp thu, cùng há miệng nuốt vào trong nguyên lực

Trong nét mặt kinh hãi đã hiện rõ của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang nhìn lời nguyên lực của mình đã chuyển hướng mà dẫn nhập vào cơ thể Vũ Thiên cũng như cái thổi nhẹ của hân, phong nguyên lực liền quét ngang Miêu gia Miêu phủ đánh tan “thổ lao sắt” trong chớp mắt tan thành bụi nguyên khí

Miêu gia chủ Miêu Tuấn kinh ngạc nhìn Vũ Thiên vừa ra tay cứu Miêu gia một phen mà trầm tư hồi lâu không nói, khi mà một chữ “ngươi” đầy tức giận của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đã vọng vào tai hân rồi im bật trong khó xử khi thấy đám tu nguyên giả bay phía sau Vũ Thiên đã tới cạnh hân

Im lặng hồi lâu Huân gia chủ Huân Dẫn Sang liền hỏi cứng:

- Các ngươi là ai, sao lại ngăn cản ta diệt sát Miêu gia!

Mặc dù hỏi cứng, nhưng Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lại đang rất căng thẳng khi quét ngang từng người trong bọn họ, đặt biệt ngừng nơi hai đứa bé là Tiểu Bạch, Xà Xà mà có chút khó coi thêm trên mặt đã nhăn lại

Miêu Thị Hân lại khác, nàng đang mừng rỡ trong lòng hiện rõ trên mặt khi nhìn hình xăm ngay tay Vũ Thiên, cũng như Miêu gia chủ Miêu Tuấn đang tâm tình bất định, có chút khó tin lẫn sợ hãi hiện rõ trên mặt, trán đỏ đầy mồ hôi khi ánh mắt chăm chú nhìn nơi hình xăm ngay tay Vũ Thiên

- Hình xăm này, Hội Thuyền Phái!

Trong khi Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lại chưa chú ý nhưng bất giác trong lòng lại có chút không ổn nhìn đám người đang chen vào Bình Tuấn Thành này

Lấy lại bình tĩnh khi đang căng thẳng Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lại khẽ lên tiếng bằng giọng cứng nhắc nhờ:

- Các vị, nơi này là Bình Tuấn Thành do Huân gia và Miêu gia tự quyết!

Không để ý cũng chưa trả lời

Vũ Thiên nhìn Huân gia chủ Huân Dẫn Sang. Trong khi, Ngọc Kha và Hồng Trúc Ngư lại đang quét ánh mắt nơi Miêu gia, ngừng ngay đám tu nguyên

giả, trong đó có Miêu Thị Hân, ánh mắt chăm chú nhìn nàng

Hồng Trúc Ngư lại lên tiếng trước, nói nhẹ nhàng, đầy ẩn ý:

- Cô là thành viên thứ bao nhiêu!

- Thành viên 800!

Miêu Thị Hân không nghĩ nhiều liền đáp lời, cùng giọng nói cứng của Ngọc Kha khi đã gạt nhẹ đầu với nàng nhìn sang Huân gia chủ Huân Dẫn Sang hơi lạnh dứt câu liền nhìn đám tu nguyên giả ở dưới của Huân gia đang rét run:

- Binh Tuấn Thành, Miêu gia sẽ kiểm soát, quản lý. Huân gia sẽ đứng thứ hai.

Vũ Thiên chỉ im lặng nhìn Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đã có chút khó chịu, nhướn cặp lông mày đầy tức giận, hét lớn:

- Trừ khi các ngươi đánh bại được ta!

Dứt câu đã lao thẳng tới bọn họ mà thân thể đã chuyển sang ba màu nâu, xám đen cùng những tia sét vòng quanh. Chính là Thổ hệ, Kim hệ, Lôi hệ, ba hệ kết hợp, nguyên lực tàn mất mạnh mẽ, bứt tới nhóm Ngọc Kha

Trong Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lúc này đã biến to, hai tay khổng lồ, ngộp trong lòi quang, vỗ mạnh về nhóm người Ngọc Kha đang nghiêm nét mặt nghe Ngọc Kha nói một câu liền dừng lại hết

- Để ta!

Sợ hãi!

Ngọc Kha buông hai chữ lạnh, toàn thân sáng bùng ba màu nâu, đỏ, xám. Hỏa, Thổ, Kim. Sinh khác lại được hấn kết hợp, phát một cái, hai thanh kiếm ba màu xuất hiện nơi hai cánh tay khổng lồ của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang, cắt đứt, tiêu tán

Cùng một tia sáng từ hai mắt Ngọc Kha, bắn ra hai đường thẳng chiếu thẳng vào thân thể to đùng của Huân gia chủ Huân Dẫn Sang không thể ngăn cản hai đường thẳng ba màu mà bị xuyên qua

- Ngươi!

Chữ “ngươi” sợ run lại từ Huân gia chủ Huân Dẫn Sang lại vang lên trong khô phục lại cơ thể bình thường cùng nét mặt nhợt nhạt chưa kịp nói tiếp, đã trợn mắt nhìn nhóm người Vũ Thiên

Đã thấy Ngọc Kha xuất hiện nơi mình mà vỗ đầu một cái, trực tiếp Huân gia chủ Huân Dẫn Sang liền rớt thẳng xuống mặt đất lún sâu vào trong, mặt đất cũng rung động mạnh mà nứt ra từng đường dài cong khác nhau

Ngọc Kha lại hạ thân xuống chỗ Huân gia chủ Huân Dẫn Sang vừa bị đánh lún xuống hơi nhếch miệng nhưng không cười

Trong khi Vũ Thiên, Hồng Trúc Ngư và ba nam thanh niên đi cùng đang lắc đầu hạ xuống Miêu gia tới cạnh Miêu Thị Hân, Tiểu Bạch, Xà Xà cũng liền xuống theo vẫn còn đang to nhỏ với nhau, thật là hai đứa bé

Từ nơi lún xuống, Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đã bay lên mà lui ra xa cách Miêu phủ mà nhìn tới đám tu nguyên giả của Huân gia cũng đang sợ kinh hãi lui ra phía sau lão

Ngọc Kha dùng giọng lạnh, nét mặt vẫn như cũ, nhìn thẳng Huân gia chủ Huân Dẫn Sang:

- Vị trí thứ hai trong thành, vĩnh viễn, bồi thường tổn thất cho Miêu gia!

- Như vậy, không có vấn đề gì chứ Huân gia chủ!

Ngọc Kha lại hỏi tiếp trên mặt treo nụ cười nhưng làm cho Huân gia chủ Huân Dẫn Sang im lặng, ho khan liên hồi, khom người, nét mặt lạnh, gạt đầu lại đồng ý:

- Được, ta bồi thường! Hội Thuyền Phái, Huân gia coi như đã thất lễ!

Huân gia chủ Huân Dẫn Sang đã dứt câu, trong sự kinh sợ của đám tu nguyên giả có mặt nơi này và một số nơi trong Binh Tuấn Thành

Xoay người rời đi trong nét mặt có chút bất ngờ với thể sự lẩn này của đám tu nguyên giả Huân gia

Binh lính Huân gia cũng chỉ biết ngơ ngẩn rút lui theo sau

Mặc dù đã xong chuyện nhưng Miêu gia lại tổn thất nặng nề khi nhìn bên trong phủ đã tan hoang một đồng vờ vụn

Trong giọng trầm nói của Vũ Thiên khi nhìn tới “Thanh phong phái lúc trước cũng như vậy” hơi lắc đầu mà bỏ qua, Vũ Thiên lại nhìn Ngọc Kha đang tới cạnh, trước mặt Miêu gia chủ Miêu Tuấn đang khom người khẽ chào hân, còn đa tạ đã ra tay giúp:

- Xong chuyện rồi, chúng ta cũng nên về thôi!

Hồng Trúc Ngư đã nắm tay Miêu Thị Hân đang ngỡ ngác nói nhanh như đã xong chuyện muốn quay lại Hội gấp

- Các vị, nên nán lại Miêu phủ, mấy ngày chắc không vấn đề gì chứ!

Miêu gia chủ Miêu Tuấn nói nhanh, gấp không để ý tới nét mặt của Hồng Trúc Ngư đang nhìn Miêu Thị Hân con gái lão cũng như đã hiểu ra sự tình, trong lòng có chút mừng

Ngọc Kha lại không từ chối, mà còn khẽ gật đầu trước lời nói của Miêu gia chủ Miêu Tuấn:

- Đi, chúng ta vào trong phủ!

Khi đã ra lệnh, tu sửa lại Miêu phủ từ đám tu nguyên giả cũng như binh lính của Miêu gia còn lại

- Đãi tiệc...

Miêu gia chủ Miêu Tuấn lại không để ý tới việc Miêu phủ đang bị hư hại rất nhiều mà đã nói lớn hai chữ to

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Thôn Câu Quả

Yến tiệc được sắp xếp bên ngoài Miêu phủ, mặc bên trong đang tu sửa. Trong khi, Bình Tuấn Thành đã bớt căng thẳng, bình thường đang bao phủ thay thế cho sợ hãi lúc này đã đi mất

Miêu gia đã mở yến tiệc chiêu đãi Ngọc Kha, Hồng Trúc Ngư, Vũ Thiên và ba nam thanh niên cùng Tiểu Bạch, Xà Xà vẫn đang trong hình dáng hai đứa bé

Huân gia lại đang bận rộn lo công tác bồi thường cho Miêu gia cũng như binh ỏn Bình Tuấn Thành trở lại hoạt động bình thường sau trận chiến giữa hai gia tộc

Yến tiệc linh đình, rất đông dân giả và tu nguyên giả có mặt trong Bình Tuấn Thành kéo tới xem

Miêu gia chủ Miêu Tuấn cùng Miêu Thị Hân, và một vài thành viên trong gia tộc ngồi cùng bàn hoa văn sắc sỡ với Hồng Trúc Ngư, Ngọc Kha, Vũ Thiên và ba nam thanh niên đã nói tên Nguyễn Vũ Tư, Lô Mạnh Đạt, Trương Kiên cùng Tiểu Bạch và Xà Xà ngồi giữa đang tùm tùm cười nói

Mặc cho rất nhiều ánh mắt đang nhìn hai đứa bé

Tiệc tàn, Ngọc Kha cùng ba nam thanh niên liền đi vào bên trong Miêu phủ, phòng ốc còn nguyên vẹn nghỉ ngơi

Trong khi, Vũ Thiên, Hồng Trúc Ngư cùng Tiểu Bạch, Xà Xà lại theo Miêu Thị Hân dạo quanh Bình Tuấn Thành một số nơi

Miêu gia chủ Miêu Tuấn cũng không hề ngăn cản khi đã chào hỏi và khẽ gật đầu, nhìn theo, trước khi đi làm công việc của mình

Một góc phố của Bình Tuấn Thành rất đông đúc và nhộn nhịp, được bày bán đủ thứ đồ

Mãi mua và xem một vài thứ đến rất nhiều khiến Vũ Thiên, Hồng Trúc Ngư và Miêu Thị Hân đã để lạc mất Tiểu Bạch và Xà Xà nơi đông đúc người này

Đứng trước một quầy hàng, Vũ Thiên mới giật mình nhận ra cùng Hồng Trúc Ngư khẽ la lên:

- Tiểu Bạch, Xà Xà đâu rồi!

Miêu Thị Hân mới nhớ ra hai đứa bé đi cạnh, trên mặt liền thiếu chút sắc mới giật mình nghe tiếp:

- Đi tìm nhanh!

Vũ Thiên nhìn Hồng Trúc Ngư đang nói lớn với hân liền tách ra đi tìm, để lại Miêu Thị Hân ngỡ ngác đứng nơi quầy hàng hồi lâu mới choàng tỉnh theo sau, còn có chút tự trách mang theo

“Tiểu Bạch”

“Xà Xà”

Cứ vắng vắng văng lên đâu đó trong thành rộng lớn này

Nói về Tiểu Bạch, Xà Xà chúng nó lúc này lại đang ăn uống thỏa thuê tại một cỗ xe ngựa, lại không biết Vũ Thiên, Hồng Trúc Ngư và Miêu Thị Hân đang đi tìm chúng nó

Cỗ xe ngựa này do một nam, một nữ còn khá trẻ khoảng hai mươi bảy, ba mươi tròn cùng một bà lão đã tầm bảy mươi chở theo một thùng xe đầy hoa quả rẽ vào một con đường nhỏ khi đã vượt qua trạm kiểm soát của binh lính đang đứng gác trong chào hỏi mà rời khỏi thành

Một đoạn đường khá xa, đi trong đám rừng cây rậm rạp, cỗ xe ngựa mới dừng bước trước một tấm bảng gỗ đã đậm màu rêu phủ có ghi vài chữ cỡ lớn:

“Thôn câu quả”

Cộc cộc cộc

Cỗ xe ngựa lại tiến vào trong thôn khá vắng vẻ, chỉ lảng vảng một vài người bước đi trong con đường lớn nhìn thẳng hơi cong

Tới chính giữa thôn, cỗ xe ngựa lại rẽ vào một lối nhỏ, từ nơi cỗ xe ngựa lâu lâu mới phát ra giọng nói

Thôn Câu Quả nhân khẩu không nhiều, trên trăm có hơn, đa số người dân trong thôn lúc này đã đều ra nương rẫy, nghề chính của thôn là trồng hoa màu. Cho nên, nhìn từ trên xuống nơi này đầy rẫy cây ăn trái, với nhiều chủng loại khác nhau

Tại một ngôi nhà lợp ngói, xây gạch được sơn bóng loáng, vây quanh là trồng rất nhiều những cây ăn trái khác nhau, cỗ xe ngựa đã dừng lại trong giọng nói của cô gái đã khoảng hai mươi lăm, trong giọng có chút rầu:

- Lần này không bán được, nếu như trong thành không xảy ra hỗn loạn!

- Hai gia tộc lớn gây sự với nhau nên mới như vậy!

Giọng nam thanh niên đã đáp lại, bất ngờ với tiếng thét của cả ba người khi nhìn vào thùng xe phía sau cỗ xe ngựa đang run thân hình

Ngất xiu, là tình trạng lúc này của một nam, một nữ. Có thể là một cặp vợ chồng và một bà lão đã già

Bên trong thùng xe, một con rắn cùng một con hổ trắng đen lông vũ, đang trợn mắt nhìn ba người đã nằm dài nơi ngựa cỏ đang run hơi ngơ ngẩn chút

- Tiểu Bạch! Ngươi hù họ sợ té rồi!

Giọng của Xà Xà đã vang lên khi hóa thành bé gái kề cạnh bé trai là Tiểu Bạch, ngồi chơi nơi thùng xe đã đầy ắp hoa quả, nhưng lúc này, thì đã không còn trái nào, ngoài một vài quả lằng lóc quanh thùng đã thúi, đập bị bỏ lại

- Xà Xà, là ngươi mới đúng, chúng ta lạc mất Thiên ca rồi!

Tiểu Bạch lại quệt mũi, miệng nhỏ nhắn, nét mặt non nớt, bung ra sữa, mà mở miệng trách cứ Xà Xà đang nghiền mặt xinh xắn của bé gái:

- Ngư tỷ cũng vậy!

Nơi cổng thôn, Vũ Thiên đã xuất hiện nơi lối này có chút lắc đầu bước đi không nhanh, không chậm vào nơi Tiểu Bạch, Xà Xà đang nhăn mặt, cự cãi nhau

Trong ánh mắt kinh hãi lẫn ngất xiu lần thứ hai của đôi vợ chồng trẻ cùng bà lão khi tình dậy trông thấy hai đứa bé đang nói chuyện

Tình dậy trong mơ màng, ba người lại tiếp tục choáng váng khi mà trong thấy một nam thanh niên trẻ tuổi đang đứng trước hai đứa bé đã hù dọa bọn họ

Bà lão đã chấn tỉnh run giọng hỏi:

- Cậu là ai, hai đứa bé này là sao, lúc này ta thấy một con hổ và một con rắn rất to trong thùng xe mà!

Trong nét mặt chắc chắn và gât mạnh đầu của cặp vợ chồng đứng cạnh bên nhìn Tiểu Bạch và Xà Xà không chớp mắt

Nam thanh niên này, chính là Vũ Thiên đã tìm tới, khẽ bất ngờ nhưng đã hiểu ra, Vũ Thiên liền béo má Tiểu Bạch, Xà Xà khiến hai đứa liền nhăn mặt non choẹt ra

- Thiên ca đệ...!

Tiểu Bạch cười hai tay chạm nhau làm nũng với hân. Trong khi, Xà Xà mắt lại đỏ như sắp khóc

Vũ Thiên lại khẽ gật đầu nét mặt rắng nặn ra nụ cười nhìn đôi vợ chồng rồi dừng ngay bà lão đang run run giọng, hân trầm xuống:

- Xin lỗi bà, hai đứa bé này đã làm phiền ba người, ta xin lỗi!

- Không có gì, coi như là hiểu lầm, nếu như cậu không bận có thể ở lại đây vài ngày cùng ba người chúng tôi rồi rồi đi cũng được!

“Không biết ý cậu thế nào”

Bà lão như đã nhìn ra chút gì đó đặt biệt liền coi như không có gì, nét mặt câu khản khẽ nói với Vũ Thiên đang nắm chặt tay của Xà Xà cùng Tiểu Bạch

Hân liền thoáng qua một cái suy nghĩ khi đã quét ngang toàn bộ “Thôn câu quả” rồi lại không từ chối lời đề nghị của bà lão mà gật đầu nhẹ

Nét mặt vui mừng liền hiện rõ trên mặt bà lão đã tự giới thiệu mình với hân:

- Lão đây tên là Mai Thị. Đây là con rể và con gái lão. Hoàng Lâm và Mai Linh.

Vũ Thiên tỏ vẻ bất ngờ, hân ngạc nhiên hiện rõ khi trong thấy bà lão đã khom lưng lại vì tuổi đã già, khi giới thiệu chính mình với đôi vợ chồng mà khẽ thất lễ gật đầu nhẹ nói:

- Tiểu bối là Vũ Thiên. Đây là hai nhóc tỳ của cháu, Tiểu Bạch, Xà Xà!

Hân vừa nói vừa chỉ tay vào Tiểu Bạch, Xà Xà đang có chút rụt rè chớp chớp đôi mắt, đầu gật lắc lia lịa

- Vào trong, có phòng cho cậu và hai đứa nhỏ, lão đây đi chuẩn bị bữa trưa!

Bà lão Mai Thị nét mặt mừng rỡ chỉ vào trong nhà nói gấp, lại còn ra hiệu với con gái và con rể đi chuẩn bị cũng như là dọn dẹp quanh nhà cho sạch sẽ

Nhà của ba người cũng chỉ nằm cách và sát nhà của một vài người gần đây trong thôn. Vũ Thiên bất đắc dĩ gật đầu dắt Tiểu Bạch, Xà Xà vào bên trong căn nhà định tính ở lại một vài ngày mới rời đi

Trong khi đó, Miêu Thị Hân cùng Hồng Trúc Ngư lại đang đi tìm Tiểu Bạch, Xà Xà và hân trong bắc bối và thất vọng

Ngay cả, Ngọc Kha và ba nam thanh niên khác cũng đã được biết tin và quét tìm hân nhưng lại không thấy Vũ Thiên và Tiểu Bạch, Xà Xà đang ở “Thôn câu quả” gần sát với Bình Tuấn Thành

Hân không chỉ ở nơi này vài ngày mà tới tận mấy tháng nên người trong thôn hân biết gần hết khi đi dạo quanh trong thôn

Tiểu Bạch, Xà Xà lại khác, hai đứa nó không ngừng ăn trộm trái cây trong thôn khiến cho số lượng hoa quả bị hao hụt, dân trong thôn liền một phen náo động từ ngày này qua ngày khác

Nhưng lại tiếp tục bị phân tán khi tiếp tục bị trộm vặt trong thôn, dân trong thôn phải cử người trông trộm

Cùng lúc lại xuất hiện một vài nhóm người cười thú lớn hay dắt thú nhỏ đi ngang qua, qua một vài người lại tá túc ở lại

Vũ Thiên thường hay dạo quanh vườn cây đầy trái lạ mắt của bà lão Mai Thị và đôi vợ chồng trẻ hỏi chuyện cũng như giúp đỡ họ thêm một tháng nữa cũng liền cáo biệt họ mà dẫn Tiểu Bạch cùng Xà Xà rời đi

- Thiên ca, đệ vẫn chưa ăn đủ!

Tiểu Bạch đi sau Vũ Thiên, nó lẻo đẻo, chép chép miệng nhỏ nhắn, có chút chưa muốn rời thôn

- Ngươi thật tham ăn!

Xà Xà đang được Vũ Thiên nắm tay khẽ quay đầu lại mắng Tiểu Bạch đang nhăn mặt, nũng nịu không chịu thua:

- Tiểu Bạch! Nhanh chân lên!

Vũ Thiên khẽ nhìn chiếc nhẫn đeo tay như chắc bụng lắm bầm có vẻ mừng “may, lấy được nhiều trái lạ, đem về trồng” mới nhìn Tiểu Bạch mắng nhẹ nó

- Thiên ca!

Tiểu Bạch than nhỏ nhưng liền chạy tới nhanh, nắm chặt tay còn lại của Vũ Thiên đang dắt hai đứa bé hướng tới tấm bảng gỗ khắc “Thôn câu quả” mà rời khỏi theo lối đã đi vào

Trong thôn vào buổi tối khá vắng vẻ nên khi rời đi, hân không hề bắt gặp ai trong thôn

Rời khỏi lối nhỏ dẫn sâu vào “Thôn câu quả”. Vũ Thiên nhìn con đường lớn dẫn tới Bình Tuấn Thành một lần hướng tới, không trung khi đã há miệng phun ra một làn hơi lạnh hình thành một tầng băng phía trên không trung mà đạp bước bay lên ngồi trên tầng băng cùng Tiểu Bạch, Xà Xà tỉnh nghịch

Vũ Thiên đã thu lại ánh mắt, đang nhìn Bình Tuấn Thành từ nơi không trung, một màu ánh sáng đèn đêm phủ khắp thành khi trời đã tối

Tầng băng lạnh nơi Vũ Thiên, Xà Xà và Tiểu Bạch ngồi trên cứ bay thẳng trong đêm tối như đã xác định được hướng về hội. Hắn lại không hay biết, Ngọc Kha, Hồng Trúc Ngư và Miêu Thị Hân vẫn đang cùng chung đi tìm

Nằm ngủ nơi tầng băng

Vũ Thiên khẽ nhíu mày khi một vài tia nắng, xuyên qua đám mây chiếu thẳng vào mặt hắn khiến hắn khẽ chớp mắt, nghe thấy giọng nói của Tiểu Bạch, Xà Xà đã vọng vang bên tai

- Xà Xà, ta thấy Thiên ca ngủ như heo!

Tiểu Bạch đôi lông mày liền nhíu lại nhìn Vũ Thiên vẫn đang ngủ, mặc dù vừa chớp mắt nhưng nó lại không thấy nên liền nói với Xà Xà đang úp sát mặt nhỏ vào đầu Vũ Thiên rồi giật mạnh ra nói như không phải

- Tiểu Bạch, miệng nguoi thật thú!

Dứt lời liền quay lưng đi không thèm nhìn Tiểu Bạch đang vỗ mạnh tay vào tán băng mấy lần liền liền hồi lè lưỡi với Xà Xà mặt lại ừ rừ

Không hay biết từ đâu một tờ giấy khổ lớn, bằng rộng trùm lấy gần nửa người của Vũ Thiên liền đầy choàng dậy nắm lấy tờ giấy đang phủ đầu trong giấc ngủ mơ

Ngạc nhiên

Vũ Thiên, hắn liền nhìn xem trong nét mặt hiếu kỳ lẫn tò mò của Xà Xà, Tiểu Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Cảnh Giới Thể

Chi chít chữ cùng hình ảnh in trên mặt giấy khổ lớn trong ba cặp mắt đang nhìn xem. Hắn vừa xem vừa đọc to:

- Tin nóng hổi. Thập đại gia chuẩn bị tổ chức sự kiện kéo dài cả năm

Hình ảnh cùng chữ nổi nơi ngón tay Vũ Thiên chạm vào hắn chăm chú đọc xem

Trong khi, Tiểu Bạch, Xà Xà lại cũng đang hiếu kỳ trên nét mặt hình theo, tuy hai đứa đọc được chữ nhưng lại không hiểu rõ lắm còn chỉ chỉ vào hình ảnh hồi hắn:

- Thiên ca, ai đây!

Vũ Thiên lắc đầu không trả lời nó, chỉ tiếp tục xem, hắn lại lẩm bẩm nói như không để ý xung quanh cũng như tầng băng hắn đang ngồi trên, đang bay thẳng:

- Ca nhạc, đấu giá, luyện được, chế tạo binh khí, pha chế, sao tùm lùm vậy!

Hắn khẽ nhăn trán, cảm giác có chút lạ lẫm với những dòng tin vừa đọc được. Nhưng hắn lại chăm chú đọc hết những tin có trên mặt giấy khá cứng, màu sắc sặc sỡ.

Lại không để ý nơi bên dưới mặt đất đang vọng lên không trung hướng hắn đang ngồi trên tầng băng những câu nói hiếu kỳ ngạc nhiên nhưng hắn lại không nghe thấy.

Vũ Thiên liền lướt tờ báo lần nữa rồi thu vào trong chiếc nhẫn, hắn thở một hơi sâu, lại nằm dài nơi tầng băng, đang chờ theo hắn cùng Tiểu Bạch, Xà Xà quay lại Hội.

- Chim nhỏ lại đây!

Xà Xà bất chợt trong thấy mấy chú chim đang bay cạnh tầng băng liền vẫy gọi, chim nhỏ đã sợ hãi, hét lên một vài tiếng liền bay ra xa trong nét mặt hệt hăng của Xà Xà.

Trời lại dần chuyển tối, mặt trời đã lặn dần, Vũ Thiên lại quét một vòng xung quanh bên dưới mặt đất rồi lại lác đầu, nằm dài nơi tầng băng, mắt nhắm như đã ngủ lại lên tiếng nhắc nhở Tiểu Bạch, Xà Xà đang chống cằm, mắt thì liêm diêm, nhìn thẳng:

- Tiểu Bạch, Xà Xà mau nằm ngủ đi!

Hắn chỉ khẽ nói vậy, nhưng Tiểu Bạch, Xà Xà lại dạ một tiếng, liền nằm cạnh hắn, sát đầu, thờ phì phò, ngủ ngon lành.

Vài tiếng trôi qua, Vũ Thiên lại choàng tỉnh dậy, khẽ lác lác thân cùng đánh vòng hai tay nhìn xuống mặt đất không rõ hình dạng mà thờ hắc một hơi trong ánh trắng mờ ảo, rừng hoa hiện ra.

Hắn liền hạ xuống, biến mất bên trên khoảng không Rừng hoa, sát những cánh hoa đã tan biến tầng băng, ôm lấy Tiểu Bạch, Xà Xà.

Hắn liền về Hội Thuyền Phái một cách bình yên.

Tại một khu vực nào đó trong Hội Thuyền Phái, Vũ Thiên đã nhẹ nhàng nhắc bước nơi mặt đất láng mịn không xây nền gạch.

Nơi này cổ kính, khá vắng vẻ khi nhìn quanh hắn cũng bắt gặp một vài thân ảnh đang bước đi trong này, nhìn thấy hắn đang để Tiểu Bạch, Xà Xà xuống còn dụi dụi mắt nhìn quanh giống hắn.

Mấy thân ảnh này, cũng chỉ khẽ nhìn kỹ mang chút lạ lẫm với bọn họ. Quanh nơi Vũ Thiên đang cùng Tiểu Bạch, Xà Xà ngó nghiêng, lại có rất nhiều tán cây, xòe lớn, phủ mát nơi này cùng những cây nhỏ chen ngang hay xen kẽ những tòa nhà cao tới mấy tầng, xa xa nhìn tới đã bị che khuất nhưng vẫn có thể thấy, những căn phòng tách biệt một khoảng ngăn cách với nhau.

Vũ Thiên nắm lấy hai tay Tiểu Bạch, Xà Xà mỗi đứa một bên kéo đi, bước tới cạnh một cô gái đang cầm một cuốn sách nơi tay đang chăm chú xem gì đó khi đang tựa lưng vào một góc cây.

- Đây! Tiểu muội. Nơi này là chỗ nào!

Hắn khẽ hỏi như vậy, về mặt bất ngờ của cô gái hiện rõ khi hơi ngẩn đầu lên nhìn hắn liền trả lời mà không hỏi lại hắn, mà vẫn tiếp tục đọc sách:

- Khu thư sách trong hội!

Vũ Thiên gật đầu rồi đa tạ mới kéo tay Tiểu Bạch, Xà Xà hướng lối nhỏ tiến tới, trong ánh nhìn của cô gái khẽ nhú lại, ngưng nhìn cuốn sách đã nhìn hắn sau lưng hai đứa bé mà tự nói trong giọng cười nhẹ:

- Hai đứa bé thật dễ thương!

Vũ Thiên có chút rối đường nơi Khu thư sách, hắn ngó nghiêng một hồi liền đi tới một tòa nhà hai tầng trước lối vào, lại nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà đang bấu môi, khẽ nói với hai đứa:

- Nơi này đã là ở trong Hội!

Tiểu Bạch lại nhướng đầu lên nhìn Xà Xà cười ranh mãnh:

- Xà Xà! Đi tìm chỗ vui chơi, không nên vào trong đó với Thiên ca!

Xà Xà vuốt mái tóc rồi gật mạnh, trong đôi mắt chớp chớp khi hơi hướng nhìn lên Vũ Thiên cũng đã thả tay hai đứa ra, gật đầu với bọn nó. Tiểu Bạch liền cười hi hi, nắm lấy tay Xà Xà mà bay lên khoảng không tới một chỗ khác. Hắn thì lại đi vào trong tòa nhà này.

Rời khỏi căn phòng chỉ toàn là sách, hắn với một mớ bông bông, vớ vớ đầu. Trong nét mặt mang chút thắc mắc, với một tiếng đã trôi qua bên trong.

Hắn đi bộ trong mò mẫm đường lối, quay lại chỗ ở của mình, Khu cách tân. Dường như trong Hội, ít ai làm phiền ai.

Khu cách tân. Chỗ ở của Vũ Thiên.

Một mảnh đất trồng đầy thảo dược với căn nhà nơi chính giữa, Vũ Thiên bước vào ngừng ngay một khoảng đất trống, khoanh chân treo lơ lửng trên mặt đất, nhắm mắt hồi lâu như đang ngủ.

Hắn lại khẽ phát tay, một vài hạt giống liền bay ra, rớt xuống mặt đất, rất nhiều hạt giống như hạt đậu hoặc nhỏ hơn như hạt dưa.

Những hạt giống này, được vùi lấp trong mặt đất, nhiều ngày sau mới lên mầm, phát triển thành cây non.

Vũ Thiên, hắn đã đi vào trong căn phòng mà không để ý tới mảnh đất trồng đã được phủ xanh.

Tại bên trong căn nhà không mấy rộng, đến nỗi mênh mông, hắn lại đang nằm xem tờ báo, miệng lại đang nói có chút nghi ngờ:

- Cách sự kiện tới mấy năm lận, vậy còn lâu mới tới!

- Rừ! Sự kiện có thể trì hoãn tới bốn năm nữa mới diễn ra!

Hắn thờ dài không mấy nghi ngờ, đọc lại mấy lần dòng chữ vừa thấy, liền có chút bất ngờ vì không nghĩ sự kiện lại lâu diễn ra như vậy. Hắn lại để tờ báo sang một bên, trên giường nằm mà thờ hắc ra một hơi, mắt mở to, giọng rõ ràng như không mấy để ý gì, vọng trong căn nhà:

- Thập đại gia tộc! Lục địa Nguyên Thiên! Vãi cả mặt!

- Thiên ca! Huỳnh về chưa!

Giọng Tiểu Bạch trong trẻo, từ ngoài đã vang vào, theo tiếng bước chân của nó vang lên liên hồi. Hắn hơi chút giật mình, liền mở cửa nhìn ra ngoài, đã trong thấy Tiểu Bạch, Xà Xà đang uống một cốc nước cầm theo, cùng một rế cây như củ sâm đang nhai.

Hắn liền ngẩn ra khi thấy một cô gái đi sau, nên không cảm nhận được Tiểu Bạch, Xà Xà đã ôm hắn một cái, rồi liền lao vào trong căn phòng kế cạnh, hai đứa nằm ngủ nhanh chóng.

Để lại Vũ Thiên nhìn Hồng Trúc Ngư đang đứng trước mặt, cách hắn không xa, bước tới, bắt chợt ôm hắn.

Hai người ôm nhau, Hồng Trúc Ngư mắt khẽ đỏ, ôm chặt lấy bờ vai Vũ Thiên, miệng thều thào vài câu nói:

- Vũ Thiên! Ta cứ nghĩ ngươi đã đi mất rồi chứ!

- Cô nói gì vậy! Ta chỉ đi tìm Tiểu Bạch, Xà Xà rồi quay lại Hội! Không đi đâu cả!

Tuy hắn trả lời như vậy, nhưng trong lòng lại có chút khác lạ với Hồng Trúc Ngư, bắt chợt. Trong đầu hắn lại xuất hiện một câu nói “Trúc Ngư là nam hay nữ”, nhưng hắn lại không dám hỏi.

Vũ Thiên im lặng tách ra khỏi Hồng Trúc Ngư nhìn hắn cười nhẹ, lại nói lảng sang chuyện khác:

- Thế nào, mọi người đều ổn chứ! Ngọc Kha thế nào rồi!

Hồng Trúc Ngư khẽ chạm tay nơi mí mắt, sụt qua, gạt đầu nhìn Vũ Thiên, ánh mắt lại như đang nhìn phía sau hắn, Tiểu Bạch, Xà Xà như đang ngủ rồi lại thôi.

- Trúc Ngư! Cô có biết Thập đại gia tộc!

Vũ Thiên lại nói chuyện Thập đại gia tộc với Hồng Trúc Ngư liền bất ngờ, ngạc nhiên nét mặt mà hỏi ngược lại như không để ý trong lòng đang run:

- Có chuyện gì sao!

Chỉ hỏi vậy thôi, nhưng cũng đủ làm Vũ Thiên cuống quýt sắc mặt, hơi lúng túng, gãi đầu, gắng nhớ lại những gì ghi trong tờ báo, nói ngắn gọn với Hồng Trúc Ngư:

- Vài năm nữa, Thập đại gia tộc có tổ chức sự kiện kéo dài cả năm, cô có đi không!

- Mấy năm nữa, ta đi về ngủ đây!

Hồng Trúc Ngư vỗ Vũ Thiên một cái nhẹ ngay má rồi thu tay lại nhanh chóng không biết phải thế nào với hắn, miệng nhỏ nhắn khẽ ngáp một cái, nói gọn một câu liền xoay lưng đi, về chỗ ở của mình.

- Đi ngủ, ta cũng nên đi ngủ!

Hắn khẽ nói với mình liền xoay bước vào nhà trong màn đêm giăng lối khắp mọi nơi.

Thấm thoát vài ngày trôi, hắn lại tu luyện nơi bóng râm của nhánh cây tán rộng. Tiểu Bạch, Xà Xà lại khác, chúng nó bay khắp nơi trong Hội, như thể muốn nhìn ngó gì đó, chúng nó lại né tránh gặp người khác.

Vũ Thiên lúc này lại đang tìm hiểu Cảnh giới Thể, hắn muốn tăng cảnh giới.

- Cảnh giới Đạo! Dường như là cuối cùng của Cảnh giới Thể!

- Ngọc giản Thể!

Vũ Thiên lại lấy ngọc giản Thể ra, xem hồi lâu, hắn nghiền ngẫm mấy chữ ghi trong, mặt liền nhăn lại như khi ăn ớt.

- Cảnh giới Thể! Cốt xương, da lông, tóc sao chỉ có mấy chữ!

Hắn vỗ đầu, tự nói, thu lại ngọc giản, về mặt trầm ngâm lại tiếp tục lăm bắm với mấy chữ “cốt xương, da lông, tóc”

“Băng thể”, “Lôi thể”, “Phong thể” Vũ Thiên chuyển hóa cơ thể mình sang thể nguyên căn, lần lượt ba thể một, rồi ngừng ngay Băng thể, cảm nhận Băng nguyên lực đang bao phủ chỗ ở của hắn đã được kìm nén lan ra xa.

- Đây là thể nhưng không phải Cảnh giới Thể!

Hắn tự nhủ một mình, trở lại trạng thái bình thường, rồi lại nhắm mắt lại hồi lâu tiếp tục tự nhủ trong đầu mấy chữ trong ngọc giản đọc to, đọc nhỏ “cốt xương, da lông, tóc”.

Vũ Thiên lại mở mắt ra nhìn cánh tay của mình như đã chợt hiểu ra, hắn không khỏi ngạc nhiên càng thêm khó hiểu “cốt xương, da lông, tóc nó là cơ thể ta”.

- Không có gì thay đổi cả, kỳ lạ!

Vũ Thiên vỗ đầu một cái nhưng bất chợt hắn lại vui mừng chút ít khi đã nắm lấy mấy sợi tóc. Trong một đầu tóc xù của hắn, khẽ nói hai chữ “tóc lông” rồi lại nhìn những cộng lông chỗ cánh tay.

Giật mình, hắn nhắm mắt lại cảm nhận hồi lâu giọng nói có chút không tin:

- Cảnh giới Thể, chẳng lẽ mình đã tiến vào!

Hắn tuy nói vậy nhưng vẻ mặt không chút thay đổi vẫn nhắm mắt hít thở đều đặn.

Lúc này, lại cảm nhận được, nguyên khí vẫn đang dần nhập vào cơ thể mình, một cách đều đặn mà không hề dừng lại hay đứt quãng.

Hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn tiếp tục trầm tư, vì hắn không hiểu rõ được chính lúc này, hắn cũng không nhìn thấy, chính hắn từ xa hay gần nhìn tới chỉ còn lại bộ xương đang ngồi khoanh chân.

Trong thật kinh dị.

Nhưng chỉ thoáng chốc đã có da, có thịt trở lại bình thường, lông tóc đột nhiên mọc dài ra như lông tinh tinh, lông khi, trông hắn như người vượn cổ xa xưa.

Thoắt cái lông tóc đang dài ra liền ngắn lại như bình thường, Vũ Thiên không nhìn thấy nhưng đã cảm giác được thân thể mình đang bất thường liền trở lại bình thường.

Hắn mở mắt ra, miệng phun ra một làn hơi lạnh, giọng thay đổi mang chút mơ hồ “Cảnh giới Thể không được bình thường”.

- Cốt xương, da lông, tóc chỉ có vài chữ như này đã bước vào Cảnh giới Thể, kỳ lạ!

Tuy hắn nói vậy, nhưng cũng đã đứng dậy, không tiếp tục tu luyện. Cảnh giới Thể đã nắm bắt, hắn liền đi dạo quanh vườn thảo dược, vườn trái cây đã cho trái ăn được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thành Phố Mãn Kuy

Hai năm lại trôi qua, bình yên tại chỗ ở của Vũ Thiên, không có việc với hắn, nhưng hắn lại thường xuyên hái thảo dược, bào chế đan dược, hắn đang tập luyện đan chế thuốc.

Mùi thảo dược nồng nặc mùi thuốc bốc lên, lan tỏa khắp Khu cách tân khiến cho ai nấy cũng đều ngửi thấy, một vài vị tuy có chút khó chịu nhưng cũng không tới ngăn cản Vũ Thiên.

Chỗ ở của Vũ Thiên đã trở thành một nửa thảo dược, một nửa cây ăn trái được trồng để thu hoạch.

Ngay cả chỗ ở của Hồng Trúc Ngu xén nữa cũng bị hắn biến thành đồn điền để canh tác nhưng kịp đã ngừng lại cái suy nghĩ này.

Trong căn phòng của Vũ Thiên.

Xuất hiện một hộp băng, hắn lại đang khoanh chân ngồi bên trong, trước mắt hắn là một cái lư hương cỡ nhỏ, chạm khắc tinh xảo, rồng bay phượng múa, cực kỳ kỳ đang treo lơ lửng, cách mặt nền băng chỗ Tiểu Bạch đang phủ mờ thổi lư hương, mắt nó hơi đỏ, khóe mắt còn chảy nước như đang khóc.

Lửa từ miệng Tiểu Bạch bao trùm lư hương cổ kính, thiêu đốt nó. Giọng uất ức của Tiểu Bạch đã vang lên khi mà Vũ Thiên đang vung tay ném rất nhiều thảo dược vào trong lư hương:

- Thiên ca, đệ nghỉ một tý nha!

Nó nói vậy nhưng không hi vọng, Vũ Thiên lại nạt nhẹ, trách mắng khiến Tiểu Bạch liền khóc to một hồi lâu mới ngừng:

- Mới được vài tiếng, đệ đã than!

- Xà Xà, nước trái cây thế nào rồi!

Vũ Thiên lại nói vọng ra ngoài, vang rất to chỗ ở của hắn, Tiểu Bạch liền im lặng chu miệng nhỏ tiếp tục thổi lửa. Trong giọng một bé gái nhanh nhẹn vang lên bên ngoài đằng sau dãy phòng của hắn:

- Thiên ca, được rồi, vị đủ đậm!

- Tiếp tục, Xà Xà!

Hắn lại khẽ nhắc trong giọng dạ to của Xà Xà hơi chút lo lắng gì đó.

Vài ngày khác, trước lối vào chỗ ở của Vũ Thiên xuất hiện một thân ảnh mảnh dẻ như một cô gái xinh đẹp. Chính là Hồng Trúc Ngu đang nhìn vào, miệng chu lên có chút lạ lẫm hít sâu vào:

- Tên Vũ Thiên này, hắn đang làm cái gì vậy!

Chỉ nói vậy nhưng cũng đã nhìn ra bên trong đang như thế nào, có chút kinh ngạc xen hiếu kỳ, nhỏ giọng “luyện dược”, “Xà Xà, Tiểu Bạch lại chịu khổ”.

Khẽ lắc đầu, hắn dự định đi vào khi đã nhắc chân nhưng liền khựng lại mà xoay lưng quay về chỗ ở của mình hoặc là đi đâu đó không làm phiền Vũ Thiên đang tiếp tục việc của mình.

Vài năm nữa lại trôi qua, trong công việc luyện đan nấu nước của Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đang than khổ không thôi trong lòng biểu thị trên mặt chúng nó.

Nhưng hắn dường như lại không biết, việc làm của hắn lại đang làm ảnh hưởng tới cả Hội, nhiều ánh mắt trong Hội liền chú ý tới chỗ ở của Vũ Thiên. Kim hãm lại nên Vũ Thiên vẫn tiếp tục được thêm vài ngày, liền ngừng lại khi một giọng nói lớn vang vọng khắp Hội:

- Thập đại gia sắp mở đại sự kiện có ai tham gia không!

Giọng này không ai khác chính là giọng của Hội trưởng mà Vũ Thiên từng gặp.

- Sự kiện lần này khá lớn không biết có chuyện gì không!

Giọng của Hội trưởng lại nhỏ dần rồi im bặt không còn nghe thấy gì nơi chỗ ở của Vũ Thiên.

Hắn đang nằm ngửa thờ phỉ phò trên không căn nhà, còn Tiểu Bạch, Xà Xà đã lăn quay ra ngủ khi đã uống một bụng nước ngon.

Ngày lại trôi qua, bất chợt Vũ Thiên xuất hiện bên trên khoảng không bầu trời của Hội Thuyền Phái, hắn bay thẳng ra ngoài cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đang là bé gái cười Tiểu Bạch là một chú hồ lông mao trắng đen mạnh mẽ nói như tự khen lấy mình:

- Xà Xà, như này không tệ chứ, ha ha!

Vũ Thiên ngừng lại trong cái phát tay, bằng nguyên lực trước mặt liền ngưng tụ lại tạo thành một tảng băng, hắn ngừng nhìn Rừng Hoa nơi mặt đất bên dưới mình mà khẽ nói với Tiểu Bạch, Xà Xà “mau lên” cùng ngồi trên tảng băng nhắm một hướng đã xác định chỗ một viên đá đen đậm, cầm ngay tay trái, bay đi cùng tảng băng.

Vũ một tiếng đã mất hút.

Lý Thành hay còn được gọi là Ly Thành. Là một trong những thành phố lớn của Lục Địa Nguyên Thiên.

Tiền gọi là Lý Thành do Lý gia quản lý các thành phố lớn và một vùng rộng lớn xung quanh Lý Thành. Chính là Luy Thành, Miên Thành, Mục Thành liền kề với Lý Thành, Bô Huân Thành, Lưu Thi Thành, Mãn Kuy Thành, Đàng Tinh Thành, bốn thành này cách nhau bởi những con đường rộng lớn mới nối tới Lý Thành. Cùng ba phố nổi trên không.

Một phố nổi nơi Lý Thành, một phố nổi nơi Luy Thành, Miên Thành, Mục Thành và một phố nổi nơi Bô Huân Thành, Lưu Thi Thành, Mãn Kuy Thành, Đàng Tinh Thành.

Ba phố nổi này là nơi ở của tu nguyên giả Lý gia. Phân biệt là Phố Ly, phố Bì, phố Lài.

Tổng cộng Lý gia có tới mười một thành phố lớn.

Tại Mãn Kuy Thành. Nơi thỉnh thoảng một tảng băng trôi nổi đang từ xa bay tới liền ngừng lại mà hạ xuống một góc khuất trong thành. Đó là Tiểu Bạch, Xà Xà hai tiểu thú đi cạnh Vũ Thiên với bộ quần áo đôi mới trông thật chuẩn với vòng eo của hắn.

Vũ Thiên với Cảnh giới Thê, hần nắm giữ ba hệ Băng, Lôi, Phong. Chính là hơi lạnh, tia sét và gió.

Hắn dẫn theo Xà Xà đang dùng thân rắn quấn ngay cổ hơi nghiêng bả vai hắn, cùng Tiểu Bạch thu nhỏ lại núp trong tà áo của Vũ Thiên nhìn ra nơi đông người.

Vũ Thiên khẽ nhìn mảnh đất trên không, hần hiện hai chữ nổi dưới đáy đất “Phố Là” cách ra hần, thật ra khi nhìn từ mặt đất lên bầu trời.

Hắn nhập vào dòng người rồi dừng chân chỗ một quán lớn, đèn được bật sáng liền đi vào trong như để ăn uống:

- Đi dạo, tìm cái gì ăn đã!

- Trúc Ngư, Ngọc Kha nghe nói tới đây không biết để làm gì!

Hắn lại tự nhủ đang nói cho chính mình nghe thấy. Dân giả nơi này thì rất đông, tu nguyên giả lại rất ít. Vũ Thiên tính đi vào bên trong quán nhưng vì thấy khách bên trong rất đông nên hắn liền ngừng lại mà đi tiếp tới một quán khác vắng vẻ hơn mà đi vào, ngồi ngay ngắn trên bàn tròn, thấp giọng gọi thức uống, mắt nhìn xuyên qua tấm cửa kính nhìn từng người đang bước đi trong gấp gấp hay là chậm chạp.

Hắn gọi tận ba cốc nước từ cô phục vụ, về mặt cô gái phục vụ bàn liền kinh ngạc với hắn vì không hiểu sao vị khách này lại uống nhiều nước như vậy.

Tiểu Bạch, Xà Xà lại lộ đầu ra thường thức thứ nước mới lạ từ quán này.

Mãn Kuy Thành do Lý Tư Dẫn phụ trách từ Lý gia cai quản toàn thành phố, mọi hoạt động trong thành này đều có sự nhúng tay của Lý Tư Dẫn và những người dưới quyền của hắn nơi này.

Trong Mãn Kuy Thành hay bất kể nơi nào trong thành của Lý gia đều không hề có binh lính đứng canh gác. Dường như lại hoạt động dưới một cách thức khác, người ta gọi là ngầm. Chính vì vậy, mà mọi góc ngách trong tất cả thành của Lý gia rất ít khi xảy ra những trận đánh không đáng có.

Tại một cung đường nơi Thành phố Mãn Kuy, quầy bán xếp hàng dài đôi diện hai bên đường lớn. Khá đông khách đang dạo quanh, nhìn xem và lựa chọn ngả giá mua.

Trong đám khách đông đúc này, có Vũ Thiên lại đang nhẹ bước đi. Hắn nhìn quanh quầy bán hai bên, đi lẫn trong đám khách mà cũng nhìn ngó, trong lòng thấy lạ chút ít những món đồ lần đầu hắn mới thấy.

Hắn lại nhìn tới những quầy bán, những vị khách đang ngả giá mua gì đó.

Vũ Thiên từ xa đi tới đã trông thấy trước mắt mình, một đám đông đang vây quanh một quầy hàng, đứng bán là tận ba người dường như nhìn ra là tu nguyên giả Cảnh giới Tượng.

Hắn liền đi tới đám đông đang ồn ào, chen vào, đã nghe thấy giọng một trong ba người đứng bán đang rao lớn:

- Đây là giọt Nghịch Thiên Tuyền Hóa, uống vào chắc chắn sẽ là một vị tu nguyên giả!

- Giá của nó chỉ khoảng một triệu nguyên thạch, có vị nào muốn đi vào con đường tu nguyên không, hãy mua nó!

Hắn rao và nói liên hồi trong sự bàn tán xôn xao và mắt mở to của những người đứng xem.

Hắn nói đi, nói lại rất nhiều lần. Trong vẻ cười vẫn luôn giữ trên mặt của vị tu nguyên giả đang đứng trước quầy rao bán chỗ đám đông đang vây quanh hắn, hai vị tu nguyên giả đi cùng lại đang bán những thứ khác cho những vị khách đang lựa chọn cùng ngả giá mua.

Vũ Thiên chen vào, hắn nhìn giọt Nghịch Thiên Tuyền Hóa mà lấy làm kinh ngạc, lấy tay sờ tai, hắn sợ mình nghe lầm. Nhưng thật sự, đó là giọt Nghịch Thiên Tuyền Hóa.

Chưa có ai ra giá vì cái giá một triệu nguyên thạch quá cao với những người đang xem nơi này, với lại bọn họ đều sợ, đây là giọt nước già lừa họ vào tu nguyên được gắn mác để kiếm nguyên thạch mà thôi.

- Một triệu ta mua!

Bất chợt một giọng nói lớn vang lên, đồng ý mua giọt Nghịch Thiên Tuyền Hóa với giá một triệu nguyên thạch, từ chính Vũ Thiên ra giá.

Vị tu nguyên giả này tên là Phạm Dẫn, đi cùng đang bán với hắn là hai vị tu nguyên giả khác tên là Trịnh Xuân, Lý Tất đều là ba nam nhân cùng tuổi hai mươi chín như nhau. Vũ Thiên trông hắn lúc này như chỉ mới hai mươi.

Phạm Dẫn nhìn Vũ Thiên đã ra giá mà cười cười trả lời hắn, trong tay còn nắm chặt Nghịch Thiên Tuyền Hỏa hơi run:

- Nghịch Thiên Tuyền Hỏa, một triệu ta bán!

Liền đưa tới tay Vũ Thiên, trong Túi Trữ Vật cất nguyên thạch trao tới tay Phạm Dẫn, vẻ mặt vẫn cười tươi không tỏ bất kỳ điều gì khác lạ cả.

Vũ Thiên thu lấy Nghịch Thiên Tuyền Hỏa trong ánh nhìn tiếc nuối của rất nhiều người chỗ đám đông này. Hắn lại nhìn sang quầy bán của ba người mà quét qua một lần nhưng lại không tiếp tục mua gì mà liền rời đi, dạo tiếp những quầy bán khác.

Màn đêm phủ xuống Thành phố Mãn Kuy, càng thêm đông nghẹt. Nơi một tòa khách sạn, ngay tại góc phố Lài, có đề tên “Khách sạn Lan Liên” tầng thứ ba mươi, góc ban công, Vũ Thiên đã đứng đây, cạnh hắn là hai đứa bé Tiểu Bạch, Xà Xà đang ngồi chỗ thanh sắt vắt ngang làm rào chắn ban công, chúng nó lại đang đung đưa đôi chân nhỏ nhắn, trắng nõn của mình.

Cùng Vũ Thiên nhìn xuống phía dưới đường xá tấp nập dòng người cười thú, chạy xe trong thật lạ mắt đối với hắn đang nhìn.

Về mặt Vũ Thiên lại kinh ngạc, chút hiếu kỳ ẩn hiện chăm chú nhìn vào một góc khá xa, hắn đang từ tầng ba mươi tòa khách sạn nhìn xuống khẽ nói:

- Là ba tu nguyên giả đã bán Nghịch Thiên Tuyền Hỏa!

Lúc này, nơi một đường phố đề tên “Can tan” khá vắng và ít người qua lại, lúc này, lại càng rẽ hướng khác mà đi, khi mà một nhóm tu nguyên giả nơi này đang xảy ra xung đột với nhau.

- Phạm Dẫn! Nghịch Thiên Tuyền Hỏa đâu mau giao ra đây!

Giọng một nam thanh niên đi cạnh là hai cô gái trẻ tuổi phía sau hắn, đang dùng giọng khá là ác ý hướng ba tu nguyên giả Phạm Dẫn, Trịnh Xuân, Lý Tất đang đề phòng mà nói:

- Đã có người mua, ta bán rồi!

- Ngươi! Không phải ta đã nói là ngươi phải đưa cho ta sao!

Nam thanh niên này liền hét lên, đã lao nhanh tới Phạm Dẫn ba người, hai tay vung ra quét mạnh, ánh đao lóe sáng màu đỏ như muốn chém ba người thành hai nửa.

Không được, khi mà một thanh kiếm sắt đã ngăn cản, một thanh khác lại bổ thẳng nam thanh niên nọ từ Phạm Dẫn phát ra.

Đồng loạt tách ra hai bên mà nhìn nhau. Phạm Dẫn lại nhăn mặt trong tức giận, Kim hệ phù thân nguyên lực, hai tay hình thành hai thanh đao kim, chân lướt nhanh tới nam thanh niên hét lớn:

- Ngươi muốn chết!

Đao vung liên hồi, khiến nam thanh niên nọ không kịp đón đỡ, toàn thân liền đầy vết máu khi mà Phạm Dẫn ngừng đao, nam thanh niên nọ đã nằm hấp hối nơi con đường, hai cô gái kia đã bỏ đi cùng lúc với Phạm Dẫn, Trịnh Xuân và Lý Tất.

Không để ý tới nữa, Vũ Thiên lại thu hồi ánh mắt, nhìn lên bầu trời đêm, Tiểu Bạch cười vui hỏi nhỏ hắn:

- Thiên ca, huynh mua cái giọt nước hồi này làm gì!

Vũ Thiên nghiêng đầu, vuốt má nó một cái, lại ôm Xà Xà khẽ nói:

- Để uống chứ làm gì!

Chỉ nói vậy, hắn lại đi vào trong, để lại Tiểu Bạch, Xà Xà nơi ban công cười nói với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Phạm Dẫn

Bên trong căn phòng hắn vừa thuê, Vũ Thiên ngồi nơi chiếc ghế, hắn đang nhìn giọt Nghịch Thiên Tuyền Hỏa lại lẩm bẩm như tự hỏi mình:

- Nghịch Thiên Tuyền! Thứ này, không biết có bao nhiêu loại!

“Lần trước là Nghịch Thiên Tuyền Thủy” “Phiêu Vân Lan”, nhỏ giọng, hơi ngừng hẳn lại thều thào “mình không dùng, cái này là Nghịch Thiên Tuyền Hỏa, nếu uống vào mình có nắm giữ được Hỏa hệ không ta”

Vũ Thiên lắc lắc giọt nước màu đỏ, trong ống thủy tinh mà mắt hơi chút mơ hồ ẩn hiện, hẳn liền há miệng uống lấy giọt nước trong ống thủy tinh liền vỡ vụn.

Cảm nhận hơi nóng đang lan tỏa, hòa nguyên lực chảy trong cơ thể hẳn, dần nhập hỏa nguyên khí có trong xung quanh căn phòng Vũ Thiên đang thuê ở.

Hắn đang tự tập vận dụng hỏa nguyên lực, bắt đầu từ hai tay hẳn, lan ra khắp toàn thân, giọng cười nhỏ liền vang lên, cùng với đó là toàn thân bùng phát hỏa nguyên lực, kìm nén trong phòng đã thuê, nhưng mọi vật dụng trong phòng này lại liền bị đốt cháy hết, ngay cả chiếc ghế hẳn ngồi cũng đang như vậy.

- Hỏa hệ, thật nóng!

Hắn khẽ nói khi mà Hỏa thể đã ở trong trạng thái đã dứt ra, cánh tay liền nhấc lên, ngón trỏ liền phun ra một ngọn lửa tỏa hơi nóng nhưng không ảnh hưởng gì tới Vũ Thiên.

Vì lúc này, hẳn đang thi triển ra Hỏa hệ.

- Thêm Hỏa hệ nữa, mình đã nắm giữ được bốn hệ!

Thu lại Hỏa nguyên lực, Vũ Thiên không khỏi lắc đầu khi nhìn quanh phòng đã thuê, hẳn đang khó xử nghĩ tới cảnh nhân viên khách sạn này vào phòng, không biết sẽ như thế nào với căn phòng đã phủ bám đầy tro bụi.

Vũ Thiên lại nghĩ thoáng qua một cái, liền dứt khoát, khi mà hẳn vút lấy một Túi Trữ Vật, lại treo ngay cửa vào, rồi liền đi ra ban công, ôm lấy Tiểu Bạch, Xà Xà nhảy thẳng xuống dưới mặt nền đường này từ lầu cao của tòa khách sạn.

Nhẹ nhàng chân chạm mặt đường láng mịn, hẳn lại đi tới một tòa khách sạn lớn hơn mà định thuê tiếp.

Tiểu Bạch, Xà Xà ngo ngẩn bị Vũ Thiên nắm lấy tay nhỏ, đã xuất hiện ngay một tòa khách sạn khác vị trí, khác đường với tòa khách sạn cũ. Hẳn liền cùng chúng nó đi vào, khi đã ngẩn đầu nhìn lên các tầng trên.

“Phố Lãi” là một trong ba phố nổi của Lý gia. Lúc này, Vũ Thiên đang ở “Phố Lãi”. Tòa khách sạn Ban Na, tên của khách sạn hẳn vừa thuê, khi đã rời bỏ tòa khách sạn cũ. Ba phố nổi của Lý gia, dường như chỉ tiếp khách là tu nguyên giả các nơi khác đến, mới có thể đặt chân lên đây.

Nơi Khách sạn Ban Na, tầng thứ năm mươi năm, phòng bảy trăm bảy mươi tám cửa phòng đã đóng chặt, bên trong vẫn có thể nghe thấy giọng trẻ con đang âm vang:

- Thiên ca! Huỳnh không ở chỗ kia nữa sao!

Tiểu Bạch vòng quanh trong phòng như không để ý Xà Xà cùng nó đang nhìn ngó mọi thứ xung quanh, vật dụng được sắp xếp ngăn nắp đúng vị trí, rất gọn gàng.

Vũ Thiên lại mở cửa kính nhỏ nơi ban công, hẳn nhìn ngó một hồi lâu sắc trời khá đẹp, một màu đỏ huyền bí bao phủ nơi các đám mây.

Hẳn lại như đã nhìn xuyên qua các tòa nhà cao tầng, mở rộng khu vực rộng lớn từ tòa khách sạn này, mà lan ra xung quanh, hẳn như một cái camera nhìn rõ mọi thứ hiện lên trong đầu hẳn.

Một tám bán đồ, những tu nguyên giả, những dân giả đang bước đi nơi mặt đường nhựa kết dính, láng mịn.

- Lại ba người này!

Vũ Thiên bắt chợt lên tiếng, nét mặt có chút hiếu kỳ, khi hình ảnh của Phạm Dẫn, Trịnh Xuân, Lý Tất xuất hiện trong tầm nhìn của hẳn, lại đang đứng trước nơi lối vào của tòa khách sạn này hỏi nhau vài câu như hội ý giữa ba người rồi liền cùng đi vào như chắc đã thuê phòng. Trong sự dẫn đầu của Phạm Dẫn.

Ba người liền đi thang máy, rất nhanh đã xuất hiện ở tầng thứ sáu mươi, tiến vào căn phòng chín trăm năm mươi.

Ba người thuê chung một phòng, bước vào bên trong phòng thuê, Phạm Dẫn liền đi tới phòng tắm, Trịnh Xuân lại mở toan cửa kính đi ra ban công, ngắm sắc trời giống Vũ Thiên đang quan sát bọn họ, Lý Tất lại nằm dài chỗ chiếc giường, nhắm mắt ngủ một giấc.

- Dẫn, bây giờ chúng ta nên làm gì!

Lý Tất bên ngoài liền nói vọng vào phòng tắm, không cần biết hai người đi chung có nghe thấy hay không.

- Cậu không biết hay thật sự không biết!

Trịnh Xuân đang ngủ, lại lên tiếng trong giọng cười thay, Phạm Dẫn lại khác, đang kỳ cọ cơ thể, hẳn đang tắm rửa, từ trong phòng tắm đã quần khăn đi

ra, với cơ thể săn chắc khi để lộ phần bụng có vài múi, cười nói:

- Thập đại gia tộc, đang mở sự kiện, cậu không biết sao!

Hắn nằm chỗ chiếc giường võ bụng Trịnh Xuân một vài cái nhẹ, nói nhẹ “cậu đi tắm đi” rồi nằm sang kế bên trong cái khế gập đầu của Trịnh Xuân “ừ ha, lần này là sự kiện lớn không biết có chuyện gì không”, Lý Tất thôi nhìn bầu trời mà liền đi vào trong, đóng cửa lại, còn kéo rèm che chắn nhìn tới chiếc bàn khế trầm tư.

- Để ý làm gì, đó không phải chuyện chúng ta!

Phạm Dẫn cười ha ha, vỗ vỗ bụng nói một câu rồi liền vỗ mạnh mong Trịnh Xuân hét lớn một tiếng “đi tắm đi” rồi lại nhắm mắt cười nói “hai cậu vào tắm chung luôn đi”.

Vũ Thiên lại đang lắc mạnh đầu, miệng muốn chửi một câu nhưng lại nói ngán lại vài chữ “mấy tên này, thật là”.

- Thiên ca, đệ đi ngủ trước đó!

Giọng Tiểu Bạch đã vọng ra gọi hắn, Vũ Thiên khẽ ừ nhẹ đi vào chỗ chiếc giường ở chính giữa có trong phòng thuê này, cạnh hai chiếc giường khác, một giường đã bị Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa đang nằm ngủ chung, một chiếc khác hắn liền leo lên ngủ.

Nhưng chưa kịp nhắm mắt, Vũ Thiên đã bật thẳng lưng, miệng lẩm bẩm tự nói:

- Hai cô gái này cùng lão già Cảnh giới Giác! Có chuyện rồi!

Nơi lối vào của Khách sạn Ban Na, hai cô gái mang y phục dài lụa, và lão già đã già tầm năm mươi có hơn đi vào tới quầy vé lại hỏi tìm người từ nhân viên đang đứng nơi quầy vé và đặt phòng của khách sạn.

Người mà họ tìm chính là ba người Phạm Dẫn, Trịnh Xuân và Lý Tất.

Rất nhanh, bọn họ đã đi vào thang máy, tới phòng chín trăm năm mươi, giọng nói của một trong hai cô gái đã hét lớn:- Thúc gia gia, người nhất định phải hành hạ, ba người bọn họ, tiểu nữ mới hạ dạ!

Bên trong phòng chín trăm năm mươi, tiếng gõ cửa bên ngoài đã vang lên, làm cho Phạm Dẫn, Trịnh Xuân và Lý Tất mang chút ngạc nhiên, Phạm Dẫn khẽ nhìn vào trong phòng tắm, Trịnh Xuân đang bên trong, rồi lại liếc sang Lý Tất đang ngồi ngay chiếc ghế cũng đang nhìn hắn như dò ý, lại nhìn tới cửa chính vào phòng tròn xoe mắt:

- Ai vậy!

Cánh cửa mới mở khép đã cảm giác không ổn áp tới, Mộc nguyên lực từ ngoài bao phủ bên trong phòng thuê của ba người, Lý Tất cùng Phạm Dẫn bị hất văng vào nhau, tấm khăn đang quấn quanh nửa dưới của Phạm Dẫn liền rớt ra khiến hắn trần truồng ôm lấy Lý Tất, cùng nhìn lão già đang cùng hai cô gái mất mở to đi vào, bên trong phòng tắm Trịnh Xuân lại im bật, không giống cử động khi hắn chỉ vừa mới dội được vài gáo nước lên cơ thể.

Vũ Thiên lại thều thào, lắc lắc đầu “bọn họ đang làm gì vậy”, hắn liền không nhìn tới phòng thuê chín trăm năm mươi nữa mà nhắm mắt lại kê gối đi vào giấc ngủ.

Đêm lại qua, Vũ Thiên liền rời khỏi khách sạn khi tiêu tốn mất hai trăm nguyên thạch, hắn lại nắm tay Tiểu Bạch, Xà Xà mất hút nơi lối vào cũng là nơi đi ra của Khách Sạn Ban Na, không còn thấy bóng dáng đâu.

Bay trên không, Vũ Thiên đã rời khỏi “Phố Lãi” nhắm một hướng trên không bay đi cùng Tiểu Bạch, Xà Xà. Hướng hắn đang bay tới lại là “Phố Ly” của Lý gia, dừng chân tại một con đường chỉ có số ít người qua lại, đều đã nhìn hắn, người từ trên trời hạ xuống mặt đất, không chỉ mình hắn mà cũng có rất nhiều người khác như vậy, nên liền bị phân tán.

Thành phố Ly là phố nổi lớn nhất trong ba phố nổi của Lý gia, đa số là tu nguyên giả cao tầng của Lý gia cư ngụ, rất ít tu nguyên giả phía ngoài lui tới.

Những tòa nhà cao tầng, những cung đường vĩ đại được dựng nên nơi này rất là hoành tráng.

- Ngọc Kha, Hồng Trúc Ngư, dường như ở nơi này hai người đi chung với nhau mà!

Vũ Thiên khẽ nói rồi hắn lại nhắc bước chỗ thỉnh không, bước đi trong “Phố Ly” cầm tay Tiểu Bạch, Xà Xà kéo đi mà không để chúng thoải mái mà đùa giỡn. Hắn lại không biết, với Cảnh giới Thể của hắn, dường như đã là cao nhất ở Lục địa Nguyên Thiên khi phân tầng cảnh giới.

Ánh mắt nhìn xa như đã thấy rõ mọi thứ trước mặt, sau lưng hay là hai bên hông hắn, từng thứ, từng thứ hiện rõ. Nhưng Vũ Thiên lại đang tìm chính là Ngọc Kha cùng Hồng Trúc Ngư đã tới đây trước, hắn lại không biết mình đang ở chỗ nào nên mới đi tìm kiếm hai người.

Tại đường số năm Phố Ly, tòa nhà theo hình vòm cung, bên trong đang tập nập tu nguyên giả đông đúc, tất cả bọn họ đều yên vị ngay tại ghế ngồi đã đi tới.

Trong đám tu nguyên giả này, có hai thân ảnh quen thuộc với Vũ Thiên cũng đang ngồi lẫn trong đám đông tu nguyên giả này. Chính là Hồng Trúc Ngư

cùng Ngọc Kha.

Những hàng ghế vòng quanh cũng đã đầy áp tu nguyên giả, ngồi xuống, chính giữa là một cái sân khấu lớn, mặt nền được lát gạch men, láng bóng, vòng quanh còn được gắn đá nhỏ ánh kim tỏa ra hào quang bùng sáng.

Ánh đèn lưu ly, chạm khắc tinh xảo, tô thêm sân khấu hoa lệ.

Trong ánh nhìn của Hồng Trúc Ngư khẽ nói với Ngọc Kha:

- Ngọc Kha, huynh và ta tới đây dự cái nhạc hội này sao!

Ngọc Kha liền nhíu mày, lại gật đầu một cái rõ nhìn sân khấu đã có vài người bay từ trên không xuống. Trong rất nhiều ánh mắt của tu nguyên giả nơi này nhìn tới một cách tập trung.

- Lý gia, mời Hội Thuyên Phái chúng ta phải tới cho có mặt, đây cũng là một việc ta nhận từ Hội!

Giải thích như vậy với Hồng Trúc Ngư, nhận được cái gật đầu của hắn, lại nhìn những tu nguyên giả nơi này, hai người liền nhìn ra bọn họ cũng đều là từ nơi khác tới rất nhiều, để tham dự đêm nhạc này.

- Tại hạ Lý Duẩn, sẽ làm MC cho đêm nhạc hôm nay!

Một nam thanh niên đã ngoài ba mươi, đứng giữa sân khấu lớn, khom lưng giới thiệu mình ngắn gọn, Lý Duẩn lại nhìn lên đám đông tu nguyên giả mà gật đầu.

- Bài hát đầu tiên sẽ do tôi trình bày, mong quý vị hãy lắng nghe và cảm nhận!

Lý Duẩn dứt lời, một dàn âm thanh từ thanh nhạc phát ra vang lên khắp bên trong Nhà hát Duẩn Du, giọng hắn liền được cất lên ngay sau đó như đã hòa cùng nhịp với tiếng nhạc.

Nhưng nét mặt nhăn của Hồng Trúc Ngư, cùng hai tay đã bịt tai, mở miệng bình phẩm ngay “dở quá, hát dở quá”.

Ngọc Kha lắc đầu, không mấy để tâm cử chỉ của Hồng Trúc Ngư mà vẫn nhìn Lý Duẩn, nụ cười vẫn giữ trên môi lắng nghe tiếng nhạc cùng lời bài hát.

Đây cũng là bài hát mở đầu cho chương trình ca nhạc ngay tại “Nhà hát Duẩn Du” Phố Ly này.

Lại nhắc đến Vũ Thiên đang dẫn theo Tiểu Bạch, Xà Xà đi tới nhà hát này. Nơi lối vào nhà hát đã trông thấy hắn, đi vào bên trong khi đưa tám thê Hội ra, không bị ngăn cản.

Hắn khẽ quét tìm hai người đang ngồi nơi này, chính là Hồng Trúc Ngư và Ngọc Kha hắn đã trông thấy. Vũ Thiên liền đi tới cạnh hai người, ho nhẹ ra hơi nóng.

- Vũ Thiên! Người cũng tới đây sao!

Hồng Trúc Ngư kinh ngạc hiện rõ, khi thấy Vũ Thiên cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đã ngồi cạnh hai người khi cạnh bên vẫn còn dư hai chiếc ghế trống, hắn nhất thời không biết trả lời nên im lặng, một lúc ngẩn ngơ nhìn sân khấu.

Tiểu Bạch đã nói thay hắn, khi đã ngồi cùng một ghế với Xà Xà:

- Thiên ca tới gặp hai ca chứ sao!

- Vũ Thiên, sao lại dẫn theo Tiểu Bạch, Xà Xà!

Ngọc Kha nét mặt là giả lém lỉnh nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà giọng hơi trêu ghẹo hướng Vũ Thiên nói thêm câu:

- Nên để hai đứa nó ở lại nhà mới đúng, dắt theo chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm đó!

- Kha thúc nói quá, Xà Xà, Tiểu Bạch tự biết bảo vệ mình mà, sao lại không cho Xà Xà, Tiểu Bạch đi chứ!

Xà Xà có chút giận dỗi, vẻ mặt dễ thương đã càng thêm đáng yêu.

Dường như bọn họ mấy người lại không hay biết những người ngồi bên cạnh mà chỉ nghe thấy tiếng nhạc đang vang lên truyền vai tai. Mặc dù hơi chút không tập trung mà tán gẫu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Quán Bar-Nguyên Thành

Kết thúc buổi thanh nhạc trong một bài tình ca nhẹ nhàng, vận dụng Mộc nguyên lực. Tất cả khán giả liền hò reo trong lời chào tạm biệt của Lý Duẩn cùng các tu nguyên giả đã lần lượt rời khỏi đây.

Vũ Thiên kéo Tiểu Bạch, Xà Xà cùng Hồng Trúc Ngư, Ngọc Kha nhanh chóng rời khỏi dãy ghế mà ra khỏi nhà hát này.

Rẽ vào con đường lớn đã che khuất đi “Nhà hát Duẩn Du” bởi những tòa nhà cao tầng khác. Bước trên con đường đã phủ đầy bóng râm nơi các nhánh cây quanh đường trải hoa đã cắt tỉa gọn gàng.

Ngọc Kha nói trước, mang theo vẻ chút khó xử:

- Vũ Thiên! Đệ có nhận công việc gì từ Hội không!

Vũ Thiên hơi đỏ mặt, nhất thời không biết trả lời sao, hần liền hiện vẻ khó xử, nói gấp:

- Chưa! Đệ không tới Khu việc làm nên chưa nhận công việc gì! Trúc Ngư! Ngươi thế nào!

Vũ Thiên lại quay sang mà hỏi Hồng Trúc Ngư, đang cười giong với Xà Xà đi sau hơi ngẩng đầu nhìn hần nói nhỏ:

- Có ta tới nhận rất nhiều việc, tỳ còn phải đi làm, ngươi nên đưa Tiểu Bạch, Xà Xà về đi!

Hồng Trúc Ngư lại tròn trừng mắt nhìn Vũ Thiên như khế mắng hần:

- Ngươi không nhận công việc gì từ Hội mà lại rời khỏi Hội, đi dạo như thế này là không được!

Ngọc Kha lại khoác tay như không để ý lấy ra vài tờ giấy đã ghi chữ bên trên mặt giấy, liền hướng Vũ Thiên đưa tới hần, với vẻ mặt có chút kinh ngạc.

- Cầm lấy! Đệ đi làm giùm ta mấy việc này!

Vũ Thiên không khỏi tròn mắt nhìn bốn tờ giấy nơi tay mà nhất thời đi như bước, không biết gì, nhưng hần lại không từ chối mà bắt đầu lật lật mạnh đầu, cầm lấy.

Hần chưa xem nội dung ghi trên tờ giấy, chỉ biết nắm chặt tờ giấy nhìn Ngọc Kha đã bay lên bầu trời, rời khỏi chỗ này chỉ trong cái nháy mắt của hần, như không để hần nói gì thêm.

May là, Hồng Trúc Ngư vẫn đi cạnh hần, bắt quá, Hồng Trúc Ngư lại khế nhìn hướng không trung, đã vắng bóng Ngọc Kha, liền khế nói nhẹ với Vũ Thiên, khi đã ngẫm nghĩ ra việc gì đó:

- Ta cũng bận việc nên cũng sẽ gặp lại người trong Hội đó! Vũ Thiên!

Dứt câu, khế cười với hần một lần, liền dần khuất nơi hư không, để lại Vũ Thiên trơ mắt nhìn theo vệt dài chớp nhoáng ánh sáng chỗ chân không, lác lác đầu.

Vũ Thiên lại hét lớn với Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa bé:

- Tiểu Bạch, Xà Xà mau núp!

Tiểu Bạch, Xà Xà liền trở lại hình dạng cũ, quần cổ ngay bả vai Vũ Thiên, như đã núp trong tà áo của hần.

Tuy hần nói vậy, nhưng hành động lại hoàn toàn trái ngược khi mà Vũ Thiên lại cứ bước đi tiếp nơi này như là thường ngoạn khung cảnh thành phố khá vắng người cũng đang đi bộ như hần.

Bàn tay đang nắm chặt những tờ giấy, liền mở ra xem thật kỹ những câu chữ ghi trong liền hiện rõ trong suy nghĩ của hần, khá rõ ràng:

“Dự tiệc trà của Nghê gia”.

“Giải cứu Vong vương, Sát vương”.

“Tham dự đại hội đấu khí”.

“Đi gặp tiểu công nương Vương gia”.

Hần xem thoáng mấy chữ viết trong bốn tờ giấy mà có chút đau đầu, hơi choáng váng khế than với không khí “Ngọc Kha, lại đưa mình mấy tờ giấy này, nhiều vậy công việc”.

“Khó mà hoàn thành”.

Hắn lăm băm như những gì ghi trong mấy tờ giấy thật khó với Vũ Thiên nhưng lại im lặng hồi lâu. Lúc này, Vũ Thiên lại thờ dài một hơi, nhìn quanh một lần những ai đang đi bộ nơi này rồi liền thả lỏng cơ thể, nhẹ nhàng hướng bầu trời trống không bay đi, chỉ còn lại vệt sáng dài.

Cầm trong tay viên đá đen, nhắm một hướng chính xác, Vũ Thiên liền bay nhanh rời khỏi khu vực của Lý gia cai quản.

Nơi hắn đang hướng đến. Chính là Nguyên Thành. Nguyên gia trị sử.

- Vong Vương! Sát Vương! Ngục tù của Nguyên gia!

Vừa bay, vừa nói trong chút mơ hồ của Vũ Thiên vì hắn cảm nhận có chút không yên ổn với việc này, không mấy là an toàn khi khi hắn hiểu ra sự việc.

- Hai người này bị nhốt, chắc chắn là có nguyên do, mình đi giải cứu không biết là có sao không!

Hắn đã bay chậm lại, đã nói như là tự hỏi mình, như muốn biết một câu trả lời vậy.

Vài ngày trôi qua, nơi không trung, một thân ảnh vẫn đang bay gấp, rất khó nhìn thấy rõ hình dáng người này. Hắn là Vũ Thiên, tà áo cổ sâu che chắn tung bay, chiếc quần hơi bó, màu xám áo càng thêm dị.

- Thiên ca, gió thổi mạnh, sắp bay đi rồi!

Bất chợt trong tà áo hắn một giọng nói đã vang lên, đây là giọng Tiểu Bạch, ngay sau đó là Xà Xà:

- Thiên ca! Xà Xà cũng chóng mặt!

- Tiểu Bạch, Xà Xà ta dẫn hai đứa đi dạo quanh! Nguyên Thành một chút không thích sao!

Vũ Thiên liền cười nhẹ, trả lời hai đứa nó như Nguyên Thành dần hiện ra trước mặt và đúng là như thế.

Nguyên Thành nằm ở trung tâm của Lục địa Nguyên Thiên. Được bao quanh bởi mười một thành phố lớn khác, hình thành nên một con rồng nhìn từ trên cao xuống. Thành phố nổi ở trên không nơi đây chỉ có một, chính là Nguyên Thành.

Nguyên gia. Chính là gia tộc duy nhất quản lý Nguyên Thành, cùng mười một thành phố khác và một vùng xung quanh nữa.

Thành phố Na Thinh thuộc Nguyên Thành. Vũ Thiên đã nhẹ bước nơi đây, một ngọc giản đang được cầm nơi tay, những gì về Nguyên Thành liền được hắn tìm hiểu. Đặc biệt, là Thành phố Na Thinh, nơi hắn đang bước đi, lúc này lại khẽ nói:

- Ngục tù của Nguyên gia đang chỗ nào, ta chẳng lẽ thật sự đi cướp ngục!

Hắn lại mở rộng khu vực nhìn thấy, liền như nhìn rõ mọi góc ngách của Thành phố Na Thinh. Đặc biệt chú ý một vài nơi nên liền đi tới.

- Vong Vương! Sát Vương!

Hắn có chút tắc lười, khi ngẫm nghĩ hai cái tên này thoáng trong đầu. Tại một thành phố khác của Nguyên gia. Thành phố này có tên là Thành phố Buồn Mê.

Tại một ngôi nhà trong Thành phố Buồn Mê. Ngôi nhà này tọa lạc tại một khu đất rộng, có tường cao vây quanh, trồng đầy cây kiểng. Bên trong ngôi nhà cấp bốn rộng này không có tầng cao, ngay bộ bàn ghế gỗ.

Nơi phòng khách, có bóng dáng một trẻ, một già chênh tuổi nhau, hai thân ảnh này đã quen thuộc với Vũ Thiên, hắn đã từng gặp. Lúc này, lại đang ngồi đối diện nhau, về mặt hai người đều mang chút trầm tư.

Thần Vương Từ Đế và Tiên Đông lão già. Chính là hai người.

Tiên Đông với bộ tóc bạc, áo rộng, vuốt bộ râu liền nói với Từ Đế:

- Từ Bá, Từ Đạo lại bị bắt, lão cũng không ngờ!

Lắc lắc đầu, Từ Đế như không chút quan tâm, sắc mặt hơi ngăm, không đen liền khẽ trả lời:

- Hai đứa hắn bị bắt cũng là chuyện thường. Có chút bất ngờ là không giết mà thôi!

Tiên Đông liền cười ha hả, làm mặt già như nhăn lại tiếp lời ngay sau đó.

- Rời khỏi cái nhà tù nơi Thành Vị Thanh, lại không nghĩ đến lượt ngươi nhờ ta đi cướp ngục cùng!

- Nhưng với ta và người đi cứu hai đứa hần ra khỏi nhà tù của Nguyên gia, hình như là rất khó. Người không thấy vậy sao! Từ Đế!

Nói liên tiếp trong vẻ mặt cười gượng, Tiên Đông khẽ nhắc Từ Đế, đang lúc đầu nói cứng với lão liền ngay:

- Không sao, chỉ cần dùng chút ảo thuật, chắc chắn cứu được Từ Đạo, Từ Bá ra khỏi cái ngục tù đó!

Tiên Đông tròn mắt lên mà kinh ngạc dùng giọng bất chợt, hơi ho nhẹ với hai chữ “ảo thuật” phun ra có chút khựng lại của lão.

- Đông lão, không cần phải lo lắng, vào được thì sẽ ra được!

Từ Đế trau mày, nét mặt liền dần ra chút ít nhưng lại không cười, có lẽ là nụ cười rất là hiếm đối với Từ Đế.

Hần chưa bao giờ cười, nụ cười của hắn có khi là Từ Thần với người khác.

- Ngày mai! Chúng ta sẽ tiến vào nhà tù nghiêm khắc nhất Đại lục! Trong buổi tối chắc sẽ thích hợp nhất!

Tiên Đông gõ gõ bàn, rời khỏi chiếc ghế đang ngồi, nhắc bước già lão đi sang những căn phòng bên cạnh không có tầng lầu với mái ngói mát rượi nơi ngôi nhà.

Trong Từ Đế lại nghiêng đầu ra sau, thờ hắc ra một hơi, làn khói đen đậm liền bay ra như bao phủ lấy hắn.

Cốc nước trên bàn liền tới tay mà uống lấy một ngụm.

Nói đến Vũ Thiên, hắn đang ở trong một quán bar. Nơi đông khách đang nhảy múa, hát hò.

Quán này có tên là Bad Bar. Đây là một quán chuyên phục vụ các loại nước độc quyền, được sản xuất và pha chế bởi các nhà pha chế chuyên nghiệp của Pha gia, được vận chuyển từ Pha Thành xa xôi tới đây và khắp Lục địa.

Bad Bar. Vũ Thiên đang ngồi chỗ chiếc ghế, cạnh quầy bán, hắn đang nhâm nhi một ly rượu các loại được bày trước mặt, trên mặt bàn quầy.

Xà Xà, Tiểu Bạch đã thu nhỏ lại, ngồi nơi mặt bàn chiếm lấy một ly nhỏ, mà thường thức như không trong thấy tới những ánh mắt ngồi cạnh Vũ Thiên hay gần mấy người, có cách xa hắn, về mặt bọn họ lại có chút sợ với hai động vật mang chút nguy hiểm này.

Trong Vũ Thiên. Lúc này, thật đặc biệt khi hắn ngồi trong quán này, nên hắn khiến cho khá nhiều ánh mắt chú ý tới hắn. Ngay cả chủ quầy, đã không còn trẻ đứng bên trong quầy, không thể im lặng mà buột miệng hỏi hắn:

- Cậu từ đâu đến!

Vũ Thiên hơi giật mình khi hắn mãi đang xem xét về việc giải cứu Vong Vương, Sát Vương có nổi hay không, rời khỏi ngục tù được canh giữ nghiêm ngặt của Nguyên gia.

- À! Tôi từ Bình Tuấn Thành tới!

Hắn nói đại khi vợ vội “Bình Tuấn Thành” trả lời chủ quán đã nhăn vầng trán lên lẩm bẩm như đã rõ “từ nơi khác tới, không phải từ Nguyên gia”.

Nét mặt liền nhếch lên chút ý, hiện lên kinh ngạc nhiều hơn khinh thường, lại trở nên im lặng, không tính hỏi thêm Vũ Thiên khi một vài vị khách khác đã ngồi vào ghế hướng mình mà gọi đồ uống.

Vũ Thiên cũng không để ý về mặt khác lạ của những người quanh mình, hắn tiếp tục thưởng thức những thức uống khác. Mặc cái sân khấu nhỏ đang có người hát, trong tiếng nhạc du dương bay bổng.

- Chú có biết Địa Ngục Nguyên ở đâu không!

Vũ Thiên bất chợt mở miệng hướng tới chủ quầy đang rót nước cho một vài vị khách, hắn liền hỏi.

Trong cái giật mình của chủ quầy, lần kinh hãi của những người ngồi cạnh nghe thấy. Chủ quầy nhìn Vũ Thiên dùng giọng khá cứng hỏi ngược lại hắn:

- Địa Ngục Nguyên là ngục tù nổi tiếng và nguy hiểm nhất nơi đây, cậu hỏi để làm gì, nơi đó không nên tới thì tốt hơn!

Vũ Thiên nhìn thấy vẻ mặt chủ quầy đã ngừng hẳn tay đang cầm chai rượu rót nhìn hắn như nhắc nhở mà nét mặt hắn hơi giật nhưng đã lại khẽ cười gượng, liền nghiêng mặt lại như muốn hỏi thêm một câu:

- Địa Ngục Nguyên! Ở đâu trong thành, chú có biết không!

Hắn hơi gãi đầu, vẻ mặt liền khó xử hiện lên, trong khi chủ quầy lại ngẩn ra một chút, cái ly cầm trong tay liền chậm lại, lần này lại cười với hắn:

- Thành phố Tuy Hòa! Địa Ngục Nguyên nằm ở đây. Nguyên Thành là thành phố nổi ở trên không thành phố này. Cậu từ nơi khác tới, chắc cũng không thể hiểu rõ Nguyên Thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Địa Ngục Nguyên

Hắn chỉ im lặng khi chủ quầy dứt câu, những người ngồi gần Vũ Thiên chỉ vênh tai lên để nghe, trong lòng hơi kinh hãi nhưng cũng không xen vào cuộc nói chuyện của hai người.

Một hồi lâu, Vũ Thiên lại gật đầu uống tiếp một ngụm nước, im lặng chứ không hỏi thêm, mắt thì lúc nhắm lúc mở, dường như là hắn đang phủ rộng tâm nhìn ra xa, không có gì thay đổi, liền rời khỏi ghế khi đã để nguyên thạch lên mặt bàn của quầy, hắn xem như là trả tiền.

Xà Xà vẫn cứ quần cổ, ngay bả vai hắn, có khi nó lại chui vào trong tà áo của hắn cùng với Tiểu Bạch.

Rời khỏi quán Bad Bar. Khi không bị làm phiền hay hỏi thăm nhưng ánh mắt nhìn theo gót chân hắn thì lại không ít.

Tờ giấy cầm nơi tay, Vũ Thiên lại cặm cụi đọc chữ:

- Vong Vương! Sát Vương! Ngục tù của Nguyên gia! Địa Ngục Nguyên!

Hắn nói như vậy, khi mà cặp mắt vẫn chưa rời tờ giấy, chân vẫn bước đi, vài chữ nhỏ lại vang lên:

- Thành phố Tuy Hòa!

Một ngọc giản lại xuất hiện nơi tay, hắn ngẩn đầu lên, trong màn đêm đang bao phủ bởi ánh đèn gần quanh đường, đang chiếu sáng như đánh tan đi bóng tối.

Hơi ngẩn đầu nhìn xa xôi trên thềm không bầu trời như hắn đang tìm kiếm Thành phố Tuy Hòa vừa nói, hắn lại thu lại ánh nhìn, không để ý là đang ở trong lòng thành phố đông người, đạp nhẹ chỗ mặt nền đường, không có đất mịn hay là bụi mà chớp nhoáng đã mất hút, hắn bay lên không trung để rời khỏi Thành phố Na Thịnh, một cái chớp nhoáng.

Hắn đang bay tới Thành phố Tuy Hòa, nhưng lại không biết được vị trí chính xác nên liền bay nhầm sang Thành phố Tan Bun cũng thuộc Nguyên Thành gần đây mà liền chuyển hướng khi đã xác định được Thành phố Tuy Hòa, hắn bay tới, hạ xuống dò xét khá lâu khi Vũ Thiên đã đang nghỉ ngơi tại một khách sạn nơi này.

Hắn đang ngồi nơi chiếc ghế nhìn ra cửa kính trong suốt, hướng ban công, tầm nhìn của Vũ Thiên liền được hắn mở rộng ra như đã định bao phủ toàn bộ Thành phố Tuy Hòa, thu lấy những hình ảnh đang ẩn hiện trong đầu hắn.

Vũ Thiên đang quan sát toàn thành phố, chỉ để tìm kiếm Địa Ngục Nguyên. Nơi giam cầm tội phạm nguy hiểm nhất của Lục địa.

Địa Ngục Nguyên ba chữ này dần xuất hiện trong tầm nhìn của Vũ Thiên, hắn liền bật nói “thấy rồi”. Chỉ là, hắn liền thu lại không dám quan sát tiếp, mồ hôi trán trên đầu đang đổ, hắn cảm giác được rắc rối sẽ tới nếu tiếp tục quan sát.

Trong khi tại Địa Ngục Nguyên. Thành phố Tuy Hòa.

Nghiêm ngặt đến nín thở, tiếng động mạnh nơi này dường như không nghe thấy. Chính vì vậy mà nơi này cũng là nơi kiệm lời nói nhất.

Sắt, thép là vật liệu chính của tòa ngục này, xây dựng kiên cố và kín toàn phần, không có kẽ hở tại binh lính đứng canh, đều là tu nguyên giả Cảnh giới Tượng trở lên.

Từ trên cao nhìn xuống, không hề trông thấy bất kỳ điều gì bất thường khi mà những bức tường thép dựng xung quanh, bên trong giống như là một cái xương lớn không có phân tách lối đi.

Tòa ngục tù này, được xây theo kiểu hình hộp chữ nhật, rất rộng, bốn lối vào, không phân tầng, có nghĩa là không có tầng thứ hai.

Tầng đá kim cương là chất liệu chính được đưa nơi lối vào, có khắc chữ “Địa Ngục Nguyên”.

- Dễ vào nhưng khó mà ra!

Câu nói này thoang thoảng bay cách Địa Ngục Nguyên một, hai con đường và nơi khách sạn Vũ Thiên đang tạm trú. Hắn khẽ lắc đầu như vậy, đang nằm trên chiếc giường mà mắt mở to, võ võ tay, hai bên hắn chính là Tiểu Bạch, Xà Xà đã ngủ kê vai hắn.

Một giấc ngủ say liền đến với hắn, khi mà Vũ Thiên lại không hay biết hai người mà hắn từng gặp cũng đang có mặt trong ngục tù tại Thành phố Tuy Hòa

này. Và đang ở rất gần với Địa Ngục Nguyên, nơi hắn đã dự định đi vào.

Đó là Từ Đế, Tiên Đông. Tại một con đường dẫn tới Địa Ngục Nguyên. Vài thân ảnh đang bước đi đã hiện ra nơi này.

Hai trung niên nam tử, một tên là Nguyên Ân, người còn lại tên là Nguyên Cư, đều là Cảnh giới Giác, trong lần quét ngang của Từ Đế nhìn ra cảnh giới bọn họ.

Lại xuất hiện trước mặt bọn họ, chắn ngang đường đang đi chậm vào Địa Ngục Nguyên của hai người.

Trong vẻ mặt kinh ngạc của Nguyên Ân, Nguyên Cư hiện trên mặt, chưa hiểu gì với nam tử còn khá trẻ tuổi này, khoảng ba mươi mốt.

Nhưng chỉ vài giây sau, đã trông thấy Từ Đế từ một tách làm hai người giống nhau như đúc, một thân đen tối trong chữ “nhập” vừa thốt ra, cùng lúc của hai Từ Đế đã lướt nhanh mà nhập thẳng vào Nguyên Ân, Nguyên Cư vẫn đang giữ nguyên vẻ mặt kinh hãi.

Trong lúc này đã cười nhẹ, Nguyên Ân đã lên tiếng:

- Đông lão, vào thôi!

- Người cũng thật dị!

Từ đằng xa, chớp mắt một cái Tiên Đông đã tới cạnh Từ Đế đã phân thành hai nhập vào Nguyên Ân, Nguyên Cư nhủ thầm nói nhẹ.

- Đây là bình thường!

Nguyên Ân liền trả lời lão, rồi liền thôi, lại cùng hắn đi về lối vào Địa Ngục Nguyên, dẫn lối vào trong ngục tù nguy hiểm nhất này.

Vượt qua cánh cổng dẫn vào bên trong cái xường hình chữ nhật mà đi vào một cổng trong bốn lối vào.

Bên trong ngục tù như cái xường, hơi tối, nền gạch đá nên mịn, những chiếc ghế đang có người ngồi khể nhìn vào ba người nhưng lại im lặng không nói. Mặc Từ Đế nhập Nguyên Ân, Nguyên Cư dẫn Tiên Đông cùng đi tới cánh cổng được làm từ đá kim cương xen với đá ngũ sắc chỗ chính giữa bên trong này.

Cổng địa ngục dẫn vào bên trong lòng đất.

Ba chữ hiện ra như nhìn thấy rõ của Từ Đế, Tiên Đông tiến tới đẩy nhẹ cửa mà đi vào.

Lại không hay biết, Vũ Thiên cũng đã nhẹ bước đi trong đây, khi mà những tu nguyên giả nơi này lại đang nhắm mắt như không hay biết điều gì.

Hắn đã rời khỏi khách sạn đang thuê mà đi vào Cổng địa ngục. Chỉ sau Tiên Đông cùng Từ Đế đang nhập Nguyên Ân, Nguyên Cư.

Cổng địa ngục khép lại trong nhẹ nhàng, Nguyên Ân, Nguyên Cư cũng liền trở thành Từ Đế, hai người trở thành một Từ Đế duy nhất.

- Người! Sao lại đến chỗ này!

Kinh hãi trong nét mặt hiện rõ của Tiên Đông, Từ Đế giọng hai người đã run theo nhìn nam thanh niên chắn trước mình mà môi như ngậm chặt không thể nói tiếp.- Cảnh giới Thê, không nghĩ a!

Tiên Đông hơi cong lưng, lắc đầu mà vỗ mạnh một cái. Trong khi, Từ Đế đã bỏ qua hỏi ngược lại:

- Người vào đây làm gì!

- Ta tới giải cứu Vong Vương, Sát Vương!

Vũ Thiên liền trả lời dứt khoát, khi vuốt Xà Xà đang là rắn nhỏ nhưng trên mặt Từ Đế lại kinh ngạc bội phần nói lớn với hắn:

- Từ Bá! Từ Đạo! Người vào đây để giải cứu hai đứa hắn!

Tiên Đông liền chen vào bằng hai chữ ngắn gọn đầy nghi vấn:

- Vì sao!

- Đây là công việc!

Chỉ trả lời vồn vện vài chữ như vậy, Vũ Thiên liền xoay thân lại nhìn phía sau cánh cổng địa ngục nơi lòng đất vừa đi vào này.

Từ Đế khể im lặng nhưng trong lòng lại đang có chút thú vị với Vũ Thiên nhưng lại không biết hắn thì đang kinh hãi với sự biến mất của Nguyên Ân, Nguyên Cư do Từ Đế làm ra.

- Hai vị tiền bối không biết vào đây làm gì!

Hắn lại hỏi như vậy với hai người, tuy đã ngẫm nghĩ ra lý do nhưng vẫn hỏi như không có gì xảy ra lúc này.

- Để cứu người, cũng giống người thôi!

Tiên Đông lại trầm ngâm một chút. Trong khi, Từ Đế lại trả lời hắn, nhẹ giọng nói vậy, liền đi lên phía trước Vũ Thiên mà bước đi không hỏi thêm câu gì. Vũ Thiên liền theo sau trong ánh mắt đã nhìn một lần Tiểu Bạch, Xà Xà đang núp trong quần áo của hắn, vào ánh mắt của Từ Đế, Tiên Đông.

Tòa ngục tù này rất rộng, phân tầng mười tám chia cắt, nhốt lấy tu nguyên giả nơi này. Chính vì vậy mà nó được xây dựng sâu vào trong lòng đất.

Vị trí mà ba người đang bước vào là tầng thứ nhất của Địa Ngục Nguyên.

Chi toàn là nhốt những tu nguyên giả cấp thấp. Đường như nơi này còn nhốt cả Tộc Động Vật, khi hắn nhìn thấy ở tầng thứ năm đã xuống tới.

Những tù nhân bị giam nơi này, tuy có khác lạ nhưng cũng không gọi to ba người chỉ chăm chú nhìn tới.

Nơi ngục tù này lại nhốt đủ thành phần tu nguyên giả, không thiếu bất kỳ ai. Bước chân chậm chậm vang lên trong một màu đen tối, vẫn luôn bao trùm nơi này.

Tầng thứ năm dẫn xuống tầng sáu bằng một hố sâu không có cầu thang để bước xuống. Cách duy nhất xuống chính là nhảy vào hố sâu, và rơi tự do xuống tầng sau. Và ngay cả lối vào những tầng sau cũng không có định vị trí mà là ba người phải đi tìm lối xuống tầng sau nằm không xác định.

- Vong Vương! Sát Vương! Đang chỗ nào!

Vũ Thiên khẽ than, hắn cùng Từ Đế, Tiên Đông đang nhìn vắng trán, cảm giác nguy hiểm như đang từ lão phát ra khi hướng tới một lối xuống khác đã đi tới mà nhảy vào rơi tự do xuống tầng thứ mười một.

Ba người đã tách ra đi tìm Từ Bá, Từ Đạo trong vẻ mặt khá căng thẳng của Vũ Thiên. Tiểu Bạch, Xà Xà lại đang run, rất run, giọng của Xà Xà đã vang lên:

- Tiểu Bạch! Đừng có ôm muội mà!

- Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa không bị gì chứ!

Xà Xà liền trườn đầu rấn lên vai Vũ Thiên nhìn hắn đang khẽ nói với hai đứa mà lắc đầu. Hắn như đã gạt đầu không để ý tới chúng nữa mà lại tiếp tục quét nhanh trong giọng nói như mơ hồ và cũng thấy sợ hãi với ngục tù này khi đã tìm hiểu được chút ít trong quan sát. Hắn khẽ nói cho chính mình nghe thấy:

- Địa Ngục Nguyên! Mười tám tầng địa ngục!

Ba người lại gặp nhau khi không tìm thấy Từ Đế, Từ Đạo. Lại cùng đi tới tầng thứ mười lăm chỗ một hố sâu nhảy xuống.

Càng xuống tầng sau thì lại càng rộng lớn hơn tầng trên theo cảm nhận suy đoán của Vũ Thiên. Ngay cả Từ Đế, Tiên Đông cũng cảm thấy như vậy.

Tầng thứ mười lăm Địa Ngục Nguyên.

Vũ Thiên lại khẽ quét một vòng xung quanh trong lắc mạnh, thảm thán:

- Không biết tầng này lại nhốt bao nhiêu tu nguyên giả!

Những khung sắt chính là nhốt tu nguyên giả nơi các tầng Địa Ngục Nguyên này.

Tại một góc trong tầng thứ mười lăm cách Vũ Thiên cùng Tiên Đông đang đối chéo xa nhau. Từ Đế đứng trước một khung sắt, bên trong là một tu nguyên giả, hai tay, hai chân bị trói chặt bởi một sợi dây màu xanh lam. Vị tu nguyên giả này ngồi nghiêng ngả nơi mặt nền.

Hắn khẽ xoay đầu trong thân hơi gầy, nét mặt điển trai, sắc bén, đã hiện lên chút mừng xen ngạc nhiên khi nhìn thấy Từ Đế đang cười khẽ với mình, lại nghiêm mặt trở lại, lên tiếng cùng lúc:

- Đạo đệ!

- Đế ca!

Chỉ vậy vài chữ nhưng lại mang theo một cỗ mừng rỡ giữa hai người. Từ Đế lại gạt đầu cùng với đó là cánh tay đã quét ngang khung sắt cắt đứt như là cắt giấy, đi vào bên trong chỗ nhốt Từ Đạo.

- Sát Vương! Không tin là đệ lại bị nhốt như thế này!

Từ Đế lại cười nói như hơi chọc, ngón tay trở vào sợi dây đang trôi Từ Đạo liền hóa thành màu đen tan biến mất.

Sát Vương Từ Đạo liền ôm chặt lấy Thần Vương Từ Đế cười lớn trong mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Xưởng Địa Ngục

- Bà ca đã bị đám hỗn tạp Vương gia đưa tới tầng sau rồi!

Sát vương Từ Đạo không mấy vui vẻ, thanh âm có chút khó nghe, không chú ý tới những tu nguyên giả xung quanh đang bị nhốt trong lồng sắt nói lớn như để bọn chúng cũng nghe thấy.

- Không sao! Chúng ta xuống dưới đó cứu đệ ấy!

Chỉ nói vậy, Thần vương Từ Đế liền xoay bước đi, theo sau là Sát vương Từ Đạo. Nhưng có lẽ, hai người không nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của những tu nguyên giả đang bị nhốt xung quanh, lại đang thấp giọng tự nói khi nhìn bóng dáng hai người đang rời khỏi đây:

“Là Thần vương, không tin là hắn cũng dám tiến vào nơi này”.

“Địa Ngục Nguyên này chắc sẽ náo loạn”.

Nơi một hố sâu hun hút, cách miệng hố vài bước. Lúc này, Vũ Thiên, Tiên Đông lão cũng đã đứng đây mà nhìn tới, nhưng lại đang đợi Thần vương Từ Đế đã dẫn theo Sát vương Từ Đạo đi cạnh tới chỗ hai người trong vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ.

- Ta là Từ Đạo, lần này lại gặp lão tiên bối Tiên Đông, còn cậu dường như ta không biết.

Sát vương Từ Đạo đi sau đã lên tiếng trước, ánh mắt hướng Tiên Đông lưng liền hơi khom, chào hỏi lão, khi nhìn tới Vũ Thiên thì lại lắc đầu, tỏ vẻ không hề biết hắn vì đây là lần đầu gặp mặt.

- Chà! Còn có hai tiểu thủ!

Sát vương Từ Đạo lại cười nghiêng trong vẻ mặt đã hiện chút kinh dị của Vũ Thiên không nói được câu nào khi Xà Xà mở miệng nói:

- U, chưa thấy Xà Xà bao giờ!

Chỉ nói nhỏ nhẹ như vậy, nó liền im hơi vãn cùng Tiểu Bạch núp trong tà áo của Vũ Thiên.

- Nhanh xuống thôi ở lại nơi này lâu không tốt!

Tiên Đông dứt câu, liền không để ý đám trẻ cạnh mình mà liền nhảy vào hố sâu, rơi tự do xuống tầng thứ mười sáu cùng Thần vương Từ Đế, Sát vương Từ Đạo và Vũ Thiên lần lượt nhảy theo.

Đạo một vòng quanh tầng thứ mười sáu trong giọng chửi đổng của rất nhiều tu nguyên giả bị nhốt ở tầng này, rầm vang toàn khu, nhưng bọn họ lại liền tách ra mà tiếp tục tìm người nhưng vẫn không thể thấy Vong vương Từ Bá đâu.

Nên liền tìm tới hố sâu, dừng lại chỗ này nhìn xuống tầng thứ mười bảy, vẻ im lặng hiện rõ.

Tầng thứ mười bảy. Địa Ngục Nguyên.

Âm thanh vang vọng khắp nơi, trận trện giọng nói như loạn vũ vang lên đã sộ vào tai mấy người bọn họ. Đó là, cãi vã, chửi nhau khắp nơi này, ngay cả những tầng trên có thể quanh quẩn đâu đó câu nói.

Mấy người bọn họ cố gắng không chú tâm vào những câu chửi đang vọng vào tai dồn dập mà liền hỏi này, bọn họ lại đi tìm Vong vương Từ Bá như đã định. Lần này, vẫn là Thần vương Từ Đế như cũ đã tìm thấy, phá vỡ khung sắt, cứu thoát Vong vương Từ Bá đang bị những sợi xích vòng quanh thân không thể cử động ngoài cái đầu ra.

- Kẻ nắm giữ Không gian như ta, mà lại để các ngươi vào ra dễ dàng như thế này sao!

Một giọng nói đầy uy nghiêm đã vọng vang nơi tầng thứ mười bảy này khiến cho sắc mặt mấy người bọn họ liền thay đổi khê nghiêm mặt cẩn trọng nhìn quanh.

Không chỉ mấy người bọn họ mà là những tù nhân tu nguyên giả đang bị nhốt đều thất kinh.

Nhưng kinh hãi nhất vẫn là bọn họ, Thần vương Tử Đế, Sát vương Tử Đạo, Tiên Đông, Vũ Thiên, mấy người đều đang lấy tay dụi mắt có chút ngạc nhiên nhìn quanh chỗ mình đang đứng, không còn là tầng thứ mười bảy nơi Địa Ngục Nguyên mà là một mảnh đất, cây xanh, gió đang nhẹ thổi.

Mấy người lúc này đã có thêm Vong vương Tử Bá đứng chung với nhau, cùng nhìn về trước mặt một lão giả đã tầm tám mươi khế cười nhìn mấy người rặn hỏi:

- Thần vương, Tiên Đông đã lâu không gặp!

Chỉ vón vện vài câu, giọng nói này cũng chính là giọng nói lúc này.

- Lần này gặp lại, lại muốn vào Địa Ngục Nguyên, lão đây sẽ để chỗ cho hai người!

- Không tin là, Nguyên Chu! Người lại mạnh miệng vậy a!

Tiên Đông, cười ha ha, vỗ bụng bốp bốp, cất giọng nói lớn. Lão giả Nguyên Chu chỉ khế cười nhưng cánh tay thì đã nhấc lên, chỗ mấy người mà làm vài động tác.

“Không gian đứt gãy”.

Một vài câu được thốt ra, một vùng xung quanh mấy người, kêu rầm rầm những mảnh băng liền vỡ vụn, rơi xuống mặt đất, lại cái phẩy tay của Nguyên Chu đã nhân chán vô nhẹ.

Mấy người bọn họ liền hiện ra chỗ Cánh cổng địa ngục dẫn vào tầng địa ngục. Ngay lối vào, Vũ Thiên đã nắm chặt tay, vẻ mặt hiện chút gì đó bất biến bởi những ánh mắt rất nhiều đang nhìn, vây quanh lấy mấy người bọn họ đã bị tách ra.

Lão giả Nguyên Chu là một trong những quản gia cấp cao của Nguyên gia. Lão cũng là một trong chín vị khác canh giữ Địa Ngục Nguyên. Địa Ngục Nguyên có tận mười vị quản gia cấp cao của Nguyên gia trông chừng. Tất cả, đều đã là Cánh giới Thế. Lúc này, năm trong mười vị đã rời khỏi ghế, bên trong cái xường dẫn tới lối vào cánh cổng Địa Ngục Nguyên.

Năm vị còn lại vẫn ngồi nguyên tại chỗ, mắt tuy nhắm nhưng lại đang đối đáp nhau:

- Tầng mười bảy vẫn còn nhiều chỗ!

- Tầng mười sáu thôi!

- Tầng mười lăm là được rồi!

- Bọn mình chỉ mới rời đi được một chút thì đã có người lên vào!

- Thật bất cần! Hai tên Nguyên Ân, Nguyên Cư thật là yếu!

Nguyên lực tàn mát như hát văng những thứ đồ vật để trong nơi này, lại không hát bay được năm tu nguyên giả đang ngồi chỗ những chiếc ghế khá dị, chỗ mấy lão trung niên vẫn còn như đang đối thoại với nhau.

Nhưng những tu nguyên giả đang canh gác bên ngoài xường đều đã bỏ chạy ra xa không dám tới gần.

Nguyên Chu hướng Tiên Đông bước nhanh một cái, đã xuất hiện phía sau lão, liền một lỗ thủng xuất hiện chỗ ngực Tiên Đông. Nhưng lại không có máu đỏ chảy ra, ngoài một ít vụn băng rơi xuống. Một cái lắc mạnh tay, băng lực hát văng Nguyên Chu, liền giọng hét lớn của Nguyên Chu “chấn không gian, nén nguyên lực”.

Bao lấy Tiên Đông, hình thành những mảnh đứt gãy, nguyên lực xung động, Tiên Đông đã chuyển băng thể liền vỡ thành từng mảnh, biến mất khỏi chỗ vừa đứng.

Sau một bước, những mấy người còn lại cũng đang gặp khó khi phải chống đỡ với đám Nguyên gia quản gia cấp cao Địa Ngục Nguyên cùng lúc Nguyên Chu đang đánh Tiên Đông.

Vũ Thiên không tốt sắc mặt, khi bị một tu nguyên giả trung niên tên Nguyên Huỳnh Nhân thi triển Kim hệ nguyên lực, thất biến rần ba màu trời chập lẩy hần. Định vậy, nhưng bất ngờ với Vũ Thiên, Xà Xà đã nhảy lên nuốt gọn lấy rần ba màu rồi lại chui vào trong tà áo hần. Vũ Thiên lại khác, khi Nguyên Huỳnh Nhân đang lao tới, hần liền chớp thân, nắm tay nắm lại, băng nguyên lực mạnh mẽ từ hần tuôn trào đám mạnh Nguyên Huỳnh Nhân hứng chịu lấy, liền văng thẳng ra khỏi Xường địa ngục.

Về mặt của mấy tu nguyên giả đang ngồi đối thoại với nhau chỗ chiếc ghế liền lắc đầu vài cái nhưng vẫn bất động tại chỗ.

Thần vương Tử Đế, Vong vương Tử Bá, Sát vương Tử Đạo, tất cả đều một thân đen tối, đều nắm giữ Bóng tối hệ như nhau, ánh mắt lạnh đã nhắm lại, mặc nhiên để vài thân ảnh là mấy quản gia của Địa Ngục Nguyên đang lao tới mình.

Trong một bàn tay khẽ búng nhẹ, mấy thân ảnh này liền văng ra khỏi Xưởng Địa Ngục, hình thành bốn lỗ thủng, in hình gập người của bọn họ.

- Đông lão! Nên đi thôi, không thể ở lại đây!

Thần vương Tử Đế nhìn Tiên Đông đã xuất hiện trở lại chỗ cũ với thân đã vỡ vụn liền liền lại, lão cười lớn trong sự kinh nghi của Nguyên Chu cay mắt, ẩn chút che giấu “Thời gian hệ”.

- Lão đi đây! Không có hứng vào trong đó ngồi với các người!

Chỉ vón vện vài câu nói, Tiên Đông gật đầu với Thần vương Tử Đế một lần đã nghe thấy Vũ Thiên đã nói tạm biệt mấy người:

- Tôi cũng đã xong việc nên đi trước gặp lại các người sau vậy!

Chớp nhoáng thân hình, rời khỏi nơi này liền ngay vì Vũ Thiên cảm giác Nguyên Chu rất nguy hiểm với lại câu nói của Tử Đế liền khiến hắn hướng Tiên Đông chào tạm biệt, rời đi ngay.

Thần vương Tử Đế, Vong vương Tử Bá, Sát vương Tử Đạo, lẫn Tiên Đông cũng đã nhanh chóng mất hút khỏi nơi này mà không bị ngăn cản được hay đuổi theo của Nguyên gia đám quân gia Địa Ngục Nguyên.

Liền một cái dặm mạnh chân của Nguyên Chu nhưng lại không gây ra ảnh hưởng gì chỗ này, nhưng về mặt thì lại đang khổ sở than thầm:

- Khó mà bắt được!

Cứ thế mà im lặng nơi Địa Ngục Nguyên.

Địa Ngục Nguyên được bao quanh kiên cố, xây dựng bên trong là Xưởng địa ngục, trong xưởng lại có Cổng địa ngục dẫn vào mười tám tầng địa ngục bởi những hố sâu để nhảy xuống các tầng địa ngục.

Hắn lúc này, lại đang ở thình không bầu trời đã nhen nhóm tối, khi hoàng hôn dần xuống, ngồi trên tầng băng đang bay cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đã rời khỏi các thành phố của Nguyên gia cai quản, hắn không dám ở lại Nguyên gia bất kỳ thành phố nào khi đã rời khỏi Địa Ngục Nguyên.

Thờ hắc ra một hơi, Vũ Thiên lại nằm thẳng lưng, hắn đang ngắm đêm tối, hai đứa Tiểu Bạch, Xà Xà lại kể vai hắn, mắt tròn xoe, cũng đang nhìn ngắm như hắn.

- Thiên ca, mấy người hồi nãy!

Tiểu Bạch, Xà Xà đồng loạt nói:

- Đánh nhau sao!

- Có lão đã bắt Tiểu Bạch đó!

Tiểu Bạch lại hét to, nó nhớ mặt Tiên Đông với bộ râu đã bạc.

Vũ Thiên lại gật đầu im lặng, vì hắn không biết lúc này, Tiên Đông, Thần vương Tử Đế, Vong vương Tử Bá, Sát vương Tử Đạo đang ở chỗ nào, có ở lại Nguyên gia hay không, trong ngục cũng nên nhưng rồi hắn lại như bỏ qua suy nghĩ này, không nghĩ bọn họ sẽ bay đi tìm hắn.

- Bây giờ nên tới đâu đây!

Làm bầm một câu, siết chặt lấy Tiểu Bạch, Xà Xà đang là hai đứa bé, ôm chặt chúng thân thiết khiến chúng nó la oán, hắn lại cười ha ha.

Hắn lại buông tay ra, hắn lại xem tờ giấy Ngọc Kha đã đưa ra xem, đọc khá rõ ràng:

“Tiệc trà nơi Nghê gia”.

“Đấu khí tại Đế gia”.

“Gặp con gái thứ tám của Vương gia, việc này khó”.

Hắn lầm nhảm câu “con gái thứ tám” nói liên thanh chữ “khó”. Hướng Vũ Thiên đang bay tới chình là Vương thành, Vương gia. Không giống Lý gia, Nguyên gia. Vương gia chỉ cai quản có tám thành phố lớn.

Đó là Vương thành tách biệt với bảy thành phố còn lại cũng không nối liền với nhau mà bằng những con đường lộ đất mới có thể đi tới thành khác đối với dân giả, tu nguyên giả thì có thể bay trên không. Đặc biệt là Vương gia lại không có thành phố nổi nào trên không. Đây quả là điều khó hiểu.

Vương thành đang náo nhiệt, ồn ào từng khu phố trong thành, dân giả, tu nguyên giả đang tụ tập bàn tán xôn xao tại những góc nhỏ là nhiều hơn kéo tới tòa biệt thự khang trang, rộng rãi, được trồng từng khóm cây mát, của Vương Cửu Đa đang tổ chức tiệc kéo dài nhiều ngày, buổi tiệc làm quen bạn trai mới cho con gái thứ tám của Vương Cửu Đa.

Ngày đêm như không ngừng nghỉ, buổi tiệc xa hoa diễn ra liên tục, thức ăn đồ uống ngập ngụa trên bàn, những người tới đây đều tự do ăn uống mà không hề bị ngăn cản.

Tu nguyên giả từ nơi xa hay trong thành kéo tới, có người dừng lại, có người xem qua rồi rời đi, trong khi dân giả lại khác bọn họ, lo lắng, nhưng vẫn mạnh dạn ăn uống, buổi tiệc được đãi miễn phí nguyên thạch này.

Vũ Thiên dẫn theo hai đứa bé, chính là Xà Xà, Tiểu Bạch đã tới Vương thành tìm đến nơi này mà hấn dạo quanh những bàn thức ăn đồ uống đều mới lạ mắt, hấn lại thưởng thức cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đã lộ rõ vẻ phấn khích.

Tình cảnh lúc này là đông người và chen chúc, chính là chỗ này, đi thẳng lên trên, vào trong tòa biệt thự được bày biện bàn ghế đã có người ngồi gần hết, tất cả đều đang hướng ánh mắt về một cô gái, tuổi đã qua hai mươi lăm, y phục mặc khá kiêu kỳ và tỏa sáng. Cô gái này, chính là con gái thứ tám của Vương Cửu Đa, tên là Vương Hoa Thư đang đứng cạnh cha nàng vừa dứt lời liền rời đi.

Vây quanh Vương Hoa Thư lúc này, lại chính là những mỹ nam, mỹ nữ tại trong thành và từ xa tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Dư Giữ Cơ

Vũ Thiên. Hấn chỉ đứng phía xa nhìn tới, không chen vào, lại còn tự lẩm bẩm một mình ngạc nhiên:

- Đông người như thế này thì còn gửi thiệp làm chi nhỉ!

Lại nhìn tờ giấy chỗ tay, hấn hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút nhưng rồi liền thôi.

Không khí nơi này thật vui vẻ, chỉ nghe thấy tiếng cười nói.

Khi hấn mở rộng khu vực nhìn thấy khắp Vương thành. Hấn hơi do dự chút ít khi đã ngồi lại đây, ngay bàn tận mấy tiếng cùng Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa nó đã ăn uống no nê.

Liền dẫn hai đứa cùng hấn rời khỏi chỗ này, nhưng không rời khỏi Vương Thành mà là đi tới một cửa hàng nơi này, thứ hấn tìm mua là một viên đá dẫn đường được bày bán rất nhiều trong các tiệm nơi này.

Hấn lại thuê một khách sạn nghỉ lại. Trước khi có ý định bay đường dài trên không tới Khí gia.

Vài ngày trôi qua chỗ khách sạn này, hấn như vòng quanh, Vũ Thiên lại cùng Tiểu Bạch, Xà Xà rời đi, hướng tới Khí gia như đã định, và cách Vương gia các thành phố rất xa.

- Khí gia, nghe nói là Gia tộc luyện binh khí số một Lục địa, không biết bọn họ luyện như thế nào!

Đoạn đường bay rất xa, phải mất nhiều ngày, hấn mới xuất hiện nơi thình không thành phố Khí gia.

Khí Thành. Lại đang diễn ra sự tranh tài luyện chế binh khí, phân thứ hạng gồm ba giải nhất, nhì và tam.

Vũ Thiên liền chen vào đám đông, nhìn tới khoảng trống được ngăn cách khá xa khu đô thị đông dân sầm uất.

Nơi chế tạo binh khí lại được diễn ra tại một khu rừng, đất trống, đang rất được đông tu nguyên giả đứng xem. Vũ Thiên nhìn từ xa vào trong thấy có hơn trăm người đang đúc lò với lửa đỏ ánh xanh khác màu, liên tục đang được hun húc đốt.

Thanh âm kim loại chỗ này, từ đây ầm ầm vang ra xung quanh. Đập. Đúng với trăm người đang đập ầm vang. Nói đúng hơn. Lúc này, Khí gia. Tất cả thành đều đang đập lò, luyện binh khí.

Vũ Thiên nhìn kỹ từng người, bất chợt hấn dừng lại chỗ một nam thanh niên mà môi miệng hơi hé, vẻ mặt hiện chút bất ngờ nhưng lại không nói lớn vì hấn đã kìm nén lại nói nhỏ:

- Cậu ta, ta đã từng gặp khi tiến vào Hội!

- Không nghĩ cậu ấy cũng tham gia vào luyện binh khí!

Vũ Thiên, hẳn có chút mơ hồ trong trí nhớ, hẳn tuy nhớ mặt cậu ta nhưng lại không biết tên nam thanh niên này. Lúc ở bên trong tòa họp Hội Thuyền Phái. Bất quá, nam thanh niên đặc biệt này, tựa hồ, tên là Dư Giữ Cơ.

Lúc này, Dư Giữ Cơ lại đang ngồi trên cục đá, cũng không mấy để ý những tu nguyên giả xung quanh giống như hắn, đều đang tập trung luyện binh khí nên không chú ý đến nhau.

Tại chính giữa bọn họ, đang gập gù ngồi trên chiếc ghế, theo Vũ Thiên đoán, có thể là tu nguyên giả của Khí gia đang chủ sự tại khu vực luyện binh khí này.

Là một nam tử tu nguyên giả, hẳn từ trong đôi mắt đã quan sát những tu nguyên giả đang luyện binh khí chỗ này.

Dư Giữ Cơ đang thiêu đốt bốn vật liệu chế tạo binh khí cùng một lúc khi duy trì Hỏa hệ, ngồi trên tảng đá nguyên lực tàn mát, khi mặc ánh mắt của nhiều tu nguyên giả chỗ phía ngoài nhìn tới, ngay cả Khí gia tu nguyên giả cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Nơi bốn vật liệu này là sắt, thép, đồng, nhôm, được cách nhau, lơ lửng từng thanh đã được hắn đập mỏng, đốt, thiêu đốt đến đỏ hồng.

Dư Giữ Cơ lại dùng tay nắm chặt thanh sắt, đập liên hồi, âm thanh vang xa, ngọn lửa từ hắn vốn đỏ cũng đổi sang xanh, khiến người người đang có mặt nhìn tới kinh hãi.

Lại đổi sang từ xanh lá sang xanh dương, bọn họ kinh hãi cùng lúc khi thấy Dư Giữ Cơ lại luyện tới bốn thanh binh khí, chỗ này trong số người đang luyện binh khí, không hề có ai như hắn, Dư Giữ Cơ.

Tu nguyên giả Khí gia nam tử trẻ tuổi, Khí Liên về mặt bình tĩnh bên ngoài nhưng trong lòng lại đang run, giọng rét căm tức nói không hết câu rõ ràng:

- Hắn thật là!

Lại nhìn tới bốn vật liệu đã được đập thành hình ra dáng, trông thật đẹp mắt. Vô cùng kiêu đã xuất hiện trong ánh mắt của mọi người.

Bốn thanh kiếm với kích thước bằng nhau, hình dáng lại khác được tra vào vỏ, ngừng tỏa lưu quang.

Cái chạm tay vào vỏ kiếm, nguyên lực tàn mát chỗ ngón tay, đã khắc từng chữ trên những thanh vỏ kiếm.

“Sắt kiếm”

“Thép kiếm”

“Đồng kiếm”

“Nhôm kiếm”

- Cảnh giới này, quả không bình thường, Hội Thuyền Phái, thật là!

Khí Liên như muốn lần tránh đi, bất chợt Dư Giữ Cơ đã nhìn tới, Khí Liên ánh mắt không thể né tránh:

- Ta đã hoàn thành, xong lần luyện khí này!

Hắn chỉ nói vậy. Trong khi, bốn thanh kiếm đã được siết chặt lại với nhau, bằng một sợi dây đồng, liền được đeo đằng sau lưng hắn, Khí Liên đã gập đầu:

- Cậu đã thông qua!

Vài chữ thốt ra, liền một tấm thẻ nhỏ, tới tay Dư Giữ Cơ, bay tới hắn mà chụp lấy. Cũng không đợi ở đây lâu, Dư Giữ Cơ liền đập nhẹ mặt đất, liền bay lên không, bay đi trong những ánh mắt nhìn theo khá rõ.

Không ai ngăn cản hắn, Vũ Thiên lại neho mắt nhìn Dư Giữ Cơ, về mặt mạng chút kinh ngạc, khi Dư Giữ Cơ đã nhìn hắn khi mắt hút nơi thình không này. Vũ Thiên không biết Dư Giữ Cơ đang bay đi đâu. Nhưng hắn cũng liền rời khỏi đám đông này, tuy vẫn còn theo dõi chỗ này.

- Tới đâu đây!

Hắn mở miệng tự than, Tiểu Bạch đã ngủ say, bên trong áo khoác của hắn, Xà Xà vẫn thích dùng thân mình quấn lấy cổ hắn, nhưng đầu thì lại giấu đi:

Hắn đã ngừng ngay không trung Khí Thành, mở rộng tầm nhìn thấy, cảm giác đã không còn gì thích thú nơi này.

- Mua một thanh binh khí vậy!

Tự dưng, hắn lại mở to mắt, khẽ nói như vậy, rồi lại hạ xuống từ trên không, bước chân nhanh chóng tới một tiệm binh khí ven đường, khi đã nhìn thấy, gần bước chân hắn đi tới.

Đứng tại cửa vào, hắn liền đi vào, một lão già đã nhìn hắn, mở miệng, nói câu đầu tiên- Cậu định mua gì!

- Lão tiên bối, tất nhiên là ta muốn mua vũ khí, một vài thanh!

Vũ Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu nói của lão già, nên hắn liền nói dài dòng, lại nhìn những thanh binh khí có rất nhiều loại được xếp gọn nơi đây.

Nhìn tới, chạm vào, âm thanh kim loại liền phát ra có chút nhứt tai. Hắn liền đi tới chỗ để những thanh thương binh khí, chọn lựa một lúc, khi đã cầm lên xem, liền có chút vừa ý, hỏi giá nguyên thạch:

- Thanh này bao nhiêu tiền bối!

Chỉ vậy trong nét mặt đã khẽ gật liền nói giá cho hắn biết, hơi chút thấp giá với Vũ Thiên định giá:

- Chỉ hai trăm nguyên thạch. Đây là thanh đắt nhất trong mấy thanh ở đây!

Hắn liền trầm ngâm, nhìn đi nhìn lại thanh thương, lại gật đầu như đã đồng ý, khi búng ngón tay mình vào rồi liền ngã giá đồng ý lấy nguyên thạch ra trả.

Rời khỏi tiệm binh khí này, cùng những bước chân tu nguyên giả khác đi vào, hắn lại liếc nhìn một lần.

Dứt khoát rời Khí thành của Khí gia. Ngự không bay đi khi nhắm một hướng đã xác định, lại bay nhanh.

Hướng này lại là Dược gia. Một trong các thành phố trực thuộc Dược thành.

Đan thành của Dược gia trên không mảnh đất, hắn là Vũ Thiên liền dừng chân tại đây. Nơi đô thị đông tu nguyên giả sinh sống, một rừng nhà ở.

Dân giả chỉ là số ít tại Đan thành, hắn lại mở rộng tầm nhìn, trong thấy mọi thứ góc ngách một vùng rộng lớn xung quanh Đan thành. Tại nơi một đám đông, tập trung nhiều người, Vũ Thiên cũng đã đứng lẫn trong này, hắn chen vào trong, đã thấy một đám người, là tu nguyên giả chỗ khu đất rộng đang đi đứng loanh quanh với một cái lò cũng thiêu đốt như vậy.

Khoảng trên chín mươi người, duy một người đứng chính giữa là đang nhìn, khoanh tay, mặt trông rất nghiêm khắc, cạnh còn có một tấm bảng ghi chữ.

“Điểm thí luyện dược”.

Như đọc ra trong đầu Vũ Thiên, hắn về mặt mang chút suy nghĩ, liền nói lớn trong đám người chen nhau này.

- Tôi có thể tham gia không!

- Luyện chế thuốc, ngươi có thể sao, dược không!

Nhìn mặt Vũ Thiên chỗ đám đông. Trung niên tu nguyên giả đang trông coi điểm thí luyện dược này, Dược Sầu Vũ đã neho mắt nhỏ với hắn.

- Dược! Tôi chế dược!

Vũ Thiên đi vào bên trong nơi thí luyện dược, hắn chen vào một góc chỗ chín mươi người không để ý tới hắn mà vẫn đang tiếp tục hoàn thành việc thí luyện dược của mình. Hắn dứt câu trong cái khẽ gật đầu, im lặng nhìn hắn của Dược Sầu Vũ.

Lại nhìn tới khúc gỗ khắc chữ khi này đã nhìn sơ qua:

“Hoàn thành bào chế một viên tam phẩm dược, tứ phẩm dược, nén dược lực cho hai viên thuốc”.

“Như vậy là thông qua”.

Hắn lại ngừng lại, nghiêm túc sắc mặt, ngón tay đeo nhẫn nâng lên lại lắc một cái, liền đó, cái lư hương xuất hiện trước mặt, hỏa nguyên lực từ ngón tay hắn liền phủ lấy.

Thiêu đốt cùng thảo dược được vút vào, mùi dược liệu bay khắp nơi từ khi hắn chưa tới. Dược Sầu Vũ mắt đang mở to nhìn hắn mà không chớp mắt, nam thanh niên vừa đi tới tham gia thí luyện dược này, bất ngờ hiện rõ với khả năng luyện dược của Vũ Thiên.

Vài canh giờ trôi qua, từ lư hương, hai viên thuốc đã xuất hiện trước mắt của những ai đứng xem. Vũ Thiên lại há miệng, chưa kịp nói, Dược Sầu Vũ đã cướp lời, chặn cổ họng hắn lại:

- Ngươi đã hoàn thành, coi như thông qua!

Khi cảm nhận được nguyên khí đang xung động, liền thấy hai viên thuốc đã bay tới mình, hắn liền thu lấy, cất đi nhanh chóng. Nhưng lại ném cho Vũ Thiên một tờ giấy tới trước mặt hắn, đang nhìn với vẻ mặt không mấy vừa lòng.

Nhưng liền bỏ qua mà gật đầu với Dược Sầu Vũ hướng trên không trung, cũng bay đi, với những tu nguyên giả đang nhìn theo hay là của những tu

nguyên giả đang tham gia luyện được chưa kịp hoàn thành, có chút kinh nghi nhìn hấn rồi đi rồi thôi.

- Sao mà nhiều thế!

Lại mắng một câu, trong khi đã ngừng bay, dừng lại thỉnh không bầu trời chỗ nào đó, hấn lại tự nói một mình:

- Được thành hay là bỏ qua vậy, không tham gia nữa!

Vũ Thiên trầm ngâm như thế, khi xem tờ giấy Được Sầu Vỹ đã ném cho.

- Lỡ tới rồi, xem thế nào đã!

Chớp nhoáng thân, đã từ chỗ đám mây rớt thẳng xuống mặt đất trong đô thành xa hoa rộng lớn. Được thành, một góc trong thành phố. Tại cung đường vắng vẻ, Vũ Thiên đang lặng lẽ bước, quần áo lại đang tung bay, mở rộng tầm nhìn, hấn nhanh chóng tìm được địa điểm cần tới của mình.

Chỗ này lại khá vắng, không đông người, đa số là tu nguyên giả. Ánh mắt thu vào chỉ còn khoảng hai mươi tu nguyên giả đang luyện được chỗ đất trống vắng nhà ở này.

Hấn lại đi vào đưa ra tám thẻ cho vị tu nguyên giả đang chấp tay cạnh tấm bảng thí luyện được, vẻ mặt khá nghiêm vì chủ sự điểm thí luyện này. Trung niên tu nguyên giả này tên là Được Lân.

Vũ Thiên đi tới lại chọn lấy một góc khuất, cách một khoảng với những tu nguyên giả cũng đang luyện được khác mà hấn liền bắt đầu luyện được.

Vũ Thiên cũng không bị chú ý tại chỗ này, không ít người xem. Hấn lại lấy ra lư hương, ném được liệu vào khi đã nhớ lại những từ ghi trong tờ giấy Được Sầu Vỹ đưa cho.

Tiếp tục luyện được, lần này khó hơn với hấn khi mà phải bào chế được lục phẩm được, rất khó với Vũ Thiên, nhưng không phải là không thể với hấn, vì hấn cũng đã từng bào chế lục phẩm được khi ở trong chỗ ở của Hội Thuyền Phái.

Mất tận chục canh giờ, Vũ Thiên mới hoàn thành cùng lúc với những tu nguyên giả cũng đang bào chế thuốc hoàn thành chỗ này.

Chỉ một viên lục phẩm được cùng nén nguyên lực thì đã xong phần thí luyện chỗ này, khi đưa viên thuốc cho Được Lân lại đưa cho hấn một Túi Trữ Vật rồi khoác tay nói hết câu:

- Xong rồi! Phần thí luyện được này đã hết, chỉ dừng tại Lục phẩm được, nhận phần thưởng, các người có thể đi!

Trung niên Được Lân lại nhìn những tu nguyên giả đang bào chế thuốc chưa xong khi đã đưa Túi Trữ Vật cho Vũ Thiên cùng một vài người khác.

Hấn nhận lấy Túi Trữ Vật chưa xem qua, trên mặt giữ nguyên vẻ kinh ngạc, không hỏi rõ thêm mà liền hướng lên trên không, bay đi nhanh chóng, nhưng lại bất chợt dừng tại một nơi khác trong Được thành này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên được* tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Giá D. Riêng

- Thiên ca! Huỳnh tính làm gì vậy!

Từ chỗ cạnh áo đang bung tỏa của Vũ Thiên, Tiểu Bạch đã ló đầu ra, hỏi hấn, vẻ mặt ngái ngủ vẫn giữ nguyên, Xà Xà lại nói:

- Nơi này là chỗ nào Thiên ca!

Vẫn như cũ, Vũ Thiên cúi đầu, nhìn hai đứa, nhỏ giọng trả lời khi hấn đang đi vào một tòa nhà như một dinh thự, nhiều tầng chỗ này, hơi nhìn tấm bảng ghi tên “D. Riêng”, một chữ phía sau chữ “D.”, “Giá”:

- Vào đây để đấu giá!

Hấn có chút ngạc nhiên với những chữ ghi trên, nhưng lại tỏ vẻ mặt kinh ngạc với tòa nhà hùng vĩ, xây dựng kiên cố, hoành tráng này.

Đi vào trong, có đèn chiếu sáng nên không tối tăm, đi chung với Vũ Thiên đi vào, cũng có nhiều người khác. Vài giọng nói, nói chuyện với nhau:

- Lần này đấu giá không biết sẽ ra sao!

- Có nhiều vật phẩm quý không ta!

- Lần này ta chỉ tới xem!

Thấp giọng lúc to thì lại lúc nhỏ, không ai giống ai, cứ thế nói, nhưng tất cả bọn họ đều đi vào trong.

Trung tâm thương mại chính là nơi này “Giá D. Riêng”. Có rất nhiều tầng, Vũ Thiên đẩy cửa kính vào đi trong tầng một, những mặt hàng được bày bán rất nhiều, hần lại đi lên lầu hai bằng thang máy, dẫn hần lên tầng tám rất rộng, những hàng ghế ngồi đã đông người.

Hần liền chọn lấy một chỗ bên trong như một hội trường nơi tầng tám trung tâm thương mại “Giá D. Riêng”. Chỗ hần ngồi gần tấm kính dày có thể nhìn ra ngoài, ngó xuống dưới từ trên cao.

Nhìn ra một lần, bầu trời đã tối đen, Vũ Thiên lại thôi, nhìn tới bức đứng lát gạch đang chuẩn bị có người từ phía sau cánh cửa đã đi ra một người.

Là một vị trung niên đã giới thiệu chính mình:

- Các vị lần này Được gia lại tổ chức đấu giá tại rất nhiều nơi, nơi này do Được Lâm ta dẫn dắt tại chỗ đấu giá này!

Hai tay nâng lên trước, hơi khom lưng hướng trước mặt, đám khách đang nhìn hần đang chào hỏi. Lại ho nhẹ một tiếng, trung niên Được Lâm liền lên tiếng khi đã nhìn quanh lần lượt, nghe thấy sự ồn ào từng chỗ đám khách lạ đang tham gia, bàn tán một chút.

- Tại nơi đấu giá này, các vị có thể tự do mang vật phẩm của mình ra đấu giá. Tôi sẽ là người trung gian giúp các vị ra giá!

- Ai muốn đưa ra vật phẩm đấu giá có thể ra phía sau tôi đăng ký đấu giá!

Được Lâm lại thêm nhiều nếp nhăn trên mặt, chỉ tay ra phía sau, lại nói lớn, không mấy chú tâm tới những lời bàn tán chỗ đám đông.

Vũ Thiên lại sờ cảm nhìn Được Lâm vừa dứt lời lại không chút do dự, vẫn ngồi tại chỗ, lấy ngón tay sờ lấy chiếc nhẫn khế vuốt vài cái. Trầm ngâm nhìn quanh những chỗ ngồi, những vị khách lạ hần không biết. Đã thấy có rất nhiều vị khách đã rời khỏi ghế, theo hướng chỉ tay của Được Lâm mà đi vào, bọn họ đang đi đăng ký đấu giá vật phẩm của mình.

Vũ Thiên cũng đã đi theo ngay sau đó, bước chân của hần hơi nặng đi vào bên trong đông người, đã đứng quanh trong đây, đã chập kín người.

- Đông như vậy, đấu giá tới mấy ngày liền quá!

Hần lăm bầm như vậy khi thấy có quá nhiều tu nguyên giả đang đăng ký vật phẩm đấu giá của mình mang ra.

Đứng tại chỗ hồi lâu, đám tu nguyên giả trong này đã liền giảm bớt, Vũ Thiên mới đăng ký vật phẩm của mình. Tại một chỗ trống chỗ một nhân viên đang đứng trông là một nữ nhân viên xinh đẹp.

Hần chưa lấy ra vật phẩm của mình, vẫn mãi nhìn chỗ này lại đi tới gần nữ nhân viên.

- Đông người đăng ký, làm sao đấu giá hết cho được!

Cười nhẹ với Vũ Thiên, nữ nhân viên xinh đẹp nơi đây lại trả lời hần:

- Không có, vật phẩm đấu giá sẽ được sàng lọc, cái nào thật giá trị mới được đưa ra đấu giá trước mọi người!

- Anh tính đăng ký vật phẩm nào!

Nữ nhân viên xinh đẹp lại hỏi hần đã gạt đầu, có chút ngại với cách gọi lạ tai của cô ta, bất chợt Tiểu Bạch đã lộ đầu ra nhìn cô gái:

- Đệ thấy tỷ rất xinh đẹp, ca ngốc của đệ rất ngốc!

Nét mặt kinh ngạc của nữ nhân viên đã cười ngạc nhiên, bàn tay ngọc ngà lại che miệng nhỏ xinh không biết phải làm thế nào.

Với Tiểu Bạch đã trốn lại vào trong quần áo hần nhưng lại chuyển sang kinh sợ khi thấy Xà Xà nhô đầu ra, liền hét toáng lên khiến người ta chú ý tới nhìn sang một lần đầy nghi hoặc mà thôi.

Vũ Thiên đã lại trấn an cô gái khi Xà Xà cũng đã núp mắt tiêu trong quần áo hần:

- Không có chi cô đừng để ý!

Hần liền lấy vật phẩm đấu giá của mình ra, chỉ toàn là thuốc và thuốc cùng thảo dược và những loại trái cây.

Mười thứ tất cả hần để lên bàn nhìn cô gái là nữ nhân viên chỗ này mà gạt đầu nói tiếp:

- Đây là những thứ ta muốn đăng ký!

Vũ Thiên không chút để ý về mặt kinh nghi lẫn bị hù cho sợ của nữ nhân viên mà tiếp tục tự hân giới thiệu mười thứ vật phẩm đăng ký đấu giá của mình gồm thuốc, dược liệu là cây thuốc và trái cây, hân đã luyện chế và thu hoạch ở chỗ ở của mình trong hội.

Hai viên thuốc ngũ phẩm, Hoàng Thương cùng Hưởng Hoàng, một viên thuốc lục phẩm La Bàn, hai cây Linh Chu, năm trái gồm Mận, Dứa, Chanh, Xoài, Ổi đều là thượng phẩm trái cây.

Lấy tay che miệng, mắt như đã tròn xoe nhìn hân không rời mắt, nữ nhân viên xinh đẹp này đã á khẩu một lúc khi nghe thấy hân giới thiệu mấy thứ vật phẩm đấu giá của Vũ Thiên vừa đưa ra.

Vũ Thiên cũng không hay biết mười thứ vật phẩm đấu giá của hân có được lên kệ hay không. Đã tỉnh lại mà nhìn Vũ Thiên gật đầu, có chút cười gượng với hân, hoàn thành thủ tục đăng ký, liền đưa cho hân một tờ giấy đã ghi đầy đủ rõ ràng rồi liền xếp từng vật phẩm lên khay sắt, Vũ Thiên lại chỉ biết nhìn cô gái đang bận rộn với những mặt hàng của hân mà rời khỏi chỗ này khi né tránh những người khác đang mang vật phẩm đấu giá.

Ra lại hàng ghế ngồi mà không hỏi thêm. Nơi những dãy ghế ngồi, những chỗ trống đã được lấp đầy bởi những dân giả hay tu nguyên giả từ bên trong trung tâm đi vào.

Vũ Thiên nhìn chỗ mình vừa ngồi đã bị ngồi mất, vẻ mặt liền chút bối ngỡ, hơi lắc đầu mà nhìn nhanh rồi đi gấp tới một chỗ còn trống để giữ ghế.

Dược Lâm lúc này đã trịnh trọng nhìn hết một lượt, hàng ghế quét nhanh mới lên giọng nói lớn khi đã hội ý với một vài người đi từ trong ra.

- Được rồi các vị lần này đấu giá tại đây, chỉ có hai mươi vật phẩm, khoảng giá trị được sàng lọc trong vật phẩm, thứ các vị đã đăng ký.

- Ta xin tuyên bố đấu giá được bắt đầu!

Một tiếng hét lớn, xoay người lại nhìn cánh cửa chính giữa đang đi ra một cô người mẫu cao ráo trên đôi tay đang bâng khay tròn vài trắng mà đi tới cạnh Dược Lâm.

- Vật phẩm thứ nhất chính là một bộ y phục của nam nhân!

Dược Lâm cảm tờ giấy đã được nữ người mẫu cao nghều nghều đưa cho liền nhìn sơ, nhớ lâu mà giới thiệu:

- Tên nó là Jin, chất liệu khôi che, các vị có thể quan sát, số lượng của nó chỉ có một cái duy nhất được đấu giá tại đây, sẽ không có cái thứ hai!

Liền kéo tám vài trắng, để lộ bộ sắc phục đen tuyền pha chút sắc xám, đính thêm nhiều màu khác nhau trông cực tinh tế hút ánh nhìn.

- Giá khởi điểm, hai trăm nguyên thạch, tăng giá không được ít hơn một trăm nguyên thạch!

Dược Lâm liền đưa ra cái giá để đấu giá, đã liền có người ra giá ngay sau đó.

- Bốn trăm nguyên thạch!

- Một triệu nguyên thạch, cảm ai ra giá tiếp!

Giọng nói vừa ra giá khẽ run, khi cái giá một triệu nguyên thạch được đưa ra từ chính Vũ Thiên còn thêm hăm dọa cảm người ra giá tiếp, rất khó lọt lỗ tai, nhưng lúc này tất cả đều im lặng, không ai ra giá thêm trong cái chốt giá liền đó của Dược Lâm.

- Một triệu nguyên thạch thuộc về cậu!

Vật phẩm thứ nhất do Vũ Thiên đấu giá được liền tới tay hân, cùng với đó là nguyên thạch, được đưa cho nữ người mẫu đang bưng khay vật phẩm liền lui lại vào bên trong khi một nữ người mẫu khác thay thế cô ấy.

- Vật phẩm thứ hai là một kiện binh khí. Đây là Thương Dao một cặp. Công kích ở cự ly gần, rất khó sử dụng.

Dược Lâm lại giới thiệu vật phẩm thứ hai, rất ngắn gọn nhưng lại giới thiệu rõ vật phẩm thứ hai, chỉ vài phút sau đó đã nhanh chóng có người ra giá với cái giá lên tới tám trăm nguyên thạch là ngừng, để vật phẩm thứ ba lên khay.

Là một dụng cụ để trong nhà, theo lời giới thiệu của Dược Lâm thì là một bộ bàn ghế, một cái bàn và sáu cái ghế, được làm hoàn toàn bằng gỗ sưa đất nguyên thạch với giá khởi điểm là năm trăm nguyên thạch và được mua với giá đấu là một triệu năm trăm nguyên thạch.

- Như vậy là ba vật phẩm đầu tiên đã được đấu giá xong!

- Vật phẩm thứ tư là một viên thuốc ngũ phẩm Hoàng Thương, giá khởi điểm một triệu nguyên thạch, bắt đầu ra giá.

Nói không ngừng nghỉ, như muốn toét cả miệng, Dược Lâm giọng vẫn kêu to, giá một triệu hai liền được đưa ra nhưng lại ngừng ở một triệu năm trăm nguyên thạch.

Vũ Thiên ngồi nơi hàng ghế khách đang xem, hân đã tặc lưỡi mình, tiếc nuối với cái giá quá rẻ, nhưng hân cũng chỉ ngồi im xem tiếp vật phẩm thứ năm là

một cục đá, được Dược Lâm gọi là đá quang tỏa sáng, không nói rõ công dụng, mà liền đưa ra giá khởi điểm.

- Tám trăm nguyên thạch!

- Hai triệu nguyên thạch ta lấy nó!

Một cái giá cao ngất ngưỡng được đưa ra trong giọng chót giá của Dược Lâm có chút ngớ ngẩn đầu óc.

Hắn Dược Lâm lại kéo tấm vải che chắn vật phẩm thứ sáu đầu giá ra là một khúc gỗ chạm khắc hình nhân được nhìn thấy trên khay, trong ánh mắt lộ đầy nghi hoặc nơi đây, đưa ra giá khởi điểm là một trăm nguyên thạch, với một cái giá không cao năm trăm nguyên thạch liền được một dân giả mua lấy.

Vũ Thiên nhìn ra được khúc gỗ hình nhân này dường như là để hại người nhưng như vậy cũng không thể xen vào.

Hắn lại vênh tai lên nghe vật phẩm thứ bảy xuất hiện, nơi Dược Lâm đã giới thiệu:

- Hoa của cây Xuân Anh là vật phẩm thứ bảy, giá khởi điểm hai trăm nguyên thạch tất cả mọi người có thể ra giá!

- Năm trăm nguyên thạch là hết giá rồi!

Một dân giả nơi này ra giá khẽ nói chế giễu, nên không thấy ai ra cái giá tiếp hắn liền đầu giá được. Vật phẩm thứ tám liền được mang ra, chính là một viên thuốc ngũ phẩm tiếp theo, Hường Hoang, lại là viên thuốc của Vũ Thiên được mang ra đầu giá.

- Giá khởi điểm một triệu nguyên thạch!

Và được hết giá một triệu bốn trăm nguyên thạch đã giảm đi một trăm nguyên thạch với viên Hoàng Tương. Vật phẩm thứ chín lại được Dược Lâm giới thiệu:

- Đây là một gốc cây, tên của nó là Niên Gán có thể nó rất khác lạ với các vị, công dụng thì ta cũng không rõ, đợi các vị tìm hiểu vậy, giá khởi điểm một triệu nguyên thạch!

- Hai triệu nguyên thạch ta thu nó!

Vũ Thiên liền sáng mắt lên, hắn hứng thú với gốc cây này mà liền ra giá còn có chút nhấc nhờ những người đang trong đây có thể ra giá, liền một cái giá khác đã được sừng lên:

- Hai triệu năm trăm nguyên thạch!

- Ba triệu nguyên thạch!

Hắn không tiếc mà nâng cái giá lên nữa đã tận bốn triệu nguyên thạch hắn liền thu lấy gốc cây Niên Gán này, khi những người vừa ra giá nhỏ giọt đã từ bỏ đầu giá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Tiệc Trà Nghệ Gia

Vật phẩm lần này lại tới tay hắn, Dược Lâm lại tiếp tục giới thiệu vật phẩm thứ mười lần này là:

- Một ít rong rêu lấy từ biển sâu, rất khó mà có được đó, giá khởi điểm là tám trăm nguyên thạch!

Trong ánh mắt nhìn như muốn mở to hết cỡ nơi khóe mắt của những vị khách nơi đây đều hiện rõ chút lạ lẫm, ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt một chút mới bắt đầu có người ra giá, liền được một tu nguyên giả lạ mặt đầu giá được, với cái giá là một triệu chín trăm nguyên thạch.

Dược Lâm lại khẽ gật đầu, nét cười hiện rõ trên mặt, đã tỏ rõ vẻ bất ngờ khi đã nói một vài câu gì đó với cô gái vừa mang khay vật phẩm khác ra, liền nói lớn:

- Vật phẩm thứ mười một đã bị hủy nên vật phẩm này được đầu giá sẽ là thứ mười hai!

- Vật phẩm thứ mười hai chính là hai cây Linh Chu. Giá khởi điểm là hai triệu nguyên thạch mỗi cây.

- Đắt quá vậy. Không phải gộp chung sao!

- Đấu giá chung mà!

Những giọng la hét đã vang lên ngay sau đó, có lẽ là không chấp nhận hay là bất ngờ với vật phẩm đấu giá lần này bị tách riêng ra.

Rất nhiều vị khách đều há miệng, rồi lại nhiều người lại ngậm lại, đôi mắt xoăn lại chút ít, vẻ khó tin, ẩn hiện ra mặt, có thể đã bất ngờ với cái giá của hai cây này, có chút khác nữa là đấu giá từng gốc.

- Bốn triệu nguyên thạch!

Liền lập tức có tu nguyên giả ra giá nhưng liền bị một cái giá khác cao hơn chèn ép, cho đến khi vật phẩm thứ mười hai ngừng lại ở cái giá là mười triệu nguyên thạch, Dược Lâm liền nói lớn:

- Hai cây Linh Chu đã được bán với giá là hai mươi tư triệu nguyên thạch!

Liền khiến vị tu nguyên giả vừa ra giá có chút mừng xen chút bất ngờ nhưng lại không hỏi như đã đồng ý với cái giá vừa nêu. Dược Lâm lại khẽ nhìn vị khách này một lần rồi lại tiếp tục giới thiệu vật phẩm tiếp theo sẽ được đấu giá:

- Lần này vật phẩm đấu giá tiếp theo. Chính là một bức tượng, bức tượng này chính là Dược Hoàng đại nhân. Giá khởi điểm của bức tượng là năm triệu nguyên thạch.

Một cái giá cất cổ và cao nhất từ lúc bắt đầu đấu giá tới lúc này khiến cho ai nấy cũng phải tắc lưỡi, ngậm miệng, nuốt lấy nước bọt của mình lại. Với cái giá cao ngất ngưỡng năm triệu nguyên thạch liền được một người thu lấy.

Vũ Thiên ngồi ngay chiếc ghế như mất đi linh hồn, khi nghe thấy cái giá vừa được ra và cũng đã ngừng đấu giá tiếp, hần thật sự cảm nín, rét run với cái giá cao ngất ngưỡng này.

Dược Lâm lại nhìn kỹ vị khách vừa ra giá mua lấy bức tượng Dược Hoàng, lại không nói gì thêm mà liền khoác tay định nói tiếp nhưng liền ngừng lại nói một câu khá ngắn gọn:

- Ta có chút chuyện bên trong, các vị đợi ta giây lát, xin cảm ơn!

Liền xoay người lại đi vào phía sau cánh cửa, để lại khoảng trống không người, mới vừa đứng đây. Trong sự ồn ào của những vị khách ngồi đây, liền sau đó rất vang.

Vài phút trôi qua. Dược Lâm liền đi ra lại cùng một cô người mẫu theo sau, lại nói lớn:

- Các vị, xin thứ lỗi vì vài phút bận khi này!

- Ta xin tiếp tục buổi đấu giá, vật phẩm đấu giá tiếp theo sẽ là một trang sức đeo tay, nó là một chiếc nhẫn, có thể, các vị tu nguyên giả nơi đây đã quá biết rõ thứ này. Đây là một giới chỉ chứa đồ vật, rất tiện lợi!

Liền tục một tràng dài từ ngữ được nói ra, Vũ Thiên đang ngồi nghe liền sờ lấy chiếc nhẫn mình đang đeo, hần lúc đầu không có ý định đấu giá lần này.

Dược Lâm đã ra giá khởi điểm, năm trăm nguyên thạch cùng với đó là im lặng đợi sự ra giá, đang tăng lên một cách rất chậm, rồi ngừng lại với cái giá chín trăm nguyên thạch.

- Lần đấu giá thứ mười sáu này, là một bộ ly thủy tinh gồm ba cặp là sáu cái tất cả, giá khởi điểm một trăm nguyên thạch.

Có chút khó nghe với vật phẩm thứ mười sáu này nhưng lại không ai chú ý đồng mà là kìm nén lại như từ bọn họ, rất ít người ra giá, cái giá ngừng lại ở khoảng ba trăm nguyên thạch, không tăng thêm chút nào. Dược Lâm liền bỏ qua vật phẩm đấu giá này khi đã nhìn tới người mua, lại hít một hơi sâu, khẽ nghiêng đầu, nhìn phía sau một cô người mẫu khác đã đi ra, giọng nói liền được cất lên:

- Thứ mười bảy đấu giá chính là một loại gạo, nhưng đây không phải là những loại gạo bình thường mà chúng ta hay ăn mà nó là một loại gạo cực đặc biệt. Gạo lúc chính là tên của nó. Giá khởi điểm một triệu nguyên thạch.

Ai nấy đều tròn mắt, không nghĩ nó lại mắc như vậy, người đấu giá cũng rất nhiều, cái giá liền được đẩy lên ba triệu nguyên thạch cho số lượng chỉ có một ký gạo lúc này.

Ba triệu hai trăm nguyên thạch liền ngừng lại mà không tăng thêm. Nhưng Dược Lâm hơi chút tiếc nuối với cái giá không được cao với mình. Khẽ lắc tay, vẻ mặt cũng nghiêm lại, giọng nói lớn, cho vật phẩm thứ mười tám đã ra đi.

Vật phẩm thứ mười tám dần xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người nơi đây.

- Đây là năm loại trái cây Mận, Dứa, Chanh, Xoài, Ổi. Chúng đều là thượng phẩm trái cây, rất công dụng. Giá khởi điểm, hai mươi triệu nguyên thạch mỗi lần ra giá không được ít hơn bốn triệu nguyên thạch.

Câm lặng. Đó là lúc này, tình trạng của bên trong phòng đấu giá này, một hồi lâu mới có người ra giá cũng như trong ánh mắt tinh anh của rất nhiều người. Bốn mươi triệu nguyên thạch là cái giá được đưa ra nhưng liền dừng lại ở cái giá một trăm triệu nguyên thạch sau một hồi nâng giá.

Lấy tay lau trán, Vũ Thiên đơ nét mặt, Dược Lâm như đã đoán được nên vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng cô người mẫu thì đang bước đi trong run cầm cập.

Lại không để ý sự ồn ào hay ánh mắt nhìn người vừa ra giá. Dược Lâm lại tiếp tục với vật phẩm thứ mười chín, lại nói lớn:

- Vật phẩm tiếp theo này lại là một viên thuốc lục phẩm La Ban, tôi không giới thiệu nhiều, như các vị cũng đã biết lục phẩm dược như thế nào!
- Giá khởi điểm, mười triệu nguyên thạch!

Chỉ vọn vẹn mười triệu nguyên thạch với giá khởi điểm dược nêu ra, Vũ Thiên lại lắng tai nghe, giá được nâng lên với viên thuốc của hắn, giá lại ngừng lại ở năm mươi triệu nguyên thạch. Dược Lâm lại thở hắt một hơi, có chút mừng rỡ trên mặt mà chột giá gấp:

- Vật phẩm cuối cùng được đấu giá lần này, chính là một giọt Nghịch Thiên Tuyền!

Lật tấm khăn đang che ra, liền lộ ra giọt Nghịch Thiên Tuyền cầm trên tay Dược Lâm liền cười nói:

- Đây là Nghịch Thiên Tuyền Kim. Giá khởi điểm mười triệu nguyên thạch.

Vũ Thiên liền chút giật mình lăm lăm như đang nằm mơ, lăm chút không hiểu với những giọt Nghịch Thiên Tuyền. Nhưng hắn đã liền ra giá cùng với những tu nguyên giả khác. Cái giá cuối cùng hắn đưa ra là chín mươi triệu nguyên thạch liền đấu giá được Nghịch Thiên Tuyền Kim vào tay, bất ngờ với mình. Dược Lâm liền nhìn Vũ Thiên như đề nhớ mặt thật kỹ, bỏ qua hắn, Dược Lâm trình trọng nơi bục đài tuyên bố buổi đấu giá kết thúc, sự ồn ào, âm thanh hỗn loạn, đang ở trong khán phòng.

Vũ Thiên liền rời khỏi ghế, từ chỗ vừa ngồi bên trong hội trường náo nhiệt đi vào bên trong khán phòng đã đăng ký vật phẩm đấu giá thu lấy nguyên thạch từ vật phẩm đã đăng ký đấu giá của hắn.

Không ở lại đây lâu, hắn liền đi khỏi nơi này. Ngay cả Dược Thành cũng không qua đêm, liền bay mà rời khỏi Dược gia tất cả thành phố.

Nằm trên tầng băng, Vũ Thiên lại ngủ một giấc, không hề kiểm kê vật phẩm đấu giá. Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa nó lại choàng vai nhau mà ngắm trăng sáng cùng những ngôi sao quá là nhỏ đối với khoảng cách từ chúng nhìn tới. Tàn băng trôi trên bầu trời lại trôi tới Nghệ gia mà bay tới, không chậm

Can thành trực thuộc Nghệ thành của Nghệ gia.

Tiếng nhạc đang vang vọng khắp nơi, những tiếng cười, hò reo in ỏi từ nơi thành phố Can thành vọng lên thính không như traten traten âm thanh tra tấn vành tai xuyên vào màng nhĩ đến nhức óc hắn. Hắn đang đứng giữa thính không.

Thở hắt ra một hơi, tàn băng trôi đã vỡ vụn, hắn lại mở rộng tầm nhìn, xuyên thấu ánh mắt, nhìn xuống dưới thành phố, im lặng chốc lát, cùng Xà Xà, Tiểu Bạch đứng cạnh.

Một góc đường, nhỏ hẹp thành phố, Vũ Thiên nhẹ nhàng bước đi nơi đây, hắn như thấy rõ từng góc ngách, hẻm nhỏ trong toàn thành nên đi không bị lạc. Thả tay Tiểu Bạch ra, xem lấy tờ giấy:

- Tiệc trà Nghệ gia. Tại Nghệ Lung Linh nhà của cô ấy.

Tìm kiếm chính là lúc này, Vũ Thiên mở rộng sự nghe thấy, hắn lại quan sát những nơi đông người tụ tập, bước chân vẫn không ngừng lại. Nhưng Tiểu Bạch, Xà Xà đã than, vẻ mặt nhỏ nhắn, cùng thêm xinh, bé trai, bé gái:

- Thiên ca, đệ mới chân quá!

- Xà Xà cũng vậy!

“Qua vài con đường nữa là tới rồi”

Hắn khẽ nhìn hai đứa thêm yêu, liền nói như vậy, Xà Xà, Tiểu Bạch lại không mấy đồng ý, khi về mặt đã liền nhăn lại, nhìn quanh đường phố náo nhiệt, va chạm không phải một vài ánh mắt mà là rất nhiều ánh mắt đang nhìn trộm hai đứa bé, đôi mắt linh linh của mỗi người hiện rõ.

Vũ Thiên đã đi tới trước một căn biệt thự rộng lớn có cánh cổng to bao quanh liền đứng lại, nói vài câu với người gác cửa, đưa ra một tấm thẻ trong tay cầm, mà soi vào tờ giấy của nam bảo vệ nơi này, một lúc tìm mới trả lại cho Vũ Thiên, mời hắn vào.

Không để ý ánh mắt của nam nam bảo vệ gác cổng nơi này, đang nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà mà Vũ Thiên liền nắm tay hai đứa đang cười mím dặt vào bên trong tòa biệt thự nguy nga, tráng lệ, rộng lớn này.

Bên trong tòa biệt thự hai bên hàng cây rộng mở, đón chào mấy người những tiếng vào. Tiếng nhạc từ bên trong phát ra, giọng hát của một cô gái trong trẻo mà bắt tai. Từ phía trong, thấp thoáng bóng dáng một lão trung niên đi ra hướng Vũ Thiên đi tới, cười nói với hắn:

- Tiểu hữu, từ Hội Thuyền Phái sao!

Vũ Thiên mang chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng gạt nhẹ đầu, chưa trả lời đã nghe thấy giọng của lão trung niên mừng rỡ tỏ vẻ nói nhanh:

- Đi theo ta vào trong!

Không tiện nắm lấy tay Vũ Thiên khi hắn đang nắm tay hai đứa bé, hắn ngạc nhiên chút ít, theo sau vị trung niên này đang nói với hắn, chỉ là hỏi dò, mặc ảnh nhìn mang lẫn bất ngờ nơi những người khác đang đi vào khá nhiều.

Vũ Thiên lại khác, trong lòng đang mang theo một cổ kỳ lạ, hắn đang khó xử trong đầu, không biết phải ứng xử như thế nào, ở nơi này đang đi vào bên trong.

Tiệc từng đang mở, tiếng nhạc linh đình, âm vang. Bất chợt vị trung niên đang dắt đường cho Vũ Thiên khẽ lên tiếng:

- Tiểu hữu chắc cậu mới tới, không biết đây là nơi ở của Nghệ Lung Linh nữ chủ nhân!

“Nghệ Lung Linh” Vũ Thiên há miệng nói nhỏ ba chữ bất ngờ, trong đầu hắn lại hiện lên ba chữ “Nghệ Lung Sinh” đã ghi trong tờ giấy, lại nói lớn lên khiến vị trung niên liền đính chính lại lần nữa:

- Nghệ Lung Linh, cậu lại đọc sai rồi!

Khẽ nói vậy, nhưng cũng không tỏ vẻ bất mãn với hắn, Vũ Thiên lại chớp mắt một cái liền hiểu ra vấn đề, hắn lại bỏ qua, lại khẽ hỏi vị trung niên khi đi theo sau:

- Có thể cho ta biết tên lão không, tiểu hữu đây tên Vũ Thiên. Đây là Xà Xà, Tiểu Bạch hai đứa nó còn nhỏ!

Cười lớn nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà đang tròn xoe mắt nhìn mình mà có chút cười mà vị trung niên liền gạt đầu với Vũ Thiên, tự giới thiệu mình với hắn:

- Tôi tên Nghệ Nô, năm nay nữa là năm mươi có hơn, nhưng, trong lão như vậy thôi, chứ tuổi thật thì chưa chắc!

Vũ Thiên hơi cười, hắn cũng không tính hỏi kỹ chuyện tuổi tác của Nghệ Nô này, Tiểu Bạch đã hỏi:

- Nô thúc, chỗ này có chỗ nào cho Tiểu Bạch chơi không!

Khẽ gạt mình, bất ngờ với Tiểu Bạch, Nghệ Nô hơi do dự rồi lại lắc đầu hơi chút lo ngại với Tiểu Bạch:

- Nơi này không có chỗ nào cho cháu chơi cả!

- Vậy sao, nếu vậy thì Tiểu Bạch chắc sẽ buồn!

Nó liền phì miệng, chu lên, mặt lại nhăn như khi ăn ớt nhìn Nghệ Nô đang có chút khó xử với nó. Vũ Thiên đã néo tai nhẹ một cái Tiểu Bạch, không để ý thấy vẻ mặt của nó, liền hỏi Nghệ Nô đã dẫn hắn vòng qua một căn biệt thự hướng tới một tòa nhà cao khác đang dần ẩn hiện phía xa, trông thấy mà đi tới:

- Nô thúc, tiệc trà đang tổ chức ở nơi nào!

- Ở đó nữ chủ nhân cũng đang đợi cậu!

Nghệ Nô liền gạt đầu với câu hỏi của hắn, chỉ tay tới tòa nhà cao phía xa nói với Vũ Thiên một câu đầy bất ngờ với hắn, ngạc nhiên hiện hẳn trên mặt, nói lớn với vẻ mặt khó hiểu:

- Đợi ta làm gì!

Hắn không rõ lắm, nữ chủ nhân mà Nghệ Nô nói, chắc là Nghệ Lung Linh hắn đã nghe vừa nãy, nhưng đợi hắn tới để gặp thì có chút khó hiểu, không biết có chuyện gì. Vũ Thiên lại theo sau Nghệ Nô đã đi tới tòa nhà cao dần hiện ra, vắng vẻ người bên ngoài đi vào, bên trong lại đông người tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Nghệ Lung Linh

Bên trong tòa nhà được xây dựng lộng lẫy, sang trọng không kém phần tinh tế, bắt mắt. Vũ Thiên giữ chặt tay Tiểu Bạch, Xà Xà cùng Nghệ Nô đã đặt chân vào, trong rất nhiều những đám đông nhìn tới.

Vỡ òa, khóc nhỏ thay lẫn cười lớn, âm vang tiếng nói lúc này.

- Chuyện gì vậy. Ta có làm sao, sao!

Vũ Thiên lấp bắp miệng nói nhỏ, giữ chặt lấy tay Tiểu Bạch, Xà Xà đến hơi đỏ cổ tay chúng, cũng đang run mạnh mà nép chặt vào hai bên chân hần, hai đứa nó không dám hé môi hay nửa miệng mà ngậm chặt lại.

- Lung Linh! Ngươi có con rồi sao!

- Chuyện này là không thể!

- Không phải tu nguyên giả!

- Cũng đẹp trai đấy!

- Bạn trai của cô sao!

Rất nhiều câu hỏi hướng tới cô gái Nghệ Lung Linh, chỉ số ít lọt vào tai Vũ Thiên, kể cạnh đi cùng là Nghệ Nô cười khó xử, không thể lên tiếng nói.

Nghệ Nô lại hướng ánh mắt tới một nữ tử xinh đẹp mang về quý phái đã khoảng chưa tới ba mươi, nhưng đã gần tới liền ép giọng nói lớn:

- Lung Linh nữ chủ, cậu ấy đã tới!

Im lặng, không một tiếng ồn khi Nghệ Nô liền dứt câu, những cặp mắt đứng chính giữa đã chăm chú nhìn nơi lối vào, hướng thẳng Nghệ Nô đang khom lưng với cô gái đang đứng ngay lối cầu thang đi lên.

- Không có gì Nô thúc!

Cô gái quý phái, xinh đẹp này chính là Nghệ Lung Linh đúng tên, đang run nhẹ, có chút không vững đứng nơi cầu thang, nắm chặt thành bàn tay. Đang nhỏ giọng, nói luyên thuyên, là đang tỏ vẻ trách móc:

- Không phải Ngọc Kha, ai đây!

Chỉ vậy vài chữ nhưng lại được Nghệ Lung Linh lặp đi lặp lại từ này tới giờ. Phút im lặng trôi qua khi Nghệ Nô dứt lời, nam thanh nữ tú đã lại râm rang những câu nói đầy thú vị.

Trong khi đó, lại có nhiều giọng nói cũng khá gắt, tra hỏi Nghệ Lung Linh đây xinh đẹp, đang khê nhần, dường như hơi sợ:

- Phải làm sao đây!

Một câu hỏi to, vọng vang trong đầu Nghệ Lung Linh, Vũ Thiên lại khác, hần lại hỏi nhỏ Nghệ Nô, không để ý tới những ánh mắt đang nhìn mình, quét từ trên xuống dưới như dò xét vậy.

- Nô thúc. Lung Linh là cô ấy, tiệc trà chỗ này sao!

Nghệ Nô xoay người lại nhìn hần, nhưng trong ánh mắt lại nhìn ra chút khác lạ trên mặt Nghệ Lung Linh.

Chen vào đám người còn khá trẻ, chỉ số ít người, có nam, có nữ đã qua tuổi ba mươi, Nghệ Nô dẫn liền Vũ Thiên tới trước mặt Nghệ Lung Linh đã có chút bối rối, đang cười gượng với hần. Trong biểu cảm của Tiểu Bạch, Xà Xà nhìn Nghệ Lung Linh, đôi mắt đẹp của cô ta đã ửng đỏ, bờ môi miệng đã ngậm chặt lại hai chữ “hai đứa” vừa nhấp môi mòng đã im lại.

Vũ Thiên nhìn ra có chút không ổn, nhưng cũng mặc kệ Nghệ Lung Linh dường như đang khó xử mà mở miệng nói, khi mà Nghệ Nô kinh ngạc đứng hần sang một bên nhìn hai người đối diện nhau.

- Cô là Nghệ Lung Linh. Việc này coi như đã xong!

- Ngươi. Ngọc... hần!

Liền tắc giọng, vẻ mặt đã nổi óng đã lấy lại bình tĩnh không nhìn Vũ Thiên nữa, mà hướng sang những người đang có mặt trong này, giật mình một cái khi một giọng nam đầy mạnh mẽ, nói cứng cỏi trong này:

- Lung Linh! Đây là bạn trai của em sao! Cũng đã có con rồi, hai đứa trai gái đầy đủ!

- Đây là con của em sao!

Một giọng nam khác lại chất vấn Nghệ Lung Linh, liên tục lắc đầu, được chọc giây lại gật nhẹ, vẻ mặt hơi đờ biểu cảm. Nhưng đã có một nam nhân hơi khen với Nghệ Lung Linh:

- Lung Linh! Nhanh như vậy sao, em đã có con với bạn trai rồi, từ lúc nào vậy!

Mỗi người một biểu cảm nơi này, không thấy ai giống ai, cứ chỉ tay chân, một vài cô gái chạy tới nắm lấy tay Tiểu Bạch, Xà Xà ôm lấy chúng, véo má chúng, dẫn chúng ra chỗ khác, về mặt Tiểu Bạch, Xà Xà lại không mấy dễ chịu.

Vũ Thiên rời ánh mắt khỏi Nghệ Lung Linh đang đờ đẫn với hắn, sau Nghệ Nô, hắn lại nhìn những người đám đông có mặt nơi này, đã ngừng nhìn hắn khi chú ý vào Tiểu Bạch, Xà Xà đang không biết phải như thế nào.

- Mấy tỷ đừng có véo má đệ!

- Thiên ca!

Tiểu Bạch bị vài cô gái ôm lấy, véo má thì không ngừng cựa quậy, Xà Xà lại khác nó có vẻ vui vẻ với những cô gái này, nhưng miệng nhỏ chu lên vẫn gọi Vũ Thiên. Một hồi lâu những ánh mắt nhìn nhau, không biết nói gì giữa Vũ Thiên cùng Nghệ Lung Linh không nói gì với hắn, ngoài hồi Nghệ Nô một chút ít gì đó.

- Người tên gì!

Bất chợt những giọng nói cùng một câu hướng Vũ Thiên bằng giọng không mấy dễ nghe của một vài trai trẻ trong số rất nhiều trai trẻ nơi này.

Cổ họng hắn khê run như đang nuốt một ngụm nước bọt, miệng khê mở trả lời câu vừa nói:

- Tôi tên Vũ Thiên, không có ý định làm phiền bữa tiệc của mọi người nên tôi sẽ rời đi trước!

- Tiểu Bạch, Xà Xà mau đi thôi!

Vũ Thiên lại liền bước chân đi nhẹ thẳng ra ngoài, khi hắn vẫn đang nắm tay Tiểu Bạch, Xà Xà như vừa dứt câu, hai đứa đã lung lắc tay mà thoát khỏi những người đang vây lấy mình, chạy nhanh về phía hắn.

Nắm chặt tay rời khỏi.

- Anh đợi em ở ngoài!

Nghệ Lung Linh lại nói với theo trong vẻ mặt đã chuyển biến tốt đẹp nhìn Vũ Thiên đang giữ chặt tay Tiểu Bạch, Xà Xà rời khỏi nơi đông người này.

Vũ Thiên nghe thấy câu nói, liền suy nghĩ nhanh, mắng một câu rõ nhỏ với hắn nghe thấy:

- Cô không bị gì chứ!

Hắn bước đi ra ngoài trong vẻ mặt khó hiểu của mình, giọng Nghệ Lung Linh vẫn vọng vào tai hắn:

- Nô thúc! Đi theo anh ấy!

Chỉ vậy nhưng khi đã ra phía ngoài, một câu nói từ Nghệ Lung Linh vẫn có trong đầu hắn “nhớ đợi ta ở ngoài tòa nhà này” dặn hắn rất kỹ, Nghệ Nô lại theo sau:

- Cậu theo tôi ra đây ngồi đợi nữ chủ một chút, chắc cũng không sao với cậu chứ!

Nói dứt câu, liền đi trước dẫn đường cho hắn đã dẫn theo Tiểu Bạch, Xà Xà không tiện từ chối, hắn lại theo sau Nghệ Nô về mặt không được tự nhiên hiện rõ nơi hắn.

- Ngọc Kha, huynh ấy và Nghệ Lung Linh, huynh ấy đưa mình tờ giấy tới đây chỉ để gặp mặt thôi mà!

Hắn như tự nói với chính mình, trong lòng mang chút thắc mắc với Nghệ Lung Linh cùng Ngọc Kha. Không biết hai người như thế nào.

Hắn lại bỏ qua, ngồi cạnh Nghệ Nô nơi một chiếc ghế gỗ, bất chợt ngồi đợi Nghệ Lung Linh, hắn trong lòng không biết mang chút thế nào.

- Nô thúc, ta chỉ mới tới, không rõ nơi này lắm!

Hắn khê nói vậy, Nghệ Nô lại vỗ bập chân mình, ve phẩy tay, nói cứng với hắn:

- Hình xăm trên tay cậu, biểu thị cho Hội Thuyền Phái, mà cậu không biết ở Hội Thuyền Phái ở Lục địa Nguyên Thiên này như thế nào sao!

Hắn có chút giật mình nhìn hình xăm chỗ tay đã để lộ ra lúc nào liền vuốt tay áo khoác dài mà che lấp lại.

- Không rõ lắm!

Hắn nói thật như vậy vì không hiểu rõ lắm Hội Thuyền Phái, khi mà hắn đã ở trong Hội cũng đã được khá lâu, biết rõ hội rất rộng nhưng cũng chưa hiểu rõ hội như thế nào hoạt động.

Nghệ Nô bất chợt cười lớn, âm vang nơi này, cành lá cây kiểng rung động theo lão, lời nói:

- Tôi đây cũng không rõ lắm nên mới hỏi cậu, ai ngờ cậu cũng không biết!

Vũ Thiên lại nhẹ cười như hắn chưa bao giờ cười, lúc này, trên vẻ mặt lại có chút vui, không biết như thế nào, hắn lại ngồi ở nơi này, đợi chờ một người như vậy, hắn lại hỏi về Nghệ Lung Linh khi mà Nghệ Nô đã hơi chút trầm ngâm:

- Nô thúc! Tòa nhà này là của Lung Linh sao, cô ấy làm gì ở đây!

Nghệ Nô cười nhẹ liền trả lời Vũ Thiên:

- Máy căn nhà này, mảnh đất này là của Nghệ Lung Linh cả! Những người lúc này là khách của cô ấy mời tới để dự tiệc của cô ấy! Cậu cũng vậy mà!

Vũ Thiên gật đầu, không tính hỏi thêm gì, Nghệ Nô cũng liền im lặng, không tính nói thêm nữa.

Trong Tiểu Bạch, Xà Xà lại đang nghịch ngợm trước mặt hai người.

Vài canh giờ trôi qua. Nghệ Nô đã cảm thấy có chút khó xử, nhưng vẫn im lặng ngồi tại chỗ cùng Vũ Thiên, tiếp tục đợi. Nghệ Lung Linh vẫn chưa xuất hiện, có lẽ vẫn đang tiếp khách, và có khi là đã quên mất hắn vẫn đang đợi, bắt hắn đợi.

Tiểu Bạch, Xà Xà chỉ có hai đứa là đang rất tinh nghịch, chạy lăng tẩu đùa giỡn với nhau, Vũ Thiên nhìn thấy chỉ hơi cười. Lúc này cũng đã từ nơi xa tiếng bước chân vọng tới, Nghệ Lung Linh dần xuất hiện, trong cái đứng lên của Nghệ Nô đã khoác tay hắn, rồi rời đi như để làm việc khác.

Vũ Thiên chỉ biết khẽ gật đầu với Nghệ Nô, vẻ mặt vẫn giữ được bình tĩnh khi Nghệ Lung Linh đã đứng trước mặt hắn, không nói gì việc Nghệ Nô đã rời đi.

- Xin lỗi! Đã để anh đợi lâu!

Nghệ Lung Linh liền kéo hắn ngồi xuống khi vừa mới đứng lên, vẻ mặt không đỏ của Vũ Thiên như đã dày thêm lại không nhìn thấy vì trời đã tối. Nhưng hai đứa bé như Tiểu Bạch, Xà Xà thì đã trông thấy hai người khi đang đùa giỡn chỗ xa, nên không chạy tới làm phiền, giọng cười khúc khích của chúng vẫn cứ âm vang.

- Không có gì, cô kêu ta ở lại là có chuyện gì!

Hắn liền nhỏ giọng hỏi ngược lại. Nghệ Lung Linh nét mặt không chút bất ngờ liền trả lời hắn:

- Chỉ hỏi anh vài câu thôi! Em cũng thuộc Hội Thuyền Phái!

Khẽ kéo cánh áo, lộ ra cánh tay trắng nõn, Vũ Thiên liền nhìn thấy hình xăm nơi tay cô ta, vẻ mặt lộ vẻ bất ngờ.

- Thành viên thứ năm trăm chín mươi chín!

Vòn vẹn như vậy, Vũ Thiên chỉ gật đầu, hắn lại nghĩ thoáng qua lại tự nói về mình:

- Ngọc Kha! Huỳnh áy dẫn tôi vào hội, lúc đó là thành viên thứ chín trăm chín mươi tám, số này lớn hơn số của cô!

Hắn nói vậy liền có chút cười cùng Nghệ Lung Linh.

- Cảnh giới Thể. Tu nguyên giả. Anh cũng vậy sao.

Nghệ Lung Linh lần này lại nhìn thẳng mặt Vũ Thiên đang rất gần cũng nhìn thẳng mà biểu cảm trên mặt đã không được tự nhiên, Vũ Thiên lại hỏi về những người có mặt trong tiệc trà.

- Đám bạn của cô đã về hết rồi sao!

Nhưng Nghệ Lung Linh lại lắc đầu với hắn “chưa, mấy người bọn họ vẫn còn đang sự tiệc” rồi lại chợt nắm lấy tay hắn nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà khi thấy Nghệ Lung Linh chú ý tới chúng, hắn lại nói:

- Hai đứa nó, Tiểu Bạch, Xà Xà đứa trai, đứa gái.

Nghệ Lung Linh lại gọi lớn, trong giọng dạ lớn của cả hai lại gần cùng cái nắm tay của Vũ Thiên, hắn như bị điện giật bởi Nghệ Lung Linh.

- Tiểu Bạch, Xà Xà mau theo tỳ vào dự tiệc!

- Có đồ ăn sao!

Liền nắm lấy tay hai đứa kéo đi để lại chút ngơ ngác Vũ Thiên đã chạm lấy tay mình, hắn mong lung hồi lâu, theo giọng Tiểu Bạch, Xà Xà mới giật mình

ngắn đầu nhìn thấy Nghệ Lung Linh đã ngoái đầu lại, mái tóc dài chìn chu gọn gàng, đã nói với hắn:

- Anh vào trong ăn tiệc cùng em!

- Được đi ăn!

Tiểu Bạch, Xà Xà mắt lại mở to, khi đã cảm nhận được mình sắp đi ăn. Vũ Thiên bắt đắ dĩ hiện ra, vì hắn đặ dĩ rời khỏi nơi này cũng như là rời khỏi Nghệ gia, mấy cái thành phố, mà không định ở lại lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Thành Phố Lai Ninh

Nhưng lại không thể rời khỏi nơi này, mà bắt đắ dĩ bị kéo vào bữa tiệc vừa mới khai tiệc. Hắn liền bước nhanh, theo sau dĩ tới cạnh Nghệ Lung Linh đang cười vui vẻ với Tiểu Bạch, Xà Xà đang nắm chặt tay hai đứa bước dĩ.

- Thiên ca! Chúng ta sắp được dĩ ăn!

Tiểu Bạch liền vui vẻ nói vậy với Vũ Thiên. Hắn nhìn nó mà cười như không.

Bên trong tòa nhà lúc khi nấ dĩ đi vào, hai tầng duy nhất, lầu một đông người. Lúc này, dĩ vắng vẻ người, lầu hai như một cái nhà hàng rộng lớn, đầy đủ bàn ghế xếp quanh, đông người ngồi nơi dĩ.

Tất cả đều đang dự tiệc, đang được bùng bê bởi những người mặc y phục phục vụ. Lối cầu thang hướng lên lầu hai, Nghệ Lung Linh nắm lấy tay Tiểu Bạch, Xà Xà nhắc bước xuất hiện, bước lên lầu hai dĩ vào, theo sau chính là Vũ Thiên, hắn đang ngoái trên, trong đầu lại nghĩ cách ứng xử lúc này.

Ánh mắt những người ngồi dĩ lại nhìn tới, trong chữ hắn nơi cửa miệng rất nhiều người. Ngừng lại, Nghệ Lung Linh nhìn Vũ Thiên một cái, rồi dắt Tiểu Bạch, Xà Xà ngồi chung tại một cái bàn đang thiếu người ngồi.

Vũ Thiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh Tiểu Bạch, hắn nhìn những thứ sắp xếp trên bàn, rất gọn gàng. Im lặng không nói, cũng không thể chú ý tới những ánh mắt mang những sắc thái khác nhau trên mặt mà bỏ qua.

Hắn cùng Tiểu Bạch, Xà Xà ngồi cạnh Nghệ Lung Linh bắt đầu dự bữa tiệc không kém phần xa hoa bắt mắt nơi này. Bữa tiệc gồm bảy món, lần lượt trước sau được đưa lên bàn từng món một, món này hết lại tiếp món khác.

Tiệc tàn, Vũ Thiên liền nói lời tạm biệt Nghệ Lung Linh, nơi ánh mắt hắn dĩ nhắc nhở Tiểu Bạch, Xà Xà từ trước. Hắn liền kéo tay hai đứa hướng cầu thang bước xuống rời khỏi lầu hai.

Nhưng bất ngờ xảy ra với hắn cũng như những người đang dự tiệc nơi này nhìn thấy hắn biến mất trước mắt cùng Tiểu Bạch, Xà Xà khi bước chân vừa hạ xuống một nấc thang.

Ngay cả, Nghệ Lung Linh cũng dĩ không còn ngồi tại bàn tiệc, dường như cùng lúc biến mất khỏi chỗ ngồi với hắn. Để lại nơi này những giọng nói có chút tức giận cùng cam chịu.

- Lung Linh! Em lại!

- Thật khó tin!

- Tu nguyên giả!

Trong những giọng nhẹ nhàng, khá là ngạc nhiên hay lẫn bất ngờ, ánh mắt rung động như vậy. Tại căn biệt thự, ngay lầu ba, Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà dĩ xuất hiện nơi này, với vẻ mặt kinh ngạc của cả ba. Ngay sau đó, là Nghệ Lung Linh dĩ đứng trước mặt, vẻ mỉm cười nhẹ với hắn.

- Dĩ là căn phòng dùng để hát hò, mỗi khi em rảnh!

Nghệ Lung Linh chỉ vào dàn dụng cụ dùng để hỗ trợ thanh nhạc giúp giọng hát của cô ấy càng thêm hay. Vũ Thiên im lặng, gật đầu trong vẻ mặt dĩ tò mò, sờ chạm của Tiểu Bạch, Xà Xà khiến âm thanh liên phát ra từ nơi những dụng cụ phụ trợ.

- Lung Linh! Tôi còn có việc dĩ làm, không tiện ở lại dĩ!

Hắn nói vậy như dĩ bị Nghệ Lung Linh làm phiền, nhưng trong lòng lại đang kinh hãi như nhớ lại bước chân lúc này, giọng nói liền phát ra tức thì:

- Hệ Không gian, Lung Linh cô, sử dụng được Hệ Không gian!

Bất chợt một cảm giác đang rơi thẳng ập đến với Vũ Thiên, hắn liền nhận ra mình đã không còn ở trong căn phòng lúc này mà là đang rơi từ hư không rớt xuống mặt đất. Những căn nhà nơi mặt đất đã hiện ra trong mắt Vũ Thiên, hắn đã kịp dừng lại đứng vững được trên không, khẽ ngẩng đầu lên, phía trên không trung nơi hắn đang bay, bay thẳng lên.

Nghệ Lung Linh đã đứng giữa thình không cùng Tiểu Bạch, Xà Xà ngo xuống dưới đã trong thấy Vũ Thiên đang bay lên, và bất ngờ đã hiện trên mặt hai đứa bé.

“Thiên ca”.

Hai đứa liền gọi nhẹ trong mũm mĩm mặt.

- Ta không làm phiền huynh nữa, chúng ta chia tay ở đây vậy! Tiểu Bạch, Xà Xà tạm biệt.

Đã hôn nhẹ vào một bên má hai đứa rồi liền biến mất giữa thình không khi Vũ Thiên đã bay tới cạnh, sắc mặt hắn vẫn còn chưa bình tĩnh được. Thở hắt ra một hơi, về mặt hắn cũng đã trở nên chút tiếc nuối với việc Nghệ Lung Linh đã bỏ đi.

- Tiểu Bạch, Xà Xà! Chúng ta cũng đi thôi!

Tàn băng dưới chân lại hình thành, Tiểu Bạch, Xà Xà liền đặt móng ngồi lên, hai đứa lại chống cằm nhìn nhau. Vũ Thiên trong đầu, hình ảnh Nghệ Lung Linh lại hiện ra như vừa mới đây.

Mắt hắn khẽ nhắm lại như đã chìm vào giấc ngủ, khá say nhưng chưa quên đi chuyện lúc này. Mối hắn lại mấp máy vài chữ “Nghệ Lung Linh”.

“Đế thành”.

“Đấu khí”.

Giữa thình không, âm thanh rõ ràng phát ra, chính là từ Vũ Thiên. Nơi hắn đang hướng đến chính là Đế thành của Đế gia. Nơi này cũng đang diễn ra một sự kiện cực kỳ lớn, đó là đấu khí giữa tu nguyên giả và tỷ võ giữa dân giả.

Rất là khác nhau giữa tu nguyên giả và dân giả. Nơi đây, cũng là nơi mà tu nguyên giả, dân giả đổ về nhiều nhất trong tất cả các thành phố của Thập đại gia tộc.

Màn đêm bao trùm, phía trên thình không, gió rất mạnh, nhưng không ảnh hưởng gì tới việc Vũ Thiên đang tự trôi dạt cùng Tiểu Bạch, Xà Xà trôi trên không hướng bay tới Đế gia.

Thành phố của Đế gia dường như không ngủ cả ngày lẫn đêm. Đế gia có tất cả chín thành phố lớn và không có bất kỳ một thành phố nhỏ nào.

Thành phố Lai Ninh, trực thuộc Đế thành. Từ trên nhìn xuống, không nằm ở chín giữa thành phố, ngay một mảnh đất trống, rất rộng không có bóng dáng nào đứng, ngoài hai thân ảnh, đối diện nhau đang lúc này, chính giữa mảnh đất.

Một khoảng rộng mở ra rất rộng, vây thành vòng tròn nơi hai người đang đứng chính giữa mảnh đất trống này là ngùn ngụt, đông nghịt người đang xem.

Ngoại trừ tu nguyên giả trên Cảnh giới Giác mới thấp thoáng trông thấy một thân ảnh thứ ba có chút mờ ảo, không rõ, chỉ một số ít nhìn thấy được rõ là một áo sẫm màu trung niên đã khoảng bốn mươi.

Hàng rào kẽm gai, ngăn cách những người vây quanh phía ngoài đang nhìn vào bên trong, chính giữa khoảng đất trống bỏ qua một thân ảnh áo sẫm màu trung niên đang đứng yên như khúc gỗ.

Nhìn tới hai thanh niên tu nguyên giả đang va chạm với nhau bằng những đòn tấn công tàn sát hệ nguyên lực. Đây là nơi đấu khí của Thành phố Lai Ninh. Dường như, tất cả thành phố của Đế gia đều có nơi đấu khí là một khoảng đất rộng, trống, có hàng rào kẽm gai rất cao ngăn cách.

Bao vòng không có lối bước bộ để vào, ngoại trừ phải bay vào. Chính vì vậy, chỉ có tu nguyên giả Cảnh giới Tượng mới có thể đi vào nơi đấu khí này. Lúc này đây, tại thành phố Lai Ninh, nơi đấu khí.

Một cái thân ảnh của áo sẫm màu trung niên được gọi tên là Đế Lãnh vẫn đang nhắm nghiền mắt như là đang ngủ, không hề chú ý gì tới trận đấu đang diễn ra ngay xung quanh mình.

Hai màu đỏ, xanh tương phản nhau hai thân ảnh đều là nam nhân, Hỏa hệ cùng Mộc hệ, cánh tay hai người đang không ngừng đón đỡ thế công của đối phương. Cánh tay của thanh niên dùng Hỏa nguyên lực đã xuyên thẳng vào bụng của thanh niên Mộc nguyên lực liền tiêu tán ngay sau đó.

Chỉ còn lại thân ảnh của tu nguyên giả Hỏa hệ đứng tại nơi đó, về mặt lạnh nhìn Đế Lãnh, thờ hắt một hơi, nói:

- Thêm người này nữa là chín mươi tám!

- Tự khắc sẽ có tu nguyên giả vào tiếp ngươi, gần đủ một trăm.

Đế Lãnh mở giọng lạnh nhạt, ngay cả mí mắt cũng không hé chút nào từ khi nam thanh niên này chiến đấu tới giờ nhưng lúc này lại hỏi một câu khác:

- Ngươi tên gì!

- Đế Dơi!

Có chút bất ngờ với việc Đế Lãnh gọi tên, khẽ nhú mày có chút tỏ rõ không thích Đế Lãnh của nam thanh niên này nhưng vẫn trả lời nghiêm túc. Đế Lãnh với đôi lông mày khẽ chau lại chút ít, đã hé mí mắt mà nhìn thấy hán Đế Dơi một lần lại nói với hán bằng giọng hi vọng:

- Hai trận nữa ngươi có thể tiến tới Đế thành. Không nghĩ ngươi cũng họ Đế.

“Ta có thể đổi mà”

Đế Dơi khẽ âm ỷ câu nói nhỏ này rồi mới nói lớn “nơi này đã giết chết bao nhiêu tu nguyên giả rồi” với vẻ mặt trầm ngâm, lại là đang tự hỏi với chính hán, không có câu trả lời với Đế Lãnh. Nhưng rồi hán lại choàng tỉnh, chân liền đạp nhẹ bay lên không liền thoát khỏi một đòn công của tu nguyên giả vừa mới bay vào đây.

Ngon lửa từ Đế Dơi lan tràn bao trùm nơi này, hơi nóng lại mạnh mẽ bốc lên trong một tiếng vang vọng kêu than của một nam thanh niên vừa mới bay vào đang bị thiêu đốt, tiêu tán mất.

- Chín mươi chín!

Giọng hán lạnh phát ra từ Đế Dơi thu hồi lại Hóa hệ vừa mới thi triển.

- Một người nữa, ngươi có thể tới Đế thành!

Đế Lãnh cũng nói như vậy rồi im lặng, mắt lại nhắm lại, đứng lặng im chính giữa nơi này không gì lay động. Nơi đấu khí, đó là sợ hãi ngập tràn, cái chết luôn rình rập những tu nguyên giả bay vào mảnh đất trống này.

Lại có thêm một tu nguyên giả từ nơi đám đông đang nhìn vào, liền bay vào trong. Đế Dơi khẽ nhú mày nhìn tới, liền hít lấy một hơi, vẻ mừng rỡ đã hiện rõ trên mặt, khi nhếch mép lên cười, không đợi nam tu nguyên giả tới gần, mà hán đã tới đón, rất nhanh, một đao xuất hiện mang theo Kim hệ chẻ ngang nam tu nguyên giả này cùng với một ngọn lửa thiêu đốt bao trùm lấy hán.

Tiêu tán hết thấy.

- Ngươi có thể tới Đế thành.

Ném cho Đế Dơi một tờ giấy cứng liền cầm trong tay từ Đế Lãnh khẽ chớp mắt phát tay nói thêm “ngươi tự bay tới đó đi, có nên thêm gia tiếp không thì tự ngươi quyết định”.

Tờ giấy liền được thu vào trong nhẫn đang đeo tay, Đế Dơi liền nhắm một hướng trên không bầu trời bay đi, rời khỏi nơi này. Bên trong mảnh đất trống chỉ còn lại Đế Lãnh, nhưng liền ngay sau đó từ ngoài đã bay vào nhiều người cùng lúc, thanh âm từ Đế Lãnh lại lạnh lẽo truyền vào tai bọn họ, lửa lớn bao trùm thiêu đốt, những tu nguyên giả vừa bay vào này.

Những tiếng thét thất kinh đã vang vọng, như muốn chạy trốn ra lại, tiếc là không ai trông thấy những thân ảnh bay vào đã bay ra lại được. Ngọn lửa được thu hồi từ Đế Lãnh. Nơi Đế Lãnh đứng xung quanh chỉ còn lại vài ba tu nguyên giả trong số hàng chục tu nguyên giả vừa bay vào đã bị giết chết bởi ngọn lửa thiêu đốt của Đế Lãnh.

Vẫn giữ lấy sự kinh nghi của những tu nguyên giả còn lại đứng đây gần chục người, không gần Đế Lãnh chính giữa mà bọn họ đang bay quanh.

- Tiếp nữa à!

Giọng nói là mang theo hơi lạnh, dường như là chét chóc từ cửa miệng Đế Lãnh phát ra được truyền vào tai những tu nguyên giả đứng trong đây, đã bình tĩnh về mặt lại, nghe rõ:

- Tiếp nữa, chỉ một kẻ sống sót, mới được tẩm vé đi tới Đế thành, tranh giành Trái Nguyên!

Khẽ run, những tu nguyên giả này nghe thấy, sắc mặt đều biến chuyển không giống nhau.

- Ta quên nói kẻ còn lại sống sót đứng vững nơi này trong một trăm trận, đồng nghĩa với việc sẽ giết chết một trăm tu nguyên giả tiến vào chỗ đấu khí này!

Rất lạnh từ hơi thở phát ra, đôi mắt đã nhắm lại nhưng Đế Lãnh vẫn là đang quan sát bọn họ những tu nguyên giả nơi này đã bắt đầu một trận huyết chiến.

Lúc này đây, một góc khác trong thành phố Lai Ninh, cũng có một đài đấu võ nhỏ, được ngăn cách bởi bốn thanh trụ gỗ, những sợi dây thừng chắn ngang, cách nhau một khoảng rộng chiều dài, rất đông người đứng xem, ngó lên đài đấu võ đang có ba người đứng trong. Hai người đang vật lộn là hai

nam thanh niên, một áo đỏ trung niên đứng chỉ tay hai người. Nơi này chính là đài đấu võ của dân giả trong thành phố.

Hắn lại đang lạc ở chỗ này, đó là Vũ Thiên đứng lẫn trong đám đông nơi đây, hắn cũng đang quan sát võ đài, hai nam thanh niên cường tráng với thân thể cơ bắp của mình đã đỡ ủng bởi những cú đánh từ hai người đâm cho nhau.

- Nghịch Thiên Tuyền! Ta nhất định phải lấy được!

Đó là hai giọng hét lớn như đầy quyết tâm từ hai người vọng ra võ đài như chất chứa của mỗi người như quyết giành thắng lợi “nó là của ta”.

Khác với tu nguyên giả phải một trăm trận thắng thì dân giả chỉ là một phần mười với tỷ lệ thương tật rất cao nhưng lại không nguy hiểm tới tính mạng. Đây cũng đã là rất khắc nghiệt với dân giả, nhưng lại rất đông dân giả tham gia, mặc thương tật về cơ thể thế nào và đa số là nam thanh niên tham gia đài đấu võ này. Nơi võ đài của dân giả tại các thành phố của Đế gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Bân Huyền

Vũ Thiên nhìn mặt nền nơi võ đài những giọt máu đỏ đã thấy rỉ xuống từng giọt nhỏ xuống một ít đến rất nhiều, một trong hai đấu sĩ đã ngã nằm sóng soài chỗ võ đài, không còn cử động hắn cũng xoay người lại, bước chân cũng liền rời khỏi chỗ đám đông đang căng thẳng xem nơi đây trong những tiếng hò reo.

Hắn lại đến nơi đấu khí, trong đầu vẫn còn quanh quẩn vài ba cái suy nghĩ.

“Nghịch Thiên Tuyền, những dân giả này đấu võ chỉ để tranh giành Nghịch Thiên Tuyền”.

“Tu nguyên giả, đấu khí làm gì ta”.

Bỏ qua những suy nghĩ hắn như đã nhìn xuyên qua hàng rào kẽm gai nơi những tu nguyên giả đang xảy ra trận huyết chiến giữa sống và chết với nhau chỗ này.

Vũ Thiên bất chợt lấy tờ giấy từ Ngọc Kha đã đưa cho hắn liền ra xem, về mặt liền chút bất ngờ, ngạc nhiên với vài chữ còn đó chưa đọc hết của hắn nhưng nhớ lại là hắn chỉ đọc sơ qua, “tranh giành Trái Nguyên”, hắn khẽ lẩm bẩm nửa với chính mình nghe thấy:

- Trái Nguyên là trái gì ta!

“Có giống với trái Cốc không?” trong tay đeo nhẫn của hắn đã có một trái cốc xanh đậm màu lá cây hình dáng không tròn, có chút lồi lõm thân trái, hắn tự hỏi lấy, rồi lại cất đi trái Cốc này.

Hắn có chút do dự nhìn vào chỗ đấu khí, chỉ còn lại hai thân ảnh khi mở rộng nhìn thấy Đế Lãnh cùng một nam thanh niên tầm ba mươi một đứng đó, lại đang dùng ánh mắt hơi lạnh nhìn trên thềm không.

Không mấy lạc quan cho lắm. Nơi tay trái thanh niên này còn cầm một thanh kiếm sắc bén, miệng hắn thì đang lẩm bẩm gì đó như tự trách mình vậy:

- Hôm nay, Bân Huyền, ta đã lạm sát quá nhiều người vô tội!

Vũ Thiên lại kinh ngạc, không nghĩ nam thanh niên Bân Huyền này lại lẩm nhảm như vậy, chân lông mày khẽ nhướng lên, từ nơi đông người đã bay vào một cô gái khá ái, xinh đẹp.

Trong giọng không muốn của Bân Huyền khẽ nhỏ nói từ hắn phát ra:

- Đây đã là tu nguyên giả thứ bảy mươi!

Cô gái vừa bay vào đã vung kiếm ánh kim chợt lóe sáng chém thẳng hướng Bân Huyền một nhát, thanh kiếm chỗ tay hắn liền đón đỡ lấy, hướng bụng cô gái này đâm tới, khá nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, nguyên lực tàn sát trấn trụ cô ta, thanh kiếm xuyên qua cô gái như không thấy Bân Huyền đã bay lên không trung, cô gái này liền bị một kiếm tắt sát ngay sau đó, trong nụ cười thê lương của cô gái, đang dần tiêu tán giữa hư không này, không một lời nói.

Bân Huyền vẫn đứng giữa thềm không chỗ vừa mới vung kiếm tắt sát cô gái khá ái vừa bay vào, hơi chút nhắm mắt nhìn Đế Lãnh đã trầm giọng nói:

- Ba mươi người nữa, ngươi liền có thể tới Đế thành!

Bân Huyền tuy khẽ gật đầu, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Đế Lãnh như muốn nhìn thấu bằng đôi mắt bi thương của hắn. Bất quá, vẫn như cũ với hắn khi chỉ thấy một khúc gỗ đang đứng đó Đế Lãnh không thể nhìn ra điều gì. Bân Huyền thôi nhìn Đế Lãnh, khi ánh mắt hắn đã nhìn tới những tu nguyên từ

ngoài đang bay vào hướng hắc chính giữa vùng lên đao kiếm theo từng đường thẳng cong khác nhau.

Có khoảng chục tu nguyên giả lúc này vây lấy Bản Huyền:

- Bay vào đây không phải là tìm đường chết sao!

Hai tay hắc liền vòng thành vòng tròn, gió mạnh nổi lên, quay vòng lấy những tu nguyên giả bay vào này. “Phong nhãn” lần quần âm thanh, hòa vào cùng giọng la thất thái của những tu nguyên giả này, đã không còn gió mạnh xoay vòng bởi những đao sắc bén hình thành bên trong một hồi lâu mới ngừng lại.

Một thân ảnh còn lại đứng chỗ không trung, Bản Huyền lại nhìn tới Đế Lân khẽ nói như than trách:

- Đã là thứ tám mươi!

Một mảnh im lặng, nơi đám đông vây kính quanh hàng rào kẽm gai bỗng một giọng nói khê vang lên như muốn hỏi những người đứng quanh giọng nói này:

- Nơi này diễn ra bao lâu rồi!

Không có ai trả lời hắc, bởi những người vừa nghe thấy đều đã tránh xa hắc, lác đầu bỏ đi, hắc chính là Vũ Thiên, đã chen chúc được vào nơi đám đông đi khá sâu vào trong, khi mà người này tiến tới nơi đây thì lại có người khác rời khỏi chỗ này, nhưng số người đứng xem thì chưa bao giờ giảm. Hắc lại nhìn tới Bản Huyền trên không đã vừa ra tay diệt sát mười tu nguyên giả bay vào, vẻ mặt hắc lại tiếp tục, do dự xuất hiện, ánh mắt nhìn tới Đế Lân, vẫn bất động tại mặt đất như khúc gỗ.

Một canh giờ trôi qua, không có một tu nguyên giả nào bay vào nơi còn được đám đông gọi là bụi tán tu nguyên giả. Một ngày lại trôi qua, trong một đêm cũng vắng lặng, vẫn không thấy thêm tu nguyên giả nào bay vào.

Hắc vẫn đang nhìn Bản Huyền, bỏ qua nhưng ánh mắt đang nhìn tới chính hắc, bất giác tránh hắc ra, một khoảng trống đặc biệt. Dường như những tu nguyên giả này đã cảm thấy sợ Bản Huyền, nên không có ai bay vào, cho đến khi hai thân ảnh một nam, một nữ từ hai hướng bay vào trong, nam tuấn mã liền tấn công Bản Huyền, trong một vết kiếm dài, tách ngang mặt đất. Toàn thân một màu xám đậm, chớp mắt đã lao mạnh tới Bản Huyền trong hai tay phình to ra, vô mạnh.

Cô gái uyển chuyển khẽ nhìn tới, mà ngừng lại, đứng trên không hàng rào kẽm gai.

Đón đỡ bằng hai tay cũng xám đậm lấy toàn thân, Bản Huyền liền đứng vững, chấn lui được nam tuấn mã đơn thân tấn công hắc.

- Ta tên Trịnh Tuấn!

- Người muốn tự sát!

Trả lời nam tuấn mã tên nói Trịnh Tuấn, liền được Bản Huyền lạnh giọng nhấn mạnh nhìn Trịnh Tuấn đã tự thay đổi thân thể mình “đại bàng tung cánh” hiện rõ trước mặt, toàn thân đại bàng xám tro vô mạnh hai cánh, cuồng phong nổi lên, cuốn mạnh tới Bản Huyền.

Không để ý, Bản Huyền thân thể xám đậm lao vào cuồng phong hướng tới đại bàng đang hướng mình mà bay tới. Trong một tay trái cầm kiếm, một tay hơi nắm lại hướng lên Bản Huyền lướt nhanh, trong một sát na, liền va chạm Trịnh Tuấn, đại bàng vô cánh liền gãy cánh, bởi hai vết kiếm, cuồng phong thu lại đại bàng đã phân mảnh. Trịnh Tuấn lại bụi tán phía sau Bản Huyền.

- Đây là tu nguyên giả thứ tám mươi một!

Cái xoay thân của hắc, nhìn về cô gái uyển chuyển đã rời khỏi nơi này, dường như nàng đã lựa chọn né trận chiến với hắc. Không có đuổi theo, Bản Huyền như không nhìn thấy cô gái này mà là nhìn tới Đế Lân buông một câu tỏ rõ ý:

- Chưa vượt qua hàng rào kẽm gai!

- Mười chín người nữa, ta sẽ tới Đế thành!

Bản Huyền trầm giọng nói, tầm nhìn của hắc lại mở rộng một lần liền quét ngang thành phố Lai Ninh này, vẻ mặt tuy chút thay đổi nhưng tự không để ý đám đông đứng xem, mà đợi tu nguyên giả bay vào. Vũ Thiên nhìn Bản Huyền đang quan sát hắc, khi lần lướt qua ánh mắt, hắc do dự hiện rõ, lăm bầm mà than lấy:

- Thật nguy hiểm, có nên tham gia không, Ngọc Kha, huynh ấy lại có việc này nữa!

- Thiên ca, chỗ này ngộp thở quá, đệ chịu hết nổi rồi!

Tiểu Bạch lại lộ đầu ra nhìn hắc mà chu miệng lên than, Xà Xà liền đó quần lấy cổ nó cũng phát âm:

- Xà Xà cũng vậy, Thiên ca sao lại tới nơi đông người như thế này!

- Tới làm việc của Ngọc Kha!

Hắn chỉ nói vậy, trả lời Tiểu Bạch, Xà Xà nhìn thẳng Bàn Huyền đứng nơi thình không, một kiếm chém ngang nhẹ nhàng nhưng lại là vết cắt chí mạng với tu nguyên giả vừa bay vào. Tiếp đó lại thêm vài tu nguyên giả nữa bay vào nộp mạng, chẳng mất bao lâu số tu nguyên giả Bàn Huyền vừa mới hạ sát đã gia tăng thêm mười người. Giọng hắn khá lạnh lẽo như đã quen, nói:

- Chín mươi hai tu nguyên giả!

Bàn Huyền mắt khẽ nhắm, kiếm nắm nơi tay, đứng giữa thình không đó, hít thở đều đặn, không nói thêm câu nào.

- Tám người nữa!

Vỗ vện như vậy, vài chữ như gió thổi, tự hắn nghe thấy rõ, thình không đang yên lặng, nguyên lực đã lại chấn động. Vài thân ảnh đã từ ngoài bay vào, bốn người tất cả, lại lấy Bàn Huyền làm chính giữa, thi triển phát quyết.

“Chưởng rồng”.

Từ bốn thân ảnh, với bốn nam thanh niên, tất cả hai tay đều hướng mạnh Bàn Huyền, với bốn con rồng màu sắc đang quấn vòng thân bọn họ liền lao tới Bàn Huyền trong tiếng gào gầm trời. Kim, Mộc, Thủy, Thổ với bốn hệ bốn hướng, nguyên lực từ bốn con rồng liền tản mát ra xung quanh nhưng lại tập trung vào Bàn Huyền phóng nhanh đâm tới.

Hắn đứng giữa thình không, cặp mắt khẽ mở, lắc đầu khẽ nói:

- Vô dụng thôi!

- Chỉ còn lại bốn người!

Cảm giác nguy hiểm, bốn tu nguyên giả đang vây Bàn Huyền liền cảm nhận được. Bất quá lại không thể nào tránh khi đã bay vào nơi đấu khí này.

- Chiêu cũ, phong bão táp!

Từ hắn mà phát ra một câu, liền lan tràn một con lốc mạnh, hình thành vòng xoáy cuồn cuộn bốn con rồng thành vòng tròn hướng lên trên, lại theo cái mở tay của Bàn Huyền liền tiêu tán nơi chính giữa lòng bàn tay không cầm kiếm của hắn.

Không đợi bốn nam tu nguyên giả kịp chớp mắt, đã phải mở to mắt nhìn Bàn Huyền sấm sét rền vang, một thân lôi quang bùng phát, phủ lấy nơi này, kích điện bốn người liền bị bao phủ bởi lôi điện, cả một phiên thình không nơi đấu khí này mà bao trùm lại.

Từ ngoài nhìn vào mờ ảo trong thấy, vài ngọn lửa xuất hiện rồi mới trở lại bình thường trên thình không, một mình Bàn Huyền vẫn đứng đó, không một tiếng động, bên ngoài hàng rào kẽm gai, ánh mắt mỗi người như nhìn rõ Bàn Huyền, người tới, người đi, chỉ trong chớp nhoáng. Nhưng lại chưa có thêm tu nguyên giả nào bay vào nơi bụi tán này.

Hắn vẫn đứng đó chờ tu nguyên giả thứ chín mươi bảy tiến vào.

Nửa canh giờ nữa đã tới, trên thình không nơi ngoài đã có vài thân ảnh bay vào dừng lại trên thình không, nơi cách Bàn Huyền đang đứng không xa. Nhưng lại làm cho đám đông bên dưới ngó lên nhìn một phen thất kinh, nhìn rõ lại là năm nữ tu nguyên giả, trong đó ba nam, hai nữ, đang đối ngác nhiên nhìn Bàn Huyền.

Đã lại khẽ nói trong hai mắt chột sáng nhìn lần lượt từng nam nữ tu nguyên giả này:

- Các người lại dân mạng cho ta sao!

- Ở nơi đây, ta chỉ cần bốn người, một người có thể rồi đi!

Giọng hắn lúc này, thật là lạnh lẽo khiến người nghe như muốn bật cười khinh bỉ bởi năm tu nguyên giả đứng cạnh nhau nhìn hắn lúc này. Không kịp nói câu nào, nụ cười vẫn giữ trên mặt năm tu nguyên giả này, thân thể đã bị tách làm hai của bốn trong năm người, vết kiếm vẫn còn lưu. Bàn Huyền cũng đã đứng sát mặt một tu nguyên giả còn lại đang ngơ ngác nhìn hắn, đứng gần trước mặt mình.

Nhìn những đốm màu đang tiêu tán quanh mình, cô gái tu nguyên giả này như đã chết chân, vẻ căm lạnh nhìn Bàn Huyền đã nơi mặt đất cạnh Đế Lãnh cách xa mà nhìn tới, giọng hắn còn vang bên tai, cùng giọng cô gái tu nguyên giả này như hai mà một:

- Bốn người bọn họ đã bị hắn giết chết!

Câu nói này như kéo dài ra, trong câu nói của Bàn Huyền:

- Một trăm người như vậy đã đủ!

- Người có thể tới Đế thành!

Đế Lãnh lại ném cho Bàn Huyền một tờ giấy cứng như đã ném cho Đế Doi một tờ giấy cứng. Bàn Huyền khẽ xem rồi liền thu lấy, có chút hơi khom

người với Đế Lãnh mới nhẹ bước bay lên không, nhìn một lần cô gái tu nguyên giả về mặt đang động nỗi sợ hãi không thể xóa. Hắn liền khuất bóng nơi này.

- Cô sẽ tiếp trận chiến này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Một Trăm Trận (100)

Đế Lãnh giọng hướng cô gái đang giữ nét mặt kinh hãi nhìn Bân Huyền bay đi mà hai tay như nắm chặt lại, giật mình với giọng nói của Đế Lãnh miệng cô gái liền áp ứng:

- Tội! Bạn của tôi, họ đã bị hắn ta giết!

Đế Lãnh chỉ trầm nét mặt, dường như chưa có câu trả lời, ngoại trừ nơi đám đông, bên ngoài hàng rào kẽm gai, rất đông tu nguyên giả từ ngoài bay vào trong, ánh mắt của Đế Lãnh như đã mở ra, lửa từ đâu lại bao trùm toàn bộ nơi này, đem lấy cô gái vừa mới áp ứng mà thiêu đốt lấy thành ngọn lửa tan hoang.

- Thật là tự sát!

Đế Lãnh giọng nói quanh quẩn nơi mặt đất đầu khí này, trên thình không của nơi này những tu nguyên giả vừa bay vào không ít hơn hai mươi lăm người, lại tiếp thêm hơn chục tu nguyên giả, từ chỗ đám đông bay vào đám lửa đang thiêu đốt.

Ngọn lửa đã được thu lại bởi băng giá kèm theo hơi lạnh thấu tim bao phủ lấy toàn bộ mặt đất nơi này, chỉ thấy băng đóng, hình người tượng băng liền xuất hiện trong mắt đám đông.

- Băng hệ, thật mạnh, không nghĩ lại ảnh hưởng tới cả ta!

Đế Lãnh về mặt liền chút kinh hãi, đã xoay thân lại nhìn tới nam thanh niên này đang đứng lạnh giá phía sau mình mang theo chút cười nhẹ với hắn, khen lấy:

- Nếu trụ nổi một trăm trận, ngươi có thể tới Đế Thành!

- Bắt đầu từ thứ bốn mươi hai!

Giọng phả lấy hơi lạnh, Đế Lãnh nhìn lấy nam thanh niên này chính là Vũ Thiên đang tự than với chính mình mà nói với hắn:

- Ngươi tên gì!

Không thể kìm nổi bất chợt hỏi tên hắn:

- Vũ Thiên là tôi!

Hắn liền trả lời, về cười trên mặt lại không có, ánh mắt đã nhìn tới những bức tượng băng sống động không còn là hình người. Về mặt Vũ Thiên lúc này đã không còn do dự, hắn đã tham gia trận đấu khí. Hệ băng nguyên lực từ hắn mà bao phủ toàn bộ thình không, mặt đất nơi này, nhưng lại ngừng lại ngay hàng rào kẽm gai, khí lạnh không lan ra nữa.

Vũ Thiên cùng Đế Lãnh đứng bên trong nơi này.

- Vũ Thiên! Ta là Đế Lãnh!

Đế Lãnh liền tự giới thiệu tên mình, ánh mắt lại nhìn rất kỹ hắn, tên thiếu niên đang đứng trước mặt mình đây không nhìn thấy rõ bên trong hắn. Lại nói lại:

- Giới hạn một trăm trận, ngươi sẽ có tấm vé vào Đế thành!

Đế Lãnh có chút kinh sợ, bởi vì cảm nhận được hơi lạnh đã có thể xâm chiếm thân thể mình. Liền nhìn Vũ Thiên lại thấy hắn đang khẽ cười nhìn tới hai chân Đế Lãnh đang dần đóng băng mà không nói gì.

Hắn đứng tại nơi đó đã mở rộng được tầm nhìn, khi quan sát những thứ xung quanh, không bay lên không trung mà đứng tại nơi mặt đất, bên ngoài đám đông nhìn vào hắn mà một phen kinh sợ, không nhiều tu nguyên giả bay vào ngoài vài ba thân ảnh bay vào, trực tiếp thành tượng băng rơi xuống nền băng mà vỡ vụn thành mảnh nhỏ, trông thật rắc rối tiếng vang.

- Bốn mươi tám!

Giọng nói thâm của chính hắn, quan sát từng tu nguyên giả bay vào liền bị xâm nhập bao phủ lớp băng vỡ vụn không kịp thi triển pháp quyết thì đã chết một cách bất đắc kỳ tử.

Vũ Thiên chưa hề động thủ, hắn chỉ đang đứng tại chỗ bên trong, quan sát tu nguyên giả bất kể là ai bay vào đều rớt xuống thành tượng băng vỡ vụn, số tu nguyên giả tử trận bởi hắn đang không ngừng gia tăng.

- Bảy mươi rồi! Ta đã lạm sát bảy mươi người!

Vũ Thiên khẽ nói như vậy, nhưng trên mặt lại không có sắc thái gì hối tiếc, thật độc ác. Vũ Thiên với vẻ mặt lạnh lại nhìn hai tu nguyên giả đang bay vào, hắn rõ ràng kinh ngạc, hai người này không hề bị đóng băng. Hai người gồm một nam một nữ, như là một cặp tình nhân, tay đều cầm kiếm, chém từ trên không chém thẳng xuống hắn, quang mang liên chớp lóe, hai vết kiếm như hai đạo cầu vồng lướt nhanh tới hắn, không chút ngừng lại.

Nhưng khi tới gần hắn, liền tiêu tan mất, một nam một nữ này đều nắm giữ Hệ hòa, dùng Hỏa thể lao tới hắn, lại hóa thành hai con rồng rực lửa màu sắc. Vũ Thiên trông thấy lại lắc đầu với cánh tay quét ngang, tà áo đã che phủ Tiểu Bạch, Xà Xà đang núp trong người hắn, với hai đạo kiếm quang cắt ngang thân rồng trên không lao xuống tức thì vỡ vụn thành những mảnh băng nhỏ rơi rớt xuống nền băng.

- Bảy mươi hai, hai người nữa lại chết!

“Chắc bọn họ muốn tự sát”

Vũ Thiên lại tự an ủi lấy mình.

- Thiên ca, đệ mới thấy huynh giết người!

Tiểu Bạch lộ đầu ra liền chất vấn Vũ Thiên, mặt hồ nhỏ liền có chút không hài lòng với hắn. Nhưng Vũ Thiên liền chặn cổ họng nó lại:

- Tiểu Bạch! Đây là trận đấu khí không phải giết người!

- Thiệt sao Thiên ca, huynh lại rời bỏ Lung Linh tử, tới đây đánh nhau!

Xà Xà lại nói, trong đang núp nơi cổ áo hắn, trong giọng nó như đã lộ ra chút tiếc nuối cho Vũ Thiên. Hắn lại không để ý tới Tiểu Bạch, Xà Xà khi nhìn thấy Đế Lân đang rất cực khổ chống đỡ Băng nguyên lực từ hắn, khi Đế Lân cũng đã thành tượng băng sống động đánh tan đi rồi lại như cũ tiếp tục bị bao phủ lấy.

Về mặt Đế Lân đã tỏ vẻ chút tức giận, nhưng lại trong lòng cam chịu, không biết làm gì ngoài cứ như vậy với vẻ mặt trầm ngâm, xuất hiện ngọn lửa phủ lấy toàn thân, đứng yên tại chỗ.

Lại có tu nguyên giả bay vào, lần này không ít mà là chục tu nguyên giả, vượt qua hàng rào kẽm gai liền đóng băng rơi rớt xuống nền băng dày cứng vỡ vụn thành mảnh. Bất chợt từ nền băng vọng ra hai giọng nói rất lạnh:

- Hệ phong!

Hai thân ảnh này lại xuất hiện, trong một sát na biến mất của Vũ Thiên, hắn lại xuất hiện phía sau một nam tu nguyên giả đang vỡ vụn thành những vụn băng nhỏ. Tà áo hắn lại bay, với vẻ mặt không lạnh, mà mang chút tà dị, lặng nhìn lên thỉnh thoảng, dường như có những hạt tuyết nhỏ, từ hắn mà xuất hiện với Băng hệ phủ đầy.

- Tám mươi hai người rồi!

Giọng hắn không mấy lạc quan, khá u ám, đứng đó ánh mắt lại nhìn Đế Lân đang tức giận chút ít vì ăn quả đắng khi bị Hệ băng nguyên lực công kích chính mình đứng trong.

- Ngươi! Cảnh giới đã vượt qua cả ta!

Không thể chịu đựng, buột giọng nói một câu với Vũ Thiên, ngọn lửa bao trùm Đế Lân như bị đánh tan, da thịt đang rơi rụng chỉ còn mỗi bộ xương khiến cho người thấy kinh hãi.

Đôi mắt đã trợn ngược lên, miệng Vũ Thiên liền há hốc, nhìn thấy Đế Lân dần khôi phục lại da thịt với vẻ mặt nhăn nhúm, không chút vui nào. Đế Lân với hai mắt liền chuyển thành màu đỏ, một tay liền hóa to, đập mạnh lên mặt băng, lao nhanh về Vũ Thiên đâm tới.

Vũ Thiên về mặt bất ngờ hiện rõ, hắn với nắm tay vẫn nhỏ, chỉ khẽ nắm lại lan tỏa băng lạnh đậm mạnh nắm tay đen đậm của Đế Lân va chạm trong nền băng vỡ vụn, lan ra xung quanh, thỉnh thoảng đã xáo động những hạt tuyết nhỏ.

Đế Lân vắng ra xa, trong toàn thân da thịt rơi rụng, chỉ còn lại bộ xương rung rắc liên hồi. Đám đông nơi ngoài hàng rào kẽm gai lại một phen mở mắt nhìn lấy băng đông thành khối bao phủ Vũ Thiên cũng như bộ xương Đế Lân vào trong, như đã ở bên ngoài không nhìn thấy bọn họ, khi chỉ thấy một khối băng khổng lồ được hình thành toàn bộ khu vực đầu khí ở mảnh đất.

Che phủ tới tận thềm không đám mây, tu nguyên giả không thể bay vào hay bay ra. Tiếng thét thất thanh vang vọng khắp nơi đám đông nhìn thấy khối băng hình trụ đã cao tới tận bầu trời gần mây:

- Hấn thật mạnh!

- Tên đó đánh bại cả Đế Lãnh!

Nửa canh giờ trôi qua, chỗ đấu khí liền trở lại bình thường trong vẻ căng thẳng im lặng bên ngoài. Bên trong khu vực đấu khí, Vũ Thiên có chút ngoài ý muốn, tỏ rõ trên mặt, nhìn thấy Đế Lãnh đã run rắc nắm ngón tay trợ xương, dần có lại da thịt toàn thân, thất thái kinh sợ đến hai hóp mắt lõm sâu, rồi lại nhìn Vũ Thiên né tránh chút ít, trong một tờ giấy cứng vang tới tay hắn:

- Ngươi đã có thể tới Đế thành!

Vũ Thiên ngạc nhiên trên mặt, cầm lấy tờ giấy cứng đã bay về phía mình. Hắn xem một lúc mới cất đi nhìn chăm chú Đế Lãnh đã né tránh ánh mắt của hắn, lại xua xua tay hướng hắn nói gấp có vẻ khó thở:

- Ngươi đi đi!

- Ta chưa giết đủ một trăm người!

Vũ Thiên hỏi ngược lại, hắn biết mình vẫn chưa giết đủ một trăm người cho nên liền lưỡng lự vẫn đứng tại chỗ cũ hỏi ngược lại Đế Lãnh.

Đế Lãnh không chút do dự, liền trả lời ngay:

- Ngươi đã đánh bại ta coi như đã hoàn thành!

Vũ Thiên nghe vậy thì liền hiểu ra, lại nhìn Đế Lãnh mà khom lưng một cái hắn liền bay lên không trung, đã rời khỏi Thành phố Lai Ninh khoảng không này.

Đế lại Đế Lãnh khẽ nhìn theo trong toàn thân đã bủn rủn, rụng rời chân tay mà gấn lại, giọng lại nói một câu như cũ:

- Tiếp tục!

Nhưng trong đầu lại lướt qua một dòng suy nghĩ “Thuyền phái, hình xăm thật lộ liễu”. Nơi thềm không, những đám mây đang trôi dạt, lại xuất hiện một tầng băng đang trôi, bên trên đang ngồi chính là Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa trẻ.

Hướng hắn đang bay tới, chính là Đế thành của Đế gia. Dàn hiện ra trong tầm nhìn của hắn, một thành phố rộng lớn, lộng lẫy không kém phần xa hoa, tráng lệ bởi khung cảnh thơ mộng.

Vũ Thiên liền thu lại tầng băng, ôm chặt lấy Tiểu Bạch, Xà Xà trong vẻ mặt có chút không chịu của chúng, nhưng hắn vẫn mặc kệ còn khẽ nói với hai đứa:

- Đi thôi, xuống đó tìm chỗ nào nghỉ đã!

Một hẻm nhỏ của Thành phố Đế. Vũ Thiên dắt theo Tiểu Bạch, Xà Xà với bước chân tập tễnh, đi xiên vẹo cạnh hắn, có khi bám ống quần, hắn thì đang mở rộng tầm nhìn thấy, ngó nghiêng xung quanh cũng thấp thoáng thấy dáng người đi trong con đường này.

Hắn chú ý những băng hiệu đề tên, liếc quanh mà đọc sơ một lần bước chân đã hướng ra đường rộng lớn, liền tìm lấy một khách sạn đã trong tầm mắt mà định ở lại qua vài ngày. Hắn đã vào khách sạn, lấy cái thẻ phòng từ nơi nhân viên xong liền dẫn Tiểu Bạch, Xà Xà vào lối thang máy lên tầng cao nhất của tòa khách sạn tận trăm tầng này.

Đây có thể là tòa khách sạn cao nhất nhì Thành phố Đế.

Hắn bước ra khỏi thang máy, liền đi tới căn phòng tám trăm tám mươi chín mở khóa mà đi vào bên trong. Thả tay Tiểu Bạch, Xà Xà ra, hắn liền có thể thờ hắc ra một hơi, đã nằm dài trên chiếc giường, có nệm, có gối, có chăn mỏng đầy đủ thơm mát này. Đánh một giấc ngủ say, khi mà Tiểu Bạch, Xà Xà lại khác, chúng nó đang mở toan cửa kính hai cánh ra, treo qua ban công mà nhìn xuống, độ cao không phải ít. Choáng váng mặt mũi một ít, Tiểu Bạch, Xà Xà lại kéo tay nhau đi vào lại giường nằm Vũ Thiên đang ngủ, chúng lại nghịch ngợm trong vẻ cười huyền ảo của chúng.

Mấy ngày liền trôi qua, Vũ Thiên chưa hề thức dậy, hắn ngủ ly bì, có khi vài lần Tiểu Bạch, Xà Xà đã đánh thức hắn bằng mọi cách nhưng không được. Chúng nó đành cam chịu có chút không còn cười vui như đã giận nhau, gương mặt hai đứa hơi sưng, mẩn đỏ rõ thấy.

Ngày thứ năm trong bảy ngày hắn liền tỉnh dậy, lắc lắc cái đầu nhìn nơi mặt nền căn phòng lát gạch đã trong thấy Tiểu Bạch, Xà Xà mặt mày hai đứa chân tay đỏ sưng cả lên, đều nằm cách hai góc, ngủ say hơn cả hắn lúc này.

Hắn rời khỏi giường, đi tới ban công nhìn xuống một chút, ngắm lấy mặt trời mọc nơi đám mây phía xa, mang chút lặng thinh, không nói gì ngoài đang hít thở đều đặn, trong tay hắn lại đang cầm lấy một bình thủy tinh đầy nắp, bên trong là một giọt nước màu xám đậm. Liền nói khẽ:

- Nghịch Thiên Tuyên Kim! Tu nguyên giả uống cũng vô dụng nhưng mình vẫn dùng được, chẳng lẽ có gì đó sai sao!

Nuốt lấy Nghịch Thiên Tuyền Kim vào trong bụng, hần hơi nhắm mắt cảm nhận lấy sự khác lạ đang xảy ra trong cơ thể mình cũng như nguyên khí xung quanh hần đang dao động, từng hạt nhỏ li ti màu xám đậm từ ngoài bám vào da thịt hần, thân thể Vũ Thiên dần hóa thành màu xám đậm cứng chắc toàn thân, hai khế vỗ hai cánh tay vào với nhau tiếng keng keng của sắt đập như va vào nhau lúc này.

- Hệ kim, là đây sao! Từ hần một giọng nói khề.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Năm Giữ 5 Hệ

- Năm hệ nguyên lực, chúng lại nằm xáo trộn nhau!

- Kim, Hỏa, Băng, Phong, Lôi!

Hần lại tự nói những hệ mình nắm giữ, lại nhìn bàn tay những ngón tay như ẩn, như hiện năm hệ mỗi đầu ngón tay. Nhưng trong hần đã không được bình thường khi đang xảy ra sự xáo trộn trong cơ thể chính mình.

- Hệ kim là hệ mạnh nhất trong hệ cơ bản!

Hần lại nhớ lại những gì đã ghi trong ngọc giản, như tự nói với mình nghe thấy, giọng nói vẫn còn phảng phất nơi ban công, trong khi hần thì đã đi vào trong ngôi chỗ chiếc ghế đặt trong phòng, về mặt tỏ rõ sự trầm ngâm.

Chân tay Vũ Thiên lại quờ quạng lung tung, Tiểu Bạch, Xà Xà đã tỉnh giấc, chúng nó liền gọi Thiên ca nhanh miệng. Vũ Thiên liền gật đầu nhìn hai đứa mà béo má một cái với vẻ cười mỉm.

- Đi thôi! Ta dẫn hai đứa tới nơi đông nhất Đế thành!

Vũ Thiên liền rời khỏi ghế, mở cánh cửa chính liền tiến ra phía ngoài nhưng hần không đi tới lối thang máy mà là nhìn ban công khá rộng trước mặt, đèn phát sáng nơi này, đã trông thấy Tiểu Bạch, Xà Xà đùa giỡn, cười vui chạy ra trước. Hần cũng liền bước theo sau.

Ban công này vắng vẻ, bụi bặm bám đầy trong sắc trời đã tối. Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa chúng nó đã nắm chặt thanh sắt tròn mà nhìn xuống với độ cao của tòa khách sạn, nhưng lại không thấy mặt nền, Tiểu Bạch cười lý lắc:

- Thiên ca nhảy xuống!

- Tiểu Bạch chúng ta phải trả phòng!

Hần dứt khoát túm lấy hai đứa kéo tới lối vào thang máy, liền trả phòng nơi tầng trệt, lại ra khỏi nơi này mà bước đi giữa dòng người đông đúc, hướng tới nơi cần tới.

Đó là đầu khí Đế thành.

Một hàng dài những người đứng dưới mặt nền gạch hoặc bay trên không trung liền nhìn xem thấy bên trong không mấy khả quan. Vũ Thiên cũng đã chen chúc được trong đám đông nơi này, hần luồn lách lên trên mà tới gần được hàng rào kẽm gai ngăn cách bên trong. Hần thì nhìn tới, còn Tiểu Bạch, Xà Xà thì lại không chịu nổi nơi đông người nên đã núp trong tà áo hần, những vẫn tỏ vẻ khó chịu bởi ngột thở.

Vũ Thiên lại đang quan sát bên trong nên không để ý chúng nó, đặc biệt là sự ồn ào, huyền ảo chính tại nơi hần đang đứng. Nơi đầu khí này, rất đông người, dân giả, tu nguyên giả tụ tập mà tới đông nhất trong tất cả các thành phố khác của Đế gia.

Tại bên trong đầu khí, Vũ Thiên từ ngoài nhìn vào, thấp thoáng thấy được bóng dáng Bán Huyền đứng nơi thềm không, nét mặt không hề có sắc thái nào. Đế Dơi cũng đã trong thấy, hần cũng đang có mặt tại nơi này, nhưng lúc này mới là đang bay vào trong với sự kinh ngạc của đám đông nhìn thấy, khi Vũ Thiên hần cũng một bước nhẹ mà bay lên chỗ đám đông này, liền bay vào trong.

Không chút gì do dự, xung quanh bên trong lúc này là những tu nguyên giả khác, đa số đều là trẻ tuổi, chỉ từ mười tám tới ba mươi lăm, Vũ Thiên nhìn thấy từng người một cái chớp mắt liếc vòng của hần. Bất quá là không rõ mặt.

Tất cả đều đang nhìn nhau, một khoảng cách trên không trung này, cũng khoảng hai chục người tất thấy. Nhưng lại đang có một vài ánh mắt đang nhìn xuống mặt đất, liền thấy năm trung niên đang đứng đó, bất động thành vòng tròn xung quanh nhau nơi chính giữa chỗ đầu khí.

Kinh ngạc hiện rõ trên mặt Vũ Thiên, hần nhìn ra bọn họ đều giống như Đế Lãnh. Y phục quần áo bọn họ đều không giống nhau, trông thêm kỳ dị nên càng không thể bỏ qua ánh mắt. Một tên là Đế Trì, một tên là Đế Nhu với quần áo che kín thân kiểu dáng dài tay, ba trung niên còn lại Lý Hoang,

Nguyễn Bì, Hoàng Phổ. Năm người đều đang nhìn bọn hắc bay trên không, đám trẻ bọn họ đều thể hiện khác nhau với vàng trán đều đang nhăn nhúm.

- Các ngươi xuống đi, đứng chỉ trên đó!

Đế Trì tỏ vẻ cáu gắt, bàn tay nắm lại với phát nhẹ, liền đó là hai chục người bọn hắc, liền đứng dưới nơi mặt đất, xung quanh bao lấy năm trung niên.

- Mọi cổ bọn ta, đứng dưới đây nói chuyện cũng được!

Đế Trì lại nói lớn, trong không để ý, bất chợt nắm tay liền nắm lại dấm vào hư không lại hét lớn:

- Ra ngoài, đủ người rồi!

“Cấm không gian”.

Trên thình không, vượt qua hàng rào kẽm gai, một nam thanh niên tu nguyên giả đang bay vào liền tức thì bị một nắm tay dấm văng ra ngoài mà chính hắn chưa hiểu gì, chính hắn liền nghe thấy mấy chữ, cuối là “cấm không gian” từ Đế Trì vọng ra, liền không để ý tới tên vừa bị đánh văng vào đám đông.

Đám tu nguyên giả trẻ tuổi đứng trong, về mặt có chút bất ngờ, lại nhìn tới sự chú ý vào Đế Trì năm người cả thấy, để nghe nói.

- Đế Trì! Ngươi thật mạnh tay! Suýt nữa thì tên thanh niên đó đã mất cái mạng!

Người vừa mở miệng, trách than với Đế Trì chính là Lý Hoang nhìn tới.

- Ta đã nhẹ tay rồi!

- Chắc các ngươi cũng đã hiểu quy định tại nơi đấu khí này!

Đế Trì lại nghiêm mặt, nhìn sơ từng đám trẻ tu nguyên giả này, đã có đứa mở miệng đầu tiên, liền ngay sau đó là ánh mắt năm người Đế Trì nhìn tới:

- Không hiểu gì hết!

Một câu ngắn gọn từ Vũ Thiên, hắn lại nhìn tới Bàn Huyền:

- Được rồi, để ta nói lại!

Đế Trì lại trả lời hắn bằng câu nói nhẹ nhàng:

- Trái Nguyên, chỉ dành cho ba kẻ đứng ở vị trí thứ nhất, thứ nhì, thứ ba, hết rồi!

Đế Trì liền im lặng, về mặt trung niên liền nhếch lên, lại nhìn xem về mặt đám trẻ, vẫn không thay đổi. Lý Hoang lại nói tiếp với Đế Trì, nói thay:

- Đám trẻ các ngươi tự đánh đi!

- Sống chết là do các ngươi!

Đế Nhu lại lạnh giọng, nhắm mắt. Im lặng bên trong đấu khí từ những tu nguyên giả trẻ tuổi, Vũ Thiên đơ nét mặt khi bị Đế Trì nhìn tới nhưng hắn liền né tránh ánh mắt, trong những tu nguyên giả còn lại thì nhìn tới Nguyễn Bì, Hoàng Phổ giọng nói không được tự nhiên:

Về mặt đám trẻ tu nguyên giả khoảng hai chục người đều không ngạc nhiên, bất ngờ. Ngoại trừ Vũ Thiên. Hắn mơ màng chớp mắt.

- Bọn chúng đều là tinh anh trong đám trẻ!

- Chỉ ba đứa đứng đầu mới có Trái Nguyên! Còn lại đều không có phần thưởng nào!

Nguyễn Bì cổ họng cử động, phát ra giọng nói, trong cặp mắt đang nhắm giống bốn trung niên còn lại.

- Đám trẻ các ngươi không tự phân cấp ra đánh đi!

Hoang Phổ về mặt, hiện rõ những đường rãnh, hét lớn với khoảng chục tu nguyên giả đám trẻ vẫn còn đang quan sát nhau, không ra tay.

- Có ai quen ai không!

Đế Dơi liền mở miệng hắn nhìn từng người một, bỏ qua năm trung niên đứng bất động tại chỗ, đám Đế Trì, Bàn Huyền lại nói tiếp, hắn với giọng rất lạnh, mang chút vô tình nữa:

- Chúng ta tự giết nhau đến khi còn lại ba người!

- Trái Nguyên! Thứ rất khó có được!

Một cô gái với dáng vẻ cao ngạo, khí chất liền nhẹ giọng nói, Hàn Nguyệt Tiên chính là tên của cô gái này. Lại có giọng của một nữ tử khác liền trả lời nàng trong khoảng cách đứng không gần Nguyễn Ngọc Bích là tên của cô gái này:

- Mới chỉ gặp nhau mà đã động tay chân, thật là khó coi!

Khẽ gạt đầu bởi Vũ Thiên, trong ánh mắt lạnh, cùng cánh tay giơ cao của nam tử tên là Hoa Bằng Lăng liền khẽ nói:

“Vạn vạn kiếm băng”.

Liền đó từ chỗ thỉnh không băng nguyên lực liền ngưng đọng thành những thanh kiếm, tràn ngập hơi lạnh với tốc độ nhanh phóng xuống mặt đất nơi bọn họ đang đứng như hàng ngàn mũi tên.

- Ta tên Hoa Bằng Lăng!

Nam tử vừa mới nâng tay, thi triển Hệ băng liền khẽ nói đủ nghe thấy nơi đám người trẻ tuổi, trong vẻ mặt không đổi ngạo nhiên của ai, đều nhìn tới hắn, không mấy chú ý “vạn vạn kiếm băng” trên không đang lao xuống.

“Vạn vạn kiếm băng” liền phủ lấy nơi này, mặt đất liền trở nên lạnh lẽo đóng băng cả khu đấu khí. Nhưng lại không gây tổn thương gì những người đang đứng. Một vài nam tu nguyên giả lại bị đóng băng toàn thân bởi đòn thi triển của Hoa Bằng Lăng, chính là Phiêu Tẫn, Lận Kha cùng một nam tử đã ba mươi lăm Mai Dần. Vài nữ tử lại biến mất chính là Hàn Nguyệt Tiên, Võ Thi Trâm, Mặc Thu Thủy.

Vũ Thiên, hắn dùng sức, những tiếng răng rắc nhẹ dưới chân hắn, lớp băng liền vỡ ra thành mảng, hắn không chút do dự, lại nâng cánh tay nắm nhẹ lại băng lại đóng thành khung, đóng thành khối toàn bộ đấu khí bên trong.

Đám đông phía ngoài nhìn vào như há hốc miệng, với vẻ mặt không hiểu, nhìn toàn bộ khu vực bên trong hàng rào kẽm gai đã bị đóng băng tất cả, cao tới tận đám mây. Càng không thể nhìn ra, chuyện gì đang diễn ra với những tu nguyên giả đứng bên trong bị đóng băng cứng ngắt không thể cử động.

- Người cũng thật biến thái!

- Là ai!

Một giọng nữ phát ra từ chính Hàn Nguyệt Tiên, và một giọng nữ khác từ bên trong lớp băng vọng tới tai Vũ Thiên, Võ Thi Trâm. Thu lại lớp băng bao phủ toàn bộ đấu khí, hắn có chút thấy thảm hại khi chỉ thấy hơn chục người còn lại, nhìn kỹ chỉ khoảng mười một người trẻ tuổi cùng với năm nam trung niên đang mở to mắt, hiện lên kỳ dị mắt đen.

Nhưng liền sau đó, ba thân ảnh nữ tử liền hiện ra trong số bảy nữ tử tu nguyên giả nơi này, bên trong đấu khí.

- Người thật tà nhưng lại mạnh!

Hàn Nguyệt Tiên với giọng thánh thót khẽ nói, trong ánh mắt sắc xảo của Đế Dơi lăm lăm:

- Đã có sáu người chết!

Hắn liền lạnh hẳn nét mặt, Đế Dơi thân thể chuyển Hệ Kim, toàn thân xám đậm hướng tới một nam thanh niên tên là Tiêu Tài, một kích va chạm với nhau, từ nơi mặt đất bay lên tận tới đám mây, ngọn lửa bao trùm lấy Đế Dơi, nung đỏ thân thể màu xám đậm của hắn, liền hình thành một con rồng hướng tới Tiêu Tài há miệng như nuốt lấy.

Tiêu Tài vẻ mặt liền hiện chút sợ hãi, nhìn Đế Dơi lao tới, liền triển khai thể đỡ, nắm tay đã hóa to ra trong vẻ mặt như cam chịu nguyên lực bị áp chế, nắm tay xám xanh đã không được tự nhiên đâm mạnh tới đầu rồng của Đế Dơi.

Vũ Thiên lại đang quan sát Đế Dơi, Tiêu Tài. Trong khi vẻ mặt hắn cũng đã chuyển hướng tới những tu nguyên giả khác mà liền đề phòng giống bọn họ. Hàn Nguyệt Tiên một kiếm va chạm với Vũ Thiên mà lui ra xa, Bán Huyền lại hướng Hoa Bằng Lăng trong một chớp mắt, không thể thấy tốc độ, đã tới trước mặt Hoa Bằng Lăng một kiếm mà quét ngang bụng hắn trong lớp băng vỡ vụn những tiếng răng rắc từ khiến băng dày ngăn cản. Hai nữ tử khác lại va chạm với nhau giữa không trung bằng ánh mắt không tốt với nhau chính là Nguyễn Ngọc Bích cùng Nguyễn Thị Trang.

Hai cô gái này lại đang sử dụng Hệ không gian mà tấn công nhau, chính là Võ Thi Trâm cùng Mặc Thu Thủy tiếng nói bỗng phát ra nhưng người thì lại không thấy:

- Hệ không gian!

Hai nam cùng hai nữ còn đứng vững trong này, lại chỉ đứng yên nơi mặt đất, khẽ nhìn nhau. Đó là Tiếp Khắc cùng Phan Mãnh và Trịnh Thị Dâng cùng Trương Cát. Bọn họ đang nhìn nhau một lúc rồi lại nhìn tới Hàn Nguyệt Tiên cùng Vũ Thiên, Hệ băng với băng thể đã chuyển sang, đứng nơi không trung với cánh tay liền quét sang ngang, vết kiếm liền chọt lóe, Hàn Nguyệt Tiên liền hiện ra gần sát hắn, cánh tay nàng lại đang bị một lớp băng mỏng bao phủ.

- Ta tên Vũ Thiên!

- Hàn Nguyệt Yên!

Vũ Thiên chạm mặt nàng, chớp mắt một cái liền nói tên mình, Hàn Nguyệt Yên cũng trả lời hắn, ngắn gọn. Liền sau đó, cánh tay phe phẩy, xuất hiện một thanh kiếm cầm nơi tay, chọt tủa hào quang nước biển, chớp mắt một cái lại mất biến nhưng một cảm giác nguy hiểm bao trùm lấy Vũ Thiên, hắn liền cảnh giác.

Nhưng vẫn đứng yên tại chỗ trên không với những ánh mắt nhìn tới, liền thấy một thanh kiếm đâm xuyên hắn, ngay giữa lồng ngực. Hàn Nguyệt Yên nắm lấy chui kiếm, đứng sát mặt Vũ Thiên, cười với hắn:

- Một kiếm này, chắc không vấn đề gì với ngươi!

Vũ Thiên nhìn cô gái này rất gần, toàn thân Hàn Nguyệt Yên một màu nước biển, trong cái chạm tay của Vũ Thiên, đã nắm chặt lấy cánh tay màu nước biển của nàng mà văng ra xa với một khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Chức Vụ Cửu Vụ

Bất ngờ đang hiện trên mặt đám đông tu nguyên giả đang nhìn tới. Ánh mắt khác lạ của Vũ Thiên nhìn Hàn Nguyệt Yên, vết kiếm từ nàng đang chém tới hắn, Thủy hệ nguyên lực tuôn trào rất nhiều, nhưng Vũ Thiên lại không để ý gì lắm khi những vết kiếm này chém thẳng vào người hắn.

Vũ Thiên lại hất tay, liền đó một con rắn băng liền quán chặt lấy Hàn Nguyệt Yên mà tới trước mặt Vũ Thiên lần nữa.

- Ngươi! Ta không đánh lại ngươi!

Hàn Nguyệt Yên giọng thánh thót mang chút tức giận hết với Vũ Thiên, khi lúc này đang giãy giữ thân thể, hai tay lại hóa thành những lưỡi dao sắc bén màu xám đậm, chém lấy rắn băng, cứng chắc không thể vỡ, ngoài vài vết sứt, có chút ít nhìn thấy. Lại không để ý Vũ Thiên đang đùa giỡn với Hàn Nguyệt Yên.

Hoa Băng Lăng cũng nắm giữ Băng hệ đang cùng Bản Huyền, nguyên lực lại bao phủ nơi thỉnh không này một góc. Bản Huyền với nét mặt lạnh, khúc khuỷu cánh tay hơi khom lại, toàn thân lóe quang từ hắn, những tia sét đã chớp hiện, bắn từng tia tới Hoa Băng Lăng với một thân Băng thể, lạnh giá đón nhận những tia sét nhập vào thân.

Liền đó lan tràn cảm giác bị điện giật, Hoa Băng Lăng lại hét to một tiếng trong tay hắn liền nắm chặt lấy một thanh kiếm mộc bản rộng, có thể che phủ cả một tòa nhà, từ trên không, trảm xuống Bản Huyền đang nhìn lên ngược mắt một cái. Nhưng lộ rõ ánh mắt không chút sợ hãi, Bản Huyền đón đỡ bằng một thanh Kim kiếm từ nguyên lực Kim hệ hình thành.

Va chạm, tán mát ra nguyên lực, âm thanh rít lên như muốn rung rắc màng nhĩ của đám đông nơi đây. Nhưng không vỡ nát, độ sức giữa thanh kiếm bản rộng cùng thanh kiếm mỏng nhỏ tại bầu trời nơi đấu khí.

Nguyễn Ngọc Bích lúc này hai cô gái cùng Nguyễn Thị Trang lại đang nhốt nhau nơi mặt đất. Trong ánh mắt khê động nhưng liền là lắc đầu của những tu nguyên giả đứng trong này. Từ đâu, từ nơi mặt đất Nguyễn Ngọc Bích đang đứng liền xuất hiện những lùm cây che chắn lấy cô ta khiến cho Nguyễn Ngọc Bích liền cảnh giác nhưng vẫn nói nhắc nhở:

- 3 thứ hạng đầu, cái đám bay trên đang tranh giành, chúng ta không có cửa để thắng đâu!

- Có liên quan sao, tôi và cô thử một trận xem ai thắng, ai thua!

Từ một góc cây đang bao lấy Nguyễn Ngọc Bích, Nguyễn Thị Trang đã xuất hiện hướng nàng, một thổ lao liền được hình thành nhốt lấy Nguyễn Ngọc Bích. Lại một vết kiếm chém ngang thổ lao khiến cho Nguyễn Ngọc Bích liền phải uốn cong thân mà né tránh. Đạp nhẹ một chân Nguyễn Ngọc Bích lại bay lên không tránh né được đòn công bổ nhào tới của Nguyễn Thị Trang, nắm tay lại hóa to từ trên không đã đâm mạnh xuống Nguyễn Thị Trang. Không kịp né tránh mà bất đắc dĩ phải đón đỡ, Nguyễn Thị Trang chỉ kịp chuyển thân thể Thổ, lún sâu vào mặt đất bởi nắm tay hóa to của Nguyễn Ngọc Bích liền sừng sững nơi mặt đất mà vui cười liên hồi.

Thu lại nụ cười, Nguyễn Ngọc Bích lại chuyển thân thể Hỏa, mà bùng phát ngọn lửa bao trùm lấy thiêu đốt nơi nàng đang đứng, với vẻ mặt kinh hãi của Nguyễn Thị Trang vừa bay lên khỏi hố đất lõm sâu. Cô gái này đang né tránh ngọn lửa đang lao tới. Nơi thỉnh không lúc này, Hàn Nguyệt Yên chỉ có thể giãy rụa mà không thể thoát ra khỏi rắn băng đang quán chặt thân nàng, la hét, mắng chửi Vũ Thiên là Hàn Nguyệt Yên có thể:

- Thả ta ra, nhường vị trí đứng đầu lại cho ngươi!

- Mau thả ta ra! Đồ tên thối tha, mau thả ta ra!

- Trái Nguyên! Cô không cần sao!

Hắn khẽ nói khi không chú ý tới vẻ mặt đang điên tiết của Hàn Nguyệt Yên. Vũ Thiên đang một tay bóp hai má nàng khiến miệng nhỏ của Hàn Nguyệt Yên liền chu ra rõ thấy.

- Ngươi muốn làm gì ta giữa nơi đông người đây!

Hàn Nguyệt Yên hét lớn, cảm giác bị xúc phạm khiến mặt Hàn Nguyệt Yên đỏ gấc nhưng trong lòng lại bất lực trước hắn khi không thể thoát khỏi bàn tay ma mị của Vũ Thiên.

Đám đông nghe thấy nhưng chỉ nhìn tới, nhưng lại nhớ kỹ sắc mặt Vũ Thiên, Hàn Nguyệt Yên cùng những tu nguyên giả đứng trong. Trên thình không, đám mây đã bị đánh tan bởi Đế Dơi cùng Tiêu Tài, bị chấn lui bởi cú va chạm vừa mới xảy ra. Hít sâu lấy một hơi, Tiêu Tài vẻ mặt không mấy thay đổi, nhìn tới con rồng uốn lượn chính là Đế Dơi, móng vuốt khẽ chop lại liền lúc năm ngón chân rồng màu xám đậm siết chặt lấy Tiêu Tài, đã thấy vẻ mặt hơi sợ của hắn vẫn còn đang thờ dốc từ Tiêu Tài.

- Ta nhận thua không đánh lại ngươi!

- Nhưng ta vẫn muốn giết ngươi!

Đế Dơi lại lạnh lẽo nói, trong miệng rồng há to, chuẩn bị nuốt gọn Tiêu Tài đang bị móng vuốt của hắn siết chặt hướng tới. Giọng nói lạnh lẽo đầy ác khí của Đế Dơi, liền khiến Tiêu Tài đang bị siết chặt lao tới miệng rồng của Đế Dơi, liền hét to, tức giận mạnh mẽ:

- Ngươi đang ép ta!

Cặp mắt liền đỏ lên, toàn thân Tiêu Tài liền được một ngọn lửa bao trùm thiêu đốt mấy cái móng vuốt tạo thành của Đế Dơi, thân hình Kim thể rắn chắc của hắn, nơi hai tay Tiêu Tài liền nắm chặt hai thanh kiếm hình thù khác nhau, hắn liền hét lớn bay tới Đế Dơi đang là thân rồng:

- Áo kiếm thuật!

Trong vẻ kinh nghi đầy bất ngờ của Đế Dơi nhưng lại không tỏ mấy sợ hãi mà liền cười lớn:

- Được! Để xem ngươi thể nào!

Móng vuốt rồng va chạm với một kiếm của Tiêu Tài đỏ rực cùng một kiếm khác chém vào thân rồng của Đế Dơi, chấn văng hắn ra xa, khi mà chớp mắt Tiêu Tài lại tới cạnh hắn, trong những vết kiếm cắt không theo đường lối từ hai thanh kiếm đang nằm nơi hai tay Tiêu Tài.

Mắt rồng Đế Dơi liền đảo khi Tiêu Tài vùng kiếm tới mình, đuôi rồng liền quất tới hắn, nhưng liền vỡ vụn trong sự đau nhức của Đế Dơi. Đã có chút kinh sợ, Tiêu Tài thân xám xanh trong những làn vùng kiếm đỏ rực bao trùm hướng tới thân rồng của Đế Dơi mà công kích gần lấy.

- Đây là Áo kiếm thuật!

Đế Dơi trầm ngâm trong lòng, khi khẽ nói ra cảm nhận nguy hiểm từ Tiêu Tài đã tới gần, Đế Dơi liền trở lại hình dạng con người. Hai mắt màu xám đỏ chột lóe, đứng tại thình không cách đám mây ở dưới, toàn thân đã đen đỏ một màu đón nhận “Áo kiếm thuật” của Tiêu Tài vang mạnh nơi thân hắn. Gằn như không kịp, trong giọng la thất thanh của Nguyễn Thị Trang đã bị ngọn lửa bao trọn vào:

- Thị Trang này nhớ mặt cô, ta không đánh với cô nữa!

Vừa bay ra khỏi bên ngoài nơi đấu khí này, vừa dùng dòng nước xung quanh mình mà dập tắt ngọn lửa không mấy dễ dàng. Thủy hệ nguyên lực đang được Nguyễn Thị Trang tận dụng.

- Tỷ đây vẫn không có ý định tha cho cô!

Từ phía sau, giọng Nguyễn Ngọc Bích đã vọng tới, đuổi theo sau liền rời khỏi nơi đấu khí này.

- Bọn họ bỏ đi hết rồi!

Từ nơi chính giữa này, Hoang Phổ lại cất giọng khi vẫn đang quan sát toàn bộ nơi đấu khí này.

- Kệ đi, Trái Nguyên vẫn còn ở đây, muốn lấy thì phải giành thứ hạng!

Lời nói phát ra từ Đế Nhu, vẻ mặt trầm kha đã trong thấy những tu nguyên giả đứng nơi mặt đất đã cùng rời khỏi nơi đấu khí này. Lúc này, chỉ còn lại vài tu nguyên giả đang đấu nhau trên thình không này. Nhưng cũng làm cho năm trung niên canh giữ nơi đấu khí mới chú ý tới, bỏ qua những người đã rời đi. Tại thình không, Bàn Huyền cùng Hoa Bằng Lăng vẫn đang giằng co như là không phân thắng bại.

Lại tự tách ra, trong sự biến mất của Bàn Huyền giữa làn sấm sét bao trùm tới Hoa Bằng Lăng đã kinh sợ dò xét từng ánh mắt từng cử động, toàn thân đã bị điện giật không thể vận chuyển nguyên lực. Sắc kim lại chột lóe Hoa Bằng Lăng đã bị phân mảnh rất nhiều, lại đi qua làn sấm sét được thu hồi bởi Bàn Huyền hiện ra.

Thở hắc ra một hơi, khẽ nhìn lấy phía sau liền thấy những đốm màu xanh khí lạnh, lẫn đốm đỏ phân tán, bay đi theo một hướng rời khỏi nơi đấu khí, tới

đám đông đang nhìn là một Hoa Bông Lãng không hề bị một chút thương tích, đứng đó trên thềm không hàng rào kẽm gai lại chậm rãi nói:

- Ta từ bỏ tranh giành!

- Ngươi vẫn không sao!

Bản Huyền lạnh giọng. Nhưng lại không có ý định ra tay tiếp mà liền bỏ qua Hoa Bông Lãng rồi nhìn về Tiêu Tài hai thanh kiếm cầm nơi tay đã gãy thành đôi, cùng một vết kiếm chẻ xéo hẳn làm hai tức thì thành những đốm nhỏ li ti, có lẽ đã bụi tán nơi này.

“Chết rồi sao”.

Giọng lại lạnh từ Đế Dơi đang ở trạng thái bình thường, đã khẽ nhìn tới Bản Huyền, lướt qua Hoa Bông Lãng rồi nhìn tới Vũ Thiên đã nhìn tới bọn họ, không đổi kinh ngạc khi phía sau Vũ Thiên, Hàn Nguyệt Yên vẫn đang bị bắt trời bởi hắc răn băng quấn quanh không thể đánh vỡ mà thoát ra được. Hàn Nguyệt Yên cam chịu về mặt đã hiện rõ.

- Phân thứ hạng rồi sao!

Đế Trì khẽ gật môi liền ngừng đầu lên nói, chỉ còn lại bốn người đứng nơi thềm không bầu trời đầu khí này.

Vũ Thiên đang bắt chối Hàn Nguyệt Yên, Đế Dơi nơi đám mây cùng Bản Huyền cách xa bọn họ đang nhũn mảy nhìn Hoa Bông Lãng đã bay đi xa.

- Ngươi không tính thả ta ra sao!

Hàn Nguyệt Yên vẫn la hét nhưng lại không thể nào thoát khỏi sự trời buộc của Vũ Thiên, hắc đã xoay đầu lại nhìn nàng:

- Cô nên im lặng!

Hắn lại nhìn tới Đế Dơi, Bản Huyền thoáng qua trong đầu là hình ảnh trận chiến lúc nãy của mấy người một chốc rồi liền thôi.

- Trái Nguyên đầu mấy vị cao niên!

Đế Dơi đã rơi thẳng xuống mặt đất, đứng trên nhìn tới năm vị trung niên này hỏi lấy một câu. Vũ Thiên, Bản Huyền cũng đã đứng nơi mặt đất, hạ xuống theo hắn.

- Nói tên các ngươi cho bọn ta biết!

Đế Trì lại xoay đầu nhìn Đế Dơi về mặt tựa có chút quen thuộc nhưng lại không hề hiện ra chút gì bất thường.

- Đế Dơi!

Có chút giật mình bởi Đế Dơi phát giọng, Đế Trì, Đế Nhu về mặt giật giật đôi lông mày, mấp máy môi nhưng không có phát ra tiếng.

- Vũ Thiên!

Hắn nói ngắn gọn hai chữ cái tên mình cùng Bản Huyền về mặt y như nhau, không hiểu với mấy lão đây.

- Đây mấy lão tiền bối còn không xuất hiện!

Hàn Nguyệt Yên vốn đang bị bắt liền hé môi nhỏ xinh, làm cho Đế Dơi, Vũ Thiên, Bản Huyền như giật mình đôi chút. Theo lời nói của Hàn Nguyệt Yên làm cho ba nam thanh niên đứng ba thứ hạng đầu liền nhận ra sự khác biệt trong đó. Đế Trì giọng nói:

- Hay cho cô, đã nhìn ra!

Liền đó là nơi đám Đế Trì đang đứng liền thay đổi, một bàn ghế đá ngồi trong một cái đình nhỏ xung quanh cây cối thoắt mát. Chỉ thấy năm người bọn họ đang đánh cờ, dường như năm thân ảnh đứng vòng lúc nãy chỉ là giả tạo ảo ảnh. Phía sau bàn ghế là một thanh trụ để đồ vật, lúc này đang để một loại trái gì đó. Rất lạ mắt khi nhìn tới của mấy người tu nguyên giả bọn họ.

- Trái Nguyên! Đang để đây các ngươi tự tới lấy!

Vẫn ngồi đánh cờ như cũ, như không thấy đám trẻ tu nguyên giả bọn họ đang nhìn tới. Liền đi tới cái bàn để Trái Nguyên mà lựa lấy một trái cầm trong tay. Đế Trì hơi nhìn tới một lần giọng trầm khẽ vang:

- Các ngươi có thể đi!

- Nhưng nhớ, ba người các ngươi được chọn vào Cửu Vụ!

Đế Nhu vừa đi một nước cờ liền hướng bọn hắn nói một khó hiểu nhưng là nhắc nhở, trong đó Đế Dơi như về mặt thoáng nhận ra. Lại nói thầm cửa miệng: “Chức vụ Cửu Vụ”.

Chương 161: Kẻ Bắt Cóc

Nhưng hắn lại không nói rõ ràng, ngoài mấy câu như vậy thôi. Thu lấy Trái Nguyên không nhìn kỹ hình dáng nó như thế nào, hắn chỉ cất đi vào chiếc nhẫn, Đế Dơi thoáng cái liền bay lên không, cùng lúc Bàn Huyền rời khỏi nơi đầu khí. Để lại Vũ Thiên nhìn Trái Nguyên một hồi, rất lâu, hắn chỉ thấy trái này không được bình thường, không tròn, hơi méo, với một chút sần sùi, mềm là đặc trưng khi Vũ Thiên bóp lấy. Màu sắc thì rất lạ, có cả cuốn lá.

- Lạ mắt!

Hắn khẽ nó. Không tính ăn liền lúc này, lại thu cất vào trong chiếc nhẫn đã chứa đầy vật phẩm của hắn.

- Người không tính tha ta sao!

Hàn Nguyệt Yên bất chợt lên tiếng, nói khẽ như năn nỉ với Vũ Thiên một câu. Hắn lại nhìn cô ta, lắc đầu. Lại nhìn tới đám trung niên Đế Trì đã trở lại nắm thân ảnh vòng tròn, hắn lại yên lặng rồi đi, bắt theo về Hàn Nguyệt Yên. Rồi xa nơi đầu khí, đám đông đang vây quanh mà bước đi nơi một con đường rộng cùng Hàn Nguyệt Yên với vẻ mặt đang lạ lẫm thất thường, con rắn vẫn đang quấn chặt cô ta, tới trước lối vào một khách sạn.

Vũ Thiên lại lấy thẻ và lên lầu, với sắc mặt không mấy lạc quan của nhân viên nơi này khi nhìn Vũ Thiên, Hàn Nguyệt Yên thấy kinh dị ở sau hắn.

- Lầu mười hai, phòng hai lẻ một! (L12,P201)

Đã ở bên trong căn phòng này, Vũ Thiên lại đi thẳng vào phòng tắm, để lại Tiểu Bạch, Xà Xà tròn mắt với Hàn Nguyệt Yên.

- Hai tiểu yêu!

- Thiên ca! Tỷ ấy là ai!

Đồng loạt hét lên, Xà Xà hóa bé gái đã nhắm mắt, Tiểu Bạch hóa bé trai bệu má đáng yêu. Hắn thì lại đang ở trong phòng tắm, hắn thì lại im lặng, bước ra trong một bộ quần áo mới. Hắn há hốc miệng nhỏ nhìn Hàn Nguyệt Yên đang chớp chớp mắt, chỉ lấy tay trước mặt, trống lốc không thấy ai. Lúc này, hắn mới nhận ra, căn phòng toàn bộ chỉ còn lại hắn và Hàn Nguyệt Yên. Khẽ gọi:

- Tiểu Bạch! Xà Xà!

- Chúng mới đứng đây, hai đứa bé, tự dưng biến mất trước mặt ta!

Hàn Nguyệt Yên liền áp ứng trả lời Vũ Thiên, chính nét mặt nàng cũng đang khó hiểu mà hiện rõ trên mặt. Nét mặt hắn liền hiện lên chút tức giận, im lặng một hồi lâu không nói, lại nằm dài lên chiếc giường mà nhắm mắt, rõ đã ngủ. Nhưng đối với Hàn Nguyệt Yên đã thu lại rắn băng đang trôi cô ta, ánh mắt cô ta lại khác lạ nhìn Vũ Thiên đã ngủ, miệng hắn, môi đã mấp máy:

- Cô đi đi!

- Hai đứa bé, lúc này, ta cũng không rõ!

Hàn Nguyệt Yên đã ngậm chặt môi, phui phui lấy vệt áo, vuốt nhẹ tóc một cái, nhìn lấy Vũ Thiên một lần từ trên xuống dưới, trong lòng ngầm nghĩ việc hắn bắt mình về đây. Nhưng lại không suy nghĩ nhiều, Hàn Nguyệt Yên lại nhanh tay mở cửa phòng, liền hướng sân thượng chạy lên, khuất dần nơi thang máy.

- Hai đứa đầu mắt rồi!

Vũ Thiên trong căn phòng lăm bậm thành câu từ hắn mà vang lên. Yên lặng lại bao trùm trong nhiều giờ liền, hắn mới bắt đầu mở rộng sự nhìn thấy ra khỏi Đế thành. Hắn đang tìm kiếm Tiểu Bạch, Xà Xà nhưng lại không thấy, trong đầu những suy nghĩ khác thường hiện ra “đầu rồi, sao tự dưng lại biến mất, liên hệ giữa mình và Tiểu Bạch lại không cảm nhận được”.

Hai tay hắn nắm chặt lại, đè nén lên nệm trên giường, thân khẽ run, đầu lắc liên hồi trong như bị điện giật.

- Thấy rồi!

Vũ Thiên chợt mở miệng nói trong bật dậy, lại liền hét lên nhỏ “mất rồi” hắn lại liền rời khỏi khách sạn khi đã qua được một đêm. Rồi khỏi toàn bộ thành phố của Đế gia. Hướng bắc lúc này tại không trung, bất ngờ hiện ra một nam thanh niên trẻ tuổi tuần tú lẫn tiêu sái đang túm chặt lấy hai đứa bé, hắn là Tiểu Bạch, Xà Xà đang nhón nhẹ la ó, than van:

- Chú là ai, Tiểu Bạch, Xà Xà không biết!

- Thiên ca đâu rồi, mau thả Tiểu Bạch, Xà Xà ra!

Tiểu Bạch gầm gừ, cổ ngoái đầu lên nhìn nam thanh niên này nói, hấn lại trả lời hai đứa bé bằng giọng mừng rỡ:

- Không phải ta đã nói rồi sao Tuyết Linh Á chính là tên của ta!

- Chú tính làm gì với Tiểu Bạch, Xà Xà đây!

Tiểu Bạch lại dò hỏi, khi mà Xà Xà vẻ mặt đang chút sợ, Tuyết Linh Á lại hù dọa bọn nó:

- Đem hai đứa về nấu cao!

Tiểu Bạch thì tỏ vẻ không để ý nhưng trong lòng thì lại đang hét lớn với Vũ Thiên, Tuyết Linh Á thì lại nói lại:

- Vào rừng chơi một chút, không chịu sao!

Nhưng lần này, Tiểu Bạch, Xà Xà lại không nói gì, hai đứa đang cố nhìn mặt nhau:

- Không biết tên Vũ Thiên kia, hấn thế nào, có đang đuổi theo ta không!

Tuyết Linh Á tỏ vẻ đoán ý, hấn lại không ngừng lại khi bay trên mây, có chút bất ngờ là hấn lại biết tên Vũ Thiên, thẳng hướng rừng rậm rộng lớn không thấy điểm dừng mà bay tới. Từ trên đám mây hạ xuống, Tuyết Linh Á liền đi trong rừng rậm, dẫn theo Tiểu Bạch, Xà Xà đang cựa quậy muốn giầy dụa khỏi bàn tay đang nắm chặt của hấn, với xung quanh chỉ toàn cây cối rậm rạp.

Bước chân rất nhanh của Tuyết Linh Á, không hề bị đám cây cối làm cho chậm lại bước chân, không biết một ngày đêm đã trôi qua, trong khu rừng rậm này ánh nắng chợt len lỏi, chiếu xuống, Tuyết Linh Á bước chân đã ngừng lại, trong một hướng đi thẳng của hấn.

Lúc này, Tiểu Bạch, Xà Xà đã tròn xoe mắt nhìn trước, không khỏi ngạc nhiên hết lớn:

- Nơi này là chỗ nào!

- Sao đông người quá vậy!

Giọng nói từ hai đứa, trước sau vang lên hai bên tai Tuyết Linh Á đã cười mỉm, siết hơi chặt tay Tiểu Bạch, Xà Xà lại hít một hơi đi vào trong bụi cây rậm rạp rẽ ra, xuất hiện trước lối vào một hang động.

Hình thành nơi này là một dãy núi, không theo hàng lối bởi những ngọn núi. Để Tiểu Bạch, Xà Xà xuống mặt đất nhưng vẫn nắm chặt tay hai đứa, Tuyết Linh Á liền bước đi nơi lối mòn rẽ vào hang động thấp thoáng thấy bóng người.

Mặt đất bên trong những dãy núi này lại được dùng làm trồng trọt và chăn nuôi bởi những con người sống bên trong những động phủ được xây dựng bên trong ngọn núi đã khoét lộ tạo thành động phủ.

Rời khỏi lối nhỏ, dẫn vào nơi sống đông đúc này đứng trước một động phủ lối vào một ngọn núi, Tiểu Bạch, Xà Xà chỉ có thể, tròn mắt hơi sợ nhìn người dân nơi đây nhìn hai đứa nó, đi cạnh Tuyết Linh Á gật đầu với những người nơi đây đã rồi bước vào trong.

- Nơi này là chỗ ở của ta. Cũng là chỗ cư ngụ của tộc ta!

Tuyết Linh Á khẽ nói với hấn, liền tiến vào trong động phủ rộng lớn, được tạo thành trong ngọn núi này. Chỉ một vài người đi lại bên trong động phủ được tạo thành mấy căn phòng này. Chính tại căn phòng khách, chính giữa lối vào, chạm khắc vài chỗ không mấy tinh xảo nhưng vẫn tôn lên vẻ cổ xưa cho những nơi này.

Không ai nghĩ, bên trong những dãy núi này lại được tạo thành những căn nhà, phòng ốc hay là lầu các để ở, sinh hoạt. Bất chợt tiếng nói vang lên từ một trung niên đã tầm năm mươi không mấy nghiêm sắc mặt, Tiểu Bạch, Xà Xà nép phía sau Tuyết Linh Á nghe nói:

- Linh Á! Ngươi về rồi sao!

- Tộc trưởng, tôi chỉ mới vừa về!

Tuyết Linh Á khẽ gật đầu hơi nhìn tới trung niên này mà nói một câu. Nhưng lại lộ ra thân phận của người này, lại là tộc trưởng.

- Hai đứa bé này!

Từ trong hai căn phòng khác lại đi ra một vài người, nam nữ đều có, đa số đã là phụ nữ, liền nghe thấy vị tộc trưởng này đã hỏi Tuyết Linh Á:

- Tuyệt chủng Hồ tộc và Rắn tộc thành viên!

- Cháu không nên làm vậy!

Chỉ tay vào Tiểu Bạch, Xà Xà nhìn hai đứa, giọng liền chút không tự chủ được, trầm giọng hẳn ra nhưng lại rõ ràng vào tai mấy người đứng trong, về mặt vị tộc trưởng liền la hoảng. Làm cho Tiểu Bạch, Xà Xà có chút hoảng sợ, tự nói:

- Tiểu Bạch, Xà Xà không có làm gì cả!

- Trong Rừng Sinh Linh tuy đông thú tộc chúng ta sinh sống nhưng chắc hẳn không có Hồ tộc. Chỉ là truyền thuyết, hai đứa bé này sao có thể!

Liền đi tới gần Tiểu Bạch, Xà Xà nhìn kỹ hai đứa, nhìn Tuyết Linh Á đang chắc chắn về mặt. Tiểu Bạch tỏ vẻ khó hiểu giọng nó đã:

- Mấy người muốn gì, Thiên ca của Tiểu Bạch đâu!

Chỉ có vậy, Xà Xà gật đầu lia lịa. Tuyết Linh Á lại nắm chặt tay hai đứa như thay thế Vũ Thiên lúc này đang run. Tiểu Bạch còn chút mạnh mẽ, chứ Xà Xà đã ần ỉn đôi mắt.

- Linh Á! Người muốn làm gì với chúng!

Tộc trưởng này lại hỏi Tuyết Linh Á đang trầm mặc. Để lại ánh mắt những người xung quanh nhìn theo vị tộc trưởng bước đi ra ngoài:

- Ta đi tìm hiểu chút đã!

- Tôi cũng về chỗ ở!

Tuyết Linh Á liền dắt Tiểu Bạch, Xà Xà rời khỏi nơi này, trong giọng nói quanh quẩn đâu đây:

- Cáo Vành Tộc! Im lặng cũng đã quá lâu rồi!

Tại nơi này, chính là Rừng Sinh Linh, thuộc về Thú tộc và Thụ tộc. Nơi Lục địa Nguyên Thiên này, rừng Sinh Linh cũng là nơi nguy hiểm nhất đối với Nhân tộc khi các tu nguyên giả tiến vào.

Tại đây, mảnh đất này, chính là lãnh thổ của Tộc Cáo Vành cư ngụ, Tuyết Linh Á bắt theo Tiểu Bạch, Xà Xà cũng đang ở tại chỗ này, nơi tộc hân. Rất nhiều động phủ được tạo tại nơi những dãy núi này, đông đúc người lui tới, khó hiểu chút là Tộc Cáo Vành, chính là loài cáo trong Thú tộc. Cáo ở đây có tận bốn chân, lông mượt mà, đuôi khá dài, cặp mắt cực kỳ lém lỉnh, chúng rất tinh ranh, gian xảo trong tính cách.

Nhưng lúc này, tại nơi đây lại là loài cáo đã hóa hình người nhưng chỉ số ít trong khi Cáo hình thú lại không ít, đặc biệt là trẻ nhỏ.

Không để ý đông đúc người nơi này tụ tập trước mảnh đất trống trọt, chăn nuôi thành từng nhóm cười nói. Tuyết Linh Á đã dẫn Tiểu Bạch, Xà Xà đứng tại một ngọn núi, nơi đỉnh đồi ngắm nhìn bầu trời rộng lớn, trong lòng hẳn lại khẽ chút lo lắng.

- Không biết vì điều gì ta lại lo sợ. Nơi sinh sống của Nhân tộc ngày càng phát triển, còn Thú tộc chúng ta thì lại chậm hẳn.

Hắn Tuyết Linh Á tự nói với chính mình, nhưng lại để Tiểu Bạch, Xà Xà nghe thấy chúng lại đứng sát cạnh nhau.

- Tiểu Bạch, đệ có biết mình là tộc nhân của Hồ tộc trong truyền thuyết!

Lại ngồi xổm nhìn Tiểu Bạch trong hai tay lại để lên vai nó, cặp mắt chân thành nói thật, lại khiến Tiểu Bạch mắt khẽ động, lí lắc nói:

- Tiểu Bạch! Không biết gì hết!

- Vũ Thiên hẳn đối với đệ là gì!

Lại nghĩ tới Vũ Thiên, Tuyết Linh Á liền hỏi Tiểu Bạch bởi mối quan hệ với hắn mà tạo chút tò mò, không phải mà là muốn biết.

- Chú hỏi Thiên ca sao, huynh ấy là Thiên ca của đệ!

Tiểu Bạch gãi đầu, liền ôm lấy cánh tay Xà Xà mà nói với Tuyết Linh Á như chắc chắn rằng:

- Thiên ca sẽ mau tới đón đệ và Xà Xà. Chú không được bắt đệ và Xà Xà, Thiên ca sẽ hỏi tội đó!

Ngạc nhiên trên mặt, khẽ cười lớn nhìn hai đứa, xoa đầu không ngừng lại liền trả lời nhẹ nhàng khi nhìn ánh mắt hai đứa qua lại:

- Nơi này rất hung hiểm, Thiên ca của hai đứa nếu bay vào đây chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm!

Nói đến Vũ Thiên hẳn cũng đã rời khỏi Đế gia tất cả thành phố, một hướng bắc bay thẳng tới rừng Sinh Linh, thỉnh không đám mây, hẳn liền đứng đây. Trong đầu hẳn, cảm nhận nơi Tiểu Bạch lại bị cắt đứt, mà nhãn vàng trán thâm than:

- Tiểu Bạch, Xà Xà không có chuyện gì chứ!

Hắn lại bay đi, tiến sâu vào nơi không trung của rừng Sinh Linh, nhưng lại không biết rằng mình đang bị chú ý bởi một bóng ảnh sải cánh to lớn trên cao nhìn tới.

Chính là một con chim khổng tước cực kỳ to lớn, lông vũ bóng mượt, hai cánh như tàng nhánh cây xòe rộng, vỗ một cái, gió mạnh làm xáo trộn không khí xung quanh.

Cặp mắt tinh anh của nó lại nhìn Vũ Thiên từ trên, bay sát hắn mà không rời, tại thình không giọng nói như từ nó mà phát ra:

- Nuốt tên này tằm bổ, thân thể ta sẽ mạnh thêm!

Là giọng một nam tử, mồm khé há từ chim khổng tước lại tiếp cái suy nghĩ:

- Nhưng nhìn hắn, tên tu nguyên giả này, thật khó xoi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Xâm Nhập Hẹ Tơ

- Không sao, nếu nuốt hắn, ta chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới Thượng Thánh Thú, còn gì bằng!

Cặp mắt nó rực rỡ, tỏa ánh hào quang, bất chấp cảm giác nguy hiểm nó nhận được từ Vũ Thiên mà bản thân cảm nhận được. Liền từ thình không, Chim Không Tước đã lao nhanh, mổ phập tới Vũ Thiên một nhát, bốn chân sắc nhọn chạm lại như muốn quất chặt lấy hắn.

- Canh người này giờ, lúc này mới tấn công!

Vũ Thiên mở miệng nói lạnh, cánh tay vỗ nhẹ, ngọn gió mạnh từ lòng bàn tay liền hướng Chim Không Tước tuốt lấy, lông chim liền rơi là tả trong đôi mắt kinh hãi của Chim Không Tước la thất thanh:

- Ta không muốn làm chim trĩ lông!

Tuy nó đã nói gấp, cảm nhận được nguy hiểm nhưng cũng không ngăn cản được Vũ Thiên, cảm giác đó là lạnh buốt, bao trùm lấy nó, nhưng liền bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa màu hồng rực lại thổi tới Vũ Thiên, nhưng hắn đã né tránh.

Ngọn lửa liền vọt thẳng xuống mặt đất, hùng hực ánh lửa hồng, thiêu đốt một khoảng rộng, những tiếng hét lớn từ dưới liền vọng lên, không mấy tốt đẹp:

- Kê nào! Thiêu đốt tộc ta!

- Ngọn lửa này, có khi nào là tên Không Tước!

Như có người nhận ra, từ nơi những dãy núi này liền bay lên khá nhiều thân ảnh hướng Vũ Thiên nhìn tới thù địch dừng tại Chim Không Tước mắng lớn:

- Tước Từ! Người lại cả gan đốt trĩ một góc trong tộc ta!

- Đây là ta chỉ vô ý, là hắn đấy, các người nên hỏi tội tên đó!

Liền chỉ sang Vũ Thiên đang dò xét mấy thân ảnh này giống như hắn về thân xác, bất quá trong giọng nói Vũ Thiên liền nhận ra đây là Thú tộc một tộc:

- Là tu nguyên giả Nhân tộc. Tộc Báo đốm lại chịu thiệt với người!

“Băng”, “Báo đốm tộc”, Hắn nói như vậy nhưng cũng đã bay đi xa, nhưng giọng nói vẫn còn lưu lại nơi này.

- Các người cũng đã nhận ra là con chim trĩ lông đỏ đấy, cứ hỏi tội nó!

Để lại Chim Không Tước choáng váng thân xác, hơi chút cảm giận nhìn Vũ Thiên đã bay xa, không thể đuổi theo, lại phải cảnh giác với vài tên tộc nhân trong tộc này đang vây lấy mình. Lúc này, Vũ Thiên đã hạ xuống rừng rậm, bước chân đi của hắn, đã ngừng bay trên không khi thoát khỏi đám tộc nhân Báo đốm cùng Chim khổng tước.

Rừng rậm u ám, không mấy ánh nắng, nhưng vẫn nhìn rõ khi hắn rời khỏi tộc Cáo Vành, chính là tộc của mình, Tuyết Linh Á lại dẫn dắt Tiểu Bạch, Xà Xà đi tới lãnh thổ của tộc Nhện, không hề mấy tốt đẹp tại nơi đây. Tại một ngọn đồi, rừng cây đã bị giăng đầy mạng nhện, chằng chịt như là một ô điện giống mạng lưới vi mạch, từ xa nhìn tới chính là Tuyết Linh Á đang núp lùm cây, cùng Xà Xà, Tiểu Bạch với vẻ mặt non nớt, sự hiếu kỳ đã hiện rõ.

Rất nhiều những con nhện có to, có nhỏ đang bò quanh những nhánh cây tại ngọn đồi này, mạng nhện được phủ kín rất nhiều, như là một vùng trắng xóa. Thầm than trong lòng Tuyết Linh Á khẽ nói:

- Sao mà lấy được đây!

Gắng nhìn nơi mặt đất, xung quanh đám cây cỏ nhỏ, chen lẫn là những lá hẹ cao một vài thước chẻ đôi, thân tròn, có lá hình cuốn mỏng, rất mùi, mở rộng tầm nhìn Tuyết Linh Á liền cảm nhận được là không có ai mạnh trong tộc Nhện chỗ này.

- Chỉ vài tên Tôn thú, chắc có thể lấy được!

- Hai đứa đứng ở đây!

Liền căn dặn Tiểu Bạch, Xà Xà rồi lại thoát cái Tuyết Linh Á đã rời khỏi chỗ vừa đứng, bóng dáng hắt lại như ẩn như hiện trước mắt mà đi nhẹ như không, tới trước ngọn đồi, nhìn mạng nhện căng kín lối vào trong vài con nhện đã bò tới liền phun tơ về phía hắt.

Nhưng Tuyết Linh Á liền né tránh được, hắt lại phun ra từ miệng một ngọn lửa thiêu đốt lấy những sợi tơ bắn tới hắt, toàn thân lại mạnh mẽ lao nhanh vệt lửa đỏ liên tục lóe sáng, đốt cháy một góc này làm bùng sáng cả ngọn đồi từng tiếng hết đã vọng lên:

- Kẻ nào đang xâm nhập vào hẹ tơ!

Chấn nhiếp lấy Tuyết Linh Á đang trong những nắm tay, hốt cả từng xó đất trong những đám lá hẹ tươi tốt, mà thu lấy cất đi nhanh chóng với số lượng là mấy xó một như vậy. Lại liền bỏ chạy khi mà chung quanh hắt đã sắp phủ kín tơ nhện, đã không có lối thoát. Nhưng đã may là hắt đã kịp chạy ra, kéo theo Tiểu Bạch, Xà Xà mà nhanh chóng nắm tay chúng rồi đi.

- Muốn bỏ chạy sao, đâu có dễ như vậy!

- Người ăn cắp rồi muốn chạy sao!

Một vài giọng nói trung niên đầy nguyên lực vang vọng cả một khu này, liền với đó là cây cối đỏ ngả, lộ ra thân ảnh của Tuyết Linh Á cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đã bị nhốt trong một cái lồng tơ nhện được giăng bởi những tu nguyên giả trung niên, bay trên không lẫn dưới đất, vây kín lấy hắt ở giữa.

Sắc mặt không chút tốt lành, Tuyết Linh Á nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà đã nhìn thấy được nguy hiểm. Mắt nhìn những thanh tơ kiếm đang bay tới, trong những đường tơ từ những sợi tơ giăng kín lối bắn tới thân Tuyết Linh Á, Tiểu Bạch, Xà Xà. Hắt kinh hãi mà ngăn chặn bằng ngọn lửa lòng bao trùm lấy Tuyết Linh Á, Tiểu Bạch, Xà Xà để giảm tốc độ những sợi tơ đang bắn tới nhưng lại không thể ngăn cản được những tộc nhân Nhện mạnh mẽ này đã thu nhỏ lại lồng tơ.

- Xong rồi!

Tuyết Linh Á như đã nhìn thấy, cảm giác gần kề cái chết chợt thoáng hiện trong đầu hắt. Liền một giọng gầm dữ đầy uy mạnh vang bên tai hắt, từ Tiểu Bạch đang là đứa bé liền trở thành một con hổ to lớn màu trắng đen lụm mắt, lông vũ mềm mượt.

Vết cào chợt lóe liền cắt đứt tơ nhện, trong một giọng nói thất thái vang lên “Hồ tộc truyền thuyết”, “là Rắn tộc cổ đại” lại một vài giọng nói khác khi nhìn tới Xà Xà hóa thành rắn lớn, ngang kích cỡ với Tiểu Bạch với vảy sắc sỡ như lớp giáp bảo vệ thân nó đã xoắn đuôi chợt mạnh, liền đó là một lỗ thủng xuyên thẳng một tộc nhân Nhện đang kết tơ lồng nơi này, liền chết tại chỗ.

Á khẩu hồi lâu, Tuyết Linh Á liền cảm nhận được sự thay đổi trong giọng nói của Tiểu Bạch đã vui mừng hắt lên:

- Thiên ca tới rồi!

Băng giá liền bao trùm nơi này, mọi thứ như bị đóng băng lại. Vũ Thiên đã xuất hiện cạnh Tuyết Linh Á những sợi dây màu xám đậm đang vòng quanh thân hắt liền chói chói hắt lại bay đi nhưng giọng Vũ Thiên còn lưu lại:

- Đi thôi, Tiểu Bạch, Xà Xà!

Bay sau Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà liền rời khỏi nơi này đã bị đóng băng tất cả, Tuyết Linh Á đã bị bắt trời bởi Vũ Thiên. Hắt còn kịp nhìn xuống ngọn đồi vừa mới đào trộm thảo dược đang bị một trận cuồng phong quét xung quanh bởi một lốc xoáy cuốn phăng mọi thứ.

Rời khỏi Hẹ Tơ, Tộc Nhện đã bị Vũ Thiên đánh nát. Hắt liền bắt theo Tuyết Linh Á, đi cùng Tiểu Bạch, Xà Xà đứng trong rừng rậm tại một nơi khác trong rừng Sinh Linh.

- Tiểu Bạch! Hắt bắt hai đứa sao!

Vũ Thiên liền hỏi, nhìn Tuyết Linh Á một lúc lâu. Cười nhẹ một cái bậm môi, Tuyết Linh Á đã thoát khỏi sợi dây màu xám đang chói của hắt, ôm lấy Xà Xà.

- Ta chỉ dắt hai đứa đi dạo nơi này một thời gian, người không nên nghĩ xấu cho ta! Kinh ngạc, khó hiểu tại hắt mà hiện rõ, hắt không nói thêm với Tuyết Linh Á mà lại cùng nhìn về phía sau Vũ Thiên. Trong ánh mắt liền hiện lên điều ngạc nhiên, giọng Tiểu Bạch, Xà Xà lại vọng vào tai:

- Thiên ca, Á! Chú ấy cứ dẫn đệ đi lòng vòng!

- Xà Xà còn thấy mỗi chân này!

Tại đằng sau, Vũ Thiên một đám con gái còn trẻ tuổi đang cười nói, bước chân khá là thướt tha, không mấy nhanh, từng giọng nói trong trẻo êm tai:

- Tuyền Duyên! Chúng ta nên quay lại, không nên đi quá xa!

Khoảng năm đến sáu cô gái đều xinh đẹp, mỹ niều, cao dáng, trong một cô dường như được chú ý nhiều nhất trong những người còn lại. Nét mặt cô gái thanh tú, hiền hậu, mặc váy áo xòe rộng, rất bắt mắt:

- Chúng ta nên quay lại!

- Cho chúng tôi theo cùng!

Tuyết Linh Á lại tới trước mặt đám nữ nhân này mà nói liền một câu sau cái xoay lưng đã bước đi của họ liền dừng lại. Nhìn thấy Vũ Thiên bước tới cạnh Tuyết Linh Á, tập tễnh bước đi của Xà Xà, Tiểu Bạch kinh ngạc, tròn xoe mắt với hai đứa bé, trong lòng liền muốn ôm lấy chúng.

- Nơi này là lãnh thổ của Tộc hoa hồng, các ngươi là ai!

Cô gái tên là Tuyền Duyên, thực chất là Bông Tuyền Duyên liền hỏi dò trước voi nhưng nam thanh niên lạ mặt xuất hiện này, nhưng lại lơ là trông chừng hai đứa bé.

- Tộc hoa hồng, đã mạo phạm!

Tuyết Linh Á khẽ khom người lại nhìn thẳng vào mắt Bông Tuyền Duyên, trong ánh mắt dạt dào ý tình khiến mấy cô gái đi cạnh Bông Tuyền Duyên tỏ vẻ hơi chút không vui. Nhưng hần lại không để ý, Bông Tuyền Duyên đã né tránh ánh mắt hần, lại tiếp tục đi bước nữa “kệ hần, chúng ta đi”.

Tuyết Linh Á lại bước theo sau, Vũ Thiên kéo tay Tiểu Bạch, Xà Xà trong một thoáng suy nghĩ đã nói vài câu với hần:

- Ngươi tên Tuyết Linh Á!

Không chậm bước, Tuyết Linh Á khẽ gật đầu, liền nói ngược lại:

- Cậu ấy tên Vũ Thiên, Tiểu Bạch, Xà Xà cũng không bị thương gì cả!

- Các ngươi đây là có ý gì, không sợ người trong tộc bọn ta giết các ngươi sao!

Hết lên trong kỳ lạ, là một cô gái đi cạnh Bông Tuyền Duyên. Nhưng khi nhìn lại Vũ Thiên, Tuyết Linh Á vẫn là một mặt không thèm nghe thấy, vẫn cứ nhìn Bông Tuyền Duyên từ ánh mắt Tuyết Linh Á.

- Tôi là Tuyết Linh Á, đến từ tộc Cáo Vành, cô có thể dẫn tôi tham quan một vài nơi nổi tiếng trong tộc cô được không!

Bông Tuyền Duyên nét mặt liền kinh ngạc, chỉ thoáng hiện ra lại nói một câu tỏ rõ ý định của bọn họ:

- Phải ở trong tộc một, hai năm mới có thể tới những nơi đặc biệt trong tộc tham quan!

- Thiên ca, đệ và Xà Xà!

Tiểu Bạch liền hơi ngẩn đầu lên liền nói với Vũ Thiên, đã nhìn nó lắc nhẹ đầu không hỏi nó đang bị gì.

- Có thể ra vào, ở trong tộc sao, kỳ vậy!

Hần lại nói với chính mình nghe thấy, Vũ Thiên có vẻ như đã dừng hỏi tội Tuyết Linh Á đã bắt Tiểu Bạch, Xà Xà:

- Chỉ mới lần đầu gặp mặt, các ngươi đã muốn làm thân với tôi sao!

Bông Tuyền Duyên giọng không chút tự nhiên, mấy cô gái đi cạnh lại tỏ vẻ không đồng ý khi vẫn bước đi.

- Như vậy không được!

Tuyết Linh Á nét mặt căng thẳng, đã tan đi chút ít, lạnh giọng nói. Với nét mặt không cười, tán gẫu cùng Bông Tuyền Duyên. Vũ Thiên đi sau, trầm ngâm nét mặt đã vênh tai lên mà nghe. Hần như được mở rộng sự hiểu biết.

Tộc hoa hồng là một tộc trong những tộc bậc cao của Thụ tộc, Tộc thực vật. Nơi này có cả một thành phố rộng lớn như thành phố của các gia tộc con người, Nhân tộc.

Lúc này, tại hướng đông của Tộc hoa hồng, Bông Tuyền Duyên đang dẫn dắt Tuyết Linh Á, Vũ Thiên đi cạnh, Tiểu Bạch, Xà Xà lại vừa đùa giỡn, vừa đi cùng mấy cô gái đi cùng với Bông Tuyền Duyên.

Bước trên mặt đất, luồn lách qua những gốc cây, những căn nhà trước mặt dần hiện ra, bọn họ liền tiến vào trong những ánh mắt nhìn tới rồi chuyển hướng đi nhanh. Nơi này hẳn đã là lãnh thổ của Tộc hoa hồng. Bọn họ liền đi sâu vào trong, trong ánh mắt không mấy ngạc nhiên của Vũ Thiên, Tuyết Linh Á. Bông Tuyền Duyên liền khẽ nhìn hai người, lại có chút không yên ổn với Tuyết Linh Á, liền khẽ nói:

- Để ta dẫn hai người tới một vài nơi xem thế nào!
- Dòng sông hoa hồng, không biết Linh Á đã từng nghe!

Nói như vậy, lại là Tuyết Linh Á liền có chút mơ hồ, hẳn trăm tư hồi lâu liền nói như đây là cơ hội với hắn:

- Đã nghe nói tới, Dòng sông hoa hồng, Vườn gai hoa hồng, cùng nơi Chế tạo hoa hồng, ba nơi này đặc biệt nhất của tộc phải không!

Tuy nói vậy, nét mặt hắn cũng có chút không chắc chắn. Hiện rõ chút bất ngờ từ Bông Tuyền Duyên, vẻ mặt cô đã trầm ngâm giọng để nói với hắn:

- Để ta dẫn hai người tới nơi đó xem một chút!
- Tuyền Duyên! Như vậy có được không!
- Hay là nên mời họ rời khỏi tộc mình đi!

Phía sau ba người những cô gái đi cạnh cùng Bông Tuyền Duyên liền khẽ than với nàng, nhưng vẫn giữ nét mặt tươi cười với Tiểu Bạch, Xà Xà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Bông Tuyền Duyên

Tộc Hoa Hồng. Tại dòng sông Hoa Hồng trong tộc.

Trên một cây cầu được đục khoét một chất liệu đá tảng, Bông Tuyền Duyên, Vũ Thiên, Tuyết Linh Á đã đứng tại nơi này, trên cây cầu này.

Ánh mắt bọn họ đều nhìn xuống dòng nước, đang chảy qua cây cầu bọn họ đang đứng nơi này.

- Đây là một trong những khúc sông của Dòng sông Hoa Hồng...

Bông Tuyền Duyên liền nói như vậy, chỉ là giới thiệu với bọn họ, như đã hiểu vì sao lại gọi là dòng sông hoa hồng. Tại vì phía dưới dòng nước, chính là những cây hoa hồng đang mọc, phát triển, biến dòng sông nơi này, hơi hướng màu đỏ, rất đẹp tại đây.

- Thật kỳ lạ, chúng có thể mọc ở dưới nước, lại trải dài như vậy.

Vũ Thiên khẽ nói, như hỏi Bông Tuyền Duyên, hắn không hiểu tại sao những cây Hoa Hồng lại có thể mọc được, phát triển dưới nước như vậy.

- Chà, thật đẹp a...

Tuyết Linh Á lại khẽ nói như vậy, Bông Tuyền Duyên gật đầu nhưng lại không cho là như vậy, nàng lại hơi nhướn bước chân, liền đã đi một bước, tà áo nàng lại chạm vào áo của Vũ Thiên cùng Tuyết Linh Á, bàn tay khẽ chạm khi lắc mạnh.

- Đi! Ta dẫn hai người tới Vườn gai Hoa Hồng..

Dòng sông Hoa Hồng phân bố mọi góc ngách của Tộc Hoa Hồng, chính vì vậy mà tại nhiều nơi trong Tộc Hoa Hồng hình thành nên những vườn sông, gọi là Vườn gai Hoa Hồng, hay là thác hoa hồng, tại Tộc Hoa Hồng này.

Nơi mà Bông Tuyền Duyên dẫn Vũ Thiên, Tuyết Linh Á còn có Tiểu Bạch, Xà Xà cùng vài cô gái đi cạnh Bông Tuyền Duyên tới chính là Vườn gai Hoa Hồng.

Chỉ dám đứng từ ngoài nhìn tới chứ không dám bước chân vào nơi đầy gai này, bất quá, bên trong vườn gai này lại đang có người đi trong tấy nắng tay chân gì đó.

Vũ Thiên nhìn thấy, bọn họ đang hái những lá hoa, không biết là để làm gì.

- Bọn họ đang làm gì vậy!

Hắn lại khẽ hỏi, Bông Tuyền Duyên lại không tỏ vẻ gì bất ngờ, mắt nàng chớp chớp, mấp máy môi:

- Đang hái lá hoa hồng!

Một giỏ đầy lá hoa hồng, Vũ Thiên liên trong thấy bọn họ, đồng người, cất đi, hắn chợt nhận ra, giá trị của những cây hoa hồng này không hề nhỏ nơi đây. Chợt nói cửa miệng “Tộc Hoa Hồng, Cây Hoa Hồng” hắn lại nhận ra Hoa Hồng có lẽ là thứ cây duy nhất giá trị cao quý tại đây.

- Không biết công dụng của nó là gì!

Lại hỏi như vậy như là trong lòng hắn.

- Vườn hoa này lại đang phát triển rộng ra...

Nhìn những cây hoa hồng đã lan rộng hai bên một nhánh sông, không mấy nhiều nhà cửa xung quanh, không để ý lời nói của những cô gái đi cạnh. Bông Tuyền Duyên lại lần này, hơi chút mạnh dạn, nắm lấy tay Vũ Thiên cùng Tuyết Linh Á kéo đi vài bước rồi thả ra, khẽ giọng:

- Đi thôi, tới nơi này sẽ rõ!

Xưởng chế tạo, xưởng hoa hồng...

“Sao lại cho mấy kẻ lạ mặt này vào đó”.

Một chút bất ngờ từ những cô gái đi cùng Bông Tuyền Duyên, nhưng vẫn theo sau Tiểu Bạch, Xà Xà đang nhí nhảnh, chạy quanh.

Tại một mảnh đất rộng, không thể gần với trung tâm của Tộc Hoa Hồng, đồng người ra vào, hoạt động liên tục nơi này, Bông Tuyền Duyên cũng đã dẫn dắt bọn họ vào nơi đây, không nhìn thấy địa chỉ, ghi tên nơi này nhưng bọn họ có thể nhìn ra nơi này có lẽ là nơi chế tạo hoa hồng, chỉ dẫn hiện ra trong đầu bọn họ, đi vào bên trong thoáng mát sạch sẽ.

Đặc biệt là dụng cụ đặt trong phòng ốc nơi này rất là nhiều, khiến Vũ Thiên cùng Tuyết Linh Á như bị choáng ngợp bởi nơi này quang cảnh.

- Nơi này quản lý rất nghiêm ngặt, hai người không nên đi lung tung!

Lời nhắc nhở từ Bông Tuyền Duyên, dẫn dắt Vũ Thiên cùng Tuyết Linh Á đi sơ qua nơi này nhưng không có ý định dẫn bọn họ vào sâu bên trong, nét mặt lo lắng tại trên mặt những cô gái đi cùng nàng hiện rõ.

Đi qua vài căn phòng không hề dừng lại lâu, nhưng cũng đủ để hắn hai người, Vũ Thiên, Tuyết Linh Á có thể thấy rõ những dụng cụ lạ mắt trong phòng đang được những người bên trong sử dụng.

Mùi hương tại nơi này tràn ngập khắp nơi, tại từng khu có một mùi hương lạ khẽ bay vào mũi mấy người. Không dừng tại một chỗ mà là đi qua nhiều khu được phân tách làm nơi sản xuất này.

Trời dần tối, ánh đèn được bật sáng, nơi này không hề dừng lại mà vẫn hoạt động bình thường, dòng người vẫn đông đúc, phân bố khắp mọi nơi.

Nhưng bọn họ đã rời khỏi nơi này theo bước chân của Bông Tuyền Duyên, dẫn dắt Vũ Thiên, Tuyết Linh Á tới một nơi nghỉ ngơi tại bên trong tộc của nàng.

Bước chân rời khỏi căn phòng rộng lớn, xung quanh trái cây, mát rượi, đi cạnh lúc này, chính là những cô gái đi cạnh Bông Tuyền Duyên đã kỳ lạ nét mặt:

- Tuyền Duyên, chỉ mới gặp mà đã làm thân với hai tên đó, có thấy được không vậy.

- Không sao, cứ để hai người bọn họ ở nơi đó vài ngày cũng không sao!

Bông Tuyền Duyên lại không chậm trễ gật đầu, nét mặt ẩn hiện gì đó chút tình cảm trên mặt nhìn trước, cùng nhóm bạn của mình nhanh chóng đi khỏi nơi này đoạn đường vắng vẻ.

Bông Tuyền Duyên cùng những cô gái đi cùng liền nhanh chóng rời khỏi căn nhà Vũ Thiên cùng Tuyết Linh Á và Tiểu Bạch, Xà Xà đang ở lại.

Khá im lặng ngoài nét mặt trầm ngâm, ánh lên chút gì đó không thể diễn tả thành lời trên gương mặt Bông Tuyền Duyên khi những cô gái đi cạnh đang hỏi chính nàng::

- Chỉ để bọn họ ở lại đây một thời gian, chắc không sao!!

Tại nơi căn nhà chỉ có một tầng rộng thênh thang, những chiếc ghế dài êm đềm đã được Vũ Thiên, Tuyết Linh Á đặt mộng nằm dài nhắm mắt ngủ lúc nào, cạnh bên chính là hai đứa trẻ Tiểu Bạch, Xà Xà đã hoá hình người phì phò hơi thở tựa cũng đã ngủ cùng hắn.

Tại bên trong căn nhà này được để những vật dụng sắp xếp ngăn nắp theo hàng lối từng chỗ. Thời gian trôi qua, không biết là bao lâu, chỉ thấy bên ngoài màn đêm bao trùm mấy ngày liền không thấy ánh sáng.

Bọn hắn vẫn còn đang ngủ, nhưng lại không biết cách nơi ở của bọn hắn lại đang ồn ào nơi bên ngoài những con đường trong thành phố của Tộc Hoa Hồng.

Nơi này là một đám đông, trong đám đông này sẽ thấy được một cô gái quen mặt, chính là Bông Tuyền Duyên, đang đứng trước một con đường lớn đông người qua lại, đa số di chuyển bằng trượt hoa, rất lạ mắt, lúc này đang có rất nhiều người tụ tập xung quanh Bông Tuyền Duyên trước lối vào một trung tâm cửa hàng lớn, Bông Tuyền Duyên lại đang nói liên hồi:

“Mọi người, hôm nay Trung tâm Hyona có ưu đãi lớn giảm giá các mặt hàng xuống chỉ còn 50% tất cả các mặt hàng,

Tuỳ thích mọi người có thể chọn mua cho mình những thứ thích, đã có trong dự định của mọi người, sản phẩm trong trung tâm đều thuộc hàng chất lượng

Ngoài ra còn có rất nhiều mặt hàng không được bày bán ở những nơi khác trong thành phố”.

Trong khi nói nhưng lại có những suy nghĩ khác về mấy người “Vũ Thiên hoặc là Tuyết Linh Á đang làm gì” bất quá bọn họ vẫn chưa dạy sau mấy ngày ngủ.

Cách nơi Trung tâm Hyona, tại một căn phòng ánh đèn toả quang trắng, những chiếc ghế đang có một vài người đang ngồi cùng, đó là những trung niên không cách nhau bao nhiêu tuổi, chỉ khoảng chục người tất cả, một vài trong số đang đứng nơi những cánh cửa nhìn xuống dưới lòng thành phố.

- Lần này, Tộc Cây Sồi chúng ta âm thầm đi cướp đoạt Đoá hồng ngàn năm, chắc không bị ai làm lộ tin này ra chứ!

- Tuyên Chinh, đã là bí mật thì làm sao có thể bị lộ được chứ!

Giọng nói này từ một trung niên hao gầy hơi đen, da có chút sần sùi, nước nê như đã lâu năm khề trả lời nghiêm túc với trung niên y phục chỉnh chu, gọn gàng, trong một vài ánh mắt còn khá trẻ nơi này của một vài nam nữ thanh tú có mặt trong đây nhìn tới bọn họ, từ trong cặp mắt có chút xao động của đám trẻ này.

Không chút để ý, trung niên đang đứng chính giữa cửa kính vuông, nhìn xuống cạnh bên là ba nam thanh tú khác kế cạnh, dường như được gọi là Từ Tuyên Chinh, vận y phục chỉnh chu đã hướng trung niên này dứt câu:

- Chỉ một nhóm chúng ta tới đây, khá là im lặng, Đoá hồng ngàn năm chắc phải lấy được!

Từ Tuyên Chinh, nét mặt trầm hẳn, tay chống đầu gối, liếc một lão trung niên phía sau đang giật cặp lông mày, lại trở nên im lặng, khi đã nhỏ giọng nói:

- Mìn Dũ, tuỳ người thôi, ta cũng đang đợi lệnh từ người!!

Tiếng bước chân nhẹ vang, hoà lẫn vào giọng nói khá khắc khe lẫn trầm cao từ Trung niên Mìn Dũ:

- 12 giờ tối nay, chúng ta sẽ tiến tới Rừng Suy Nu! Đoá hồng ngàn năm có lấy về được hay không còn trông vào các vị!!

- Đám trẻ các người nữa!!

Bất chợt hết to, khi nhìn tới chục nam nữ thanh tú tại trong căn phòng này, liền giật mình một cái mới hít một hơi thở nhẹ lại đã bình tĩnh khi giọng nói qua đi.

- Mấy lão kia đi xem xét xung quanh không biết thế nào rồi, ta thấy hơi lo!

Một trung niên lão còn trẻ lại mở giọng tự nói như đã lộ ra vẫn còn người đang dò xét thành phố này, nhưng lại không có câu trả lời từ ai, ngoài miệng khề cười của Trung niên Mìn Dũ.

Màn đêm bao trùm lấy nơi đây, một vài ngày nữa lại trôi qua, căn nhà rộng, trồng đầy cây cảnh, Vũ Thiên đang đứng phía sau, mắt hắn chăm chú nhìn Tiểu Bạch, Xà Xà như là bọn nó cũng không để ý tới Tuyết Linh Á đứng trước lối vào nơi này.

Bông Tuyền Duyên đứng trước mặt hắn, khề cười nhẹ, giọng nói từ hai người đang phát ra:

- Linh Á, Vũ Thiên đâu...

- Hắn ở đằng sau, bọn ta ở đây cũng mấy ngày rồi, thật là làm phiền cô!

Tuyết Linh Á hơi ngoái đầu ra sau, giọng hắn không được trong cho lắm, Bông Tuyền Duyên nhẹ cười, đôi hàm răng trắng ngọc ngà liền lộ ra, đôi mắt lại chớp chớp làm cho Tuyết Linh Á kỳ lạ một chút hiện rõ.

- Hai người có muốn đi tham quan thành phố không!!

Hỏi nhẹ một câu, Tuyết Linh Á nét mặt liền do dự, trong khi Tiểu Bạch ở đằng sau lại đang nói nhỏ với Vũ Thiên:

- Thiên ca! Bông Tuyền Duyên! Tỷ ấy tới kia!!

Vũ Thiên tuy gật đầu nhưng vẫn im lặng nhìn xung quanh trước mặt mình, ánh mắt đang ngó lên bầu trời hơi tối, đêm chiều hơi lâu, Xà Xà nhí nhảnh, bước nhẹ lung tung, bàn tay nhỏ nhắn của nó chạm lung tung vào những cánh hoa, màu sắc sỡ.

Vũ Thiên liền đi lên phía trước, hẳn cũng đã cảm nhận được Bông Tuyền Duyên đã tới nơi này, mặc dù chưa thấy mặt nàng, Tiểu Bạch, Xà Xà đã chạy ra nơi Tuyết Linh Á đang gặp Bông Tuyền Duyên nên đã không để ý Vũ Thiên đang đi sau.

Không cách thành phố này bao xa.

Rừng Suy Nu, là một trong những khu rừng cấm của Tộc Hoa Hồng, không mấy tộc nhân trong tộc được bước vào nơi này, khu rừng này khá rộng, khoảng vài dặm mét vuông, trũng nước, ngập sâu nên rất nguy hiểm với tộc nhân trong tộc, khác biệt là bên trong lại có vài mô đất nhô lên không bị ngập nước.

Hoa hồng mọc tại nơi này rất là nhiều, xung quanh Rừng Suy Nu luôn có tộc nhân trong Tộc Hoa Hồng canh giữ. Lúc này, hướng xa xa tiến tới rừng thấp thoáng nhiều thân ảnh đang tụ tập phía sau một ngọn đồi, thảm cỏ xanh um. Nhìn gần như đã nhận ra, trung niên Mìn Dũ, Từ Tuyên Chính đang đứng trong đám người này, khoảng năm chục người đều nhìn tới Rừng Suy Nu quan sát chăm chú.

- Đoá hồng ngàn năm đang ở trong đó!!

Một giọng nói nữ còn trẻ liền nói ra lọt vào tai đám người đứng chung đây, nét mặt liền trở nên căng thẳng, nhưng ánh mắt một vài trung niên lại sáng rực hào quang.

Bên trong Rừng Suy Nu, tại một gốc rừng, gần sát phía ngoài hướng tới thành phố, xa xa đang nhìn tới chính là đám đông đúc Trung niên Mìn Dũ đang quan sát.

Tại mô đất nhô cao này, nước ngập lấy những gốc cây đang mọc, sinh sôi, phát triển tại đây, đa số là hoa hồng đỏ rực một phiến từ trên cao nhìn xuống. Lúc này, phía trên đám hoa hồng lại đang đứng một nhóm người, chỉ khoảng hai mươi, đều là những lão già đã ngoài bảy mươi tuổi, đang nhìn nhau mà trò chuyện một cách say sưa, như không để ý tới những điều gì khác ngoài những cặp mắt vẫn đang nhìn chăm chú đám hoa hồng đang mọc phía dưới mặt nước tới nửa thân cây.

- Ngàn năm rồi, vẫn chưa thành hình, chưa có ý thức, thật kỳ lạ...

- Rất mạnh a, nếu hoá hình chắc chắn sẽ mạnh vượt qua cả lão quái vật trong tộc a!!

- Lão nói quá, cùng lắm chỉ mạnh hơn ta một chút mà thôi!!

- Ta canh giữ ở đây cũng lâu lắm rồi, xương cốt già của ta cũng muốn gãy vụn, thật không tốt!!

Những câu nói cứ vang vọng tại khoảng không gian này, nơi những lão già tựa như sắp đứng không vững này, cứ nhìn nhau bàn tán, không ngừng nghỉ, ánh mắt vẫn nhìn đám hoa hồng từng giây, thay phiên lẫn nhau.

Tại trong đám hoa hồng, nổi bật hơn cả là một gốc cây hoa hồng, đỏ đậm màu hơn những cây khác, mọc xung quanh nó, không ở chính giữa, cây hoa hồng này trong rất đặc biệt, từ màu sắc, cho tới cành lá, thân cây gai nhọn.

Đây cũng chính là cây hoa hồng khiến cho đám lão già đứng trên không nhìn nó, tùm lại mà bàn tán. Dường như, cũng không cảm nhận được, hiện tại lúc này đang có vài ánh mắt từ nơi xa đang nhìn tới cây hoa hồng này.

Im lặng bên ngoài Rừng Suy Nu, màn đêm bao trùm tất cả, không khí được hoà loãng. Tại nơi đám đông đang lấp ló, vài giọng nói đã được cất lên:

- Làm sao để cướp được đoá hồng đó đây!!

- Mấy lão già đó, không đơn giản, có thể đánh bại được!!

Từ Tuyên Chính lại khẽ nói, giọng có chút cay cay, rất cổ hợm, liền nghe thấy Mìn Dũ như trả lời:

- Bình tĩnh, không cần phải cuống!!

- Người tính đứng ở đây nhìn lên tới khi nào nữa!!

Một giọng trung niên khác, mang chút khó chịu, ánh mắt rực đỏ đang nhìn đám lão già Tộc Hoa Hồng đang canh giữ Đoá hồng ngàn năm chăm chú, không rời, hai nắm tay nắm chặt lại trong đó ửng.

Nhưng lại không mấy để ý, Trung niên Mìn Dũ, khẽ cười trong cái xoay quanh nhìn từng người một đã đứng phía sau mình, vẻ mặt bất ngờ từ bọn họ đã lộ chút lo lắng khi nghe Mìn Dũ buông một câu lạnh:

- Không còn cách nào khác ngoài trực diện cướp đoạt!

- Như vậy không phải là đưa chúng ta vào chỗ chết hay sao!!

Gào lên, tại một trung niên khác đang đứng lẫn trong số ít này, sắc mặt trung niên này cũng đã âm trầm, lạnh giá từ cặp mắt xám tro của mình, Trung niên Mìn Dũ khẽ giật mình một cái khi đã trong thấy những cái gật đầu quanh mình.

Tại thành phố của tộc, gần trung tâm Hyona, trên những con đường trải đầy hoa, bóng người bước đi rất là nhiều, trong nét mặt ai cũng đang mang nhiều trạng thái khác nhau, một con đường thẳng đầy màu sắc từ ánh đèn chiếu sáng khắp nơi.

Vũ Thiên, Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên đi trước Tiểu Bạch, Xà Xà đang ừ rừ theo sau, bước chân của chúng đã không nhắc nổi khi đã lê cao, đạp xuống.

- Xà Xà! Ngươi có thấy đói bụng không!

Tiểu Bạch lắc lắc cái thân nhỏ nhắn, bước đi siêu vẹo hời hợt lấy Xà Xà đang nhí nhảnh ánh mắt nhìn quanh không tỏ vẻ gì là mệt.

- Ngươi đừng hỏi ta, Xà Xà không biết gì đâu, Tiểu Bạch lúc nào cũng thấy ngươi la đói cả!!

- Có chút mất mặt Thú tu chúng ta đó!

Máng Tiểu Bạch đang tròn tròn mắt, không mấy để ý tới hai má đã phồng lên, nặng nề bước chân nhỏ, Xà Xà tỏ vẻ mặt không mấy đáng yêu nhìn Tiểu Bạch đang hơi chút giận dữ mà ừ ừ đôi mắt cùng nhìn thẳng, Vũ Thiên đang nhìn hai đứa đi sau mình mà ánh mắt hiện chút dò xét chúng nó đang như thế nào hiển lộ trên mặt.

Nhưng hẳn lại nhanh chóng bỏ qua hai đứa, nhìn tới Tuyết Linh Á cùng Bông Tuyền Duyên đang trò chuyện gần cạnh, đi tới trước lề đường trải nhựa, bỏ qua những người đang đi ngược lại.

- Chúng ta quen nhau lâu chưa!

Tại trong lòng Tuyết Linh Á đang tự hỏi ai đó đi cạnh mình, Bông Tuyền Duyên tròn tròn mắt với hẳn, khẽ vuốt mái tóc một cái cử chỉ, liếc nhìn Vũ Thiên một cái, liền thấy sắc mặt hẳn như cũ, môi đỏ mọng, đã được tô son, Bông Tuyền Duyên cắn nhẹ môi:

- Tuy mới gặp nhưng đã thân với hai người, Linh Á, anh là tộc nhân của Cáo Vành tộc!

Tuyết Linh Á, liền nhăn vầng trán, dứt khoát trả lời nhanh:

- Có gì không đúng sao!

- Vũ Thiên, cậu từ lục địa vào trong rừng rậm này, có thấy gì mới lạ không!

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Đóa Hồng Ngàn Năm

Khu vực Agoltha!

Đó là tên của một đồng cỏ rộng lớn ở cực tây bắc của Lục địa Trung tâm.

Khi vượt qua biển cạn từ nơi này bạn sẽ tới Lục địa Phương bắc, và hiện đang có rất nhiều người chơi đang đổ xô tới khu vực vốn không có bất cứ một thành phố nào này.

Quân đoàn mạnh mẽ gồm các Assassin và Witch cùng các sinh vật quý dữ đang hướng về phương Bắc. Chẳng bao lâu nữa một cuộc chiến giữa chúng và Hội Cháo Hành sẽ diễn ra, do vậy tất cả những người chơi này đã tới để hóng hớt.

“Siêu kinh điển sắp diễn ra, hóng quá”

“Một thử thách to lớn quyết định vận mệnh của Lục địa Phương bắc. Tội nghiệp Weed-nim sẽ phải xuất hiện.”

“Ừ, nhưng đám tã “tân thủ” yếu đuối đó sẽ không dễ gank đâu. Tội không thể tưởng tượng nổi họ sẽ đánh đám kiểu gì”

“Aiz, có Đáng rồi thế nào chẳng auto win ... Giáo hội Embinyu còn bị họ cho ăn hành sml cơ mà.”

“Nhưng trận đó vừa dài lại vừa khó nhai ... Nếu may mắn không đứng về phía Hội cháo, đây có thể sẽ là kết thúc của Vương quốc Arpen...”

Những người chơi tới từ Lục địa Trung tâm và Lục địa Phương bắc cũng tới để quan sát cuộc hành quân của Quân đoàn Bóng ma Palma từ phía xa. Khoảng cách giữa họ và Quân đoàn đủ để đặt vừa cả ngọn núi, nhưng họ vẫn thấy vui khi được chiêm ngưỡng đội quân toàn quái vật này.

“Thịt gà xiên đây!”

“Khoai nóng hôi, vừa thổi vừa ăn đây. Mấy anh zai ăn khoai đi cho ‘nó’ bồ. Nướng, luộc, rán cái gì cũng có!”

Những người chơi giàu có của Lục địa Trung tâm đang nhăm nháp đồ ăn vặt trong khoảng thời gian này: các thương gia phương Bắc đều đã tới và bán đủ các loại thức ăn khác nhau, và họ đều cảm thấy những món ăn này rất ngon miệng.

“Tiểu nhị, đây có phải nếp cái hoa vàng, đặc sản phương Bắc không?”

“Dạ phải, chính gốc Morata đó thưa quý khách.”

“Wow, bảo sao uống vào thế. Cho thêm chục lít nữa đi!”

“Dạ, cửa hàng còn có đặc sản thịt chuột khô Morata nữa, chúng được chế biến từ những con chuột tươi ngon vừa được bắt từ cống ngầm lên!”

Những người chơi đang dõi theo Quân đoàn Bóng ma Palma để ý thấy một đội quân lớn khác đang đi theo phía sau chúng.

“Họ là ai?”

“Nhìn không giống như quân của phương Bắc, nhìn trang bị kìa...”

“Tôi thấy cờ hiệu của họ rồi; hình một thanh kiếm lửa - đó là Quân đội Hoàng gia!”

Quân đoàn số V thuộc Quân đội Hoàng gia Haven!

Chúng đã rời khỏi lâu đài Aren, thủ phủ của Agotha, và bắt kịp với Quân đoàn Bóng ma. Nhưng nhiệm vụ mà các lãnh đạo thuộc Đế chế đã chỉ định cho Quân đoàn trưởng Bucking lại khác xa so với hành động diệt trừ mà Quân đoàn Bóng ma Palma đang thực hiện.

Bucking nhớ lại cuộc nói chuyện cùng Lafaye.

“Weed cùng những người chơi phương Bắc sẽ phải sử dụng tất cả sức mạnh của chúng để chống lại Quân đoàn Palma.”

“Phải, tôi cũng nghĩ vậy.”

“Anh cần phải đi theo quân đoàn Palma, và quan sát để tìm kiếm một cơ hội tấn công.”

“Ý anh là, bằng toàn bộ Quân đoàn số V?”

“Phải. Vai trò của Quân đoàn số V là theo sau quân đoàn Palma và tìm cơ hội giết Weed, và ít nhất cũng phải phá hủy hoàn toàn khu vực phương Bắc trong khi những người chơi của bên đó đang tập trung chiến đấu.”

“Quả thực ...” Bucking đã rất ấn tượng khi anh nhận ra những ý định của Lafaye.

“Weed sẽ không thể đơn độc giữ chân quân đoàn Palma, nên nếu chúng ta xuất hiện vào lúc đó... Vương quốc Arpen sẽ hoàn toàn bị dẫm nát. Sự thịnh vượng mà nó luôn tận hưởng cho tới giờ sẽ tan biến theo làn khói, và chỉ để lại một đồng phế tích

Nếu mọi việc đều phát triển theo hướng có lợi cho chúng, Quân đoàn số V có thể can thiệp và đạt được chiến thắng áp đảo khi chống lại Vương quốc Arpen, kết thúc cuộc chiến một lần và mãi mãi.

“Đó thực là một bước đi chiến lược tuyệt vời. Có vẻ như anh chàng thông minh này đã chuẩn bị kỹ càng cho rất nhiều kịch bản khác nhau.”

* * *

Weed đã tới khu vực Agoltha. Cưỡi trên lưng Wy-3.

“Haizz. Mình chỉ mới vượt qua level 500, và giờ thì lại phải chịu đựng sự mất mát này.”

Với những người chơi đứng top của Lục địa Versailles, đạt được level 500 là một trong những mốc son chói lọi để đánh giá sức mạnh của họ.

Guild Hermes, vốn từng độc quyền các bãi săn và nhiệm vụ trong suốt một thời gian dài, cũng sở hữu rất nhiều người chơi có level lớn hơn 500, nhưng trong những người chơi thông thường khác thì chỉ có khoảng 1000 người đạt được mốc level vượt 500.

“Đúng vậy, việc cày cấp trở nên dễ dàng hơn rất nhiều sau khi mình trở thành một Necromancer, nhưng nó vẫn là một điều đáng xấu hổ.”

Quân bài chưa lật của Guild Hermes vừa được tung ra: Quân đoàn Bóng ma Palma!

Weed đã lăn lộn trên giường cả đêm để lập ra kế hoạch hợp lý nhất để không chỉ ngăn chúng lại mà còn tung ra một đòn hồi mã thương.

Và trong suốt khoảng thời gian đó, cậu gần như bị nổ tung vì phấn khích.

‘Mình mới chỉ tưởng tượng nó một lần trong đầu cho đến tận bây giờ... Kế hoạch này thật ác độc, nó khiến mình thậm chí còn không dám sử dụng, cho dù là để chống lại Guild Hermes.’

Một nụ cười quỷ dị xuất hiện trên mặt Weed khi cậu vỗ đầu Wy-3.

‘Chỉ cần nghĩ tới nó là ngươi lên đỉnh phải không?’

- Kyuoo...?

Đôi mắt lớn và trong trẻo của Wy-3 đảo qua lại: chủ nhân lại nghĩ ra cái kế hoạch nguy hiểm và ác độc nào nữa nhỉ?

‘Ta nghĩ là ta có thể nói cho mình ngươi. Có một thứ gọi là Sculpture Resurrection. Nó hồi sinh một người vốn đã sống cách đây từ rất lâu.’

Kể hết tất cả kế hoạch cho thú cưng: một bước đi kinh điển của một kẻ phản diện trong những bộ phim hoạt hình của trẻ em!

Weed giờ gần như đã trở nên rất ồn ào. Cậu nhận ra rằng nó thực ra là một việc rất vui để làm, nói chuyện với người thân cận về kế hoạch nham hiểm mà mình đã hình dung ra trong đầu trước khi thực hiện.

‘Lục địa Versailles có hàng ngàn anh hùng, nhưng không phải tất cả họ đều tốt và tử tế. Ngày xưa ngày xưa, có một người đàn ông tên là Bar Khan, một Sorcerer Hắc ám’

Wy-3 đã tự hỏi người này là ai, rồi nhớ lại chủ nhân của cái tên đó xong hét lớn.

- KI _ MO _ CHI!

Bar Khan Demoph!

Trước đây, các wyvern được sinh ra chỉ để bị kéo vào cuộc chiến chống lại quân đoàn bất tử dẫn đầu bởi Shrine, đồ đệ của Bar Khan.

Thủ lĩnh tối cao của Quân đoàn Undead vĩnh viễn sinh sôi!

‘Đúng như ngươi nghĩ đấy. Ta sẽ hồi sinh Bar Khan.’

- Không, Chủ nhân.

‘Có. Ngươi có chống đối thì ta vẫn cứ làm thôi.’

- Tại sao?

‘À, ta vẫn còn trẻ trâu lắm, nên càng ngăn cản thì ta càng muốn làm!’

Kế hoạch chiến đấu với Quân đoàn Bóng ma Palma mà Weed đưa ra chính là hồi sinh Bar Khan.

Không chống lại nỗi sợ cảm dỗ của dark mana, Bar Khan Demoph là một tồn tại nguy hiểm và khủng bố một cách tồi tệ.

Chiến binh sa mạc Hestiger cũng có thể có chút tác dụng, nhưng người đã được hồi sinh sẽ không thể nào sống lại một lần nữa, và lần cuối cùng cậu chia tay với cấp dưới tiền nhiệm của mình cũng là lần cuối cùng họ gặp nhau. Nếu cấp độ kỹ năng Sculpture Resurrection cao hơn thì có thể một câu chuyện khác sẽ xảy ra, nhưng ngay cả Weed cũng thấy nó khá bất khả thi.

‘Đây là chiến tranh. Bar Khan sẽ là lựa chọn tốt hơn một cấp dưới khác khi mình còn là Đại Đế của Sa mạc.’

Không có thứ tồn tại nào có thể so sánh với khả năng mà Bar Khan cùng Quân đoàn Bất tử của hắn có thể gây ra trong chiến tranh. Hơn nữa, chỉ cần hồi sinh một người lại có thể mang tới một bộ sản phẩm trọn gói bao gồm cả Quân đoàn bất tử.

‘Tử vong nó mang lại... Ày, nó được bán với cái giá cắt cổ, mình chỉ có thể nói vậy.’

Cậu đã bán quyền phát sóng độc quyền cho KMC Media và một vài đài truyền hình khác khi thực hiện kế hoạch Bar Khan của mình.

Weed lôi ra con dao điêu khắc và bắt đầu đẽo gọt một hòn đá gần đó.

‘Còn gì để mất? Mọi việc còn lại sẽ tự đầu vào đó một khi mình hoàn thành tác phẩm này.’

Cạo cạo!

Những mảnh đá cứng đã bị cắt rời bằng điệu nhảy mềm mại của con dao, di chuyển như một phần cơ thể cậu vậy.

Sorcerer hắc ám và kẻ thống trị Quân đoàn bất tử.

Bức tượng của tên Witch Bar Khan, ngay trước khi hắn biến thành một Lich, đã hoàn thành.

“Ummm...”

Giờ thì cậu đã hoàn thành việc điêu khắc, trái tim của Weed bắt đầu đập mạnh. Đây không phải là một nhân vật dễ xử lý, giống như Hestiger trung thành, mà là một tồn tại đặc biệt nguy hiểm không dễ bị ảnh hưởng ngay cả bởi những kĩ năng ninj bọ của Weed!

“Mình chỉ cần gọi hắn lên rồi ù té chạy. Đây là kế hoạch tuyệt vời nhất mà mình có thể nghĩ ra. Sculpture Resurrection!”

-Bạn đã sử dụng Sculpture Resurrection.

-Bar Khan Demoph, Sorcerer hắc ám và là Chúa tể Undead, sẽ bước chân lên vùng đất này một lần nữa nhờ lời kêu gọi của nghệ thuật.

-Chỉ số Art sẽ giảm vĩnh viễn 45 điểm.

-Chỉ số Faith sẽ giảm vĩnh viễn 10 điểm.

-Giảm 3 level.

-18,000 điểm HP và Mana đã được sử dụng.

-Người được hồi sinh bởi Sculpture Resurrection có kiến thức cùng những khả năng mà họ từng có khi còn sống. Họ có thể cảm thấy biết ơn hơn khi được nhìn thấy thế giới và di chuyển một lần nữa, cho dù đó chỉ là một khoảng thời gian ngắn, hoặc cũng có thể không.

-Độ thông thạo kĩ năng của Sculpture Resurrection đã được nâng cao.

* * *

Bar Khan hồi sinh!

Ngay khi cậu di chuyển, Wy-3 đang cánh thật lớn.

- Thượng lộ bình an, hạ lộ thì nằm yên nhé chủ nhân!

“Chờ chút! Đưa ta theo cùng!”

Weed hồi sinh Bar Khan Demoph bằng cách sử dụng kĩ năng Sculpture Resurrection, và chạy trốn cùng Wy-3. Các pháp sư thường rất thông minh nên rất khó để có thể điều khiển chỉ bằng những phương thức đơn giản, giống như trường hợp của Hestiger. Và vì vậy Weed quyết định cứ để mặc hắn, chứ không muốn dính phốt nếu chẳng may thuyết phục hắn bất thành.

- Vậy là từ giờ người rảnh tay rồi hả chủ nhân?

“Chuẩn. Như các cụ đã nói, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên (Man propose, God dispose)”

- Hiểu chết liền.

“Có nghĩa là khi người mua một chiếc vé số, người phải chờ thứ 7 mới có kết quả ấy”

Weed ngó xuống đất trong khi đang bay lượn trên lưng của Wy-3.

Sự sống chậm rãi thẩm thấu vào bức tượng của Bar Khan Demoph, cho tới khi nó hoàn toàn sống lại.

Mặc dù chỉ là một người đàn ông nhợt nhạt trong chiếc áo choàng màu đen, hắn là người đã từng đẩy cả Lục địa Versailles vào hỗn loạn.

“Giờ. Điều gì sẽ xảy ra?”

Một thời gian ngắn sau khi Weed cùng Wy-3 bay lên trời, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Quân đoàn Bóng ma Palma.

Witch, Assassin, và các sinh vật quỷ dữ đang lao lối khu vực Bar Khan mới thức tỉnh để có thể chiếm lấy Vương quốc Arpen.

“Và giờ chúng đã gặp nhau.”

Từ vị trí của mình phía trên cao, Weed có thể thấy rằng Quân đoàn Bóng ma đã ra tay trước sau khi nhận ra sự hiện diện của Bar Khan; một vài sinh vật quỷ dữ to lớn tách ra khỏi nhóm quân, lao về phía trước nhằm đâm nát Bar Khan, kẻ đang đứng trên đồng bằng.

“Thật là một lũ hiếu chiến, không cần nói năng gì đã lao vào thông nhau rồi.”

Những sinh vật khổng lồ tiếp cận tên Sorcerer từ phía xa.

Bar Khan, kẻ đã đứng ngay ngó sau khi được hồi sinh, nâng tay lên và thực hiện cử chỉ gì đó về phía các sinh vật.

“Trời chúng.”

Những chiếc rễ gai mọc lên từ mặt đất với tốc độ khủng khiếp, bao phủ lấy thân thể các sinh vật như một chiếc lưới.

- Grrraaagghh!

Những chiếc rễ gai mọc lên từng lớp từng lớp, quấn thật chặt lấy lũ quái vật khiến chúng không thể nào di chuyển.

“Hủy hoại xác thịt. Bóp nát máu và xương của chúng.”

Khi Bar Khan thốt ra câu chú, lời nguyên ma thuật ngay lập tức trở nên hiệu nghiệm.

Các sinh vật quỷ dữ tru lên trong đau đớn, và ngay sau đó, chúng gục xuống, không thể nào chịu nổi sự tra tấn. Rồi cơ thể chúng phân hủy và biến thành hàng trăm chiến binh Skeleton.

Có thứ gì đó khác biệt so với những Skeleton mà Weed đã từng triệu hồi. Thứ ánh sáng màu đỏ đáng sợ phát ra từ những chiếc đầu lâu rỗng tuếch, và chúng còn mặc những bộ giáp mạnh mẽ làm từ xương nữa.

“Krrr...”

“Ta cúi đầu trước ngài, Bậc thầy của Sự bất tử.”

Các Skeleton đồng thời lịch sự cúi mình trước Bar Khan như những hiệp sĩ trung thành, và nhanh chóng bắt đầu chiến đấu với các sinh vật quỷ dữ.

Mặc dù các Skeleton bị áp đảo bởi sức mạnh cùng kích cỡ của các sinh vật, chúng vẫn cố gắng tạo thành các đội hình chiến đấu. Các Skeleton Warrior trực tiếp dùng sức mạnh chống lại các sinh vật phía trước, trong khi lũ Skeleton Archer hit and run như Uzi.

Cho dù xương bị gãy hay vỡ nát hoàn toàn, lũ Skeleton vẫn leo lên thân thể của lũ sinh vật và giận giữ chém chúng bằng kiếm. Lũ Skeleton bị phá hại cơ thể tự hồi phục trong vòng chưa tới một giây, rồi lại lao vào cuộc ẩu đả hết lần này tới lần khác.

Cuộc chiến với các Undead, cùng sức sống vô tận của chúng.

Các Skeleton đang tiếp tục chiến đấu điên cuồng, áp đảo các sinh vật quỷ dữ chỉ trong một thời gian ngắn. Các sinh vật ngã xuống đất như là chúng đang bị nghiền rủa vậy, cơ thể chúng tan ra và biến thành 40 tới 50 Skeleton nữa.

Chẳng bao lâu, số lượng các Skeleton đã đạt tới vài ngàn.

“Có một tên Witch đang cản đường của chúng ta.”

“Xử lý hắn. Chúng ta sẽ cho hắn về với đất mẹ.”

Khi các Witch cùng các Assassin tới nói, trận chiến bắt đầu phát triển theo một quy mô lớn hơn nữa.

“Exploding Worms!” (Trùng bạo tạc)

“Grim Whispers!” (Lời nguyên ác nghiệt)

“Deepening hate!” (Căm hờn sâu sắc)

Các Witch cố gắng thổi bay Bar Khan bằng tất cả các loại phép thuật tấn công cùng lời nguyên. Ánh hào quang tím tỏa ra như một cơn sóng, nhưng Bar Khan chặn đứng phép thuật này lại trước khi chúng chạm tới hắn bằng các biểu tượng vẽ bằng tay cùng những lời chú, sau đó đáp trả bằng một lời nguyên mạnh mẽ.

“Hít vào hơi thở ngập tràn độc tố.”

Ngay sau đó các Witch rên rỉ khóc than, ôm lấy cổ họng của chính mình.

Các Assassin tăng hình nhanh chóng xâm nhập vào chiến trường và gặp hấn, nhưng có một bức tường linh hồn xung quanh Bar Khan được tạo bởi các sinh vật quỷ dữ đang gào thét.

- Aaaaaaargh!!!

Các Assassin bị bắt lại trong bức tường linh hồn, rồi diệt vong sau khi chịu đựng sự thống khổ vô tận.

Cơ thể chúng một lần nữa thức dậy như các Doom Knight: các knight tới từ địa ngục đã tuyên thệ trung thành tuyệt đối với Bar Khan. Và chúng không chỉ là những Doom Knight thông thường: mỗi trong số chúng đều là một con quái vật cấp độ sub-boss, có tên của chính mình.

“Hãy ban cho chúng thần một mệnh lệnh, hỡi quân vương vĩ đại của Sự sống và Cái chết.”

“Tiền sát hậu dâm.”

“Như ngài muốn.”

Các Doom Knight lao tới Quân đoàn Bóng ma Palma, Khi chúng chạy, tất cả các loại phép thuật cường hóa được Bar Khan niệm lên người chúng. Lũ Undead có điều kiện từ trứng nước này được trang bị trên mình đủ mọi thứ trang bị!

Weed đã nhìn thấy thứ năng lượng đỏ phát ra từ thân thể các Assassin và Witch bị mất mạng bởi các Doom Knight, được hấp thụ bởi Bar Khan.

“Có vẻ như là hấn đang hút sinh mệnh lực cùng sức mạnh phép thuật từ chúng.”

- Như thế có nguy hiểm không, chủ nhân?

“Tất nhiên. Khi một Witch tập trung năng lượng, chỉ có một lý do cho hành động đó: hấn ta đang chuẩn bị chơi lớn.”

Weed đặt tay lên chiếc túi sau lưng cùng một gương mặt nghiêm trọng, sau đó lôi ra một quả táo khô và nhai ngon lành.

“Người cần có chút đồ ăn vặt khi theo dõi một trận chiến!”

- Nếu chủ nhân có chút thịt ngựa...

“Đây, ăn đi.”

- Cảm ơn. Chủ nhân.

“Đây là chi phí cười của năm nay.”

Weed cùng Wy-3 tiếp tục quan sát trận chiến của Bar Khan để giải trí.

“Hấn là một người nguy hiểm, nhưng miễn là không dính líu tới công chuyện của mình, thì chẳng có gì phải sợ cả. Dù sao thì kĩ năng Sculpture Resurrection này cũng khá hữu dụng, bởi nó chỉ tồn tại trong một ngày. Thật tiện lợi khi có thể gọi và sử dụng hấn ta như thế này.”

Thực ra thì đã có lúc Weed cân nhắc việc hồi sinh Bar Khan tại vị trí của Guild Hermes; cậu thuộc loại người có thù tăt báo. Nhưng cậu phải kiềm chế bản thân bởi có khả năng Guild Hermes, cùng sức mạnh khổng lồ của chúng, sẽ dễ dàng hạ gục Bar Khan bằng thánh thuật hay một vài phương thức khác. Chính Weed đã từng thành công hạ gục hấn một lần, mặc dù có sự trợ giúp từ Geomchi cùng các đệ tử của ông.

“Tuy vậy... hấn có vẻ như đã mạnh hơn kể từ khi đó.”

Quân đoàn Undead của Bar Khan chỉ tăng về số lượng theo thời gian. Ban đầu, số lượng của chúng không đủ để so sánh với ngay cả một phần nhỏ của Quân đoàn Bóng ma Palma, nhưng số lượng cùng chất lượng của các undead đã tăng theo cấp số nhân khi trận chiến tiếp tục diễn ra, và cho tới giờ thì lực lượng 2 bên đã không sai biệt lắm.

Và sau đó sự cân bằng tinh tế của cuộc chiến nghiêng về phía Bar Khan chỉ trong chớp mắt.

Dưới sự áp đảo mạnh mẽ của undead, Quân đoàn Bóng ma, lá bài tẩy vừa được Guild Hermes lật ra, đã sụp đổ hoàn toàn.

“Quà ta tặng cho các người chính là lũ Undead đó, hắc hắc...”

Weed quan sát một cách chăm chú.

Chiến lược của cậu trong chiến đấu là một cuốn sách giáo khoa về phương thức của Necromancer. Bất lợi trong số lượng không có nghĩa gì hết: nó sẽ tự

sắp xếp theo mong muốn của bạn khi trận chiến diễn ra.

Bởi Bar Khan có thể triệu hồi một con Bone Dragon bằng việc tập hợp các xác chết, mọi người phải nói rộng khoảng cách hơn nữa khi mà việc quan sát tại khu vực hiện tại đã trở nên quá nguy hiểm.

“Bình thường một con Bone Dragon có dễ triệu hồi như thế này không nhỉ? Phương thức hấn thực hiện việc này có chút đáng ngờ.”

- Chủ nhân của Quân đoàn Bất tử, Bar Khan Demophd đã xuất hiện và hiện giờ đang đẩy lùi Quân đoàn Bóng tối của Palma.

- Nhìn lên trời kia. Đó chính là Weed cùng Wy-3.

- Chiến thần Weed đã xuất hiện!

- Weed đã hồi sinh Bar Khan từ cõi chết.

- Weed đã ngăn chặn thành công chiến lược độc ác của Guild Hermes bằng một nước cờ tuyệt vời!

Các đài truyền hình đang ghi hình Quân đoàn Bóng ma Palma bắt đầu phát sóng trận chiến trực tiếp, và những người chơi đang theo dõi cũng hò hét trong vui sướng.

“Đó là một cuộc chiến! Và còn hơn thế nữa, nó có cả undead!”

“Tất cả các đơn vị undead cao cấp đều đang ở đây.”

“Đó là Quân đoàn Bất tử. Nhìn xem các Skeleton mạnh không kia.”

Tất nhiên, các người chơi cũng rút lui về một khu vực xa để không bị Bar Khan chú ý.

Mỗi khi phép thuật triệu hồi undead của Bar Khan được thực hiện, hàng tá các Death Knight cùng các Doom Knight xuất hiện. Không chỉ thân thể của các Witch, Assassin, và các sinh vật quý dữ, mà thân thể của động vật được chôn từ rất lâu dưới lòng đất cũng sống dậy và trở thành undead.

Weed mỉm cười, quan sát số lượng Quân đoàn Bóng ma Palma đã giảm xuống chỉ còn bằng 1 phần mười so với ban đầu.

Đây là thời điểm tốt để ngừng xem và rời đi; cậu cũng đã ăn hết táo khô mất rồi.

“Giờ tất cả mọi thứ đều ổn. Bar Khan cùng Quân đoàn bất tử của hắn sẽ kéo khu vực Agoltha này vào hỗn loạn... Cho dù chúng sẽ biến mất ngay khi hiệu lực của phép thuật kết thúc.”

Có khả năng là Guild Hermes không hề biết về quãng thời gian giới hạn của Sculpture Resurrection là rất ngắn. Nếu vậy, Quân đoàn số V, vốn đang theo sau quân đoàn Palma, sẽ lao vào cuộc chiến trước khi các Undead đạt được sức mạnh lớn hơn nữa.

“Khi chiến đấu với Quân đoàn Bất tử, người cần phải khiến chúng sụp đổ từ bên trong hoặc cố gắng tấn công chúng một cách bất ngờ. Đánh bại chúng bằng những đòn tấn công trực diện là một nhiệm vụ bất khả thi, và nếu người không có bất cứ thánh thuật nào, tốt nhất là đừng có mớ vào người chúng.”

Bar Khan là Necromancer mạnh nhất trong lịch sử, và khả năng chỉ đạo một trận đánh của hắn là vô cùng tuyệt vời. Không lâu sau đó, ngay cả Palma, chỉ huy của Quân đoàn Bóng ma, cũng phải chịu đựng đau khổ bởi hàng tá những lời nguyền mà Bar Khan đặt lên người hắn, và cuối cùng mất mạng bởi cuộc tấn công phối hợp giữa lũ Bone Dragon và các Doom Knight.

Cho dù cố gắng chạy trốn, nhưng không một tên lính nào của Palma có thể trốn thoát bởi những lồng giam bằng xương cao chọc trời: chúng đều phải trải qua cái chết khủng khiếp, bị vây bởi những tiếng hét đau khổ của các bóng ma.

- Quân đoàn Bóng ma Palma đã bị hủy diệt!

- Bar Khan Demoph đã tiêu diệt toàn bộ các sinh vật quý dữ. Không, để tôi làm rõ lại. Hắn biến tất cả bọn chúng thành undead.

- Một trận chiến không thể tin được. Bar Khan đã kết thúc trận chiến mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

- Vậy đây là khả năng thực sự của một Necromancer trong chiến đấu... nó thật quá kỳ diệu. Tất nhiên, có những khoảng cách lớn về sức mạnh giữa các bậc thầy kiểm thuật, nên một người không thể đạt tới cấp độ sức mạnh đó chỉ bằng các nắm vững các kỹ năng triệu hồi...

“Xem ra nhiệm vụ của mình ở đây đã hoàn thành rồi.”

Weed đang định rời đi, để cho mọi việc tự phát triển. Vào thời điểm đó, Bar Khan, kẻ đang đứng trên mặt đất lảm bảm với một giọng trầm thấp.

“Cơ thể đáng thương này... đã thất bại trong việc vượt qua cái chết.”

Cơ thể được hồi sinh bởi Sculpture Resurrection.

Bar Khan chính xác nhận định các giới hạn mà cơ thể của hắn kéo theo.

“Ta sẽ đoạt lấy sự sống vĩnh hằng từ cái chết. Bằng sức mạnh của nguồn mana vô tận, ta sẽ vượt qua rào cản của sự sống và cái chết.”

Team trans: Đéo cần tên

Translator: Nem chua

Editor: Ma cô Từ cơ thể của Bar Khan, những tia hắc ám tỏa ra và chiếu rọi lên tận trời cao.

“...Huh?”

Vì mặt trời bắt đầu bị che phủ bởi những đám mây đen, bóng tối đã lan tới vị trí của Weed và Wy-3.

“Thật giống như ánh sáng đang bị nuốt chửng... Bar Khan vẫn luôn mạnh như thế này ư?”

Bản năng sinh tồn của weed đã điên cuồng gửi tới não cậu một lời cảnh báo.

‘Chuẩn bị có biến! Bar Khan mạnh hơn mình nghĩ, và hắn đang hành động một cách kỳ lạ.’

Từ trước đến giờ, chưa có việc gì có sự nhúng tay của Weed diễn ra suôn sẻ hoàn toàn, chỉ ít cũng có 1 vài sự kiện bất ngờ xảy ra. Cuộc sống không hề dễ dàng, cậu đã từng thuê một căn hộ “nửa tầng hầm” với giá thấp hơn giá thị trường, và rồi nhận ra rằng đó là môi trường sinh sống tự nhiên của lũ gián. Có thời điểm cậu còn phải sống trong sợ hãi, chỉ lo nẩy bức tường bị rêu phủ dày 1 cm sẽ đổ ụp xuống bất kỳ lúc nào. Thông qua những kinh nghiệm đó, Weed đã học được cách thận trọng khi mọi thứ diễn ra quá tốt đẹp, và quan trọng nhất là giác quan thứ 6 của cậu luôn đúng. Theo như cách nói của cộng đồng mạng thì là linh cảm xấu không bao giờ sai.

Mặt khác, cậu thường để sự cảnh giác của mình xuống thấp theo thời gian cho dù bản thân là một con người cực kỳ cẩn thận, và trong những trường hợp đó, hiển nhiên là dính phốt khỏi bàn.

“Có gì đó sai sai.”

Weed cùng Wy-3 đang bay ở rất xa để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Cả hai đang giữ một khoảng cách an toàn, ít nhất xa gấp 3 lần những người chơi đang tập trung dưới mặt đất để quan sát xem điều gì đang xảy ra.

‘Nhìn không giống như Bar Khan định tấn công mình. Nhưng hắn đang tính làm gì vậy?’

Bóng tối vô tận lan tỏa ra từ cơ thể của Bar Khan như một con lốc, và Quân đoàn Bất tử đang tập trung gần hắn như đang thờ phụng hắn vậy.

Các Doom Knight, các Knight Undead tinh anh nhất, cũng đang cảnh giác cao, bảo vệ xung quanh.

‘Có thứ gì đó nghiêm trọng đang xảy ra. Mình chắc chắn.’

Weed cùng Wy-3 di chuyển gần hơn một chút để quan sát tình hình.

“Wy-3”

- Kyuooo...

“Cứ có gì khác thường thì ù té chạy ngay nghe chưa.”

- Yes, sir.

Cả những người chơi trên mặt đất cũng có đủ trí thông minh để nhận thức được sự nguy hiểm.

“Thôi xong?”

“Sao lũ undead lại tập trung xung quanh hắn ta như vậy?”

“Cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm...”

Họ không chạy, dù biết là có gì đó sai sai đang diễn ra. Như kiểu mọi người không thể nhấc chân lên để thoát khỏi thảm họa sắp xảy ra, ngoài bởi tính hiếu kỳ ra thì không còn thứ gì khác.

- Nhìn như Bar Khan Demoph đang ở một trạng thái kì lạ nào đó....

- GG rồi mà nhī, điều gì đang tiếp diễn vậy?

- Nó giống như một loại nghi lễ phép thuật cao cấp...

Các đài truyền hình cũng hứng thú phát sóng tình huống hiện tại.

Trong suốt thời gian đó, một hào quang tối bắt nguồn từ Bar Khan đã lan ra rất xa và rộng.

Và sau đó...

Ding!

<đã hút="" 83,329="" điểm="" hp.="">

<đã hút="" 92,130="" điểm="" hp.="">

<đã hút="" 122,984="" điểm="" hp.="">

Những người chơi đứng gần hiện trường đã mất gần nửa lượng HP của mình. Quân đoàn Bất tử cùng các undead được triệu hồi khác cũng đều bị tước đi sức sống của mình, chúng sụp như cát rồi biến mất.

Ngay sau đó, cơ thể của Bar Khan bắt đầu thay đổi.

Làn da của hắn nhanh chóng già và héo úa, cuối cùng thì tan chảy ra và trôi xuống như một làn nước bắn.

“Cái gì?!”

Giờ cơ thể của Bar Khan chỉ còn xương, cùng một tầng hào quang đỏ bao lấy quanh người.

Đó là một khung cảnh khá quen thuộc. Một người trong đám đông lên tiếng.

“Thứ đó... nhìn giống như một con Skeleton, nhưng nhìn cao cấp vài... Đó không phải là một Lich ư?”

“Một lich?”

“Phải. Trước đây Weed-nim cũng đã từng biến thành một lich.”

Kkwakwakwakwaaa!

Một làn sóng mãnh liệt tỏa ra với Bar Khan làm trung tâm, vượt qua bán kính vài km, như thể quanh hắn vừa có một trận nổ lớn xảy ra vậy.

Bạn đã tiếp xúc với nguồn năng lượng khổng lồ của cái chết. 83% khả năng thể chất sẽ tạm thời giảm xuống.

Lượng HP tối đa sẽ giảm 41% trong hai ngày.

Đói!

Sợ hãi!

Mất phương hướng!

Kháng phép thuật Necromancer sẽ bị giảm tới cấp độ tối thiểu. Bởi bạn không thể tập trung tinh thần, khả năng thành công cùng sức mạnh của các kỹ năng và phép thuật sẽ giảm. Ảnh hưởng của Faith sẽ bị suy giảm

“Co.. Con lợn gặm tôi?”

“Tất cả nằm sắp xuống... Người mù đất cho quen dần đi...?”

Bar Khan không sử dụng bất cứ một kỹ năng tấn công nào; đây chỉ là hiệu ứng phụ và nó đã lan ra như thể một thứ chết chóc và khủng bố bỗng tự nhiên xuất hiện tại khu vực Agoltha.

Ding!

Những tàn tích của hắc ám khủng khiếp đã được tập trung lại một chỗ.

Bar Khan Demoph!

Hắn đã phá hủy ranh giới giữa sự sống và cái chết và thành công biến đổi thành một Arch-lich

Một Arch-lich.

Đó là một tồn tại thậm chí còn cao cấp hơn Lich, và chỉ cần một Lich thông thường thôi cũng là đối thủ khó khăn thuộc một trong các quái vật cấp độ boss. Các Lich thuộc loại Necromancer hiện diện nhiều nhất, nhưng một Lich đã làm chủ được Ma thuật hắc ám lại không thể bị giết một cách dễ dàng. Bởi sức mạnh phép thuật mạnh mẽ và lượng HP gần như vô hạn của mình, một cá nhân hay tổ đội nhỏ sẽ không thể nào đối mặt nổi với một lich, và thậm chí cả một đội quân cũng không dám khẳng định chiến thắng của mình khi phải chiến đấu với một Lich.

Weed đã từng tiêu diệt được Lich Shrine, nhưng lúc đó cậu nhận được sự trợ giúp đáng kể từ các Dark Elf và các bộ tộc Orc, trước khi sử dụng một thánh vật đặc biệt.

Và giờ, Bar Khan, kẻ vốn đã vô cùng mạnh, nay đã trở thành một Arch-Lich.

Hạn chế của Sculpture Resurrection đã bị giải phóng bằng sức mạnh.

Bar Khan Demoph đã được tự do khỏi lượng sinh lực hạn chế. Định mệnh của hắn, vốn là biến mất khỏi thế giới này sau 16 giờ đã thay đổi, và giờ hắn đã nhận được sự bất tử.

‘...’

Weed nhìn vào khung thông báo và im lặng.

‘Đm. Ăn c*t rồi.’

Cậu đã triệu hồi một con quái vật cấp boss sử thi có thể đe dọa tới hòa bình của toàn Lục địa Versailles, kẻ đã đạt tới đỉnh cao của Necromancy.

‘Bar Khan từng là thủ hạ bại tướng dưới tay mình... nhưng giờ thì khác quá rồi.’

Ngày xưa ngày xưa, tất cả Giáo hội cùng các chủng tộc đã tập hợp sức mạnh của mình lại để shutdown Bar Khan. Kết quả là Thánh Kiếm Lugh đã đâm vào ngực hắn, làm giảm đáng kể sức mạnh mà hắn nắm giữ.

‘Mình hiểu rồi, vấn đề là Thánh Kiếm Lugh! Tên Bar Khan mà mình đã hồi sinh hiện đang trong trạng thái tốt nhất, nên sức mạnh của hắn vẫn chưa bị suy yếu.’

Và giờ hắn không chỉ hoàn hảo về phép thuật và thể xác, mà thân hình xương xẩu của hắn còn nhìn vô cùng khỏe mạnh và tráng kiện như thể các khớp nối đã được tra dầu mới tinh.

‘Tuy nhiên, sức mạnh trung bình của người chơi cũng đã được cải thiện rất nhiều so với thời điểm đó. Hắn còn lâu mới đạt tới trạng thái không thể bị đánh bại. Chỉ là... những hi sinh mà chúng ta phải đánh đổi sẽ vô cùng lớn.’

Nếu Bar Khan quyết định tiến về phía Nam, hắn sẽ trở thành một thảm họa thậm chí còn nguy hiểm hơn Guild Hermes. Các Skeleton sẽ bơi lội trong Công viên nước Puhol, và các Death Knight sẽ kiểm soát toàn bộ đường phố của Morata.

Những gì Weed đã dự định chỉ là tiêu diệt Quân đoàn Bóng Ma Palma, nhưng giờ thì cậu lại tạo nên một mối hiểm họa chết người liên quan tới sự an toàn của Lục địa Versailles.

‘Thật không thể tin được, giấc mơ của mình đầu phải thế này... nhưng thế nào thì mình cần phải biến cái hại thành cái lợi. Vậy giải pháp duy nhất là...’

Đôi mắt của Weed lóe lên như đôi mắt của một chính trị gia tới thăm khu chợ trong cuộc vận động bầu cử.

* * *

Bar Khan!

Hắn đã triệu hồi đội quân undead một lần nữa bằng sức mạnh ngập tràn của mình.

“Ta muốn máu!”

“Máu!”

“Hãy bắt đầu màn đêm tử thi!”

“Tử thi!”

Các undead hò hét trên đỉnh tòa tháp thi thể.

Các Doom Knight, Death Knight, và ngay cả các Skeleton cùng các Ghost tất cả đều đang tạo nên một cơn ác mộng khổng lồ. Lũ Bone Dragon đang dang cánh bay lượn trên bầu trời, nhả ra những làn khói độc chết người về mọi phương hướng.

Đây là cảnh tượng đáng sợ được tạo ra bởi Quân đoàn Bất tử.

“Cái nòi gì thế này? Sợ quá”

“Bar Khan kia. Hấn sống lại rồi?”

“Ồi không... Đó là Quân đoàn Bất tử.”

Những người chơi gan lì ở lại dù sốn đ*ỉ ra quân đã bắt đầu lên lút rồi đi. Ngay cả những người chơi có level cao cũng nằm bẹp trên mặt đất, vừa để quen mùi vừa để bớt nổi bật trong cái nhìn của Bar Khan.

“Thế là chết thảm rồi.”

“Tôi đang đói nhưng sẽ không ăn nữa. Đẳng nào mà chẳng chết.”

“Ít nhất thì tôi cũng sẽ đạt tầm Death Knight nếu bị triệu hồi.”

“Nếu trở thành undead và xâm chiếm các thành phố, các đồng gay ĐCT hội có nghĩ chúng ta sẽ được lên TV không?”

Sự dữ dội của tình hình hiện tại khiến mọi người đang tự hỏi không biết mình có nên trần trời điều gì trước khi ngã xuống không. Ngay cả nếu có thể né tránh được sự chú ý của Bar Khan, họ vẫn không thể trốn được lũ Bone Dragon đang lượn lơ trên bầu trời.

“Ồ. Có người đến kia.”

“Đó là một người chơi ư? Chúng ta có nên báo với anh ta là ở đây rất nguy hiểm không?”

“Tôi không nghĩ đó là một người chơi. Nhìn kĩ hơn mà xem. Đó là một Lich.”

Những người xem chỉ dám đưa mắt nhìn khi đang nằm rạp dưới mặt đất nín thở.

Một Lich đang lao tới trên lưng một con ngựa ma với tốc độ bàn là, à bàn thờ. Lũ Bone Dragon nhìn thấy tên Lich trước tiên từ phía xa, và hấn nhanh chóng lọt vào tầm mắt của Bar Khan.

“Shrine! Người dám xuất hiện trước mặt ta sau khi phản bội ư?!”

Ngay khi hấn thấy tên Lich tiến tới, một tia sáng đỏ lóe ra từ hộp sọ của Bar Khan.

Shrine, kẻ đã mất mạng trong tay Weed! Thứ đang nằm dưới hình dạng của Shire chính là Weed, cậu đã sử dụng kĩ năng Sculpture Transformation.

Weed dừng lại ở một khoảng cách xa không dưới 2km, khoảng cách mà cậu nghĩ là khá an toàn, và gầm lên.

“Sư phụ. Con nghĩ là có sự hiểu lầm. Mọi thứ con làm, đều vì người.”

“Rọ mồm lại. Ta sẽ ném linh hồn của người xuống đáy địa ngục.”

Shire là kẻ đã hủy hoại tất cả những thành tựu mà Bar Khan, từng là một học giả về sự sống, đã đạt được, và khiến hấn trở thành một con quỷ của mana đen tối.

Ding!

Học trò nguy hiểm của Bar Khan và là phó Quân đoàn trưởng Quân đoàn Bất tử, Lich Shire!

Hắn đã hủy hoại chính sự phụ của mình, Bar Khan Demoph, bằng sức mạnh của bóng tối, dẫn hắn vào con đường tội lỗi. Sự xảo quyệt của hắn đã buộc Bar Khan phải sống một cuộc đời mới.

“Sự phụ. Đây là cuộc sống sau khi trải qua cái chết. Người đã mơ về sự bất tử, nhưng đây không phải là sự thất bại hoàn toàn phải không?”

Hắn đã khiến Bar Khan phải sống trong hình hài của 1 Lich, và khuyến khích tên đồ tể này tiến hành chiến tranh chống lại toàn bộ lục địa.

Sự thù hận của Bar Khan đối với bạn cực kỳ lớn. Tuy nhiên, sau khi trở thành một Lich, hắn đã có tham vọng xây dựng một thế giới mới.

Bạn sẽ thuyết phục Bar Khan tha thứ cho mình và bắt đầu tái xây dựng Quân đoàn Bất tử để chinh phục Lục địa Versailles chứ?

Độ khó: S

Phần thưởng: dẫn đến nhiệm vụ ‘Lý do của Bar Khan’.

Giới hạn nhiệm vụ: Sự hồi sinh của Bar Khan, Lich Shire.

Khi danh tiếng của một người tăng lên hay sức mạnh của họ lớn hơn, các nhiệm vụ có thể khiến họ tha hóa cũng xuất hiện thường xuyên hơn.

Tất nhiên, Weed không phải là người ít quan tâm nhất tới những việc như chinh phục lục địa bằng Quân đoàn undead. Nếu thực hiện việc đó dưới tên của Vương quốc Arpen thì chắc cũng được, nhưng sẽ có tác dụng gì nếu lũ undead chinh phục được lục địa này? Chẳng lẽ lại đi thu tiền thuê mộ từ đám xương xẩu này!

Trên lưng ngựa ma, Weed cười lớn khi nhìn vào khuôn mặt của Bar Khan.

“Hahaha. Người sống dai thật đấy, chết rồi còn đội mồ sống dậy được.”

“Thứ đáng khinh. Cái chết cũng không thể là lối thoát cho ngươi. Tiếp tục làm phận nô tài của ta đi, và ta sẽ tha tội cho ngươi.”

“Con không giống người, sự phụ ạ. Người thất bại rồi. Sống như một undead gớm ghiếc... người chẳng là gì cả ngoài một bộ xương chưa thối rữa. Cuộc sống bất tử mà lại như vậy ư?”

Ding!

“Thật kiêu ngạo, Shire!”

Bar Khan bắt đầu niệm chú ngữ để thực hiện phép thuật của mình.

Weed không biết nó là gì, nhưng khi nhìn phép thuật được hình thành với một tốc độ đáng kinh ngạc, cậu vội vã cưỡi con ngựa ma lao về phía Nam.

“Người sẽ không bao giờ bắt được con. Con có rất nhiều bạn bè là con người và họ rất đáng tin cậy.”

Cậu già vờ yếu thế, nhưng cũng đang dùng hết sức bình sinh cản rằng phóng ngựa chạy đi.

Bar Khan ra lệnh cho Quân đoàn Bất tử.

“Đuổi theo hắn. Tới tận cùng địa ngục nếu cần thiết.”

Lũ Bone Dragon đang rộng đội cánh và bay lên trời, còn các Doom Knight và Death Knight thì cười trên lưng chiến mã của mình để đuổi theo.

Quân đoàn Bất tử đã bắt đầu cuộc truy đuổi của mình.

“Ky-a!”

“Đây sẽ là một cuộc tàn sát đẫm máu. Kukuku.”

Lũ Skeleton đều đang vừa nhảy vừa lao đi.

batabatabata!

Một cuộc rượt đuổi làm rung chuyển mặt đất. Bởi các undead không bao giờ thấy mệt, chúng không hề chậm lại chút nào. Bản thân Bar Khan đang sử dụng một phép thuật bay, và tốc độ thì kinh hồn táng đảm.

Weed liếc lại phía sau, và tìm như giắt này lên.

‘Chúng đang tới gần hơn. Cứ cái đà này thì mình sẽ bị hấp diêm mất.’

Bar Khan với toàn bộ sức mạnh của hắn, cùng tất cả các undead level cao! Tốc độ của chúng gần như gấp đôi tốc độ mà con ngựa của Weed có thể chạy.

Sức mạnh của Quân đoàn Bất tử lớn tới mức thậm chí Weed khi còn là Đại Đế của Sa mạc cũng gặp khó khăn khi phải chiến đấu với chúng. Các Undead sẽ được triệu hồi hết lần này tới lần khác trừ khi chúng bị đập tắt hoàn toàn, và cậu không thể sử dụng được toàn bộ sức mạnh của mình dưới hàng tá các loại lời nguyền.

Weed cúi xuống và vội vã vượt qua đồng bằng trên lưng của con ngựa ma một cách nhanh nhất có thể.

‘Giờ. Mình gần tới chỗ đó rồi...’

Sau khi vượt qua một ngọn đồi thấp, Weed đã có thể nhìn thấy doanh trại của Quân đoàn số V. Chúng đã đi theo Quân đoàn Bóng Ma Palma, nhưng đột nhiên không thể hoàn thành nhiệm vụ được giao bởi sự hiện diện của Bar Khan. Chúng hiện đang đợi mệnh lệnh tiếp theo từ các lãnh đạo của Guild Hermes, và giờ Weed xuất hiện trước mặt chúng, cưỡi trên lưng một con ngựa ma.

“Thằng nào kia?”

“Một thằng Lich”

“Một Necromancer? Anh ta cũng thuộc guild mình à?”

Bởi Weed xuất hiện dưới diện mạo của Shire sau khi sử dụng kỹ năng Sculpture Transformation, chúng không thể nhận ra cậu, nên cậu đã chào các thành viên của Guild Hermes bằng cánh tay vẫy tung bùng.

“Chào buổi sáng, các thành viên yêu quý của guild! Hôm nay thực là một ngày đẹp trời.”

“Ah... Phải. Anh có phải Lich không?”

“Tôi là một Necromancer, nhưng hoàn cảnh hiện tại của tôi có chút hơi phức tạp.”

“Tôi thấy rồi. Nhân tiện, con gió nào đã mang anh tới đây?”

Các thành viên của Guild Hermes trò chuyện với cậu không chút nghi ngờ. Bởi trang bị Necromancer mà Weed đang mặc nhìn có vẻ là những trang bị chất lượng cao, họ nghĩ rằng cậu là một trong các thành viên có quyền hành của Guild. Bởi các Necromancer thường không tham gia vào các sự kiện đi săn của guild hay những cuộc đột kích quy mô lớn, họ thậm chí còn không biết mặt của Krobidyun.

“Tôi chỉ đi ngang qua và tranh thủ qua chào mọi người một câu thôi. Ngày mới tốt lành nhé các chàng trai!”

“Ah. Tất nhiên rồi...”

Và cứ như vậy. Weed rời đi, lượn lờ xung quanh Quân đoàn số V trên con ngựa của mình.

“Mà anh ta là ai vậy?”

“Cứ tưởng một người chơi thành công lên cấp Lich sẽ rất nổi tiếng chứ nhỉ”

“Tớ chẳng có chút khái niệm nào về anh ta trong đầu cả. Tớ không thể nghĩ nổi anh ta có thể tên là gì nữa. Cậu có nghĩ rằng anh ta đang thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt nào đó không?”

Trước khi họ có thời gian để suy nghĩ, Bar Khan cùng lũ undead đã xuất hiện phía trên đồi.

Team trans: Đéo cần tên

Translator: Nem chưa

Editor: Ma cô Bất chợt bị hỏi, Vũ Thiên nhất thời im lặng, hắn nhìn hai người, trên mặt nét phân vân hiện rõ, hai cánh tay quờ quạng, liền vỗ vai Tuyết Linh Á, liền như nhận ra điều gì đó không đúng, Tuyết Linh Á đành gượng cười với hắn:

- Ta cũng không nghĩ mình lại tới nơi này, cũng không biết là nơi này được gọi là Rừng Sinh Linh!

- Tiểu Bạch đã bị người bắt đi, ta không biết là người có ý định gì!

Vũ Thiên ngoái đầu nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt không mấy thân thiện nữa nhìn Tuyết Linh Á không dám hé răng với hắn, giọng không mấy lạc quan nhìn hắn

như giải thích từ ánh mắt:

- Vũ Thiên, ta chỉ là không muốn thấy Tiểu Bạch gặp nguy hiểm, nó không nên xuất hiện tại Lục địa, càng là không tại Thú tộc!

Từ ngạc nhiên, Vũ Thiên làm lay động không khí trở nên lạnh hẳn, Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên liền nhận ra, xung quanh mình đang lạnh dần, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới hai người, ngoài lớp sương mỏng là những hạt trắng đục phủ lên quần áo.

- Thiên ca! Huynh bị sao vậy!

Phía sau, Tiểu Bạch đã hét lên, chạy tới cạnh hắn, khí lạnh không hề giảm mà đang tăng dần, một góc nơi này đang dần đóng băng, lan tràn ra xa, bước chân Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên không vì thế mà dần lại, vẫn bước đi trong hơi run, đi cạnh vẫn là Vũ Thiên.

Phía sau, Tiểu Bạch, Xà Xà đuổi theo trong lo lắng nhìn ba người đang kỳ lạ.

- Vũ Thiên! Không sao chứ! Ta cũng không có ý gì xấu!

Bông Tuyền Duyên thở nhẹ ra hơi lạnh, nét mặt đang lạnh, lộ rõ căng thẳng, trấn an Vũ Thiên, Tuyết Linh Á xua xua tay, lắc đầu liên hồi, hơi ngoái đầu sang bên nhìn hắn:

- Vũ Thiên! Ngươi thả băng lạnh ra làm chi vậy, không thấy bọn họ đã thành tượng băng hết rồi sao!

- Ta vẫn thấy bình thường!

Hắn không thấy có gì lạ, cũng không để ý băng lạnh từ mình mà lan toả, nhưng câu nói của hắn lại làm cho Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên đã bỏ đi lo lắng trong đầu.

Liên suy nghĩ mà nói ra từ Tuyết Linh Á trong đầu:

- Tiểu Bạch, trong Thú Tộc chúng ta rất khó gặp, tộc nhân như nó từ lâu trong tộc đã không còn thấy!

Bông Tuyền Duyên nét mặt mơ hồ giống như Vũ Thiên đi cạnh nghe thấy, hắn:

- Huynh nói gì ta không hiểu!

- Nó thuộc Hồ tộc, là tộc nhân trong truyền thuyết...

Giật mình liền ngừng ngay bờ môi câu chữ tiếp theo, đôi lông mày co lại hơi hướng sang trái nhìn về phía xa, như vượt qua những gì ngăn cản tầm nhìn, tại trong chớp nhoáng Bông Tuyền Duyên, Vũ Thiên cùng Tuyết Linh Á đã bay lên không trung hướng tới chính là Rừng Suy Nu.

- Thiên ca!

Tại nơi này, Tiểu Bạch hét to, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối liền lao nhanh lên, theo sau lại là Xà Xà, về mặt ngơ ngác.

Băng lạnh mất đi, không còn ai chỗ này trong thành phố, những người xung quanh ngơ ngác bước đi, để lại một vài ánh mắt hiếu kỳ nhìn hướng xa xăm nào đó.

Tại Rừng Suy Nu, những lão già của Tộc Hoa Hồng đang canh giữ gốc hồng ngàn năm đã bị tách ra, nơi này chỉ còn lại một vài người đứng trên gốc hoa, về mặt ai cũng đều đang nghi hoặc hiện rõ, nhưng lại không có ai nói gì.

Không ai biết đám lão già còn lại đã đi đâu, lại không mấy vui vẻ khi mà vài tiếng hét từ mấy lão đã tán phát ra xung quanh từng trận âm thanh như vang vọng, ba động cả khu rừng.

- Các ngươi dám, cả gan cướp đoạt trong tộc!

Nhìn thấy lúc này, tại khoảng đất đoá hồng ngàn năm, đang dần tách ra, sụp lún, như đã nuốt lấy đoá hồng ngàn năm vào trong hố sâu, mặt đất xung quanh những cây hoa hồng khác đều đã gãy nát, xuất hiện những gốc rễ cây to nhỏ khác nhau, đâm lên, hình thành như những tấm lưới ngăn cách.

Vài lão già của Tộc Hoa Hồng đang giận dữ hướng xuống dụng lực từ chân, tay như để đánh thủng tấm lưới rễ cây này.

- Đoá hồng ngàn năm!

Giọng nói quen thuộc, Từ Tuyên Chính đã thốt ra, ngay chính bên dưới hố sâu đã xuất hiện này, bên cạnh lại là Mìn Dũ, hai người đang nhìn nhau, cười to, lại không để ý vài ba lão già đang hét bên trên, tối đen tại hố sâu.

“Đi thôi”.

Từ Tuyên Chính lát phát tà áo, gạt nhẹ đầu với Trung niên Mìn Dũ đang nhắc, trong một màu tối đen, không thể nhìn rõ chỗ này, bên trên tấm lưới rễ cây giăng kín, vài lão già lúc này, lúc này đều đã hoá thân xanh đậm, kỳ dị sắc màu.

Cùng một hành động như nhau, vung tay thành những hình hoa gãy cánh, rất to chém mạnh xuống, vỡ nát tằm lưới rẽ cây, đâm mạnh vào mặt đất, rừng hoa tan nát, nước động đỏ màu liền tản mát ra xa, không vắng tung toé.

“Nguy hiểm”.

Hai giọng nói, Từ Tuyên Chính, Trung niên Mìn Dũ, tại trong lòng đất, hổ sâu phát ra, cảm nhận sự chèn ép, càng lún sâu vào bên trong, hai người lại quần quai, mạnh mẽ cử động tay chân như muốn lao lên bên trên.

- Các ngươi đúng là tìm cái chết!

Âm thanh giọng nói khê lọt vào tai hai người đang trong tình cảnh khó khăn, đã nhận ra rằng mình khó mà ngăn chặn được đề nén áp lực, thoát khỏi lòng đất một góc bên trong Rừng Suy Nu.

- Tộc nhân một ngàn năm trong tộc lại chết như thế này sao, chưa thành hình, chưa có ý thức!

- Chúng ta canh giữ lại để xảy ra như thế này!

Bi ai, khó tin hiện rõ trong giọng nói đầy giận dữ từ vài lão già đang mạnh mẽ vung tay xuống mặt đất, tại xung quanh đoá hồng ngàn năm vừa bị cướp đoạt.

Không trung Rừng Suy Nu bóng dáng từng người dần hiện ra, thỉnh thoảng dưới đám mây, ánh trắng sáng rực cũng đủ nhìn rõ mặt từng người, những lão già canh giữ đoá hồng ngàn năm, cùng đám người đi cùng Trung niên Mìn Dũ, số người đã giảm bớt đám trẻ nam nữ thanh niên.

Nhìn tại mấy lão già đang vung tay nghiền nát mặt đất nơi đoá hồng ngàn năm, ừ tai có thể nghe thấy từ bọn họ.

“Không được rồi”.

“Cướp trộm thất bại rồi”.

Nơi xa, thân ảnh của Vũ Thiên, Tuyết Linh Á, Bồng Tuyền Duyên cũng đã tới, ngừng lại cách xa, quan sát nơi đã gây chú ý tới bọn hắn.

Giật mình bởi Bồng Tuyền Duyên như nhận ra những trường bối trong tộc mình, những ngón tay đã che lấy miệng, Tiểu Bạch, Xà Xà bay chậm phía sau đã tới cạnh nàng, ánh mắt hiếu kỳ từ chúng chỉ nhìn chằm chằm xung quanh.

- Giết sạch chúng cho ta!

Lạnh lẽo, sát ý từ những lão già đã nghiền ép Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ nơi lòng đất không còn thấy động tĩnh hướng tới tộc nhân Tộc Cây Sồi, mạnh mẽ ra tay.

Không thể ngăn cản, như đã định sẵn, nơi thỉnh thoảng, tại trên đầu bọn họ, bầu trời đã bị che lấp không còn thấy đám mây, ánh trắng toả sáng thay vào đó là rất nhiều lá cây, hình lưỡi uốn cong, một màu xanh đậm liên kết lại với nhau, từ trên đánh xuống, hình thành lưỡi liềm đánh vào từng người đang đứng tại thỉnh thoảng mảnh Rừng Suy Nu.

Trong ánh nhìn của đám lão già đã canh giữ Đoá hồng ngàn năm lại không bị công kích, mà hai tay của bọn họ lại đang hướng lên trên trong toàn thân sẫm màu đến kinh dị.

- Không tốt rồi! Chúng ta cũng bị dính đòn!

Tại chỗ hòng, Vũ Thiên giọng nói không được tự nhiên, khá là hãi, không run gãy, khê bay lên một khoảng, tư thế phòng thủ, chuẩn bị đón đỡ đòn công không mong muốn đang đánh xuống mấy kẻ hiếu kỳ bọn hắn.

Rất nhanh, áp lực mạnh mẽ đã chèn ép mấy người, Vũ Thiên ánh mắt khê chớp, hơi lạnh trong mắt khê tuôn trào, toàn thân nguyên lực bùng phát, bàn chân búng nhẹ, hai tay khê xoay vòng, từ sau đánh lên trên, va chạm, ngăn cản, cắt ngang đòn công lưỡi liềm, đóng băng chớp mắt.

Hắn liền đứng vững phía trên Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á, cùng quét mắt nhìn về đám người cướp đoạt, nét mặt kinh hãi hiện rõ, nhưng không sợ hãi, không né tránh mà là đón đỡ đòn công tập thể của mấy lão già canh giữ “đoá hồng ngàn năm”.

Từng người một, cánh tay lại hướng lên, vòng xuống, từ lòng bàn tay, xuất hiện rất nhiều thân cây, sần sùi, sẫm màu, không ngừng dài ra kết lại với nhau, bó chặt tạo thành tấm thảm lao thẳng tới “lá hình lưỡi liềm” bó chặt như đã quần nát chúng tại khoảng giữa bầu trời.

- Đám cướp bóc này cũng mạnh giỏi!

Vài lão già đã lảo bầm kinh ngạc đến đau tức!

Từng tiếng động mạnh tại mặt đất Rừng Suy Nu, phát ra những tiếng động mạnh, đất nứt ra, từng đường rãnh xuất hiện nhiều dòng nước bên trên, phía ngoài rừng liền bị hút xuống theo khe nứt, cây cối đổ ngã, những cây hoa hồng liền bị vùi dập.

Một rừng hoa hồng tại Rừng Suy Nu đã bị tàn phá.

Trong mặt đất nơi một đường rãnh lớn, mặt đất bung toả, từng cây hoa hồng vương vãi bay tán loạn lên không trung, giữa bầu trời tại khoảng chân không, hai thân ảnh, Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ cách xa nhau, xuất hiện, vây quanh hai người chính là vài ba lão già đã nhấn chìm hai người vào lòng đất sâu.

“Hoa Cốt”.

“Nó chắc chưa bị chết”.

Đồng loạt hét to từ mấy lão già này, Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ nét mặt liền hiện kinh ngạc tại không trung bầu trời Rừng Suy Nu, do dự trong lòng dò xét mấy lão nhưng vẫn hiểu ra thứ mấy lão vừa gọi là ai.

“Hoa Cốt”.

Bất giác nói nhỏ.

- “Hoa Cốt” “đóa hồng ngàn năm” tên của nó sao!

- Mau lấy “Hoa Cốt” trả đây!

Không thể nào gay gắt hơn, đã thấy mấy lão già vây quanh Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ đã mạnh mẽ chấn áp, liền tạo ra áp lực cho hai người, không khí như bị đè nén lại.

- Bọn ta không có ý định đánh đấm gì với mấy lão, nên sẽ rời khỏi đây!

Cười to, nhưng lại mang theo một cổ tức giận.

- Muốn đi sao, để mạng lại đây!

“Hoa quyền”.

Bập bùng đầy mạnh mẽ áp vào tai Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ khẽ run, lại kinh hoảng nhìn tới mấy lão già đang tạo vòng vây mình.

Lúc này, từ thân hai người lại xuất hiện điều kỳ lạ xảy ra, sợ hãi liền dâng tràn, Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ tại thân thể xuất hiện rất nhiều những bông hoa đỏ sẫm, quần chặt lấy hai người đã kinh hãi hết lớn:

- Đây là!

“Nhẫn, tay mình”

Giật mình nói gấp trong những bông hoa đã phủ kín khắp người, trong hai chiếc nhẫn hình mặt cười từ hai người bay ra, lơ lửng giữa thình không liền bị một lão già khác nắm lấy trong lòng bàn tay.

Khoảnh khắc nắm lại, hai chiếc nhẫn liền vỡ vụn làm rơi rớt rất nhiều thứ vật kỳ lạ xuống mặt đất Rừng Suy Nu.

“Hoa Cốt”

Trong những thứ vật kỳ lạ ấy có một gốc cây hoa hồng chính là “đóa hồng ngàn năm” cũng là thứ mà mấy lão già Tộc Hoa Hồng gọi là “Hoa Cốt”.

Tại thình không, âm vang “Hoa Cốt” từ gần tới xa truyền vào tai những người nơi đây, tất cả ánh mắt lại liền nhìn tới nó.

“Hoa Cốt” đang rơi xuống, rất nhanh nhưng nhìn lại chậm hẳn, lúc này nó lại đang toả sáng, thứ ánh sáng làm chói mắt người nhìn, kinh ngạc, hiểu kỳ hiện rõ trên mặt từng người đều nhìn tới “Hoa Cốt” đang thay hình đổi dạng.

Như quên đi Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ đang trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng chỉ hai người là cảm nhận được từ đó là những tiếng thét khiến cho những người đang bay tại chỗ này, Rừng Suy Nu cũng phải lưu tâm nhìn tới.

Hai người đang cố gắng dựa để thoát ra, rất nhiều những giọt máu đang chảy, ánh mắt của vài lão già đang vây quanh chỉ lác đác, lạnh nơi đôi mắt, bỏ qua hai người mà nhìn tới “Hoa Cốt”.

Không còn là một gốc cây hoa hồng với thân xanh đậm, lá bung toả, đón đỡ bông hoa đỏ sẫm màu đặc biệt kỳ lạ, có mùi hương không thể dễ người đã lan toả khắp bầu trời nơi không trung Rừng Suy Nu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: 3 Đứa Trẻ

Từ bông hoa lúc này, lại thai nghén, xuất hiện hình dạng một nhân ảnh đứa bé, trắng nõn, mềm mịn, cặp mắt bé trai đang ngo ngắc nhìn quanh, nó hiện lộ ra vẻ hiếu kỳ, bờ môi mỏng liền hé cười, đứng dậy như đang bay lơ lửng trong bầu trời, bé trai này lại khoát một tấm áo với những đường nét tinh xảo không hình.

- Đây là “Hoa Cốt”! Tiểu hài tử là một nam nhi không phải nữ nhi!

Giọng nói này mang theo vẻ vui mừng, lại không thể nhận ra được là của lão già nào trong đây, đám lão già đã canh giữ “Hoa Cốt”.

- “Hoa Cốt” là ta sao!

Bé trai mấp máy môi, liền nói một câu, lại vung bàn tay nắm lấy cây hoa hồng, đưa lên mũi đã chạm vào nhìn nó.

- Hoa Cốt, Hoa Cốt, tên của ta là Hoa Cốt!

Ngập tràn tiếng cười tại trong lòng mấy lão già bay quanh đây, trong tay nó đang cầm cây hoa hồng đã đáng sinh ra nó, cười khúc khích, vẻ mặt lại ngân ngấn lên, đôi mắt long lanh, như đã không để ý tới cây hoa hồng đã tiến nhập vào trong cơ thể của nó.

- Chuyện này...

- Không phải nó sẽ khô héo, thành bột mịn sao...

Từ mấy lão già, trong lòng phát ra câu hỏi đầy ngạc nhiên.

“Nơi này, đang xảy ra chuyện gì vậy”

Vũ Thiên nhìn Hoa Cốt, hần liền mơ hồ trong đầu, lại nhìn quanh từng người liền hiểu rõ chút sự tình tại đây, khi thấy nét mặt Bông Tuyền Duyên đang lay động đôi mắt, long lanh đến dễ sợ, dường như là không rời một giây nào khỏi Hoa Cốt.

- Nó là Hoa Cốt trong lòng mọi người sao, từ rất lâu rồi giờ mới sinh ra!

- Hơi chút kỳ lạ!

Vũ Thiên tự nhủ như vậy, lại chỉ biết nhìn Hoa Cốt không biết tiếp theo nó sẽ như thế nào, nhưng lúc này lại thấy Hoa Cốt đã nhìn tới Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ.

Hai người với thân thể dường như đã bị tách rời, những giọt máu như mưa rơi đang từ trên trút xuống mặt đất Rừng Suy Nu, một vài giọt tí tách lại bay tới một vài người gần cạnh.

- Các ngươi tự ý cướp đoạt trong tộc ta, đáng nhận tội chết!

“Hoa quuyến”

Đó là hai chữ vọng lên như từ dưới địa ngục, truyền vào tai những tộc nhân Tộc Cây Sồi, rét run trong lòng khi nhìn thấy tình cảnh của Từ Tuyên Chính, Mìn Dũ.

Không nói thành lời, nhưng cảm nhận được thứ gì đó đang xuất hiện trên thân thể mỗi người.

- Đứng là tự đâm đầu vào chỗ chết!

Tại trong lòng bọn họ liền hết lên như vậy, tại mấy lão già và một vài thanh niên trong tộc đã kháng cự, khi mà xung quanh bọn họ, hình thành nên những rễ cây sồi từ ngoài đang không ngừng cắt lấy những bông hoa đỏ đã bao trùm lấy toàn bộ thân thể bọn họ, nhưng những rễ cây sồi này lại mau chóng ngừng lại, không xuất hiện thêm, cùng với đó là đám người bọn họ bị cắt thành những mảnh tách rời.

Tạo thành một khoảng không mưa máu, đỏ tươi, rơi tí tách xuống, quá kỳ lạ khi thấy cảnh này, Hoa Cốt chỉ biết nhìn xuống con mưa màu đỏ này.

- Tuyền Duyên! Cháu tới chỗ này làm gì!

Bất chợt, một câu nói hướng tới Bông Tuyền Duyên, vẻ mặt cô ấy liền không còn bình thường, áp úng ánh mắt dừng tại một lão già như là có quen biết, bậm môi trả lời:

- Ông Chu! Cháu ở gần đây, nên chỉ chạy tới xem chút!

- Nơi này không phải là nơi cấm, mấy đứa này là ai!

Đây là giọng nạt, Bông Tuyền Duyên một câu, lại vặn hỏi Vũ Thiên, Tuyết Linh Á, hai kẻ đang căng thẳng, chính là cảm nhận được nguy hiểm từ đám lão già canh giữ Hoa Cốt nơi này.

Không còn để ý tới đám cướp đoạt tộc nhân Tộc Cây Sồi đã bị giết sạch bởi đòn công “Hoa quyền”.

Trong một chớp mắt, lão già gắng hỏi Bông Tuyền Duyên đã bay tới trước mặt Vũ Thiên, ánh mắt lạnh, bộ râu tóc kỳ lạ khẽ tung bay, hai cánh tay lão liền hướng hấn vào, rất mạnh áp lực.

Kính hãi từ trong lòng, Vũ Thiên vẫn đứng yên tại thình không, cảm nhận cái vỗ mạnh này, hấn hướng cùi trỏ hai tay ngăn cản lấy, trong khí lạnh lan tỏa, cũng mạnh mẽ bao phủ lấy lão già, từ hai tay mà lan tỏa khắp thân.

Lão già này liền thành tượng băng sống động, liền từ không trung rớt xuống.

- Hấn! Nhân tộc mạnh mẽ, thiếu niên này!

Nhiều câu bất ngờ liền nói ra, những ánh mắt lão già canh giữ Hoa Cốt liền đảo lên xuống Vũ Thiên, tượng băng đang rơi “ông Chu” lúc này đã nức ra, những mảnh băng vụn, ho lụ khụ vãi cái, lại bay phía dưới nhìn lên Vũ Thiên.

Tại trong mắt, lại không hề có ý định tiếp tục đánh hấn.

Khi mà Bông Tuyền Duyên khẽ bậm môi đứng nhìn cùng Tuyết Linh Á đang châu đôi mày, nét mặt hơi khản trương, phía sau nhìn tới Tiểu Bạch, Xà Xà đang cười mỉm nhìn Hoa Cốt.

Những ánh mắt nhỏ, trong sáng lại chạm nhau, nhìn nhau rất lâu liền khiến cho đám người nơi này đều quan sát chúng.

- Tiểu Bạch! Nó cứ nhìn ta thôi, ta không thích chút nào!

Xà Xà núp sau Tiểu Bạch như né tránh Hoa Cốt đang nhìn hai đứa, lại đang bay tới chúng.

- Ta muốn cùng chơi với hai người, các người cho ta sự thân thiện!

Hoa Cốt lần đầu nói lớn giữa bầu trời Rừng Suy Nu, nhưng lại làm cho mấy lão già mí mắt chớp giật liên hồi, như là đã nhận ra điều gì:

- Nhân tộc, không phải, Thú tộc trẻ nhỏ, hai đứa bé này!

- Người muốn gì đây! Xà Xà không thích người!

Tiểu Bạch liền ngăn cản Hoa Cốt đã tới trước mặt, lắc tay, nhìn nó đang chu miệng với mình, không tin lắm:

- Ta có làm gì đâu mà cô ấy không thích ta!

Giọng nói của Hoa Cốt làm cho Vũ Thiên giật mình, hoảng tỉnh khi mà Hoa Cốt bay ngang qua bọn hấn tới trước mặt Tiểu Bạch, Xà Xà.

Nhìn ba đứa trẻ đang nói chuyện, không khỏi làm hấn ngây dại, trong lòng cảm giác không nói nên lời liền dâng trào, ngay cả mấy lão già kia cũng đều như vậy, đứa bé Hoa Cốt lại như muốn nắm lấy Xà Xà, đang ở đằng sau Tiểu Bạch.

Làm cho Tiểu Bạch mắt tròn lên, bàn tay của nó liền ngăn chặn Hoa Cốt, để nó không bắt được Xà Xà, hai đứa trẻ liền dần co nhau trước mặt Xà Xà đã la hét:

- Tiểu Bạch! Anh không nên chạm vào nó!

Tiểu Bạch liền giật mình mà hét lớn với Hoa Cốt:

- Người muốn gì đây!

Hoa Cốt lại lắc lắc đầu khi vẫn đôi co tay với Tiểu Bạch. Nó đã bốc lên một ngọn lửa, bao phủ cả thân thể nhỏ bé, cảm giác nóng bức liền lan tỏa, Hoa Cốt liền thở dốc mà bay tránh ra xa Tiểu Bạch, nhìn tới Xà Xà.

Về kinh ngạc lẫn chút bất ngờ đã hiện trên mặt đám đồng tộc Hoa Hồng nơi này, Vũ Thiên là về mặt đang căng thẳng khi thấy Tiểu Bạch, sử dụng Hóa hệ, bao trùm khắp thân như vậy.

- Người làm ta bức!

Tiểu Bạch lại hét lớn, rền vang bầu trời Rừng Suy Nu, như muốn mạnh mẽ tạo gió lớn nơi này, làm cho những người đang có mặt tại đây liền giật mình, nhìn ra sự bất ổn giữa ba đứa bé nhưng đã không ngăn cản.

Hoa Cốt đã chớp chớp mắt, cơ thể có chút run nhìn Tiểu Bạch đã không còn là đứa bé như nó. Lúc này, Tiểu Bạch đã hóa thành hồ nhỏ, lông vũ màu trắng đen, mạnh mẽ ngoác miệng lao tới Hoa Cốt, đang run lắc mạnh cơ thể, đôi bàn tay nhỏ bé liền hướng lên trước, từ bàn tay liền tuôn tràn ra những đóa hoa màu đỏ bao trùm lấy nó cùng Tiểu Bạch đang trong cơ thể Thú tộc tấn công nó.

- Người lại muốn đánh nhau như vậy!

Hoa Cốt đang bao trùm trong đám hoa liền mở miệng nói nhẹ như vậy, nhìn đám hoa đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa của Tiểu Bạch, lại không đốt cháy được mà chỉ như đang tăng thêm màu sắc cho những đóa hoa của Hoa Cốt đã thi triển ra, Tiểu Bạch như đã nhìn thấy, tức giận mắng Hoa Cốt:

- Mấy cái cọng hoa của người mà cũng làm khó Tiểu Bạch!

Nó nói như vậy, nhưng lúc này lại đang sợ khi mà biết được thân thể đã bị trói chặt bởi một sợi dây màu xanh lá, Hoa Cốt lại ngồi trên lưng Tiểu Bạch đang trong tình trạng hóa thú lớn, mang theo giọng Xà Xà như đã tới phía sau:

- Tiểu Bạch! Anh bị bắt rồi!

Hoa Cốt lại xoay lại nhìn Xà Xà, lần này lại khẽ cười, vẻ mặt đã run trước đó như không có lúc này, cánh tay nhỏ lại hướng Xà Xà, những đóa hoa màu đỏ lại xuất hiện bao phủ lấy Xà Xà, liền làm cho Xà Xà sợ hãi.

Như không biết làm thế nào, nó liền hóa thành rắn nhỏ như để thoát khỏi sợi dây định trói chặt của Hoa Cốt đã bắt Tiểu Bạch. Xà Xà lại biến lớn thân, làm kinh hãi những người nơi này, như để hù dọa Hoa Cốt:

- Mau thả Tiểu Bạch ra!

- Xà Xà!

Tiểu Bạch nhỏ giọng gọi Xà Xà khi nhìn thấy Xà Xà dùng thân rắn với kích thước lớn, cỡ như mãng xà đã bị Vũ Thiên giết.

- Hồ tộc, Rắn tộc, bọn nó là trẻ nhỏ trong tộc.

- Thú tộc truyền thuyết a!

Những lão già Tộc Hoa Hồng đã canh giữ Hoa Cốt liền bật thốt lên khi thấy bản thể Tiểu Bạch, Xà Xà mới giật mình hết lớn.

- Thật là nhúc đầu mấy lão già này mà!

Như là than thở, lại không nói lớn, mà chỉ thều thào ra hơi, tự nghe thấy, mấy lão già này đều đã nhăn vầng trán.

- Ta lại không muốn chơi với hai người nữa!

Hoa Cốt vẻ mặt bị bầm đã bay ra xa, lần này lại là tự ý, nó đã cưỡi trói cho Tiểu Bạch, đã thu hồi lại đòn công từ những cánh hoa bao vây lấy Xà Xà, liền làm cho Tiểu Bạch, Xà Xà đã trong hình hài bé trai, bé gái mà dừng tại chỗ ngỡ ngàng nhìn Hoa Cốt đã đứng giữa thình không ra khỏi khoảng không của Rừng Suy Nu.

- Người muốn gì đây!

Xà Xà tức giận hết lớn, hai má nhỏ liền phình lên mắng lớn với Tiểu Bạch.

- Hai đứa gây sự chưa đủ sao, đi, chúng ta đi thôi!

Vũ Thiên đã bay tới cạnh chúng, khẽ nói, cũng đã nắm lấy tay hai đứa, bay giữa bầu trời Rừng Suy Nu, hần lại nhìn từ xa tới Hoa Cốt, hơi chút khó hiểu với nó nhưng lại không có ý định tìm hiểu về nó.

Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên lại nhìn nhau, lại bay tới cạnh hần, mấy lão già của Tộc Hoa Hồng đã canh giữ Hoa Cốt lại không chú ý tới bọn họ nữa, ngoài ánh mắt khẽ nhìn Bông Tuyền Duyên không mấy ra hiệu mà liền bay theo Hoa Cốt đã bỏ đi từ xa.

- Tiểu Bạch! Nó dám liếc xéo mình! Lại còn tự ý bỏ đi như vậy!

- Dám đánh tội mình nữa!

Tiểu Bạch, Xà Xà hai đứa tự chỉ nhau mà mắng Hoa Cốt như giải tỏa chút bức bối trong lòng hai đứa.

- Vũ Thiên! Ta không nghĩ là trong tộc lại có chuyện như này, Hoa Cốt, thật là rắc rối!

Bông Tuyền Duyên vẻ mặt xuất hiện chút khó xử, nói chuyện với hần, như muốn nói rõ chuyện Hoa Cốt, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu, nên liền dừng hần lại mà im lặng nhìn hần cùng Tuyết Linh Á.

Lúc này, Rừng Suy Nu chỉ còn lại mấy người đang bay trên, nhưng bên dưới mặt đất của rừng lại thấp thoáng một vài lão già trong tộc, lúc này vẫn còn

quanh quần đầu đây. Nhưng lại không có ý định tới kiểm tra mấy người bọn họ.

Vũ Thiên đã nắm chặt lấy tay hai đứa Tiểu Bạch, Xà Xà nhắm hướng không phải trong Tộc Hoa Hồng mà bay đi, Tuyết Linh Á cùng Bông Tuyền Duyên về mặt hơi chút phân vân nhưng cũng liền bay theo sau hần, mà không có ý định về lại trong tộc.

Hướng hần bay tới không biết là nơi nào trong Rừng Sinh Linh. Tại lãnh địa của Thực Vật Tộc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Những Kẻ Ở Ngoài

Rừng Sinh Linh. Các tộc của Thực Vật Tộc.

Tộc Hoa Hồng, nằm gần hướng vào Rừng Sinh Linh, không giáp ranh biên giới của Nhân tộc, con người. Vì gần biên giới của Rừng Sinh Linh đó là một mảnh rừng rậm không có tộc nào của Động vật tộc và Tộc thực vật sinh sống. Nhưng bên kia Nhân tộc, lại là một thành phố lớn của con người, được ngăn cách bởi một dòng sông rộng lớn nhìn sang hai bên.

Lúc này đây gần kề với Tộc Hoa Hồng của Tộc Thực Vật, chính là Tộc Hoa Lan, một thanh âm đang vang vọng một nhánh trong lãnh địa của tộc. Nơi này được gọi là Nhánh Lan Lộng.

Nơi thỉnh không bầu trời của nhánh Lan Lộng Tộc Hoa Lan đã bay trên hàng loạt bóng người, những lão già rồi đến nam nữ thanh niên, rất đông nhưng không vượt quá hai mươi vạn người.

- Tộc Song Mây, các người, nhánh Song Mật, các người dám gây chiến với Hoa Lan Tộc bọn ta.

- Muốn cướp bóc Lan Sim của tộc ta, các người nghĩ có thể sao. Đây là dấu hiệu của chiến tranh, các người không nghĩ là mình đang tạo ra.

Những giọng nói rền vang trên bầu trời nhánh Lan Lộng âm âm vọng xuống phổ lớn nơi này, nhưng chỉ có hai giọng nói một đã già lão, một còn trẻ trung của thanh niên đầy uy áp tra hỏi một đám người có khoảng hai ngàn người đang tái mét sắc mặt, không mang chút nào là bình tĩnh được, ai cũng có thể nhìn thấy được bọn họ đang sợ hãi, chính là đám người này.

Bọn họ gồm khoảng hai ngàn người đang đứng tại một mảnh đất rộng lớn được xây dựng như là một nơi để nghiên cứu. Có lẽ mảnh đất chỗ này trong phổ Lan Lộng là nơi nghiên cứu Lan Sim đã được nói đến của một trong hai giọng nói lớn bên trên bầu trời.

Nơi mặt đất, hay là bầu trời của Nhánh Lan Lộng, rất là đông đúc người đang quan sát cả trên lẫn dưới, nhưng nhiều ánh mắt hơn là đang nhìn vào một nhóm người với số lượng chỉ khoảng trăm người, tuổi tác rõ ràng là có chênh lệch nhau. Bọn họ lúc này, tất cả đều đang căng thẳng, đều chú ý mà phòng bị dưới mặt đất và trên thỉnh không những người đang bay giữa bầu trời giống bọn họ.

- Thật là ngu ngốc! Một đám ô hợp các người lại tới đây cướp đoạt!

- Bọn chúng đúng là không biết sống chết!

Từ chỗ đám đông Tộc Hoa Hồng, Nhánh Lan Lộng đã truyền tới bởi giọng nói trung niên, cùng những người khác trong tộc thuộc nhánh Lan Lộng.

Một nhóm người của tộc Song Mây thuộc nhánh Song Mật đang bị bao vây trên khoảng không bầu trời. Dường như thế yếu đang thuộc về bọn họ khi mà nhánh Lan Lộng tộc Hoa Hồng đã đông đúc hơn. Vũ Thiên đã từ xa cùng Tiểu Bạch, Xà Xà bay tới với vẻ mặt lạ lẫm mang chút ngạc nhiên của hai đứa bé. Nhưng lại không lạ với Vũ Thiên khi phía sau hần là Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đã bay theo sau hần, đã tới cạnh hần. Bọn họ, hai người vẫn chưa có ý định rời đi. Đó là về lại nơi ở trong tộc của mình Cáo vành tộc, Hoa hồng tộc.

Bọn họ cũng đã bị tộc Hoa Lan. Nhánh Lan Lộng chú ý tới nhưng lại không mang theo hàm ý tấn công.

- Chỗ này cũng đang có chuyện!

Hần lại nói như vậy.

- Đây là lãnh địa của tộc Hoa Lan thuộc nhánh Lan Lộng!

- Chỗ này có thể là nơi nghiên cứu lan sim!

Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đồng loạt lên tiếng, giọng nói lại lọt vào tai Vũ Thiên. Ánh mắt ba người như đã nhận ra chút ít vấn đề. Môi khẽ ngậm, im lặng cùng nhau quan sát sự tình chỗ này. Không khí khá căng thẳng. Một giọng nói già lão đã đứng trước nhóm người nhánh Song Mật. Về mặt đã tỏ rõ chất vấn bọn họ:

- Đám các người đã vi phạm quy tắc nơi tộc ta, tội này không thể tha!

- Bọn ta sẽ bắt các người lại và sẽ hỏi tội tộc các người sau!

Từ miệng lão già này dứt lời, đã thấy một nhóm các thanh niên không còn trẻ tuổi đã bay ra nhìn hướng về mặt lão già này trong nghiêm nghị, gập đầu. Lao tới và bắt lấy từng hai người, một bắt lấy từng tộc nhân của tộc Hoa Lan, nhánh Lan Lộng. Bọn họ lại không phản kháng mà như đứng yên tại chỗ để cho những người này, bắt lấy mà áp giải xuống nơi mặt đất, thành phố của tộc nhánh Lan Lộng.

- Không cần phản kháng, cứ để họ bắt chúng ta!

Khi có một vài người dấy dĩa, như là tính chống lại khi dùng một vài động tác tay chân nhưng đã bị vài giọng nói lớn từ trong nhóm người nhánh Lan Lộng này, ngăn cản một vài người bọn họ lại.

Nhìn vào trong ánh mắt Vũ Thiên, hẳn đã tỏ vẻ chút bất ngờ, Bông Tuyền Duyên hay Tuyết Linh Á lại không tỏ ra chút bất kỳ sắc thái nào nhưng trong ánh mắt lại đang có chút cử động bởi hai con người.

- Mấy người bọn họ cũng bắt lại!

Giọng nói còn khá trẻ này lại hướng tới Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á. Vội về mặt như đang không nhận ra của mấy người, cho đến khi vài ba thân ảnh bay tới như đang định áp giải bọn họ. Thì mới nói lên:

- Mấy người... bọn tôi có làm gì đâu! Xua tay liên hồi, hơi ngừng rồi nói tiếp từ Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên. Tuyết Linh Á thì đã tỏ vẻ cứng rắn như không đồng ý, khi đã nhận ra mấy người bọn họ đang xem sự việc nơi này đã bị bắt lấy.

- Bọn ta chỉ bay ngang qua mà thôi!

Nhìn tới Tiểu Bạch, Xà Xà thì đã bị tóm lấy đầu tiên.

- Để bọn họ bắt đi!

Vũ Thiên nhìn Tuyết Linh Á đang định ngăn cản thì khuyên hẳn như vậy. Hẳn lại nhìn tới mấy tên đang bắt Tiểu Bạch, Xà Xà.

- Nhẹ tay với hai đứa nó thôi, con nít mà!

Mấy tên đang bắt Tiểu Bạch, Xà Xà liền có chút nói lỏng tay chân. Liền đấy mà bắt giữ bọn họ những kẻ có ý định cướp đoạt nhưng bất thành, và mấy người đứng ngoài như bọn họ cũng liền bị áp giải xuống thành phố của nhánh Lan Lộng.

Một góc thành phố Lan Lộng nhánh thuộc tộc Lan Lộng. Nhóm người thuộc nhánh Song Mật đang bị đứng chung một chỗ với nhau, cạnh bên vài người chính là bọn họ Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á. Còn có Tiểu Bạch, Xà Xà đang ngoác về mặt chúng nó im lặng hẳn nhìn đám người lớn ở chỗ này đang bàn chuyện với nhau.

Dân chúng trong thành phố Lan Lộng rất đông, đã kéo đến để xem lần xử của các vị cao niên trong tộc, xử lý bọn người có ý định cướp đoạt nghiên cứu lan sim của bọn họ. Khá là im lặng lúc này, mấy người Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á chỉ biết nhìn nhau. Nhưng trong bọn họ, không mấy là căng thẳng bằng nhóm người thuộc nhánh Lan Lộng. Bọn họ đang bị chất vấn.

- Các người sao lại có ý định ăn cắp lan sim của bọn ta!

- Ai trong tộc các người ra cái ý định này!

Một vài người trong tộc nhánh Lan Lộng này đã chất vấn nhóm người nhánh Song Mật.

- Đưa bọn họ vào trong nơi giam giữ tù nhân đi!

Một giọng nói liền như đã ra quyết định mà liền nói lớn như vậy. Những người xung quanh trong tộc liền nghe theo lại dẫn nhóm người này đi, chỉ để lại một vài người đứng đầu trong nhóm. Nơi này cũng đã vắng lặng đi không ít khi mà những người có quyền chỗ này, đã ra lệnh cho những người xung quanh mình, giải tán bớt đi đám đông. Nơi này lại trở nên nghiêm ngặt hơn, đã chặt chẽ hơn chút.

Trước mặt Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á lại đang có một vài người kẻ cạnh mấy vị trung niên, là mấy thanh niên đang quan sát bọn họ, một vài tên lại hỏi:

- Các người từ đâu tới!

- Thú tộc, Nhân tộc. Động vật, con người hai người, cô là thuộc tộc Hoa Hồng.

Mấy thanh niên này lại nói ra thân phận của Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á. Lại chỉ Tiểu Bạch, Xà Xà mà gộp chung với Tuyết Linh Á như đã nhìn ra chúng cũng thuộc Thú tộc, Động vật.

- Bọn tôi chỉ đi ngang qua thôi!

Bông Tuyền Duyên liền hé miệng nói, tuy không tính rước thêm rắc rối cho mình. Cũng như là giải thích việc bọn họ bị bắt tới đây. Trong khi, vài người đứng đầu bên tộc nhánh Song Mật lại đang cùng vài vị trung niên trong tộc nhánh Lan Long này đối thoại với nhau, có vẻ lúc này đã hòa nhã trở lại.

- Hay là mấy người đang đánh lạc hướng bọn tôi, chỉ để che mắt việc đang liên thủ với nhóm người nhánh tộc Song Mật này, để tìm hiểu việc nghiên cứu lan sin trong tộc bọn tôi!

Không thể che giấu sự nghi ngờ mà liền dùng giọng gắt gong dò hỏi. Về mặt Bông Tuyền Duyên liền thay đổi nhưng nhanh chóng lộ ra ý cười, không mấy khách quan cho lắm mà liền uốn lưỡi trả lời:

- Mấy anh đã nói quá. Thật sự là bọn em cũng chỉ đi ngang qua đây thôi. Trong khi tộc em vừa nãy cũng đã xảy ra một sự xung đột. May là đã được giải quyết nhưng đã để lại chút hiềm khích với tộc Cây Sồi.

- Thật không đáng có!

Một chút dứt quãng cũng không hề có khi mà miệng lưỡi Bông Tuyền Duyên khá là trôi chảy. Đám thanh niên này đang chất vấn hơi lung lay liền có chút ngẫm nghĩ với câu vừa nói. Nhưng bọn họ cũng thăm thẳm nhận vì phong tin bên tộc Hoa Hồng đã truyền tới bọn họ. Chỉ là không nhiều người được tiếp cận thông tin này.

- Các người đi theo ta!

Vài ba thanh niên này lại chỉ có một người ra lệnh mấy người kia liền nghe theo. Vũ Thiên hay là Tuyết Linh Á mỗi miệng đều hơi rung nhưng lại không nói ra tiếng. Lại theo sau Bông Tuyền Duyên đi cạnh là Xà Xà, Tiểu Bạch. Bọn họ lại đi theo sau mấy thanh niên vừa chất vấn mình đây. Không còn chú ý tới đám trung niên đang tra hỏi những người đứng đầu của nhánh tộc Song Mật. Ngay cả mấy người này cũng không hề ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Hướng Đi Thánh Tộc

- Vòng Cong Song! Cậu dẫn bọn họ đi đâu vậy!

Nhóm mấy thanh niên này đã lên tiếng sau một hồi im lặng đi trước dẫn đường cho mấy người bọn họ.

- Hai đứa bé này là Thú tộc thành viên!

Lại một nam thanh niên khác nhìn tới Tiểu Bạch, Xà Xà về mặt lộ rõ sự mệt mỏi, chúng nó không đoái hoài nhìn tới ai mà lúc này đã lẻo đẻo chạy tới cạnh Vũ Thiên hóa thành rắn nhỏ cùng hồ nhỏ, núp vào trong lớp áo mặc trên cơ thể hắn.

Vũ Thiên thì lại hơi cựa quậy cơ thể, khẽ chạm vào lồng ngực và một bên bả vai chỗ Tiểu Bạch và Xà Xà đang núp đấy. Khi đã biết chúng đã ngủ yên trong lớp áo của mình, hắn đã nhìn lại mấy thanh niên đã bắt giữ lấy mình, một vài người trong số họ đang nhìn hắn rất là chăm chú và lại có một nam thanh niên như là đi đầu, đã được gọi là Vòng Cong Song đã đứng lại, nhìn về phía hắn, Bông Tuyền Duyên và Tuyết Linh Á với vẻ mặt mang chút bất ngờ càng không mấy lạc quan.

Ánh mắt hai người Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á chớp động mà nhìn tới mấy nam thanh niên này, đang nhìn Vũ Thiên. Bọn họ chỉ có khoảng bốn người. Nam thanh niên như là có tiếng nói nhất ở đây, chính là Vòng Cong Song, ba nam thanh niên còn lại Chư A Lữ, Cù Lý Y và Sần Nã La. Bọn họ đều còn trẻ, chỉ khoảng hai mươi năm tuổi trở lên. Vòng Cong Song như là già dặn nhất hắn đã khoảng ba mươi tuổi rồi. Về mặt hắn nghiêm túc, không nhìn mặt ba người nam đi cạnh mình mà nhìn Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á mà ánh mắt chớp động qua lại như là cùng lúc đang nhìn ba người. Vòng Cong Song đã nói:

- Ba người các bạn làm cho tôi thấy hứng thú. Thật là rất muốn kết bạn với mấy người!

Về mặt Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á liền co giật nét mặt, nhìn nhau đôi chút, nhất thời im lặng, mở miệng muốn nói nhưng rồi lại thôi. Cù Lý Y đã đi tới trước mặt Vũ Thiên như muốn chạm vào Tiểu Bạch, Xà Xà mà đưa tay ra đã là chạm vào người hắn.

- Người làm gì vậy!

Bông Tuyền Duyên đã gạt mình trước tiên, liền nắm lấy tay Cù Lý Y đã ngăn cản lại khiến Cù Lý Y bối rối chân tay, về mặt cuồng quát liền giải thích:

- Ta chỉ muốn ôm mấy tiểu thú một chút!

- Lúc này thấy mặt bọn ni hâm hỏ lắm mà sao bây giờ lại muốn làm thân với bọn ta!

Bông Tuyền Duyên có chút cay đắng nói. Liền làm cho về mặt Vòng Cong Song hơi nhăn vằng trán nhưng đã ngăn cản Chư A Lữ, về mặt đã có chút không vui, giọng nói hơi lớn:

- Không nhờ bọn tôi, làm sao mấy người thoát khỏi sự tra hỏi của các cụ trong tộc tôi chứ!

Vòng Cong Song như đánh gập đầu, khi mà Chư A Lữ như đã nói đúng ý hắn.

- Nhưng nhìn thoáng qua các cậu, thì cũng chắc không phải là giống như bọn kia, lại muốn ăn cướp đồ từ tộc tôi!

- Chỉ là bay ngang qua thôi, đừng nghĩ xấu như vậy, nhưng cũng không ngờ là trong nhánh tộc mấy bạn lại xảy ra chuyện như vậy!

Tuyết Linh Á tỏ vẻ chững chạc giải thích với mấy nam thanh niên này, không có quá bất ngờ, hắn cũng cẩn thận với vẻ mặt đầy thiện cảm.

- Được rồi các cậu tính đi đâu đây!

Vòng Cong Song lại đi thẳng vào vấn đề hỏi tới việc bọn họ đi ngang qua đây, là có chuyện gì. Liền khiến cho Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á hai mặt nhìn nhau rồi lại nhìn tới Vũ Thiên cũng đang nhìn hai người, về mặt đều như nhau, ánh mắt như nói lên tất cả là mấy người bọn họ bay tới nơi này như chỉ là tình cờ, như là không hề có ý định như là đang đi đâu. Vũ Thiên lại hỏi Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á:

- Hai người....

Nhưng hắn đã bỏ lửng câu hỏi khi nét mặt hai người Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đã không cho hắn câu trả lời.

- Sao vậy, không chỉ là bay ngang qua thôi chứ!

Vòng Cong Song như là nhìn ra chút gì đó, từ ánh mắt ba người lại chú ý tới Vũ Thiên, hơn là hỏi hai người Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á. Hỏi hắn như vậy, hơi làm cho Vũ Thiên luống cuống chút ý nhưng hắn vẫn bình tĩnh đã ậm ừ một lúc mới trả lời Vòng Cong Song:

- Tôi chỉ đang tính rời khỏi rừng Sinh Linh!

- Vũ Thiên không muốn ở đây thêm mấy ngày, lại muốn quay về rồi! Tuyết Linh Á liền nói như không nghĩ tới việc Vũ Thiên tự ý bay trước, là rời khỏi nơi tộc Hoa Hồng. Chỗ rừng Suy Nu, lại là quay về chỗ con người, Nhân tộc bọn hắn.

- Có chỗ nào dẫn tôi đi tới không!

Vũ Thiên liền nhìn Tuyết Linh Á cười với hắn một cái hỏi liền. Lại trông về mặt hắn khiến Tuyết Linh Á hơi chút im lặng.

- Rất nhiều chỗ, chỉ là không biết mấy cậu có dám tới!

Mấy người bọn họ đều quay phắt mà nhìn tới Vòng Cong Song khi hắn chính là người nói câu này. Nãy giờ vẫn im lặng, Sãn Nã La đã như bỏ qua về buồn ngủ của mình, khi đôi mắt hắn cứ chớp chớp mà chớp một vài cái như nhắm nghiền liền hỏi, hắn nhìn Vũ Thiên không rời mắt còn chen ngang vào, chắn trước Vòng Cong Song đầy liền Chư A Lữ như suy tẻ mà bước vài chân. Về mặt liền có chút tức giận với Sãn Nã La, nhìn hắn:

- Nã La! Cậu làm tôi suy tẻ!

Không nhìn tới Chư A Lữ, Vòng Cong Song mà Sãn Nã La đang tập trung ánh mắt vào Vũ Thiên nhìn hắn hỏi, rồi mới liếc mắt một vài lần tới Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á. Cù Lý Y chỉ hơi cười, nhìn mấy người khi mới đứng đằng sau bọn họ mà nghe chuyện.

- Cậu là con người, Nhân tộc. Ở nơi cậu chắc có rất nhiều người dùng Nghịch Thiên Tuyền. Còn có Trái Nguyên nữa. Nghe nói chúng rất đắt đấy, không dễ mà dùng!

Vũ Thiên với vẻ mặt có chút hiểu biết, nhưng ánh mắt của hắn thì đã tỏ rõ là không hiểu gì nhiều, hơi uốn lưỡi nhìn Sãn Nã La mà trả lời rất nhanh, khi nghĩ tới thứ nước Nghịch Thiên Tuyền mà mình đã dùng không phải ít.

- Nghịch Thiên Tuyền! Nó đã được bày bán đầu giá ở nhiều nơi trong các thành phố mà tôi tới. Số lượng của nó cũng rất hạn chế!

Sãn Nã La nhìn về mặt Vũ Thiên mà gập đầu như là đã tiếp nhận câu trả lời của hắn. Không nhìn tới Vũ Thiên nữa, mà là nhìn tới Vòng Cong Song, về mặt đầy hờn hờ:

- Song! Tộc Mộc! Ta nghe được phong tin đang có một đợt sản xuất Nghịch Thiên Tuyền thuộc hệ Mộc! Chúng ta nên tới đó kiếm chút ít nguyên thạch!

- Tộc Mộc!

Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đồng loạt nói như vậy, trong khi Vũ Thiên thì đang có chút nghi ngờ, còn mấy người Cù Lý Y vẫn giữ sự im lặng đứng sau nghe bọn họ nói chuyện, Chư A Lữ với vẻ mặt hơi do dự hiện lên chút không tốt nhìn Sãn Nã La:

- Nã La! Người lấy thông tin cũng thật nhanh! Nhưng Thánh tộc không phải muốn tới là tới!

- Thánh tộc không có cấm ai lui tới!

Sàn Nã La có chút không đồng ý liền đáp trả Chư A Lữ khi hắn cũng đã tìm hiểu chút ít về Thánh tộc, tộc Mộc. Chỉ nhìn vẻ mặt hai người rồi ra tay ra hiệu ngừng lại. Vòng Cong Song nhìn tới Vũ Thiên, Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á ánh mắt cũng hơi sáng lên liền dò hỏi:

- Mấy cậu có muốn tới Thánh tộc tham quan một chút!

- Có thể tới sao!

Vũ Thiên vẻ mặt vẫn như cũ, hắn như là không mấy kỳ vọng sẽ tới nơi Thánh tộc gì đó của Thực vật tộc, rừng Sinh Linh này. Nhưng mà Tuyết Linh Á, Bồng Tuyền Duyên đã có chút luống cuống, tay chân dường như là đã không giữ được bình tĩnh. Có chút chờ mong nét mặt, bọn họ hai người là như nhau không thay đổi.

- Thánh tộc! Một vài tộc Thánh tộc mình đã tới xem rồi! Tộc Mộc đây có thể là lần đầu!

- Được rồi! Chúng ta đi, tôi dẫn đường tới Thánh tộc!

Không ai nói thêm câu nào, Vòng Cong Song cùng mấy nam thanh niên bọn họ Sàn Nã La, Chư A Lữ, Cù Lý Y. Phía sau Vũ Thiên, Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á, ba mặt nhìn nhau không mấy khả quan vẫn đi cùng nhau. Gộp lại làm một nhóm người bọn họ. Đi tới Thánh tộc, tộc Mộc. Lãnh địa dường như là đã ở bên trong rừng Sinh Linh.

Bọn họ đã là rời khỏi nhánh Lan Lộng. Ngay cả tộc Hoa Lan cũng không mấy ồn ào mà là rất vắng lặng. Ở nơi đây các tộc Thực vật không có nhiều sự náo nhiệt, không mấy sự đông vui, nhưng cũng ít hiềm khích, và cũng có nhiều lần xảy ra sự xung đột để tranh đoạt những thứ gì đó mà họ cho là cần.

Không bay trên bầu trời mà lúc này, xuyên qua từng lớp đất, cây lá. Bọn họ đã đi tới một nhánh thuộc một tộc khác của Thực vật tộc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Nhóc

- Không được bay trên sao! Song!

Vũ Thiên bước chân hắn không mỏi nhưng lại có chút không hiểu tại sao, Vòng Cong Song lại dẫn bộ mấy người đi trong rừng rậm xung quanh vây kín cây rừng, với nhiều chủng loại khác nhau.

- Chúng ta nên đi bộ qua khỏi tộc Cẩm Chương, rồi sẽ khởi hành bay sau!

- Tộc này có lệnh cấm bay!

Vòng Cong Song đã trả lời Vũ Thiên. Tuyết Linh Á lại không thể ngăn cản được suy nghĩ của mình mà liền nói ra lý do, Vòng Cong Song lại nhìn hắn mới gạt đầu, giọng lại không chút rõ ràng:

- Tộc bọn họ mới ban hành lệnh cấm bay! Ai mà bay trên bầu trời tộc họ sẽ bị bắn hạ!

Về mặt cả đám không khỏi cảm nín, Vũ Thiên lại buột miệng nói “mới được ban hành”, với một hồi im lặng như đang tiếp nhận dòng thông tin này từ Vòng Cong Song.

- Nhánh đại tộc Cẩm Chương! Từ nhánh này là có thể rời khỏi tộc Cẩm Chương! Chúng ta có thể khởi hành bay!

Vòng Cong Song lại tiếp lời cùng lúc bọn họ đã đi vào nhánh đại của tộc Cẩm Chương. Khung cảnh không được thơ mộng như Vũ Thiên vẫn tưởng. Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á cũng như vậy, bọn họ đều đi san sát nhau, đi vào lối đường đã được phân làn trong nhánh đại. Vòng Cong Song như là đã rất rành đường, chính vì vậy mà chỉ thấy hắn cùng nhóm bạn dẫn Vũ Thiên, Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á rẽ qua những hẻm lớn nhỏ nơi nhánh đại mà tính đi ra khỏi nhánh đại.

Bọn họ lại khởi hành khi đã nhìn quanh một vài thứ mới lạ của những tộc nhân trong đây đang diễn ra cuộc sống thường ngày trong tộc họ.

Những ánh mắt trong nhánh đại thuộc tộc Cẩm Chương lại nhìn tới bọn họ, một nhóm người lạ mặt, có chút quen lại không quen. Nhưng những người này dường như là cũng không mấy làm phiền tới bọn họ.

- Song! Cậu lại tới đây! Đi đâu đây!

Đó là một giọng nói của một thiếu niên còn rất trẻ tuổi, đang từ trong một hẻm nhỏ, cười hớn hở, chạy nhanh tới chỗ Vòng Cong Song bước chân đã dừng lại, khẽ quay đầu với vẻ mặt đầy bất ngờ, hơi nhíu mày mắt đã nhìn thiếu niên từ trong hẻm nhỏ ở bên hông mình mà như chợt cười rồi mới như nhớ ra thiếu niên này là ai.

Giữa đường đi bọn họ lại dừng lại mà đều nhìn về thiếu niên này đã chạy tới gần. Hắn với bộ quần áo gọn gàng, tràn đầy sức trẻ, một tay còn đang cầm một nắm cây gì đó, tay còn lại đang cầm vài viên nguyên thạch. Chạy tới trước mặt Vòng Cong Song cùng nhóm bạn đi cùng, thiếu niên này cũng hơi chút luống cuống khi bị những ánh mắt ở nơi này tập trung vào.

Nhưng hắn chỉ lại chớp mắt mà cười với từng người đi cùng Vòng Cong Song.

- Ta chỉ đi ngang qua đây thôi! Nhóc đi mua đồ à!

- Đây là bạn của Song! Dẫn bọn họ đi đâu sao!

Vòng Cong Song nhìn kỹ thiếu niên này, nhìn hai tay hắn như đã đoán được lại là thiếu niên này hỏi lại Vòng Cong Song khi đã gật đầu với câu nói của hắn, lại nhìn sơ qua đám người đi cùng Vòng Cong Song nhìn vào hai tay mình mà giọng nói nhỏ xuống:

- Đi mua đồ cho đám đồng nghiệp!

- Đang rất gấp! Ta đi trước! Nhóc mau mang mấy nhánh cây khô Hồng Quế này về cho đám đồng nghiệp đi!

Nhìn đám cây khô trong tay thiếu niên đã có vài lần gấp mặt như đã thành quen biết. Vòng Cong Song lại vỗ vai thiếu niên mà nói như vậy. Lại quay lại nhìn mấy người đi cùng mình nói liên và đi gấp:

- Chúng ta đi gấp không không kịp, tới trễ thì sẽ về tay không!

- Không tới trễ đâu Song à!

Sàn Nã La lại nói như vậy khi mà hắn cũng nắm bắt được chút thông tin về lần sản xuất Nghịch Thiên Tuyền này. Nên không chút lo lắng việc có bị trễ hay không. Lại nhìn tới thiếu niên này với vẻ đang bậm bờ môi mỏng của mình như đang gật đầu nhìn theo đám người nhóm bạn có Vòng Cong Song, đã đi trước hơi chút nghiêng mặt rồi lại vòng lại hẻm nhỏ mà chạy nhanh. - Song! Cậu quen thằng nhóc đó lúc nào vậy!

Chư A Lữ lại hỏi dò khi đi cạnh. Vòng Cong Song lại gật đầu hơi ngoái lại nhìn về đường lớn ngay ngã tư bọn họ vừa rẽ sang đây một lần.

- Cũng lâu rồi! Minh vào đây chơi thì gặp cậu ta thôi!

Vòng Cong Song về mặt lại hơi cười gượng, giọng nói cũng đã khác lạ nhưng lại tỏ vẻ rất tốt. Nhưng hắn lại bị nạt nộ bởi Sàn Nã La với vẻ mặt không hề vui:

- Song! Cậu đi chơi mà không rủ bọn tôi theo!

- Chúng ta tới tộc Mộc không chắc xảy ra vấn đề gì chứ, Tuyền Duyên, Linh Á!

Vũ Thiên vẫn một hồi im lặng khi nghe Sàn Nã La đang nói chuyện cùng Vòng Cong Song, hắn lại chen vào cùng với Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đang đi chung mà hỏi hai người với vẻ mặt hai người cũng đang khá là do dự, được một lúc mới lắc đầu trả lời hắn, Tuyết Linh Á:

- Thiên! Không phải lúc nào cũng được đi tới tộc Mộc đâu!

- Cứ tới đó xem một lần cho biết rồi cậu về cũng không sao mà!

Bông Tuyền Duyên lại khẽ choàng vai Vũ Thiên, ra vẻ rất là thân thiết, động viên hắn khi thấy ánh mắt của hắn như là đang không mấy khả quan. Khi tới một nơi đã gọi là Thánh tộc trong các tộc của Thực vật tộc. Thụ tộc.

- Nói vậy mà được hả!

Cù Lý Y la hét với Vòng Cong Song cùng Sàn Nã La làm cho Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đều phải giật mình đôi chút mà nhìn mấy người bọn họ.

- Chúng ta có thể khởi hành rồi!

Vòng Cong Song lại chạm khẽ ánh mắt của Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á khi hắn đã nói như vậy với cả nhóm đang đi. Hắn cũng đã nhẹ nhàng nâng cơ thể mình mà bước nhẹ vào từng nhánh cây, cũng đã ở trên bầu trời của nơi này mà nhìn xuống đã thấy những người đi cùng đều đã bay lên cùng hắn. Ngoại trừ Cù Lý Y còn chậm chạp lên sau, những người khác đều đã đứng cạnh hắn trên bầu trời.

Vũ Thiên có chút lạ lẫm nhìn xuống mặt đất với rừng cây che phủ hắn đã đi cùng bọn họ lúc này, lại nhìn thấy cả toàn bộ nhánh đại thuộc tộc Cẩm Chương khi đứng trên cao:

- Vũ Thiên! Đứng đó làm gì vậy, đi thôi!

Bông Tuyền Duyên giọng nói đã lọt vào tai Vũ Thiên vẫn còn đang nhìn ngắm nơi mặt đất nhánh đại. Như đã nghe thấy Vũ Thiên liền nhìn tới đã thấy bọn họ, đã bay trước khá xa, về mặt hẳn liền vội vã mà bay theo sau, rất nhanh đã tới gần bọn họ, bay cạnh Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á.

Đoạn đường bay thẳng này, Sần Nã La cùng Vòng Cong Song lại là hai người dẫn đường bay.

Sau trong rừng Sinh Linh, từ hướng lạnh địa của con người, Nhân tộc. Thánh địa của tộc Mộc nằm ở giữa của rừng Sinh Linh, rộng lớn không kém phần tráng lệ như những thành phố của con người, một vài thành phố gộp lại. Nhưng ngoại lệ, chỉ có thánh địa tộc của Thực vật tộc mới có thể ngang bằng vài cái thành phố của con người, Nhân tộc. Còn những tộc khác, chẳng hạn như tộc Hoa Hồng cũng chỉ bình thường và nhỏ.

Một mảnh đất rộng nằm ở trong lãnh thổ của tộc Mộc. Nơi này có rừng cây vây quanh, bên trong lại đang có nhiều người tụ tập, đi vòng quanh. Đó là những người canh giữ, có thể thấy đông đúc người đang hoạt động tại một rừng cây bị bao vây bởi nhiều người này nhưng khi tới gần thì có thể thấy được bọn họ nhiều người này. Cũng phải giữ khoảng cách với đám cây này về mặt ai nấy đều nghiêm túc, ẩn hiện còn là một trạng thái tôn thờ những gốc cây trong đám rừng cây này.

Xung quanh bọn họ là những túp lều được dựng tạm rất nhiều xung quanh như là được dùng để lưu trú, một vài cái được xây dựng như là để làm kho dự trữ. Nơi này trong tộc Mộc, còn được nói là bí mật trong tộc. Là khu vực cấm trong tộc.

Chính vì vậy mà cũng không phải ai có thể đi vào nơi này. Lúc này đây, trong đám cây này có khoảng năm cây là lớn và có tuổi cây cao nhất. Xung quanh là những cây nhỏ và thấp hơn rất nhiều.

Với năm cây lớn ở đây, với mỗi cây là những nhánh cây tán rộng, che phủ cả một góc, nằm cách nhau với những vị trí khác nhau không theo hàng cũng là năm gốc cây xanh che phủ lấy những cây nhỏ và thấp hơn xung quanh chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Cây Ma Thánh

Lúc này đây là từng nhóm người đứng chung với nhau làm một công việc giống nhau, có khi từ nhóm này đi qua nhóm khác, về mặt ai nấy cũng đều căng thẳng, đó là nghiêm nét mặt. Vì bọn họ đang làm việc với mấy cây này. Những cây này đều có chung một biệt danh là Nghịch Thiên Tuyền, nhưng tên gọi của nó thì được gọi là Cây Ma Thánh.

Cây Ma Thánh với thân cây có những lỗ nhỏ li ti, trong lớp vỏ cây với màu sẫm, những lỗ nhỏ li ti ở thân cây lại đang chảy ra mủ của cây đặc sệt màu xanh lá, khiến cho toàn bộ thân cây đều bị bao phủ bởi mủ cây đặc sệt màu xanh lá, mủ cây này lại đang chảy dọc xuống gốc cây, lúc này lại có một đám ong rất nhiều đã bay vào mà bu kín Cây Ma Thánh. Liền biến chúng trở thành những giọt nước mà rơi xuống nhưng lại đã được chờ sẵn khi có những cái lọ thủy tinh nhỏ xuất hiện ngập xung quanh mấy cây Cây Ma Thánh, năm cây lớn. Đã đựng lấy những giọt nước xanh lá đã từ mủ cây đặc sệt bị đàn ong pha loãng thành giọt nước, nhưng lại xuất hiện lửa đỏ thiêu đốt lấy Cây Ma Thánh đang bị đàn ong bu kín, chỉ một đoạn ngắn thời gian, lửa đỏ đã thiêu đốt đàn ong, những giọt nước xanh lá liền rót xuống đã được đựng vào ống thủy tinh.

Rất nhiều lần như thế này diễn ra xung quanh mấy cây Cây Ma Thánh chỗ năm cây lớn. Những ống thủy tinh đã đựng lấy những giọt nước màu xanh lá xung quanh năm cây lớn Cây Ma Thánh lại biến mất mà xuất hiện nơi những nhóm người đang hoạt động xung quanh đám cây Cây Ma Thánh này, bọn họ rất nhanh đã dùng tay cầm lấy chúng mà cất giữ đi. Nơi này cũng chính là nơi sản xuất ra Nghịch Thiên Tuyền Mộc một trong những Nghịch Thiên Tuyền.

- Lại phải đợi mười hai canh giờ nữa!

- Chúng ta đi nghỉ thôi!

- Ai có việc riêng thì cứ làm đi sau mười hai canh giờ thì phải tập trung chỗ cũ!

Từng nhóm người lại nói chuyện với nhau, có thể trong giọng nói của bọn họ dường như việc này đã quá quen. Không nhiều người mà đã tách ra, có thể nhìn ra được những nhóm người nơi này, tập trung ánh nhìn vào một nhóm người dường như là không cùng tộc với nhau, khi trong thấy cách ăn mặc, quần áo, và tuy đứng gần nhau nhưng lại tách biệt ra với nhau.

Có thể là những người quản lý nơi này, khu sản xuất bọn họ gồm một nhóm người thuộc Nhân tộc, một nhóm người thuộc Thụ tộc, Thực vật tộc, Tộc Mộc ở đây, một nhóm người thuộc Thú tộc, Động vật tộc. Bọn họ là Tộc Ong, đây là nhánh Ong Mật. Để sản xuất ra được Nghịch Thiên Tuyền Mộc thì phải cần đến sự trợ giúp của tộc Ong, cũng như tu nguyên giả của Nhân tộc, con người. Nên tộc Mộc phải nhờ đến sự trợ giúp này.

Bọn họ tộc Mộc là nơi thánh địa có cây Cây Ma Thánh. Nhưng lại không thể tự lấy được Nghịch Thiên Tuyền Mộc mà là bị tu nguyên giả phát hiện ra được nên liền nhờ đến sự trợ giúp của tu nguyên giả nắm giữ Hòa hệ, đó là dùng lửa. Nhưng lại chưa được khi mà phải có tộc Ong, họ đã nhờ đến tộc nhánh Ong mật dùng kim ong làm cho mủ của cây Cây Ma Thánh chảy ra được pha thành chất lỏng như là những giọt nước.

- Đạo gần đây có một vài gia tộc trong đám Nhân tộc bọn người muốn mua lấy Nghịch Thiên Tuyền Mộc từ tộc bọn ta!
- Không biết chúng lấy được thông tin từ đâu!

Một nhóm người lẫn lộn tộc Mộ, các tu nguyên giả hệ Hỏa của một gia tộc nào đó trong Nhân tộc, con người. Tộc Ong, nhánh Ong Mật ở đây lại đang là hời dồ nhau, nghe có vẻ như muốn hiểu rõ điều gì đó.

- Nơi này sản xuất một trong các loại Nghịch Thiên Tuyền đã là rất bí mật ở trong tộc ta, một trong những thánh địa của Thụ tộc, Thực vật nơi đây!
- Không nói đến chuyện này! Điều này thì ai cũng biết!

Vài ba trung niên trong một nhóm với ba tộc đứng chung này đang nói chuyện với nhau như đợi thời gian trôi qua, đợi tiếp một đợt sản xuất Nghịch Thiên Tuyền từ cây Cây Ma Thánh.

- Hoàng gia các người về việc cưới hỏi trong tộc ta thế nào rồi!

Trung niên khúc khuỷ, làn da nâu đặc trưng đã lom khom lưng nhìn nhóm người của một gia tộc đã nói là Hoàng gia, bọn họ những tu nguyên giả hệ Hỏa. Liền vài ba trung niên có giọng nói đã trả lời:

- Việc cưới hỏi trong tộc thì cũng đã cân nhắc và xem xét, đang đợi đám thanh niên đồng ý hay không thôi!
- Nếu như bọn trẻ này vừa ý nhau thì Hoàng gia và tộc Mộc các người sẽ một lần tổ chức đám cưới cho bọn nó luôn vậy!

Một giọng nói trong mấy vị trung niên Hoàng gia lại tiếp lời nhóm tộc Mộc, các vị này liền lộ ra ý cười như đã vừa ý, lại nói tiếp:

- Bọn chúng cũng đã gặp nhau rồi chắc cũng đang tìm hiểu, không biết chúng có chịu đến với nhau không!
- Việc đó thì nên để đám trẻ tự xem mình nên chọn ai!
- Các vị Ong ở đây, trong tộc cũng đang có chút không yên!
- Ý này là sao! Tộc Ong bọn ta có liên quan gì đến Hoàng gia ở xa xôi mảnh đất tới đây!

- Nhân tộc được vào khi có sự cho phép của Thú tộc, Thụ tộc, hai tộc ở đây!

Nơi này vốn nhộn nhịp nên không hề có sự yên lặng, nhóm người Hoàng gia đều ra vẻ trầm ngâm, những người trẻ thì im lặng, chỉ có những trung niên là đang nói chuyện cùng đám tộc Ong, nhánh Ong Mật. Tộc Mộc, đám trung niên này lại đang có một vài người quan sát xung quanh nhìn cây Cây Ma Thánh.

Lại có người nhìn bên trên khoảng không, đã trong thấy vài thân ảnh từ xa nhưng rất nhanh đã không còn trong thấy. Khiến cho mấy người nơi này có chút nghi ngờ. Nhưng lại bỏ qua mà không tìm kiếm. Nhóm người Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á cùng với bốn người Vòng Cong Song, Chư A Lữ, Cù Lý Y, Sần Nã La đều đã ở gần đây, ở ngoài nơi này nhìn tới chỗ Cây Ma Thánh đã bị che khuất mà chưa tới gần nhưng cũng đã bước chân nhanh đi tới.

- Bọn họ đứng đông như vậy làm sao mà tới!
- Chỗ này có Nghịch Thiên Tuyền thì phải đông rồi, bọn họ lúc nào cũng ở đây để sản xuất Nghịch Thiên Tuyền!
- Để tôi xem có ai quen ở trong đưa mình vào!

Sần Nã La hơi chút khần trương nhìn vào trong nói như vậy với những người đi cùng mình. Nhưng bọn họ lại càng ngạc nhiên hơn khi Vòng Cong Song lại hỏi:

- Cậu có quen được ai ở trong tộc này sao!
- Mình tới đây cũng đã được mấy lần rồi, cũng đã có biết một vài người ở đây!

Sần Nã La có chút ấp úng nói với mấy người đi cùng đang nhìn hẩn, nhưng liền tập trung lại, Sần Nã La đã dùng tới khả năng nói từ xa của mình truyền tới tai những cậu bạn mà Sần Nã La đã biết ở trong thánh địa Nghịch Thiên Tuyền của tộc Mộc này. Mở rộng nhìn thấy cùng những người khác, bọn họ như quan sát được hết thấy mảnh đất thánh địa Nghịch Thiên Tuyền này. Nên cũng nhìn thấy được những nhóm người ở trong đây. Bọn họ nhìn từng chỗ một, Sần Nã La như bắt gặp được hình ảnh quen thuộc, hẩn liền gọi tên cậu ta, giọng nói của Sần Nã La như đã truyền vào người này.

- Lưu Ly! Cậu dẫn bọn mình vào trong đây được không!

Ở đây cách xa nhóm những trung niên cùng những thanh niên đứng gần Cây Ma Thánh. Cậu thanh niên đứng ở trong nhóm chỉ toàn người trẻ ở cách xa những nhóm khác gần một túp lều mà bọn họ đang ngồi chung quanh. Chỉ toàn là trai trẻ. Không có một bạn nữ nào ở đây nhóm này.

Ở trong nhóm này có một thanh niên tên Lưu Ly, tai hẩn khê cử động, đôi mắt chớp động, khê nhẩn vàng trán đã nhìn ngó xung quanh nên những thanh

niên xung quanh cũng nhìn tới hắn có chút kỳ lạ hỏi hắn:

- Mày bị làm sao vậy!
- Xung quanh có gì đâu!

Cả đám lại cùng nhìn ngó xung quanh giống như Lưu Ly, lại chẳng thấy gì cả, ngoài những người khác ở trong tộc cũng giống như nhóm thanh niên bọn họ đều đang đợi qua mười hai canh giờ tới đợt sản xuất Nghịch Thiên Tuyền tiếp theo từ Cây Ma Thánh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Nghịch Thiên Tuyền Mộc

- 3 tiếng nữa, có gì mà ngó!
- Lưu Ly! Minh Nã La đây!

Giọng Sãn Nã La vẫn vọng vào tai Lưu Ly đã làm cho hắn giật mình như nhớ ra là ai đang nói với mình nhưng lại cảm thấy như lúc này là không thích hợp. Nhưng vẫn đứng lên, rời khỏi những thanh niên ở đây, lại nói với mấy thanh niên này:

- Minh ra đây chút!

Lưu Ly liền đi ra phía sau túp lều dựng ở đây, để lại mấy thanh niên này đã bỏ qua hắn, vì nghĩ hắn chỉ đang muốn đi xả nước ra khỏi bọng đái. Lưu Ly lúc này lại đang lắng nghe giọng nói của Sãn Nã La mà nhìn ra xung quanh liền cũng mở rộng khả năng nhìn thấy của mình hướng ra bên ngoài mảnh đất thánh địa Nghịch Thiên Tuyền. Như đang tìm kiếm Sãn Nã La ở bên ngoài khi đã đoán được giọng nói hắn đang ở đâu đó ngoài mảnh đất thánh địa Nghịch Thiên Tuyền cũng đã nhìn thấy nhóm người bọn họ. Giọng nói Lưu Ly lại lọt vào tai Sãn Nã La:

- Cậu ở đây làm gì!
- Minh muốn vào trong chỗ sản xuất Nghịch Thiên Tuyền một chút!

Sãn Nã La đã nói lại với Lưu Ly vẫn ở trong và đang đi ra bên ngoài mảnh đất tới chỗ nhóm người bọn họ.

- Cậu ta tốt bụng quá vậy! Nã La!
- Cậu biết được mấy người ở đây vậy!

Vòng Cong Song cùng nhóm người đi cùng mau chóng đi theo sau Sãn Nã La đi vào trong mảnh đất này. Sãn Nã La vẫn còn đang nói chuyện với Lưu Ly đang đi về phía bọn họ.

- Mấy người đi vào đây không bị phát hiện à!

Lưu Ly có chút thắc mắc vì chỗ này là đất cấm nên luôn có người xem xét, ngăn cản những người muốn đi vào đây, thậm chí là bắt giữ. Lại không nghĩ nhóm người Sãn Nã La lại không bị phát hiện vẫn có thể tới đất cấm trong thánh tộc nơi không thể lui tới đã là thánh tộc, chỗ này đã là đất cấm mà có thể đi tới. Ở bên trong đất cấm thánh địa Nghịch Thiên Tuyền, những người ở trong đây vẫn trò chuyện tới canh giờ thứ mười hai để thêm một lần sản xuất Nghịch Thiên Tuyền.

- Mấy cây nhỏ này không thấy lớn!
- Chúng bị mấy cây lớn hút hết chất dinh dưỡng rồi!

Những người đứng gần Cây Ma Thánh nhìn những cây nhỏ xung quanh liền nói như vậy. Nhưng lại không biết rõ, những Cây Ma Thánh này chúng phải phát triển rất nhiều năm thì mới trở thành những cây lớn, mới sản sinh ra mù cây để người trong tộc thu lấy.

Nhìn tới Cây Ma Thánh liền thấy nó đã bắt đầu thay đổi khi mà lá cây đã trở nên đậm màu xanh, thân cây với những lỗ nhỏ ly ty lại sản sinh ra mù cây.

- Mau chuẩn bị, Cây Ma Thánh lại sinh ra mù cây! Có chút sớm hơn rồi!

Những người đứng gần đã hét lớn như vậy. Nên liền bọn họ phải tập trung vào Cây Ma Thánh đang chuẩn bị sản xuất ra tiếp một đợt Nghịch Thiên Tuyền mới. Nhưng lại có chút sai lệch là lần này lại sớm hơn nên bọn họ vẫn đang tách ra từng nhóm trò chuyện nên có chút rối loạn khi tụ tập lại.

Ở ngoài mảnh đất này, Lưu Ly đã bắt gặp nhóm người Vòng Cong Song, Sãn Nã La, Chư A Lữ, Cù Lý Y và Vũ Thiên với Tiểu Bạch, Xà Xà đã núp

trong lớp áo của hấn, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đi cùng nhau ở sau Sần Nã La đang nói chuyện cùng Luru Ly:

- Nơi này bị cấm mà mấy người cũng đi vào được!
- Những người quan sát chắc không thấy bọn ta!

Sần Nã La khẽ cười lại mở rộng nhìn thấy ra xung quanh, đã có chút yên tâm khi không có gì bất thường gần đây. Luru Ly nhìn hấn có chút lắc đầu không cho là như vậy. Nhưng đã nhìn từng người đi cùng Sần Nã La, dừng lại ngay Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên, Vũ Thiên hơi chớp mắt nhìn thấy ba người này không phải cùng tộc với Sần Nã La. Lại nói với Sần Nã La:

- Nghe tin ở đâu mà lại tới chỗ này!
- Dẫn bọn mình vào được không! Ở trong đó đông không!

Sần Nã La đã vỗ vai Luru Ly chờ đợi câu trả lời. Luru Ly có chút lắc đầu, cảm thấy không dễ bị phát hiện:

- Có tộc mình, tộc Ong, và Hoàng gia một đám giả Hòa ở trong!

Nghe Luru Ly nói, Vũ Thiên hơi chút giật mình “Hoàng gia” có thể ở Nhân tộc đi vào, giả Hòa là bọn họ nắm giữ Hỏa hệ, ngọn lửa của trời. “Tu nguyên giả cũng vào đây” Vũ Thiên nói nhỏ, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á ở cạnh hấn nên nghe thấy, hai người lại không bắt ngờ. Vì tu nguyên giả vào rừng Sinh Linh là rất đông, rất nhiều.

- Cứ như vậy mà đi vào chắc không sao!

Cù Lý Y nhỏ giọng nhưng liền bỏ qua nghe Luru Ly nói với Sần Nã La:

- Nếu tới gần Cây Ma Thánh thì không được, để mình dẫn mấy cậu tới chỗ nhóm mình ngồi, đợi ở chỗ này chắc không bị ai hỏi tới!
- Nghịch Thiên Tuyền Mộc ở chỗ nào!

Vòng Cong Song liền nói thứ bọn hấn tới đây để lấy thứ này. Luru Ly liền có chút nhăn mặt, hơi chút không vui giọng nói cũng đã khác rất nhiều:

- Nghịch Thiên Tuyền Mộc để ở kho dự trữ chỗ đó mình cũng không được tới!
- Cây Ma Thánh sản xuất xong là đều được vận chuyển ra đó!
- Đi cùng mình!

Luru Ly khoác vai Sần Nã La kéo vào trong, những người khác nhìn theo hai người mà nhìn nhau rồi lại ngó nghiêng xung quanh, Vũ Thiên, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đã đi theo sau Sần Nã La cùng Luru Ly đang hỏi chuyện nhau:

- Cậu không tới một mình mà lại dẫn theo nhiều người vậy!

Sần Nã La lại im lặng, ngoái đầu nhìn lại đằng sau đã thấy cả đám đang đi theo sau hai người, Cù Lý Y, Chư A Lữ, Vòng Cong Song. Lại tiếp tục nghe Luru Ly nói:

- Cậu lại muốn lấy không Nghịch Thiên Tuyền Mộc!
- Lần này có giao dịch gì không!

Sần Nã La cùng Luru Ly đi vào trong cùng với mấy người phía sau rồi bước chậm chậm đi tới chỗ đám bạn của Luru Ly đang ngồi đợi một nhóm ở đây.

- Cần thận một chút không lại bị phát hiện các cậu từ nơi khác tới. Nếu không mình sẽ bị xử nặng!

Luru Ly lại nói với Sần Nã La cùng những người đi sau hấn.

- Luru Ly! Cậu nói là Nghịch Thiên Tuyền Mộc để ở chỗ kho dự trữ!
- Thì để ở chỗ đó! Luru Ly nhìn tới Vòng Cong Song vừa nói, lại nhìn tới Sần Nã La, mấy người khác, lại nghe thấy Vòng Cong Song như đã ngầm nghĩ:
- Dẫn luôn bọn mình tới đó đi!
- Đi thẳng tới kho dự trữ!

Luru Ly liền nói thẳng ra, giọng ngờ ngợ, thấy không thích hợp lắm nhưng lại vẫn gật đầu chỉ là chưa nói đồng ý.

- Đi tới chỗ nhóm mình đã, mấy cậu làm mình thấy khó xử!

Bước chân mấy người vẫn không dừng lại, Luru Ly vẫn khoác vai Sần Nã La kéo hần cùng nhóm người đi tới chỗ Luru Ly đã ngồi tụ họp cùng mấy thanh niên trong nhóm hần. Ở chỗ nhóm thanh niên này, một vài thằng đang thắc mắc Luru Ly không biết có chuyện gì, lại đi đâu này giờ. Bọn họ tuy vẫn tụ chỗ này mà nhìn từ xa chỗ này tới đám người trong tộc đang làm việc với Cây Ma Thánh đã thêm một lần đang sản xuất ra Nghịch Thiên Tuyền Mộc.

Ném một vài cành cây khô vào trong đóm lửa nhỏ, mấy thanh niên này vẫn trầm ngâm với nhau.

- Bọn mình bị bắt tới đây cũng lâu rồi!

- Không được về!

Từ mấy thanh niên này là đang than vãn với nhau lại ngó nghiêng tới chỗ Cây Ma Thánh, thăm căn dặn:

- Nghịch Thiên Tuyền Mộc! Tộc mình không có mấy ai sử dụng thứ nước này!

- Tao cũng không biết đám Nhân tộc kia lại thích dùng nó, chúng uống liên tục mà chưa thấy ngừng!

- Nghe nói là Mộc hệ đấy!

Bọn họ đám thanh niên này cũng là biết chuyện nên ngồi nói chuyện với nhau.

- Đám tu nguyên giả này hay nói bọn mình là Tinh linh giả. Bọn chúng nói tộc bọn mình là người cây!

- Bọn mày thấy có bức không!

Mấy thanh niên này nói tới đây về mặt đã hiện lên chút bức dọc.

- Tao thấy cũng đúng mà!

Giọng nói phát ra này không phải ở trong nhóm đang ngồi đây nhưng nó được phát ra ở phía xa có vài người đang đi tới, đám thanh niên ở đây đã nhìn tới, liền thốt lên tên của giọng nói này, vì nhận ra giọng nói này là của.

- Luru Ly!

- Mày đi đâu vậy!

- Lại chen ngang vào bọn tao nói chuyện mày!

Đã nhìn tới nhóm người Luru Ly đang đi tới, đã mắng hần từ những thanh niên ở đây đang ngồi. Nhưng đã nhanh chóng ngạc nhiên lẫn dò xét những người đi cạnh Luru Ly. Chấm chú hồi dò hần, trong tư thế như có thể tấn công.

- Ai đây! Bọn họ là ai vậy, Luru Ly!

- Có một tên Nhân tộc kia!

- Động vật tộc một tên kia! Mày gọi nó là Thú tộc!

- Có một cô gái!

Đám thanh niên đang tụ họp chỗ này liền đứng hần lên nhưng không đi tới gần Luru Ly dẫn nhóm người Sần Nã La xâm nhập thánh địa này.

Luru Ly đã dẫn nhóm người xâm nhập, Sần Nã La đi trước tới gần nhóm bạn đang tụ tập đã giương mắt, đứng sát nhau nhìn tới phía sau Luru Ly là Vũ Thiên cùng một vài người.

- Mày dẫn người lạ vào đây, sẽ bị phạt rất nặng đấy!

Giọng khá cứng từ một thanh niên trong nhóm Luru Ly. Luru Ly cũng có chút thay đổi về mặt, rồi lại cười nói như không sợ việc trách phạt có xảy ra.

- Tôi được đất Thánh mà không bị phát hiện thì tao không sợ bọn họ bị bắt phạt!

- O mày nói hay!

- Mấy người tới đây làm gì!

Đã gắng hỏi Sần Nã La đang đứng gần Vòng Cong Song. Liền đã căng thẳng về mặt, Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên cùng Vũ Thiên đã không đứng cạnh nhau lúc này nhưng về mặt ba người lại đang nhìn tới chỗ Cây Ma Thánh cao lớn ở trước mặt bọn họ.

Liền quan sát Cây Ma Thánh đang sản xuất ra Nghịch Thiên Tuyền Mộc. Được tộc Ong, nhánh Ong Mật, Hoàng gia các tu nguyên giả, tộc Mộc, cao tầng trong tộc cư ngụ luôn tại thánh địa Cây Ma Thánh. Nhưng vẫn không nhìn rõ mặt ai.

- Nghịch Thiên Tuyên. Cây Ma Thánh. Đã tồn tại rất nhiều năm rồi!

- Tuổi thọ của nó không biết phải đếm bao nhiêu con số!

Tuyệt Linh Á thầm nói với Bông Tuyên Duyên đi bên cạnh hắn, Vũ Thiên đứng cùng với Cù Lý Y, Chư A Lữ.

- Muốn lấy Nghịch Thiên Tuyên chứ gì!

Mấy thanh niên ở đây liền nói trúng tim đen của mấy người Sằn Nã La và Vũ Thiên.

- Không có gì trao đổi mà lại muốn lấy Nghịch Thiên Tuyên!

Có vẻ như bọn họ đã không đồng ý. Mấy thanh niên ở trong đây liền hướng Luru Ly lắc đầu với hắn. Có thanh niên đã nói:

- Cậu lại tính cho không bọn họ Nghịch Thiên Tuyên Mộc!

Luru Ly đã có chút khó xử, liền né tránh đám người, nhìn tới Sằn Nã La đã thấy hắn cũng đang kiếm cách nói sao cho vừa lòng những thanh niên ở đây trong nhóm của Luru Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Kho Dự Trữ

- Mình có một ít trái cây ở chỗ mình ở trồng! Mấy cậu ăn thử xem vị nó thế nào!

Vũ Thiên đã ngừng nhìn chỗ Cây Ma Thánh, nhìn tới Luru Ly rồi hướng sang nhóm bạn ngồi chung của hắn, nói dứt câu đã thấy rất nhiều trái cây lạ bay lơ lửng trước mặt bọn họ đều đã nhìn những trái cây này.

- Mấy trái này là quả dại!

- Thiên! Chỗ cậu trồng nhiều lắm hả!

Tuyệt Linh Á đã cầm lấy một trái ăn, những thanh niên khác cũng liền cầm lấy ăn theo. Mấy trái cây này đã được Vũ Thiên trồng ở chỗ ở của hắn trong hội. Trái chín là hắn thu hoạch cất vào trong không gian giới của mình. Thấy Luru Ly hướng đến Sằn Nã La muốn trao đổi Nghịch Thiên Tuyên Mộc nên liền lấy mấy thứ trái cây đã được hắn cất giữ rất nhiều trong không gian giới của mình ra. Liền mời bọn họ ăn thử cũng như là để trao đổi Nghịch Thiên Tuyên Mộc ở đây với nhóm thanh niên này. Dẫn mấy người tới chỗ lấy Nghịch Thiên Tuyên Mộc.

- Mấy trái này ăn cũng được, ở chỗ cậu trồng sao!

Mấy thanh niên đang nhai mấy trái cây của Vũ Thiên mang ra mà bình phẩm vị của nó.

- Kho dự trữ cũng ở gần đây! Mấy người cũng không nên ở lâu trong này lỡ gặp nguy hiểm thì không ai cứu được!

Mấy thanh niên ở đây cũng đã hòa nhã trở lại, lại ngó nghiêng xung quanh. Đã xác định được vị trí của kho dự trữ liền nhìn mấy người xâm nhập Luru Ly dẫn vào. Luru Ly gật đầu liền cản dận:

- Đi theo mình! Mấy cậu ở đây đi tránh bị chú ý!

- Nên thay đổi chút đã cho giống với người trong tộc mình!

Không chỉ nói với nhóm người Sằn Nã La mà còn ngăn cản cả nhóm bạn ngồi chung của Luru Ly. Hắn chỉ định dẫn bọn này tới kho dự trữ một mình để tránh bị chú ý, tạo thêm phiền toái khi đi lấy trộm Nghịch Thiên Tuyên Mộc.

- Đầu tóc mấy người nên cắt tia lại cho giống bọn tui nè!

Mấy thanh niên này lại nhìn đầu tóc của nhóm người Sằn Nã La nhất là Vũ Thiên, Tuyệt Linh Á. Đã có chút hơi khác với tộc Thực Vật bọn họ.

- Như vậy thì được rồi!

Vũ Thiên, Tuyệt Linh Á sờ đầu tóc mình mà nhìn Luru Ly thấy hắn đã vừa ý, mái tóc cũng không phải là quá khác với hai người. Nhóm người bọn họ liền đi cùng Luru Ly đã dẫn bọn họ tới chỗ kho dự trữ cất giữ Nghịch Thiên Tuyên Mộc. Đã trông thấy những người xung quanh cũng đứng thành một nhóm

giống như nhóm của Luru Ly. Khi trông thấy bọn họ, mấy người này lại là làm ngơ khi đã nhìn sơ qua.

Không gọi lại hỏi, cũng có những người biết Luru Ly. “Đi đâu đây mấy người này hơi lạ mặt” cũng có người nhận ra như vậy. Kho dự trữ ở chỗ này, giống như là một cái hầm đất, một đường hầm sâu vào bên trong đã được cải tạo, xây thành từng vách ngăn, những vách ngăn này được khoét một lỗ nhỏ dùng để ống thủy tinh chứa giọt Nghịch Thiên Tuyền Mộc.

Bên trong này là không có người trông coi, nhưng ở lối vào thì có người canh giữ, mấy người canh giữ này hay thay phiên nhau đi vào kiểm tra. Không phải chỉ có một kho dự trữ ở đây mà là nhiều cái như vậy.

Luru Ly đang dẫn nhóm người Sần Nã La tới một kho dự trữ gần chỗ hắc đang tụ họp. Những người trông coi ở chỗ kho dự trữ này đều đang căng mắt nhìn chỗ Cây Ma Thánh đã bị che khuất.

Cũng đã trông thấy một đám người đang đi tới. Mang vẻ mặt ngạc nhiên mà nhìn bọn họ. Luru Ly cùng nhóm Sần Nã La đã trông thấy đám người trông coi này.

- Giữ bọn họ lại bọn mình mới lên vào trong được!
- Mình không có kỹ năng đó, mấy người ai có kỹ năng đó thì thi triển đi!

Luru Ly có chút gấp gáp khi đã đi tới gần vì những người trông coi chỗ này cũng không phải là quá mạnh mẽ. Nhưng muốn họ đứng yên để mấy người đi vào, như là chỗ không có người trông coi là không được, khi mấy người này đã bắt đầu có ý định ngăn cản nhóm mấy người đang đi tới gần.

- Ai dùng kỹ năng giữ bọn họ lại đi!

Lần này là Vòng Cong Song đã nghe Luru Ly nói, nhìn tới đám người trông coi nhưng lại không nghĩ ra được cách gì để giữ chân đám người trông coi này đứng nguyên tại chỗ. Càng lúc đi tới gần lại nhìn ngó những người đi bên cạnh. Đã thấy Vũ Thiên cử động tay khi hắn đã nghe thấy Vòng Cong Song và Luru Ly nhắc như vậy. Những tên trông coi ở kho dự trữ này cũng đã cảnh giác với mấy người, có chút nhú đôi lông mày, cả đám bắt đầu bước tới, mở miệng tính hết để ngăn cản nhóm người bọn họ.

Nhưng bọn họ đã bị giữ lại đứng yên tại chỗ với nét mặt vẫn giữ nguyên, cái lạnh đang xâm chiếm cơ thể bọn họ khiến mấy người trông coi này không thể cử động được. Nhóm người Sần Nã La, Luru Ly đã thấy như vậy, hơi chút ngạc nhiên thì Vũ Thiên đã nói:

- Nhanh vào trong!

“Cái lạnh xâm thực”

- Mình giữ bọn họ không được lâu đâu, vào lấy nhanh rồi ra!

Vũ Thiên liền nói với nhóm người. Mấy người bọn họ liền đi vào trong kho dự trữ như một cái đường hầm. Những người trông giữ thì đang lạnh đến sắp đóng băng cơ thể, nên chỉ trơ mắt đứng đó. Xung quanh chỗ này cũng là không đông người.

Ở bên trong kho dự trữ, cả đám đã ngạc nhiên nói khi quan sát bên trong kho dự trữ.

- Để nhiều Nghịch Thiên Tuyền quá!
- Mau lấy rồi đi!

Luru Ly cùng Sần Nã La đã đi tới một vách ngăn liền nhanh tay nhất lấy những ống thủy tinh đựng Nghịch Thiên Tuyền Mộc. Những người khác cũng như vậy. Cù Lý Y, Chư A Lữ, Vòng Cong Song ba người như là lấy nhiều nhất. Bổng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đều đang nhìn nhau, vừa lấy vừa quan sát chỗ này. Đây có thể là lần đầu tiên được trông thấy, được biết đến nơi dự trữ Nghịch Thiên Tuyền Mộc, Vũ Thiên cũng giống như vậy, hắn cũng có lấy Nghịch Thiên Tuyền Mộc nhìn vào đường hầm cũng khá sâu vào trong nhưng cũng đều là nơi vách ngăn khoét lỗ để Nghịch Thiên Tuyền Mộc.

- Xong chưa, đi ra thôi!
- Ở đây lâu nữa là khỏi chạy luôn! Luru Ly đã nói với nhóm người bọn hắn đã ngừng lấy thêm Nghịch Thiên Tuyền Mộc.
- Lấy vậy đủ rồi!

Cả nhóm liền đi ra khỏi kho dự trữ, với Nghịch Thiên Tuyền Mộc ở trong kho đã bị lấy đi một ít. Đi ra ngoài bọn họ lại bắt gặp mấy người trông coi chỗ này vẫn như cũ không thể cử động bởi Vũ Thiên dùng Băng hệ thi triển hơi lạnh dùng đến kỹ năng “cái lạnh xâm thực”.

Không nhìn tới mấy người trông coi vẫn bị Vũ Thiên làm cho không thể cử động đã gần như có thể bị hắc tước mạng nhưng đã được hắc thu lại, cùng với Luru Ly và nhóm người mình vừa mới lấy trộm Nghịch Thiên Tuyền Mộc mà rời khỏi chỗ này, kho dự trữ. Lại cùng nhau đi về lại nhóm của Luru Ly.

Nhưng Luru Ly lại không dẫn bọn họ tới chỗ nhóm mình đã ngồi lúc nãy mà là liền dẫn bọn họ rời khỏi nơi này. Thánh địa Nghịch Thiên Tuyền của tộc Mộc. Đi khỏi đây cùng Luru Ly.

Đã lấy được Nghịch Thiên Tuyền Mộc và cũng liền rời khỏi nơi này mà không bị ai bắt lại hay hỏi tới vì những người nơi này đang bận việc với Cây Ma Thánh. Nhưng cũng có thể bọn họ đang bị che mắt nên không để ý tới nhóm người vừa lấy cắp đi một số lượng lớn Nghịch Thiên Tuyền Mộc để ở trong kho dự trữ.

- Mình đưa mấy cậu ra tới đây thôi!
- Mấy cậu nhanh chóng đi khỏi thánh địa đi!
- Vào đây đã là không được phép rồi!

Lưu Ly đã dẫn nhóm người Sằn Nã La đi khá xa khỏi chỗ đất thánh địa Nghịch Thiên Tuyền, đứng lại mà nói với bọn họ. Trong vẻ mặt của Lưu Ly cũng không hề có ý định đi cùng mấy người vì hắn còn đang phải ở trong thánh địa cùng với mấy thanh niên cùng nhóm làm dự bị chỗ này.

- Đã tới đây rồi bọn mình từ từ rồi đi về!

Sằn Nã La nhìn theo Lưu Ly đã quay lại chỗ thánh địa khi đã dẫn bọn họ rời khỏi thánh địa. Không nhìn tới hắn nữa, Sằn Nã La lại nhìn tới Vòng Cong Song dường như là đang có ý định gì đó. Nên nói như vậy, Vòng Cong Song có chút ngạc nhiên vẫn chưa hiểu ý Sằn Nã La nhưng cũng không im lặng như mấy người đi cạnh, mà là hỏi lại Sằn Nã La:

- Tộc Mộc cũng rất rộng, nhiều chỗ để tới!

Nhưng lại có ba người là khách, Vũ Thiên, Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á đều đã nhìn nhau bọn họ có thể hiểu ý nhau.

- Chỗ này tộc Mộc hai người vào đây lần nào chưa!
- Đi vào tộc người ta mà lại ăn trộm như thế này!

Vũ Thiên lại nói với hai người, Bồng Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á như vậy. Bồng Tuyền Duyên khẽ gật đầu nhưng cũng đã nói như cũng có chút hiểu biết về những tộc ở trong Thụ tộc, Thực vật tộc bọn họ. Bồng Tuyền Duyên lại phải mở miệng với Sằn Nã La như là hỏi hắn có đúng không.

- Ở trong tộc Mộc có một nơi gọi là Trúc Cư quán. Chỗ này mình đã được biết đến nhưng lại chưa được đi tới xem!

Liền có chút giật mình chỉ hai người Vòng Cong Song cùng Sằn Nã La. Còn lại Chư A Lữ, Cù Lý Y lại như không biết gì. Ngay cả Vũ Thiên cũng là lần đầu đi vào đây, Tuyết Linh Á lại ngờ ngợ như muốn xem coi mình đã đọc ở đâu chỗ nào Trúc Cư quán, là mình có biết hay không, về mặt rõ ràng đang bắt ngờ mà lắc đầu nhìn Sằn Nã La gật đầu với Bồng Tuyền Duyên.

- Trúc Cư quán chỗ này rất nổi tiếng ở trong tộc Mộc!
- Nhưng chỗ này cũng rất là nghiêm ngặt, đi tới đây là rất nhiều quy định phải tuân theo!
- Cậu biết được chỗ này hay vậy!

Vòng Cong Song lại nhìn Bồng Tuyền Duyên đã biết cô ta cũng là tộc Thực Vật nhưng lại khác tộc, cũng cách xa nơi này, cả tộc ở gần với hướng vào rừng Sinh Linh.

- Có đọc sách qua cũng được một vài người trong tộc nói cho nghe!

Bồng Tuyền Duyên nói như vậy, rõ ràng là ở trong tộc Bồng Tuyền Duyên cũng hay tìm hiểu nên cũng biết được những địa điểm có tiếng ở trong các tộc nơi rừng Sinh Linh này.

- Vậy đi tới chỗ này, chỗ Trúc Cư quán này, phần nhiều là thức uống với ăn trái cây!

Bọn họ rõ ràng đã là muốn đi tới nhưng Tuyết Linh Á lại có chút chần chừ nhìn Vũ Thiên, vì hắn đã kéo Vũ Thiên vào đây khi bắt đi Tiểu Bạch vào nơi tộc mình. Vũ Thiên hơi nhăn vầng trán, hắn cảm thấy có chút lạ, lại nhìn vào thánh địa Nghịch Thiên Tuyền đã lấy trộm Nghịch Thiên Tuyền Mộc.

- Mang đi bán cũng được rất nhiều nguyên thạch!

Bất giác nói trong lòng Vũ Thiên. Lại nghe mấy thanh niên cùng mình nói chuyện cũng nói ra mấy chữ “Trúc Cư quán” nhưng cũng chỉ là không biết rõ chỗ này là chỗ nào, nên nghe Sằn Nã La, Vòng Cong Song nói với Bồng Tuyền Duyên. Tuyết Linh Á cũng đã cùng Chư A Lữ, Cù Lý Y về mặt rõ ràng đã muốn tới Trúc Cư quán.

- Song! Cậu và mình đi Trúc Cư quán cũng nhiều lần rồi!

Sằn Nã La cũng liền nói với Vòng Cong Song đang nhìn về một hướng nào đó. Đã thấy hắn trả lời:

- Đi tới đó!

“Trúc Cư quán”

Tộc Mộc trải qua những ngày tháng phát triển, đã hình thành nên hai thành phố lớn Mộc Da Diên và Kha Dĩ Mộc. Đây là hai thành phố của tộc Mộc. Có thể nói một thành phố của tộc Mộc bằng hai tộc nhỏ của Thực vật tộc gộp lại. Điều này đối với những tộc nhỏ của Thực vật tộc dường như là không chấp nhận được.

“Trúc Cư quán” được xây dựng ở trong thành phố Mộc Da Diên. Có thể nói là một nơi nổi tiếng nhất ở Mộc Da Diên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Tầng Gác Trên

Thành phố Mộc Da Diên của tộc Mộc. Vào giờ này đã là gần chiều, nên không còn ánh nắng, trời mát hẳn, thoáng đảng nguyên khí. Nơi này không bị ô nhiễm

Trúc Cư quán ở thành phố Mộc Da Diên.

Chỗ này là một gốc cây với ngọn cao chọc trời. Đó là thân cây vươn qua cả những đám mây liên bị che khuất bởi những đám mây. Càng bước lên cao thì càng nguy hiểm vì sức gió và áp lực không khí. Trúc Cư quán là được tạo tác ở gốc cây cao này nên được đặt tên là Trúc Cư quán. Ở thành phố Mộc Da Diên này cũng sắc sỡ sắc màu khi về đêm, buổi tối ở Trúc Cư quán khi leo lên tầng cao, đó là những tầng gác vượt qua những đám mây che khuất đã có thể ngắm nhìn rõ hơn về bầu trời đầy sao với mặt trăng chiếu sáng về đêm.

Ở những tầng gác này, có những căn nhà dùng làm nơi để thưởng thức thức uống và ăn trái cây với những loại trái là những đặc trưng riêng ở đây.

Trúc Cư quán là do một người xây dựng nên, nên được gọi là ông chủ của quán này. Ông chủ của quán này cũng đã tuyển rất đông nhân viên để phục vụ quán, ở đây khi về đêm là một nơi được nhìn thấy rõ ràng nhất ở thành phố Mộc Da Diên. Những viên đá phát sáng được gắn ở đây rất nhiều nên khi về đêm như là một trụ trời sắc màu sắc đèn điện trắng đứng, vì có thể nhìn thấy toàn bộ Trúc Cư quán ở gốc cây cao khi mà ban đêm những đám mây đã che phủ ở ban ngày liên không còn.

Nơi này vẫn là nơi được đông đảo khách tới ở thành phố Mộc Da Diên, là nơi được tới xem nhiều vì những người khách này muốn đi lên tầng cao để thử biết cảm giác thế nào.

Vũ Thiên và nhóm người đi cùng đều đã ở trong Thành phố Mộc Da Diên, là đang cùng nhau đi dạo ở đây. Sần Nã La đã chỉ tay tới một nơi cao đã bị những đám mây che phủ nói với nhau:

- Chỗ đó là Trúc Cư quán!

- Giờ ban ngày nên đã bị đám mây che mất rồi!

Mấy người đi chung cũng đã nhìn tới Trúc Cư quán, về mặt Bông Tuyền Duyên đã hiện rõ hào hức như muốn được tới liền nơi đó. Vũ Thiên, Tuyết Linh Á lại khác khi mà là đang tò mò. Vũ Thiên đã hỏi Tuyết Linh Á:

- Linh Á! Cậu ở nơi này đã tới những chỗ nào rồi!

Tuyết Linh Á liền như giật mình, đành lắc đầu với hắn, chưa biết nói thế nào. Vòng Cong Song vẫn còn đang nhìn tới Trúc Cư quán ở xa, lại nghĩ một thoáng qua, nói với mấy người đi cùng mình như là đề nghị với bọn họ:

- Giờ này tới đó không vui! Hay là để tối nay rồi đi! Ban đêm nơi này mới đẹp!

Cù Lý Y, Chư A Lữ đã nhanh chóng gật đầu, không nhìn xung quanh, bọn họ vẫn đi cùng nhau, hai người cùng lúc nói:

- Giờ đi đâu!

- Tối chỗ nào ăn cái đã! Nơi này cũng có vài chỗ ăn uống ngon!

- Mấy món lạ đó!

Sần Nã La nói với Chư A Lữ, Cù Lý Y như là đã hợp ý nhau, khi đã chạm ánh mắt với nhau.

- Ăn uống đơn giản thôi mà!

Vòng Cong Song chép miệng nhìn tới Vũ Thiên, Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên là đang đi chung với nhau, rõ ràng về mặt ba người giống nhau. Vòng Cong Song cũng đã nhận ra mấy người bọn họ cũng đã làm thân với ba người một cách nghịch lý như vậy. Không biết đã dẫn bọn họ đi lấy trộm Nghịch

Thiên Tuyền Mộc, giờ lại rủ rê bọn họ tới đây như là để ngắm cảnh, thành bạn một cách tình cờ như vậy.

- Chỗ này cũng buồn bán đủ thứ!

Vũ Thiên nói với chính mình như vậy, hắn cũng đã tới nhiều thành phố, cũng nhìn thấy nhiều cửa tiệm, những bảng hiệu có ghi rõ nhìn ở đây hắn vẫn là do dự không mua gì. Nhưng Bông Tuyền Duyên lại khác, cùng với Tuyết Linh Á như là đã chạm mắt với nhau, rõ ràng có ý muốn mua quà kỉ niệm khi đã cùng nhau đi tới một cửa hiệu bán quà lưu niệm với những vật dụng linh khinh được trưng bày những thứ này như chỗ có tác dụng trang trí. Để lại Vũ Thiên đang bị bốn người Vòng Cong Song, Sần Nã La, Chư A Lữ, Cù Lý Y nhìn hắn như thấy được kẻ thứ ba ở giữa ba người đã cùng đi chung với bọn họ.

Nhưng về mặt mấy người lại lác đầu cùng nhau đi vào một chỗ đông khách bên trong. Chỗ này phục vụ các món ăn, bọn họ liền ăn món gà chiên, ngồi chung một bàn, món ăn được đưa ra thì hai người Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên mới đi vào.

- Ngồi ở đây tới tối!

Sần Nã La về mặt như đang giỡn nói với những người cùng bàn đang ngồi với mình. Rõ ràng hắn cũng chưa biết phải làm gì tiếp theo khi đã vào trong quán ăn này với đông thực khách đang dùng bữa ở trong đây cũng đã tới bọn họ những vị khách lạ mặt.

- Thì ở đây vậy!

Vừa dùng xong món ăn, Vũ Thiên cũng nói như vậy, nhìn sang Tuyết Linh Á, Bông Tuyền Duyên nhìn hắn, mắt hơi mở to, nghe hắn nói vậy lại yên lặng, mà ăn tiếp món gà chiên đã được phục vụ đem ra.

Đó là bọn họ đang ngồi ở trong quán ăn này, ngồi đợi tới tối. Không một tiếng động, ai cũng im lặng như là đang tập trung suy nghĩ một cái gì đó, để cho những thực khách ở trong quán nhìn mấy người bằng con mắt khác lạ. Nhưng mà những thực khách đã vào quán này ăn uống cũng đã đi khỏi không có ý định xem bọn họ ngồi ở đây tới bao lâu mới đi.

Chủ quán này đã hơi chút khó chịu nhưng vẫn im lặng vẫn để bọn họ ngồi ở đó khi đã thấy mấy người đã ăn xong từ lâu, cũng đang muốn biết mấy người này đang bị gì mà lại ngồi ở chỗ quán quá lâu không chịu đi, phục vụ ở quán cũng đã nói với chủ quán.

- Để mấy cậu đó ngồi đó đi!

- Bọn họ còn chưa tính nguyên thạch!

Chủ quán ngăn cản, một cô phục vụ chuyên tính tiền ở đây đã nhắc khi nhìn tới chỗ bàn những vị khách ngồi dai ở quán.

- Cũng mười bảy giờ rồi!

Những phục vụ phục vụ những vị khách khác đã lăm lăm nhìn chỗ bàn mấy vị khách ngồi dai chưa thấy đi. Nhưng cũng đã thấy bọn họ rời khỏi bàn.

- Trả nguyên thạch đã!

Nghe vậy mới đứng lại hết nhìn nhau ở cửa ra, Vũ Thiên mới đi tới trả nguyên thạch cùng Sần Nã La. Rời khỏi chỗ này mới là đi tới Trúc Cư quán ở xa chỗ này. - Bay tới đó cho nhanh!

Sần Nã La, Vòng Cong Song đã khởi hành bay trước mấy người cũng liền bay theo sau hướng tới Trúc Cư quán ở độ cao bay vượt qua những đám mây mà che khuất bọn họ đi. Vũ Thiên bay ở phía sau nhóm người. Bay ở trên những đám mây, mấy người cũng đã nhìn thấy được những tầng cao của Trúc Cư quán khi vẫn còn ở xa. Nhưng càng lúc đã càng bay tới gần.

Nhưng càng tới gần Trúc Cư quán thì lại càng cảm nhận được áp lực nặng nề đè nén ra xung quanh. Một cảm giác nặng đã đánh rớt từng người xuống khi mà có những ánh mắt ở trong Trúc Cư quán những tầng cao nhìn thấy bọn họ mang về mặt ngạc nhiên lẫn chút tức cười, khi thấy từng người bị rớt xuống.

Một cảm giác ê buốt đang lan tràn cơ thể.

Vũ Thiên, Tuyết Linh Á, Vòng Cong Song, Sần Nã La là thấy đã đứng lên ngó nghiêng xung quanh, cử động tay chân với vẻ mặt ngạc nhiên nhìn lên trên các tầng gác cao Trúc Cư quán lác đầu hơi ngẫm nghĩ:

- Đau khắp cả người!

Bông Tuyền Duyên đã nói như vậy khi cùng nằm nơi mặt đất. Chư A Lữ, Cù Lý Y ở chỗ Trúc Cư quán nơi đi vào mặt đất. Những người ở xung quanh đây đã nhìn bọn họ, có người đang ở gần mấy người về mặt đều đang kinh hãi chút ít với đôi mắt mở to, có người đã nói:

- Chỗ này cấm bay ở trên! Có cấm chế được cài sẵn!

- Mấy người suýt hại chết bọn tôi rồi!

Đó là có chút đáng. Đã có một người bảo vệ trong giữ nơi này đã đi tới, ra về nhắc nhở với những người khác thì chỉ còn lại số ít nhìn tới mấy người còn

những người khác thì vẫn đang tiếp tục vào ra chỗ này Trúc Cự quán.

- Các người đang vi phạm quy định ở đây! Đã tới Trúc Cự quán thì phải đi bậc thang lên những tầng gác trên!

- Không có gì!

- Đang đau nhức khắp người này!

- Leo cầu thang thì leo cầu thang!

Vũ Thiên nói, thì đã tới Sàn Nã La, Vòng Cong Song với giọng bức dọc. Lại nhìn tới Chư A Lữ, Cù Lý Y cùng Bông Tuyền Duyên được Tuyết Linh Á đỡ dậy.

- Không sao chứ!

Lắc đầu bởi bọn họ là những người tu hành, với cơ thể đã được thay đổi, cường hóa lên nhiều lần nên từ trên cao rớt xuống cũng không đến nỗi chết người.

- Vào trong đi!

Cả đám liền phui phui quần áo liền cùng những người khác đang đi tới cùng đi vào trong. Nhưng mà những bảo vệ nơi đây cũng đã tiếp tục lớn tiếng nhắc nhở:

- Chỗ này ra vào tự do nhưng phải trả nguyên thạch nếu muốn ăn uống gì đấy!

Bọn họ đều đã đi vào trong tầng trệt của Trúc Cự quán. Ở bên trong Trúc Cự quán ngoài một đám người đứng ở trong, đi qua đi lại nhìn những nhân viên ở đây bày biện trái cây, và pha chế thứ nước từ những trái cây được trộn lẫn với nhau. Đã được những thực khách ở đây ăn uống để được thưởng thức rất nhanh.

- Bên trong đã rộng mà người đi vào cũng đông!

- Đi lên các tầng trên xem thế nào!

- Càng lên trên mới là được ngắm cảnh!

Sàn Nã La, Vũ Thiên đã nói trong lòng, Bông Tuyền Duyên đã nói ra với bọn họ, nhìn lên lối thang bộ cũng may là không quá nhiều người bọn họ vẫn có thể đi lên nhiều người.

Nơi cao nhất của Trúc Cự quán là không biết ở tầng bao nhiêu vì càng đi lên tầng cao thì càng cảm nhận được sự thay đổi ở các tầng gác của Trúc Cự quán. Ở mỗi một tầng bọn họ lại bắt gặp một ca kỹ xinh xắn ở đây như là hướng dẫn, nhưng thực chất là làm người mẫu đứng nhìn vì không mấy ai tới hỏi chuyện mấy.

Đã ở tầng gác có thể đã nhìn thấy những đám mây, đã đưa tay như muốn nắm lấy đám mây đang bay lơ lửng, chỉ là những hạt sương hình thành từ hơi nước đọng lên trên các tầng gác cao, ở những tầng gác cao đã ở trong những đám mây giống như bọn họ đang đi vào mây.

- Minh thấy lạnh!

- Lên cao là thấy lạnh!

Vũ Thiên thì không thấy lạnh nhưng những người khác thì đã thấy lạnh. Sàn Nã La vẻ mặt hơi chau mày, nói xong đã đi tới chỗ họ đang pha đồ uống, ngồi ở đây hồi lâu với phục vụ nơi này. Những người khác cũng đã bắt đầu tách nhau ra, Bông Tuyền Duyên, Tuyết Linh Á lại đi cùng nhau hướng ra bên ngoài nhìn ngó. Vũ Thiên lại không ở lại tầng gác này mà hần lại đi lên tầng gác trên nữa. Ở tầng gác trên này, Tiểu Bạch, Xà Xà đã lộ đầu ra với thân hình Thú tộc.

- Chỗ này lạnh quá Thiên ca!

Lạnh quá nên Xà Xà, Tiểu Bạch mới tỉnh dậy, đã thấy nơi mình đang tới không biết chỗ nào, nên chỉ có thể nhìn dáo dác, rồi nói với Vũ Thiên đang ở một mình trên tầng gác cao, không có ai quen ở chỗ này hần tới. Nhìn Tiểu Bạch đang bay ở trước mặt Vũ Thiên mới nói với nó:

- Tiểu Bạch! Đệ không ngủ tiếp đi! Chỗ này hơi lạnh nên ở trong lớp áo của ta đừng có ra!

- Có trái cây này! Tiểu Bạch!

Xà Xà đã nói với Tiểu Bạch khi đang ở bả vai Vũ Thiên liền bay xuống cùng Tiểu Bạch hóa thành hai đứa trẻ, đã nhanh chân tới chỗ để trái cây mà lấy ăn. Vũ Thiên thấy vậy nhưng cũng không tới ngăn cản hai đứa. Hần lại đi ra bên ngoài tầng gác này, có chỗ để đứng nhìn ngó bên ngoài bầu trời đã là đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

